Nguyệt Hạ Điệp Ảnh

Con gái là thế đó...

Dịch: Kaffesua
Beta: Tuyết Hoa
Des bìa: NC27

truyện được dịch và đăng duy nhất tại kaffesua.wordpress.com

Mục lục

Chương 1: Lại Bị Từ Hôn

Chương 2: Giấc Mơ Trở Thành Sự Thật

Chương 3: Xem Mắt

Chương 4: Không Biết Xấu Hổ

Chương 5: Giấu Bạc

Chương 6: Mạnh Mẽ

Chương 7: Quân Quân

Chương 8: Bất Hòa

Chương 9: Giấc Mơ

Chương 10: Tâm Tư Của Nam Nhân

Chương 11: Khu Vực Săn Bắn

Chương 12: Không Biết Xấu Hổ

Chương 13: Thịt Nướng

Chương 14: Nó Là Đệ Đệ Ta

Chương 15: Đấu Võ Mồm

Chương 16: Canh

Chương 17: Trẫm Thật Hổ Thẹn

Chương 18: Huyền Y

Chương 19: Hầu Gia Bốc Đồng

Chương 20: Trò Hay Trận Này

Chương 21: Sụp Đổ

Chương 22: Đồ Bỏ Đi

Chương 23: Một Lời Khó Nói Hết

Chương 24: Sương Mù Dày Đặc

Chương 25: Núi Vàng

Chương 26: Tiến Cung

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92+1
Chương 92+2

https://thuviensach.vn

Chương 93
Chương 93+2
Chương 94+1
Chương 94+2
Chương 95+1
Chương 95+2
Chương 96+1
Chương 96+2
Chương 97+1
Chương 97+2
Chương 98+1
Chương 98+2
Chương 99+1
Chương 99+2
Chương 100+1
Chương 100+2
Chương 101+1
Chương 101+2
Chương 102+1
Chương 102+2
Chương 103+1
Chương 103+2
Chương 104
Chương 105
Chương 105+2
Chương 106
Chương 106+2
Chương 107+1
Chương 107+2
Chương 108+1
Chương 108+2
Chương 109

https://thuviensach.vn

Chương 109+2
Chương 110
Chương 111
Chương 111+2
Chương 112+1
Chương 112+2
Chương 113
Chương 113+2
Chương 114
Chương 114+2
Chương 115
Chương 116+1
Chương 116+2
Chương 117
Chương 117+2
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lại Bị Từ Hôn

Edit: Đào Sindy

Mùa thu tháng chín, vốn dĩ thời tiết rất tốt, nhưng Tĩnh Đình Hầu lại ở trong thư phòng đập mấy thứ đồ sứ, miệng thì không ngừng hùng hùng hổ hổ, quả thật có chút không giống một Hầu gia, ngược lại rất giống một tên lưu manh ngoài chợ.

“Địa phận Kinh Thành này, dám đắc tội người của ta, lão tử giết chết hắn!”

“Phụ thân, ngài đừng nóng giận, nhi tử ra ngoài tìm người đánh hắn một trận.”

“Con gọi người đánh hắn, ta tìm Hoàng Thượng trị tội hắn!”

“Náo đủ chưa?” Âm Thị đá văng cửa thư phòng, nhìn hai người kia đang hăm he hằm hè, lạnh lùng quát to nói: “ Cảm thấy những chuyện bên ngoài đồn đại còn chưa đủ hay sao?”

Tĩnh Đình Hầu và nhi tử cùng nhau im lặng, Tĩnh Đình Hầu bỏ chân đang giẫm lên ghế xuống, Thế Tử Ban Hằng của Tĩnh Đình Hầu phủ tháo ống tay áo đang vén lên ra.

Trời tháng chín, Âm Thị miễn cưỡng dùng quạt quạt mới kiềm nén được tức giận trong lòng, bà nhìn cũng không thèm nhìn mảnh sứ vỡ trên

https://thuviensach.vn

đất, đi thẳng tới ghế ngồi xuống, để cho nhóm nha hoàn ba tử sau lưng ba chân bốn cẳng dọn dẹp.

Tiếng mảnh sứ vỡ kêu tới kêu lui khiến tức giận trong lòng bà càng nặng, hung hăng trừng hai cha con một chút, vỗ mạnh lên mặt bàn một cái, ly trà theo đó nhảy lên.

“Chỉ là một tên quê mùa, thi đậu khoa cử lại đòi hủy hôn, còn bày ra bộ dạng Hầu phủ chúng ta ép hôn hắn khiến hắn không thể chối từ, đây là tình huống quái quỷ gì?!”

“Mẫu thân “ Ban Hằng bước đến trước mặt Âm Thị, cười nói: “ Ngài đừng tức giận, trên đời này Thiềm Thừ ba chân khó tìm, nhưng nam nhân hai đùi khắp nơi đều có, nhà chúng ta muốn thu thập hắn, chỉ cần mở miệng một chút thôi, đừng khiến bản thân tức giận.”

“Thật ra ta không muốn tức giận, nhưng con nhìn đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đảm nhiệm vai trò là mẫu thân đặt trên tim nữ nhi, bị người khác từ hôn ba lần, trong lòng vui không nổi.

Dưới gối bà có một nhi tử và một nữ nhi, Hầu Gia mặc dù hoang đường lười nhác, nhưng không phải dạng người tham ô háo sắc, nên trong nhà không có chuyện tìm thị nữ làm ấm giường, cái này cũng xem như là ưu điểm của ông ấy.

Trước khi nữ nhi ra đời, bà định cùng một người bạn khuê phòng định mối quan hệ thông gia từ bé, nào biết được đứa bé kia sống đến năm ba tuổi thì bị đậu mùa rồi chết.

Năm nữ nhi mười ba tuổi, cùng Thứ Tử phủ Trung Bình Bá Tạ Khải Lâm đính hôn, ai mà biết được, Tạ Khải Lâm đột nhiên tìm được “Chân ái”, cùng “Chân ái” bỏ trốn. Làm hại bên ngoài đều đồn cô nương nhà bà là

https://thuviensach.vn

bao cỏ, ngay cả một nha hoàn cũng không sánh nổi. Đường đường là công tử của thế gia lại tuyên bố thà bỏ trốn theo một nữ nhân chả ra gì, cũng không chịu lấy nữ nhi của bà?

Sau đó Tạ Khải Lâm bị bắt về, nhưng hôn sự hai nhà đã thất bại, từ đó người hai nhà cũng không còn lui tới, thiếu chút nữa đã thành kẻ thù.

Chuyện lần này lại càng thêm hoang đường, Trầm Ngọc là chi thứ của Thẩm Thị ở Đông Châu, miễn cưỡng coi là vọng tộc, đến Kinh Thành vừa gặp đã yêu nữ nhi nhà họ, khóc lóc xin cầu hôn bảy tám lần, kết quả nhà bọn họ vừa đáp ứng, hắn lại lật lọng.

Thời điểm từ hôn, mặt ngoài nói không xứng nhà họ, bên trong lại ghét bỏ nữ nhi nhà bà có sắc nhưng không có trí, là kiểu người xa xỉ lười nhác, không phải nhân duyên tốt.

Trước khi ngươi thi đậu Thám Hoa sao không thấy nói như vậy? Ngược lại bây giờ chê nữ nhi ta xa xỉ, Tĩnh Đình Hầu phủ bọn họ có tiền, nguyện ý để nữ nhi nhà mình xa xỉ thi thế nào.

Ba người trong Sương Ban tức giận nuốt không trôi, bên kia chính chủ bị từ hôn vẫn đang ngủ say.

Ban Họa đang nằm mơ, giấc mơ này rất dài, dài đến lúc nàng tỉnh lại, căn bản không phân biệt được đây là thực hay mộng cảnh. Khi nàng ngồi dậy, nhìn màn trân châu bên ngoài, mới giật mình hiểu ra, mới vừa rồi là nằm mơ.

Ế, ban nãy nàng mơ thấy cái gì vậy?

Hình như nàng vừa bị từ hôn, ai làm Hoàng Đế, phụ thân nàng mạo phạm tân đế, bị phế tước vị, sau đó cả nhà trải qua khoảng thời gian vất vả.

https://thuviensach.vn

Trời ạ, không thể cùng người khác "đọ" đồ trang sức, "đọ" y phục thời thượng đáng sợ đến mức nào?

Không thể nhìn những người kia mắng sau lưng nàng, mặt ngoài lại không thể không khuất phục cung kính nàng, cuộc đời sẽ trở nên nhàm chán thế nào?

Giấc mơ này thật xúi quẩy, tốt nhất nàng nên sớm quên đi.

“Hương Quân” Nha hoàn vừa khóc sướt mướt vừa lau nước mắt bước đến: “Trầm Thám Hoa vậy mà đến từ hôn.”

Ban Họa vặn eo đứng lên: “Từ hôn?”

Xong, ác mộng thành sự thật!

Phụ thân nàng không phải Tĩnh Đình Hầu, đệ đệ nàng không phải là thế tử, nàng cũng không còn là Hương Quân được đương kim thánh thượng ngự phong, về sau sao nàng có thể sống phóng túng, đánh ngựa dắt chó ngắm hoa đây?

Đời người khổ nạn, chẳng lẽ nàng chỉ có mấy năm ngắn ngủi để hưởng lạc thôi sao?

Giấc mơ kia nàng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc mình không còn là Hương Quân có bao nhiêu thảm. Nhớ đến đây, nỗi buồn chực trào trong lòng, giày còn chưa mang, y phục còn chưa thay đã chạy đến chính viện.

“Hương Quân, tóc của ngài!”

May mắn hạ nhân ở Tĩnh Đình Hầu phủ đều kín miệng, nếu không ngày mai, tiêu điểm trong kinh sẽ biến thành “ Đích nữ Tĩnh Đình Hầu phát cuồng vị bị từ hôn, quần áo không chỉnh tề đã chạy loạn trong nhà.”

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, đây cũng là ý nghĩ đầu tiên của Tĩnh Đình Hầu khi nhìn thấy nữ nhi.

“Con gái ngoan” Tĩnh Đình Hầu nhìn thấy nữ nhi tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề xuất hiện tại thư phòng, lập tức gào khóc: “Nữ nhi ngoan, ta sẽ không gả con đi nữa, ngày mai phụ thân mua vài nam kỉ về cho con, văn võ lẫn dáng dấp đều tốt, con thích ai thì chọn người đó.”

Nam nhân trong thiên hạ đều không tốt, làm hại nữ nhi ông thành dạng này.

Vào lúc này, Tĩnh Đình Hầu đã đem mình ra khỏi phạm vi là nam nhân.

Ban Hằng liếc xéo tỷ tỷ một cái, hắn ngay cả một nha hoàn ấm giường còn chưa có, cũng không ai sắp xếp cho hắn một người, trời tối người người đến Hồng Tụ Thiêm Hương, cũng phù hợp vô cùng.

“Đừng mơ tưởng.” Âm Thị trừng nhi tử: “Con ngoan ngoãn ở nhà đọc sách đi.”

“Con, con có nghĩ gì đâu.” Ban Hằng cảm thấy mình rất ủy khuất, rõ ràng hắn không làm gì, sao khi không lại bị mẫu thân mắng chứ.

“Con từ bụng ta sinh ra, con ngươi của con đảo một vòng, ta liền biết con nghĩ gì “ Âm Thị nhìn thấy bộ dạng này của nữ nhi, tim đã mềm ra phân nửa, hận không thể tự tay xé xác tên Trầm Ngọc kia. Nhưng bà lo lắng tâm tình của mình sẽ ảnh hưởng đến nữ nhi, đành phải dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên bảo.

“Mấy lời vừa rồi của phụ thân con đều là hồ đồ, nhưng...” Âm Thị vỗ nhẹ lưng nữ nhi, cảm thấy nàng không ngừng run rẩy, nhỏ nhẹ nói: “ Nam nhân tốt trên đời này không còn nhiều nữa, tìm không thấy cũng không sao,

https://thuviensach.vn

ruộng đất, cửa tiệm, thôn trang trong nhà đều là của con, con vừa có tiền vừa có quyền, còn sợ gì."

Ban Họa cọ xát lên người Âm Thị, nhỏ giọng nói: "Không phải con khổ sở vì bị từ hôn, mà vì mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, nên mới sợ hãi."

"Mơ thấy gì rồi?" Âm Thị thấy nữ nhi không để ý chuyện từ hôn, lén thở ra.

"Tân đế đăng cơ, hắn ta phế tước vị của phụ thân..."

"Phế tước vị?!" Cả người Ban Hằng như bắn lên "Tân đế là ai, hiện tại chúng ta bẫy chết hắn."

"Ta không nhớ rõ " Ban Họa nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày: "Nhưng hắn hắn là một người rất lợi hại."

"Tỷ không nhớ rõ người đó là ai, vậy mà lại nhớ người ta có bao nhiêu lợi hại à?" Ban Hằng ngừng một chút: "Thật không thể tin mà."

"Giấc mơ có thể thành sự thật, không lợi hại sao có thể làm hoàng đế chứ?" Âm Thị gõ lên lưng Ban Hằng một cái, không để hắn nói linh tinh nữa: "Đừng sợ, đừng sợ, mơ là giả, nhà chúng ta không phải đang rất tốt sao?"

"Tổ mẫu con là trưởng công chúa, ai dám đụng đến chúng ta chứ?" Âm Thị khiêng ra chỗ dựa lớn nhất là Trưởng công chúa Đức Ninh ra trấn an nữ nhi: "Không sợ bị tổ tông mắng?"

"Thế nhưng tân đế không phải họ Tưởng." Ban Họa nháy mắt, cặp mắt mỹ lệ mang theo tầng sương mù, nhìn điềm đạm đáng yêu vô cùng: "Người đăng cơ kia, là một triều thần dụng ý khó dò."

https://thuviensach.vn

“Hả “ Âm Thị hít sâu một hơi, mắt nhìn ra ngoài cửa, nha hoàn bà tử đã lui ra, hiện tại trong phòng chỉ có một nhà bốn người họ: “Lời này không thể nói ra lung tung.”

Ban Họa biết mẫu thân sẽ không tin giấc mơ này của mình, trên thực tế ngay cả chính nàng còn bán tín bán nghi với giấc mơ này: “Trong mơ con bị người ta từ hôn, kết quả vừa rồi con tỉnh giấc, tên họ Trầm kia đã từ hôn thật. Cho nên... Nếu thành hiện thực thì phải làm sao đây?”

“Chuyện này, phải làm sao bây giờ?” Từ nhỏ đến lớn Ban Hoài đều sống trong cảnh giàu sang nên lo lắng nhìn về phía Âm Thị: “Phu nhân, hay là chúng ta lén tìm nơi giấu vàng bạc châu báo đi?”

“Phụ thân, sao người người có thể tin tỷ tỷ, tỷ ấy bị từ hôn nhiều lần, vì thế mà tin là sự thật, nghe thật buồn cười “ Ban Hằng khoát tay áo: “Tỷ, tỷ nghĩ kĩ lại một chút, trong mơ còn xảy ra chuyện lớn gì không?”

“Hỏi ngu!” Ban Họa đưa ngón tay chọc và ót Ban Hằng, vòng tay huyết ngọc giá trị liên thành trên tay nàng sáng rỡ làm lóe mắt hắn.

“Để ta nhớ lại “ Ban Họa thu tay lại, vò đầu tóc rối như tổ quạ của mình: “Để ta nghĩ lại xem.”

Ban Hoài khẩn trương nhìn nữ nhi nhà mình, trong lòng vạn phần hi vọng giấc mơ này là giả.

“Đúng rồi, con nhớ trong mơ còn xảy ra một sự kiện, con bị từ hôn không lâu, Tạ Khải Lâm bị mù một con mắt.” Xét thấy đối phương cùng người khác bỏ trốn, khiến mình mất mặt, nên Ban Họa nhớ chuyện này rất rõ ràng.

Hả giận nha.

https://thuviensach.vn

“Không hổ là con gái của Ban Hoài ta, đắc tội người của ta, cả trong mơ cũng không để hắn sống tốt.” Ban Hoài hài lòng sờ râu trên cằm: “Tên họ Tạ xấu xa đó không tốt lành gì!”

“Đúng!” Ban Hằng ở một bên phụ họa nói: “Con gặp hắn một lần, sẽ gây phiền cho hắn thêm một lần.”

Âm Thị cười lạnh nói: “Nhưng mỗi lần người chịu thiệt đều là con đó.”

“Tên Tạ Khải Lâm đó đọc sách nhiều, một bụng ý nghĩ xấu, mỗi lần đều có thể nói đen thành trắng, sao con nói lại hắn đây.” Ban Hằng hậm hực nói: “ Nhưng mà con cũng không mất mát gì, dù hắn có mồm mép lợi hại hơn nữa, con cũng không thương không ngứa, con đánh hắn một quyền hắn vẫn đau đấy thôi.”

Bên trong thế giới ‘hòa hợp’ của Ban Hằng, bị người ta mắng không tính là thiệt thòi, bị người đánh mới gọi là thua thiệt, đối với thanh danh, hắn là tiểu gia Ban gia mà nói, đó là mây bay chân trời.

“Con gái ngoan, trong mơ con thấy tên Tạ xấu xa kia bị mù khi nào?” Ban Hoài và Ban Hằng, căn bản không để ý đến thanh danh, họ từ nhỏ đến lớn, chưa được nghe mấy người khen qua.

“Ngày thứ hai Trầm Ngọc từ hôn.”

“Vậy chính là ngày mai rồi?”

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Giấc Mơ Trở Thành Sự Thật

“Bá gia, ban nãy tiểu nhân nhìn thấy hạ nhân của Tĩnh Đình Hầu phủ ở trước cửa.”

“Bọn họ lại muốn làm gì?” Trung Bình Bá vừa nghe đến ba chữ “Tĩnh Đình Hầu”, não nhịn không được bỗng dưng đau đớn, đời này ông hối hận nhất là lúc trước não bị nước vào, cùng Tĩnh Đình Hầu phủ đính hôn, khiến hiện tại người của Tĩnh Đình Hầu phủ ba ngày hai nơi lại đến gây rắc rối. Nếu như gặp mặt được người ta, mọi người sẽ không còn trở ngại, cũng sẽ không người ngoài sáng kẻ trong tối, nhưng người của Tĩnh Đình Hầu phủ hết lần này tới lần khác không như thế, Ban Hoài không có việc gì vẫn luôn chống đối ông trên triều, đứa nhi tử kia của ông ta luôn tìm Tạ Khải Lâm gây phiền phức, thậm chí đôi khi còn động thủ đánh người, thật sự không có chút nhã nhặn nào.

“Tiểu nhân không biết “Gã sai vặt đến báo mờ mịt lắc đầu: “Hắn ta ngồi xổm không xa trước cửa chính nhà chúng ta, không làm gì cả.”

“Nhà này từ chủ đến tớ đều có vấn đề về thần kinh “ Trung Bình Bá tức giận nói: “Kệ bọn họ đi, chẳng lẽ bọn họ lại dám đánh vào phủ chúng ta à?”

Gã sai vặt lặng lẽ nghĩ, hai năm trước không phải Tĩnh Đình Hầu mang theo một đám hạ nhân đến đập cửa nhà họ sao? Việc này sau đó còn nháo đến trước mặt bệ hạ, kết quả Tĩnh Đình Hầu có mẫu thân là Trưởng Công Chúa, Tĩnh Đình Hầu không bị bệ hạ đánh phạt chỉ răn dạy vài câu đã cho

https://thuviensach.vn

về, khiến Bá gia nhà họ tức giận mà bệnh sượng mặt nửa tháng trên giường.

Trung Bình Bá xem Tĩnh Đình Hầu là một mối kỳ họa trăm năm khó gặp trong kinh thành, tùy hứng hoang đường, đến chết vẫn không biết xấu hổ, lão tử và nhi tử đều cùng một dạng, ỷ vào quan hệ hoàng gia, cả ngày trêu mèo đùa chó, nhàn tản sống qua ngày. Ông đã sống mấy chục tuổi, chưa từng thấy đôi phụ tử nào vô sỉ như thế.

Cha và đệ đệ là dạng đó, nữ nhi có thể tốt đến nhường nào?

Cả nhà đều là người phóng đãng!

Trong lòng Trung Bình Bá đang mắng phụ tử nhà Tĩnh Đình Hầu, quản gia vội vàng chạy vào.

“Bá gia, xảy ra chuyện rồi!”

Nhóm phu nhân thiên kim trong kinh thành lại có chủ đề mới, đó chính là thứ tử của Trung Bình Bá đang cưỡi ngựa, không hiểu sao lại ngã xuống, một con mắt vừa đúng đập vào đá, hỏng mất. Không bị ngã gãy tay, trẹo chân, mà là mù một con mắt, ngươi nói đây là vận khí gì?

Có người hiểu chuyện đột nhiên nghĩ đến, vị này bốn năm trước đã từng đính hôn với Hương Quân nhà Tĩnh Đình Hầu, về sau mặc dù hôn sự không thành, nhưng cũng coi như có duyên, không phải do Hương Quân khắc chứ? Không phải là một công tử có kỹ thuật giỏi sao, sao lại vô cớ bị ngã xuống ngựa được?

Khi một người nhận định một chuyện nào đó về sau, hắn sẽ bóp méo đi sự thật, trực tiếp đưa ra một kết luận sai trái.

Ví dụ như Ban Hương Quân khắc chồng.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng hai năm trước hai nhà đã hủy hôn, Trung Bình Bá phủ cũng chuẩn bị đính hôn cho Tạ Khải Lâm một lần nữa, bây giờ Tạ Khải Lâm xảy ra chuyện, vẫn có người đem chuyện này tính lên đầu Ban Hương Quân.

“Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi. “ Ban Hằng từ bên ngoài trở về, tức giận đi vài vòng trong nhà: “Những người này nói hươu nói vượn, Tạ xấu xa bị mù mắt, liên quan gì tới tỷ tỷ ta, cũng không phải tỷ ta đẩy hắn xuống. Gì mà khắc chồng, hắn đâu phải phu quân tỷ ta, đúng là không biết xấu hổ.”

“Thế nhân thật ngu muội.” Ban Họa mặc váy ngắn hoa hòe, trên đầu cài cung hoa mới ra năm nay, được bọn nha hoàn ủng hộ rầm rộ đi vào viện của đệ đệ: “Bọn họ quan tâm không phải là chân tướng, mà là một đối tượng có thể bát quái, đệ vì những chuyện này mà tức giận, thật lãng phí hơi sức.”

“Ta vì ai mà phải thế?” Ban Hằng đặt mông ngồi trên ghế, vẫy tay cho hạ nhân trong phòng ra ngoài, nuốt nước bọt nói: “Giấc mơ của tỷ....thành sự thật rồi.”

Ban Họa ngồi kế bên hắn, một tay nâng cằm lên, thở dài nói: “Năm năm sau, đệ không còn là thế tử.”

“Vậy tỷ cũng không còn là Hương Quân, “ Ban Hằng nhìn đồ trang sức trên người tỷ tỷ: “Tỷ nói, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Hai tỷ đệ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt như nhau.

“Con gái ngoan” Mặt mũi Ban Hoài đầy mồ hôi bước đến, trong tay còn bưng theo một đống lớn tranh: “Con xem trong này ai là kẻ đó?”

Kẻ nào là kẻ nào, bốn người nhà họ Ban đều biết, nhưng không dám nói ra.

https://thuviensach.vn

“Đây là Hữu tướng đương triều Thạch Sùng Hải.” Ban Hoài mở tranh ra, chỉ ông cụ gầy yếu trong bức tranh nói: “ Người này xuất thân nghèo khó, đối với bệ hạ rất trung tâm, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, có phải hắn ta không?”

“Không phải ông già này “ Ban Họa nhìn sơ rồi lắc đầu: “Người kia không xấu như vậy.”

“Trong mơ ngay cả dáng vẻ người ta thế nào tỷ còn không nhớ được. “ Ban Hằng hiếu kỳ hỏi: “Sao tỷ biết hắn ta tuấn tú?”

“Trực giác của nữ nhân, nam nhân hai người vĩnh viễn sẽ không hiểu. “ Ban Họa trừng mắt lên: “Kế tiếp.”

“Đây là Tả tướng đương triều Nghiêm Huy, hay đối nghịch với bệ hạ.”

“Không phải.”

“Thượng Thư Lệnh Chu Bỉnh An?”

“Cũng không phải.”

“Binh bộ Phó Xạ?”

Xem tranh hơn phân nữa, từ đầu tới đuôi Ban Họa cũng chỉ có một động tác, đó chính là lắc đầu, không ngừng mà lắc đầu.

“Đây là những quan viên có thực quyền rồi “ Ban Hoài nhìn tranh ném đầy đất, trên mặt mang vẻ buồn rầu: “Tôn thất Vương gia Quận Vương đều là người nhà họ Tưởng, ắt hẳn đều không phải, còn có thể là ai đây?”

Ban Họa thuận tay mở ra một bức vẽ, bên trên vẽ một nam tử trẻ tuổi, ngọc quan cẩm bào, nhìn vô cùng có phong thái.

https://thuviensach.vn

“Sai, sai” Ban Hoài đoạt tranh trong tay nàng: “Đây là bức ảnh lang quân chưa lập gia đình của phủ Thượng Thư, không cẩn thận bị lẩn vào.”

“Phụ thân, vị này người đừng nghĩ đến” Ban Họa không ngăn cản động tác Ban Hoài đoạt tranh: “Toàn Kinh Thành bao nhiêu nữ nhân đuổi theo hắn, tìm một phu quân như thế chỉ càng thêm bực mình.”

“Tham khảo một chút không được à?” Ban Hoài cười hì hì: “Con không thích nam nhân tuấn tú sao, người này rất hợp với tiêu chuẩn của con.”

“Nghĩ đến năm năm sau chúng ta phải vượt qua thời gian sống vất vả, nam nhân đẹp hơn nữa cũng không khiến con động lòng.” Ban Họa nằm sấp trên bàn, thần sắc mệt mỏi: “Dù sao năm năm sau, con cũng không gả đi được.”

Ban Hằng đau lòng vỗ lung nàng: “Tỷ, tỷ đến thôn trang nuôi vài nam sủng đi, cuộc đời nhiều khổ nạn, nên tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Dù sao những Công Chúa Huyện Chủ kia, nuôi nam sủng cũng không ít.

Ban Họa không thèm để ý đến hắn, trên thế gian có rất nhiều nam tử tuấn tú, nhưng nam nhân vừa có dáng dấp đẹp vừa có khí chất lại rất ít, nhưng bình thường đều có thân phận, nếu không có thân phận, cũng bị nhóm Công Chúa Quận Chúa mang đi, đâu còn đến phiên nàng?

Thấy Ban Họa không hăng hái lắm, Ban Hằng quyết định kể một số chuyện xui xẻo của Tạ Khải Lâm để nàng vui vẻ: “Tạ xấu xa được khiêng về nhà, nghe nói máu chảy cả nửa mặt, cảnh tượng đó chậc chậc chậc, loại nam nhân bạc tình này, đáng bị thế.”

“Mù một mắt, chắc chắn dung mạo cũng bị ảnh hưởng, thật đáng tiếc. “ Ban Họa thở dài một tiếng, ngón tay tinh tế trắng nõn đụng nhẹ vào mặt

https://thuviensach.vn

bàn: “Nhưng mù lại hay!”

“Ta đã chịu đủ tên thần kinh này, cùng hạng nữ nhân lầu xanh chạy trốn, bị bắt về rồi, mỗi lần nhìn thấy ta còn bày ra bộ dáng buồn nôn, coi ta như không phải hắn thì không gả, sỉ diện lớn như vậy, tại sao không đi cầu hôn Công Chúa?”

“Bởi vì thân phận của hắn không đủ. “ Ban Hằng cùng tỷ tỷ "hợp tác": “Nhà hắn mặc dù có tước vị, nhưng cũng bắt đầu từ nghèo khổ, công chúa hoàng gia ai mà thèm hắn chứ?”

“Loại nam nhân khiến hoàng thất chướng mắt này, quay đầu vì hạng nữ nhân lầu xanh kia, chuyện này nói ra rất có mặt mũi nha?” Ban Họa tức giận liếc xéo Ban Hằng: “Được rồi, dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị tân đế đoạt đi tước vị phong hào, hiện tại nên ăn thì ăn nên hát thì hát, nghĩ biện pháp lén giấu của cải, có thể phong quang bao lâu liền phong quang bấy lâu đi.”

Hôm nay có rượu hôm nay say, nở mày nở mặt lại một năm nữa, dù sao lấy đầu óc nhà họ, thật không nghĩ ra biện pháp tốt nào.

“Con nói đúng.” Ban Hoài rất tán thành gật đầu.”Ta đã mua cây quạt cổ lần trước rồi, khi đó mẫu thân con không cho, hiện tại hắn là không có ý kiến.”

Dù sao nhà bọn họ có nhiều tiền như vậy, bây giờ không dùng thì bị niêm phong sẽ không còn cơ hội dùng.

Quả nhiên lần này Ban Hoài lại lấy tiền của Âm thị mà dùng, Âm thị không do dự đáp ứng ông, thuận tay còn cho ông thêm ngân phiếu hai ngàn lượng, để ông mua thêm đồ vật gì phù hợp nữ nhu thì mua về.

Người kinh thành đột nhiên nhận ta, gần đây Tĩnh Đình Hầu rộng rãi hơn, đồ cổ trân quý nào, đồ vật giá trị hơn vạn bạc, Tĩnh Đình Hầu mua đến

https://thuviensach.vn

mắt cũng không chớp cái nào. Mọi người đều biết, Tĩnh Đình Hầu mười phần hoang đường, chỉ sợ duy nhất hai nữ nhân, một là mẫu thân ông Trưởng công chúa Đức Ninh, một là phu nhân ông Âm thị, bình thường ngân phiếu trên người, cho tới bây giờ không thể vượt qua năm trăm lượng.

Hiện tại ông đột nhiên trở nên hào phóng xa hoa như thế, không khỏi khiến người ta không nhịn được hoài nghi, tình cảm Tĩnh Đình Hầu và Âm thị xảy ra vấn đề, Âm thị đã không còn quản được ông.

Hôm đó, An Nhạc Công Chúa bày yến tiệc thưởng cúc, mời trong không ít phu nhân thiên kim kinh thành, Ban Họa thân là cháu gái của Trưởng Công Chúa, tất nhiên cũng được mời.

Tính tình Ban Họa từ trước đến nay rất thích náo nhiệt, bởi vì chỉ có những lúc này, trang sức y phục hoa lệ xinh đẹp trên người nàng mới được nhiều người trông thấy. Hết lần này tới lần khác nàng đều được nhiều nữ nhân ghen tỵ ra mặt, mặc dù rất nhiều nữ nhân sau lưng chua xót mười phần nói nàng tướng mạo diễm tục, bên ngoài xinh đẹp bên trong lại là bao cỏ.

Ban Họa luôn nhận những tốt đẹp này, mặc dù những nữ nhân này ngoài miệng xem thường nàng ăn mặc hoa lệ, xem thường nàng xinh đẹp không não, nhưng hâm mộ và ghen ghét trong mắt không thể nào che giấu được.

Nàng rất thích bộ dạng những người ghen ghét rất rõ ràng, còn hết lần này tới lần khác mạnh miệng giả bộ như xem thường.

Chỉ cần nghĩ đến những cặp mắt ao ước ghen tị kia, nàng có thể ăn nhiều hơn một bát cơm.

“Nữ nhân muốn khoe khoang, không phải vàng càng nặng càng tốt, mà là đồ vật càng tinh xảo càng đáng tiền mới tốt. Những nữ nhân khác bình thường không dám lấy đồ dưới đáy hòm ra, ta lại có thể ném để chơi

https://thuviensach.vn

đùa, đó mới là khoe khoang.” Ban Họa tô lại đóa hoa Mẫu Đơn diễm lệ trên trán, hài lòng nháy mắt với tấm gương, nói với nha hoàn sau lưng: “ Nhìn tới nhìn lui, loại hoa này vẫn hợp với ta nhất.”

Đương thời lưu hành hoa điền là Mai và Sen, hoa Đào và Mẫu Đơn bị các vị thiên kim chê tục khí, nhưng Ban Họa nàng lại là người tục khí thế đấy.

Mẫu Đơn tốt bao nhiêu, đã quý khí lại mỹ lệ, hoa mai khô cằn tục tĩu đó mà so được à?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Xem Mắt

An Nhạc Công Chúa là trưởng nữ mà bệ hạ sủng ái nhất, bảy năm trước gả cho con trai trưởng họ Vương, ban đầu hai vợ chồng như keo sơn, về sau Vương Phò Mã lại lén lút ở bên ngoài nuôi tình nhân, An Nhạc Công Chúa tức giận đến dùng roi ngựa quất vào người hắn, rồi đuổi ra khỏi phủ Công Chúa.

Bấy giờ chuyện huyên náo này cả thành đều biết, sau đó Vương Phò Mã bị té ngựa mà chết. Có người nói nguyên nhân cái chết của Vương Phò Mã còn nhiều nghi vấn, nhưng ai cũng không tìm thấy chứng cứ, cộng thêm về sau Vương gia suy tàn, từ đó không ai dám nhắc lại việc này, chỉ dám sau lưng vụng trộm cảm khái một câu, ‘độc nhất là lòng dạ đàn bà ‘cũng không sao. Nhưng mà ai kêu Vương Phò Mã không thức thời, cưới Công Chúa cũng dám bên ngoài làm bậy, đây chính là ông cụ thắt cổ, tự tìm đường chết.

Sau khi Vương Phò Mã chết, An Nhạc Công Chúa cũng không muốn tái giá, nuôi một đám đào kép ca cơ tại phủ uống rượu mua vui, còn không thì mời nhóm quý nữ cưỡi ngựa du ngoạn, được coi là biểu tượng của tiểu thư "giàu có" chốn Kinh Thành.

Lần này An Nhạc Công Chúa tổ chức yến tiệc thưởng cúc, tất cả quý nữ được mời đều hãnh diện đi đến, rất nhanh trang phủ đã náo nhiệt lên.

“Các ngươi nhìn thấy Ban Hương Quân chưa?”

https://thuviensach.vn

“Không thấy, có thể hôm nay nàng ta sẽ không tới.”

“Vì sao?”

“Nghe nói mấy ngày trước Trầm Thám Hoa đi Tĩnh Đình Hầu phủ từ hôn, cùng hôm đó Trầm Thám Hoa bị Tĩnh Đình Hầu đánh cho một trận, không ít người chứng kiến.”

Nhóm quý nữ ngày thường nhàn rỗi vô sự, tụm lại một chỗ khó tránh khỏi sẽ bàn chuyện bát quái, Ban Họa “lại bị từ hôn” được xem là một chủ đề cuốn hút.

“Nếu như ta là nàng, cũng không còn mặt mũi đi dự tiệc” Muội muội Tạ Khải Lâm là Tạ Uyển Dụ lấy khăn tay sạch lau nhè nhẹ khóe miệng, nhỏ giọng nói với đám đồng bạn bên cạnh: “Cả cái nhà hoang đường đó, ai dám kết hôn mới là xui xẻo.”

Đồng bạn nàng ta Thạch Phi Tiên chính là tôn nữ của Hữu tướng đương triều, không chỉ có dáng dấp xuất trần mỹ lệ, còn là tài nữ nổi danh trong kinh thành, từng được chính miệng Thái Hậu tán dương.

Thạch Phi Tiên tính tình lạnh nhạt, có thể giao tình tốt với nàng ta không nhiều, Tạ Uyển Dụ là một người trong đó. Nàng ta không thích tính cách của Ban Họa, nên nghe Tạ Uyển Dụ nhắc tên nàng ấy, khẽ cau mày nói: “Thôi, nàng ấy là một nữ nhi thế gia bị từ hôn ba lần, cũng không phải chuyện gì tốt, chúng ta đừng nói nữa.”

“ Coi như chúng ta không đề cập tới, nhưng người khác cũng sẽ nói “ Tạ Uyển Dụ nhớ đến ca ca của mình, nắm chặt lấy khăn tay nói: “ Nếu không phải nàng ta khắc ca ca ta, ca ca ta làm sao lại bị mù một mắt chứ.”

Triều đình dùng quan, rất ít khi dùng người mắt bị tàn tật, bây giờ ca ca hắn bị hỏng một con mắt, không chỉ có ngày sau không thể vào làm quan, ngay cả việc hôn nhân cũng phải chờ đợi. Bây giờ mỗi ngày mẫu

https://thuviensach.vn

thân đều ở nhà lấy nước mắt rửa mặt, nàng ta thực sự chịu không được bầu không khí trầm muộn trong nhà, nên mới thoát ra đây hít thở không khí.

Thế nhân đều thích giận chó đánh mèo, Tạ Uyển Dụ mặc kệ những lời đồn khắc kia là thật hay giả, dù sao nàng ta không thích bộ dạng càn rỡ kia của Ban Họa, phàn nàn Ban Họa một phen, tâm tình đã tốt hơn nhiều.

Thạch Phi Tiên lẳng lặng nghe, không nói gì, cũng không trả lời, ngày Tạ Khải Lâm xảy ra chuyện, là vì muốn đưa nàng ta một bải thơ.

Ban Họa vừa xuống xe ngựa, nhóm nha hoàn bà tử canh giữ cửa trang phủ đều nghênh đón, mặc kệ những thiên kim quý nữ ý kiến với Hương Quân này, các nàng làm nô bộc lại phải hầu hạ vị chủ tử này thật tốt. Ai bảo vị này có khuôn mặt dễ nhìn, vui tính, dụ dỗ Thái Hậu và Hoàng Thượng trong cung đều thích nàng đây?

“Bái kiến Hương Quân, ngài đã tới, Công Chúa chờ ngài trong nội viện đã lâu, nô tỳ dẫn đường cho ngài.”

Ban Họa rất thích người khác “chúng tinh củng nguyệt”* nàng, lập tức lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, từ trong tay nải lấy ra vài hạt trân châu, ném cho nha hoàn trước mặt nói muốn dẫn đường cho nàng: “Đi, hoa cúc nơi này của An Nhạc tỷ tỷ từ tước đến nay luôn xinh đẹp hơn chỗ khác, ta sao có thể không tới.”

Chúng tinh củng nguyệt: các vì sao vây quanh mặt trăng.

“Tạ Hương Quân ban thưởng. “ Nha hoàn cầm ban thưởng nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn: “Ngài đi bên này, cẩn thận bậc thang dưới chân.”

“Thật không có ý nghĩa “ An Nhạc Công Chúa cầm ngọc châu trong mâm, ánh mắt đảo qua các thiên kim tiểu thư ưu nhã quý khí trong viện, quay đầu nói với ma ma bên người: “ Họa Họa còn chưa tới à?”

https://thuviensach.vn

“Công Chúa, hôm nay Ban Hương Quân còn chưa tới.” Ma ma nhớ tới những lời đồn đại mấy ngày gần đây trong kinh, lại không dám biểu lộ trước mặt Công Chúa: “Thật ra trên đường.”

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm nữ tử cười cười nói nói, một nữ tử thân mặc cung trang diễm lệ tay trái là một mỹ nhân, tay phải là một giai nhân, cười khanh khách đi về phía này.

“Ta còn tưởng là ai làm ra động tĩnh lớn như vậy, ngoại trừ nàng thì không còn ai khác. “ Nụ cười trên mặt An Nhạc Công Chúa lập tức xán lạn mấy phần, đứng dậy đi đến người vừa tới: “Thật tốt, nha đầu muội đã đến vui đùa cùng ta, đến lúc đó lại phải khiến cho các nàng trái một câu Ban Hương Quân, phải một câu Ban Hương Quân, khiến ta quên mất.”

“Tỷ tỷ “ Ban Họa buông tay mỹ nhân ra, chuẩn bị cúi người hành lễ với An Nhạc Công Chúa, thì bị An Nhạc Công Chúa đưa tay đỡ lấy: “Mau dừng, nhiều người hành lễ ta như vậy, không thiếu một người là muội đâu.”

“Chúng ta gần nửa tháng không gặp, nên diễn một chút.” Ban Họa và An Lạc Công Chúa dắt tay đi vào vườn, chân vừa bước vào, thì cảm thấy vô số ánh mắt rơi trên vào người nàng. Nàng đỡ trâm cài trên tóc, nhìn đám quý nữ lộ ra nụ cười xinh đẹp bức người.

Các nàng đã muốn nhìn, nàng sẽ làm cho các nàng nhìn đủ.

Váy hôm nay nàng mặc được dệt từ tơ tằm, ngọc bội kê huyết có tiền cũng không mua được, từ đầu đến chân không gì không ‘bắt mắt’, không nói nên lời, nàng ăn mặc tỉ mỉ hơn nửa ngày, khiến nhiều người mất hứng chăng?

Tạ Uyển Dụ nhìn nàng ăn mặc lòe loẹt, mặt bắt đầu vặn vẹo. Mắt ca ca nàng bị mù một con, Ban Họa lại hồng quang đầy mặt ăn mặc tỏa sáng xuất hiện nơi đây, trong nội tâm nàng ta tức nuốt không trôi.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng nàng ta cũng hiểu mẫu thân ở chốn đông người mắng một số người là tiện nhân, bởi vì hai chữ này mới có thể phát tiết nội phẫn nộ sắp bùng phát trong lòng nàng ta.

Nơi này của An Nhạc Công Chúa không bao giờ thiếu mỹ nhân, rượu ngon và món ngon, thiên kim quý nữ đầy sân, một bên nghe các nhạc sư đàn tấu từ khúc, một bên ngâm thơ vẽ tranh, cũng là khoái ý. Ban Họa từ nhỏ đã dốt nát, không am hiểu ngâm thơ cũng không am hiểu vẽ tranh, chỉ có miệng lưỡi xảo trá, nguyên liệu nấu ăn loại nào là cũ, loại nào là mới, nàng chỉ cần thử một miếng, thì có thể phân biệt được.

“Rượu này được điền trang cho người đem tới, vị thế nào?” An Nhạc Công Chúa để Ban Họa nếm rượu trái cây.

“Ngon “ Ban Họa ghé đầu vài tai An Nhạc Công Chúa, nhỏ giọng nói: “ Tỷ thấy Tạ Uyển Du kia không, thời điểm trừng mắt nhìn ta, tròng mắt cứ như sắp rớt ra ngoài.”

“Thế nào, hai người các muội không chơi cùng nhau được à?” An Nhạc Công Chúa biết Ban Họa khi nàng mới bảy tuổi, đối với nàng ấy mà nói, Ban Họa được nàng ấy nhìn mà lớn lên, cho nên tự nhiên tình cảm sẽ nghiêng về phía Ban Họa.

“Sao muội phải chơi cùng với họ?” Ban Họa nhấp một miếng rượu trái cây, lười biếng nói: “Các nàng yêu ngâm thơ vẽ tranh, dịu dàng động lòng người. Tỷ cũng không phải không biết, lúc nào thì muội yêu đọc sách đây.”

“Muội cũng đừng phàn nàn, nếu không phải Tạ Khải Lâm bỏ trốn cùng người khác, nàng ta sẽ thành tiểu cô tử* của muội.”

Tiểu cô tử: em chồng

“Ai mà thèm gả cho một nam nhân mắt bị mù chứ. “ Ban Họa hừ một tiếng, nàng đường đường là một Hương Quân đoan trang của Hầu phủ lại

https://thuviensach.vn

không cưới, hết lần này tới lần khác cùng một nữ tử lầu xanh bỏ trốn, khiến nàng mất hết mặt mũi: “May mắn năm đó hắn bỏ trốn, nếu không muội sẽ phải trông một tên hoa tâm nửa mù cả đời.”

Đối với Tạ Khải Lâm nàng từng có hảo cảm, dù sao hắn dáng dấp tốt, lại biết dỗ người vui vẻ, khi đó nàng nhỏ tuổi không hiểu chuyện, bảo phụ mẫu đáp ứng nhà hắn cầu thân.

Về sau nàng mới hiểu được, tin tưởng miệng lưỡi nam nhân, không bằng tin ban ngày có thể gặp ma. Thời điểm trước khi cầu thân, hắn vừa quan tâm lại ôn nhu, thời điểm sau này bỏ trốn cùng người khác, lại bày ra bộ dáng năm đó ta không hiểu chuyện, bây giờ mới tìm được “chân ái”.

Còn có Tạ Uyển Dụ, ca ca nàng ta năm đó từ hôn khiến nàng mất hết mặt mũi, hiện tại nàng ta còn không biết xấu hổ dùng ánh mắt đó nhìn nàng, mũi không ra mũi, đây không phải đầu óc có bệnh sao?

“Ban Hương Quân, tất cả mọi người đang làm thơ, sao ngươi không đến góp vui?” Tạ Uyển Dụ cười híp mắt phất khăn lụa về phía nàng: “Mau tới đây.”

“Ưm “ Ban Họa không thèm để ý đến Tạ Uyển Du đang tỏ vẻ bằng hữu thân thiết, lắc đầu một cái, tiếp tục cùng An Nhạc Công Chúa nói chuyện phiếm.

Thế mà nàng lại không cho Tạ Uyển Dụ chút mặt mũi nào, Tạ Uyển Dụ cũng có chút lúng túng, nàng ta ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của nhóm quý nữ, miễn cưỡng gượng cười nói: “Có thể Ban Hương Quân có chút hiểu lầm với nhà chúng ta.”

Hiểu lầm? Hiểu lầm gì đó?

Tất nhiên là sự kiện bị Tạ gia từ hôn.

https://thuviensach.vn

Nữ tử triều nay càng tự tại hơn triều trước, nhưng cuối cùng vẫn là thời đại nam tôn nữ ti, nam nhân từ hôn, thì xem như nam nhân sai, nhưng thanh danh đối với nử tử mà nói, vẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu ngươi tốt, sao nhà kia lại từ hôn? Nhà trai dã kiên trì như vậy, chắc chắn vấn đề tồn tại ở chỗ nữ nhân.

Vốn Tạ gia không có phúc, nhìn thấy phong thái trác táng nhà Ban Họa, với lại Ban Họa không chút nào là một nữ nhân phép tắc, cho nên rất nhiều quý nữ chấp nhận loại thuyết pháp của Tạ Uyển Dụ.

Dung mạo xinh đẹp thì có tác dụng gì, Tạ gia Nhị Lang không muốn nàng.

Loại ý nghĩ này khiến rất nhiều quý nữ cảm thấy thích ý, có loại cảm giác ưu việt hơn cả Ban Họa. Mặc dù hiện tại các nàng không dám làm giống Ban Họa, không vui liền không nể mặt, vui thì lấy vàng bạc khen người, càng sẽ không làm giống Ban Họa, ăn mặc xa hoa lãng phí sang trọng.

Thật không đúng, thân là nữ tử quan trọng hơn hắn là tư thái và nội tâm, nữ nhân giống như Ban Họa, thật sự là quá đơn giản quá dung tục, mất hết sĩ diện của gia tộc.

“Chuyện Trầm Ngọc là thế nào?” An Nhạc Công Chúa nhíu mày: “Lúc trước không phải hắn khóc xin cưới muội sao?”

“Ai quản chuyện gì xảy ra với hắn.” Ban Họa dùng xiên bạc lấy một khối hoa quả bỏ vào miệng, nước dính vào môi làm nó càng thêm nổi bật như trái anh đào đang chin mọng, khiến An Nhạc Công Chúa nhịn không được đưa tay chọc vào.

“Không yêu thì lui, hắn ngoại trừ gương mặt kia, cũng không có chỗ nào khiến muội nhìn trúng.” Ban Họa buông xiên bạc ra, đôi mắt đẹp chớp

https://thuviensach.vn

chớp. Nàng nhớ trong mơ Trầm Ngọc có kết cục không tốt lắm, trên mặt bị khắc chữ còn đày đến biên cương.

“Không ngờ muội lại thích nam nhân tuấn tú như thế, không bằng gả cho Dung Hà đi?” An Nhạc Công Chúa bật cười nói: “ Toàn bộ Kinh Thành, không có người nam nhân nào đẹp trai hơn hắn.”

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Không Biết Xấu Hổ

“Dung Hà?” Ban Họa nghe qua đại danh nổi bật của vị này, công tử vô song Kinh Thành Dung Hà, thư hoạ trác tuyệt, dung mạo tựa Phan An, là kiểu nam nhân mà tất cả nữ nhân đều theo đuổi.

“Thế nào, không nhìn trúng?” An Nhạc Công Chúa cười như không cười nhìn nàng.

“Quân tử dịu dàng vô song, ngay cả tài nữ như Thạch Phi Tiên cũng từng tán dương nam nhân này, với muội mà nói đã không còn là vấn đề nhìn trúng hay không.” Ban Họa nghĩ rất thoáng: “Dạng người này, sinh ra đã thích là nhân vật thần tiên phi tử, muội à, sẽ không đụng đến ồn ào như vậy.”

Trong trí nhớ của nàng, số lần gặp Dung Hà không nhiều, nhưng mỗi lần nhìn người nọ, nàng đều cảm thấy đối phương không phải người. Mà là Tuyết Liên trên đỉnh Thiên Sơn, Kiểu Nguyệt trên bầu trời đêm, cho nên hai người căn bản không cùng cấp bậc.

Thấy Ban Họa đối với người kia không hề có chút tình yêu nam nữ nào, ngược lại An Nhạc Công Chúa rất yên tâm: “May mà muội không giống những nữ nhân khác, vì Dung Hà mà điên điên khùng khùng, ngược lại ta rất yên tâm.”

Lúc này Ban Họa làm gì có tâm tư mà nhắc đến nam nhân, chỉ cần nghĩ đến năm năm sau nàng không còn là Hương Quân, nàng cảm thấy toàn

https://thuviensach.vn

bộ thế gian thật thê lương.

Giữa trưa dùng yến món chính là cua, Ban Họa ngồi bên phải An Nhạc Công Chúa, ngồi bên trái An Nhạc Công Chúa là Khang Ninh Quận Chúa, nữ nhi đệ đệ của đương kim Thánh Thượng, quan hệ giữa Ban Họa và nàng ta miễn cưỡng coi như tạm ổn, quan hệ bình thường không mấy thân thiện. Ban Họa biết nàng ta tính cách lạnh nhạt, không thích đụng chạm đến nàng, cúi đầu chọn một con cua to béo để ăn.

“ Gần đây hình như Ban Hương Quân gầy đi nhiều rồi, hãy chú ý thân thể.” Một vị thiên kim tiểu thư nhìn Ban Họa, giọng điệu kỳ quái: “Có chuyện gì không nên giấu ở trong lòng, nóng giận hại đến thân thể.”

“Gầy mặc y phục mới đẹp được, ta mà tức giận xưa nay không giấu trong lòng, bình thường đều phát tác tại chỗ. “ Ban Họa để đũa xuống, lau khóe miệng, ngẩng đầu liếc mắt về phía vị thiên kim tiểu thư đang nói: “Ngươi là tiểu thư nhà nào, sao trước kia ta chưa từng thấy ngươi?”

“Họa Họa, nàng là nữ nhi của Lý đại nhân Lý Tiểu Như, bình thường cũng thường cùng chúng ta tụ tập một chỗ. “ Khang Ninh Quận Chúa nghe vậy, cười một tiếng, nhẹ nhàng giải thích: “ Sao muội chưa từng thấy qua thế?”

Lông mày Ban Họa khẽ giật một cái, lười biếng nói: “Ta đúng là chưa bao giờ chú ý đến.” Muốn chế giễu nàng bị Trầm Ngọc từ hôn còn muốn giả vờ giả vịt, từ trước tới giờ Ban Họa không cho loại người này mặt mũi: “Ước chừng là Lý tiểu thư ăn mặc quá "mộc mạc", con người của ta từ trước đến nay thích náo nhiệt, không gây chú ý với người khác thì không được.”

“Ngươi...” Hốc mắt Lý Tiểu Như đỏ lên, nước mắt cứ chực trào, tựa như nụ hoa nhỏ bị cuồng phong quét qua, mười phần đáng thương, chờ đợi bảo vệ của người khác.

https://thuviensach.vn

“Ban Hương Quân.” Thạch Phi Tiên thấy thế khẽ nhíu mày, sau đó mỉm cười nhìn về phía Ban Họa: “Ngài hà tất phải như vậy?”

Cả bàn yên tĩnh.

Ban Họa cúi đầu gõ một cái càng cua, nghiêng đầu nói với An Nhạc Công Chúa: “ Con cua này tốt, thịt lại tươi ngon.”

An Nhạc Công Chúa biết nàng không thèm quan tâm đến Thạch Phi Tiên, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Nếu như muội thích, đợi lát nữa đem một giỏ về.”

Người trên bàn đều biết, Ban Họa đang cố ý giả bộ như không nghe thấy lời Thạch Phi Tiên, cảm giác chán ghét trong lòng đối với Ban Họa càng sâu. Không phải ỷ có tổ mẫu là Trưởng Công Chúa, mới có thể diễu võ giương oai như thế? Thế nhưng Thạch Phi Tiên là tôn nữ Hữu tướng đương triều, so với phụ thân nhà nàng có tước vị không thực quyền lợi hại hơn nhiều.

Trước mặt nhiều người như vậy, không cho Thạch Phi Tiên mặt mũi, đây quả thực là đem mặt mũi phủ Hữu tướng để dưới đất giẫm đạp, Ban Họa nàng điên rồi sao?

Ban Họa điên hay không các nàng không biết, nhưng hiện tại ai cũng không dám trêu chọc nàng, ai biết nàng sẽ phản ứng gì? Đầu óc người bình thường làm việc đều lần theo dấu vết, tác phong làm việc của kẻ không não toàn dựa vào cảm xúc, cãi nhau cùng nàng quả thật không nhã nhặn, không nhao nhao với nàng lại cảm thấy uất ức, nên dứt khoát không đi trêu chọc là tốt nhất.

Tạ Uyển Dụ và Thạch Phi Tiên đều bị nàng hạ mặt mũi, các nàng sao buồn chán đi chọc chứ?

https://thuviensach.vn

Không biết có phải ảo giác của các nàng không, mặc dù trước kia Ban Họa có chút tùy tính, nhưng không đến mức như hôm nay không cho người ta mặt mũi như vậy. Hôm nay là thế nào, thật chẳng lẽ là Trầm Ngọc từ hôn kích thích nàng, khiến nàng vò mẻ không sợ rớt rồi?

Ở đây không ít người đều nghĩ như vậy, bắt đầu mềm lòng đồng cảm với nàng, còn có một số bắt đầu len lén cười trên nỗi đau của người khác.

Có vết xe đổ của Thạch Phi Tiên và Tạ Uyển Dụ, sau đó không còn người đi trêu chọc Ban Họa, tan thưởng cúc yến, cũng không còn ai phụ họa thêm vài câu.

“Tính tình này của muội không sửa là không được. “ Lúc An Nhạc Công Chúa đưa Ban Họa rời đi, nhịn không được thở dài nói: “ Bây giờ tính tình càng lớn, cứ tiếp tục như thế, sẽ dẫn đến tai vạ cho muội đấy?”

“Hôm nay dễ chịu thì cứ dễ chịu, chỉ cầu hôm nay có rượu hôm nay say thôi.” Ban Họa không để ý lắm nói: “ Các nàng vốn không thích muội, coi như hiện tại muội nói chuyện nhẹ nhàng với các nàng, đợi muội nghèo túng, các nàng cũng vẫn sẽ không kịp chờ đợi đến cười nhạo muội, muội cần gì phải nhã nhặn với các nàng.”

“Gì mà sau này nghèo túng, đang êm đẹp mà xảy ra chuyện gì rồi?” An Nhạc Công Chúa bật cười nói: “ Cẩn thận cô tổ mẫu nghe thấy lời này sẽ thu thập muội.”

Ban Họa cười, không nói thêm gì nữa, cùng An Nhạc Công Chúa tạm biệt, liền lên cỗ kiệu.

Bên trong tiệm bán đồ cổ nổi danh Kinh Thành, Ban Hoài nhìn ngọc bội chưởng quỹ đang bưng ra, lắc đầu: “Cái này không được, còn có cái khác không?”

https://thuviensach.vn

“Hầu Gia, tiểu nhân nào dám lừa người, đây đã là đồ tốt nhất trong tiệm.” Chưởng quỹ cười xòa nói: “ Nếu không ngài lại xem cái khác?”

“Không xem “ Ban Hoài lắc đầu một cái: “Chờ nơi này của ngươi có đồ tốt về, gia lại đến nhìn.”

“Được rồi, Hầu Gia đi thong thả.” Chưởng quỹ thở dài một hơi, mặc dù Tĩnh Đình Hầu có chút bắt bẻ, nhưng lại là người hào phóng, tìm không thấy vật hợp ý, sẽ không trút giận lên bọn họ, còn tính là khách nhân dễ phục vụ. Cho nên những tin đồn về vị ‘giàu sang’ này, bọn hắn làm thương nhân, ngược lại thật thích khách như Tĩnh Đình Hầu.

“Hầu Gia, phía trước giống như đã xảy ra chuyện.” Người hầu Tiểu Trụ Nhi bên người Ban Hoài tới gần cỗ kiệu của Ban Hoài, nhỏ giọng nói: “ Đường đi không thông.”

“Xảy ra chuyện gì?” Ban Hoài xốc màn kiệu lên, nghe được phía trước truyền đến tiếng khóc, không ít dân chúng vây ở phía trước, vừa ầm ĩ vừa náo động, không biết xảy ra chuyện gì.

“Ngươi đi hỏi một chút, xảy ra chuyện gì.” Ban Hoài vội vã hồi phủ, nghe tiếng khóc gào, lại lười đi đường vòng, đành phải để hạ nhân đi hỏi một chút.

Không bao lâu, Tiểu Trụ Nhi chạy trở về: “Hầu Gia, tiểu nhân thăm dò được, có cặp phu thê già vào thành bán gỗ, ai ngờ gặp phải lừa đảo, bạc đưa là giả, lão đầu tử trong cơn tức giận, đã hôn mê bất tỉnh.”

Nếu là ngày trước, Ban Hoài sẽ không để tâm loại chuyện nhỏ nhặt này, nhưng hôm nay ông thăm dò bạc trong túi không tốn đồng nào, trong lòng đấu tranh nổi lòng tốt, từ trong y phục móc ra một khối bạc vụn: “Đưa bạc cho họ.”

Có thể sử dụng bạc giải quyết sự tình, đều không phải chuyện gì to tát.

https://thuviensach.vn

“Được rồi.” Tiểu Trụ Nhi tiếp nhận bạc, một đường chạy chậm đến chen vào đám người, đem bạc vụn đặt vào tay lão thái thái kia nói: “Lão thái thái, bạc này ngươi cầm lấy đi, mời đại phu khám cho lão gia tử.”

“Như vậy làm sao được?!” Lão thái thái nhìn khối bạc trong tay, bị dọa đến sắc mặt cũng thay đổi, lại gặp người cho bạc ăn mặc vải tốt, càng không dám nhận: “Ý tốt của đại nhân lão phụ xin nhận, nhưng nhiều bạc như thế, lão phụ thẹn không dám nhận.”

“Yên tâm cầm đi, đây là do Hầu gia nhà ta cho ngươi.” Tiểu Trụ Nhi nhìn lão nhân gia nằm trên đất sắc mặt vàng như nến, thở dài, đem bạc vụn nhét vào tay lão thái thái xong, quay người trở về.

“Người tốt nha!” Nước mắt lão thái thái tuôn đầy mặt cầm lấy bạc vụn, quỳ trên mặt đất hướng cỗ kiệu Ban Hoài dập đầu mấy cái.

Có một người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng giúp bà kêu đại phu đến, không lâu lắm lão gia tử tỉnh lại. Lão thái thái vui mừng vừa khóc vừa cười, cuối cùng nhớ tới hỏi thăm người xem náo nhiệt bốn phía, đại nhân vừa rồi giúp bà là ai.

“Người kia ta biết, hắn là họ hàng thân thích nhà bác gái ta “ Một nam nhân trung niên ăn mặc sạch sẽ dưới con mắt kính ngưỡng của mọi người chậm rãi mở miệng nói:“ Nghe nói cả nhà hắn đều là người hầu của Hầu phủ, mặc bông vải tốt nhất, mỗi bữa đều có thịt ăn, rất nhiều hạ nhân của Hầu phủ đều do hắn quản.”

“Thì ra là người Hầu phủ. “ Bách tính bên cạnh bừng tỉnh đại ngộ, nhưng trong Kinh Thành không ít người có tước vị Hầu gia: “ Ngươi có biết hắn Hầu phủ nào không?”

“Lai lịch lớn lắm, biết Trưởng Công Chúa không? Vị này là nhi tử của Trưởng Công Chúa Tĩnh Đình Hầu, người vừa rồi đưa lão thái thái bạc, nhất định không lầm là Tĩnh Đình Hầu.”

https://thuviensach.vn

Con trai Trưởng Công Chúa, là biểu đệ của đương kim Thánh Thượng, vậy khẳng định là một nhân vật rất lợi hại.

“Vị Hầu Gia này thật là người hảo tâm.”

Cuối cùng, giới quý tộc và dân chúng Kinh Thành đã đưa ra kết luận như vậy.

Cách đó không xa, nam nhân ngồi trong kiệu lẳng lặng mà nhìn một màn này, chờ đám người bắt đầu tản ra rồi, liền buông xuống màn kiệu: “Hồi phủ.”

“Bá gia, không đi Trung Bình Bá phủ sao?”

“Không đi: “ Thanh âm nam nhân bình tĩnh nghiêm chỉnh truyền ra từ cổ kiệu: “Ngày mai lại đi.”

“Vâng.”

Cỗ kiệu quay đầu trở về, đi không bao xa, đối diện là một cổ kiệu gấm đỏ bao phủ đi về phía này, xem ra là kiệu chuyên dụng của quý nữ nhà ai đó.

Nam nhân nhấc rèm kiệu lên, thấy phía màn kiệu đối diện thêu Mẫu Đơn, ở giữa đính xuyết châu báu ngọc thạch, mười phần lộng lẫy. Ánh mắt của y đảo qua kiệu thảm hồng ngọc kia mấy giây, chậm rãi buông màn cửa xuống.

Cũng may con đường rộng rãi, không cần ai bảo ai, cỗ kiệu gấm đỏ cùng cỗ kiểu lam đinh đi ngang qua nhau, còn có thể nghe được bên trong cỗ kiệu truyền ra tiếng đinh đinh đang đang.

Ban Hoài lượn một vòng mới về phủ, nhưng nghĩ đến hôm nay mình cũng coi như làm một chuyện tốt, ông cảm thấy mình ngọc bội treo bên

https://thuviensach.vn

hông càng thêm tỏa sáng, đúng lúc nhi tử tìm ông lấy bạc, nhịn không được cho hắn nhiều hơn một trăm lượng.

“Phụ thân, nhà ‘giàu’ khác vừa ra tay là hơn hai ngàn lượng, nhà chúng ta ‘giàu’ cũng không thể thua người khác. “ Ban Hằng vung ngân phiếu mệnh giá một trăm lượng trong tay: “Chuyện này khiến mặt mũi Hầu phủ chúng ta để đâu chứ?”

“Lúc nào thì nhà chúng ta có sĩ diện, dù sao thì nhà chúng ta không cần mặt mũi “ Ban Hoài ưỡn ngực: “Không có việc gì thì đừng ra ngoài làm loạn, trở về phòng đọc sách đi.”

Ban Hằng:...

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giấu Bạc

Ban Họa hạ kiệu, nàng nói với người đến tiếp đón: "Thế tử trở lại chưa?"

"Hương Quân, nửa canh giờ thế tử trước đã trở về. " Hạ nhân khom người đáp: " Đang trong thư phòng đọc sách đấy."

"Đọc sách?" Ban Họa nhíu mày, đệ đệ của nàng là tên gia hỏa vào thư phòng sẽ choáng váng, nếu có thể ổn định tâm thần đọc sách, vậy thì thật là chuyện lạ trong thiên hạ: "Đi, ta xem hắn một chút.”

Khổng Tử nói: “Đừng lo người không biết mình, chỉ lo mình không biết người..."

Ban Họa mới vừa tới cửa thư phòng, liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng đọc sách của Ban Hằng, Ban Họa đẩy cửa ra, bắt gặp vẻ mặt gật gù của hắn, hai tay vòng trước ngực nói: "Đừng giả bộ, đọc 《 Luận Ngữ 》, sao trong tay lại cầm 《 Lễ Ký ", đệ cũng thật lợi hại."

"Ta chỉ đọc lộn sách binh pháp thôi, trong mắt nhìn《 Lễ Ký ", nhưng trong lòng lại là 《 Luận Ngữ 》, chỉ có như thế mới có thể đề cao trí nhớ của ta. " Ban Hằng mặt không đỏ tim không đập giải thích nói: " Tỷ thân là nữ nhi, biết gì chứ."

"Ừm?" Ban Họa nhếch lông mày: "Đệ vừa nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Ta, ta không hề nói gì cả " Ban Hằng để 《 Lễ Ký " trong tay xuống, cười xòa với Ban Họa trước mặt: "Tỷ, tỷ biết đầu óc ta không dùng được, mới vừa rồi là ta đang nói hươu nói vượn đấy."

Ban Họa không để ý tới hắn, đi đến trên giá sách lấy ra bộ 《 Mạnh Tử 》, lật ra liền phát hiện đây là vỏ ngoài bộ《 Mạnh Tử 》, bên trong lại là tạp kí, nàng còn chưa kịp lật ra, sách đã bị Ban Hằng cướp đi.

"Tỷ, tỷ tỷ tốt của ta, sách này tỷ không thể xem." Ban Hằng đoạt lấy sách, liều mạng nhét vào ngực, loại sách này không thể để tỷ hắn thấy, nếu không thì mẫu thân không đánh chết hắn mới lạ.

"Không nhìn ta cũng biết bên trong là thứ gì, đơn giản là lên núi gặp hồ tiên, công tử tiểu thư hứa với nhau chuyện đại sự. " Ban Họa liếc mắt về phía giá sách: "Hôm nay thành thật vậy à?"

Ban Hằng cúi đầu không nói lời nào.

"Có phải lại ở bên ngoài rước lấy phiền phức không?" Ban Họa hoài nghi nhìn hắn: "Hay thiếu bạc mấy cô kỉ nữ rồi?"

"Cái kia... Cái kia cũng không phải là chuyện lớn gì. " Ban Hằng nhìn trần nhà rồi nhìn xuống đất, không dám nhìn Ban Họa: "Chỉ là một chút chuyện nhỏ."

"Nói đi, đã xảy ra chuyện gì." Ban Họa ngồi xuống ghế dựa, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi xuống từ từ nói."

"Hôm nay khi ta cưỡi ngựa về, đột nhiên từ bên cạnh nhảy ra một người, không cẩn thận bị ngựa của ta đá bị thương. " Ban Hằng cảm thấy mình rất oan, rõ ràng cưỡi ngựa với tốc độ rất chậm, ai biết sẽ có người đột nhiên chạy đến, mà lại vừa vặn kinh động ngựa của hắn, sau đó bị con ngựa một cước đá bay.

https://thuviensach.vn

Phải biết con ngựa này là tổ mẫu đưa cho hắn, nghe nói là con ngựa thuần huyết tiến cống từ phía Bắc Trường Thành, sức chân đặc biệt đủ, hắn nghi người bị đá bị thương không nhẹ.

"Sau đó thì sao?" Ban Họa nhíu mày, mặc dù đệ đệ nàng chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng, nhưng tuyệt đối không làm ra chuyện nháo chợ cưỡi ngựa đả thương người.

"Sau đó ta đang chuẩn bị đem hắn đến khám đại phu, đột nhiên từ bên cạnh xông ra mấy người, kéo người từ dưới đất lên bỏ chạy, ta còn chưa kịp phản ứng đây." Ban Hằng sờ lên cái đầu ‘kém thông minh’ của mình: "Tỷ nói chuyện này nên làm sao đây?"

"Báo quan." Ban Họa bóc lấy hoa quả khô trong mâm, một bên ăn một bên lười biếng nói: "Dù sao chúng ta cũng tìm không thấy người, lại không muốn bị người ám toán, dứt khoát công khai báo quan đi."

"Lỡ như bọn hắn bắt ta đi thì làm sao bây giờ?"

"Đầu đệ là óc heo à?" Ban Họa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Ban Hằng: "Đệ không biết nói, hôm nay thấy có người hư hư thực thực bị đuổi giết, còn đụng phải ngựa của đệ, đệ lo lắng xảy ra chuyện, liền đến báo quan, lại nói." Ban Họa sờ lên vòng tay huyết ngọc trên cổ tay: "Hiện tại ai dám động đến đệ?"

"Vậy cũng đúng. " Ban Hằng nghĩ đến nhà mình năm năm sau mới gặp chuyện không may, lập tức tự tin mười phần: "Nhưng nếu không phải truy sát thì làm sao bây giờ?"

"Đệ không biết ý tứ của từ hư hư thực thực sao?" Ban Họa phủi tay, đứng lên nói: "Ngươi quản hắn có phải hay không làm gì, trước tiên đem mình tránh nạn đã."

https://thuviensach.vn

"Ta hiểu rồi, ta lập tức đi ngay." Đầu óc Ban Hằng mặc dù không được tốt lắm, nhưng hắn có một ưu điểm, chính là nghe lời hữu ích, nên Ban Họa nói như vậy, hắn sẽ ngoan ngoãn làm theo.

Ban đêm, Huyện Úy Kinh Thành Triệu Đông An đang chuẩn bị thay quan bào về nhà ăn cơm, liền nghe nha dịch tới nói, Thế Tử Tĩnh Đình Hầu đến báo án.

Thân là chủ quản an ninh Kinh Thành tiểu quan bát phẩm, Triệu Đông An luôn phải trải qua thời gian nước sôi lửa bỏng, bởi vì đang ở dưới chân thiên tử, bất luận một việc nhỏ nào cũng có thể biến thành chuyện lớn. Với lại trong kinh thành nhiều quý nhân, ngay cả dân chúng bình thường, cũng có thể có một thân thích đầy hiển hách, cho nên vì an ninh của Kinh Thành, quả thực ông đã tốn nhiều tâm tư.

Hiện tại vừa nghe Thế Tử Tĩnh Đình Hầu phủ tới, còn là đến báo án, ông kém chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đường đường là cháu trai của Trưởng Công Chúa, có chuyện gì không có thể giải quyết, coi như thật có chuyện cũng nên tìm Kinh Triệu Y đại nhân, chạy đến tìm ông một hạt mè nhỏ để làm gì? Trong lòng mặc dù ủy khuất vô cùng, Triệu Huyện Uy lại ngay cả sắc mặt cũng không dám lộ, sửa sang lại áo choàng trên người, nhanh chân ra ngoài đón.

Vừa đi đến cửa chính, ông đã thấy một công tử trẻ tuổi thân mặc cẩm bào, ngọc quan để buộc tóc, eo quấn thắt lưng gấm đứng trong sân, đưa mắt nhìn sang, ngược lại là một thiếu niên anh tuấn.

Đáng tiếc chỉ là nhìn qua rất giống thôi.

"Hạ quan Triệu Đông An bái kiến Ban Thế Tử."

"Triệu Đại nhân đa lễ." Ban Hằng thấy Triệu Đông An không lớn tuổi lắm, tóc lại trắng không ít, trong lòng đồng cảm đưa tay đỡ ông: "Hôm nay

https://thuviensach.vn

ta đến, là vì muốn báo án với ngươi."

Trong lòng Triệu Huyện úy run lên: "Không biết Thế Tử muốn báo án gì?"

"Có thể là án giết người."

Giết, giết người?!

Trong lòng Triệu Huyện úy có chút sụp đổ, đừng tưởng rằng ngươi là thế tử liền có thể nói hươu nói vượn, liên lụy đến nhân mạng không phải là việc nhỏ.

Ban Hằng cũng mặc kệ nội tâm Triệu Đông An có bao nhiêu sụp đổ, đem chuyện buổi chiều gặp phải nói sơ qua một lần với Triệu Đông An, cuối cùng còn thở dài một tiếng: "Nghĩ đến người bị thương, người này lại bị nhóm người không rõ thân phận đem đi, trong lòng ta liền không nỡ, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên đến báo án. Triệu Huyện úy sẽ không trách ta chuyện bé xé ra to chứ?"

Triệu Huyện úy có thể nói gì, chỉ có thể cung kính đưa người ra nha môn, còn muốn khen hắn hoàn thành sự nghiệp dân chúng.

"Huyện úy đại nhân, việc này làm sao bây giờ?" Mấy người Ban Hằng sau khi rời đi, nha sai khó xử nhìn lấy Triệu Đông An: "Chúng ta trahay là không tra?"

" Thế Tử Tĩnh Đình Hầu tự mình đến báo án, ngươi nói tra hay không tra?" Triệu Đông An thở dài: "Không chỉ phải tra, còn phải gióng trống khua chiêng mà tra, không thể lấy án giết người màt ra, mà vì đề cao an ninh Kinh Thành, cần phải tăng cường danh nghĩa tuần tra."

Nha sai mặc dù không rõ tại sao phải làm như thế, nhưng vẫn làm theo sắp xếp của Huyện úy.

https://thuviensach.vn

Triệu Đông An phiền não gãi tóc hoa râm của mình, cảm thấy đêm nay đã quá mức, đầu ông tóc sẽ bạc thêm vài cọng.

"Tỷ, ta đã làm xong chuyện." Ban Hằng hào hứng chạy đến trong sân của Ban Họa, uống liền hai ly trà xong, mới hài lòng nói: "Huyện úy đó khen ta thành một đóa hoa rồi, tự ta nghe cũng đỏ mặt, cũng không biết sao hắn khen được vậy."

"Yên tâm, chờ sau này đệ không còn là Thế Tử, sẽ không có người nào làm trái lương tâm để khen đệ." Ban Họa ngồi trên ghế quý phi không nhúc nhích, đưa tay để tỳ nữ sơn móng tay thay nàng: "Bây giờ còn có người nguyện ý khen đệ, đệ nên hưởng thụ thật tốt."

"Tỷ là tỷ tỷ tốt của đệ mà " Ban Hằng tiến đến bên người Ban Họa, nhìn chằm chằm tay Ban Họa nhìn một lúc lâu, đột nhiên nói: "Tỷ, ta phát hiện tay của tỷ rất xinh đẹp."

"Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy, chúc mừng đệ sống cùng ta mười lăm năm, rốt cục phát hiện ra chuyện này rồi. " Ban Họa giơ cằm lên: "Hộp trên giá sách có ít ngân phiếu, đệ cầm lấy sài đi."

"Tỷ, ta biết toàn phủ này, tỷ đối với ta là tốt nhất. " Ban Hằng mừng khấp khởi tìm tới ngân phiếu nhét vào trong ngực của mình:"Sao tỷ biết ta đang cần bạc thế?"

"Khi nào thì đệ không cần bạc đây?" Lông mày đẹp của Ban Họa khẽ nhướng lên: "Nhưng mà bạc này đệ có thể cầm lấy đi chọi gà đấu dế, không nên đến chỗ không nên vào, nếu như dám làm sai, đến lúc đó không cần phụ thân mẫu thân đến dạy đệ, ta sẽ đánh đệ trước một chập."

Ban Hằng nhớ tới tỷ tỷ nhà mình đã từng học qua quyền cước của tổ phụ, lúc này thề, tuyệt đối sẽ không đi hẻm lầu xanh nữa, cũng sẽ không đến sòng bạc.

https://thuviensach.vn

Tổ phụ khi còn sống từng là đại tướng quân, dẫn binh sĩ lên chiến trường giết địch, tiên đế khen tổ phụ là "Đệ nhất võ tướng trong triều", chỉ tiếc sau này trên chiến trường tổ phụ bị thương cánh tay, thì không quay lại biên cương.

Nghe nói tổ phụ lúc còn sống, thích tỷ hắn mười phần, từ nhỏ đã che chở như báu vật vô giá, vàng bạc châu báu đều kín đáo đưa tỷ tỷ hắn, thế là tỷ hắn đã trở thành tính tình như hiện tại.

Một ngày cuối tháng chín, sáng sớm Ban Hoài đã ra cửa, thẳng đến đêm cấm đi lại mới hồi phủ, ba người trong nhà thấy trên y phục ông dính đất, mặt mũi tỏ vẻ thần bí, đều có chút hiếu kỳ ông đã làm gì.

"Ta chôn hai bình bạc trong biệt viện của chúng ta rồi. " Ban Hoài nhỏ giọng nói: " Không ai biết hôm nay ta đi chôn đồ đâu."

Âm Thị nhịn không được nói: "Chôn ở biệt viện thì có ích gì, đến lúc đó tân đế xét nhà, chúng ta có thể ở biệt viện sao?"

Ban Hoài nghe vậy sững sờ, ông chỉ mới nghĩ đến Hầu phủ sẽ bị điều tra, ngược lại quên chuyện xảy ra sau này, biệt viện cũng sẽ không thuộc về ông. Nghĩ đến đây, cả người ông như rũ ra, hôm nay xem như làm không công.

Nhưng có dẫn dắt của Ban Họa,trongbiệt viện không thể chôn bạc, nhưng trong rừng thưa người ở lại có thể, ngày mai nàng và Ban Hằng sẽ mang người đi chung quanh nhìn một chút, xem có dễ bị phát hiện hay không, chờ bọn hắn bị xét nhà còn có thể đào bạc đi đến nơi khác. Hơn nữa còn chôn nhiều nơi, cho dù có bị người khác phát hiện, nhưng dù sao cũng nên có cá lọt lưới.

Sáng sớm hôm sau, tỷ đệ Ban gia mang theo mấy tên hộ vệ ra khỏi thành, sau đó lấy danh nghĩa rèn luyện thể lực cho đệ đệ, để Ban Hằng tự mình đem hai túi đất lên núi, đồng thời không cho phép hộ vệ hỗ trợ.

https://thuviensach.vn

"Quyền pháp tổ phụ lưu lại không thể bị thất truyền từ tay đệ. " Hôm nay Ban Họa cố ý mặc vào một thân trang phục dễ hoạt động, nói với hộ vệ sau lưng: " Các ngươi ra bên ngoài canh giữ đi.”

Bọn hộ vệ tưởng Hương Quân muốn dạy thế tử quyền pháp không muốn truyền ra ngoài,thế là đều thức thời thối lui ra ngoài.

Học trộm loại chuyện này, nếu như bị phát hiện, là một tội lớn, bọn hắn ở Hầu phủ làm rất tốt, cũng không muốn tìm phiền toái cho mình.

"Còn đứng ngây đó làm gì, đào nhanh!" Ban Họa lấy ra cuốc sắt nhỏ trong tay áo, quỳ một chân trên đất đào.

"Tỷ, tay ta sắp gãy mất. " Vẻ mặt Ban Hằng đau khổ lắc cánh tay đau nhức, nhận mệnh ngồi xuốngmà đào, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh hô hào của luyện quyền, để tránh hộ vệ hoài nghi.

Tỷ đệ hai người dùng cả tay chân đào vô cùng nghiêm túc, nhưng lại không biết có người đang đến bên này.

"Các ngươi đang làm gì?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mạnh Mẽ

Động tác của Ban Họa và Ban Hằng dừng lại, hai người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một nam nhân thân mặc cẩm bào màu trắng, đầu đội ngân quang mang theo hai tên hộ vệ đứng cách họ vài bước, hình như vừa từ trong rừng ra.

Ban Họa bình tĩnh đem cái xẻng nhét vào trong tay Ban Hằng, đứng lên vỗ vạt áo dính đầy đất, kết quả bởi vì trên tay dính bùn đất, ngược lại càng vỗ càng bẩn, nàng dứt khoát "vò đã mẻ không sợ rớt" hành lễ ngang hàng với nam tử kia: “Bái kiến Thành An Bá, ta cùng xá đệ đang chơi trò bảo tàng.”

“Trò bảo tàng?” Dung Hà nhìn thấy mặt mũi hai tỷ đệ dính đầy đất, nếu như không phải y phục dạ hành trên thân hai người thêu hoa lệ tinh xảo, thì thật không giống như con cháu quý tộc.

“Xá đệ nhỏ tuổi, đọc mấy cuốn sách cổ xong, liền muốn học trong sách những việc làm tốt của các tiền bối trong đó. “ Ban Họa quay đầu ném cho Ban Hằng ánh mắt bảo hắn im miệng: “Ví dụ như người hữu duyên tìm được bạc hắn chôn, thoát khỏi khốn cùng bệnh tật.”

Ánh mắt Dung Hà không nói nên lời, nhưng rất nhanh y lại cười, móc ra một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt Ban Họa: “Lệnh đệ thật hướng thiện.”

https://thuviensach.vn

“Đa tạ, không cần khen.” Ban Họa vung tay áo lên xoa lung tung lên mặt, chiếc khăn tay nhỏ như vậy, có thể lau sạch cái gì? Nhưng dáng dấp Dung Hà dễ nhìn như vậy, đứng gần càng thêm hoàn mỹ, tên Trầm Ngọc lúc trước từ hôn nàng da không tốt được như y, mũi cũng không thẳng như y.

Thấy Ban Họa không nhận khăn của mình, Dung Hà cười nhạt đem khăn thu về: “Cần chúng ta hỗ trợ không?”

“Được rồi, việc này chỉ có thể lén làm, bị người ta phát hiện thì không còn chút thần bí nào. “ Ban Họa đá hai cái túi trên đất, nói với Ban Hằng: “ Đi gọi hộ vệ thu dọn nơi này.”

“Hả “ Ban Hằng thấy mình có thể thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt này, lập tức từ dưới đất nhảy dựng lên, quay đầu chạy ra ngoài. Làm loại chuyện ngu xuẩn này còn bị người phát hiện, coi như hắn không biết xấu hổ, cũng cảm thấy loại tình huống này, xấu hổ đến nỗi khiến hắn muốn đem mặt vùi vào cái hố vừa đào ban nãy.

“Quấy rầy đến Thành An Bá ngắm cảnh đúng là vô ý, tiểu nữ tử xin cáo từ. “ Mấy người hộ vệ tới xách đi hai túi cát bên trong đựng bạc, Ban Họa chắp tay với Dung Hà: “Cáo từ.”

Dung Hà thở dài tạ lỗi: “Tại hạ quấy rầy đến cô nương cùng lệnh đệ chơi đùa vui vẻ, còn mong cô nương thông cảm nhiều hơn.”

“Ngươi quá khách khí, cái kia... Ngươi tiếp tục đi?” Nếu như đang mặc trang phục lộng lẫy bình thường, Ban Họa còn nguyện ý cùng mỹ nam tử như Dung Hà nói nhiều thêm vài câu, nhưng hiện tại nàng đang búi tóc nam tử, trên người còn dính đầy đất, bộ dáng này nói chuyện với người khác, thật vũ nhục dung mạo của nàng.

“Cô nương đi thong thả.” Dung Hà chắp tay hành lễ ngang hàng với nàng, Ban Họa đành phải đáp lễ lại, quay người đá mấy cước vào hố đã

https://thuviensach.vn

đào, vui vẻ mà chạy ra.

Núi rừng lần nữa khôi phục yên tĩnh của nó, Dung Hà nhìn vào hố, khẽ cười một tiếng, giọng điệu lạnh nhạt: “Tra cho rõ?”

“Hồi Bá gia, Ban Hương Quân và Ban Thế Tử đúng là vô ý lên núi. “ Một người trung niên nam tử đi ra từ đằng sau bụi cỏ: “Có tin đồn đây là đôi tỷ đệ ‘giàu có’ trong Kinh Thành, bình thường không làm được chuyện gì đứng đắn.”

“Ban Hương Quân?” Dung Hà suy nghĩ: “Người mấy hôm trước bị từ hôn?”

“Đúng, chính là nàng.” Nam tử trung niên nghĩ thầm, nhà ai có thể nuôi được hài tử không có việc gì lại chơi chôn bạc, toàn bộ Kinh Thành ngoại trừ Tĩnh Đình Hầu phủ, thật đúng là tìm không ra mấy nhà.

Dung Hà bước đến đường núi, nhìn hai tỷ đệ đang chầm chậm xuống núi, giọng điệu không rõ nói: “Tình cảm tỷ đệ bọn họ hình như rất tốt.”

“Bọn họ là tỷ đệ cùng cha mẹ, tình cảm đương nhiên sẽ không kém.” Gả sai vặt bên người Dung Hà khẽ nói một câu, chợt nhớ tới một ít chuyện trước kia, bị dọa đến lập tức im lặng.

“Tỷ, ban nãy tỷ nói láo không cao minh chút nào.” Ban Hằng hừ hừ nói: “ Nổi danh ‘giàu có” trong Kinh Thành, ta sao có thể làm chuyện nhàm chán như thế.”

“Có bản lĩnh đệ nghĩ đi.” Ban Họa cầm lấy khăn tay sạch mà nữ hộ vệ đưa đến: “Ta lớn như vậy, còn chưa bị mất mặt qua.”

Ban Hằng nhỏ giọng thầm: “Nhưng tỷ cũng không thể để đệ chịu nỗi oan ức này.”

https://thuviensach.vn

“Đệ đã nghe qua câu lấy tiền người ta thì giúp người ta tai qua nạn khỏi chưa?” Ban Họa thấy bộ dạng Ban Hằng không vui, lật mặt khăn, lau bùn trên mặt hắn, thấp giọng nói: “ Được rồi, ta cũng chẳng còn cách nào khác, cũng không thể để hắn hoài nghi động cơ của chúng ta.”

Ban Hằng cầm khăn, thô lỗ chà trên mặt mấy lần: “Tên này mới sáng sớm, hắn chạy đến trong núi làm gì, ngắm phong cảnh à?”

“Những quân tử phong nhã thường có những đam mê lạ, muốn người ta ban đêm đợi ở trên núi ngắm sao ngắm trăng thuận tiện vừa làm thi từ ca phú. “ Ban Họa trừng Ban Hằng một chút: “Ngươi quản hắn làm gì?”

Mắt Ban Hằng nhìn bốn phía, nói nhỏ vào tai Ban Họa: “Tỷ nói tân đế trong mộng dáng dấp không tệ, lại không phải họ Tưởng, không phải là Thành An Bá chứ?”

“Làm sao có thể. “ Ban Họa lắc đầu: “Loại công tử văn nhã này không giống người làm nên việc lớn.”

“Biết người biết mặt không biết lòng, không thể bởi vì hắn phong độ nhẹ nhàng liền bài trừ hiềm nghi. “ Ban Hằng hừ hừ một tiếng, “Trong cung những quý phi nương nương, ai không dịu dàng cẩn thận, thiên kiều bá mị, nhưng bản tính thế nào, có thể ngay cả bản thân các nàng đều quên.”

“Ai có thể làm quân tử nhiều năm như vậy, không bị nghẹn chết à?” Ban Họa nghĩ, cảm thấy khả năng này không lớn: “Trong cung những mỹ nhân dịu dàng cẩn thận cũng chỉ trước mặt bệ hạ mới giả bộ, Thành An Bá có tài văn chương phong độ, không thể nào giả vờ được.”

“Vậy cũng đúng.” Ban Hằng gật đầu: “Nếu bảo đệ làm thế, không quá ba ngày đệ đã chịu không được.”

Hai tỷ đệ cưỡi ngựa sóng vai tiến lên, tại cửa thành rất nhiều người đang đứng xếp hàng chờ vào thành. Với thân phận quý tộc như Ban Họa,

https://thuviensach.vn

thì không cần xếp hàng, nàng cưỡi trên lưng ngựa, nghe được tiếng khóc mơ hồ của một đứa trẻ.

Theo tiếng khóc nhìn lại, là một người nữ nhân trẻ tuổi mặc vải thô ôm một hài tử hai tuổi, khắp khuôn mặt mang lo lắng, làm sao cũng không dỗ dành được đứa trẻ, nàng ta gấp đến độ nước mắt sắp chảy xuống.

Ban Họa nâng roi lại buông xuống, nàng nhẹ hừ một tiếng tung người xuống ngựa, đi đến trước mặt nữ nhân: “Con của ngươi làm sao?”

Nữ nhân gặp cô nương trước mặt giả trang thanh nam nhân, mặc trên người cẩm bào, trên chân giày thêu Phượng văn, phía trên còn khảm trân châu, đoán ra thân phận đối phương tôn quý, tưởng rằng hài tử mình khóc ảnh hưởng nàng, liên tục tạ lỗi nói: “Thật xin lỗi, ảnh hưởng đến người, bây giờ ta sẽ dỗ hắn.”

Ban Họa thấy hài tử trong ngực nàng ta gương mặt đỏ bừng, màu môi bất thường, nhân tiện nói: “Hài tử có phải là bị bệnh hay không?”

Nữ tử tiều tụy khẽ gật đầu, trong hốc mắt nước mắt xoay một vòng cũng không dám đến rơi xuống.

Mắt Ban Họa nhìn về đội ngũ xếp hàng thật dài trước mặt, đưa tay sờ trán tiểu hài tử, nóng đến doạ người.

“Ngươi đi theo ta. “ Ban Họa thấy nữ nhân do dự không dám cử động nên nói “Nhanh lên.”

Nữ nhân không dám phản kháng, ôm chặt hài tử trong tay, khiếp sợ theo sau Ban Họa. Nàng nghe người trong thôn nói qua, trong thành có mấy quý nữ tính tình không tốt, nếu như gặp người không có mắt đắc tội các nàng, dùng roi đánh hai lần là nhẹ, bị ném vào trong đại lao mới là tội nặng.

https://thuviensach.vn

Nàng ta không sợ bị phạt, thế nhưng hài tử làm sao bây giờ?

Ngay tại thời điểm nữ nhân đang nghĩ lung tung, Ban Họa đem thẻ bài của mình đưa cho thủ vệ cửa thành, thủ vệ hành lễ với nàng, nhìn cũng không thèm nhìn nữ nhân ôm hài tử, liền để đám người bọn họ đi qua.

“Được rồi, tự ngươi mang hài tử đi xem đại phu đi.” Ban Họa ngồi trên lưng ngựa, vỗ mông ngựa, con ngựa liền chạy đuổi theo Ban Hằng.

Nữ nhân sửng sốt một chút, mới biết mình gặp được một quý nhân hảo tâm, nàng ta cúi đầu nhìn hài tử đang khóc nỉ non, hít một hơi thật sâu, ngay cả quý nhân đã đến giúp đỡ, con của nàng ta nhất định có thể sống sót.

“Tỷ, vừa rồi tỷ làm gì vậy?” Ban Hằng thấy nàng đang đuổi theo, quay đầu về phía sau, chuyện lạ gì đều có.

“Đi làm người tốt chuyện tốt. “ Ban Họa nói xong câu đó, chỉ thấy Ban Hằng một mặt hoài nghi nhìn nàng.

“Người tốt chuyện tốt có liên quan gì đến tỷ?” Ban Hằng đối với tỷ tỷ nhà mình rất hiểu rõ, mỗi ngày yêu thích nhất là ăn uống mặc, ăn đều là món tinh xảo nhất, mặc thì đều coi trọng nhất, bình thường ra ngoài đều bận khoe khoang y phục và trang sức của mình, còn có tâm tư làm việc tốt?

Ban Họa liếc mắt, nhưng mỹ nhân dù có trợn mắt trắng vẫn đẹp, cho nên động tác thô lỗ nàng làm, liền thành hồn nhiên đáng yêu.

Nhưng màn này rơi vào mắt Trầm Ngọc, thì không còn đáng yêu nữa. Hắn muốn thừa dịp tỷ đệ hai người không phát hiện tránh qua một bên, nào biết được Ban Hằng dẫn đầu gọi hắn lại.

“Trầm Ngọc!” Ban Hằng dùng tay chỉ Trầm Ngọc: “Ngươi dừng lại cho tiểu gia!”

https://thuviensach.vn

“Hạ quan bái kiến Ban Thế Tử, “ Mắt Trầm Ngọc nhìn Ban Họa đang trên lung ngựa: “Bái kiến Ban Hương Quân.”

“Ồ, hôm nay không phải ngày nghỉ, Trầm Thám Hoa sao không phảu trực nhỉ?” Ban Hằng vung roi ngựa, liếc mắt nhìn nử tử bên cạnh hắn, cười lạnh nói: “ Mỹ nhân tại đây, ách.”

“Vẻ đẹp của nữ tử, tại xương không tại da, ánh mắt Ban Thế Tử và hạ quan khác biệt, tại hạ không còn lời nào để nói.” Trầm Ngọc lui sang bên cạnh một bước: “Mời hai vị.”

Ban Hằng coi như đầu óc không thông minh, cũng nghe ra lời nói của hắn ám chỉ tỷ tỷ chỉ đẹp bề ngoài, lập tức tức giận đến mặt cũng thay đổi.

“Ba!” Một đầu roi quất vào trên thân Trầm Ngọc, Trầm Ngọc đau đến kêu rên một tiếng, nữ tử bên cạnh bị dọa hét ầm lên.

“Ta xưa nay ghét nhất nói chuyện quanh co với nam nhân. “ Ban Họa lại quất xuống một roi, Trầm Ngọc là một kẻ văn nhân, còn chưa kịp phản ứng, roi này đã quất vào người hắn:“Ngươi nghe bản cô nương nói, nữ nhân ngoại trừ hình dạng đẹp mắt, thì không còn gì cả, ta còn có thể kính trọng phu quân. Những câu nói âm dương quái khí kia, giả bộ làm vẻ đạo mạo cho ai nhìn?”

“Ban Hương Quân, hạ quan dù sao cũng là mệnh quan triều đình, ngươi ở giữa đường phố quất roi hạ quan, hơi quá đáng.” Mắt Trầm Ngọc nhìn bách tính đang xem náo nhiệt bốn phía, trên mặt có chút không nhịn được.

“Hừ.” Ban Họa khẽ nâng cằm: “Bản Hương Quân thích tùy hứng như thế, ngươi có thể làm gì ta?”

“Ngươi là mụ đàn bà đanh đá...”

https://thuviensach.vn

“Ba!”

Lại một roi rơi vào trên người hắn.

“Mặc dù chỉ vào mũi ta mắng sẽ có vẻ ngươi rất nam tử, nhưng ta vẫn còn muốn quất ngươi. Đường đường là Thám Hoa, vậy mà ở bên đường nhục mạ nữ tử, đây cũng là phong thái của người đọc sách sao?”

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quân Quân

Trầm Ngọc chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể mất mặt như lúc này, bị người ta quất roi như chó trên đường.

“Trầm Thám Hoa đoan chính như ngọc, không nghĩ đến cũng cũng có thể mở miệng mắng người.” Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, trào phúng khắc hết lên mặt: “Thôi, xem như lúc trước mắt bản Hương Quân bị mù, vậy mà lại chịu ngươi, đáp ứng ngươi cầu thân. Ai ngờ ngươi là tên qua sông đoạn cầu vô sỉ, một khi trúng tuyển Thám Hoa, liền lộ ra nguyên hình, khiến ta thấy rõ thái độ tiểu nhân của ngươi.”

Lúc này Trầm Ngọc có giải thích cũng không được, không giải thích cũng không được, sắc mặt hắn ửng hồng nhìn bách tính xem náo nhiệt bốn phía, cố gắng nhịn xuống tức giận trong lòng, nhìn Ban Họa thở dài nói: “Ban Hương Quân, mời ngươi nên dừng lại đúng lúc.”

Ban Họa điên rồi sao? Nàng chỉ là một Hương Quân cũng dám quất roi Thám Hoa Hoàng Thượng khâm điểm, nàng còn muốn thanh danh hay không, còn muốn lập gia đình hay không.

“Ồ, đúng. “ Ban Họa bỗng nhiên nói: “ Ngươi mới vừa nói ta quất roi mệnh quan triều đình bên đường, làm hơi lố rồi?”

Nhìn thấy Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, tư thế cao cao tại thượng, trong lòng Trầm Ngọc bất chợt có dự cảm xấu.

https://thuviensach.vn

“Yên tâm đi, rất nhanh ngươi sẽ không còn là mệnh quan triều đình.” Ban Họa nhìn Trầm Ngọc bộ dạng vừa sợ vừa ngạc nhiên, thoải mái cười ra tiếng, giật giây cương một cái, con ngựa liền chạy.

“Ban Hương Quân!”

“Ban Hương Quân!”

Trầm Ngọc muốn đuổi theo kịp, Ban Hằng đi theo phía sau Ban Họa đột nhiên quay đầu trừng mắt về phía hắn, nâng roi trong tay lên: “Ngươi thử tiến lên một bước?”

Trầm Ngọc nhớ tới mới vừa rồi bị quất roi rất đau, không còn dám bước lên phía trước, trong lòng vừa vội vừa hận, người nhà họ Ban đều là kẻ điên sao?

Sáng sớm hôm sau, trên triều đình có tên Ngự Sử dâng tấu Ban Họa, nói nàng thân là Hương Quân hoàng gia thân phong, vậy mà dùng tư hình với mệnh quan triều đình, thật sự không tuân theo quy củ.

Đây vốn là một chuyện nhỏ, thế nhưng là từ miệng Ngự Sử nói ra, liền thành một đại sự, Hoàng Đế còn chưa mở miệng, mấy tên Ngự Sử đã làm rùm beng.

May mà gần đây trong triều không có đại sự gì, mọi người liền vây quanh chuyện Hương Quân quất Thám Hoa mà nhao nhao lên.

“Bệ hạ. “ Trong lúc mọi người càng ngày càng ồn ào, một người mà mọi người không ngờ đến bước ra nói: “Đối với chuyện này vi thần có cái nhìn khác, không biết chư vị có thể nghe tại hạ nói một lời?”

Mấy vị Ngự Sử xem xét người nói là Thành An Bá, nên đều ngậm miệng lại.

https://thuviensach.vn

“Theo vi thần thấy, đây không phải là Hương Quân quất roi quan viên đương triều, mà là một nữ tử đánh tình lang vô tâm. “ Dung Hà chắp tay với đám người: “Vi thần nghe nói Trầm Thám Hoa khi chưa trúng cử, nhiều lần đến Tĩnh Đình Hầu phủ cầu thân, Tĩnh Đình Hầu thấy hắn si tình, không chê thân phận của hắn không xứng với Ban Hương Quân, đáp ứng hắn cầu thân.”

“Vị hôn phu một khi trúng cử, liền không kịp chờ đợi đã từ hôn, đây không phải vong ân phụ nghĩa thì là gì?” Dung Hà không nhanh không chậm nói: “ Chư vị đại nhân trong nhà cũng có nữ quyến, không bằng suy bụng ta ra bụng người?”

Trên triều đình lập tức an tĩnh lại, sau một lúc lâu có một tên Ngự Sử nói: “Ban Hương Quân điêu ngoa tùy hứng, xa hoa lãng phí vô độ, thiên hạ có mấy nam tử chịu được? Thành An Bá giảng đạo nghĩa như thế, không bằng ngươi hãy đi cưới nàng.”

“Ngự Sử đại nhân. “ Thanh âm Dung Hà lạnh lẽo: “Ngươi đọc sách mấy chục năm, bây giờ đứng trên Kim Loan điện, là vì đem nữ tử ra cười nhạo, đem khuê danh nữ tử ra đấu võ mồm sao?”

“Nếu như đây là phong độ của Ngự Sử đại nhân. “ Dung Hà chắp tay với Hoàng Đến bên trên: “Bệ hạ, vi thần thật hổ thẹn khi đứng chung với loại người này!”

“Bệ hạ, vi thần cảm thấy Thành An Bá nói có lý.”

“Thần tán thành!”

Tên Ngự Sử này bị Dung Hà dạy dỗ thân thể lung lay, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không cần ngẩng đầu ông ta đều biết bốn phía đồng liêu đang dùng ánh mắt gì nhìn ông.

https://thuviensach.vn

Dung Hà nổi danh trong Kinh Thành là quân tử dịu dàng, mình thành người khiến y hổ thẹn, người Kinh Thành sau này, sẽ nhìn ông ta thế nào?

Tiêu, tiêu rồi.

Nhưng Dung Hà không thèm nhìn ông ta, hành lễ với Hoàng Đế một cái, liền lui về, im lặng đứng tại vị trí.

Một người bộ dáng như ngọc sóng lưng thẳng tắp, một người sắc mặt thảng thốt tâm hồn hoảng hốt, lập tức tạo ra đối lập.

Buổi triều kết thúc, Hoàng Đế vừa trở lại cung, cung nữ liền đến báo, Trưởng Công Chúa cầu kiến.

Tình cảm Hoàng Đế đối với Trưởng Công Chúa đủ mười phần, mẫu hậu ông không được sủng ái, phụ hoàng chỉ sủng con trai Quý Phi, nếu không phải cô mẫu một mực ủng hộ ông, chức Thái Tử của ông đã bị con trai Quý Phi cướp mất. Với lại Trưởng Công Chúa cũng không phải người làm thiện cần đền ơn, nên những năm này, Trưởng Công Chúa trước mặt Hoàng Đế rất được kính trọng.

Hiện tại nghe Trưởng Công Chúa muốn gặp ông, ông lập tức để thái giám bên người đi mời Trưởng Công Chúa đến.

“Bái kiến bệ hạ. “ Đức Ninh Trưởng Công Chúa vào nội điện, liền quỳ gối hành lễ với Hoàng Đế, dọa Hoàng Đế vội vươn tay đỡ bà: “Cô mẫu, ngài làm gì vậy. Giữa hai cô cháu ta không cần hành lễ như vậy?”

Trưởng Công Chúa thuận thế đứng thẳng người, mặc dù tuổi nàng gần sáu mươi, nhưng thân thể xem như không tệ, mọi động tác đều có thể thấy được tư thái đoan trang quý khí của Công Chúa hoàng thất.

“Hôm nay đến, ta thay mặt tôn nữ phá phách kia đến xin lỗi ngài. “ Trưởng Công Chúa lấy ra một cái khăn tay, chùi khóe mắt ẩn hiện nước

https://thuviensach.vn

mắt, nghẹn ngào nói: “ Năm đó ta không dạy dỗ tốt phụ thân nàng, khiến hắn hiện nay tuổi cao nhưng không đoan chính, làm hại hai đứa bé học theo tính hắn.”

Nói đến chỗ thương tâm, Trưởng Công Chúa đã khóc không thành tiếng, chỉ dùng khăn tay bụm mặt, khe khẽ khóc.

“Cô mẫu, xin ngài đừng thương tâm.” Trong lòng Hoàng Đế rõ ràng, năm đó cô mẫu gả cho một võ tướng suốt ngày chỉ biết chiến tranh, là vì củng cố đế vị phụ hoàng. Cũng bởi vì có tình cảm này, nên về sau cô mẫu mới có thể bảo vệ ông và mẫu hậu, để ông trở thành Đế Vương cao cao tại thượng.

Biểu đệ có bộ dạng ‘giàu sang’ như bây giờ, không phải cô mẫu sai, chỉ trách Tĩnh Đình Công kia thô tục là tên lỗ mãng không dạy tốt nhi tử. Nghĩ đến cô mẫu vì nhà ông, bỏ ra cả một đời, sắp đến lúc tuổi già, lại khiến một Ngự Sử nhỏ nhoi dâng tấu tôn nữ duy nhất của bà, trong lòng Hoàng Đế liền có chút khó chịu.

“Cô mẫu, việc này cùng biểu chất nữ không quan hệ, chỉ trách Trầm Ngọc kia đứng núi này trông núi nọ, kỳ thân bất chính.”

“Bệ hạ không cần an ủi ta, là nhà ta gia giáo không nghiêm, mới khiến Hoàng Thượng ngài trên triều đình vì nàng mà khó xử.”

“Biểu chất nữ là cô nương tốt, trong cung ai nhìn thấy nàng cũng nói tốt, trẫm cũng rất thích nàng, là trẫm không bảo vệ nàng cẩn thận, mới khiến nàng bị ủy khuất như vậy.”

Cuối cùng Trưởng Công Chúa được Hoàng Đế tự tay đỡ lên xe ngựa, cô cháu hai người tình cảm sâu bao nhiêu, toàn bộ người Hoàng Cung đều nhìn thấy trong lòng.

https://thuviensach.vn

Đức Ninh Trưởng Công Chúa ngồi trong xe ngựa, lau đi nước mắt trên khóe mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Sinh ra ở hoàng gia, bà so với ai đều rõ ràng, trong tòa thành này không hề có tình cảm, chỉ có tính toán. Nếu như năm đó tiên đế tính toán trượng phu bà, làm hại ông ấy nửa đời sau sống vô cùng đau khổ. Lại ví như bà có một chất nhi tốt, khắp nơi tôn vinh bà, cũng bởi vì bà thức thời, mà con bà không có khả năng nhúng tay vào triều đình.

Tiên đế tính kế trượng phu của bà, bà liền để con trai yêu mến của ông ta không làm được Hoàng Đế, vậy cũng công bằng.

Sau ngày Ngự Sử dâng tấu Ban Họa, một đạo thánh chỉ liền đưa đến Tĩnh Đình Hầu phủ. Nội dung thánh chỉ khen nàng là một chất nữ tốt, trẫm rất yêu thích, cảm thấy Hương Quân không xứng với thân phận của nàng, cho nên từ Hương Quân thăng làm Quận Quân, sở hữu bảy trăm thực ấp.

Trong lúc Ban Họa thăng chức thành Quận Quân, Trầm Ngọc vì đạo đức bản thân thua thiệt mà bị loại bỏ chức quan, ngay cả Ngự Sử dâng sớ Ban Họa, cũng lấy lý do "Kỳ thân bất chính", bị đoạt đi chức Ngự Sử.

"Tỷ, trong mơ có đoạn này không?" Ban Hằng nhìn Ban Họa cầm thánh chỉ trong tay: "Quận Quân còn có thực ấp, đích nữ thân vương còn chưa được đãi ngộ qua, vẫn là tổ mẫu lợi hại."

Hôm trước tỷ hắn đánh Trầm Ngọc về, không trực tiếp hồi phủ, mà đi phủ Trưởng Công Chúa cáo trạng.

Sau đó tỷ hắn không chỉ ôm về một hộp đá quý lớn, còn mò được một chức Quận Quân và thực ấp, đúng là gừng càng già càng cay nha.

"Không nhớ rõ. " Ban Họa đem thánh chỉ nhét vào tay hắn: "Đệ từ từ xem."

https://thuviensach.vn

“Thông minh hiền đức, huệ chất lan tâm...”

Ban Hằng chỉ trên thánh chỉ mấy câu, gật gù đắc ý nói: “Bệ hạ thật không dễ dàng gì, có thể mở mắt nói lời bịa đặt như thế.”

Ban Họa đoạt lấy thánh chỉ, đi đến nhà thờ tổ tiên, để đạo thánh chỉ này cùng những thánh chỉ trước kia cạnh nhau.

“Bệ hạ anh minh thần võ, mắt sáng như đuốc!”

Ban Họa bỗng nhiên nghĩ đến, trong mơ hình như chưa từng xảy ra chuyện này. Việc liên quan đến thân phận phẩm cấp hệ trọng này, nếu như nàng nằm mơ, sẽ không quên.

Cho nên... Bởi vì nàng quất roi Trầm Ngọc, hiện thực bắt đầu có chút biến hóa chăng?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bất Hòa

“Việc này không đúng lắm.”

“Ta cũng cảm thấy không đúng lắm.”

Phụ tử Ban gia nhìn lẫn nhau, cùng nhau quay đầu nhìn về phía Âm Thị, muốn tìm được đáp án ở bà.

“Các người nhìn ta làm gì?” Âm Thị sửng sốt một chút nói: “Ta cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.” Bà nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết có chuyện gì ẩn dấu bên trong, đành phải nói với Ban Họa: “ Họa Họa, con nghĩ kĩ lại xem, trong mơ quả thực không có chuyện con được phong làm Quận Quân sao?”

“Không.” Ban Họa rất khẳng định lắc đầu: “Nếu như có chuyện tốt này, con sẽ không quên.”

“Chuyện đó... Giấc mơ này của tỷ có thể là giả?” Ban Hằng đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác: “Chuyện Tạ Khải Lâm chỉ là chuyện trùng hợp, trên thực tế không ai tạo phản cả, nhà chúng ta cũng sẽ không bị xét nhà, đây hết thảy cũng chỉ là phán đoán của tỷ?”

Nằm mơ báo trước mọi chuyện, từ trước đến nay là bảo sao hay vậy, khó phân thật giả. Ngay cả hắn cũng biết, những người muốn tạo phản khi Hoàng Đế đã khai quốc, đều có chút liên quan đến thần tiên, bao gồm đại nghiệp của Hoàng Đế khai quốc cũng dùng chiêu này, có thần tiên thật hay

https://thuviensach.vn

không, trên thực tế tất cả mọi người đều biết, chỉ là bị dao động qua lời nói của dân chúng mà thôi.

Bị Ban Hằng hỏi như vậy, Ban Họa cũng có chút không xác định, nàng đứng dậy bước đến kệ lấy hộp gỗ, bên trong đó có một chồng giấy, chữ trên giấy như gà bới, đại khái trừ Ban Họa nhìn ra, những người khác không biết nàng viết gì.

“Hôm đó con sợ qua lâu sẽ quên nội dung giấc mơ, nên đã ghi tất cả những gì còn nhớ lại.” Ban Họa để chồng giấy lên bàn: “Mọi người nhìn xem còn có chuyện gì xảy ra trùng hợp không. Lần một lần hai tính là trùng hợp, lần ba lần bốn không thể cũng là trùng hợp đâu?”

Ban Hoài cầm giấy nhìn thật lâu, hai mắt ngây ngốc nhìn Ban Họa: “Khuê nữ, con viết gì trên đây thế?”

Ban Họa cầm tờ giấy đọc lên: “Tạ Uyển Dụ muốn gả cho Nhị Hoàng Tử, nhưng Nhị Hoàng Tử thích lại là Thạch Phi Tiên.”

“Làm sao tỷ có thể nhớ được những chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này. “ Ban Hằng biết mình không đọc ra đống chữ gà bới kia của Ban Họa, nên dứt khoác không them nhìn: “Có chuyện gì lớn trong triều xảy ra không?”

“Ta lười như thế, sao có thể mơ tới đại sự triều chính. “ Ban Họa cây ngay không sợ chết đứng nói: “Vả lại, trong mơ mỗi ngày ta đều bận cả, làm sao có thời giờ đi quan tâm chuyện trong triều nhàm chán cơ chứ? Để đệ đến, đệ cũng không nhớ được đâu.”

Ban Hằng nghiêm túc suy nghĩ, nếu như hắn có thể vào giấc mơ này, có thể thức dậy sẽ quên đi, chắc chắn không bằng tỷ tỷ hắn.

“Vậy sao tỷ lại nhớ ai gả cho ai rõ đến vậy” Điểm này Ban Hằng có chút không hiểu lắm.

https://thuviensach.vn

“Ai bảo nàng ta cùng ta không hợp nhau chứ?”

Ban Hằng giật mình, đã hiểu gật đầu, với tính cách thù dai của tỷ hắn, việc này quả thật có thể nhớ kỹ.

Hiện tại Đại Hoàng Tử và Nhị Hoàng Tử đều là con Hoàng Hậu, có thể là trước khi bệ hạ đăng cơ, đã ăn đủ khổ khi tiên đế lệch sủng, cho nên ông kính trọng nhất chỉ có Hoàng Hậu, coi trọng Hoàng Tử cũng do Hoàng Hậu sinh.

Chỉ tiếc bệ hạ đối với hai đứa trai trưởng lệch sủng, để hai người bọn họ từ nhỏ qua đã quen thuận buồm xui gió, cho nên tính cách Thái Tử không được quyết đoán, lỗ tai mềm, dễ dàng xử trí theo cảm tính. Nhị Hoàng Tử tính cách ngạo mạn, bình thường bên ngoài vĩnh viễn đều là bộ dạng Hoàng Đế là lão đại, Thái Tử là lão nhị, hắn liền là lão tam, về phần triều thần, rất ít người có thể khiến hắn để vào mắt.

Hai tên Hoàng Tử này cùng Tĩnh Đình Hầu phủ quan hệ không được tốt lắm, cho nên Ban Họa đối với hai bọn hắn không có nhiều hảo cảm.

Trong mơ có một màn Ban Họa nhớ vô cùng rõ ràng, khi trở thành Hoàng Tử Phi Tạ Uyển Dụ đánh Thạch Phi Tiên một bạt tay, mà Nhị Hoàng Tử lại ngay trước mặt nhiều người, quát lớn Tạ Uyển Dụ không nói, còn tự thân dẫn Thạch Phi Tiên đi xem thái y.

Nam nhân nữ tử hoàng gia, đều không phải là người thật tâm, nhưng tốt xấu cũng đều duy trì tình cảm trên mặt, Nhị Hoàng Tử cũng thế, không cho chính phi tý mặt mũi, đã làm quá mức.

Hiện tại Tạ Uyển Dụ và Thạch Phi Tiên đang là tỷ muội tốt, ai sẽ nghĩ tới về sau sẽ xảy ra chuyện này.

Không, không đúng, không phải Thạch Phi Tiên có tình ý với Dung Hà sao? Ngày sau nàng ta và Nhị Hoàng Tử có mối quan hệ mập mờ, đã

https://thuviensach.vn

nói sẽ không gả cho Dung Hà. Như vậy vấn đề tới, nữ nhân gả cho Dung Hà đến tột cùng là ai?

“Ai.”

Ban Họa dùng tay chống cằm thở dài một hơi, chỉ tiếc nàng không quen Dung Hà, ngay cả nằm mơ cũng không mơ đến y, cho nên còn không biết nữ nhân có thể cướp đi người trong lòng Thạch Phi Tiên là ai.

“Chờ một chút đi. “ Âm Thị sờ lên đầu nữ nhi: “Nếu như cô nương Tạ gia thật sự gả cho Nhị Hoàng Tử, chúng ta lại...”

Trên thực tế bọn hắn lại có thể thế nào, chỉ có tước vị, không có thực quyền, nếu như thực sự có người nghịch phản xưng đế, bọn hắn có thể làm, cũng chỉ là ngoan ngoãn làm thịt cá trên thớt mà thôi.

“Tỷ, nếu như tỷ biết ai tạo phản thì tót quá. “ Cảm xúc của Ban Hằng sa sút mười phần: “Chí ít chúng ta còn có thể lựa chọn giết chết hắn hoặc ôm đùi hắn.”

“Nếu như giấc mơ của tỷ con thành sự thật, nói rõ người này là "chân mệnh thiên tử", con nói giết chết hắn là có thể giết chết hắn ư?” Ban Hoài tức giận nói: “Làm người ‘giàu sang’ cho tốt đi, đừng làm khó dễ đầu óc của con đấy.”

Đại nghiệp Triều Vân Khánh hai mươi mốt năm xuân thu, Hoàng Đế mời mệnh phụ nào đó trong triều làm mai mối, thay Nhị Hoàng Tử đặt sính lễ với tiểu thư Tạ Uyển Dụ phủ Trung Bình Bá.

Trung Bình Bá phủ chỉ có thể coi là làm tân quý, theo lý thuyết khuê nữ nhà ông ta không thể gả đến phủ Hoàng Tử, Hoàng Đế làm chủ vì hắn cưới một chính phi không có sức ảnh hưởng về, là bởi vì tâm của ông lớn. Ông có thể sủng ái thứ tử, nhưng cũng không có nghĩa là ông có tâm tư khiến thứ tử thay vị trí trưởng tử.

https://thuviensach.vn

Đối với Trung Bình Bá phủ mà nói, đây cũng không phải một hôn sự tốt, thế nhưng Thánh Thượng mời nhất phẩm mệnh phụ tự mình đến làm mai mối, ông ta nói không nên lời cũng không dám cự tuyệt.

Biết được Tạ Uyển Dụ vậy mà thật muốn gả cho Nhị Hoàng Tử, bốn người nhà Ban gia như phụ mẫu chết, tránh trong phòng ôm đầu khóc rống một trận.

Đại Nguyệt Cung, là chỗ thay mặt Hoàng Đế, đồng dạng là nơi mà chư vị Hoàng Tử đều muốn vào.

Nhị Hoàng Tử Tưởng Lạc quỳ gối trước mặt Vân Khánh Đế, trên mặt tràn đầy không cam lòng cùng phẫn hận: “Phụ hoàng, người nhi thần ngưỡng mộ trong lòng không phải là cô nương Tạ gia, vì sao ngài muốn buộc nhi tử cưới nàng?”

“Vị cô nương Tạ gia này ta nhìn qua, tướng mạo mỹ lệ, dáng vẻ hào phóng, càng quan trọng hơn là tính tình mười phần khoan dung, cùng ngươi xứng đôi mười phần.” Vân Khánh Đế cúi đầu viết chữ, nhìn cũng không nhìn Tưởng Lạc: “Nếu như ngươi nghĩ không ra, thì trở về từ từ suy nghĩ, lúc nào ngươi nghĩ thông suốt, ta lại cho ngươi xuất cung.”

“Phụ hoàng!” Tưởng Lạc không dám tin nhìn Vân Khánh Đế: “Ta và đại ca đều là con của ngài, tại sao ngài lại đối xử với ta như thế? Tạ Uyển Dụ có gì tốt, luận tài hoa không bằng tiểu thư Thạch gia, luận khí độ không bằng Khang Ninh Quận Chúa nhà hoàng thúc, về phần tướng mạo...”

Tưởng Lạc cười lạnh nói: “Ngay cả bao cỏ như Ban Họa còn có dáng dấp xinh đẹp hơn, tại sao ta phải cưới một nữ nhân như thế?”

“Nếu ngươi thấy Ban Họa đẹp hơn nàng, vậy ngươi liền cưới Ban Họa đi!” Vân Khánh Đế có chút không kiên nhẫn nói: “ Thế gian nào có nhiều nữ tử hoàn mỹ về mọi thứ như vậy, ngươi đừng không biết điều.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Lạc cắn răng, sợ mình lại ngang bướng, phụ hoàng sẽ thật để hắn cưới Ban Họa, đành phải im lặng dập đầu với Vân Khánh Đế một cái, im ắng lui ra ngoài.

Hiện tại không phải không có nữ nhân hoàn mỹ, chỉ là phụ hoàng hắn không nguyện ý để hắn có được mà thôi.

Trong phủ Trưởng Công Chúa, Ban Họa nói vài câu dí dỏm, liền chọc cho Trưởng Công Chúa vui vẻ ra mặt, mở miệng một tiếng tiểu tâm can, vô cùng yêu thích.

Ban Hằng vừa ăn vặt, vừa tố cáo: “Tổ mẫu, ngài đừng tin tỷ ta, lúc nàng quất Trầm Ngọc, nửa điểm cũng không lưu tình, một roi vung lên mạnh mẽ như hổ, ngay cả ta đều bị tư thế của nàng hù dọa.”

“Cô nương nên kiên cường mới tốt “ Trưởng Công Chúa vỗ tay khen Ban Họa: “Nhà chúng ta như vậy, không cần học những nữ nhân khác khúc ý nịnh nọt, nếu như ai trêu chọc ngươi, cứ việc nói cho tổ mẫu, ta thay ngươi làm chủ.”

Ban Họa cầm tay Đức Ninh Trưởng Công Chúa, khéo léo cười nói: “Ngài không cần quan tâm ta, ta cùng đệ đệ mọi chuyện đều tốt, chỉ cần thân thể ngài thật tốt, ta sẽ không còn sợ gì.”

“Tốt tốt tốt. “ Đức Ninh Trưởng Công Chúa ôm Ban Họa vào ngực, cười vô cùng hiền lành và dịu dàng: “Coi như vì Họa Họa nhà ta, bản cung cũng phải sống lâu trăm tuổi.”

“Còn có thanh xuân mãi mãi, càng ngày càng trẻ đẹp.”

“Tốt, thanh xuân mãi mãi.” Đức Ninh Trưởng Công Chúa cười từng tiếng đồng ý.

https://thuviensach.vn

Lúc hai tỷ đệ rời đi phủ Công Chúa, Đức Ninh Trưởng Công Chúa lại nhét cho bọn họ không ít đồ, một bộ sợ nhi tử không hiểu chuyện khiến hai đứa bé chịu ủy khuất.

“Khụ khụ khụ.” Nhìn hai tỷ đệ cưỡi ngựa càng đi càng xa, Đức Ninh Trưởng Công Chúa móc ra khăn che miệng lại, vịn tay ma ma bên cạnh, phát ra tiếng thở dài.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Giấc Mơ

Có câu không hẹn mà gặp, và cũng có câu oan gia ngõ hẹp.

Ban Họa đang cưỡi trên lưng ngựa, còn Tạ Uyển Dụ đang bước từ kiệu xuống, ánh mắt hai người giao nhau, Ban Họa rõ ràng nhìn thấy ý trào phúng cùng đắc ý trong mắt đối phương.

Nàng ta đắc ý cái gì, không lẽ vì có thể làm Hoàng Tử Phi?

Làm Hoàng Tử Phi có tác dụng cái rắm gi, dù sao qua mấy năm nữa, thiên hạ này không còn là của họ Tưởng. Lại nói Tưởng Lạc là loại đồ chơi 'khó chịu', nếu như không có thân phận tôn quý, chỉ với tính cách kia, đưa cho nàng làm nam sủng, nàng còn không thèm.

"Ban Hương Quân, thật là khéo. " Tạ Uyển Dụ sờ hạt trân châu trên vành tai, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt mắt nhìn ban Họa, nhìn thấy hoa tai Ban Họa là một cặp ngọc đỏ như máu, thu tay về, nhàn nhạt nói: " Mấy ngày gần đây sao không thấy ngươi ra ngoài chơi?"

"Sai." Ban Họa lắc ngón trỏ: "Không phải Hương Quân, là Quận Quân."

Tạ Uyển Dụ nghe vậy che miệng cười nói: "Xem trí nhớ của ta này, lại quên ngươi nhân họa đắc phúc*, phong làm Quận Quân, chúc mừng chúc mừng."

https://thuviensach.vn

Nhân họa đắc phúc: trong rủi có may.

Chỉ là một Quận Quân, đại nghiệp trong triều không chỉ có mình nàng là Quận Quân, có gì mà đắc ý? Lại nói, đợi đầu xuân năm sau, nàng ta gả cho Nhị Hoàng Tử rồi, tiểu tiện nhân càn rỡ này, cũng phải ngoan ngoãn hành lễ.

Họa? Cái gì họa?

Đơn giản là lấy chuyện nàng bị từ hôn ra chế giễu mà thôi, Ban Họa không thèm để ý chuyện nhỏ này, nên lời nói này của Tạ Uyển Dụ đối với nàng không có ảnh hưởng gì. Ban Họa vuốt roi ngựa trong tay, không thèm để ý nói: “Tạ cô nương hôm nay ăn mặc thật xinh đẹp, không biết mắt Tạ nhị công tử đã khỏi chưa?”

Từ xưa đến giờ Ban Họa cùng người khác cãi sẽ không quanh co lòng vòng, chỉ cần có người quanh co lòng vòng trào phúng nàng, nàng sẽ không chút lưu tình trào phúng lại, mà lại là chỗ người ta nhức nhói nhất, không thể cứu giải khí chất ưu nhã quý tộc. Bằng cách này không ai có thể cãi lại miệng của bổn sự, đến mức trong Kinh Thành không mấy nữ quyến dám trêu chọc nàng.

Hôm nay Tạ Uyển Dụ đâm nàng như thế, là bởi vì nàng ta cảm thấy mình sắp biến thành Hoàng Tử Phi, coi như Ban Họa dám càn rỡ, cũng không dám đắc tội nàng ta.

Nào biết được nàng ta đã đánh giá thấp sự gan dạ và "não tàn" của Ban Họa, vậy mà ở trước mặt nàng ta nói chuyện mắt nhị ca. Nữ nhân này thật sự là xinh đẹp nhưng lòng dạ độc ác, tốt xấu gì nhị ca đã từng cùng nàng có hôn ước, bây giờ chẳng qua nhị ca bị hư một con mắt, nàng liền cười trên nỗi đau của người khác, thật sự là đáng hận đến cực điểm.

Mặc dù hiện tại nàng ta vô cùng bất mãn, nhưng lại không thể phát tác. Tương lai nàng ta là Hoàng Tử Phi, nhất định phải đoan trang hào

https://thuviensach.vn

phóng, đang có hôn ước với Nhị Hoàng Tử, quyết không thể đi sai bước nào, nàng ta không muốn giống Ban Họa, sắp đến ngày thành hôn lại bị người ta từ hôn, trở thành đối tượng bị chế nhạo toàn thành.

“Đa tạ Quận Quân quan tâm, nhị ca hắn rất tốt.” Tạ Uyển Dụ hít một hơi, miễn cưỡng nhìn Ban Họa nặn ra một nụ cười.

“Tạ cô nương, mời đi lên lầu, cô nương nhà chúng ta đang chờ ngươi ở trên.” Một ma ma từ bên trong trà lâu bước ra, bà ta nhìn thấy Ban Họa, hành lễ với nàng: “Bái kiến Ban Quận Quân.”

Ban Họa nhận ra đây là bà tử bên người Thạch Phi Tiên, nàng nhìn trà lâu bên cạnh, gật đầu một cái với bà tử, cũng không quay đầu lại rời đi.

Từ đầu tới đuôi Ban Hằng không nói gì chỉ ‘xùy’ một tiếng, sau đó lại đi theo sau tỷ tỷ.

Sắc mặt Tạ Uyển Dụ xanh mét nhìn tỷ đệ Ban gia dần dần đi xa, hận không thể đem bọn họ kéo từ trên ngựa xuống hung hăng trút giận. Nhưng mà nàng ta cũng không thể làm gì, cười với bà tử đón nàng ta, sau đó nói: “ Làm phiền Thạch tỷ tỷ đợi lâu.”

Nàng ta cố chịu đựng, chịu đựng.

Thạch Phi Tiên vì nhìn thấy Ban Họa, mới để ma ma đi đón Tạ Uyển Dụ. Nàng ta từ khe cửa sổ nhìn thấy Ban Họa cưỡi ngựa rời đi, mới quay đầu nói với Khang Ninh Quận Chúa: “Ban Họa bây giờ làm việc càng không xem ai ra gì.”

“Nàng ta quen kiu căng từ bé, bị những nam nhân khác nhau từ hôn ba lần, tin đồn bên ngoài khó nghe như vậy, tự nhiên là ‘vò đã mẻ không sợ rơi’. “ Khang Ninh trào phúng nói: “ Dù sao nàng ta cũng không gả được, cũng chỉ có miệng lưỡi linh hoạt mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Luận quan hệ, nàng ta và Ban Họa là bà con xa quan hệ biểu tỷ muội, chỉ là nhà bọn họ có hiềm khích với Trưởng Công Chúa, nên từ nhỏ quan hệ giữa nàng ta và Ban Họa không tốt bao nhiêu. Nghe mẫu thân từng nói, năm đó Hoàng Tổ Phụ vốn định phế bỏ Thái Tử, lập phụ thân nàng làm Thái Tử, nào biết được Trưởng Công Chúa một mực cản trở, rốt cục đến trước mặt Đương Kim Thánh Thượng giãy nãy kể công.

Thù cũ mười mấy năm trước này, nhà bọn họ mặc dù không dám nhắc đến, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ quên những chuyện mà Trưởng Công Chúa đã làm kia.

Hai người đang nói chuyện, Tạ Uyển Dụ đã lên đến lầu. Nhìn thấy hai hảo hữu khuê phòng, mặt Tạ Uyển Dụ liền xị lại: “Đồ tiện nhân Ban Họa kia, ta thật sự hận không thể xé miệng nàng ta ra.” Nhớ tới hoa tai huyết ngọc của Ban Họa, khiến tấm lông trắng kia của nàng ta như chảy nước, hận ý trong lòng Tạ Uyển Dụ càng thêm tăng lên.

Ghen ghét, là một trận lửa nóng bất diệt, đủ thiêu đốt lý trí con người.

“Hôm nay tới, là vì chúc mừng chuyện tốt của ngươi, gánh loại bực tức này vào người làm gì. “ Khang Ninh Quận Chúa cười chào hỏi nàng ta: “Đợi ngày này năm sau, chúng ta phải gọi ngươi một tiếng Vương Phi.”

“Cứ vui vẻ đi nhắc chuyện này làm gì. “ Hai gò má Tạ Uyển Dụ xấu hổ đỏ bừng: “Ta thấy hôm nay hai người đến, là có ý chọc ta.”

“Nhìn mặt đã đỏ thế này, hôm nay ta cuối cùng hiểu thứ gọi là thẹn quá hóa giận rồi.” Thạch Phi Tiên đưa tay nhéo gương mặt Tạ Uyển Dụ: “Chúc mừng muội muội gả trúng người tốt.”

Nhìn bộ dáng vừa thẹn vừa mừng của Tạ Uyển Dụ, nàng ta chợt nhớ tới Dung Hà người mà mình đã thích thầm nhiều năm, trong lòng có chút khổ. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Khang Ninh, kéo mấy cọng tóc rối không nói

https://thuviensach.vn

gì, đừng tưởng nàng ta không biết, Khang Ninh đối với Bá gia cũng có mấy phần tâm tư.

Trời tối một người yên lặng tiến vào mộng, Ban Họa trở người trên giường, cả người tiến vào một giấc mơ.

Trong mộng nàng mặc y phục đơn bạc, nhìn cả bàn món ngon và người nam nhân bên cạnh, hình như hơi ngốc ra.

Ban Họa biết mình đang nằm mơ, thậm chí nàng có thể lấy góc độ người xem nhìn mình khuôn mặt mơ hồ của người kia, loại cảm giác này có chút kỳ lạ, kỳ lạ hơn chính là, nàng cảm giác được mình đối với người nam nhân bên cạnh này mang lòng cảm kích.

Rất nhanh nàng nhìn thấy mình từ trong phòng đi ra, trên người có thêm một chiếc áo lông thật dày.

Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, nàng nhìn thấy có quý nữ đang cười nhạo nàng, khoa tay múa chân với nàng, nhưng lại không dám làm gì nàng.

Tiếp đó nàng nhìn thấy mình chết rồi, ngã vào một đống tuyết thật dày, máu tươi đỏ thẫm lan trên nền tuyết trắng, như màu đỏ thẩm của một đóa hoa Mẫu Đơn đang nở rộ, xinh đẹp cực kỳ.

Ban Họa nhịn không được cảm khái, nàng quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt thế, dù có chết, cũng chết thê mỹ như vậy.

Mùa đông gió mang theo bông tuyết, nhưng trong mơ Ban Họa không cảm nhận được lạnh, tiếng gió thổi thê lương như tiếng một nữ nhân đang khóc, nàng đứng trước thi thể của mình, nhìn thấy mũi tên đang cắm trên lưng, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ đây là kết cục của giấc mơ lần trước?

Thì ra sau này mình sẽ thảm như thế?

https://thuviensach.vn

Không chỉ không có tước vị, ngay cả mạng sống cũng không còn?

May mắn trên người nàng có áo lông Bạch Hồ đáng tiền, chết cũng không tính quá khó coi.

“Xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt.”

Đằng sau đột nhiên truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, thanh âm rất loạn, hình như có người đang vội đến.

“Chủ, chủ tử, đây là Ban cô nương.”

Chủ tử? Ai?

Ban Họa quay đầu, nhìn thấy sau lưng nhiều thêm một người nam nhân mặc áo lông đen, nam nhân dáng người thẳng tắp, từ tay áo lộ ra cánh tay trắng như ngọc, coi như không nhìn thấy mặt người ta, Ban Họa cũng có thể khẳng định, đây nhất định là một mỹ nam cực phẩm.

Nàng không nhìn thấy mặt nam nhân, nhưng lại nghe được giọng nói.

“Đáng tiếc.”

Ban Họa nhẹ gật đầu, quả thực rất đáng tiếc, dù sao nàng cũng đẹp như vậy.

“Trong Kinh Thành hiếm khi mới có một người thế này, hậu táng nàng.”

Ban Họa thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra không chỉ có người đẹp, đầu óc cũng rất đẹp.

Nam nhân bỗng nhiên quay đầu, phảng phất như thấy nàng đang đứng bên cạnh, nàng cúi đầu mắt nhìn váy xòe tinh xảo trên người, đắc ý hếch vòng eo.

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc đối phương không nhìn thấy nàng, mà dùng giọng điệu phức tạp nói: “ Tra rõ là ai làm, để ta... Để ta chiếu cố tốt người nhà của nàng ấy.”

“Đùng!”

Nha hoàn trực đêm Như Ý nghe được trong phòng truyền đến tiếng vang, bị dọa vội đứng dậy từ giường, bước nhanh chạy vào nội thất, sau đó liền thấy Quận Quân mặc y phục trong ngây ngốc cạnh bàn, bên chân của nàng còn có một chiếc cốc đã rơi bể.

“Quận Quân, ngài sao vậy?”

“Không sao, ta vừa tỉnh mộng. “ Ban Họa bỗng nhiên ngẩng đầu cười với nàng: “Không sao, ngươi đi ngủ đi.”

“Bên ngoài lạnh, nô tỳ đỡ ngài lên giường nằm, Như Ý đốt thêm hai ngọn đèn, để trong phòng sáng hơn chút. “Canh giờ vẫn còn sớm.”

Ban Họa nằm lại trên giường, nói với Như Ý: “Đêm qua Thế Tử ngủ lúc nào?”

Như Ý sửng sốt một chút, nàng là nha hoàn bên cạnh Quận Quân, làm sao biết chuyện trong viện Thế Tử, thế là đành phải thành thành thật thật lắc đầu.

Ban Họa cũng không để ý, lại nói: “Không biết trong nhà có da Bạch Hồ không, ta muốn lấy ra một bộ, làm áo lông.”

“Trong khố phòng của ngài chỉ có da Hỏa Hồ, da Bạch Hồ lại không có.” Như Ý cũng không hiểu Quận Quân từ trước đến nay luôn yêu thích màu sắc diễm lệ sao lại muốn áo lông Bạch Hồ, nhưng mà làm hạ nhân, chỉ cần thỏa mãn yêu cầu chủ tử là được rồi.

https://thuviensach.vn

“Ta hiểu rồi, ngươi đi ngủ đi.” Ban Họa đem chăn mền kéo đến cằm, nhắm mắt lại, không biết mũ đỏ kết hợp với áo lông Bạch Hồ có đẹp hay không?

Mặc áo lông Bạch Hồ phối với váy xòe đỏ thẫm, nhất định có thể khiến làn da nàng khá đẹp, đến mùa đông nàng có thể mặc như vậy thử một chút.

Mấy ngày sau

“Quận Chúa.” Bà tử quản sự một mặt sầu khổ tới tìm Khang Ninh Quận Chúa: “Bộ da hồ ly ngài xem trọng lần trước đã bị người khác mua.

“Ai dám cướp đồ của ta?” Khang Ninh Quận Chúa nhíu mày: “Chẳng lẽ người mua không biết ta chuẩn bị muốn nó sao?”

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tâm Tư Của Nam Nhân

Thấy Quận Chúa tức thành dạng này, vị đắng trong lòng bà tử càng đậm: “Là Ban Quận Quân. Lão nô nghe nói Tĩnh Đình Hầu phủ đang thu mua da Bạch Hồ khắp nơi trong Kinh Thành, cũng bởi vì Ban Quận Quân nói một câu, nàng thiếu da Bạch Hồ để dùng. “

Khang Ninh tức giận đến thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Lại là Tĩnh Đình Hầu phủ!

Tiểu tiện nhân Ban Họa này không thể yên tĩnh chút sao?!

Nàng ta thân là Quận Chúa, vì không muốn đương kim Thánh Thượng nghi kỵ, nên mọi chuyện đều cẩn thận, khắp nơi lưu ý, ăn mặc ngủ nghỉ không dám có chút phô trương nào, sợ Thánh Thượng bắt được bím tóc nhà nàng ta thi rất phiền phức. Rõ ràng thân phận nàng ta cao hơn Ban Họa, thế nhưng trong cung Ban Họa lại là gương mặt được sủng ái nhất, thậm chí là ngoài cung, những người kia kính sợ là Ban Họa chứ không phải người Quận Chúa như nàng ta.

Bà tử thấy Khang Ninh tức giận đến mặt mũi trắng bệch, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, đành phải khuyên nhủ: “Quận Chúa, Ban Quận Quân vốn là một người hồ đồ, nhà chúng ta như vậy, không cần cùng kiểu người này chấp nhặt.”

https://thuviensach.vn

Khang Ninh hận đến đem tách trà đập xuống đất, nghiêm nghị nói: “Nỗi nhục ngày hôm nay, ngày sau ta sẽ hoàn trả gấp bội.”

Thật ra nàng ta nghĩ rằng, Ban Họa bị người ta từ hôn mấy lần, sẽ biết điều hơn, nào biết được nàng ngay cả một chút giáo huấn cũng không biết, vẫn làm theo ý mình như cũ.

Nàng ta không hiểu, thân là một nữ nhân, Ban Họa bị nam nhân ghét bỏ mấy lần, chẳng lẽ thật sự không biết nhục sao?

“Nay tháng mấy, mà da Bạch Hồ lại không có?” Vương A Đại nhìn da các thương nhân trình lên, lắc đầu nói: “Những loại da này đều có tạp sắc, Bá gia nhà chúng ta không phải muốn bắt bẻ các ngươi, nhưng cũng không thể mặc lông Bạch Hồ tạp sắc ra ngoài.”

Chủ tiệm cũng ngờ tới lần này hắn đưa da đến, Thành An Bá không hài lòng, nên cũng không thấy quá xấu hổ, mà cười nói: “Quản sự Vương, đây quả thật đã là da tốt nhất trong tiệm chúng ta rồi, tiểu nhân không dám lừa người.”

“Tốt nhất?” Vương A Đại cười lạnh một tiếng: “Ngươi nghĩ ta chưa thấy qua da tốt sao?”

“Quản sự Vương ngài có chỗ không biết, vốn năm nay tiệm chúng ta tồn kho hai tấm da tốt, nhưng hai ngày trước, quản gia phủ Trưởng Công Chúa tự mình đến tiệm mua da chúng ta trải trong tiệm, người làm ăn như chúng ta đâu dám đắc tội đại gia, đành phải đưa hai tấm da đó cho quản gia lấy đi.”

“Phủ Trưởng Công Chúa?” Vương A Đại, Trưởng Công Chúa tuổi đã lớn như thế, còn có thể mặc màu sắc tươi mới này sao?

“Đúng, quả thật là quản gia phủ Trưởng Công Chúa. Nhưng tiểu nhân nghe nói, da này là Trưởng Công Chúa mua vì tôn nữ, về phần tin tức này

https://thuviensach.vn

là thật hay giả, tiểu nhân cũng không biết.” Chủ tiệm không nói dối chuyện này với người hoàng gia, nên đem tin tức này nói cho Vương A Đại, rồi hắn không nói thêm một chữ.

Vương A Đại nghe vậy sắc mặt đã khá nhiều: “Ta hiểu rồi, ngươi tự đi đi.”

“Vâng.” Thấy sắc mặt khách nhân không quá khó nhìn, đáy lòng chủ tiệm lén thở dài một hơi, cũng may phủ Thành An Bá là nơi phân rõ trắng đen, nếu không phải thì hôm nay họ thảm rồi.

Vương A Đại nói việc này với quản sự, quản sự lại nói với quản gia, nhưng lời này truyền đến truyền đi lại bị biến vị.

“Ngươi nói Ban Quận Quân chiếm đồ mà phủ chúng ta nhìn trúng?” Dung Hà đang vẽ tranh, nghe quản gia báo cáo, cười nhạt một tiếng: “Tiểu cô nương thường thích những thứ trắng muốt này, nàng mua cứ để nàng mua đi.”

“Vâng.” Quản gia đứng trước mặt Dung Hà, không dám thở mạnh.

“Đúng rồi.” Dung Hà chậm rãi để bút xuống, ngẩng đầu nhìn về phía quản gia: “Lần trước mua phải cam quýt không hợp khẩu vị, cần xử lý.”

“Vâng.” Quản gia xoay người đi ra.

Dung Hà chắp tay sau lưng, ánh mắt rơi vào trên bức họa, bên trên vẽ người đang cưỡi tiên hạc, lão ông tay nâng đào tiên.

“Tỷ, tỷ thu mua nhiều da Bạch Hồ như vậy, là muốn xây ổ hay sao?” Mấy ngày nay mỗi ngày Ban Hằng đều có thể nhìn thấy người đưa da Bạch Hồ đến, nhưng những da này có hoàn chỉnh, cũng có mang tì vết, giá cả không đồng nhất.

https://thuviensach.vn

“Ta lấy làm quần áo, làm áo choàng, làm bao tay, làm vật trang sức, ta còn lo lắng nhiêu ấy da không đủ làm đâu. “ Ban Họa lật sách nhỏ trong tay, phía trên ghi chép là những đồ vật trong khố phòng của nàng: “Nếu có dư, ta sẽ làm khăn quàng cổ cho đệ.”

“Tốn nhiều bạc như vậy, chỉ nghĩ làm khăn quàng cổ cho ta, tỷ thật là "hào phóng". “ Ban Hằng đưa tay cầm điểm tâm trên bàn: “Mấy ngày nữa bệ hạ muốn đến phía tây ngoại ô săn bắn, tỷ có muốn đi không?”

“Đi, tại sao không đi. “ Ban Họa vẻ kích động nói: “ Vì cuộc đi săn mùa thu này, ta đã cố ý chuẩn bị mấy bộ y phục.”

Ví dụ như trong đó có một bộ kỵ trang, mấy Tú Nương phí hết gần một tháng mới làm xong, vì cuộc đi săn mùa thu năm nay nàng có thể ra sân sáng chói nhất, nếu không đi, chẳng phải lãng phí kỵ trang Tú Nương cố ý chuẩn bị cho nàng sao?

Ban Hằng dùng ánh mắt đồng tình nhìn Ban Họa, lấy bản lĩnh của tỷ hắn, cầm kỳ thư họa là không được, chỉ có thời điểm đi săn, có thể cùng với những quý nữ khác tranh cao thấp một hồi.

“Họa Họa. “ Âm Thị đi đến, thấy tỷ đệ hai người đều ở đây, để chiếc hộp trong tay lên bàn trước mặt Ban Họa: “Đây là trâm cài tóc đích thân ngoại tổ mẫu để lại cho ta, mấy năm nay ta một mực không dám cài. Khi còn bé con thấy đã đòi, khi đó ta lo lắng con không biết nặng nhẹ, đem đồ tốt làm bể, nên không đưa cho con.”

Âm Thị mở hộp ra, lấy trâm ngọc, cây trâm trong suốt, cây trâm này không biết nung thế nào thành, lại biến thành màu đỏ diễm lệ, như là tảng băng bên trên có mấy hạt chu sa, sáng đến trong suốt, đỏ như lửa.

“Ta thấy gần đến mùa đông, con mặc áo lông Bạch Hồ, cài thêm cây Chu trâm này nhất định sẽ rất đẹp.” Âm Thị cài Chu trâm lên tóc Ban Họa, hài lòng vỗ tay một cái.

https://thuviensach.vn

“Khuê nữ của ta quả nhiên đẹp nhất Kinh Thành!”

Tuy nói làm mẫu thân đều thấy hài tử nhà mình là đẹp nhất, mãi mãi cũng cảm thấy đó là tốt nhất, nhưng cây Chu trâm này quả thực rất xứng với nhan sắc của Ban Họa.

“Cảm ơn mẫu thân.” Ban Họa kéo cánh tay Âm Thị lắc lắc, dính trên người Âm Thị nũng nịu.

“Con đó “ Âm Thị chỉ vào trán của nàng, nhịn không được cười nói: “ Nếu không phải ngoại tổ mẫu con qua đời đến sớm, ta sao lại gả cho phụ thân con chứ.”

“Gả cho ta thì thế nào?” Ban Hoài vừa đi đến cửa, liền nghe phu nhân nhà mình câu nói này, hậm hực đi đến bên cạnh Ban Họa ngồi xuống, mặt mũi vô cùng ủy khuất: “Chúng ta đã có hai đứa con, nàng còn ghét bỏ ta.”

Âm Thị cũng không thèm nhìn bộ dạng ủy khuất của ông: “Có ngại vứt bỏ hay không, chính ông còn không biết?”

Năm đó Ban Hoài nổi danh trong Kinh Thành là ‘nhà giàu’, môn đăng hộ đối người ta, ai muốn gả khuê nữ nhà mình cho ông? Chỉ có mẹ đẻ bà mất sớm, phụ thân bạc tình bạc nghĩa, mẹ kế lại là nữ nhân khẩu phật tâm xà, cuối cùng phải gả cho Ban Hoài. Lấy phu quân xong cũng không gian nan như bà tưởng, Ban Hoài mặc dù ‘giàu sang’, nhưng cũng không dính tật xấu như háo sắc đánh bạc, trên thực tế ông lại có chút lười nhác, chỉ thích đùa giỡn, phương diện khác thật đúng là không giống như ‘giàu sang’ lắm.

“Đây?” Ban Hằng lấy một khối bánh táo đỏ từ trong mâm đưa cho Ban Họa, nhìn cũng không nhìn phụ mẫu “Ngươi ủy khuất hay là ta ủy khuất”, lười biếng nói, “Ta cố ý nghe ngóng, những cuộc đi săn mùa thu này rất nhiều thanh niên tài tuấn đều đi, tỷ đi nhìn một chút xem ai hợp nhãn.”

https://thuviensach.vn

Ban họa cảm thấy bánh táo đỏ có chút ngán, ném trả lại Ban Hằng: “Bình thường đệ hay dành thời gian rong chơi bên ngoài, trong Kinh Thành có người nam nhân nào dáng người thẳng tắp, khí chất xuất chúng, tay đẹp, còn thích mặc y phục đen không?”

Nam nhân trong giấc mơ của nàng, hình như vẫn luôn mặc y phục hoa văn đen, khiến người khác nhìn vào có cảm giác thật xa hoa.

“Y phục đen?” Ban Hằng không chê bánh táo đỏ mà Ban Họa ném lại, bỏ vào miệng, hai ba miếng đã ăn sạch nói: “ Dáng người thẳng tắp có, khí chất xuất chúng cũng có, tay đẹp cũng có, nhưng ta không để ý, phù hợp mấy điểm này mà thích mặc huyền y thật không có.”

Hắn không có việc gì làm hay sao mà để ý tay nam nhân khác có đẹp hay không?

“Thật không có?” Ban Họa ôm mặt: “Đệ nghĩ lại cho kĩ.”

“Trong Kinh Thành này xưa nay có quân tử nào nổi danh tuấn tú, ai mà không thích mặc y phục sáng màu, mặc gì mà màu đen, màu xám thì còn gì là quân tử. “ Ban Hằng tức giận nói: “Chuyện này giống như các tài nữ giai nhân trong Kinh Thành này không ai ăn mặc diễm lệ như tỷ, hiểu không. “

Ban Họa trợn trắng mắt: “Ta ăn mặc diễm lệ thì sao, miễn là ta đẹp!”

Ban Hằng nhìn Ban Họa vài lần, không thể không thừa nhận, quả thực dáng dấp tỷ hắn rất đẹp. Nhưng đối với các công tử thế gia giỏi diễn trò khác, trong tâm bọn họ thật sự cũng có vài phần rung động với tỷ hắn, nhưng vì biểu hiện ra bọn hắn không trầm mê sắc đẹp, chỉ coi trọng nữ tử bên trong đoan trang hiền lành, bọn hắn sẽ chỉ giả bộ càng thêm chính trực, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tỷ hắn một cái.”

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng lén nhìn trộm bao nhiêu lần, cũng chỉ có bọn hắn tự mình biết thôi.

Hắn là nam nhân, mặc dù không phải là quân tử gì, nhưng đối với thói hư tật xấu này của nam nhân hiểu rất rõ. Nhưng thứ bẩn thỉu như vậy, Ban Hằng mãi mãi cũng sẽ không nói với nàng, tỷ hắn đầu óc rất đần, làm Quận Quận thì làm thôi, những thứ linh tinh kia nàng không cần biết.

“Đẹp đẹp đẹp, toàn bộ đại nghiệp này tỷ đẹp nhất. “ Ban Hằng tỏ thái độ qua loa gật đầu: “Người khác mặc gì cũng không sánh bằng tỷ.”

“Ngoan. “ Ban Họa vỗ đầu hắn, cười tủm tỉm nói: “Nói sớm đã tốt.”

Gần đây nàng đã ít chia sẻ chuyện về giấc mơ kia, người nhà cũng ít nhắc, giống như có chí cùng nhau quên đi chuyện sẽ xảy ra năm năm sau, lựa chọn cuộc sống vui vẻ.

Dù nói thế nào, nàng biết nhà mình sẽ sống qua 7/1 thật tốt, đã đủ hài lòng.

Cuối tháng chín, là thời tiết lá rụng cỏ khô, Vân Khánh Đế bắt đầu hoạt động đi săn mùa thu mỗi năm. Tĩnh Đình Hầu phủ mặc dù không có bao nhiêu thực quyền, nhưng một nhà bọn họ lại có địa vị cao, lại cùng hoàng thất có quan hệ thân thích, cho nên trong trường hợp này vĩnh viễn sẽ không thiếu nhà họ.

Hôm nay Ban Họa cố ý dậy thật sớm, rửa mặt tô son, nhìn tấm gương tinh tế phác hoạ trang dung, tóc mặc dù búi theo kiểu nam tử, nhưng lại cài trâm kim diệp của nữ tử, chỉ cần bước chân khẽ động, sẽ nhẹ nhàng lắc lư.

Ban Hằng đứng trong sân trước viện Ban Họa đi vài vòng, nghe thấy tiếng bước chân Ban Họa từ phía sau truyền đến, bận bịu cao hứng nói: “ Cuối cùng tỷ cũng ra, nếu tỷ không ra nữa thì chúng ta sẽ trễ.”

https://thuviensach.vn

Khi hắn nhìn thấy rõ dung mạo của tỷ mình, trong nháy mắt sửng sốt.

“Ôi tỷ tỷ ruột của ta, tỷ đây là... Đây là...”

Khiến những nam nhân kia còn lòng dạ nào mà đi săn!

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Khu Vực Săn Bắn

Ban Hằng đã sớm biết tỷ hắn vì cuộc đi săn mùa thu lần này chuẩn bị một đống thứ, đầu giày kỵ trang, hắn vẫn không hiểu, không phải chỉ là cuộc đi săn, vì sao tỷ hắn còn chỉnh kỹ đến cả một bông hoa.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ nàng mặc y phục đỏ kia, Ban Hằng có chút tự hào ưỡn ngực, phóng mắt toàn bộ Kinh Thành, chỉ có nàng mới có thể đè ép được màu đỏ diễm lệ. Có một người tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, khiến hắn từ nhỏ đã dưỡng thành một thói quen tốt, chính là xem sắc đẹp như mây bay, dù sao không ai đẹp hơn tỷ hắn.

Tỷ đệ hai người đi đến chính viện, Âm Thị đang ở đó chờ bọn hắn, thấy bọn họ đi ra, thì lén lút đưa túi phúc mấy ngày trước mình đã cầu cho hai tỷ đệ: “Đao kiếm không có mắt, hai người các con phải cẩn thận.”

“Yên tâm đi, mẫu thân, con sẽ chiếu cố tốt Hằng đệ.” Ban Họa nhận túi phúc, đeo lên cổ hắn, cẩn thận nhét vào trong tay áo: “Người thật sự không đi sao?”

“Hai đứa đi đi, chuyện cưỡi ngựa bắn tên này ta không thích, đi cũng chỉ có thể ngồi không trong doanh trại, còn không bằng trong Hầu phủ có người hầu hạ thoải mái dễ chịu. “ Âm Thị cười sờ lên kim diệp quan trên đầu Ban Họa: “Cái này thật đẹp, rất hợp với con.”

Ban Họa nhìn Âm Thị nhoẻn miệng cười, hành lễ chắp tay kiểu nam nhân với bà: “Mẫu thân, đợi con săn mấy bộ da tốt về, thì làm đệm cho

https://thuviensach.vn

người. “

“Đúng lúc mùa đông sắp đến, ta còn ngại cái đệm trong nhà không đủ mềm mại. “ Âm Thị cười nói: “Mau ra cửa đi, sắp trễ giờ rồi đấy.”

Tỷ đệ hai người từ biệt mẫu thân, đi theo Ban Hoài ra cửa.

Nhắc tới cũng có ý tứ, Ban Hoài tuy là dòng sau của Đại Tướng Quân, nhưng phương diện cưỡi ngựa bắn cung lại không am hiểu, bình thường cưỡi ngựa chạy chậm vẫn được, muốn kéo cung bắn tên lại là làm khó ông. Cũng may ông đã loại bỏ ý nghĩ, mặc kệ người khác nói thế nào ông vẫn dẫn chó ra cửa mà không hề biết ‘nhục’, ông cũng không vì thế mà khoe khoang, tâm trạng tốt như thế cũng không biết nên làm gì.

Phía tây ngoại ô Kinh Thành có một bãi săn hoàng gia, bên trong động vật gì cũng có, coi như con mồi không nên sống ở Kinh Thành, thời điểm Thánh Thượng đi săn, bọn chúng cũng sẽ ngoan ngoãn xuất hiện trong bãi săn đó.

“Năm nay mưa thuận gió hoà, cỏ tươi ngựa tráng, nhất định là một năm bội thu.” Vân Khánh Đế quay đầu nói với hai đứa con trai đang đi đằng sau: “ Không biết năm nay giá lương thực bao nhiêu?”

Gương mặt Thái Tử đỏ bừng, hắn làm sao biết giá cả lương thực, gần đây thiếp mà hắn sủng ái sinh một đôi Long Phượng Thai, hắn mừng đến không biết Đông Nam Tây Bắc, sao lại quan tâm những thứ này.

“Phụ hoàng, chuyện này ngài hỏi nhi tử, còn không bằng hỏi những đại thần kia. “ Nhị Hoàng Tử mười phần lưu manh, nói xoáy: “Ngay cả đại ca cũng không biết chuyện này, nhi tử càng không biết.”

Từ khi Hoàng Đế muốn hắn cưới cô nương Trung Bình Bá gia, hắn và Thái Tử có hiềm khích, thậm chí trước mặt Hoàng Đế cũng không còn tôn kính.

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế thấy hai đứa con trai này, một đứa bình thường quản giáo không nghiêm, cảm thấy mình nhìn thêm nữa, sẽ đạp bọn hắn từ trên ngựa xuống.

“Quân phách, ngươi đến đây nói xem.” Hai đứa con ruột không bớt lo, Hoàng Đế chỉ có thể tìm thần tử mình sủng ái, lấy chút cảm giác yên ổn.

“Bệ hạ, hiện tại giá lương thực trong Kinh Thành là gạo trắng sáu văn một kí, gạo lức bốn văn một kí. “ Dung Hà cưỡi ngựa về phía trước: “Giá cả rẻ hơn so với hai tháng trước.”

“Ừm. “ Vân Khánh Đế thỏa mãn gật đầu:“Có thần như quân phách, trong lòng trẫm xem như được an ủi.”

Thái Tử nghe vậy mặt đỏ như sắp nhỏ máu, ngược lại là Nhị Hoàng Tử không vui trừng Dung Hà một chút. Chỉ tiếc Dung Hà không thèm nhìn hắn, thế là hắn càng thêm tức giận.

Đúng lúc này, Trung Bình Bá phủ phái người tới, Nhị Hoàng Tử mắt nhìn Tạ Uyển Dụ đang cưỡi trên lưng ngựa, có chút phiền chán nghĩ, một nữ nhân bình thường như thế, lại muốn gả cho hắn làm Vương Phi, quả thực khiến lòng người khó chịu.

Tạ Uyển Dụ không biết phu quân tương lai của mình đang chán ghét nàng ta, nhớ tới hôm nay ở khu vực săn bắn có thể gặp phải Nhị Hoàng Tử, suốt cả đêm nàng ta ngủ không được ngon giấc, phải nhờ một lớp trang điểm thật dày để che đi ủ rũ. Nếu như lúc này nàng ta có thể ngẩng đầu nhìn thần sắc Nhị Hoàng Tử một chút, liền biết người nam nhân này sắp cùng nàng ta định cả một đời, có lẽ đã không phải phu quân nàng ta.

“Tạ muội muội.” Thạch Phi Tiên ăn mặc một thân kỵ trang trắng thuần, trên đầu đội đỉnh mũ sa, đi gần đến chỗ Tạ Uyển Dụ mới kéo rèm ra, lộ ra gương mặt của nàng ta: “Ngươi đúng thật sớm hơn ta một bước.”

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển Dụ hành lễ với phụ thân Trung Bình Bá một cái, cưỡi ngựa chạy đến trước mặt Thạch Phi Tiên, nhìn nàng ta cười nói: “Ta còn đang lo lắng hôm nay ngươi không đến đấy.”

Thạch Phi Tiên nhìn Dung Hà, Dung Hà đang cùng bệ hạ nói gì đó, cũng không để ý nàng ta đã đến. Nàng ta có chút mất mát, quay đầu đối nói với Tạ Uyển Dụ: “ Nhị Hoàng Tử thật tuấn tú.”

“Ngươi lại vậy!” Mặt Tạ Uyển Dụ đỏ bừng: “Cứ trêu ghẹo ta, sẽ không thèm để ý ngươi.”

“Tốt tốt tốt, không lộn xộn.” Khóe mắt Thạch Phi Tiên vẫn để ý đến Dung Hà, thế nhưng Dung Hà trừ nói chuyện với bệ hạ, thì cũng sẽ nói cùng những đại thần khác, từ đầu tới đuôi đều không nhìn về phía bên này chút nào.

“Cộc cộc cộc.”

Một trận vó ngựa từ phía sau truyền đến, Thạch Phi Tiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con ngựa trắng hơn tuyết chở theo thiếu nữ áo đỏ chạy như bay đến, mặc dù nữ nhân này cách nàng ta một đoạn, nhưng trực giác Thạch Phi Tiên nói cho nàng ta biết, nữ nhân này nhất định có thể hấp dẫn chú ý của toàn trường.

Con ngựa chạy càng gần, Thạch Phi Tiên nhận ra người đến là ai.

Ban Họa, lại là nàng, quả nhiên là nàng.

Nàng ta nhìn thấy Ban Họa cài kim diệp quan tinh xảo đẹp đẽ, quỷ thần xui khiến khiến Dung Hà quay đầu lại nhìn.

Cái nhìn này, lại làm cho lòng của nàng ta như bị kim đâm, đau từng tý một.

https://thuviensach.vn

“Ô, là nha đầu Ban Họa đến.” Hoàng Đế nghe được tiếng vó ngựa, trong lòng suy nghĩ là ai phóng ngựa, ngẩng đầu nhìn nụ cười trên mặt lập tức tươi thêm mấy phần: “Ta biết mà, trừ nha đầu này, không có mấy người dám làm như thế trước mặt trẫm.”

Dung Hà thuận theo Vân Khánh Đế nhìn sang.

Y phục trắng y phục đỏ, chu nhan kim quan, trên mặt đất màu vàng óng, lộ ra ánh sáng sặc sỡ lóa mắt.

“Giá!” Nhìn thấy đoàn người Hoàng Đế, Ban Họa quất ngựa một roi, tăng thêm tốc độ đến trước mặt Hoàng Đế, xoay người nhảy xuống ngựa, chắp tay hành lễ với Hoàng Đế: “Thần nữ bái kiến bệ hạ.”

“Mau đứng dậy, mau đứng dậy.” Vân Khánh Đế cười nhìn phía sau nàng: “Phụ thân và đệ đệ ngươi đâu?”

“Bọn họ kỹ thuật kém hơn ta, ta vội gặp bệ hạ, nên đến trước. “ Ban Họa cười hì hì đi về phía trước một bước: “Mấy ngày không thấy, bệ hạ lại càng oai hùng không ít.”

“Ngươi nha đầu này cứ thích nói hươu nói vượn.” Vân Khánh Đế nhìn thiếu nữ hoạt bát trước mặt, nụ cười trên mặt càng sâu: “Trẫm lớn tuổi, không so được với các người trẻ tuổi như các ngươi.”

“Bệ hạ ngài là chủ thiên hạ một đời minh quân, sao so đo với nữ tử như ta được.” Ban Họa từ nhỏ đã am hiểu sâu sắc chuyện vuốt mông ngựa Hoàng Đế, cho nên mặc dù nàng chỉ là biểu chất nữ của Hoàng Đế, nhưng ở trước mặt Hoàng Đế, so với các Vương Phủ Quận Chúa khác thì càng được sủng ái hơn.

Hoàng Đế cười với nàng rất nhiều lần, so với việc phi tần sinh nữ nhi còn nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha ha.” Hoàng Đế cao giọng cười to: “Tốt tốt tốt, roi da này liền tặng cho nữ tử này, hi vọng tiểu nữ tử này săn được thứ tốt trở về.”

Ông nhìn cô nương diễm lệ tràn đầy sức sống trước mặt, trong lòng có chút đáng tiếc, nếu như đây không phải biểu chất nữ của ông, ông nhất định phải đem báu vật này nào vào cung làm sủng phi, đưa nàng châu báu xinh đẹp nhất, vải vóc hoa lệ nhất, nuôi nhốt thật kỹ càng.

Cũng may Vân Khánh Đế vẫn còn chút đạo đức, yêu thích với Ban Họa chỉ duy trì mối quan hệ thúc cháu. Mà ông vẫn là một phụ thân tỉnh táo, mặc dù lệch sủng Ban Họa, lại không để con của mình cưới nữ nhân như vậy làm vợ.

Dạng cô nương này để sủng ái còn được, nếu như cưới về làm con dâu, thì có chút bực mình.

“Tạ bệ hạ.” Ban Họa tiếp nhận roi ngựa, lắc lắc trong tay: “Vẫn là roi của bệ hạ tốt.” Nói xong, ghét bỏ roi treo bên hông quăng sang một bên, sau đó để roi Vân Khánh Đế đưa giắt vào hông: “Đợi thần nữ săn được đồ tốt, sẽ hiến cho ngài.”

Ánh mắt Tưởng Lạc rơi vào vành tai và cổ tay trắng nõn của Ban Họa, sau đó dời tầm mắt của mình cực nhanh, khinh thường nhíu mày.

Đã nhiều năm như vậy, kĩ thuật vuốt mông ngựa của Ban Họa vẫn vừa khoa trương vừa thô bỉ, hết lần này tới lần khác phụ hoàng hắn lại thích bộ dạng này của nàng, không có việc gì liền yêu thích thưởng cho nàng vài thứ, khiến nàng càng vô pháp vô thiên, càn rỡ tùy ý.

Nữ nhân mình ngưỡng mộ trong lòng từng bị Ban Họa làm khó dễ qua, Tưởng Lạc càng thêm bắt bẻ nàng.

Khó trách không có nam nhân dám lấy nàng, nữ nhân như vậy...

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn từ bóng dáng non mềm của Ban Họa lướt qua, loại nữ nhân chỉ có sắc đẹp này đưa hắn cũng chẳng cần!

“Vi thần bái kiến bệ hạ. “ Phụ tử Ban gia cuối cùng cũng hì hục chạy đến, Ban Hoài không nói hai lời, bay thẳng đến chỗ Vân Khánh Đế thỉnh tội: “Tiểu nữ không phép tắc, vi thần quản không nghiêm, cầu bệ hạ thứ tội.”

“Tha tội gì?” Nụ cười Vân Khánh Đế trên mặt: “Trẫm cảm thấy cô nương nhà ngươi rất tốt, đừng gò bó nàng.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Ban Hoài đánh rắn dập đầu bên trên, không chút do dự đứng thẳng người, thức thời kéo lấy nhi tử đang lẫn vào đám quần thần.

“Bệ hạ, thần nữ cũng cáo lui.” Ban Họa sờ roi ngựa bên hông, bộ dáng không kịp chờ đợi muốn đi khoe khoang.

“Đi thôi, đi thôi.” Vân Khánh Đế liếc mắt liền đã nhìn ra dụng ý của nàng, phất tay để tự nàng đi chơi. Ông là một một trưởng bối, Hoàng Đế, nam nhân, nhìn thấy dáng dấp kiều kiều vui vẻ của hậu bối với thứ mình tặng, hơn nữa còn cao hứng muốn đi khoe với người khác, nịnh nọt ngay thẳng kiểu này ông thích.

Có Ban Họa ngắt lời, Hoàng Đế cũng quên vừa rồi Thái Tử và Nhị Hoàng Tử khiến ông không vui, ông nhìn sắc trời, nói với chung nhân sau lưng: “Chuẩn bị bắt đầu đi.”

Đi săn bắt đầu trước, sẽ có Lễ bộ người bày đàn tế trời, để trời cao phù hộ mọi người có thể mang theo thu hoạch bình an trở về.

Từ thượng cổ đã có tập tục, đã biến thành thói quen hoàng thất đi săn mỗi năm, nhưng việc bình an của hoàng thất và triều thần, không người nào dám qua loa.

https://thuviensach.vn

“Không phải chỉ là một cái roi sao, nhìn bộ dáng ngạo mạn của nàng ta kìa. “ Tạ Uyển Dụ thấy một số quý nữ kiến thức hạn hẹp vây quanh Ban Họa nịnh nọt, thì cảm giác chán ngấy dâng trào, quay đầu nói với Thạch Phi Tiên “ Tĩnh Đình Hầu phủ sao lại nuôi ra một đứa nữ nhi như vậy?”

Thạch Phi Tiên cười lạnh nói: “Bao cỏ là bao cỏ, trước mặt nhiều người như vậy, cũng có thể diễn thành dạng này, thật sự là thô bỉ không chịu nổi.”

Tạ Uyển Dụ kinh ngạc nhìn Thạch Phi Tiên, trước kia Phi Tiên mặc dù không quá thưởng thức diễn xuất của Ban Họa, nhưng chưa bao giờ dùng loại giọng điệu sắc nhọn nói về nàng, hôm nay là lần đầu tiên.

Thạch Phi Tiên cũng cảm thấy mình có chút quá kích, liền miễn cưỡng cười: “Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ một chút, không cần cùng những nam nhân xấu xí kia tranh đoạt con mồi.”

“Ừm, tốt.” Tạ Uyển Dụ nhẹ gật đầu, không để khác thường của Thạch Phi Tiên trong lòng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Không Biết Xấu Hổ

Từ hộ vệ mở đường, sau khi Vân Khánh Đế săn được con mồi đầu tiên, hoạt động đi săn chính thức bắt đầu.

"Quận Quân." Một tên hộ vệ đánh ngựa tới, trong tay còn mang theo một con thỏ đẫm máu, đây là do Ban Họa vừa săn được.

"Tổn thương da, chỉ có thể dùng để ăn thịt." Ban Họa tiếc nuối lắc đầu, vỗ con ngựa dưới thân: "Tiếp tục tìm, giá!"

"Xuỵt. " Đến một chỗ rừng rậm, Ban Họa nắm chặt dây cương, khiến con ngựa dừng lại, nàng sờ lên cổ con ngựa, nói với thị vệ sau ư: " Đừng lên tiếng."

Trong bụi cỏ, có một cái đầu màu trắng lộ ra, Ban Họa để tên lên dây, nhắm chuẩn rồi kéo cung bắn đi.

"Vèo!"

Trong lúc tên của Ban Họa cắm vào một chân Bạch Hồ, mặt khác một mũi tên cũng bắn qua, đúng lúc bắn trúng một chân khác của Bạch Hồ. Nàng quay đầu nhìn lại, thì thấy Nhị Hoàng Tử mang theo mấy tên hộ vệ xuất hiện ở sau lưng nàng, vừa rồi mũi tên này hẳn là hắn bắn ra.

"Biểu muội. " Nhị Hoàng Tử lười biếng mắt nhìn Ban Họa, quay đầu để hộ vệ bên cạnh đi nhặt con mồi.

https://thuviensach.vn

"Điện hạ. " Ban Họa chú ý tới động tác của Nhị Hoàng Tử: "Con Bạch Hồ kia là ta săn được trước."

"Hả. " Nhị Hoàng Tử ném cung trong tay cho thị vệ bên người, hai chân thúc vào bụng ngựa, cách Ban Họa càng gần: "Thế nhưng trên đùi con Bạch Hồ này, cũng có mũi tên của ta."

"Thật sao?" Ban Họa nhảy xuống ngựa, túm lấy Bạch Hồ trong tay thị vệ Nhị Hoàng Tử, đưa tay rút đi mũi tên của Nhị Hoàng Tử, sau đó đưa Bạch Hồ cho hộ vệ của mình: "Thế này thì không có rồi?"

"Ngươi ngươi ngươi..." Nhị Hoàng Tử tức giận run tay, chỉ một tên hộ vệ nói: " Ngươi đi cướp hồ ly về cho ta."

Ban Họa liếc nhìn tên hộ vệ, sau đó lấy hai tay che mặt: "Hu hu hu hu hu, Nhị Hoàng Tử khi dễ nữ hài tử, cướp hồ ly của ta!"

Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng vó ngựa truyền đến, có thể là do nghe thấy tiếng khóc của nữ hài tử, người đi đường liền chạy đến bên này.

Dung Hà đang cùng mấy vị con cháu hoàng gia săn hai con thỏ, kết quả một tiếng khóc kinh thiên động địa truyền đến, con thỏ nhanh chân chạy, bọn hắn không thể ngồi không mặc kệ.

Trường Thanh Vương nghe tiếng khóc này cách bọn họ không xa, nhân tiện nói: "Chúng ta đi xem một chút."

Trường Thanh Vương là chất nhi tiên đế, cũng chính là đương kim đường đệ, giữ chức tước Quận Vương, trẻ tuổi bối phận cao, cho nên bên trong đoàn người, hắn nói chuyện rất có phân lượng.

Đợi mọi người đến gần, mới nhìn thấy một cô nương y phục đỏ ngồi xổm dưới đất khóc đến thương tâm, Nhị Hoàng Tử cưỡi trên lưng ngựa

https://thuviensach.vn

rống lên mắng với cô nương ấy, xem bộ dáng là Nhị Hoàng Tử khi dễ nữ hài tử. Nữ quyến có thể đến đây tham gi đi săn, thân phận đều là bất phàm, coi như Nhị Hoàng Tử thân phận quý giá, cũng không thể rống to mắng người ta thế được, thật sự hơi quá đáng.

Dung Hà nhìn một chút đã biết cô nương ngồi trên đất kia là Ban Họa, mắt y nhìn Nhị Hoàng Tử vẫn còn đang rống như cũ, thì nhíu mày.

Nhị Hoàng Tử sống hai mươi năm, chưa từng có gặp nữ nhân ngang ngược không nói lý như thế, còn không có mặt mũi khóc cho cả khu rừng này đều biết. Hắn vừa vội vừa tức, liền không nhịn được rống với Ban Họa vài câu, nào biết được Ban Họa không dừng việc thút thít, ngược lại càng khóc càng hăng hái hơn.

"Ban Họa, ngươi nên có chút chừng mực cho ta, cứ khóc như thế có tin ta trị tội ngươi không?!"

"Hu hu hu hu hu "

"Ngươi!"

"Điện hạ. " Dung Hà xuống ngựa, đi đến trước ngựa Nhị Hoàng Tử, hành lễ với hắn: "Ban Quận Quân chỉ là một nữ tử, ngài đại nhân có đại lượng, tại sao chấp nhặt với nàng. Về công, ngài là Hoàng Tử, nàng là Quận Quân. Về tư, ngài là biểu ca, Ban Quận Quân là biểu muội của ngài, náo thành dạng này, thật không tốt."

"Lời này của ngươi là có ý gì?" Nhị Hoàng Tử tức giận đến lông mày dựng đứng:"Bổn Hoàng Tử là loại nam nhân vô duyên vô cớ khi dễ nữ nhân sao?"

Dung Hà lại bái thêm một cái: "Điện hạ bớt giận, vi thần không dám."

https://thuviensach.vn

Nhị Hoàng Tử nhìn thấy khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của Dung Hà, chỉ cảm thấy người này chỗ nào cũng không vừa mắt, ngoài miệng nói không dám, nhưng ý trong mắt lại không thèm để ý hắn. Nhị Hoàng Tử cảm thấy mình không thể nào bớt giận, ngược lại lửa giận tràn đầy. Hắn đưa tay chỉ Ban Họa: "Ban Họa, ngươi nói xem, ta khi dễ ngươi sao?"

Ban Họa lén nhìn qua kẽ tay Dung Hà đang chắn trước mặt, dụi mắt, lộ ra một cặp mắt đỏ hoe trốn ra sau lưng Dung Hà hai bước, tỏ vẻ"Ta rất ủy khuất, nhưng ta có thể nhẫn nhịn" lắc đầu: "Không, không có."

"A Lạc. " Trường Thanh Vương nhìn không được, mở miệng nói: " Ngươi không nên hồ nháo, Họa Họa là biểu muội của ngươi, ngươi không được bắt nạt nàng."

Nhị Hoàng Tử cảm thấy mình có miệng nhưng không thể lên tiếng: "Thúc thúc, ta khi dễ nàng làm gì?! Ai biết nàng nổi điên lên, vừa khóc vừa gào."

Trường Thanh Vương năm nay hai mươi ba tuổi, bởi vì phụ thân hắn và Tiên Hoàng là thân huynh đệ, cho nên quan hệ giữa hắn và đương kim Hoàng Đế rất thân thiết. Mặc dù tuổi hắn nhỏ, nhưng bối phận cao, cho nên đừng nói là Nhị Hoàng Tử, ngay cả Thái Tử điện hạ cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi.

Ban Họa mặc kệ Tưởng Lạc có bao nhiêu ủy khuất, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần nàng tiến cung Tưởng Lạc đều khi dễ nàng, thế từ nhỏ nàng đã hiểu được một đạo lý, hài tử khóc sẽ có sữa uống, cho nên nàng không bị nhiều thiệt thòi. Về sau nàng trưởng thành, các Hoàng Tử trong cung hầu hết đã trưởng thành, số lần nàng cùng các Hoàng Tử gặp mặt ít đi rất nhiều, trừ bên ngoài, sẽ rất khó chạm mặt cùng Nhị Hoàng Tử.

Nào biết được bốn năm năm không chút liên hệ, vậy mà hắn lại chạy tới cướp đồ của nàng. Cũng không hỏi thăm chút, trong Kinh Thành người

https://thuviensach.vn

nào không biết danh hào đần độn của Ban Họa nàng?

Dung Hà thấy Ban Họa không lên tiếng, nghĩ rằng nàng bị Nhị Hoàng Tử dọa sợ, quay đầu nhìn sang.

Y cao hơn Ban Họa nửa cái đầu, Ban Họa lại cúi đầu, nên Dung Hà chỉ nhìn thấy đỉnh kim quan trên đầu nàng. Cũng không biết đỉnh kim quan này làm sao mà thành, vàng lá sinh động như thật, đồng thời mỏng như cánh ve, gió nhẹ thổi tới liền rung nhẹ, có loại cảm giác đẹp đẽ bức người.

Vào thời khắc này, Ban Họa đang cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt thật to cứ như vậy rơi vào tầm mắt Dung Hà.

Rào rạt.

Vàng lá trên đỉnh đầu Ban Họa rung càng thêm lợi hại, nàng trừng mắt nhìn, lộ ra một nụ cười cảm kích với Dung Hà

Dung Hà nghĩ, vị Ban Quận Quân này cười lên trông rất vui vẻ, con mắt cong cong, giống như là mặt trăng trên trời.

"Biểu chất nữ " Trường Thanh Vương từ trước đến nay đối với tiểu cô nương xinh đẹp thường rất khoan dung, cười nói với Ban Họa:" Đi, ngươi theo chúng ta cùng nhau săn."

"Tạ biểu thúc." Ban Họa hành lễ với Trường Thanh Vương, sau đó ra vẻ lo lắng nhìn Nhị Hoàng Tử một chút, tỏ vẻ hơi e ngại.

"Đừng sợ, biểu ca ngươi tính tình hơi thẳng, không có gì ý gì xấu. " Trường Thanh Vương trừng Nhị Hoàng Tử, ra hiệu hắn không nên mở miệng nói chuyện sẽ hù dọa Ban Họa: "Vừa rồi ngươi săn được gì rồi?"

"Là một con hồ ly. " Ban Họa sờ roi bên hông nói: "Bệ hạ cho ta một cây roi ngựa, ta liền nghĩ săn một vật nhỏ xinh đẹp về dâng cho người."

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, đôi mắt to xinh đẹp của nàng nhìn về phía Nhị Hoàng Tử, lại ủy khuất.

Mấy con cháu quý tộc đi cùng Trường Thanh Vương nhìn Nhị Hoàng Tử với ánh mắt quái dị, ngay cả con mồi của một cô nương cũng đoạt, Nhị Hoàng Tử này cũng thật là tính cách khác người.

Vị Ban Quận Quân này mặc dù làm việc có chút lỗ mãng, nhưng dầu gì cũng là tôn nữ của Trưởng Công Chúa, năm đó nếu không phải bệ hạ được Trưởng Công Chúa che chở, có thể đăng cơ hay không lại là hai chuyện. Hiện tạiTrưởng Công Chúa vẫn còn sống, Nhị Hoàng Tử thế lại đi trêu chọc tôn nữ duy nhất của người ta.

Thật không tử tế.

Đã lâu rồi Nhị Hoàng Tử không bị uất ức như bây giờ, nữ nhân này lại không muốn nói đạo lý, thật không biết Tĩnh Đình Hầu dạy nàng thế nào, tốt xấu trên người cũng có huyết mạch hoàng thất, sao lại không chút nào đoan trang như thế?

Còn có ánh mắt của mấy người con cháu quý tộc kia, mặc dù bọn hắn không nói chữ nào, nhưng Nhị Hoàng Tử cảm thấy, trong lòng bọn họ đã khinh bỉ hắn.

Thật đáng ghét!

Ban Họa là tiểu tiện nhân vô liêm sỉ!

"Tiểu cô nương nhà người ta đều ở bên cạnh ngắm cảnh làm thơ, hết lần này tới lần khác ngươi chạy tới nơi này đi săn, đao kiếm không có mắt, nếu như làm bị thương ngươi thì làm sao bây giờ?" Mắt Trường Thanh Vương nhìn con mồi trên lưng hộ vệ của Ban Họa:"Ồ, thứ săn được còn không ít."

https://thuviensach.vn

"Ta lại không yêu làm thơ, không thích tham gia náo nhiệt cùng với các nàng."

Khoảng cách nói chuyện, Ban Họa dựng cung bắn một con chim nhỏ.

Trường Thanh Vương thấy thế lắc đầu, khó trách có một khuôn mặt xinh đẹp như thế, hết lần này tới lần khác lại không tìm được lang quân như ý. Nam nhân trong thiên hạ, phần lớn thích nữ tử dịu dàng, như Họa Họa nhà bọn họ giờ thật sự không dễ làm.

Nam nhân có thân phận cao không muốn cưới nàng, nam nhân thân phận quá thấp, lại không xứng với nàng, cao với không tới, thấp lại không xong, thật sự hao tổn tâm trí.

Nếu nàng chịu thu tính tình lại một chút, gả hoàng gia coi như có thể, đáng tiếc với tính tình hấp tấp, chỉ sợ không thích hợp vào hoàng gia.

Cô mẫu... Nghĩ đến thật không nỡ.

Nhìn thấy hộ vệ nhặt con mồi về, lông tơ phần bụng bị máu làm bẩn một mảng lớn. Các cô nương trẻ tuổi khác nhìn thấy động vật đáng yêu phần lớn đều sẽ không nỡ tổn thương, hết lần này tới lần khác Họa Họa nhìn thấy hồ ly sẽ nghĩ tới da, nhìn thấy gà rừng thì nghĩ tới lông đuôi, nhìn thấy con thỏ lại nghĩ đến thịt thỏ nướng.

Tĩnh Đình Hầu phủ thật sự không biết dạy hài tử, một cô nương xinh đẹp như vậy đã bị họ dạy thành dạng gì rồi?

"Vèo!"

Một mũi tên đột nhiên bay ra ngoài, đâm vào cổ một con hươu lông trắng.

https://thuviensach.vn

Ban Bọa bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy Thành An Bá còn chưa kịp thu hồi cung.

"Tiễn pháp hay!"

Nàng còn tưởng rằng giống dạng quân tử dịu dàng như Thành An Bá sẽ không thích đi săn, dù sao những người này không thích dính máu.

“Quận Quân quá khen. " Dung Hà đưa cung cho hộ vệ, cười nhạt nói: " Chỉ là trùng hợp mà thôi."

"Ồ!" Ban Họa đột nhiên vỗ tay một cái: "Ngươi có thể cho ta nhanh chóng hứng máu hươu không, đừng lãng phí, đây chính là vật đại bổ."

Dung Hà nghe vậy cười một tiếng, nói với hộ vệ sau lưng: "Còn nghĩ gì thế, làm theo lời Quận Quân nói đi."

"Vâng." Hộ vệ lập tức tung người xuống ngựa, lấy một cái ấm bạc đi hứng máu hươu.

Người khác nguyện ý nghe lời đề nghị đầy tốt đẹp của mình, là một chuyện khiến người ra vui vẻnên Ban Họa cho Dung Hà một nụ cười trên mặt thật tươi.

Nụ cười này, khiến mấy vị quý công tử có chút thất thần, nhịp tim còn chậm mất một nhịp.

"Sắp đến trưa rồi." Tạ Uyển Dụ hướng mũi chân về phía rừng, những người ra ngoài đi săn kia chắc sắp quay về rồi nhỉ.

Cứ thế, một đoàn người liền từ trong rừng ra, đi đầu là Trường Thanh Vương, cùng hắn đồng hành còn có một nam một nữ. Tạ Uyển Dụ liền nhận ra nam nhân phong nhã quý khí là Thành An Bá, nữ nhân là...

Ban Họa?

https://thuviensach.vn

Nữ nhân sóng vai cùng Thành An Bá lại là Ban Họa?!

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thịt Nướng

Thành An Bá là quân tử tuấn tú nhẹ nhàng xuất trần như thế, sao lại cùng Ban Họa xuất hiện chung một chỗ vậy?

Tạ Uyển Dụ sửng sốt, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, quay đầu lo lắngnhìn về phía hảo hữu Thạch Phi Tiên, quả nhiên sắc mặt đối phương hết sức khó coi.

"Phi Tiên. " Tạ Uyển Dụ bắt lấy tay Thạch Phi Tiên: "Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ bọn họ chỉ trùng hợp gặp nhau, rồi cùng về mà thôi."

Thạch Phi Tiên miễn cưỡng cười: "Thành An Bá giao du với ai, thì có liên quan gì đến ta?"

Tạ Uyển Dụ biết trong nội tâm nàng ta không dễ chịu, cắn răng: "Ngươi yên tâm, nếu như ta có cơ hội ta sẽ khiến nàng ta không dễ chịu gì."

"Uyển Dụ, cám ơn ngươi, nhưng mà ngươi đừng làm như vậy, nếu như dẫn đến chuyện gì, ảnh hưởng tới ấn tượng tốt của ngươi trước mặt bệ hạ và Nhị Hoàng Tử thì làm sao đây?" Thạch Phi Tiên vội vàng nắm tay nàng ta:"Ngươi đừng xúc động."

Tạ Uyển Dụ lúc này mới nhớ tới mình là tức phụ hoàng gia tương lai, làm việc hẳn phảiđoan trang, nếu đi tìm Ban Họa gây phiền phức, lỡ nhưlớn chuyện, với nàng ta sẽ không tốt. Nghĩ đến đây, nàng ta dừng nghĩ đến việc tìm Ban Họa gây phiền phức.

https://thuviensach.vn

Thì ra mình lại là một người ích kỉ như thế.

Tạ Uyển Dụ càng nghĩ càng áy náy, ánh mắt khẽ lay động, không dám nhìn thẳng Thạch Phi Tiên.

Thạch Phi Tiên giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt tránh né của Tạ Uyển Dụ, bắt lấy tay của nàng ta cười nói: "Đi, bệhạ gần bắt đâu tiệc nướng thịt, chúng ta không nên đến muộn."

"Ừ." Nhìn hảo hữu như vậy, nội tâm Tạ Uyển Dụ càng áy náy hơn.

Nói đưa con mồi cho bệ hạ, vậy thì nhất định phải đưa, từ trước đến nay Ban Họa là một nữ tử đã nói sẽ làm.

Doanh trướng của Vân Khánh Đế đặt ngay giữa, trướng màu đen, bên trên thêu Kim Long bay lên, chính là doanh trướng Đế Vương.

Trường Thanh Vương và bọn Ban Họa đứng ngoài trướng, chờ Vân Khánh Đế triệu kiến.

Vân Khánh Đế cũng vừa đi săn về, đổi một thân áo choàng mát mẻ, nghe Trường Thanh Vương cùng mấy vị vãn bối đến, lúc này liền tuyên bọn họ đến.

Chào hỏi xong, Vân Khánh Đế thấy trong tay Ban Họa còn cầm theo một con hồ ly sống, liền cười nói: "Họa Họa, ngươi cầm con hồ ly này làm gì?"

"Bệ hạ, ta đến dâng lễ vật cho người đây." Ban Họa trừng mắt: "Trước khi đi không phải đã nói, săn được đồ tốt liền hiến cho ngài sao?"

Vân Khánh Đế sửng sốt một chút, lúc trước ông chỉ cho là tiểu nha đầu này nói đùa, nên không để lời này trong lòng, nào biết được nàng vậy mà thật săn được đồ chơi hay.

https://thuviensach.vn

"Vương Đức, cất kỹ con mồi Quận Quân cho trẫm, trẫm thấy da nó không tệ, đợi trời lạnh liền lấy ra làm khăn quàng cổ." Long nhan Vân Khánh Đế cực kỳ vui mừng, mang theo vài phần vui đùa nói: " Hôm nay ngươi ra ngoài lâu như vậy, chỉ săn được một con hồ ly thôi sao?"

"Thứ khác cũngsăn một chút, đều là thỏ xám màu hỗn tạp, hoặc là mấy loại chim sẻ nhỏ, thần nữ thực sự không có ý định lấy ra làm bẩn mắt ngài. " Ban Họa có chút xấu hổ: "Con Bạch Hồ này miễn cưỡng có thể trình lên."

"Ngươi là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, có thể săn nhiều đồ như vậy thật không tệ." Ngược lại Vân Khánh Đế cười ha ha an ủi Ban Họa một phen, còn thưởng cho nàng một con thỏ to béo, một cân thịt hươu. Đây đều là do Vân Khánh Đế tự tay săn, ý nghĩa không tầm thường.

Trường Thanh Vương, mấy người Thành An Bá cũng được ban thưởng. Vân Khánh Đế muốn giữ Trường Thanh Vương lại để nói chuyện, bọn người Ban Họa liền lui ra.

"Thành An Bá. " Trong tay Ban Họa cầm con thỏ đã trói kỷ và thịt hươu, cũng không cần người khác nhúng tay. Nàng nghiêng đầu nhìn Dung Hà: "Chuyện ban nãy, thật cảm ơn."

"Ban Quận Quân nói quá lời." Dung Hà thấy bộ dạng nàng vui vẻ ôm đồ:"Thật ra chỉ đúng lúc ta đi ngang qua mà thôi, hôm nay nếu không phải ta, cũng có người khác nguyện ý vì Quận Quân đứng ra."

"Lời tuy nói vậy, nhưng hôm nay ngăn trước ta là ngươi. " Ban Họa suy nghĩ, từ tay Hành thị vệ lấy ra một con gà rừng và một con thỏ lông xám: "Tạ lễ!"

Nhìn thấy con gà rừng còn nhỏ máu, Dung Hà đưa tay nhận, cười nói: "Đa tạ, đúng lúc hôm nay vận khí của ta không tốt, một con gà rừng cũng không săn được."

https://thuviensach.vn

"Không cần khách khí." Ban Họa hào phóng khoát tay áo, sau đó lại lấy thêm một con gà rừng đưa cho Dung Hà: "Ầy, cầm lấy đi."

Nhìn con gà rừng máu me nhầy nhụa, Dung Hà vẫn cười như cũ đón nhận.

"Ta đi tìm phụ thân cùng đệ đệ, cáo từ." Ban Họa cầm đồ vật Hoàng Đế ban thưởng trong tay, chỉ có thể hành lễ qua loa với Dung Hà, quay người chạy về hướng Ban Hoài và Ban Hằng.

"Bá gia, tiểu nhân tới bắt nó." Dung Hà thấy hộ vệ đang nhìn gà rừng đẫm máu đang cố vươn cổ động đậy, cảm thấy Ban Quận Quân là một cô nương "tốt", tay không xách đồ chơi bẩn thỉu này, thật sự là không tưởng tượng nổi.

"Không cần." Dung Hà cười có chút quái dị: "Đây là lần đầu tiên có tiểu cô nương cầm con mồi tới dỗ dành ta đấy."

Bởi vì y không săn được gà rừng, liền lấy gà rừng của mình đưa y. Cũng không nghĩ đến y là nam nhân, bị nữ nhân tặng con mồi có thể không nén giận được sao?

"Tỷ, tỷ xách về một con thỏ thật mập, chờ đến khi nướng hẳn ăn rất ngon. " Ban Hằng liếc mắt đã nhìn thấy con thỏ mập trong tay Ban Họa, lập tức gọi hộ vệ đi xử lý con thỏ: " Ta còn mang tới một bình tương ớt lấy từ vùng Man Di, sau này khi làm đồ nướng đảm bảo rất ngon miệng."

" Con thỏ này không phải ta săn, là bệ hạ tặng cho ta. " Ban Họa kín đáp đưa thịt hươu cho hộ vệ, để hắn cùng cầm đi xử l,: "Thứ ta săn được, lấy một ít cho người đưa mẫu thân đi, nên không đủ ăn."

Ban Hằng nói nhỏ vào tai Ban Họa: "Nịnh hót!"

https://thuviensach.vn

"Có bản lĩnh đợi lát nữa đệ đừng ăn!" Ban Họa phóng cho hắn một ánh mắt xinh đẹp.

Ban Hằng lập tức sửa lời nói: "Tỷ, ta là đệ đệ ruột của tỷ."

"Nếu như đệ không phải đệ đệ ruột của ta, miệng đệ thối thế, sẽ không sống nổi đến hôm nay." Ban Họa phóng đi một ánh mắt hình dao găm: "Thứ đệ săn được đâu?"

Ban Hằng:...

Hết chuyện để nói, biết công phu kỵ xạ của hắn không tốt còn hỏi.

Nữ hộ vệ bưng nước sạch đến Ban Họa rửa đi máu trên tay, lại có một nữ hộ vệ bưng nước chanh đến, Ban Họa ngâm tay trong nước chanh rồi từ từ lấy ra, dùng khăn lau sạch tay rồi nói: " Đợi chút nữa đệ cố gắng đừng uống rượu, ngự y từng nói, uống rượu sớm không tốt cho thân thể."

Ban Hằng gật đầu: "Yên tâm đi, ta không uống, ai cũng không dám rót cho ta."

Ban Họa suy nghĩ, gật đầu nói: "Vậy cũng đúng."

Nghe nói mười mấy năm trước, có người rót rượu cho phụ thân, phụ thân say sỉn, liền bắt đầu mượn rượu làm càn, cầm gì đều ném nấy, thấy gì cũng muốn chém người, từ đó về sau, không còn ai dám rót rượu cho phụ thân nữa.

Ban Họa lại hoài nghi, đây là do phụ thân nàng mượn rượu giả điên, cố ý giày vò người khác.

Nhưng sự tích ‘hãi hùng’ ấy, với tính nết phụ thân, khẳng định đã sớm đem nó ra nói đi nói lại rồi, nhưng mãi đến nay ông ấy không nhắc lại chuyện này, có thể thấy được đó thật là mượn rượu làm càn.

https://thuviensach.vn

Cuộc đi săn mùa thu vốn là hoạt động giải trí của Hoàng Đế và đám vương công đại thần, cho nên qua buổi trưa, giữa bãi đất trống bày nhiều giá nướng, để những quý tộc này tự mình nướng, cũng có bọn hạ nhân để đồ đã nướng chín lên cho chủ nhân.

Ban Hoài tuy khôngcó thực quyền, nhưng vì mẹ đẻ ông là Trưởng Công Chúa, nên vỉ nướng Ban gia cách Hoàng Đế vẫn còn tương đối gần.

Trung Bình Bá phủ là thông gia tương lai của hoàng thất, nên vỉ nướng nhà ông ta sau Ban gia.

Trên dưới cả triều ai mà không biết người hai nhà này không hợp, hiện tại vỉ nướng hai nhà lại đặt gần nhau, khiến người ta không thể không hoài nghi, thái giám an bài vị trí quả thực rất ‘bất lực’. Mặc kệ nguyên nhân là gì, Hoàng Thượng đã ngồi lên trên, người bên dưới thay đổi vị trí, đối với Hoàng Đế mà nói thật bất kính.

Trung Bình Bá và Ban Hoài vừa nhìn đã ghét nhau, Ban Hoài nói với hộ vệ: "Để thịt nướng sang bên phải đi đừng để hỏng mùi vị."

Trung Bình Bá cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ không muốn so đo.

Ban Hoài thấy Trung Bình Bá rõ ràng rất tức giận, lại vẫn cứ giả bộ như không thèm để ý cảm thấy vừa lòng thỏa ý.

Ban Họa là nữ quyến nên không ngồi chung với họ mà ở một bên khác, cùng Hoàng Hậu, Công Chúa ở chung.

Nàng cùng Hoàng Hậu người sinh ra An Nhạc Công Chúa có quan hệ tốt nhất, mấy vị Công Chúa khác còn có chút nể mặt, thậm chí có một số còn không nể mặt. Cái này cũng khó trách, các nàng thân là Công Chúa, trước mặt cha mình lại không được sủng ái bằng biểu muội, điều này khiến các nàng rất khó có tình cảm tốt với Ban Họa.

https://thuviensach.vn

Nhưng những này Công Chúa này đều là người thông minh, biết phụ hoàng kính trọng nhất là Hoàng Hậu, coi trọng nhất là con vợ cả, cho nên trong lòng ghen ghét Ban Họa, nhưng trên mặt lại hết sức hòa thuận.

"Thật cay." An Nhạc Công Chúa uống liền mấy ngụm nước, mới khiến vị cay trên đầu lưỡi giảm xuống: "Thứ này ta chịu không được."

Ban Họa đem một xâu thịt thỏ vừa nướng xong đưa đến trước mặt nàng: "Nếm thử cái này."

An Nhạc Công Chúa bỏ thịt nướng vào mâm, dùng đũa gắp lên nếm một chút, thịt nướng vẫn có chút cay như cũ, nhưng mùi thịt lại đậm hơn.

Mắt Hoàng Hậu nhìn An Nhạc cười cười nói nói vớiBan Họa, vừa nhìn về phía Tạ Uyển Dụ và Thạch Phi Tiên ngồi bên cạnh.

Thân là mẫu thân, tất nhiên bà hiểu được tâm tư nhi tử, Thạch Phi Tiên xuất thân danh môn vọng tộc, lại có tổ phụ làm hữu tướng, thân phận quả thực so với Tạ Uyển Dụ tốt hơn, thế nhưng Hoàng Thượng không muốn lão nhị cưới Thạch Phi Tiên, bà nói gì cũng vô dụng.

Trước đó truyền ra chuyện Ban Họa và Trầm Ngọc giải trừ hôn ước, bà còn lo lắng Hoàng Thượng sẽ để lão nhị cưới Ban Họa, may mắn Hoàng Thượng còn chưa hồ đồ, không có ý định cưới một tức phụ hoàng gia như thế.

Xem ra từ Hoàng Hậu, Ban Họa xác thực rất được người khác ưa thích, nhưng cũng giới hạn nơi này.

"Hoàng Hậu nương nương, bệ hạ vừa rồi tự tay nướng thịt thỏ, bảo nô tài đưa tới, để ngài nếm thử thủ nghệ của bệ hạ."

Vương Đức bưng một cái đĩa tới, bên trong đó để mấy xâu thịt.

https://thuviensach.vn

Ban Họa nhìn thoáng qua, thấy khối thịt đen đen đỏ đỏ, bề ngoài thực sự có chút thê thảm. Xem ra Vương Đức không nói sai, người muốn đưa thứ xấu xí này đến trước mặt Hoàng Hậu này, cũng chỉ có bệ hạ.

Hoàng Hậu nhìn thứ có vẻ buồn nôn này, nội tâm cự tuyệt, thế nhưng bên ngoài nhiều người như vậy, bà không thể không cho Hoàng Đế mặt mũi. Cho nên bà không chỉ ăn hai xâu thịt này, còn hết lời khen Hoàng Đế.

"Ban Quận Quân." Khang Ninh Quận Chúa nói với Ban Họa: " Xem ra ngươi rất chờ mong cuộc đi săn mùa thu này, ngay cả tương ớt Man Di cũng mang đến."

Ban Họa nhìn tương ớt trước mặt, hồi lâu nói: "À."

Vậy trọng điểm là gì?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nó Là Đệ Đệ Ta

"Nghe nói người sống ở Man Di thích ăn tươi nuốt sống, dã man mười phần, đồng thời họ còn nhìn chằm chằm vào mảnh đất phồn hoa này của chúng ta, Tĩnh Đình Hầu phủ các ngươi có liên hệ cùng Man Di, có phải có chút không ổn không?" Khang Ninh nói xong, đứng dậy hành lễ ngang hàng với Ban Họa:"Đương nhiên, ta cũng không có ý gì khác, chỉ hi vọng các ngươi có thể chú ý hơn mà thôi."

Ban Họa ngoẹo đầu không hiểu nhìn về phía Khang Ninh, cũng không trả lễ cho nàng ta: "Liên hệ?"

Khang Ninh thấy Ban Họa vẫn còn ngồi yên, cười nói: "Đúng vậy, nhà chúng ta như vậy, không nên lui tới với loại người này."

"Đúng thế, nhà chúng ta như vậy, muốn ăn gì chỉ cần mở miệng thì có người đưa đến, chẳng lẽ vì một miếng ăn, còn cần cố liên hệ cùng ai sao?" Vẻ mặt Ban Họa khó hiểu: "Khang Ninh Quận Chúa, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?"

"Họa Họa nói đúng, các ngươi là tiểu cô nương đâu cần quan tâm những chuyện này." Hoàng Hậu cười nói: " Khang Ninh, ngươi nha đầu này, cái gì cũng tốt, chỉ là tâm tư quá nặng."

Hoàng Hậu nói xong mấy câu đó, cứ như dùng tay đánh vào mặt Khang Ninh, một tiểu cô nương chưa xuất giá, bị nữ nhân mẫu nghi thiên hạ nói tâm tư quá nặng, cảm thấy không hề giống được khen. Trong lòng

https://thuviensach.vn

Khang Ninh hận đến nhỏ máu, nhưng vẫn phải hành lễ với Hoàng Hậu: "Cảm ơn Hoàng Hậu nương nương dạy bảo."

Hết lần này tới lần khác Hoàng Hậu không thích nhất là bộ dạng diễn xuất này của nàng ta, bởi vì nó khiến bà nhớ tới khoảng thời gian làm Thái Tử Phi không được tiên đế coi trọng, mẫu thân Khang Ninh lại được Thái Hậu tương đối được sủng ái, bà thân là Thái Tử Phi còn không có phân lượng lời nói bằng một Vương Phi, loại cảm giác sỉ nhục này bà một mực ghi tạc trong lòng.

Khang Ninh là hài tử của phu thê nhà họ, Hoàng Hậu thích nàng ta mới lạ. Cứ việc thường ngày Khang Ninh bày ra bộ dạng nhu thuận trước mặt bà, nhưng dưới cái nhìn của bà, đây đều là diễn trò, như mẫu thân am hiểu diễn trò của nàng ta.

Thượng bất chính hạ tắc loạn. * (tương đương gần mực thì đen gần đèn thì sáng, mẹ nào con nấy)

An Nhạc Công Chúa cảm thấy Khang Ninh thật vô vị, tùy tùng Ban Họa nhỏ giọng nói: "Ăn thứ gì nàng cũng nói bốn năm sáu lần, không biết mệt là gì."

"Ngươi nói... Nàng muốn ăn tương ớt, nhưng không dám mở miệng nói với ta?" Ban Họa giấu tương ớt giữa đống thịt đang chảy mỡ: "Nửa bình tương ớt này là từ chỗ Ban Hằng đoạt đấy."

"Muội lại ức hiếp đệ ấy?" An Nhạc Công Chúa bật cười: "Tỷ tỷ nhà người ta đều xem đệ đệ là báu vật mà che chở nào giống muội."

Còn có đầu óc của nha đầu này mãi không lớn ra, sao lại nghĩ Khang Ninh làm khó nàng chỉ vì một chút tương ớt?

Ban Họa nói: "Muội là một tiểu cô nương yếu đuối, nên hắn phải nhường muội."

https://thuviensach.vn

An Nhạc nghe thế vừa hâm mộ lại buồn lòng, phụ hoàng mặc dù sủng ái nàng, nhưng nàng vĩnh viễn không thể vượt qua Thái Tử và nhị đệ, thậm chí lúc trước gả cho nam nhân kia, cũng không phải do nàng chọn. Nếu như không phải nam nhân này tự mình tìm đường chết nuôi tiểu tam bên ngoài, nàng còn không thể sống tự tại như bây giờ.

Tiệc thịt nướng kết thúc, Vân Khánh Đế lại phái người tới, nói là xây một sân tập bắn bên ngoài, muốn Hoàng Hậu nương nương cùng các vị quý nữ đi xem các dũng sĩ tỷ thí.

Hoàng Hậu nghe vậy cười nói: "Được chúng ta qua thôi."

Một đoàn người rửa tay súc miệng xong, liền đi theo Hoàng Hậu ra ngoài sân tập bắn, trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, trên nền đất trống bày rất nhiều bia tập bắn.

Ban Họa thấy Ban Hằng đang chơi chung với đám ‘bạn xấu’ thường ngày của mình, nên không muốn tìm hắn.

"Ban Quận Quân. " Khang Ninh thừa cơ đi đến trước mặt Ban Họa: "Chuyện vừa rồi là ta lỡ lời, ngươi đừng để trong lòng."

Ban Họa thấy nàng ta tỏ vẻ ủy khuất đáng thương, nhíu mày nói:"Ngươi nói chuyện nào?"

"Thì là... thì là..." Gương mặt Khang Ninh Quận Chúa ửng đỏ, không dám mở miệng.

"Ban Họa, ngươi mau dừng lại. " Một tiểu cô nương mặc kỵ trang màu lam đi đến bên người Khang Ninh:"Quận Chúa điện hạ tính nết tốt, không chấp nhặt với ngươi, nhưng ngươi chỉ là một Quận Quân nho nhỏ, đáng nhận được lễ của Quân Chúa sao?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi là ai?" Ban Họa nhẹ nhàng nhìn tiểu cô nương này một chút: "Cái lễ này cũng không phải do ta bắt ép nàng ta, có gì mà nhận được với chả không nhận được?"

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, những quý nữ khuê các này không có việc gì làm lại thích chơi trò lấy lùi làm tiến, bày ra một bộ dáng ủy khuất đểngười khác đến đồng tình đáng thương, không biết tại sao, người khác đồng tình vẻ mặt đáng thương của mình lại quan trọng thế, đáng để cho bọn họ khom lưng quỳ gối, ngay cả những việc bản thân mình không muốn.

Nếu nàng là Khang Ninh, nhất định sẽ không hành lễ với một Quận Quân, coi như người khác nói nàng ỷ thế hiếp người, nàng cũng sẽ không cúi người cái nào.

Cô nương áo lam là người lần trước bị Ban Họa nói dung mạo phổ thông trong buổi thưởng cúc của An Nhạc Công Chúa, nàng chưa bao giờ để ý đến Lý Tiểu Như. Từ chuyện lần đó, Lý Tiểu Như bị người ta chê cười thật lâu, cho nên lần này gặp Ban Họa dám nhận lễ của Khang Ninh Quận Chúa, liền nhịn không được nhảy ra.

"Ban Quận Quân quả nhiên là quý nhân hay quên chuyện, ta từng bị ngươi chê tướng mạo phổ thông Lý Tiểu Như " Lý Tiểu Như cười lạnh: "Thế nào, ngươi không nhớ ta sao?"

Ban Họa vứt cho đối phương một ánh mắt biết rõ còn hỏi: "Lý tiểu thư thật sự là liệu sự như thần."

"Phốc!"

Ban Họa quay đầu nhìn lại, đứng cách đó không xa là một công tử áo gấm, dáng dấp giống Khang Ninh Quận Chúa đến mấy phần, hẳn là Thế Tử Huệ Vương Phủ, ca ca ruột của Khang Ninh Tưởng Ngọc Thần. Không phải ba năm trước hắn đi du học nước ngoài sao, tại sao hiện tại lại về rồi?

https://thuviensach.vn

"Đại ca" Khang Ninh nhìn thấy Tưởng Ngọc Thần, nét ủy khuất trên mặt càng đậm, đi đến trước mặt Tưởng Ngọc Thần cúi đầu không nói lời nào.

Ban Họa nhíu mày, muốn tìm ca ca đến giúp đỡ à? Nàng đưa tay quất roi ngựa bên hông ra, chắp tay với Tưởng Ngọc Thần: "Gặp qua Thế Tử."

Tưởng Ngọc Thần nhìn roi trong tay Ban Họa không giống như vật bình thường, chỗ tay cầm còn cuốn mảnh lụa hai màu vàng đen mềm mại, liền đoán được roi này có thể là vật ngự dụng, chỉ là không biết sao lại đến tay tiểu cô nương này. Mặc kệ nguyên nhân là gì, cô nương này rất có mặt mũi trước mặt Hoàng Thượng, không phải lấy tính cách của muội muội hắn, sẽ không nhẫn nại với nàng như thế.

Muội muội nhà mình tính cách thế nào, không ai hiểu hơn so với Tưởng Ngọc Thần.

Nhưng mà lời vừa nói của cô nương này, ngược lại rất thật ý, hắn gặp rất ítngười nói chuyện thẳng đến vậy, đơn giản không cho người ta một lối thoát nào.

"Cô nương khách khí, không biết xá muội có chỗ không đúng đắc tội ngươi, tại hạ thay mặt xá muội xin lỗi ngươi, xin ngươi thứ lỗi." Tưởng Ngọc Thần chắp tay với Ban Họa.

Ban Họa cảm thấy hai huynh muội Huệ Vương Phủ này có chút kỳ quái, không có việc gì lại thích hành lễ với người khác, không chuyện gì làm đi gây sự.

"Các ngươi đang làm gì?" Ban Hằng từ xa đã nhìn thấy một cô nương áo lam cứ nhìn chằm chằm vào tỷ mình, lo lắng tỷ hắn bị người ta khi dễ, lập tức mang theo mấy tên hộ vệ vọt tới, đẩy Ban Họa ra sau lưng, nhìn rõ người, nói xoáy: "Ồ, đây không phải Thế Tử điện hạ Huệ Vương sao,

https://thuviensach.vn

không phải ngươi ngại Kinh Thành này ồn ào tục khí, đi du học, sao bây giờ lại về rồi?"

Tám năm trước, Ban Hằng theo tổ mẫu đến nhà đại thần nào đó làm khách, hắn còn nhỏ ham chơi, trốn trong núi giả chờ người đến bắt, ai ngờ nghe được Tưởng Ngọc Thần nói xấu phụ thân hắn với người hầu. Từ nhỏ hắn đã là Hỗn Thế Ma Vương, sao chịu được người khác nói phụ thân hắn như vậy, hiện tại đưa chuyện này ra soi mói.

Bởi vì có hắn làm lớn chuyện lên, bệ hạ không chỉ hạ thánh chỉ trách cứ Huệ Vương dạy con không nghiêm, còn nói Tưởng Ngọc Thần không biết lễ phép, làm trái đạo lý quân tử. Việc này qua đi, hắn xém chút ngay cả chức vị Thế Tử không giữ nổi, cuối cùng bởi vì tổ mẫu mềm lòng, thay hắn nói vài lời tốt đẹp trước mặt bệ hạ, mới khiến bệ hạ thu hồi lại thánh chỉ bỏ chức vị Thế Tử của hắn ta.

Từ đó về sau, Tưởng Ngọc Thần rất ít lộ diện trước mặt người khác, bốn năm trước còn đi du học, trước khi đi còn nói Kinh Thành ô uế, không phải nơi an tĩnh.

Có thể thấy được làm người không thể nói ra quá thẳng, lúc này mới qua mấy năm, người ta đã u ám quay về.

"Ban Hằng, ngươi im miệng lại!" Khang Ninh nghe nói như thế, nhớ lại hoàn cảnh mà đại ca phải chịu khi trước là do Ban Hằng gây ra, hận ý càng đậm hơn với Ban gia!

"Ngươi rống với đệ đệ ta cái gì chứ?!" Nghe thấy Khang Ninh rống lên với đệ đệ mình, Ban Họa không vui, kéo đệ đệ ngu xuẩn của mình một phát: "Khang Ninh Quận Chúa, đây là Thế Tử Ban gia ta, không phải người hầu nhà ngươi, muốn hắn mất mặt còn chưa tới phiên ngươi!"

Khang Ninh bị Ban Họa nói đến lửa giận tuôn trào: "Chỉ là một Thế Tử Hầu Phủ, tại sao trước mặt hắn ta phải ngoan ngoãn hành lễ, quá ngông

https://thuviensach.vn

cuồng rồi đấy!"

"Quân phách, bên kia cãi vã gì vậy. " Vân Khánh Đế thấy cách đó không xa truyền đến âm thanh cãi nhau, môt thanh âm còn giống Ban Họa, gọi Dung Hà đến, ông nhỏ giọng nói với y: “Mau dẫn người đến xem thử.”

Dáng dấp quân phách tuấn tú như vậy, những tiểu cô nương kia nhìn thấy y, hẳn sẽ thu lại tức giận trong lòng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đấu Võ Mồm

"Ban Họa, đừng nghĩ ta không dám động tới ngươi."

"Ta rất sợ đó nha! Sao, hiện tại sao không tiếp tục gọi ta là Ban Quận Quân, không giả bộ được rồi à?" Ban Họa lườm Khang Ninh: "Nhà ta không nuôi tên chính nhân quân tử thích lén lút nói xấu trưởng bối sau lưng, cũng khôngôm chức vịThế Tử không thả, còn ra vẻ thanh cao nói Kinh Thành là nơi ô uế. Nếu như năm đó không phải mẫu thân ai đó khóc lóc cầu xin trước mặt tổ mẫu ta, miễn cưỡng giữ được chức vị Thế Tử, vậy mà bây giờ còn ở đây rống đệ đệ ta?"

Đệ đệ nhà nàng ngu xuẩn, nhưng dù sao cũng là đệ đệ của Ban Họa nàng, Khang Ninh là cái thá gì mà dámrống với người Ban gia chứ?

Nhà họ Ban bị lụn bại, cũng là chuyện của năm năm sau, không phải hiện tại!

"Vâng, nhà chúng ta đều là ngụy quân tử, không giống một ít người tự xưng là mỹ mạo, kết quả bị người ta từ hôn mấy lần. Toàn Kinh Thành người nào không biết người nào đó có số khắc phu không thể gả được, nhìn lại Kinh Thành có nam nhân tiền đồ nào nguyện ý cưới ngươi chưa?!" Khang Ninh bị Ban Họa đâm trúng chỗ đau, cũng bắt đầu không lựa lời nói: "Chờ đệ đệ ngươi cưới thê tử vào, Tĩnh Đình Hầu phủ còn chỗ cho ngươi phách lối sao?!"

https://thuviensach.vn

"Làm được loại chuyện này chỉ có ca ca ngươi, đừng tưởng rằng nam nhân thiên hạ đều là ngụy quân tử như nhà ngươi. " Ban Hằng cười khinh miệt:"Sau này tỷ ta muốn phách lối thế nào sẽ phách lối thế đấy, cả nhà chúng ta đều vui lòng sủng ái, mắc mớ gì tới ngươi? Lại nói, tỷ ta đẹp, đẹp hơn ngươi đến mười con phố, ngươi ghen ghét cũng vô dụng!"

Tâm tư của Khang Ninh Quận Chúa thật ác độc, vậy mà châm ngòi tình nghĩa giữa hắn và tỷ tỷ, hắn là loại người có thê tử quên tỷ tỷ sao?

Khang Ninh không nghĩ tới trong lúc mình và Ban Họa đang tranh cãi,Ban Hằng là một nam nhân cũng chạy đến xen vào, lập tức giận đến quên nháy mắt.

Đây chính là giáo dưỡng của Tĩnh Đình Hầu phủ sao?

Đây chính là phong độ của Thế Tử Tĩnh Đình Hầu phủ sao?

"Ban Thế Tử, chuyện của nữ tử, ngươi thân là nam tử lại tham gia phải chăng có chút không phù hợp?" Tưởng Ngọc Thần nhíu mày, sắc mặt không vui.

"Có gì mà không thích hợp, dù sao có ta ở đây, ai cũng không thể khi dễ tỷ ta, ta quản ngươi là nam nhân hay là nữ nhân." Ban Hằng xùy một tiếng, dù sao hắn cũng không có thanh danh tốt gì, bây giờ bị người ta nói đến khó nghe một chút cũng không quan trọng, nợ nhiều không sợ sầu.

Một người nam nhân trưởng thành nhìn thấy người nhà mình bị người khác ức hiếp mà vẫn muốn duy trì cái phong phạm quân tử, đó mới thực sự là đầu óc có bệnh

Gì mà đậu Hà Lan nấu không chín đập không nát chứ, tỷ đệ Ban gia y hệt vậy.

https://thuviensach.vn

" Giáo dưỡng Ban gia quả nhiên tốt, nhục mạ hậu nhân hoàng thất, thân là nam tử lại khi dễ nữ tử yếu đuối, thật là khiến người ta nhìn mà cảm khái. " Khang Ninh giận quá hóa cười: "Ca, chính nhân quân tử như huynh không cùng loại với họ..." Nàng ta khinh bỉ nhìn Ban Hằng: "Không cần so đo với loại người này."

"Chính nhân quân tử?" Ban Họa không lưu tình chút nào trào phúng nói: " Tính hắn là chính nhân quân tử quái gì, Thành An Bá người ta từ trước tới giờ không khen mình là quân tử, nhưng toàn bộ Kinh Thành người nào không biết hắn là quân tử? Nhà ngươi diễn sâu như thế, còn không biết xấu hổ tự xưng quân tử?"

"Ta phi!" Ban Hằng mười phần hợp với tình hình ở bên cạnh hứ một tiếng, dùng hành động thực tế biểu đạt khinh thường của hắn đối với hai huynh muội Huệ Vương Phủ này.

Rõ ràng hai huynh muội Huệ Vương Phủ này tuổi tác lớn hơn so với tỷ muội Tĩnh Đình Hầu Phủ, nhưng mánh khóe làm việc lại cao hơn tỷ đệ Tĩnh Đình Hầu Phủ, nhưng hiện tại, Dung Hà lại cảm thấy huynh muội Huệ Vương Phủ bị tỷ đệ Ban gia nghiền ép và ức hiếp.

Đi cùng với Thành An Bá là Vương Đức ông ta không đi lên phía trước mà chỉ giữ một nụ cười đứng sau lưng Thành An Bá. Thân là thái giám bên cạnh bệ hạ, ông chưa từng thấy qua quý nữ nhà ai cãi nhau lại… thẳng thắn như thế.

Nhìn đôi tỷ đệ Tĩnh Đình Hầu Phủ này không giống như đang bị thua thiệt, ông ta liền an tâm lại. Khang Ninh Quận Chúa và Ban Quận Quân trong lòng bệ hạ nặng nhẹ ra sao, chỉ sợ cả cung cấm này ai ai cũng biết.

"Hai người các ngươi thật sự không biết sống chết là gì!" Khang Ninh tức giận đến mắt đỏ ngầu: "Khinh người quá đáng!"

https://thuviensach.vn

"Hai huynh muội các ngươi ỷ thân phận cao, khi dễ hai tỷ đệ chúng ta còn không tính, vẫn còn muốn trả đũa. " Ban Họa không dám tin nhìn Khang Ninh Quận Chúa: "Ngươi còn biết đạo lý hay không?"

Phân rõ phải trái?

Không nói lý nhất chính là hai tỷ đệ nhà này!

Khang Ninh quay đầu nhìn về phía Lý Tiểu Như: "Lý tiểu thư, chuyện đã xảy ra ngươi cũng đã thấy, ngươi mau nói câu công đạo, đến tột cùng là ai khi dễ ai?!"

"Ta, ta..." Mắt Lý Tiểu Như cẩn thận từng li từng tí nhìn Ban Họa, lại nghĩ tới lúc Ban Họa chế nhạo, Tưởng Ngọc Thần còn chế giễu nàng ta, thân thể lung lay, hai mắt vừa nhắm đã mềm nhũn ngã xuống. Càng trùng hợp chính là, nàng ta đúng lúc tránh đi hai tảng đá, ngã xuống thảm cỏ thật dày.

Xỉu kịp thời như thế, chỉ thiếu không nói cho Khang Ninh Quân Chúa biết, nàng ta sợ Ban Họa, không còn dám chọc giận nàng.

Dung Hà đứng bên cạnh một hồi cuối cùng cũng dám đứng ra, y vội ho một tiếng nói với hộ vệ sau lưng: "Nhanh đi gọi hai ma ma tới, đỡ Lý cô nương vào doanh trướng nghỉ ngơi."

"Thành An Bá." Tưởng Ngọc Thần nhìn người nam nhân trước mắt này, nhớ tới mới vừa rồi Ban Họa nói hắn không bằng Dung Hà thì sắc mặt rất khó coi.

"Thành, Thành An Bá. " Chân tay Khang Ninh luống cuống nhìn Dung Hà một chút, hành lễ với y một cái.

Dung Hà hành lễ đáp lại hai người, quay người nhìn về phía tỷ đệ Ban gia, cười mỉm: "Ban Quận Quân, Ban Thế Tử, đây là thế nào?"

https://thuviensach.vn

Mắt Ban Hằng nhìn Ban Họa, nhớ tới tháng trước chôn bạc bị Dung Hà phát hiện thì xấu hổ, im lặng nhận lễ của y.

"Thành An Bá. " Ban Họa nhìn Thành An Bá thở dài nói: " Ngươi và Vương Công Công sao lại tới đây?"

Vương Đức hành lễ với Ban Họa, cuối cùng cũng có người thấy ông ta.

Mắt Dung Hà nhìn tỷ đệ Huệ Vương Phủ, mười phần tự nhiên bước lên một bước chỗ Ban Họa: "Bệ hạ nghe bên này có động tĩnh, cho nên để ta tới xem một chút."

"Thành An Bá, Ban Họa nàng ta..."

Dung Hà cười nhìn Khang Ninh, mặt dịu dàng cắt lời nàng ta: "Khang Ninh Quận Chúa, Ban Quận Quân và Ban Thế Tử là tôn nữ tôn tử của Trưởng Công Chúa, câu nói kia của ngươi khiến ngươi không chết cũng không được."

"Ta..." Trong lòng Khang Ninh bối rối, dáng vẻ mắng chửi người vừa rồi của nàng ta, lại bị Thành An Bá nhìn thấy?

Rõ ràng bình thường nàng ta không phải như vậy, sẽ không nói những lời vô tục thô bỉ ra, đều do Ban Họa và Ban Hằng, nếu không phải tỷ đệ bọn họ trêu chọc nàng ta, nàng sao sẽ tức giận đến mất hết phong thái?

"Thế Tử và Quận Chúa lớn tuổi hơn Ban Quận Quân, không biết có thể nể tình ta, bỏ thành kiến xuống không?" Nụ cười của Dung Hà càng hoàn mỹ hơn: "Chỉ là có mấy lời sau này đừng nói nữa, các ngươi đều là tiểu bối bệ hạ sủng ái, nếu như bệ hạ nghe được mấy câu này, chẳng phải khiến người lo lắng khổ sở sao?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Ngọc Thần nghe vậy thầm cười lạnh trong lòng, lời Dung Hà khách khí, nhưng trong lời này có hàm ý bao che cho tỷ đệ Tĩnh Đình Hầu Phủ, gì mà đều là tiểu bối Hoàng Thượng sủng ái, chỉ muốn chê cười Huệ Vương Phủ ở vị trí đáng xấu hổ thôi.

Quả đúng là một con chó ngoan của hoàng đế, làm việc luôn nhìn sắc mặt chủ.

"Nghe Thành An Bá nói như vậy, tại hạ cùng xá muội cũng không tính toán chi li nữa.” Giọng điệu Tưởng Ngọc Thần có chút cứng nhắc nói: " Cũng hi vọng Ban Quận Quân sau này tự giải quyết cho tốt."

Vương Đức đứng bên cạnh trừng mắt, Thế Tử Huệ Vương này thật không thức thời, lời này nói nhiều nữa cũng không có ý nghĩa nào.

Ban Họa nghe nói thế, tất nhiên không đồng ý, đang chuẩn bị trào phúng lại, nhưng Dung Hà đã mở miệng trước nàng.

“Cố nhân nói, đạo quân tử có ba điều, ngã vô năng yên, nhân giả bất ưu, tri giả bất hoặc, dũng giả bất cụ” Dung Hà chắp hai tay sau lưng cười nói: “Thế Tử điện hạ, người cho rằng như thế nào?”

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Canh

"Lời này của Thành An Bá là có ý gì?"

"Mới vừa nghe được Thế Tử và Khang Ninh Quận Chúa đàm luận về quân tử, ta chỉ có chút nhận xét. " Dung Hà quay đầu cho Ban Họa một cái lễ: "Quân tử không lo, không sợ, không bị mê hoặc, tại hạ chỉ là một tục nhân trong chúng sinh, không nhận nổi tán dương của Ban Quận Quân."

Được khen, thậm chí được chính miệng bệ hạ tán thưởng mà Dung Hà còn nói mình không phải đạo quân tử, thế mà Thế Tử Huệ Vương Phủ này đã từng không tôn trọng trưởng bối lại tự xưng là quân tử, thật châm chọc.

Ban Họa nghe ra Thành An Bá đang trào phúng Tưởng Ngọc Thần, lập tức nhỏ giọng cười trộm, quay đầu nhìn Khang Ninh Quận Chúa đang tức giận đến mắt muốn phun lửa, nàng liếc mắt trở về.

Dung Hà không có ý định nói nhảm với Tưởng Ngọc Thần, thấy mặt Tưởng Ngọc Thần đen thui không nói nên lời, y liền quay đầu nhìn về phía Ban Họa nói: "Ban Quận Quân, Khang Ninh Quận Chúa, mời đi hướng này."

"Làm phiền Thành An Bá." Khang Ninh đè xuống cơn tức trong lòng, cười gượng với Dung Hà.

Dung Hà gật đầu với nàng ta một cái.

https://thuviensach.vn

Mắt Vương Đức nhìn Khang Ninh Quận Chúa, tính cách vị này với Ban Quận Quân thật đúng là không giống nhau, nếu như Thành An Bá dùng thái độ này đối với đệ đệ Ban Quận Quân, với tính tình nóng như lửa của Ban Quận Quận chắc chắn sẽ tranh cãi với Thành An Bá, sao có thể cười gượng như thế được.

Một tiểu cô nương còn rất trẻ nhưng tâm tư đã trầm như vậy, cuộc sống sau khi xuất giá làm sao mà trải qua đây?

Thấy bọn họ chạy tới, Vân Khánh Đế không có hỏi chuyện gì xảy ra, chỉ vẫy tay với Dung Hà và tỷ đệ Ban Họa: "Mấy đứa trẻ này thật là ham chơi, các ngươi tới xem một chút, mấy vị tiễn thủ này ai sẽ thắng?"

Về phần Khang Ninh Quận Chúa và Tưởng Ngọc Thần cũng theo đến bị lão nhân gia quên mất, ngay cả nhìn ông cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

Đương kim bệ hạ tương đối hẹp hòi, còn thích giận chó đánh mèo, cho nên cả nhà Huệ Vương ở trước mặt ông, từ trước đến nay đều phải thu mình mà sống. Thậm chí Ban Họa còn hoài nghi, nếu không phải tiên đế viết trong di chiếu bảo bệ hạ chiếu cố thật tốt vị đệ đệ này, chắc chắn ông đã giết sạch cả nhà họ.

"Bệ hạ, ta nhìn không ra." Ban Họa nhìn một tràng võ sĩ mặc trang phục kỵ sĩ, lắc đầu nói: " Không phải ngài làm khó ta chứ?"

Vân Khánh Đế thích tính cách không biết sẽ nói thẳng của nàng: "Vậy ngươi tùy ý chọn một người."

Có thái giám bưng một cái khay tới, bên trong đó để thẻ tên, chính là tên của những võ sĩ.

Ban Họa nhìn một chút, chọn lấy tên một người ra.

https://thuviensach.vn

"Nhanh như vậy đã chọn được rồi?" Vân Khánh Đế kinh ngạc nhìn Ban Họa, có phải không biết chọn người nào không?

"Tên của hắn may mắn nhất, chọn hắn nhất định không sai." Ban Họa cười híp mắt để Vân Khánh Đế nhìn tên, sau đó để thẻ tên vào bình ngọc cách nàng không xa.

"Cao Vượng Thịnh..." Vân Khánh Đế lập tức bật cười, tên này quả thực có chút tục khí, nhưng cũng thật may mắn.

"Quân Phách, Hằng tiểu tử, các ngươi cũng đến chọn một cái đi." Tâm tình Vân Khánh Đế cực tốt vung tay lên bảo Ban Hằng và Dung Hà đến chọn.

"Bệ hạ, ngài biết ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ phải động não." Ban Hằng cũng chọn thẻ tên của Cao Vượng Thịnh ném vào bình ngọc.

"Ta tin tưởng tuệ nhãn của Ban Quận Quân." Dung Hà cười, trực tiếp cầm thẻ tên của Cao Vượng Thịnh bỏ vào.

Vân Khánh Đế rất hài lòng với điểm này của Dung Hà, biết ông thích ai hay ghét ai, mỗi tiếng nói cử động mặc dù phong độ nhẹ nhàng, nhưng không quá kiêu ngạo, khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp. Nghĩ đến nhiều chuyện không lớn trên triều, nhưng mỗi một đại thần đều dùng giọng nói vang dội của mình, chuyện lớn bằng hạt vừng cũng làm cho trời đất mù mịt, ông hận không thể khiến trên dưới cả triều đều giống như Dung Hà, thì ông có thể thanh tĩnh không ít.

Ban Họa quay đầu nhìn Dung Hà, Dung Hà cũng quay đầu nhìn nàng, y nhìn nàng cười thân thiện một cái.

Loại ánhmắt này ngay cả nàng nhìn cũng không tin, nhưng người khác lại có cảm giác rất tin tưởng, thật sự là quá tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

Khang Ninh thấy Dung Hà cười với Ban Họa hết sức dịu dàng, nội tâm như dao cắt khó chịu, thế nhưng trên mặt nàng ta không dám có nửa phần bất mãn, cho dù Hoàng Thượng xem huynh muội bọn họ là không khí, nàng ta cũng chỉ có thể đứng ở một bên, duy trì khuôn mặt tươi cười.

"Muội muội." Tưởng Ngọc Thần đi đến trước mặt nàng ta, trên nét mặt mang theo vẻ áy náy: "Để ngươi chịu ủy khuất."

Khang Ninh lắc đầu, cắn môi không nói gì. Tính nàng ta ủy khuất gì chứ, chí ít được ăn được mặc, những năm này ca ca phiêu bạt bên ngoài, không biết chịu bao nhiêu đau khổ.

Đúng lúc này, trên trận đột nhiên truyền ra tiếng vỗ tay, âm thanh ủng hộ, Khang Ninh nghe thấy tiếng thái giám gõ chuông trên sân tập bắn.

"Cuộc tranh tài bắn cung kết thúc, người thắng trận, Cao Vượng Thịnh!"

Khang Ninh cười khổ, có ít người sinh ra số đã tốt, coi như tùy tiện nói một câu, đều có thể trở thành sự thật.

Thế nhưng dựa vào đâu, dựa vào đâu chứ?

Ông trời sao mà bất công?

"Ngươi chính là Cao Vượng Thịnh?" Vân Khánh Đế nhìn tiễn thủ đang khom người trước mặt mình, người này dáng người gầy lùn, bề ngoài xấu xí, thậm chí đứng ở trước mặt ông còn vô cùng rụt rè, nhìn thế nào cũng không giống như một thiện xạ.

Nhưng gã ta đã thắng mọi người, trở thành người thắng sau cùng.

"Bẩm bệ hạ, chính là mạt tướng."

https://thuviensach.vn

"Ban nha đầu, vẫn là ánh mắt của ngươi tốt, nhiều người như vậy mà chọn trúng hắn. " Vân Khánh Đế đưa tay chỉ Dung Hà và Ban Hằng: "Chứng tỏ các ngươi đều có ánh mắt tốt."

"Đa tạ bệ hạ khích lệ. " Ban Hằng cười xán lạn: "Năm nay đã trôi qua hơn nửa, đây vẫn là lần đầu tiên bệ ha khen ta đấy."

Vân Khánh Đế lập tức bị lời nói của Ban Hằng chọc cười, biểu chất này thường ngày có bao nhiêu hoàn khố, ông sớm đã nghe thấy. Nhưng đứa nhỏ này mặc dù hoàn khố, cũng không đến mức hoang đường, cho nên chỉ cần không gây ra chuyện gì lớn, ông sẽ mở một mắt nhắm một mắt, xem như chuyện gì cũng không biết.

Lời này của Ban Hằng không chỉ chọc cười Vân Khánh Đế, ngay cả Hoàng Hậu và mấy vị Công Chúa cũng cười theo.

Cùng người khác xem ra, Ban Hằng cố ý chọc cười Vân Khánh Đế, nhưng mà trong lòng Ban Họa lại hiểu rõ, đệ đệ nàng đang thật tâm thật ý cảm kích bệ hạ.

Bên sân tập bắn này náo nhiệt, doanh trướng bên kia có vẻ hơi vắng lạnh. Lý Tiểu Như ôm chăn mền ngồi trên giường ngẩn người, ngay cả khi Thạch Phi Tiên đi đến cũng không phát hiện.

"Tiểu Như. " Thạch Phi Tiên đưa tay hươ hươ trước mặt nàng ta: " Vừa rồi ta nghe nô tỳ bên cạnh nói ngươi bị xỉu, là sao thế?"

Lý Tiểu Như muốn kể chuyện xảy ra ban nãy nhưng lời nói đến bên miệng nàng ta lại nghĩ tới tính tình Ban Họa không dễ tiếp cận, lại nuốt xuống, lắc đầu nói: "Ta không sao, chỉ là đầu có chút choáng."

Ánh mắt Thạch Phi Tiên đảo qua trên mặt nàng ta, lập tức cười nói: "Vậy ngươi phải cẩn thận nhiều hơn, ngựa cũng đừng cưỡi."

https://thuviensach.vn

Nghe Thạch Phi Tiên căn dặn tỉ mỉ, trong lòng Lý Tiểu Như có chút áy náy: "Đúng rồi, vừa rồi Khang Ninh Quận Chúa và Ban Họa xảy ra tranh chấp, Thành An Bá có đến khuyên ngăn."

"Thành An Bá sao lại quản chuyện này?" Nụ cười trên mặt Thạch Phi Tiên có chút cứng ngắc, sau đó dịu dàng thay Lý Tiểu Như đắp kỹ mền: "Trước tiên nên nằm nghỉ, hộ vệ bên cạnh ta săn được hai con gà rừng, ta đã cho người đi nấu một con, sau đó sẽ cho người đưa tới."

"Được, làm phiền ngươi..."

"Chúng ta mặc dù không phải tỷ muội, nhưng tình như tỷ muội, nếu như ngươi cứ nói như vậy, thì xem ta thành người ngoài rồi." Thạch Phi Tiên giống như vô ý nói: " Nói đến chuyện Thành An Bá đến khuyên ngăn hai nữ tử không quen, ta còn không thể vì ngươi bày tỏ chút tấm lòng sao?"

"Chuyện kia là, lúc ấy Thành An Bá còn dẫn theo tùy tùng Vương Đức bên cạnh bệ ha. " Lý Tiểu Như hơi có chút khinh miệt nói: " Nếu không phải là ý của bệ hạ, Thành An Bá sao có thể đi nhúng tay vào chuyện của nữ nhân."

"Có lẽ Thành An Bá thấy Ban Họa xinh đẹp, nói không chừng là anh hùng cứu mỹ nhân đấy chứ. " Nụ cười trên mặt Thạch Phi Tiên càng đậm, giọng nói nhẹ nhàng trêu chọc: "Thường nói, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu."

"Nàng ta tính là yểu điệu thục nữ gì chứ. " Nghĩ đến cái miệng của Ban Họa, Lý Tiểu Như nuốt phía sau xuống, tán dương Thạch Phi Tiên: "Yểu điệu thục nữ để hình dung ngươi còn tạm được."

Thạch Phi Tiên bị nàng ta nói vậy thì mặt đỏ bừng, vội vàng ra khỏi doanh trướng.

https://thuviensach.vn

Hoạt động đi săn ngày một kết thúc, Ban Hằng theo Ban Họa về doanh trướng: "Tỷ, sao hôm nay ta cảm thấy Thành An Bá đang giúp chúng ta?"

Mặc dù hắn ít đọc sách, nhưng đầu óc không ngốc, Thành An Bá rõ ràng đã lệch về bên họ.

"Hắn đương nhiên phải giúp chúng ta." Ban Họa vươn ba ngón tay: "Ta đã đưa hắn hai con gà rừng, một con thỏ mập."

Nói đến đây, Ban Họa cảm thấy mình thật có dự kiến trước, có chút tự đắc giơ cằm.

Ban Hằng nghĩ, Thành An Bá này thật dễ mua chuộc, hai con gà rừng và một con thỏ hoang thì đã xong.

"Ban Thế Tử, Ban Quận Quân." Hai vị hộ vệ áo lam đi tới, mỗi người bọn họ trong tay cầm một cái khay, phía trên đó để thịt hươu và máu hươu.

"Tại hạ là hộ vệ phủ Thành An Bá, những vật này là Bá gia phân phó chúng ta đưa tới, hi vọng hai vị có thể quang minh mà nhận lấy."

Ban Hằng sửng sốt một chút, bảo hộ vệ khác đứng trước doanh trướng cầm lấy rồi nói: "Làm phiền hai vị, ta thay mặt tỷ tỷ xin cảm tạ Thành An Bá."

"Thế Tử nói quá lời." Hai tên hộ vệ hành lễ lui ra, có thể nhìn ra được phương pháp Thành An Bá dạy dỗ thuộc hạ thật quy củ sâm nghiêm.

"Tỷ. " Ban Hằng chỉ thịt hươu: "Đây là đáp lễ?"

Thịt hươu so với thịt thỏ, gà rừng quý hơn rất nhiều, đây là lời mà nhà họ kiếm được à?

https://thuviensach.vn

Hai tên hộ vệ sau khi trở về, liền đem sự tình báo cáo cho Dung Hà, đoạn đối thoại kia của tỷ đệ họ đã bị hai tên hộ vệ nghe thấy.

"Bởi vì đưa ta con mồi, cho nên cảm thấy ta sẽ giúp nàng?" Dung Hà cười khẽ một tiếng, tiếng cười có chút ý vị sâu xa.

Y mở nắp canh, một cỗ nhiệt từ bên trong chung canh toát ra, mùi thịt gà nồng đậm rất nhanh bao phủ toàn bộ doanh trướng.

Gà rừng thịt mềm, không mập không ngán, canh dễ uống, thịt cũng có thể vào miệng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trẫm Thật Hổ Thẹn

Trong phủ Đức Ninh Trưởng Công Chúa, Trưởng Công Chúa buông bát xuống, lau miệng, súc miệng rồi nói: "Bên Âm Thị lại bảo người sang đây tặng đồ sao?"

"Còn không phải sao, phu nhân hiếu thuận, bình thường có đồ gì mới mẻ, đều cung kính đưa qua, lão nô đã từng khuyên, nhưng nàng không chịu nghe. " Thường mama người bên cạnh được Trưởng Công Chúa sủng ái cười nói: " Dù sao nô tỳ cũng không còn cách nào, không bằng ngài khuyên thử xem?"

Trưởng Công Chúa cười trừng mắt nhìn Thường mama: "Xem cái miệng này của ngươi..."

"Điện hạ " Quản gia cười đi đến: "Quận Quân và Thế Tử phái người tặng đồ đến đây."

Trưởng Công Chúa nhìn hộ vệ mang đồ tới, là gà rừng, thỏ rừng, chim, vật thì không thèm, nhưng quan trọng nằm ở tâm ý của hai tỷ đệ họ.

Trưởng Công Chúa cười bảo người cất kỹ đồ, quay đầu nói với Thường mama: "Xem ra bọn họ ở khu vực săn bắn chơi rất vui vẻ."

"Người trẻ tuổi, đều thích náo nhiệt. " Thường mama suy nghĩ, lại bổ sung: "Quận Quân hiện tại càng ngày càng thương người, trong khoảng

https://thuviensach.vn

thời gian này thường hay đến thăm ngài, có thể thấy được từ đáy lòng rất ỷ lại vào ngài."

"Đứa nhỏ này mặc dù có chút kiêu căng, nhưng bản tính lại tốt, nếu như..." Lời Trưởng Công chợt dừng lại: "Sau này, ngươi hãy đến hầu hạ bên người Họa Họa. Dưới gối ta chỉ có mình nàng là tôn nữ, ngươi ở bên người nàng, ta cũng có thể yên tâm hơn chút."

"Điện hạ!" Thường mama kinh hãi nhìn Trưởng Công Chúa: "Lời này của ngài bảo lão nô xử lí thế nào?"

Chín tuổi bà đã tiến cung, lúc mười ba tuổi bị Điện Trung Tĩnh phân phó đến hầu hạ Trưởng Công Chúa, đến hai mươi chải tóc, ở phủ Công Chúa hầu hạ ròng rã ba mươi năm. Thời điểm ở phủ Công Chúa, Hầu Gia mới mười tuổi, phò mã gia vẫn còn.

Chớp mắt ba mươi năm đã qua, Trưởng Công Chúa dung mạo khuynh thành năm đó trở thành Trưởng Công Chúa được tôn trọng nhất đại nghiệp, tôn nhi tôn nữ của bà cũng đến tuổi cưới gả. Nhìn Trưởng Công Chúa càng ngày càng già đi, bà đều hận thời gian không thể trôi chậm hơn chút nữa.

"Ngươi là một cô nương ngốc, đời này vì hầu hạ ta, mà không thành thân, cũng không có hậu nhân, đợi ta được một trăm tuổi, ngươi sẽ làm sao?" Trưởng Công Chúa ho mãnh liệt vài tiếng: "Họa Họa luôn quan tâm người bên cạnh mình, ngươi ở bên cạnh ta nhìn qua không ít mưa gió Kinh Thành, chỉ có đi theo Họa Họa, ta mới có thể yên tâm cho nàng, cũng yên tâm cho ngươi."

"Điện hạ." Thường mama gần như nghẹn ngào,:"Đương kim hoàng đế, hắn nợ ngài!"

"Sinh ở hoàng gia, chỉ luận thắng thua, không đề cập tới thua thiệt." Trưởng Công Chúa cười châm chọc: "Ta đã coi như có kết cục tốt, đáng thương cho những tỷ muội của ta..."

https://thuviensach.vn

Cuộc chiến quyền lực mấy chục năm trước, các hoàng tử chết thì chết, ở tù thì ở tù, bị điên thì bị điên, mấy vị Công Chúa kim chi ngọc diệp dù đã xuất giá, cuối cùng cũng chết không rõ ràng, bà là Công Chúaduy nhất trong số tỷ muội sống đến bây giờ, Trưởng Công Chúa tôn quý nhất đương triều.

Chỉ tiếc danh hào Trưởng Công Chúa này có quá nhiều việc không thể lộ ra ngoài, có quá nhiều hận và bất đắc dĩ, số tuổi qua con giáp đã không muôn nhớ lại.

"Đêm nay hầm canh gà rừng đi. " Trưởng Công Chúa cười nhạt nói:" Họa Họa nhà chúng ta tự tay săn được gà rừng, hương vị nhất định không tệ."

"Vâng." Thường mama lau đi vệt nước mắt trên khóe mắt, hành lễ với Trưởng Công Chúa một cái, lưng thẳng tắp lui ra ngoài.

Trận săn bắn Hoàng gia ngoại ô, Đế Vương cùng triều thần đã ở chỗ này chờ đợi ba ngày, Hoàng Đế tận hứng, cũng nên dẹp đường trở về phủ.

"Ban Quận Quân không hổ là hậu duệ võ tướng, trong đám nữ quyến ngươi săn được nhiều con mồi nhất. " Vân Khánh Đế nhìn Ban Họa, không che giấu chút sủng ái nào của ông đối với người Ban gia: "Nói với trẫm là ngươi muốn gì?"

Ban Họa thành thật lắc đầu: "Bệ hạ, thần nữ hiện tại không thiếu đồ gì."

"Nhìn thấy ngươi, trẫm liền nghĩ đến cô phụ anh dũng giết địch trên chiến trường năm đó. " Vân Khánh thở dài: "Tiễn thuật khi còn bé của trẫm, là hắn dạy, không nghĩ tới..."

Phò mã Trưởng Công Chúa, là võ tướng tiếng tăm lừng lẫy của đại nghiệp, hoặc nói Ban gia mấy đời võ tướng, đều thay Tưởng gia lập nhiều

https://thuviensach.vn

chiến công hiển hách, chỉ tiếc...

Chư vị đại thần ở đây đều liếc nhìn Ban Hoài, Ban gia mấy đời rạng rỡ, đến Ban Hoài lại bị phá hủy.

Ban Hoài cảm thấy có người nhìn hắn, hếch vòng eo, nhìn cái gì, ghen ghét cũng vô dụng, ông có gì không tầm thường chứ, tên nhất định có thể lưu truyền thiên cổ như phụ thân!

Chúng đại thần thấy Ban Hoài không xấu hổ chút nào, thậm chí một mặt đắc ý, đều nhao nhao lắc đầu trong lòng, gỗ mục không thể khắc. Ban gia coi như xong.

"Bệ hạ, tiễn thuật của thần nữ cũng là tổ phụ dạy đấy. " Trên mặt Ban Họa lộ ra một nụ cười tươi: "Tổ phụ nói, nếu ta sinh ra là nam tử, nhất định có thể làm mãnh tướng dưới trướng bệ hạ ngài."

Vân Khánh Đế lặng lẽ nhìn tiểu cô nương yêu kiều trước mắt, thực sự không cách nào liên tưởng nàng cùng mảnh tướng mặt đầy râu quai nón được, càng nghĩ càng thấy đến màn này có chút buồn cười, ông nhịn không được cười ra tiếng: "Tốt tốt tốt, quả nhiên mày liễu không thua đấng mày râu, Ban Đại Tướng Quân dạy thật tốt."

Mọi người tại đây:...

Tốt tốt một tiểu cô nương, dạy thành điêu ngoa tùy hứng, nói cầm roi đánh người tuyệt đối không cầm gậy, trên người không có chút dịu dàng của nữ tử, thật sự là lãng phí phụ mẫu cho một khuôn như hoa.

Bệ hạ đang khen người hay chê người đây?

Mặc kệ Hoàng Đế có hàm nghĩa khác không, nhưng Ban Họa được khen cười vô cùng vui vẻ, nàng thoải mái hành lễ với Vân Khánh Đế: "Đa tạ bệ hạ khích lệ, thần nữ không dám nhận."

https://thuviensach.vn

"Cô mẫu chính là ngườitrẫm kính trọng, Ban Đại Tướng Quân chính là người trẫm tôn sùng, ngươi thân là tôn nữ duy nhất của họ, trẫm luôn cảm thấy không chiếu cố tốt cho các ngươi, liền thấy hổ thẹn không dứt." Vân Khánh Đế thở dài lần nữa: "Thậm chí trẫm còn nghe nói, có người vì tước vị ngươi không đủ cao, mở miệng trào phúng ngươi. Trẫm nghe chuyện này xong, không biết ngày sau còn mặt mũi nào đi gặp cô mẫu."

Triều thần nghe nói thế có chút không đúng, vị Ban Quận Quân này ngay cả Thám Hoa đương triều nói đánh là đánh, còn có ai dám đắc tội nàng?

Vương Đức đứng bên người Vân Khánh Đế, từ đầu tới đuôi không có chút cảm xúc gì.

Thân là tùy tùng bên cạnh bệ hạ, tự nhiên ông sẽ đem sự tình nhìn thấy đầu đuôi nói cho bệ hạ, không thể cắt giảm, tất nhiên cũng không thể thêm mắm thêm muối.

Khang Ninh Quận Chúa đứng trong đám nữ quyến nghe được mấy câu nói đó của Vân Khánh Đế, cảm thấy gương mặt đau rát, bệ hạ nói mỗi một chữ, phảng phất như tát lên mặt nàng ta. Nàng ta lung lay, xém chút ngồi trên đất.

"Quận Chúa. " Thạch Phi Tiên đứng bên cạnh đỡ lấy nàng ta: "Ngươi không sao chứ?"

Khang Ninh miễn cưỡng cười lắc đầu.

Thạch Phi Tiên buông tay ra, cười nói: "Vậy là tốt rồi."

Nàng ta nhìn về phía Ban Họa đang đứng trước ngự tọa, sửa sang tay áo bào của mình, thu hồi tầm mắt của mình.

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ..." Ban Họa do dự một chút: "Cũng không có ai khi dễ ta, ngài không cần vì vậy mà khổ sở."

Năm năm sau, cho dù có người khi dễ nàng, cũng không ai có thể cứu được.

"Hảo hài tử. " Vân Khánh Đế thoải mái cười một tiếng: " Tuy ngươi chỉ là biểu chất của trẫm, nhưng ngươi trong lòng trẫm, cứ như nữ nhi của trẫm."

Trung Bình Bá nghe Vân Khánh Đế nói mấy lời này, trên mặt có chút khôngtự nhiên. Món nợ giữa nhà ông ta và Ban gia, đến giờ vẫn là đề tài cho không ít người trong Kinh Thành. Khó trách người Tạ gia bọn họ trong hai năm gần đây không được trọng dụng, chỉ sợ trong lòng Hoàng Thượng cũng giận bọn họ.

Hiện tại ông ta đã hiểu rõ, nhi tử từ nhỏ nghe lời sao lại cùng một cô gái lầu xanh bỏ trốn, khiến Ban gia trở mặt thành thù.

Đến bây giờ, Trung Bình Bá vẫn đang nghĩ, đến tột cùng cưới một tức phụ mạnh mẽ còn tốt hơn hiện tại, thanh danh nhi tử mất sạch, mắt tàn tật, Tạ gia và Ban gia trở mặt thành thù, không được Hoàng Thượng trọng dụng tốt.

Đại khái... Thà rằng cưới một tức phụ điêu ngoa bốc đồng lại có lợi ích.

Chí ít tức phụ này có tổ mẫu thân phận tôn trọng, có bệ hạ sủng ái, nội tình bên trong, chưa cần gia tộc tới nói, tuyệt đối là trăm lợi một hại.

Chỉ hận nhi tử không biết tranh giành, bây giờ hối hận đã không kịp.

"Trẫm hổ thẹn, trẫm muốn đền bù tổn thất cho ngươi."

https://thuviensach.vn

Triều thần mặt không thay đổi nhìn Hoàng Đế, lộ nhiều như vậy, không phải muốn tăng tước vị cho Ban Quận Quân điêu ngoa bốc đồng này chứ? Chỉ là tước vị của một nữ nhân, cao hay thấp không ảnh hưởng triều chính, trong lòng bọn họ không dao động chút nào.

Ban Họa nghiêng đầu một chút, bệ hạ muốn đền bù tổn thất cho nàng?

Chẳng lẽ là tìm cho nàng một phu quân tướng mạo anh tuấn?

" Cô phụ của trẫm khi còn sống là rường cột nước nhà, cô mẫu của đối xử với trẫm như người thân, cháu gái của người như một nửa nữ nhi của trẫm, trẫm thấy nếu như không ở tước vị Quận Chúa thì không phù hợp với thân phận một nử nữ nhi kia." Vân Khánh Đế gõ tay cầm ngự tọa: "Nữ nhi Tĩnh Đình Hầu, có phong thái của tổ mẫu, là một nửa nữ nhi của trẫm, phong làm Quận Chúa, phong hào Phúc Nhạc."

Ban Họa sửng sốt nửa ngày, mới nhớ tới tạ ơn Vân Khánh Đế.

Nhưng mà, bệ hạ nói ngoại trừ tước vị Quận Chúa, tước vị khác đều không xứng với nàng, phong hào Hương Quân, Quận Quân của nàng, đều lấy ra vũ nhục nàng sao?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Huyền Y

“ Tước vị đều đã đề, thực ấp cũng nên nói lại. " Hoàng Hậu xưa nay đều được bệ hạ kính trọng, cho nên trong những trường hợp không phải triều chính thế này, bà cũng có thể mở miệng: "Không bằng thực ấp là một ngàn hai trăm hộ, ngài cảm thấy thế nào?"

"Hoàng Hậu nói có lý. " Vân Khánh Đế lập tức đồng ý.

Hai người Đế Hậu coi trọng Ban Họa, khiến vô số người ghé mắt. Đương kim bệ hạ ban tước vị từ trước đến nay tương đối keo kiệt, những đích nữ Quận Vương trong triều, tước vị tối đa cũng chỉ là Huyện Chủ hoặc là Quận Quân, thậm chí có một số tôn thất hoàng quyến, ngay cả tước vị cũng không có, dựa vào số ngân lượng hàng năm mà điện Trung Tĩnh phân chia, lương thực, vải vóc sống qua ngày.

Triều thần mặc dù cảm thấy Đế Hậu sủng ái tôn nữ của Trưởng Công Chúa có chút thái quá, nhưng ở phương diện khác, lại có chút cảm giác an tâm.

Tại sao bệ hạ lại chiếu cố Ban gia như thế, đó là bởi vì Trưởng Công Chúa đã từng giúp ông.

Đi theo một Đế Vương luôn nhớ tình cũ, sẽ luôn khiến người ta an tâm. Ai mà đồng ý có một Đế Vương qua sông đoạn cầu, có mới nới cũ chứ?

https://thuviensach.vn

Bệ hạ nhân đức, ngày sau trên sử sách nhất định có ghi chép.

Một lần tham gia đi săn, tước vị Ban Họa tăng, thực ấp cũng tăng, đây là chuyện tốt. Cho nên hôm sauvề nhà, bốn người Ban gia đều chạy tới phủ Trưởng Công Chúa, nói với Trưởng Công Chúa chuyện này.

"Gần đây tâm trạng bệ hạ rất tốt sao, vậy mà cho con thăng liền hai phẩm cấp." Ban Họa đứng bên người Trưởng Công Chúa, tự tay pha trà cho Trưởng Công Chúa: "Ngay cả thực ấp cũng tăng lên."

"Phẩm cấp thăng lên là chuyện tốt. " Trưởng Công Chúa nhận trà tôn nữ pha, cười tươi nói: "Sao gần đây cứ thích chạy sang bên này, điểm tâm ở chỗ ta ngon hơn Hầu phủ sao?"

"Tôn nữ muốn ngài, cho nên mới tới nhìn người." Ban Họa ôm lấy cánh tay Trưởng Công Chúa: "Hay là ngài đến Hầu phủ ở mấy ngày đi."

"Ta không dám ở chung với hai đứa tinh nghịch của Hầu phủ, chắc chắn không khắc nào được yên tĩnh. " Trưởng Công Chúa không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: " Hạ nhân bên trong phủ Công Chúa đều rất tận tâm, người một nhà các con nếu như nhớ ta, thì có thể đến thăm ta, khoảng cách giữa chúng ta cũng không xa."

Chín năm trước, sau khi Phò Mã bị bệnh qua đời, bà dùng danh nghĩa phu quân mất, đơn độc ở trong phủ Công Chúa.

Bà không nỡ xa nhi tử, nhưng lại không thể không làm như thế.

Đương kim Hoàng Đế là một người mâu thuẫn, ông luôn hi vọng người khác đối tốt với ông, nhưng lại thích nghi ngờ trong lòng, hết lần này tới lần khác muốn người trong thiên hạ khích lệ ông nhân từ. Đứa bé kia bà nhìn mà lớn lên, ông tự cho là tâm tư của ông không người nào hiểu, nhưng lại không biết bà đã sống qua hai triều đại thay đổi, sao lại không biết khả năng của người khác.

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân..." Âm Thị đối với Trưởng Công Chúa là thật tâm thật ý kính trọng, năm đó bà sợ gả cho Ban Hoài, bởi vì lời đồn bên ngoài ảnh hưởng, trong lòng luôn mang khúc mắc. Cộng thêm nhà mẹ đẻ không quan tâm bà, phía trên lại có một bà bà* thân phận tôn quý, lúc ấy bà thật sự nghĩ mình đời này không có chút hi vọng nào.

Bà bà: mẹ chồng

Nào biết được bà bà mặc dù thân phận tôn quý, nhưng đối với bà lại vô cùng tốt, công công* tuy là võ tướng, nhưng lại là người biết lý lẽ và hiền hậu. Từ khi mẫu thân bị bệnh qua đời, cho đến khi về phủ Công Chúa, bà mới dần được cảm thụ niềm vui của cuộc sống.

Công công: cha chồng

Năm mà công công bị bệnh qua đời, lần thứ nhất bà nhìn thấy bộ dáng bà bà thương tâm đến thế, không lâu sau đó bà bà bảo họ chuyển vào Hầu phủ, bà bà đơn độc ở trong phủ Trưởng Công Chúa. Bà vẫn cảm thấy chuyện năm đó, có ẩn tình khác. Nhưng bà không dám nhắc tới, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ lại.

Sau khi nữ nhi nằm mơ thấy giấc mơ kỳ lạ kia, bà lại có cảm giác tất cả kết thúc thật nhẹ nhõm.

Tước vị không quan trọng, chỉ cần người một nhà bình an, thời gian sau này hẳn sẽ không quá khó khăn.

Chỉ là bà bà...

Trong giấc mơ của nữ nhi không xuất hiện bà bà, nhưng gần đây nữ nhi luôn chạy qua bên này, trong lòng Âm Thị có một suy đoán không tốt lắm.

https://thuviensach.vn

"Tức phụ, mấy năm nay Thủy Thanh và hai đứa bé vẫn luôn do con chăm sóc, con vất vả rồi. " Trưởng Công Chúa nắm chặt tay Âm Thị, vỗ nhè nhẹ mu bàn tay bà: "Nếu không phải là bởi vì ta, con có thể gả cho một nam nhân tốt hơn Thủy Thanh."

"Mẫu thân, ta là nhi tử thân sinh của ngài!" Ban Hoài một mặt bất đắc dĩ nhìn Trưởng Công Chúa, mẫu thân nhà khác đều che chở nhi tử, sao đến ông, lại thành người ngoài?

"Nếu con không phải con của ta, Linh Tuệ là một cô nương tốt như vậy, con đời này nằm mơ cũng không thể cưới vào cửa." Trưởng Công Chúa trừng nhi tử một chút: "Nữ nhân nhà chúng ta nói chuyện, nam nhân như con chen miệng vào làm gì?”

Ban Hằng bên cạnh nhìn phụ thân có chút hả hê, địa vị nam nhân là thấp nhất trong Ban gia, lúc này phụ thân còn nhìn không rõ sao?

"Mẫu thân, ngài sao có thể nói như vậy, Hầu gia đối với con tốt vô cùng, nam nhi thiên hạ tốt rất nhiều, thế nhưng có bao nhiêu người có thể nhớ con thích ăn gì, thích dùng gì chứ." Cảm giác bất an trong lòng Âm Thị càng đậm: "Mẫu thân con mất sớm, ngài xem con như thân nữ, ngài trong lòng con không phải bà bà, mà là mẫu thân. Sau này ngài đừng nói vậy, con nghe trong lòng rất khó chịu."

"Ta không có nữ nhi, sau khi con vào cửa, thì là nữ nhi của ta. " Trưởng Công Chúa ôn hòa cười một tiếng: "Coi như ta thật sự có một nữ nhi, chỉ sợ cũng không bằng con đấy."

"Được rồi, ta không nói những lời này khiến con buồn nữa. " Trưởng Công Chúa kéo tay Âm Thị đứng lên: "Đi, chúng ta dùng cơm trưa, gần đây mới mời được hai đầu bếp đến, tay nghề vô cùng tốt, mọi người cùng nếm thử."

https://thuviensach.vn

"Được." Âm Thị cười, nhìn gò má đỏ thắm của Trưởng Công Chúa, lại cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều rồi.

Bốn người Ban gia ở phủ Công Chúa hết hai ngày, mới bao lớn bao nhỏ dẹp đường hồi phủ.

Ban Họa và Âm Thị ngồi chung ngồi trong một chiếc xe ngựa, Ban Họa thấy thần sắc mẫu thân có chút hoảng hốt, liên ngồi đàng hoàng hơn hẳn.

"Họa Họa. " Âm Thị đột nhiên mở miệng nói: " Vì sao gần đây con hay đến phủ Công Chúa?"

"Hả?" Ban Họa sửng sốt một chút, thành thành thật thật lắc đầu: "Không biết, chỉ muốn thăm tổ mẫu."

"Chuyện đó... Không có việc gì sao con lại sang đây nhiều lần. " Âm Thị cười: " Tổ mẫu con một mình quạnh quẽ ở trong phủ Công Chúa, con sang thăm hẳn lão nhân gia rất vui vẻ."

Bọn họ ở trong viện, luôn dọn dẹp sạch sẽ, phảng phất thời gian chín năm bọn họ chưa bao giờ rời đi. Năm đó Trưởng Công Chúa thích náo nhiệt, công công thích dạy Họa Họa công phu quyền cước, ông cháu ba người luôn chọc cho bà bà thoải mái cười to.

Bây giờ công công đã sớm mất, bốn người bọn họ cũng dời ra ngoài, Chích Dư bà bà một thân một mình ở trong phủ Công Chúa buồn tẻ.

"Được." Ban Họa lúc này gật đầu: "Con sẽ dẫn Hằng đệ cùng đi."

"Bé ngoan." Âm Thị cười, không nói gì khác. Từ khi nữ nhi mơ giấc mơ kỳ lạ đó, bà chỉ lo lắng trong lòng nữ nhi chịu không nổi, cho nên hiện tại cũng không muốn nàng học quy củ, có thể sống một ngày coi như một ngày đi.

https://thuviensach.vn

"Oan uổng!"

Thời điểm xe ngựa Ban gia đang đi trên đường, đột nhiên lao ra một người mặc đồ tang, nữ nhân trung niên đầu đội hiếu khăn, phía sau bà ta còn đem theo hai hài tử gầy yếu đáng thương, khóc sướt mướt quỳ thành một hàng.

"Chuyện gì xảy ra?" Ban Hoài xốc rèm xe lên ngựa, nhìn người quỳ gối trước xe đang kêu oan, dập đầu một lớn hai nhỏ, lập tức cảm thấy đau cả đầu. Hộ vệ Hầu phủ ngăn trước xe ngựa, không cho ba người khả nghi này tiếp cận xe ngựa.

"Đại nhân, dân phụ có oan, cầu xin đại nhân thay dân phụ giải oan!"

Bà ta nâng cao đơn kiện trong tay, trên đó viết một chữ oan thật to, không biết chữ này dùng máu người hay là máu thú vật để viết, nhìn có chút làm người ta sợ hãi. Ban Hoài nhịn không được quay vào ngồi: " Sao lại thế này?"

"Thanh Thiên đại lão gia, cầu ngài mau cứu trượng phu mệnh phụ, Huyện Lệnh Đồng Huyền xem mạng người như cỏ rác, quan lại bao che cho nhau, trượng phu dân phụ bị chết oan uổng!"

Ban Hoài vội ho một tiếng, đưa tới bên người tùy tùng, "Đồng Huyền ở nơi nào?"

"Hầu Gia, Đồng Huyền ở Tiết Châu. " Tùy tùng nhỏ giọng nói: " Thứ sử Tiết Châu là Triệu Trọng."

"Triệu Trọng..." Ban Hoài híp mắt nghĩ một hồi, "Đây không phải Triệu Gia Nhị Lang sao?"

Người hầu: "Chính là Triệu Gia Nhị công tử."

https://thuviensach.vn

Nói đến nhà bọn họ và Triệu Gia rất có sâu xa, năm đó Họa Họa chỉ phúc vi hôn, là Triệu Gia Tam Lang, chỉ tiếc Triệu Gia Tam Lang chết yểu, mối hôn sự này tự nhiên sẽ không nhắc lại nữa. Những năm này, nhà họ Ban và Triệu Gia vẫn lui tới như cũ, nhưng quan hệ cuối cùng không bằng dĩ vãng.

"Đại nhân!"

Nữ nhân trung niên thấy Ban Hoàikhông có phản ứng, bà takhóc càng thêm thê thảm: "Đại nhân, cầu ngài phát lòng từ bi, giúp dân phụ một tay!"

"Chờ một chút!" Ban Hoài bị nữ nhân này khóc đến có chút nhức đầu: "Nếu ngươi có oan khuất, thì đi Hình bộ hoặc Đại Lý Tự."

Phụ nhân trung niên sửng sốt một chút, không nghĩ tới đối phương thậm chí ngay cả lời khách sáo cũng không nói, trực tiếpcự tuyệt bà ta.

"Ta chỉ là một Hầu gia nhàn rỗi, không có thực quyền, lời nói không dùng được. Coi như ta dẫn ngươi đi nha môn, cũng không ai có phản ứng với ta." Ban Hoài khoát tay áo: "Ở chỗ này của ta càng tốn thời gian, không bằng đi đến cổng Đại Lý Tự gõ trống kêu oan."

Nói xong, cũng không đợi phụ nhân trung niên kịp phản ứng, liền bảo hộ vệ nhấc ba người này sang một bên, ngồi xe ngựa nghênh ngang rời đi.

Phụ nhân kêu oan:...

Dân chúng vây xem:...

Lần đầu tiên nghe được chính miệng mình nói mình không có thực quyền, nói chuyện không dùng được.

Ban Họa vén rèm xe lên, nhìn thấy hộ vệ cõng phụ nhân trung niên sang một bên, thoạt nhìn như không kịp phản ứng, luôn cảm thấy có chỗ

https://thuviensach.vn

nào không thích hợp.

"Đang nhìn gì?"

"Nhìn người vừa rồi kêu oan kia." Ban Họa suy nghĩ: "Con cảm thấy bà ta có chút kỳ quái."

"Đương nhiên kỳ quái. " Âm Thị cười lạnh: "Một nữ nhân kêu oan vì vong phu, đuổi tới Kinh Thành, chắc chắn phải ăn nắng dầm sương, thần sắc rã rời. Hai đứa bé mất đi phụ thân, nhất định hốt hoảng lại khổ sở, con cảm thấy bọn họ phù hợp không?"

Ban họa buông rèm xuống: "Vậy bà ta đang gạt chúng ta?"

"Bà ta làm gì cũng không quan trọng. " Thần sắc Âm Thị rất bình tĩnh: "Quan trọng là tâm lý chúng ta ổn định."

"À."

Ban Họa một mặt thụ giáo, lần nữa vén rèm lên, nhìn thấy đối diện có người cưỡi ngựa đến đây.

Người này mặt như một cô nương tốt, ngọc quan buộc tóc, cả người mặc huyền y, vạt áo lấp lánh lưu động, thì ra ở vạt áo là do tú nương thêu từng đóa tường vân.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hầu Gia Bốc Đồng

"Tỷ!"

Ban Hằng một đường xúc động chạy đến viện của Ban Họa, đã cắt đứt nữ giáo đang kể chuyện, nhận trà nha hoàn đưa, uống liền mấy ngụm lớn sau mới nói: "Đệ đã tra được."

Ban Họa phất tay để người không liên quan đều lui ra ngoài, hai tay vỗ mạnh lên bàn trà: "Là ai?"

" Trưởng tử Trung Bình Bá, Tạ Trọng Cẩm." Ban Hằng ròng rã uống xong một ly trà, mới miễn cưỡng thở nổi: "Chính là người ba năm trước thi đỗ Trạng Nguyên, nhưng phải đi nơi khác nhậm chức. Mắt Tạ Khải Lâm bị mù một con, hắn đã chuyển việc hồi kinh rồi, hôm qua mới vừa tới Kinh Thành."

"Tỷ, tỷ bảo ta điều tra hắn làm gì?" Ban Hằng đặt mông ngồi vào ghế, bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn Ban Họa: "Không phải tỷ thấy hắn có dáng dấp tốt, liền muốn ‘tò te tú tý’ hả?"

"Đầu óc đệ có thể suy nghĩ bình thường một chút được không. " Ban Họa đẩy tay Han Hằng đang định lấy điểm tâm ra: "Tỷ đệ trong lòng đệ, là dạng như vậy sao?"

Ban Hằng mờ mịt, không phải như vậy thì như nào?

https://thuviensach.vn

Ban Họa cảm thấy mình có chút ngứa tay, thiếu chút thì đập một phát vào khuôn mặt ngốc nghếch kia của Ban Hằng. Nhưng nàng vẫn nhịn được, thấy hắn chạy đầu đầy mồ hôi, đưa khăn tay quăng cho hắn: "Đệ nói, Trung Bình Bá phủ tạo phản khả năng lớn bao nhiêu?"

"Tỷ, tỷ cảm thấy đức hạnh đó của Trung Bình Bá phủ có thể tạo phản sao?" Ban Hằng trừng to mắt: "Đệ biết tỷ không chào đón người nhà này, nhưng lấy bô chụp lên nhà họ, thật vũ nhục cái bô mà."

" Hình như đệ nói cũng có chút đạo lý. " Ban Họa bóc hạt dưa, ném vỏ đi bỏ hạt vào chén bạc nhỏ: " Nam nhân mặc hắc y trong thiên hạ nhiều như vậy, không nhất định là hắn.”

"Có thể người nâng cờ tạo phản ở chỗ khác, được nhiều người ủng hộ..." Ban Hằng đột nhiên dừng lại: "Không đúng lắm, chuyện lớn như thế này, mới có thể để cường quốc tứ phương nâng cờ tạo phản chứ?"

"Tân đế kế vị, địa vị bất ổn, dân chúng oán than. " Âm Thị đi vào viện, ngồi đối diện hai huynh muội: "Tưởng gia trong thiên hạ hiện tại, không vững như bọn họ tưởng tưởng."

Đương kim Hoàng Đế tính tình xa hoa lãng phí, thích việc lớn hám công to, thậm chí dung túng người nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu mua quan bán tước, từ lâu trong dân gian đã có tiếng oán than, do quan viên trong triều đem những lời đồn đãi này đè ép xuống. Nhưng chỉ có thể ép tới nhất thời, không thể ép cả một đời?

"Mẫu thân, người nói chúng ta có nên nói giấc mơ của tỷ tỷ cho tổ mẫu biết không?" Ban Hằng sờ đầu: "Dù sao đầu óc chúng ta không dùng được, nên để tổ mẫu nghĩ ra biện pháp?"

"Không được." Lúc này Âm Thị phản đối: "Chuyện này tuyệt đối không thể nói cho tổ mẫu."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?" Ban Hằng không hiểu: " Chuyện chúng ta không giải quyết được, không giao cho tổ mẫu, thì giao cho ai?"

" Tổ mẫu không chỉ là tổ mẫu của các con, còn là Trưởng Công Chúa Tưởng gia, bà đã lớn tuổi, nếu để bà biết vương triều Tưởng gia sẽ bị người ta lật đổ con bảo làm sao mà lão nhân gia người có thể tiếp nhận?" Âm Thị tức giận nói: "Bình thường các con hãy đi thỉnh an tổ mẫu, thường xuyên ở cạnh lão nhân gia, còn chuyện khác không cần con bận tâm."

Ban Hằng ngoan ngoãn gật đầu: "Con nhớ rồi." Thuận tay đem chén bạc đựng hạt dưa bên trong rót vào miệng mình.

"Ban Hằng!" Ban Họa thấy hạt dưa mình bóc không còn, xém chút đem điểm tâm trang trí đổ hết lên đầu hắn:"Đệ là một quan lớn, còn muốn cướp hạt dưa của ta."

"Ta là đệ tỷ, không phải quan lớn. " Ban Hằng từ trên ghế nhảy dựng lên: "Vả lại bóc mấy hạt dưa cho đệ thì có làm sao, sau này đệ sẽ cưới một thê tử biết lột hạt dưa cho đệ."

"Phi! Sướng quá nhể. " Hai tay Ban Họa chống nạnh: "Nếu như ta có một phu quân như đệ, chắc chắn sẽ quất đệ mỗi ngày."

"Thế tỷ muốn tìm dạng phu quân gì, tìm kẻ đến ăn hạt dưa tỷ bóc à?" Ban Hằng nhảy nhót tránhné: "Đây mới gọi là nằm mơ đấy tỷ."

Âm Thị nhìn đối nam nữ nháo ầm ĩ này, nhịn không được lắc đầu bật cười, trong nhà có hạ nhân không dùng, hai người này lại thường xuyên vì chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau, thật không biết tính tình không gây sự thì không chịu nỗi này phải làm sao.

Trên đường cái, Ban Hoài mang theo hộ vệ tùy thời ra ngoài mua sắm, vòng tay này nước ngọc tốt, mua cho phu nhân, trâm cài đầu này xinh đẹp, mua cho nữ nhi, mấy bản chữ này đẹp, mua cho nhi tử mấy quyển. Bởi vì

https://thuviensach.vn

gần đây ông dành nhiều thời gian mua đồ, lại không lấy thế đè người, nên cho bao nhiêu tiền liền cho bao nhiêu, không khi dễ tiểu thương làm ăn, cho nên đại nghiệp Ban Hầu gia ở một con phố xa xỉ khác, được chưởng quỹ và hầu bàn hoan nghênh, thật hận không khiến ông đến mỗi ngày.

"Hầu Gia, đèn lưu ly là hàng vừa đến năm nay, mặc dù so ra kém tinh xảo hơn trong cung, nhưng lại có mấy phần nhã thú. " Chưởng quỹ nhiệt tình giới thiệu cho Ban Hoài một chiếc đèn lưu ly hình sao: "Buổi tối sau khi đốt, sẽ như có những ngôi sao rơi trên mặt đất, nữ quyến quý phủ nhất định sẽ rất thích."

Mắt Ban Hoài nhìn đèn lưu ly này, chế tác còn tính là thượng thừa, nhân tiện nói: "Bao nhiêu tiền?"

"Hầu Gia, ngài là khách quen của chúng ta, tiểu nhân muốn ra giá cao, cũng không dám với ngài đâu. " Mắt chưởng quỹ nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: " Người khác muốn nhất định là một ngàn lượng, nếu như ngài muốn, ta thu sáu trăm tám mươi tám lượng thôi, cũng coi lấy may mắn."

"Được, chờ ngươi sắp xếp người đưa đến phủ ta. " Ban Hoài nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn thấy một bức Ma Cô chúc thọ đang treo trên tường, ông nhớ tới mẫu thân từ trước đến nay rất thích tranh chữ cổ, liền nói: " Bức họa này bao nhiêu tiền?"

"Hầu Gia... Bức họa này đã có người định rồi, người xem có muốn nhìn bức khác hay không?" Chưởng quỹ cười nói: " Tiểu nhân bảo người đi lấy, để ngài từ từ chọn."

"Quên đi." Ban Hoài cảm thấy có chút đáng tiếc, bức họa này ngụ ý rất tốt, đưa cho mẫu thân không có gì thích hợp bằng.

"Nếu như Hầu Gia muốn, vãn bối liền đem bức họa này tặng ngài. " Một nam nhân từ bên ngoài đi vào: "Chỉ cần Hầu Gia không chê là được."

https://thuviensach.vn

Ban Hoài quay đầu nhìn người tới: "Dung Bá gia."

Dung Hà hành lễ vãn bối với Ban Hoài, quay đầu nói với hầu bàn: " Xếp lại bản vẽ, đưa cho Ban Hầu gia."

"Như vậy thì làm sao được, bức họa này đã được Dung Bá gia chọn kĩ, làm sao ta có thể đoạt của ngươi." Ban Boài mặc dù tuổi tác lớn hơn Dung Hà, phẩm cấp cũng cao hơn Dung Hà, nhưng lại không muốn chiếm tiện nghi của tiểu bối.

"Hầu Gia khách khí rồi. " Dung Hà lại lần nữa hành lễ vãn bối:"Bức họa này có thể khiến người ta hiểu nội dung, đã là duyên phận của nó, nếu ngài vẫn từ chối không nhận, đó chính là xem thường vãn bối."

Luận miệng lưỡi, mười người như Ban Hoài đều thua Dung Hà, cuối cùng Ban Hoài vẫn đem bức họa này thu về. Tốt xấu ông còn biết mình không nên nhận không ý tốt của người, nên quyết định hào phóng mời vãn bối tuổi trẻ, hiểu lễ nghi một bữa cơm, đi Vọng Nguyệt Lâu đắc nhất trong Kinh Thành.

Dung Hà không chỉ không có ghét bỏ ông là một Hầu Gia nhàn rỗi, ngược lại trên đường đi vô cùng tôn trọng ông, điều này khiến ấn tượng của Ban Hoài đối với y một Bá gia trẻ tuổi tài giỏi rất hài lòng, cuối cùng độ thiện cảm hợp khẩu vị của ông, còn nhi tử ông lại thuộc cấp độ cặn bã.

Tùy tùng hầu bàn ở Vọng Nguyệt Lâu có quen biết với Ban Hoài, nhìn thấy ông thì nhiệt tình chào hỏi hai người lên trên lầu ngồi.

Lúc Ban Hoài lên cầu thang, còn nói với hầu bàn dẫn đường: " Ta nhớ hình như thê tử ngươi sắp sinh con rồi?"

"Hồi Hầu Gia, nương tử nhà ta đã sinh, đáng tiếc là một nha đầu." Trên mặt hầu bàn không mang chút vui vẻ: "Cực khổ ngài hỏi."

https://thuviensach.vn

"Nha đầu cũng tốt." Ban Hoài sờ vào túi, lấy ra hai hoa sinh lớn nhỏ kèm hai hồ lô bằng bạc đưa cho hắn ta: "Cầm lấy làm gối đầu cho nha đầu nhà ngươi, phù hộ nàng sống lâu trăm tuổi, vô bệnh vô tai."

"Hầu Gia, tiểu nhân nào dám nhận..."

"Không sao, đây vốn là ta muốn đưa cho tiểu bối. " Ban Hoài một bộ dáng "Nhà ta có vạn kim, cử chỉ tùy tâm": "Cầm đi đi."

"Tạ, tạ Hầu gia!" Hầu bàn tiếp nhận hai bầu hồ lô bằng bạc, khuôn mặt cảm kích.

Dung Hà nhìn Ban Hoài và hầu ban hỏi thăm, ý cười trên mặt càng sâu. Hai người ngồi vào phòng bao, Dung Hà nói: " Hầu Gia thật có lòng tốt."

"Cũng không phải tâm ta thiện. " Ban Hoài lắc đầu, nhấp một ngụm trà nói: " Nếu như ta không mở miệng, nha đầu kia có thể sẽ không sống được."

Đối với quý tộc bọn hắn mànói, nuôi thêm một nữ nhi không tính là chuyện gì, nhưng đối với người bình thường, nhất là một bách tính bình thường sinh được nữ nhi mà nói, nữ nhi này là dư thừa. Trước kia ông từng chơi bời lêu lỏng ở vùng ngoại ô, mắt thấy một lão phụ ném chết tôn nữ dưới cầu, đầu nàng bị ngàn người giẫm dạpddeeer sau này mới không có nữ nhi đầu thai đến nhà bà ta.

Việc này qua đi, dọa ông bị bệnh một trận, uống mấy than thuốc an thần mới đỡ.

Dung Hà ngược lại không nghĩ tới Ban Hoài sẽ nói một câu như vậy, sửng sốt một chút: "Có thể thấy được Hầu gia vẫn có lòng hướng thiện đấy."

https://thuviensach.vn

Ban Hoài khoát tay áo, không muốn bàn lại việc này.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn dọn lên bàn, Ban Hoài không uống mấy ngụm rượu, tửu lượng đã lên đến đầu, cùng Dung Hà nói nhảm không giới hạn, khó có được chính là, Dung Hà vậy mà cũng có thể nói tiếp, không hổ là công tử đệ nhất thiên hạ.

"Trung Bình Bá phủ là đám khốn khiếp, còn muốn trưởng tử đến hộ bộ nhậm chức, hắn nghĩ hay lắm!" Ban Hoài nâng cốc giơ lên rồi nặng nề buông xuống: "Bọn hắn khi dễ khuê nữ ta như vậy, còn làm như chưa xảy ra chuyện gì, không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có!"

Dung Hà nhớ đến lời đồn trong Kinh Thành, Ban Hầu gia sủng ái nhất là trưởng nữ, lúc trước đích thứ tử Trung Bình Bá bỏ trốn với nữ nhân lầu xanh, lúc này Ban Hầu gia đi Trung Bình Bá phủ hủy hôn, còn đem Trung Bình Bá phủ đập đến thần hồn điên đảo, thậm chí ngay cả đại môn đều phải đổi. Sau này tìm được Tạ Khải Lâm về, còn bị đánh vô số lần, Trung Bình Bá đi cáo trạng, nói do người Tĩnh Đình Hầu làm, chỉ tiếc không có chứng cứ, Hoàng Thượng lại thiên vị Tĩnh Đình Hầu phủ, việc này không giải quyết được gì.

"Văn bối cũng cảm thấy trưởng tử Tạ gia không thích hợp đến hộ bộ. " Thành An Bá rót đầy rượu cho Ban Hoài:"Ngài cảm thấy hắn đi nơi nào nhậm chức thì tốt?"

"Đảm nhiệm chức cái rắm ấy, tốt nhất nên nhàn rỗi ở nhà mới tốt!" Ban Hoài say khướt mắng: " Bảo hắn ôm phụ thân hắn về cùng bú sữa thôi."

Mặc dù Ban Hoài không học được bản lĩnh võ tướng hành binh đánh trận của phụ thân ông, nhưng bản lĩnh mắng chửi người lại học được không ít.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trò Hay Trận Này

Ban Họa và Ban Hằng náo loạn một trận ầm ĩ xong, lấy lý do rèn luyện thân thể của hắn, kéo hắn cùng mình đi mua đồ. Tỷ đệ hai người vừa đi đến cửa lớn, đã nghe ồn ào bên ngoài, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Hai người đi tới cửa xem xét, hai gã sai vặt đỡ phụ thân bọn họ xuống xe ngựa, bộ dáng phụ thân say khướt, rõ ràng là đi uống rượu.

"Tỷ, mẫu thân có ra ngoài hay không?" Ban Hằng nhìn phíasau cửa, bộ dáng phụ thân hiện tại nếu như bị mẫu thân trông thấy thật không biết mẫu thân có tức giận hay không.

"Không, mẫu thân mới vừa nói muốn đi ngủ trưa. " Ban Họa đồng tình liếc nhìn Ban Hằng, đang chuẩn bị cùng Ban Hằng tiến lên đỡ Ban Hoài, thì trong xe ngựa bước ra một người.

"Quận Chúa, Thế Tử. " Dung Hà sửa sang lại y phục, áy náy nói với hai tỷ đệ: " Vừa rồi tại hạ dùng cơm với Hầu gia, không cẩn thận để ông ấy uống hơi nhiều, thực sự xin lỗi."

"Làm phiền Bá gia đưa phụ thân ta về " Ban Họa cảm thấy việc này không trách Dung Hà được, tửu lượng phụ thân nàng kém thế nào, nàng đều biết. Điều duy nhất nàng không nghĩ tới là phụ thân vậy mà có thể ở cùng Dung Bá gia, chuyện này giống như là mèo và thiên nga dừng lại chơi đùa cùng nhau, thấy thế nào cũng khiến người ta cảm thấy khó chịu: "Tưu

https://thuviensach.vn

lượng của gia phụ không tốt, nếu có chỗ nào mạo phạm, xin Bá gia không để trong lòng."

"Quận chúa nói quá lời, Hầu gia cũng không mạo phạm chỗ nào. " Dung Hà nhìn Ban Hoài đã bị gã sai vặt dìu vào cỗ kiệu, liền nói: " Đã đưa Hầu gia về an toàn, tại hạ cáo từ."

"Bá gia, không bằng lưu lại dùng chút trà bánh hẳn đi. " Ban Hằng đi tới, vái chào Dung Hà: "Bá gia, mời."

"Sao có thể quấy rầy..."

"Dung Bá gia. " Ban Hoài ngồi vào kiệu thò đầu ra từ cửa sổ, say khướt nói: “Ngươi người bạn này ta đã định!"

"Khụ." Ban Hằng vội ho một tiếng: "Bá gia, không nên khách khí, mời!"

Ban Họa yên lặng che mặt, quay đầu ra hiệu bọn sai vặt mau chóng nhấc kiệu đưa phụ thân về viện, về phần những thứ khác thì giao cho mẫu thân nàng quan tâm đi thôi.

"Chuyện này Dung mỗ đành phải mặt dày quấy rầy."

Dung Hà theo tỷ đệ hai người vào cửa, đây là lần đầu tiêny bước vào cửa lớn Ban gia, dáng vẻ bên trong Ban gia không khác tưởng tưởng của y là bao, lại có rất nhiều địa phương khác nhau. Phủ đệ xa hoa lại tinh xảo, kì hoa dị thảo, rường cột chạm trổ. Nếu như muốn vào cửa trong, còn phải thông qua một cây cầu cửu khúc, dưới cầu là hồ nước thanh tịnh, cá chép vàng thong dong tự tại ngoe nguẩy đuôi, vừa mập vừa lười. Nhưng hạ nhân bên trong nhà Ban Họa có quy củ hơn so với y tưởng tượng, không giống mấy hoàng thân quốc thích khác, rực rỡ gấm hoa nhưng quản hạ nhân chẳng ra gì.

https://thuviensach.vn

Nói đến đây là công lao của Hầu phu nhân, tương truyền năm đó Trưởng Công Chúa mười phần ưa thích phu nhân Tĩnh Đình Hầu, liền cố ý thay nhi tử bảo người cầu hôn. Cũng may Tĩnh Đình Hầu mặc dù chẳng làm nên trò trống gì, nhàn tản sống qua ngày, nhưng đối với phu nhân lại vô cùng tốt, y cũng nghe người ta nói phu nhân Tĩnh Đình Hầu lúc tuổi còn trẻ có bao nhiêu lanh lợi và xinh đẹp.

Mắt y nhìn tỷ đệ Ban gia, nhưng tính tình đôi tỷ đệ này lại theo khuôn mẫu là Tĩnh Đình Hầu hay sao?

Ba người ngồi xuống đình ngắm cảnh trong hồ, Ban Hằng không nhẫn nại nhất là cùng người nho nhã nói chuyện, nhưng sau khi nói với Dung Hà vài câu, hắn liền xưng huynh gọi đệ với Dung Hà. Bởi vì, đơn giản là vị này nói chuyện thực sự quá hợp khẩu vị rồi, mặc dù tài văn chương nổi bật nhưng cũng không ở trước mặt hắn ’thể hiện’, tính nết cũng hợp khẩu vị hơn văn nhân nho sĩ bên ngoài, cuối cùng hắn cũng hiểu phụ thân vì sao có thể cùng người này ăn cơm uống rượu.

"Thật hận không thể sớm ngày kết giao với huynh. " Ban Hằng nâng chung trà lên: "Đến, ta lấy trà thay rượu, kính huynh một chén."

"Ban huynh khách khí rồi. " Dung Hà nâng chung trà lên, cùng Ban Hằng đụng chén, ngửa đầuuống một hơi cạn sạch nước trà trong chén.

"Sảng khoái, tachịu không nổi nhất là khi người ta cứ giảng đạo uống trà." Ban Hằng nói: " Khát nước thì uống từng ngụm lớn, không khát thì uống từ từ để cảm nhận, đâu ra nhiều quy củ như thế."

"Ban huynh là người nhanh nhẹn, Dung mỗ thật không bằng. " Dung Hà nâng bình trà lên, khen ngược lại người, quay đầu lại thấy Ban Họa một tay nâng cằm không nói lời nào, liền đổ đi nước trà đã nguội trong chén của nàng, rót vào nước mới: " Tại sao Quận Chúa không nói chuyện?"

https://thuviensach.vn

"Nói gì?" Ban Họa trừng mắt nhìn, khoát tay nói: " Ta không có hứng thú với đề tài của nam nhân các ngươi."

Dung Hà buồn cười: "Quận Chúa cảm thấy hứng thú với thứ gì."

" Đồ trang sức châu báu, đồ vật càng xinh đẹp ta càng thích. " Ban Họa thở dài, một mặt cảm khái: "Nhân sinh khổ đoản, nghĩ đến thiên hạ còn nhiều đồ trang sức châu báu xinh đẹp như vậy không thuộc về ta, ta cảm thấy thật đau lòng."

"Khụ khụ khụ khụ!" Ban Hằng ho mấy tiếng, tỷ tỷ của ta ơi, tỷ có tâm chút đi, thanh danh của tỷ đã kém thế nào rồi? Còn dám nói mình thích đồ trang sức châu báu những thứ tục khí như vậy, không thể giả bộ cao nhã một chút được sao?

Ban Họa lườm hắn một cái, đem loại hành vi "Trâu già gặm mẫu đơn" này nói đến lí lẽ hùng hồn, khiến hắn không có tư cách ghét bỏ nàng.

Dung Hà giả bộ như không có trông thấy ánh mắt giữa hai tỷ đệ, ngược lại cười nói: "Quận Chúa mỹ mạo khuynh thành, quả thực chỉ có châu báu xinh đẹp nhất thế gian mới có thể phối với người."

Mắt Ban Họa lập tức cong thành hình trăng khuyết, thế gian này quả nhiên vẫn còn nam nhân dung mạo xinh đẹp miệng lại ngọt mới khiến người khác ưa thích.

"Dung Bá gia, điểm tâm này mùi vị không tệ, ngươi nếm thử xem." Ban Họa đẩy dĩa bánh ngọt màu xanh nhạt trước mặt mình lên trước mặt Dung Hà. Điểm tâm này nhìn đơn giản, trên thực tế làm ra lại rất hao tổn tinh lực, một bàn điểm tâm này làm xong phải hao phí gần một trăm lạng bạc trắng, nhưng vì nàng thích món này, cho nên mỗi tháng trong phủ đều sẽ làm loại điểm tâm này mấy lần.

https://thuviensach.vn

"Đa tạ." Dung Hà dùng đũa bạc kẹp một miếng bỏ vào miệng, bánh ngọt hương vị rất nhạt, còn mang theo nhàn nhạt hương trà cùng... Hương cỏ xanh mùa xuân tràn ngập, loại vị này Dung Hà không biết hình dung thế nào, nhưng hương vị rất ngon.

"Ăn thật ngon. " Dung Hà uống một ngụm trà, lau khóe miệng: " Tay nghề đầu bếp quý phủ thực sự tinh xảo."

Ban Họa nhìn trong mâm còn thừa lại bốn khối, dùng đũa chọn lấy một khối, lại đẩy dĩa đến trước mặt Dung Hà: "Thích thì ăn nhiều một chút."

Dung Hà nhìn ra đáy mắt Ban Họa có chút không nỡ, sau đó cầm đũa từ từ hưởng thụ nuốt vào ba khối điểm tâm.

Tâm tình Ban Họa rất phức tạp, thứ mình thích được người khác ăn rất vui vẻ, nhưng điểm tâm cung ứng một tháng của mình, cứ như vậy để người ta ăn hết bốn khối, nàng cảm thấy tim mình có chút đau.

Nàng sờ cằm, chẳng lẽ đây chính là thoại bản* trong miêu tả "Dù đau vẫn hạnh phúc"?

Thoại bản:một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này:

Dung Hà ở Tĩnh Đình Hầu phủ chờ đợi ròng rã hơn một canh giờ, lúc trở lại phủ của mình, trên mặt còn cười đấy.

"Bá gia, hôm nay ngài gặp chuyện gì tốt sao?" Gã sai vặt cận thân của y bước lên bưng theo nước nóng cho y rửa tay rửa mặt: "Tiểu nhân đã lâu chưa thấy người vui vẻ như vậy."

https://thuviensach.vn

"Đoạt điểm tâm của một tiểu nha đầu, có tính là chuyện tốt không. "Dung Hà lau tay sạch sẽ, cầm một quyển sách nằm tựa trên giường: "Đi nói với phòng bếp, bữa tối chuẩn bị ít chút."

"Vâng." Trong lòng gã sai vặt nghi ngờ, Bá gia nhà bọn hắn hiện tại thế nào, ngay cả điểm tâm của tiểu cô nương cũng đoạt, nếu chuyện này truyền đi, thì phải làm sao bây giờ?

Quy củ triều hội của đại nghiệp là ba ngày một triều hội nhỏ, năm ngày một triều hội lớn, Tĩnh Đình Hầu là một người nhàn rỗi, không bằng lòng làm một phần tử bất tài, chỉ có khi triều hội lớn đến, mới hiện thân trên triều hội, đứng trong đám người.

Nhưng triều hội lớn năm nay ông lại vô cùng phấn chấn, không chỉ chải đầu tươm tất, sống lưng ưỡn đến mức thẳng tắp.

Ông đi **vào người, lúc thấy Trung Bình Bá, hướng ông ta phóng đi một ánh mắt khinh bỉ, quay đầu cùng mấy vị Hầu gia nhàn tản đứng chung một chỗ.

Trung Bình Bá bị Tĩnh Đình Hầu liếc như thế, lại không thể liếc lại, càng không thể đánh ông, cả người ủy khuất vô cùng. Chẳng được bao lâu, ông ta lại nhìn thấy Ban Hoài cùng mấy con châu chấu trong triều thì thầm nói gì đó, còn thỉnh thoảng nhìn về phía ông, lửa giận trong lòng Trung Bình Bá càng sâu, những châu chấu này không có việc gì làm, cả ngày chơi bời lêu lổng có tư cách gì nói xấu ông ta chứ?

"Ai, có nghe nói gì chưa, Tiểu thiếp nhà Vương đại nhân vừa sinh cho ông ta một đứa con trai. Ôi, đã hơn năm mươi tuổi, còn không chú ý thân thể như thế, chậc chậc chậc."

"Đây thì tính là gì, Lý Ngự Sử bình thường ngôn từ chính nghĩa, hai ngày trước còn đi dạo kỹ viện, bị gã sai vặt nhà ta thấy rất rõ ràng."

https://thuviensach.vn

" Gã sai vặt nhà ngươi đi nơi bướm hoa đó làm gì?"

"Rượu ở Bách Hoa Uyển rất ngon, ta bảo gã sai vặt đến mua cho ta vài hũ không được sao?"

"Thủy Thanh, nghe nói gần đây ngươi mua được không ít đồ tốt, quý phu nhân mặc kệ ngươi rồi sao?"

"Phu nhân nhà ta dịu dàng như thế khi nào thì quản ta chứ?"

Mấy vị Hầu gia nhàn tản vốn đang nói một số chuyện bát quái, nhưng Trung Bình Bá nhìn thấy bọn họ cười nói, thành nói xấu ông ta, ông ta nắm chặt hốt* trong tay, lo lắng mình sẽ nhịn không được tiến lên cho Ban Hoài một đá.

Hốt:cái hốt, thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa.

"Tĩnh!" Một tên thái giám đi đến, vỗ tay nói: " Chư vị đại nhân, bệ hạ giá lâm."

Trên đại sảnh lập tức an tĩnh lại, chư vị triều thần theo tự bài vị, không nhìn thấy vẻ nhàn tản vừa rồi.

Triều hội tiến hành đến một nửa, Vương Đức đứng bên người Hoàng Đế nói: "Có việc thì tấu, vô sự bãi triều."

Một chân Ban Hoài bước ra ngoài, thế nhưng lại có những người khác động tác nhanh hơn ông.

"Bệ hạ, thần có việc khởi bẩm." Đứng ra là Lý Ngự Sử đi thanh lâu mấy hôm trước.

"Thần muốn tấu trưởng tử Trung Bình Bá Tạ Trọng Cẩm trong lúc nhậm chức ở Bình Châu, làm việc thiên tư*, dung túng cấp dưới ức hiếp

https://thuviensach.vn

bách tính, đức hạnh bên ngoài, là một con sâu mọt trong triều."

*Vì việc riêng mà làm việc trái phép.

Ban Hoài vốn không quá mong chờ với Lý Ngự Sử, cảm thấy dáng dấp ông ta xấu xí, là một vị tướng cay nghiệt. Bây giờ nghe ông ta tấu người Tạ gia, lại cảm thấy cằm nhọn hoắt mới cơ trí, quai hàm khó coi kia, cũng là trí tuệ, cả người đều thuận mắt.

"Bệ hạ, việc này vi thần cũng có nghe thấy. Thân là quan viên đại nghiệp, vi thần khẩn cầu Hoàng Thượng tra rõ việc này."

Lần này đứng ra, là Tả Tướng đương triều Nghiêm Huy.

Mặc dù bệ hạ tín nhiệm Thạch Hữu Tướng hơn, nhưng chuyện này ngay cả Nghiêm Huy đều đứng dậy, chỉ sợ không tra cũng phải xét.

Ban Hoài xoa bàn tay, miễn cưỡng áp chế kích động trong lòng, đây thật là trò hay trận này, đã náo nhiệt lại còn đặc sắc.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sụp Đổ

"Bệ hạ, khuyển tử tuy không tuyệt tài kinh thế, nhưng một lòng vì dân, tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện khiến người trong thiên hạ phỉ báng như thế được, mong bệ hạ minh giám!"

" Ngược lại ngươi nghĩ hay lắm, thiên hạ có mấy người biết tục danh Tạ gia ngươi?" Ban Hoài đá xoáy: " Khiến người trong thiên hạ đều mắng ngươi, ngươi không thể không nhịn."

"Ban Thủy Thanh!" Trung Bình Bá không thể nhịn được nữa tức giận nói: " Ta đã nhịn ngươi lâu rồi, ngươi còn cố tình gây sự!"

"Ta chỉ nói thật mà thôi, Trung Bình Bá không cần tức giận như thế. " Ban Hoài thở dài: "Thôi, ta cũng không muốn so đo với ngươi chuyện này. Danh tiếng Tạ gia lan khắp thiên hạ, thế gian không ai không biết, không người không hay, không phải thế sao?"

"Ngươi, ngươi..." Trung Bình Bá cảm thấy mỗi một câu của Ban Hoài, từng biểu lộ, đều sỉ nhục Tạ gia ông ta, thật khó thở lại cầm hốt xông lên.

"Trung Bình Bá, không được!"

Có một văn thần kêu một tiếng, trên triều lập tức loạn cả lên, vẫn có người nhanh nhẹn trong số đó, ngăn trước mặt Ban Hoài, nhưng mà người này bị đánh liên tục mấy cái lên cánh tay.

https://thuviensach.vn

"Dưới chân thiên tử, ngươi dám trên triều đình động thủ, đến tột cùng có để bệ hạ vào mắt không?!" Ban Hoài vội vàng kéo Thành An Bá đang cản trước mặt mình ra sau, miễn cho Trung Bình Bá nổi điên tiếp tục đả thương người.

Võ tướng đứng bên cạnh tiến lên nhấc bổng Trung Bình Bá còn đang uốn éo.

"Trung Bình Bá, đắc tội."

Võ tướng đưa mắt nhìn Ban Hoài và Trung Bình Bá, lui về chỗ.

"Thành An Bá, cánh tay của ngươi không sao chứ?" Ban Hoài thấy Trung Bình Bá đã nằm trên đất, quay đầu nhìn Dung Hà vừa áy náy lại vừa cảm kích:"Việc này là ta làm liên lụy tới ngươi, thật sự có lỗi."

"Hầu Gia nói quá lời. " Dung Hà đưa mắt nhìn Trung Bình Bá, thở dài nói: " Trung Bình Bá, ngươi và Tĩnh Đình Hầu là quan đồng liêu, có hiểu lầm gì thì nói ra. Tức giận như thế, tổn hại sức khỏe!"

"Hừ!" Vân Khánh Đế ngồi trên cao gõ ngự tọa liên tục: "Trẫm thấy, ông ta đang thẹn quá hoá giận, không để trẫm vào mắt."

"Bệ hạ, thần vô ý mạo phạm thiên nhan, nhưng Tĩnh Đình Hầu thực sự khinh người quá đáng, cả ngày tìm vi thần gây phiền phức, vi thần thực sự nhịn không được, mới nhất thời xúc động phạm phải sai lầm lớn như thế, mong bệ hạ minh xét." Trung Bình Bá bị võ tướng vứt xuống đất, đã tỉnh táo lại, nghe thấy bệ hạ tức giận, trong lòng ông ta hối hận không thôi, cũng càng hận thêm Ban Hoài gây cản trởông ta cả ngày.

Vân Khánh Đế biết hai nhà có ân oán, ông thấy, Ban Họa là một văn bối khiến người khác ưa thích, mặc dù ông sẽ không để nhi tử mình cưới, nhưng cũng không hề đại biểu ông có thể nhìn những người khác hủy hoại mặt mũi Ban Họa. Ban Họa là ai, là biểu chất nữ của ông, tôn nữ Trưởng

https://thuviensach.vn

Công Chúa, có quan hệ thân thích cùng hoàng gia, gả cho thứ tử Tạ gia, còn gọi là gả thấp.

Nào biết thứ tử Tạ gia vậy mà cùng nữ nhân lầu xanh bỏ trốn, chuyện này không chỉ đánh vào mặt Ban Họa, mà còn đánh vào mặt ông.

Trên dưới cả triều người nào không biết ông sủng ái Ban Họa, nhưng hậu bối ông sủng ái lại bị người ta đào hôn, đây là không để ông trong mắt, còn cười nhạo ông không có ánh mắt, sủng ái một tiểu cô nương bị nam nhân đào hôn?

Ban Hoài làm phụ thân Ban Họa, châm chọc ông ta vài câu thì thế nào, thời điểm con ông ta đào hôn sao không thấy ông ta kích động như vậy, hiện tại nghe vài câu nhàn thoại, liền muốn lên triều ẩu đả với một Hầu gia tước vị cao hơn ông ta, đơn giản là xem thường triều đình.

Vân Khánh Đế mất hứng, không còn tâm tình, nên lời nói của Trung Bình Bá, trong lòng ông đều thành lời nói nhảm.

Ông nhìn cũng không nhìn Trung Bình Bá một cái, nói với Tả Tướng Nghiêm Huy: "Nếu như thế, thì do ngươi tra rõ việc này, Đại Lý Tự và Hình Bộ hỗ trợ. Trước khi điều tra ra vụ việc, Tạ Trọng Cẩm tạm thời giam giữ ở thiên lao, không được cho ai vào thăm!"

"Bệ hạ!"

Trung Bình Bá chán nản quỳ gối trên đại điện, âm thanh run rẩy nói: "Bệ hạ, khuyển tử oan uổng mà!"

"Có oan uổng hay không, chờ khi điều tra xong mọi chuyện mới biết được." Vân Khánh Đế không kiên nhẫn đứng lên: "Bãi triều!

"Cung tiễn bệ hạ."

https://thuviensach.vn

Trung Bình Bá mờ mịt quỳ ngồi trên mặt đất, sớm biết như vậy, ông ta sẽ không cho trưởng tử trở lại Kinh Thành. Thứ tử hỏng một con mắt, trưởng tử lại bị giam giữ trong thiên lao, Tạ gia bọn họ đến tột cùng trêu chọc tà thần gì rồi?

"Trung Bình Bá, ngươi còn không đi?"

Trung Bình Bá từ dưới đất bò dậy, mắt nhìn võ tướng nói chuyện với ông ta, mờ mịt đi ra ngoài điện.

Bỗng nhiên, ông ta nhớ ra gì đó, quay đầu nhìn võ tướng này: "Nếu như ta không nhớ lầm, Tào Tướng Quân hình như là thuộc hạ cũ của Tĩnh Đình Công?"

Tào Tướng Quân vuốt râu trên cằm:"Trước kia mạt tướng đúng là thuộc hạ cũ của Phò Mã Trưởng Công Chúa, Trung Bình Bá hỏi chuyện này để làm gì?"

"Ta thấy các ngươi là võ tướng, đối với hậu nhân của Tĩnh Đình Công thất vọng cực độ, không nghĩ tới..." Trung Bình Bá lắc đầu:"Các ngươi là võ tướng ngược lại là có tình có nghĩa."

Tào Tướng Quân không giải thích được nhìn Trung Bình Bá: "Ngươi đang nói gì vậy?"

Trung Bình Bá nhìn bộ dạng này của hắn, nhịn không được nhíu mày, chẳng lẽ do ông ta suy nghĩ nhiều?

"Dung Bá gia, cẩn thận bậc thang." Ban Hoài một đường đưa Dung Hà hồi Thành An Bá phủ, chờ thái y đến khám,ông mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

"Hầu gia, tại hạ cũng không bị thương gì." Dung Hà xắn tay áo lên, phía trên có một cục máu ứ đọng, nhìn có chút doạ người.

https://thuviensach.vn

"Đã lớn như vậy rồi, còn chưa từng bị thương?" Ban Hoài quay đầu nhìn về phía thái y: "Thái y, ngươi nhìn giúp xem, có bị thương đến xương cốt không?"

Tương truyền Dung Bá gia viết thư pháp rất đẹp, thậm chí có thể viết đồng thời hai tay, nếu tay thật sự bị thương, lương tâm ông làm sao sống tiếp đây?

"Ban Hầu gia yên tâm, Dung Bá gia chỉ bị thương ngoài da, bôi thuốc cao mấy ngày nữa liền ổn." Trong lòng thái y có chút kinh ngạc, Dung Bá gia là nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, sao lại ở chung với Ban Hầu gia hoàn khố được?

Chẳng lẽ...

Mắt ông ta nhìn Ban Hoài, thiên kim Ban gia mỹ mạo khuynh thành, không lẽ hai nhà này muốn kết thân?

Nhưng Ban Quận Chúa đẹp thì đẹp vậy, nhưng ở chung một chỗ với Dung Bá gia có phải có chút không hợp?

Lúc này trong Tĩnh Đình Hầu phủ, Ban Họa đang đốc thúc Ban Hằng luyện công phu quyền cước, Ban Hằng gào khóc kêu khổ, cũng không dám ngồi lên đất, hắn sợ roi trên tay tỷ hắn.

"Tỷ, một khắc đồng hồ đã tới chưa?"

"Còn sớm đấy. " Ban Họa nhìn chằm chằm chén trên đỉnh đầu hắn: "Đệ đừng run, run nước sẽ tràn ra chén, cẩn thận ta quất đệ."

Ban Hằng nghiến răng nghiến lợi nói: "Tỷ, tỷ tỷ là mỹ nhân đẹp nhất đại nghiệp, tỷ để ta thở một chút được không, một chút thôi."

https://thuviensach.vn

Ban Họa nhìn sâu vào Ban Hằng: "Hằng đệ, nếu như đệ không rèn luyện thân thể cho tốt, đợi sau này phụ mẫu già nua, sao đệ có thể bảo vệ họ?"

"Đệ không có sở trường thi từ, ngày sau không được làm văn nhân."

Đầu gối Ban Hằng mềm nhũn.

"Không có sở trường thi họa, không bán được tranh."

Đầu gối Ban Hằng lại mềm hơn.

"Không có sở trường thuật toán, không làm được thầy bói."

Đầu gối Ban Hằng mềm đến không thể mềm hơn.

"Còn không thiện xạ, cũng không làm được thợ săn."

Ban Hằng nghĩ mình sắp quỵ xuống.

" Tay chân đệ không linh hoạt ngũ cốc cũng không phân biệt được, không biết trồng trọt, điều duy nhất có thể làm, đó là rèn luyện khí lực, dựa vào sức mạnh kiếm tiền sinh hoạt. Coi như ngày sau không khổ lắm, nhưng ít ra đệ có thân thể tốt, mới có thể khiến kẻ xấu không dám động tới đệ."

Ban Hằng rốt cục ‘phù phù’ một tiếng quỳ xuống.

"Tỷ! Ta sai rồi."

Ban Họa cầm khăn lau đi nước trên mặt hắn, hài lòng vỗ đầu hắn: "Hiểu rồi thì tốt, đi đổi bộ y phục khô, sau đó trở về tiếp tục."

"Vâng." Ban Hằng mệt mỏi từ dưới đất bò dậy, mắt nhìn cái chén bị rơi nát bét trên đất, bắt đầu tính toán trong đầu, chờ mấy năm sau, hắn ở bến tàu khiêng mấy túi hàng hóa, mới có thể mua một chén sứ?

https://thuviensach.vn

Xế chiều hôm đó, hắn liền đi hỏi thăm quản gia một chút, hắn làm bể mất một cái chén đã sản xuất, giá cả một cái chén ước chừng khoảng hai mươi lượng, đủ cho một gia đình nông dân bình thường tiêu xài dư dả trong một năm. Công nhân khiêng hàng ở bến tàu khiêng một túi hàng có thể đạt được năm văn tiền, chuyện này còn cần vận khí tốt, gặp phải đốc công là người phúc hậu.

Một lượng bạc đổi được một ngàn văn, hai mười lượng bạc là hai vạn văn, cho nên hắn phải khiêng năm ngàn túi hàng mới có thể mua chén hắn đã làm bể sao?

"Tỷ!" Ban Hằng gào khóc thảm thiết xông vào viện Ban Họa: "Chúng ta vẫn nên đi chôn bạc thôi!"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đồ Bỏ Đi

"Ui da, ngươi làm gì vậy hả?" Ban Họa đang nằm trên giường êm để nha hoàn xoa bóp đầu cho nàng, Ban Hằng lại gào khóc xông tới, dọa nha hoàn mạnh tay làm đứt mấy sợi tóc của Ban Họa.

"Quận Chúa. " Tiểu nha hoàn bị dọa đến trắng bệch cả mặt, nàng ta hoảng loạn nhìn Ban Họa, tay chân cũng không biết làm như thế nào cho ổn.

" Tất cả các ngươi lui xuống đi. " Ban Họa quay đầu nhìn tiểu nha hoàn:"Không sao, chuyện này cũng không trách ngươi."

"Tạ Quận Chúa." Tiểu nha hoàn đi theo những người khác lui ra ngoài, tay rất run. Nàng ta cúi đầu nhìn thấy trên tay mình còn vài cọng tóc, chỉ cảm thấy Quận Chúa nhà mình đẹp người đẹp nết, không một khuyết điểm.

"Ngọc Trúc, ngươi hầu hạ bên người Quận Chúa một hai năm rồi, lá gan sao còn nhỏ như thế?" Tiểu nha đầu giao hảo tốt kéo cổ tay của nàng ta, nhỏ giọng cười nói: " Xem ra đợi lát nữa Quận Chúa lại phải cùng Thế Tử đấu võ mồm."

"Ngươi đừng nói nhảm, chuyện của chủ nhân, sao hạ nhân như chúng ta có thể nói lung tung chứ?" Ngọc Trúc bận bịu giật cổ tay của nàng kia: "Nếu để quản gia nghe được, chắc chắn trừ bạc tháng này của ngươi."

https://thuviensach.vn

Tiểu nha đầu vội im miệng, quay đầu nhìn bốn hướng nháy mắt, không nhìn thấy bóng dáng quản gia, mới yên tâm lại.

Trong viện, Ban Họa từ trên giường quý phi ngồi dậy, đem tóc xõa sau lưng: "Lần trước bị Dung Bá gia phát hiện, không phải đệ nói sẽ không tiếp tục làm loại chuyện ngu xuẩn này sao?"

"Cũng không phải mỗi lần đều có thể bị Dung Bá gia phát hiện. " Ban Hằng mặt dày nói: "Thời điểm ta nói giỡn, tỷ đừng xem là thật. Tỷ, sáng mai chúng ta hãy đi chôn bạc có được hay không?"

"Tự đệ đi đi. " Ban Họa nằm xuống giường quý phi: "Buổi sáng lạnh như vậy, ta không muốn rời giường."

"Nếu vậy... Ban đêm chúng ta hắn đi,tối mai chúng ta ở trong biệt trang ngoại ô, không về thành." Ban Hằng suy nghĩ: "Ban đêm đi ra ngoài không quá an toàn, chạng vạng tối chúng ta đi, nếu như không kịp lệnh cấm đi lại ban đêm, thì ở biệt trang một đêm, tỷ thấy thế nào?"

Ban Họa trầm mặc một lát: "Đệ đi gọi nha hoàn giữ cửa của ta vào đây."

"Gọi họ làm gì?" Ban Hằng không hiểu.

"Không gọi bọn họ thì đệ chải đầu cho ta chắc?" Ban Họa đứng người lên: "Lát nữa ta sẽ đi nói cho mẫu thân một tiếng."

"Được!" Ban Hằng cao hứng gật đầu, quay người gọi bọn nha hoàn vào: "Tỷ, vậy ta đi thu dọn một chút."

Ban Họa không để ý tới hắn, ngồi trên giường mềm, nhìn chiếc vòng bạch ngọc quấn chín vòng trên cổ tay mình,nàng lo lắng với đầu óc đệ đệ mình, năm năm sau sẽ quên mình đã đem bạc chôn ở đâu.

https://thuviensach.vn

Bọn nha hoàn nối đuôi nhau vào, hầu hạ Ban Họa chải đầu thay y phục. Mỗi một món đều hao phí thời gian hơn một tháng của Tú Nương mới có thể làm ra, người dân bình thường cả đời cũng không mua nổi trâm gài tóc, ngọc bội, vòng tay, trân châu vậy mà lại vứt bỏ cứ như tảng đá tùy ý đặt vào hộp bỏ một góc, chờ đợi chủ nhân ngẫu nhiên sủng hạnh.

Ban Họa dùng bàn tay nhẹ nhàng bôi son lên môi mình, mấp máy môi, bặm môi mình khiến nó diễm lệ lại mọng nước, nàng hài lòng đứng lên, đi đến chủ viện.

Mặc dù việc Thành An Bá bị thương, khiến Ban Hoài có chút áy náy, nhưng tổng quát mà nói, tâm tình Ban Hoài vẫn rất tốt. Ông đi vào nhị môn, nhìn thấy nữ nhi hoạt bát đáng yêu, nụ cười trên mặt lập tức xán lạn thêm vài phần: "Họa Họa."

"Phụ thân. " Ban Họa phúc thân với Ban Hoài, chạy chậm đến trước mặt ông:"Ngài cười vui vẻ như vậy, có chuyện gì xảy ra à?"

Từ trước đến nay Ban Hoài ở trước mặt nữ nhi không giấu được gì, đem chuyện xảy ra hôm nay trên triều nói cho Ban Họa, cuối cùng còn cảm khái một câu: "Thành An Bá thật là một người tốt."

"Người nói Tạ Trọng Cẩm bị vào đại lao?" Tâm tình Ban Họa có chút phức tạp, chẳng lẽ sau này người tạo phản thật sự là Tạ Trọng Cẩm, thế nhưng gã ta làm gì có bản lĩnh tạo phản? Trong giới văn nhân thì không bằng Dung Hà, trong võ tướng càng không có bao nhiêu hy vọng, cũng không thể học tiền nhân, làm thần tích gì đó, nói mình số trời đã định, xúi dục dân chúng cùng gã tạo phản à?

Ban Hoài thấy nữ nhi thật lâu không nói gì, không hiểu nhìn nữ nhi: "Nữ nhi ngoan, tại sao con không nói chuyện?"

"Phụ thân, người nói... Chúng ta có nên giết hắn ta không." Ban Họa sâu kín nhìn Ban Hoài, thanh âm nhẹ nhàng, nhưng nghe có chút làm người

https://thuviensach.vn

ta sợ hãi.

"Ách, giết ai?" Ban Hoài bị lời nói của nữ nhi làm giật nảy mình: "Nữ nhi ngoan, con và Đại Lang Tạ gia có thù oán gì?"

"Không có." Ban Họa nhỏ giọng nói:" Con chỉ lo lắng hắn là người kia."

"Không thể nào. " Ban Hoài không dám tin: "Với đức hạnh kia của Tạ Kim Thoa, có thể nuôi ra một nhi tử biết làm đại sự sao?"

Ban Họa không phản bác được, nàng tự gõ đầu: "Đều tại con,không nhớ được mọi chuyện."

"Không sao, dù là phụ thân cũng không nhớ mọi chuyện, chỗ này con giống ta." Ban Hoài an ủi vỗ đầu Ban Họa: "Đi, chúng ta tìm mẫu thân con thôi."

"Phụ thân, ngài đã trở về?" Ban Hằng thấy Ban Hoài bước đến, từ trên ghế đứng lên: "Mẫu thân còn đang lo lắng người sao muộn như vậy còn chưa về đấy."

"À, hôm nay trên triều gặp một số việc." Ban Hoài lại cùng vợ con nói một lần chuyện xảy ra trên triều:"Cũng trách ta không cẩn thận, thậm chí liên lụy đến Thành An Bá. Phu nhân, bà thấy chúng ta đưa thứ gì tạ lễ thì được?"

Âm Thị suy nghĩ cặn kẽ rồi nói: "Ông yên tâm đi, việc này giao cho ta sắp xếp."

Phủ Thành An Bá, Dung Hà nhìn cánh tay sưng phù của mình, buông tay áo xuống che lại mùi thuốc nồng đậm, lấy khăn tay lau miệng, nói với hộ vệ áo lam trước mặt:" Ngày mai đúng lúcsắc thu, là thời tiết leo núi tốt."

https://thuviensach.vn

"Đúng."

Dung Hà cầm lấy sách trên bàn, còn chưa kịp xem một trang, quản gia đã bước nhanh đi tới.

"Bá gia, Tĩnh Đình Hầu phủ đưa tạ lễ tới."

"Tạ lễ?" Dung Hà không nghĩ tới người Tĩnh Đình Hầu phủ vậy mà khách khí như thế, y để sách xuống cầm qua danh mục quà tặng xem xét, bên trong là các loại thuốc bổ, còn có mấy hộp thuốc trị thương tốt nhất, cùng... Một hộp bánh ngọt Lục phù ngự tiền Long Tỉnh?

Quản gia cầm một hộp đựng thức ăn từ gã sau vặt, biểu lộ có chút vi diệu: " Người Tĩnh Đình Hầu phủ phái tới tặng lễ nói, đồ vật trong hộp không thể để lâu."

"Lấy tới cho ta xem một chút."

Quản gia đưa hộp bưng đến trước mặt Dung Hà, Dung Hà mở nắp, bên trong là lá sen màu xanh thẳm, bên trong để mười hai chiếc bánh ngọt chỉnh tề, bên trong bánh ngọt xanh nhạt lộ ra trong suốt, mềm mại đáng yêu, hình như còn tản ra một mùi thơm như có như không.

Dung Hà nhìn mười hai chiếc bánh điểm tâm này, nhịn không được cười khẽ một tiếng, nói với quản gia: "Ngươi tự mình đi cám ơn người tới tặng lễ, không được chậm trễ."

"Vâng." Quản gia cảm thấy người Tĩnh Đình Hầu phủ có chút không đứng đắn, nhà ai tặng lễ cho người ta lại tặng điểm tâm nhỏ, gặp phải người lòng dạ hẹp hòi, còn không phải cho là bọn họ xem thường người khác, ngay cả một đĩa điểm tâm đều dùng không nổi rồi.

Hương vị điểm tâm lần này và lần trước không có khác biệt gì, nhưng mà có thể bởi vì không còn ai thể hiện ra vẻ hào phóng không nỡ của mình,

https://thuviensach.vn

Dung Hà cảm thấy không ngon như lần trước. Ăn hai khối xong, Dung Hà buông đũa xuống, quay đầu tiếp tục xem sách.

Sáng sớm hôm sau, Ban Hằng đã tỉnh từ sớm, hắn hết tìm đông kiếm tây, tìm mấy thứ đáng tiền nhưng lại không có chỗ bỏ vào bao cát ngụy trang. May mắn gần đây mỗi ngày tỷ hắn đều giày vò, hắn cảm thấy rốt cục mình có thể một hơi khiêng hai bao cát thật to này lên núi.

Hiện tại khiêng bao cát một lần, có thể khiến say này khiêng được nhiều bao hơn, hắn chịu được!

"Quận Chúa, sáng hôm nay Thế Tử tới hỏi nhiều lần ngài dậy chưa. " Như Ý hầu hạ Ban Họa rửa mặt, có chút buồn cười nói: " Có muốn nô tỳ phái người nói cho Thế Tử một tiếng không?"

"Không cần." Ban Họa lau sạch sẽ: "Tính tình của hắn cũng nên mài dũa một chút rồi."

"Vâng." Như Ý cười đồng ý, để nha hoàn khác đem nước đi: "Hôm nay người muốn chải tóc kiểu gì?"

" Hôm nay ta muốn ra cửa, đêm nay phải cùng phụ thân ở lại biệt trang, ngươi và Cát Tường giúp ta dọn dẹp một chút." Ban Họa ngồi vào trước gương đồng, xem mặt mình kĩ càng trong gương. Thời tiết vào thu, hoa điền giữa trán vẫn tô lại thành màu hồng là tốt nhất.

Dùng xong cơm trưa, Ban Hoài lấy lí do dẫn nữ nhi đến biệt trang chơi đùa chỉ huy Ban Họa và Ban Hằng ra cửa.

Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, lúc đi đường tắt ngang một tiệm may, không hẹn mà gặp nam nhân đang ra khỏi cửa.

Nam nhân này dáng dấp mười phần xuất chúng, thân thể như ngọc, cả người mặc áo gấm, một đầu tóc xanh dùng ngọc quan buộc lại, đã đoan

https://thuviensach.vn

chính lại nhanh nhẹn. Không được hoàn mỹ là trên mặt nam nhân đeo một mặt nạ màu bạc, đúng lúc che khuất nửa phần trên mặt trái của hắn.

Nhìn thấy Ban Họa, nam nhân dừng bước, trên mặt biểu lộ do dự, giống như áy náy, còn có chút trốn tránh.

Một người nam nhân xuất chúng đeo mặt nạ, luôn dễ nhận ra trong đám người. Hắn ta nhìn thấy Ban Họa, Ban Họa tự nhiên cũng nhìn thấy hắn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lại không có lời gì có thể nói.

Hai năm trước bọn họ là vị hôn phu và vị hôn thê sắp thành thân, nhưng Tạ Khải Lâm vì một nữ nhân lầu xanh mà đào hôn, khiến nàng nhận hết chế giễu thế nhân, đây là sỉ nhục lớn nhất mà đời này Ban Họa phải chịu.

Ấy, khi đó nàng đã mắng thế nào?

Nàng nói: Dung mạo của nàng đẹp như vậy, nam nhân này mắt bị mù, mới cùng một hoa khôi lầu xanh bỏ trốn?

Xem ra nàng hai năm trước mắng đúng, nam nhân này quả nhiên mắt mù rồi.

"Giá!" Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nam nhân này, không chút do dự cưỡi ngựa mà đi.

Lúc trước tình hình sâu như vậy, cuối cùng vì sao từ bỏ vinh hoa phú quý mà chạy theo một nữ tử lầu xanh đáng thương? Bởi vì không chịu được phỉ báng thế nhân, chịu không được cuộc sống không có người hầu hạ? Đáng thương cho hoa khôi kia, cho là mình tìm được chỗ dựa cả đời, nào biết nàng ta lại tìm được thứ đồ bỏ đi như thế.

https://thuviensach.vn

Cho nên phần lớn nam nhân trên thế gian,lúc hoa tiền nguyệt hạ* đó hắn có thể làm anh hùng anh dũng nhất thiên hạ, nhưng chỉ vẻn vẹn làm anh hùng lúc hoa tiền nguyệt hạ mà thôi.

*Bên hoa dưới trăng: ý nói trăng hoa

Tạ Khải Lâm đứng y tại chỗ, nhìn cô nương áo tím trên lưng bạch mã, vuốt ve mặt nạ bạc trên gương mặt mình, hai mắt nhắm nghiền.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Một Lời Khó Nói Hết

Mặt trời lặn, màn đêm đân buông xuống, ba người Ban gia mang theo mấy trung bộc bò lên trên núi. Ngọn núi này cách biệt trang không xa lắm, nhưng bởi vì những năm gần đây nơi này luôn có ma quỷ lộng hành, cho nên khi đêm đến, thì không người nào dám xuất hiện ở đây.

"Tỷ, tỷ nói nơi này..." Ban Hằng cọ vào người Ban Họa, nhỏ giọng nói: " Có phải có đồ không sạch sẽ không?"

Trên núi cỏ cây tươi tốt, diện tích lá rụng rất nhiều, chân giẫm lên phát ra tiếp lẹp xẹp.

"Tỷ, ta cảm thấy nơi này hơi lạnh rồi.”Ban Hằng khoanh tay, níu góc áo Ban Họa: "Nếu không trưa mai chúng ta lại đến đi."

"Sắp tối rồi, nhất định sẽ lạnh." Mắt Ban Họa nhìn bốn phía, bởi vì cây cối rất nhiều, rừng có chút âm trầm, thỉnh thoảng còn có vài tiếng chim không biết tên vang lên.

"Đi bên này. " Mắt Ban Họa nhìn đệ đệ đang co lại sau lưng, còn thỉnh thoảng nhìn phụ thân chung quanh, kéo tay áo ra khỏi tay Ban Hằng, nói với Ban Hằng: "Tự mà đi."

Ban Hằng cảm thấy trong tay trống trơn, trong lòng không nỡ mười phần, cuối cùng tiến đến bên người Ban Hoài, kéo góc áo ông lại.

https://thuviensach.vn

Hai phụ tử nhìn nhau một lát, kéo áo lẫn nhau.

"Phụ thân, Hằng đệ, nhớ kỹ nơi này. " Tìm được chỗ tốt, ban Họa sai sử Ban Hằng đào hố: "Trở về con sẽ vẽ cho hai người một bức tranh, sau này nếu quên, thì dựa vào tranh mà tìm."

"Chúng ta không nhớ cũng còn tỷ mà?" Ban Hằng đào nửa ngày, cũng chỉ đào ra một cái hố cạn mười tấc:"Không có tiền mọi người cùng nhau trải qua thời gian cực khổ, có tiền cũng cùng một chỗ tiêu xài. Có người nhớ là được rồi, ta và phụ thân còn phí khí lực làm gì?"

"Vậy lỡ như... Lỡ như ta cũng quên thì làm sao đây?" Ban Họa thấy Ban Hằng nửa ngày cũng không đào được nhiêu, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ kéo hắn ra: "Đệ tránh ra, để ta."

Ban Hằng mừng rỡ lười nhác, hắn bước sang bên cạnh nhường đường: "Nếu không chúng ta chọn thêm mấy chỗ, thì sẽ nhớ được một chỗ. Vả lại, trình độ vẽ tranh của tỷ, để ta nhìn tranh mà tìm, ta cũng không tìm thấy chỗ đâu."

"Trình độ vẽ tranh của ta thế nào?" Ban Họa liếc mắt nhìn hắn: "Tự đệ vẽ xem."

"Ta cũng không vẽ được."

"Không được thì im miệng, một Đại lão gia nói nhiều như vậy, đi kiếm chỗ nào cưới thê tử trẻ trung đi?" Ban Họa nhún nhún người trên nền đất, ném xuống một chiếc hộp cỡ bằng bàn tay, rải lên một tầng đất lại thêm mấy khối đá vụn, cứ như vậy một tầng đất một tầng đá, cuối cùng cũng lấp đầy hố, nàng còn cố ý đào một khối cỏ ở đằng trước.

"Tỷ, không chon hết vào đó sao?" Ban Hằng đi theo sau lưng Ban Họa, nhìn nàng lại đổi nơi đào hố:"Tỷ quá tốn sức đấy."

https://thuviensach.vn

"Thỏ khôn có ba hang đã nghe nói qua chưa?" Ban Họa thở hổn hển mấy cái: "Hoặc là bây giờ đệ im miệng, hoặc là đệ đến đào."

Ban Hằng yên lặng cầm một cái cuốc nhỏ, chạy đến mười bước tự mình đào, kết quả đào không bao lâu, cái cuốc đào được một tảng đá lớn, phần sức phản lại khiến hắn đặt mông ngồi xuống đất.

"Ai u. " Ban Hoài đang ở một góc khác đào hố, cảm khái lắc đầu: "Nhà chúng ta quả thật đời sau càng tệ hơn đời trước."

Ban Hằng yên lặng lau mặt một cái, nhà bọn hắn hiện tại có tư cách nói lời này sao, chỉ mình tổ mẫu mà thôi, phụ thân... Nam nhân, có chút tự tin cũng là tốt.

Sắc trời lại trầm xuống, Ban Hằng và Ban Hoài rốt cục đào xong một cái hố, riêng phần mình chôn một hộp châu báu và một hộp vàng cây vào, quay đầu thấy hai chiếc hộp còn dư khi nãy đã được Ban Họa xử lí.

"Có nữ nhi như thế, phụ thân không còn cầu gì hơn. " Ban Hoài hơi có chút đắc ý nói: " Nhà chúng ta, tỷ con mới giống tổ phụ nhất."

Mười năm trước, thời điểm tổ phụ qua đời, Ban Hằng chỉ có năm tuổi, trong trí nhớ tổ phụ là một lão nhân hiền lành, có đôi khi sẽ còn cõng hắn lên cổ, sau đó mang hắn đi dạo phố, mua cho hắn rất nhiều đồ chơi nhỏ.

Nhưng ấn tượng khắc sâu nhất của hắn vẫn là tổ phụ không có việc gì liền thích dẫn tỷ tỷ đi luyện quyền cước, dẫn tỷ hắn đi cưỡi ngựa.

"Được " Ban Họa chuyển xong khối đá cuối cùng, vỗ tay phủi bùn: "Trời đã tối, chúng ta xuống núi."

Mắt phụ tử Ban gia nhìn ngọn núi đen như mực, thu dọn đồ đạc tăng tốc độ, hận không thể lập tức mọc ra một đôi cánh bay xuống núi.

https://thuviensach.vn

"Tỷ, tỷ có nghe thấy tiếng bước chân không?" Bỗng nhiên, Ban Hằng dừng động tác trong tay lại, kinh hoàng nhìn bốn phía xung quanh: "Mọi người nghe cẩn thận."

"Chúng ta đi mau." Ban Họa nhặt cuốc trên đất lên: "Còn nghe gì mà nghe chứ!"

Thoại bản trong lòng đã sớm viết, phàm là phát hiện tiếng động, người hiếu kì xem, bình thường đều chết sớm.

Ba người Ban gia vội vàng đi ra ngoài, Ban Họa chạy mấy bước, nhớ tới bao cát bọn họ ném xuống đất, thế là quay đầu nhìn thoáng qua, lúc này trong rừng rậm vừa vặn có mấy người đi ra.

"Ai ở chỗ này?!" Thanh âm của đối phương mang theo chút khắc nghiệt, Ban Họa còn nghe được thanh âm lưỡi dao ra khỏi vỏ

"Ai ở chỗ này giả thần giả quỷ dọa bản Quận Chúa?" Ban Họa nắm chặt cái cuốc trong tay: "Đứng ra cho ta!"

Gió đêm thổi khiến tim người rét lạnh, Ban Hằng và Ban Hoài chạy về bên người Ban Họa, Ban Hoài ngăn đôi nhi nữ ra sau, mấy hộ vệ mà Ban gia đưa tới cũng rút đao ra khỏi vỏ, phòng đối phương đột nhiên nhào lên.

Không biết vì sao, khi Ban Họa tự xưng Quận Chúa, bên kia không còn động tĩnh. Hình như nghe được bên Ban Họa rút đao, bên kia đi ra một người, giọng nói mười phần khách khí: "Xin hỏi... Là Ban Quận Chúa sao? Tại hạ là Đỗ Cưu thủ vệ phủ Thành An Bá, mong Quận Chúa không nên hoảng sợ, chúng ta chỉ là đi ngang qua."

Có thể vì tín nhiệm Ban Họa, mấy người kia cất đao, bước đến gần người Ban gia: "Quấy nhiễu đến Quận Chúa, mong Quận Chúa thứ lỗi."

https://thuviensach.vn

"Thì ra là hộ vệ của Dung Bá gia" Ban Họa vỗ ngực: "Ta còn tưởng rằng thật sự có ma quỷ làm loạn đấy."

Đỗ Cửu ôm quyền nói: "Quận Chúa không cần phải sợ, chúng ta có thể hộ tống ngài xuống núi."

"Làm sao mà được " Mắt Ban Họa nhìn bốn phía, trên mặt có mấy phần sợ hãi, nhưng vẫn cự tuyệt ý tốt của Đỗ Cửu: "Ta và phụ thân cũng mang hộ vệ đến, sao còn làm phiền các ngươi."

"Thì ra Hầu gia cũng ở đây. " Đỗ Cửu bận bịu hành lễ với Ban Hoài: "Chúng ta đúng lúc cũng phải xuống núi, Hầu gia và Quận Chúa không cần khách khí, nhiều người thì càng thêm náo nhiệt."

"Chuyện đó, vậy được rồi." Ban Họa không vui cười một tiếng: "Vậy làm phiền rồi."

Đỗ Cửu lộ ra một nụ cười thật thà: " Lời này của Quận Chúa đã giúp đám huynh đệ ta rồi."

Một đoàn người theo Ban Họa rời đi, sơn lâm lại lần nữa khôi phục yên tĩnh. Dung Hà từ chỗ bóng tối đi ra,kéo áo choàng ám sắc trên người, biểu lộ có chút phức tạp.

"Bọn họ ở chỗ này bao lâu?"

"Bá gia, thuộc hạ vô năng, không biết Ban Quận Chúa xuất hiện ở nơi này khi nào."

"Không thểtrách ngươi." Dung Hà vòng quanh chỗ Ban Họa mới đứng vừa rồi một vòng, "Nhà khác làm việc còn có dấu vết mà lần theo, chỉ có Ban gia... Thích làm gì thì làm, làm việc không có chút nào ăn khớp."

Sau nửa canh giờ, Đỗ Cửu mang theo hộ vệ trở về.

https://thuviensach.vn

"Bá gia. " Đỗ Cửu biểu lộ có chút một lời khó nói hết: "Thuộc hạ đã nghe được người Ban gia vì saoxuất hiện ở đây rồi."

"Ừm?" Dung Hà đi đến khối đá bên cạnh, khẽ nâng cằm: "Nói."

"Ban Thế Tử nghe nói nơi này có ma quỷ lộng hành, cho nên lôi kéo Quận Chúa tới nơi này chôn bảo vật, nói là... Sẽ có người hữu duyên, Ban Hầu gia cảm thấy có lý, cũng cùng đi theo." Đỗ Cửu cảm thấy lý do này thực sự quá hoang đường, hoang đường khiến hắn cảm thấy nếu như nói láo, cũng sẽ không dùng lý lẽ cùn này mà nói.

Dung Hà chỉ một khối đá trong tay: "Đem hố bên cạnh đào lên xem thử."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Sương Mù Dày Đặc

"Bá gia, bên này không có thứ gì cả."

"Bá gia! Bên này có một cái hộp." Một gã hộ vệ đem hộp gỗ đưa đến tay Đỗ Cửu, Đỗ Cửu quan sát nửa ngày, cảm thấy cái hộp này chỉ là một cái hộp bình thường, mới cẩn thận mở hộp gỗ ra.

Kim bánh vàng óng, xếp chỉnh tề thành một hàng dày, trong khe hở còn có các loại đá quý, khiến Đỗ Cửu nhịn không được chớp mắt mấy lần.

"Bá, bá gia, bọn họ thật sự đến chôn bảo vật đấy. " Đỗ Cửu chưa bao giờ cảm thấy hoang đường như vậy, người Tĩnh Đình Hầu phủ có phải ăn no rỗi việc không thế?!

Có tiền không chỗ tiêu, chạy đến rừng sâu núi thẳm chôn bảo vật?

Dung Hà nhìn cái hộp đầy hoàng kim và đá quý, lại không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung, khuôn mặt như ngọc trong nháy mắt ngốc trệ.

"Bá gia, xem ra bọn họ không có nói láo, hẳn là xông lầm đến nơi đây..." Đỗ Cửu suy nghĩ: "Có lẽ là bởi vì lần trước Ban Thế Tử chôn bảo vật bị ngài thấy được nên không thành công, cho nên lần này bọn họ đổi nơi khác."

Nhưng không nghĩ tới là gặp bọn hắn.

https://thuviensach.vn

Nghe người kể chuyện xưa nói lúc Trưởng Công Chúa gả cho Tĩnh Đình Công, trang sức đỏ mười dặm, khiến toàn thành vây xem. Có mẫu thân giàu như thế, Tĩnh Đình Hầu tiêu xài xa xỉ cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng rảnh đến không có việc gì chạy đi chôn bảo vật, người này thật đúng là phá gia chi tử.

Y nghe nói phương Nam có mấy thương nhân đấu phú, thời điểm thủy triều lên, ném vào nước lá vàng lá bạc, khiến dân chúng nhảy vào nước vớt, đến mức không ít người bởi vì cướp đoạt vàng bạc mà bị dìm chết. So sánh với những thương nhân kia, tư tưởng này của Tĩnh Đình Hầy, ngược lại để ý nhân quả, thủ đoạn sạch sẽ không ít.

Bất kể nghĩ thế nào, những người đó nghĩ gì, y không hiểu hết.

"Nhận lấy đi." Dung Hà đưa tay vắt chéo sau lưng: "Đã có người có duyên có được, ta cũng coi là người hữu duyên rồi."

Mắt Đỗ Cửu nhìn biểu lộ của Bá gia, xác định y không phải nói đùa, biểu cảm có chút vi diệu.

"Bá gia, còn có mấy chỗ đất có dấu vết."Mắt hộ vệ nhìn bốn phía, thủ đoạn che giấu của người đào thực sự quá thấp, để người ta xem xét liền nhìn ra nơi nào đã đào.

"Không cần nhìn. " Dung Hà đưa tay lấy ra một khối kim bánh từ hộp gỗ ra, kim bánh chất lượng rất tốt, chỉ cần một khối đủ để người bình thường trong vòng mười năm không lo ăn mặc: "Thu dọn nơi này sạch sẽ chút, đừng để người khác phát hiện đất đã bị đào bới lung tung."

"Đúng."

Dung Hà thả kim bánh lại trong hộp gỗ, đưa tay đưa hộp gỗ vào tay Đỗ Cửu, hộp này nhìn không lớn, ngược lại rất nặng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy tâm tình của Bá gia đang tốt, Đỗ Cửu luôn cảm thấy bộ dạng này hình như có chút không phúc hậu, thế nhưng nghĩ lại, dù sao Ban gia chôn vàng lá xuống để tìm người hữu duyên, Bá gia phát hiện vàng... Thì Bá gia chính là có duyên người rồi.

Đúng, không có tâm bệnh, Bá gia bọn hắn tuyệt đối không làm việc không có mặt mũi!

Bên trong biệt trang Ban gia, ba người Ban gia vây quanh bàn tròn uống từng ngụm trà.

"Vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết. " Ban Hằng ôm chén trà, gương mặt đáng thương: "Tỷ, tỷ lại bắt đệ nói láo."

"Thật có lỗi. " Đương nhiên mỗi lần đệ đệ gánh vác, Ban Họa vẫn có chútáy náy nhỏ, nàng chắp tay trước ngực, một mặt ray rức nhìn Ban Hằng: "Nhưng mà lúc ấy ta quá hồi hộp, trong đầu cũng chỉ nghĩ đến lí do này, đệ đừng giận ta, được hay không?"

"Thôi được rồi, dù sao ta là hoàn khố, chút chuyện nhỏ này không quan trọng." Ban Hằng sợ nhất là nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của tỷ tỷ nhà mình, chỉ cần nàng nhìn như thế, hắn cũng không còn gì để nói.

"Hằng đệ, cám ơn đệ." Ban Họa đổ cho Ban Hằng đầy trà: "Ta chỉ lo lắng một điều là Thành An Bá sau khi biết chuyện này, có thể đào đồ vật lên đưa về nhà hắn không?"

"Làm sao có thể. " Ban Hằng khoát tay áo: "Dung Bá gia không phải loại người này."

"Đúng. " Ban Hoài cũng gật đầu theo: "Dung Bá gia là chính nhân quân tử, làm sao có thể làm ra loại chuyện này."

https://thuviensach.vn

Ban Họa sờ mũi, xem ra là nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Người như Dung Bá gia, cũng không thiếu bạc sài, sao để ý đến chút đồ bọn họ chôn kia.

"Đêm đã khuya, trở về phòng đi ngủ đi, ngày mai ta dẫn các con về." Ban Hoài sửa sang y phục, bên trong y phục ban nãy thấm rất nhiều mồ hôi lạnh, sền sệt dán vào lưng cực kỳ khó chịu.

Sáng sớm, toàn bộ vùng đất bị sương mù dày đặc bao quanh, Ban Họa buộc lại áo choàng, xoay người ngồi trên lưng ngựa, nói với phụ thân và đệ đệ: "Hôm nay sương mù lớn, đừng cưỡi ngựa quá nhanh, đừng khiến ngựa kinh sợ."

Ban Hoài và Ban Hằng ngoan ngoãn gật đầu, vấn đề kĩ năng cưỡi ngựa, hai cha con chỉ có thể nghe Ban Họa.

Một nhà ba người mang theo hộ vệ đi trên đường không lâu, nghe phía sau có tiếng vó ngựa truyền đến, Ban Hoài sợ có kẻ xấu thừa dịp thời tiết đầy sương mù làm chuyện xấu, liền bảo một tên hộ vệ ra đằng sau nhìn.

Chỉ chốc lát sau hộ vệ đã trở về, cùng hắn đi còn có một nam nhân cưỡi ngựa, ba người Ban gia đều quen, đó là hộ vệ Đỗ Cửu phủ Thành An Bá tối qua luôn kiên trì muốn đưa họ về.

"Đỗ hộ vệ. " Mắt Ban Họa nhìn Đỗ Cửu sau lưng cách đó không xa: "Thật là khéo."

"Bái kiến Hầu Gia, Quận Chúa, Thế Tử. " Đỗ Cửu từ trên lưng ngựa xuống, ôm quyền hành lễ với ba người.

"Đi ra ngoài bên ngoài, không cần để ý thân phận. " Ban Họa cười híp mắt nhìn Đỗ Cửu: "Các ngươi cũng về thành à?"

https://thuviensach.vn

"Bẩm Quận Chúa, chúng ta hộ tống Bá gia về thành." Đỗ Cửu nhìn thiếu nữ đang mỉm cười ngồi trên lưng ngựa, hắn không phải người háo sắc cũng khó tránh khỏi kinh diễm, đúng là một nữ tử tuyệt sắc. Hắn là người thô kệch, chỉ cảm thấy nam nhi thiên hạ nếu người nào may mắn cưới được kiều nữ như thế, coi như mỗi ngày hầu hạ nương tử nhìn gương vẽ mày cũng đều bằng lòng, thật không rõ vì sao người tuyệt sắc như thế lại bị từ hôn.

"Thì ra là Bá gia cũng ở đây. " Ban Họa ngẩng đầu nhìn một đoàn người đi ra từ trong sương mù dày đặc, cầm đầu là Dung Hà cưỡi bạch mã, mặc cẩm bào màu trăng lưỡi liềm.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Ban Họa nhìn đối phương nở một nụ cười xán lạn.

Dung Hà muốn xuống ngựa hành lễ với Ban Hoài, lại bị Ban Hoài ngăn cản. Dung Hà để ý tới trình tự cưỡi ngựa của ba người Ban gia có chút kỳ quái, Ban Họa thân là nữ tử lại đi trước nhất, ngược lại là Ban Hoài và Ban Hằng theo ở phía sau, thực sự có chút không hợp quy củ.

Nhưng y không phải người thích xen vào việc của người khác, y hàn huyên vài câu với Ban Hoài: "Tối hôm qua hộ vệ của tại hạ quấy nhiễu đến nhã hứng chư vị, tại hạ thay bọn họ thỉnh tội cùng ba vị."

"Khụ. " Ban Hoài vội ho một tiếng, loại chuyện này nói ra rất mất mặt, còn xin lỗi làm gì.

"Dung Bá gia, loại chuyện này có nhã hứng gì đâu. " Ban Họa khống chế tốc độ con ngựa: "Nhưng do chúng ta nhàm chán, tìm thú vui để chơi mà thôi, khiến ngài chê cười."

"Phật dạy nhân quả, hôm nay các ngươi gieo xuống thiện nhân, ngày mai có người bởi vì hành động hôm nay của các ngươi mà được giúp đỡ, đó chính là thiện quả, cái này tất nhiên là một việc tốt. " Dung Hà ôm

https://thuviensach.vn

quyền với Ban Họa: "Thiện nhân có thiện quả, hảo tâm có hảo báo, người được bảo vật, nhất định sẽ cám ơn các ngươi."

Ban Họa há to miệng, không nói nên lời. Miệng lưỡi người đọc sách thật là lợi hại, có thể khiến một chuyện hoang đường thành triết lý như thế, làm nàng tin tưởng, đây chính là sức mạnh của học thức!

Quay đầu lườm Ban Hằng một chút, nhìn người ta, rồi nhìn lại mình đi, thật không biết xấu hổ.

Ban Hằng quay đầu, không bạo lực thì không hợp tác, bày ra bộ dáng ta nghe không hiểu, ta nhìn không thấy.

"Quận Chúa. " Dung Hà cưỡi ngựa cách Ban Họa khoảng nửa thân ngựa: "Nghe nói người thích áo lông Bạch Hồ?"

Ban Họa quay đầu nhìn Dung Hà, người dáng dấp tốt nhìn luôn thấy cảnh đẹp ý vui: "Ừ."

"Ở chỗ tại hạ có mấy bộ da tốt, nếu như Quận Chúa không ghét bỏ, hôm nay ta sẽ bảo hạ nhân đưa tới cho người. " Dung Hà cười: "Áo lông hồ ly phối giai nhân, mới là tuyệt sắc."

Gió nổi lên, sương mù trắng xoá làm ướt lông mi Ban Họa, nàng trừng mắt nhìn: "Thứ đó quả thật ta rất thích, nhưng không có công không thể nhận thưởng, làm sao ta có thể nhận đồ của Bá gia."

"Coi như vì đĩa điểm tâm tạ lễ hai ngày trước ăn rất ngon." Dung Hà cách Ban Họa tầm khoảng nửa con ngựa: " Điểm tâm của quý phủ vô cùng mỹ vị, đầu bếp trong phủ tại hạ làm sao cũng không làm ra hương vị này."

"Ý của ngươi là bảo ta đưa cách làm điểm tâm đổi áo Bạch Hồ?" Ban Họa bừng tỉnh đại ngộ, một mặt hào phóng: "Ngươi yên tâm, chờ sau khi ta trở về phủ, liền bảo hạ nhân đưa cách thức cho ngươi."

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Dung Hà hơi sượng, sau đó cười nói: " Chuyện này phải đa tạ Quận Chúa rồi."

Một bên khác Ban Hằng cưỡi ngựa đến bên cạnh Ban Hoài, nháy mắt với Ban Hoài.

Dung Bá gia này, có phải có ý gì với tỷ hắn không?

Ban Hoài lắc đầu, khả năng này không lớn.

Mặc dù Họa Họa là nữ nhi thân sinh của ông, nhưng làm người phải chú trọng lương tâm, khuê nữ nhà ông đặt chung một chỗ với Quân Phách, quả thật không phù hợp.

" Lúc Quận Chúa kéo cung bắn tên rất có khí thế, nếu ngươi là nam tử, nhất định có thể trở thành một vị Tướng Quân không tầm thường."

"Chuyện này không thể." Ban Họa mười phần ngay thẳng lắc đầu.

"Vì sao?" Dung Hà thấy trên mặt Ban Họa không có chút khiêm nhường nào.

"Trong quân doanh rất khổ, ta mà là nam nhân, vậy bây giờ chính là Thế Tử Hầu phủ, mỹ tỳ vờn quanh, gối cao nằm mềm, sống ngày tháng dễ chịu, sao ta lại nghĩ đến chuyện chạy tới quân doanh chịu khổ?" Ban Họa một tay nâng mặt, gương mặt phấn nộn trông cực kỳ đáng yêu:"Tất cả tướng sĩbằng lòng trên chiến trường đều rất đáng gờm, nhưng ta không muốn trở thành bọn họ."

Dung Hà trầm mặc một lát, nhìn nữ tử hồn nhiên trước mắt này, cười nói: "Quận Chúa thật thản nhiên."

"Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, cứ sông sao cho thoải mái. " Ban Họa cười nói: " Ai biết ngày nào sẽ không còn cơ hội mở mắt ra chứ."

https://thuviensach.vn

Dung Hà vẫn cười như cũ: " Ngược lại Quận Chúa đã nhìn thấu."

Chỉ tiếc chúng sinh đều khổ, có bao nhiêu người có thể nhìn thấu, lại có mấy người không hề cố kỵ được như thế?

Mặt trời rốt cục tránh khỏi sương mù dày đặc, để ánh nắng chiếu sáng mặt đất, không có bao nhiêu nhiệt độ, nhưng lại có thể xua tan sương mù bao phủ.

Ban Họa quất roi đi về phía trước: " Đã đến cửa thành."

Lúc này chỗ cửa thành, một đoàn xe ngựa hào hoa từ bên trong đi ra, ký hiệu xe ngựa Ban Họa nhận ralà biểu tượng Thạch gia.

Nhớ tới Thạch Phi Tiên đã trao tâm cho Dung Hà, Ban Họa nhịn không được nhìn về phía Dung Hà.

Dung Hà lại làm như không nhìn thấy đoàn xe ngựa ở cửa thành, cười lại với nàng rồi quay đầu nhìn về nơi xa.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Núi Vàng

Edit: Đào Sindy

Mặt trời vừa lên ở hướng Đông, lúc sương mù dần dần tan, có thể đến gặp người trong lòng mình là một việc khiến người ta vui sướng, điều kiện tiên quyết là bên cạnh người trong lòng không có người mình ghét.

Thạch Phi Tiên cảm thấy mình chưa bao giờ ghét Ban Họa như lúc này, hai người bọn họ vốn ít khi gặp nhau, thế nhưng vì sao Ban Họa hết lần này đến lần khác ở bên Dung Bá gia? Dung Bá gia vì mẫu thân giữ đạo hiếu ba năm, lại vì phụ thân giữ đạo hiếu ba năm, sau này huynh trưởng duy nhất cũng bị bệnh qua đời, phủ Thành An Bá lớn như vậy chỉ còn lại một mình y.

Bệ hạ vui vì tài hoa của y, lại thương y vì quá trẻ đã mất hết người nhà, cho nên không để y kế thừa tước vị, vẫn để cho y tước vị bá tước.

Thạch Phi Tiên đau lòng thay Thành An Bá, mặc dù y ngày thường luôn luôn phong độ nhẹ nhàng, nói chuyện làm việc khiến người ta như tắm gió xuân, nhưnggặp nhiều chuyện thương tâm như vậy, làm sao có thể không chútkhổ sở nào, Dung Bá gia... Dùng nụ cười để che dấu mà thôi.

Nàng ta thường hay nghĩ, nếu có thể sống chung với Dung Bá gia, đó là một việc tốt đẹp đến nhường nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này không đẹp như vậy rồi, mặt nàng ta không thay đổi nhìn đôi nam nữ cưỡi ngựa cách đó không xa, hai người cứ việc duy trì khoảng cách nửa thân ngựa, nhưng Thạch Phi Tiên lại cảm thấy khoảng cách này đủ để nàng ta bất an.

"Dừng xe." Nàng ta vén rèm lên, vịn tay nha hoàn đi xuống. Nàng ta không tin, nàng ta đứng ở chỗ này, Dung Bá gia còn không nhìn thấy mình.

Mỹ nhân nhìn trong mông lung, mỹ nhân sẽ càng đẹp, Ban Họa nhìn dáng đứng kiều kiều yếu ớt của Thạch Phi Tiên đằng xa, nhịn không đượckhiến con ngựa ngừng lại, để mình thưởng thức mỹ nhân một hồi.

Thấy nàng dừng lại, Dung Hà cười hỏi: "Quận Chúa, tại sao bỗng nhiênngươi lại ngừng?"

"Ta đang ngắm cảnh." Ban họa trừng mắt nhìn: "Nhanh như cầu vồng, tựa như tiên nhân."

Dung Hà thuận theo mắt nàng nhìn sang, thấy Thạch Phi Tiên đứng dưới tàng cây, đối phương mặc một bộ váy màu xanh lam nhạt, khoác trên người áo choàng ngân sắc, nhìn có loại cảm giác người không thắng y phục đẹp.

"Một mảnh sương mù trắng xóa, cảnh đẹp ở đâu?" Dung Hà thu tầm mắt lại, cười nhạt nói: " Quận Chúa đang trêu đùa Dung mỗ sao?"

Ban Họa kinh ngạc nhìn Dung Hà, đây là thật không để Thạch Phi Tiên vào mắt?

Thế nhưng người nam nhân trước mắt này nụ cười ôn hòa, dù bảo nữ nhi kén chọn nhất ra nhìn, cũng không nhìn ra trên người y có bất kỳ khuyết điểm nào, nàng cười: "Bá gia thật có ý tứ."

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên khiến Nhị Hoàng Tử mê đến thần hồn điên đảo, ở trong mắt Dung Hà, vậy mà cùng một mảnh sương mù trắng xóa không có gì khác biệt, cái này thật sự thú vị, quá thú vị rồi.

Hai người đang nói chuyện, Thạch Phi Tiên đã mang theo nha hoàn đi đến bên này: "Dung Bá gia, Ban Quận Chúa, thật là khéo."

Ban Họa cảm thấy, ánh mắt Thạch Phi Tiên nhìn mình không hề giống dáng vẻ "Thật đúng dịp", càng giống như "Ngươi là chướng ngại không nên ở đây", nhưng từ trước đến nay nàng là người không quan tâm những chuyện này, cho nên đối với Thạch Phi Tiên hơi gật đầu một cái liền không nói gì.

Lời không hợp ý không hơn nửa câu, nàng không hứng thú ở trước mặt mỹ nam tử cùng một nữ nhân khác biểu diễn tỷ muội tình thâm, có thời gian còn không bằng nhìn mỹ nam thêm vài lần.

Nam nhân dáng dấp đẹp mắt, luôn luôn đáng giá để người ta nhìn nhiều.

"Thạch Tiểu Thư." Dung Hà cưỡi trên lưng ngựa thi lễ với Thạch Phi Tiên một cái: "Không biết Thạch Tiểu Thư muốn đi hướng nơi nào?"

Thạch Phi Tiên trả lại cho Dung Hà một cái phúc lễ: "Hôm nay huynh trưởng theo giúp ta đi lễ Phật, không nghĩ đến ở chỗ này gặp được Bá gia." Nàng dừng một chút, ánh mắt đảo qua Ban Họa: "Bá gia và Quận Chúa đang đi du ngoạn qua à?"

Ban Họa quay đầu nói với Dung Hà: "Dung bá gia, chúng ta sẽ không quấy rầy ngươi cùng Thạch Tiểu Thư tán gẫu, đi trước một bước, cáo từ."

"Tại hạ và Ban Quận Chúa chỉ là trùng hợp gặp nhau. " Dung Hà vỗ dưới thân con ngựa: "Thạch Tiểu Thư, cáo từ."

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên miễn cưỡng cười: "Đi thong thả."

Nàng ta thấy bóng lưng Ban Họa và Dung Hà đi khỏi, chăm chú bóp khăn tay, mới khiến nụ cười trên mặt mình dịu dàng như hoa như cũ.

"Dung Bá gia. " Một nam tử áo đen cao to cưỡi ngựa ôm quyền với Dung Hà. Ánh mắt của hắn rơi xuống trên người Ban Họa: "Ban Quận Chúa."

Ban Họa nhìn nam nhân này, nghiêng đầu nghĩ một hồi: "Thạch Công Tử?"

Gần đây trong Kinh Thành lưu hành mặc cẩm bào màu đen sao? Một Tạ Sùng An còn chưa đủ, hiện tại lại xuất hiện một tên Thạch Tấn.

Sắc mặt Thạch Tấn căng cứng hơi có chút hòa hoãn: "Là tại hạ, chào Ban Quận Chúa."

" Không phải ngươi đi đại doanh Tây Bắc rồi sao?" Ban Họa còn có chút ấn tượng với Thạch Tấn, bởi vì hắn trong đám con cháu quý tộc, công phu kỵ xạ xuất chúng, thậm chí có người còn khen hắn có phong thái Tĩnh Đình,nên Ban Họa nhớ kỹ hắn.

Đương nhiên phong thái Tĩnh Đình này không phải chỉ phụ thân nàng, mà là tổ phụ của nàng Tĩnh Đình Công.

"Gia mẫu có bệnh, thân là con của người lại ở bên ngoài để mẫu thân lo lắng. " Thạch Tấn ôm quyền hướng Hoàng Cung:"May mắn được bệ hạ chiếu cố, tại hạ nhận chức Vệ úy Khanh tự, có thể cùng người nhà đoàn tụ."

Khó trách Thạch Phi Tiên đi lễ Phật, thì ra thân thể Thạch phu nhân bị bệnh.

https://thuviensach.vn

"Thì ra là thế. " Ban Họa không đáp lễ nói: " Chúc lệnh đường sớm ngày khôi phục."

"Đa tạ Quận Chúa." Thạch Tấn thấy phụ tử Ban gia chậm rãi chạy tới, thi lễ với hai người họ một cái.

Thạch gia và Ban gia là một nhóm trong truyền thuyết, một cái là vì triều đình tận tâm tận lực cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, một cái là quý tộc chơi bời lêu lổng chiêu mèo đùa chó, cho nên hai nhà không lui tới.

Ban Hoài mặc dù đang nhận một việc cần làm trong triều, nhưng đó chỉ để có bổng lộc vẫn nhàn rỗi, mà Ban Hằng ngay cả một chức nhàn rỗi cũng không có, cho nên ba người không có lời nào để nói, chào lẫn nhau sau đó liền mắt to trừng mắt nhỏ.

Thạch Tấn nhịn không được vừa nhìn về phía Ban Họa, nàng mặc kỵ trang màu vàng nhạt, bên ngoài khoác áo choàng màu vàng hơi đỏ, tóc chải thành búi tóc nam tử, nhưng lại dùng một kim quan đỉnh cực kỳ hoa lệ thắt lại, trán tô một đóa đỏ tươi năm cánh, cả người nhìn tươi mới cực kỳ.

"Đã hơn hai năm không gặp, phong thái của Quận Chúa càng hơn những năm qua." Câu nói này vừa ra khỏi miệng, hắn giật mình có chút đường đột, lúc này liền chuyển đề tài nói: "Sương sớm âm u lạnh lẽo, mời Quận Chúa sớm hồi phủ, tại hạ cáo từ."

"Thạch đại nhân thật sự là trạch tâm nhân hậu*. " Dung Hà mỉm cười ôm quyền nói với Thạch Tấn: " Thạch đại nhân mời."

*Trong sạch hiền lành.

"Tĩnh Đình Hầu mời, Thành An Bá mời, Quận Chúa, Thế Tử mời." Thạch Tấn cưỡi ngựa lui ra phía sau nửa bước, ra hiệu đối phương qua trước.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy động tác lần này của hắn, nụ cười trên mặt Dung Hà không biến hóa: "Thạch đại nhân cáo từ."

Y quay đầu nhìn về phía Ban Họa: "Quận Chúa, đi thôi."

Ban Họa gật nhẹ đầu, cười với Thạch Tấn, hai chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền chạy.

"Huynh trưởng. " Thạch Phi Tiên ngồi trong xe ngựa, vén màn cửa lên nhìn về phía Thạch Tấn đang cưỡi ngựa tiến đến, do dự một chút nói: "Huynh và Ban Quận Chúa rất quen à?"

Huynh trưởng từ trước đến nay ít nói, vừa rồi lại nói tốt mấy câu về Ban Họa, chẳng lẽ nam tử thế gian nhìn thấy nữ tử dung nhan diễm lệ, đều sẽ trở nên không như chính mình sao? Huynh trưởng như thế, ngay cả... Dung Bá gia cũng như thế.

Thạch Tấn lắc đầu một cái: "Ta thấy nàng và ngươi cùng tuổi, muốn ngày sau lui tới nhiều hơn, nên nói thêm vài câu."

Thạch Phi Tiên muốn nói mình không thích nữ nhân Ban Họa kia chút nào, cũng sẽ không lui tới với nàng gì cả, thế nhưng sợ nói lời này ra, huynh trưởng sẽ cảm thấy nàng thất lễ, liền đem lời này nuốt trở vào.

Phủ Thành An Bá và Tĩnh Đình Hầu phủ cách xa nhau một khoảng, cho nên mọi người đồng hành một đoạn đường liền tự mình hồi phủ.

Vừa ăn cơm trưa, Ban Họa liền nghe người đến báo, người phủ Thành An Bá đến đưa vài thứ. Ban Họa chạy tới xem, phát hiện trong viện bày biện mấy rương da tốt nhất nào là da Hỏa Hồ, da Bạch Hồ, mỗi một miếng da đều hoàn hảo vô khuyết, càng không có một chút tạp màu.

"Tỷ, những da này dùng tiền cũng mua không được." Ban Hằng tiến đến bên người Ban Họa: "Thành An Bá quá hào phóng rồi."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, ngay cả Thành An Bá người ta còn hào phóng như vậy, chừng nào đệ mới mua thứ đáng giá tặng ta?" Ban Họa liếc Ban Hằng: "Đệ là thân đệ của ta đó."

"Nếu ta không phải thân đệ của tỷ, tỷ có thể cho ta bạc sài sao?" Ban Hằng cười: "Vậy ta đây không phải không cần tiền nha."

Thân là Thế Tử Hầu phủ, bình thường cùng mấy người bằng hữu ra ngoài chơi, thỉnh thoảng còn muốn đến đây làm tiền tỷ tỷ, cho dù nói ra cũng không ai tin tưởng mà đồng lòng chua xót.

Ban Họa mở ra một rương nhỏ phía trên cao, lấy ra hết đồ trang sức hồng ngọc bên trong. Nàng cầm ghi chép trong hộp đọc, liền đem hộp thu vào.

"Tỷ, Thành An Bá hào phóng như vậy, trong lòng ta có chút không nỡ." Ban Hằng nhìn hộp đồ trang sức hồng ngọc trước mặt, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Thành An Bá lấy lí do tặng hắn, lại đưa tất cả tặng cho tỷ hắn, tâm tư này có phải hay không có chút...

"Biết bộ trang sức này vốn chuẩn bị đưa cho ai không?"

"Ai?"

Ban Họa đưa tờ ghi chú cho Ban Hằng: "Tự mình nhìn."

Ban Hằng sau khi xem xong, mới sụt sịt một cái. Thành An Bá cũng không dễ dàng, mười lăm tuổi mất mẹ, mười chín tuổi mất cha, tang huynh, đại tẩu cũng tái giá. Bộ trang sức này vốn y chuẩn bị đưa đại ca và đại tẩu, kết quả phụ huynh không còn, đại tẩu về nhà ngoại tái giá, bộ trang sức này chỉ có thể để đó.

Lời nói dễ nghe, nói đá quý phối giai nhân, chỉ sợ không muốn thấy những thứ thương tâm này, liền đưa chung với da hồ ly.

https://thuviensach.vn

Trước cơm tối Dung Hà nhận được đáp lễ đến từ Tĩnh Đình Hầu phủ, một tờ cách thức làm điểm tâm, hai hộp điểm tâm, và... Một rương sách.

Nghe nói bản chép tay 《 Đông Hải ký " đã thất truyền, người chép sách là một đại tài tử vô cùng nổi danh trăm năm trước.

Bản độc nhất 《 Cuộc sống sinh hoạt phương Tây 》 đã thất truyền từ lâu.

Bản độc nhất 《 Bắc Lữ Ký ", tương truyền xem hết cả quyển sách giống như đi vạn dặm.

Còn có... 《 Nam Kha Mộng 》?!

Tài tử thiên hạ nằm mơ cũng muốn xem 《 Nam Kha Mộng 》?!

Dung Hà cầm bốn bản sách, cảm thấy mình như cầm trong tay một ngọn núi vàng.

Hướng về Tĩnh Đình Hầu bị các văn thân xem thường, nào biết... Tàng thư của Tĩnh Đình Hầu phủ phong phú như vậy không?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiến Cung

Edit: Đào Sindy

"Bá gia. " Quản sự phòng bếp mang vẻ mặt đau khổ đứng trước mặt Dung Hà:"Cách làm điểm tâm kia, chúng tiểu nhân sợ trong chốc lát không làm ra được."

"Hử?" Dung Hà đang xem 《 Bắc Lữ Ký ", nghe được lời này của quản sự, thì ngẩng đầu nhìn về phía hắn: "Tại sao?"

"Điểm tâm này cần dùng nước ngâm ngự tiền Long Tĩnh nhào bột mỳ, dùnghoa hồng làm gia vị, dụng cụ nhào bột mì cần đặc chế, còn lồng hấp nhất định phải dùng trúc Tương Phi mới mọc làm thành, nước chưng điểm tâm phải thêm trên nửa muôi hoa lộ lúc sáng sớm, điểm tâm sắp lên nồi, cần đốt một đoạn nhỏ gỗ đàn hương, điểm tâm này làm xong, phí tiền phí công phu là chuyện nhỏ, chỉ sợ trong thời gian ngắn không thu thập đủ nguyên liệu."

Trong lòng quản sự phòng bếp âm thầm kêu khổ, từ trước đến nay Bá gia không nặng chuyện ăn uống, lần này khó được một lần bảo họ làm một món điểm tâm, bọn họ lại làm không được, thật sự là không mặt mũi nào đứng ở trước mặt Bá gia. Cũng không biết cách thức làm món điểm tâm này lấy ở đâu ra, ăn không chỉ là điểm tâm mà còn là bạc trắng bóng.

" Phức tạp như vậy." Dung Hà có chút hiểu vì sao Ban Họa không nỡ mỗi một miếng điểm tâm rồi, thứ phí dụng cụ như thế, chỉ sợ Tĩnh Đình

https://thuviensach.vn

Hầu phủ cũng không phải ngày nào cũng làm:"Đã như vậy, cứ để đấy..."

Tiếng y ngừng lại, sau đó nói: " Trước tiên thu thập đủ dụng cụ, từ từ suy nghĩ lại."

Thấy Bá gia không có ý bảo bọn họ làm ngay lập tức, quản sự thở dài một hơi. Từ tối qua đến hôm nay, người trong phòng bếp suy nghĩ các loại biện pháp, nhưng làm ra cũng không phải là mùi vị đó, xem ra những thứ đốt tiền đó không biết tiết kiệm chút nào.

Quản sự thậm chí hoài nghi, người cho công thức này có ý khác, muốn làm hư Bá gia.

Chờ quản sự lui ra ngoài, Dung Hà khép lại 《 bắc lữ ký " trong tay,trong lúc nhất thời lại không biết nên xử lý bốn bản sách này như thế nào. Trên thực tế y đại khái có thể đem bản chép tay truyền đi,được người đọc sách trong thiên hạ khen ngợi, thế nhưng mà...

Lợi ích dễ kiếm, chân tâm khó cầu, suy nghĩ của Tĩnh Đình Hầu phủ người ta rất đơn giản, y lại có cảm giáckhông muốn cô phụ.

Dung Hà vuốt góc sách, những năm này Tĩnh Đình Hầu phủ chưa bao giờ nói ra bên ngoài mấy bản sách này tồn tại, như vậy y cũng giả vờ không biết. Hoàng Kim Ốc nhan như ngọc, liền để chúng nó nằm lặng yên chỗ này đi.

Đưa ra một tòa Hoàng Kim Ốc người Ban gia đều bề bộn nhiều việc, bởi vì đại thọ Trưởng Công Chúa sắp đến, người Ban gia vội vàng kiểm tra danh sách tân khách, kiểm tra các loại thức ăn trong yến hội, còn có quản sự đưa tới mấy gánh hát, gánh xiếc.

Ngày sinh tháng đẻ không tốt không chọn, tướng mạo không đẹp không vui cũng chẳng tuyển, truyền ra mặt trái chủ đề cũng không có gì, từng tầng từng tầng sàng lọc, cầm tinh tương khắc không muốn. Quản sự

https://thuviensach.vn

đã tuyển qua những người anh tuấn một lần, nhưng bọn họ vẫn muốn xem trước một lần.

Ngược lại Trưởng Công Chúa không nỡ để bọn họ bận rộn như vậy, thế nhưng bốn người Ban gia không cảm thấy như vậy, chỉ cần vật phẩm không cao hơn quy chế, bọn họ sẽ không vì vàng bạc mà đau lòng, nên tiêu, nên dùng, khiến không ít lão thái thái trong Kinh Thành rất ghen ghét. Lớn tuổi, trong nội tâm ai cũng muốn người trong nhà coi trọng mình, làm cho ồn ào náo nhiệt, nhưng mặt ngoài còn muốn giáo dục hậu bối, không thể xa hoa lãng phí, không thể quá phô trương.

Cho nên bọn họ đã hâm mộ Trưởng Công Chúa, lại cảm thấy người Ban gia có chút làm càn, chỉ là một buổi đại thọ, làm ra động tĩnh lớn như vậy, có hơi quá mức.

Nhưng bất kể những người khác thấy thế nào, người Ban gia ngược lại rất vui cười, một ngày chạy ba bốn lần đến phủ Trưởng Công Chúa, chọc cho Trưởng Công Chúa cả ngày cười không ngừng, cả tòa phủ Công Chúa đều đắm chìm trong tiếng cười cười nói nói.

"Thịt cua loại tốt nhất, trà ngon không có ta liền đi đến chỗ Hoàng Thượng xin." Ban Hoài rất lưu manh, da mặt cũng rất dày, thường xuyên chạy đến nơi Hoàng Đế có trà ngon nước ngọt, trà ngự tiền Long Tĩnh dùng để làm điểm tâm cũng là lấy từ Hoàng Cung, cho nên loại trà này lại hài âm ngự tiền Long Tỉnh.

"Muốn, không cần thì phí. " Âm Thị đánh dấu mười hai lạng lá trà: "Ông ta muốn danh, chúng ta liền muốn lợi, chúng ta không đi không chừng ông ta sẽ mất vui đấy."

"Mười hai lạng?" Ban Hằng nhìn thoáng qua: "Mẫu thân, người muốn nhiều lá trà như vậy, lấy ra nấu trứng luộc nước trà sao?"

https://thuviensach.vn

"Ta không muốn của ông ta một cân đã tốt lắm rồi. " Âm Thị kín đáo đưa tờ đơn cho Ban Họa: "Con cùng phụ thân đi chung đi." Về khoản khiến người khác yêu thích, nữ nhi của bà làm tốt hơn so với phu quân. Hoàng Đế thích việc lớn hám công to, thích nhất người khác thổi phồng ông.

Mắt Ban họa nhìn tờ đơn, phía trên ngoại trừ mười hai lạng trà ngự tiền Long Tỉnh, còn có huân hương, mấy nghệ trù, nàng cầm tờ đơn thăm dò:"Yên tâm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Mắt Ban Hoài nhìn sắc trời còn sớm, nói với Ban Họa: "Nữ nhi ngoan, chúng ta dọn dẹp một chút rồi tiến cung."

Nửa canh giờ sau khi ăn trưa, từ trước đến nay Vân Khánh Đế luôn nghe ca khúc một chút, uống chút trà, tản bộ nhàn nhã, nghe thái giám báo lại, nói là Tĩnh Đình Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa cầu kiến, ông vừa sờ râu, liền đoán được ý đồ hai cha con đến.

"Tuyên."

Hai cha con vào điện, hành lễ theo quy cũ, ngồi xuống.

Quả nhiên năm ba câu qua đi, Ban Hoài liền bắt đầu khóc than, đại ý là ông làm nhi tử vô năng, mừng thọ mẫu thân cũng không thể chuẩn bị cho bà chút đồ tốt, cầu bệ hạ cho ông một chức quan béo bở, ông muốn siêng năng làm việc, tranh thủ sang năm có thể khiến mẫu thân ông nở mày nở mặt, hãnh diện.

Vân Khánh Đế kém chút nữa thì giội ly trà lên mặt Ban Hoài, muốn đổi thực phẩm, so ra còn tệ hơn mấy tên mập kia, lời này trừ biểu đệ của ông, còn có ai dám ởtrước mặt ông nói như vậy?

"Thủy Thanh à, bây giờ cô mẫu lớn tuổi, trẫm biết ngươi từ trước đến nay hiếu thuận,thực phẩm kém chẳng thể cho cô mẫu, chỗ ngươi thiếu cái gì, cứ việc nói cho trẫm, trẫm là biểu huynh sẽ giúp ngươi nghĩ cách. " Vân

https://thuviensach.vn

Khánh Đế một mặt chân thành nhìn Ban Hoài: "Cô mẫu là trưởng bối của trẫm, trẫm cũng muốn lão nhân gia bà được hưởng một buổi đại thọ nở mày nở mặt."

Ban Họa lập tức vung tay áo: "Phụ thân, nữ nhi cảm thấy bệ hạ nói đúng, ngài làm gì khổ cực làm việc như thế, chúng ta còn có bệ hạ đây." Nói xong, nàng đứng dậy khẽ chào Hoàng Đế: "Thần nữ tạ bệ hạ ân điển."

"Ngươi, nha đầu này, người trong nhà nói làm gì." Vân Khánh Đế mười phần hưởng thụ ánh mắt sùng bái tín nhiệm của vãn bối, vung tay lên, lại thưởng cho Ban Họa một đống đồ vật mà các nước phụ thuộc tiến cống.

Ngoài cung Đại Nguyệt, Thái Tử Tưởng Chương đi đến trước cửa, thấy Vương Đứcđứng ở bên ngoài: "Vương tổng quản, ta có việc cầu kiến phụ hoàng, mời Vương tổng quản thay ta thông truyền."

"Nô tài bái kiến Thái Tử điện hạ. " Vương Đức nhìn thấy Thái Tử, sau khi hành lễ giải thích nói: " Lúc này Tĩnh Đình Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa đang yết kiến bệ hạ."

"Biểu muội cũng tới à?" Ngược lại Thái Tử rất thích Ban Họa, bởi vì Ban Họa khi còn bé quá mức đáng yêu, cho nên hắn nhìn những muội muội trong cung đều chê bai, cặp mắt Công Chúa không đẹp bằng Ban Họa biểu muội, làn da Công Chúa không non mềm như biểu muội, cũng may tính cách hắn nhân hòa, chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài, đối đãi với những phi tần sinh ra Công Chúa như nhau, mới không để trong cung Ban Họa gánh một đống thù hận.

"Đúng thế." Vương Đức không dám làm loạn nói tiếp, người trong cung am hiểu nhất là tin đồn thất thiệt, chuyện không thấy, Thái Tử thuận miệng hỏi một câu, lỡ như mấy ngày nữa liền biến thành Thái Tử có ý với Phúc Nhạc Quận Chúa, vậy coi như xong.

https://thuviensach.vn

Thái Tử Phi là đích trưởng tôn nữ Hữu Tướng, đoan trang hiền thục, rất có phong phạm quốc mẫu tương lai. Phúc Nhạc Quận Chúa thân phận cao quý, là tôn nữ Trưởng Công Chúa, đương nhiên sẽ không thể làm Trắc Phi Thái Tử, trong lúc này truyền ra cái gì, Thái Tử và Phúc Nhạc Quận Chúa ngược lại không có việc gì, bọn họ là những hạ nhân ở đây chỉ sợ không gánh nổi mệnh rồi.

Nghĩ như vậy, cha con Ban gia đi ra, nhìn thấy bộ dáng Phúc Nhạc Quận Chúa tươi cười, Vương Đức liền biết, nhất định là Hoàng Thượng lại ban thưởng cho vị Quận Chúa này rồi.

"Thái Tử điện hạ. " Ban Họa nhìn thấy Thái Tử, hành lễ vạn phúc với hắn.

"Biểu thúc và biểu muội không cần đa lễ. " Giả dối lên tiếng giúp đỡ: " Cuộc đi săn mùa thu lần trước cũng không có bao nhiêu thời gian cùng biểu thúc và biểu muội nói chuyện, biểu muội nếu có thời gian, thì đến Đông Cung ngồi nhiều một chút."

Ban Họa cười đồng ý, trong lòng lại có chút xem thường, nàng điên rồi mới đi Đông Cung, mấy nữ nhân Đông Cung phòng nàng như phòng trộm, cũng không biết bị bệnh điên gì.

Thái Tử vội vã đi gặp Hoàng Đế, cho nên không nói mấy câu, hai bên từ biệt lẫn nhau, sau đó Ban Họa liền gặp một người không muôn gặp.

Nhị Hoàng Tử Tưởng Lạc.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Đào Sindy

"Ban Họa." Tưởng Lạc vừa nhìn thấy Ban Họa, liền cảm thấy toàn thân mình không thoải mái. Lần trước săn bắn ở ngoại ô, Ban Họa giả ngây giả dại, làm hại hắn ta ăn thua thiệt ngầm, cục tức này hắn ta luôn không nuốt xuống được, bây giờ thấy Ban Họa kia vui vẻ ra mặt, hắn ta cảm giác lửa giận trong lòng đang bốc lên.

"Nhị Hoàng Tử điện hạ. " Ban Hoài thấy biểu lộ của Tưởng Lạc không đúng lắm, ngăn trước mặt Ban Họa, hành lễ với Tưởng Lạc.

"Tĩnh Đình Hầu. " Tưởng Lạc xùy cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Ban Hoài mang theo khinh thường: "Nghe nói lúc Tĩnh Đình Công còn sống, tiễn thuật thiện xạ, trong lòng bản điện hạ hướng tới mười phần, không biết Tĩnh Đình Hầu có thể chỉ điểm vài chỗ không."

Cung nhân bốn phía cùng nhau im lặng, cả triều người nào không biết Tĩnh Đình Hầu không giỏi kỵ xạ, Nhị Hoàng Tử điện hạ đang công khai trào phúng Tĩnh Đình Hầu vô năng, bọn họ chỉ hận tại sao lỗ tai mình dài, tại sao hôm nay đúng lúc ở chỗ này hầu hạ.

"Nhị Hoàng Tử chớ nói đùa với vi thần, toàn bộ Kinh Thành người nào không biết vai vi thần không thể gánh, tay không thể xách, không thể văn cũng chẳng thể võ, ngươi bảo vi thần chỉ điểm sống phóng túng còn được,tiễn thuật thì miễn đi. " Ban Hoài sống đến từng tuổi này, không phải

https://thuviensach.vn

là chưa nghe qua người khác chế nhạo, thậm chí so với lời nói Nhị Hoàng Tử cay nghiệt hơn ông đều đã nghe qua, cho nên bản lĩnh Nhị Hoàng Tử trào phúng người hoàn toàn không thể đả kích đến ông:"Nhưng mà điện hạ nếu thật sự ưa thích tiễn thuật, khuyển nữ rất có phong thái của phụ thân ta, ngươi hỏi nàng hữu dụng hơn vi thần."

Người khác khiêm tốn gọi con mình là khuyển tử, Ban Hoài hết lần này tới lần khác muốn gọi nữ nhi là ”khuyển nữ, chỉ thiếu không có nói trắng ra, khuê nữ nhà ta tuy là nữ nhi, nhưng về khoản chỉ Hoàng Tử tiễn thuật còn dư sức.

Nhị Hoàng Tử cười lạnh: "Phúc Nhạc Quận Chúa tất nhiên là mày liễu không thua đấng nam nhi, khiến nam tử thiên hạ mặc cảm, nhượng bộ lui binh."

Đây là lấy chuyện Ban Họa bị từ hôn ra mà nói, nhưng tính tình Ban Họa dễ bị thua thiệt sao?

Trên thực tế Ban Họa cũng thật bội phục Nhị Hoàng Tử, mỗi lần đều chịu thiệt thòi trên tay nàng, nhưng mỗi lần đều học không ngoan, còn chạy đến trước mặt nàng kiếm chuyện, lần này càng quá phận, lại còn giễu cợt phụ thân nàng, sao có thể nhẫn?

Chuyện này nhất định không thể nhịn!

"Nhị Hoàng Tử điện hạ, ta biết ngươi xưa nay không thích ta, ngươi đem chuyện người khác từ hôn đến chế nhạo ta cũng không dị nghị, nhưng tại sao ngươi mở miệng vũ nhục gia phụ?" Ban Họa níu tay áo Nhị Hoàng Tử lại, âm thanh run rẩy, thần sắc ủy khuất, hốc mắt đỏ lên: "Tục ngữ nói, quân nhục thần tử, cha nhục tử qua, nếu tiểu nữ tử có điều gì không phải, tiểu nữ tử xin nhận tội với ngươi, vì sao ngươi đối đãi như thế với gia phụ?!"

https://thuviensach.vn

"Ngươi buông tay cho ta, do dự làm gì?!" Nhị Hoàng Tử giãy tay áo, nhưng không kéo ra, lại giãy, vẫn không nhúc nhích. Trong lòng hắn ta thầm giật mình, nhìn dáng vẻ Ban Họa thiên kiều bách mị, khí lực lại lớn như vậy, nàng ăn gì mà lớn lên thế?

"Ta không muốn nói với ngươi, ngươi cùng ta đến trước mặt bệ hạ phân xử thử đi!" Tay Ban Họa kéo một cái, Nhị Hoàng Tử lảo đảo một bước, liền bị Ban Họa lôi vào cửa cung.

"Nữ nhi ngoan, không thể!" Ban Hoài phảng phất mới phản ứng được, quay người muốn kéo Ban Họa, nào biết được ông dừng bước, người ngã rầm trên mặt đất, chờ nhóm cung nhân ba chân bốn cẳng đỡ ông dậy, đâu còn nhìn thấy bóng dáng Phúc Nhạc Quận Chúa và Nhị Hoàng Tử, người sớm đã bị kéo vào trong điện rồi.

Tưởng Lạc bị Ban Họa kéo vào cửa điện, mới phản ứng được, hắn ta thấp giọng quát lớn: "Ban Họa, ngươi điên rồi!" Nói xong, đẩy tay, Ban Họa liền lảo đảo ngã xuống, đụng ngã một bình sứ cổ dài, Ban Họa nằm ra đất.

Không đúng, hắn ta căn bản không dùng lực lớn như thế...

Loại cảm giác uất ức lúc cuộc săn mùa thu kia bất chợt xông lên đầu, hắn ta ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy sắc mặt phụ hoàng và đại ca nhân đức không đúng lắm.

"Biểu muội." Thái Tử sửng sốt một chút, muốn đi đỡ Ban Họa, lại nghĩ tới nam nữ thụ thụ bất thân, có thái giám và cung nữ trong điện linh động, vội vàng tiến lên đỡ Ban Họa dậy, dọn dẹp mảnh sứ vỡ trên đất sạch sẽ.

Làn da Ban Họa non mềm, từ trước đến nay móng tay nhẹ nhàng cào một chút liền có thể hiện một vệt đỏ, cánh tay nàng đụng ngã bình hoa, cánh tay trái lập tức sưng đỏ một mảng, nhìn hết sức doạ người.

https://thuviensach.vn

Hoàng Đế và Thái Tử nhìn chằm chằm cánh tay tiểu cô nương, nhưng chỉ quét mắt một vòng, đã đủ để bọn họ cảm thấy thương thế dọa người rồi.

"Còn đứng đó làm gì, nhanh đi mời thái y." Vân Khánh Đế trừng mắt liếc thái giám, nhìn cũng không nhìn Tưởng Lạc: "Họa nha đầu, ngươi ngồi đi, cánh tay không nên động, lỡ như làm bị thương xương cốt sẽ không tốt."

Nam nhân, nhất là một nam nhân trưởng thành thân phận tương đối cao, từ trước đến nay luôn không nỡ nhìn thấy tiểu cô nương như hoa như ngọc bị thương, chuyện này cùng tình yêu nam nữ không quan hệ, nhưng cùng tư tưởng người thống trị trong nội tâm bọn họ có liên quan.

"Phụ hoàng, đại ca, đây là do nàng tự đụng, không liên quan đến ta." Tưởng Lạc cảm thấy, toàn bộ ánh mắt mọi người trên đại điện nhìn hắn không đúng, cứ việc những cung nữ thái giám đều quy củ cúi đầu, nhưng hắn ta có thể cảm giác được, thái độ những cung nữ thái giám đối với hắn ta, và thái độ đối với đại ca hắn ta hoàn toàn khác biệt.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Vân Khánh Đế lệch sủng nhi tử, nhưng cũng không tiếp nhận được tính cách nhi tử mình bạo ngược như thế. Nếu là một cung nữ cũng không sao, đây là biểu muội của hắn ta, tôn nữ ruột của cô mẫu ông.

Quận Chúa ông thân phong, bị thương ở Đại Nguyệt cung của ông, động thủ cònlà con của ông, lời này truyền đi, triều thần ý kiến gì hoàng thất, văn nhân đánh giá ông thế nào?

Vân Khánh Đế luôn mang lòng áy náy với Trưởng Công Chúa, thêm nữa những năm nay Trưởng Công Chúa cũng chưa từng yêu cầu quá phận gì với ông, biểu đệ Ban Hoài này mặc dù hoàn khố nhưng không tìm phiền toái lớn gì cho ông, về phần biểu chất nữ Ban Họa khiến ông thật tâm yêu thích, thấy nàng bị thương thành dạng này, tâm ông rất đau.

https://thuviensach.vn

"Phụ Hoàng, nàng, nàng..." Lúc này toàn thân Nhị Hoàng Tử miệng không nói rõ, tất cả mọi người thấy hắn ta đẩy Ban Họa: "Xin ngài tin tưởng nhi thần, nhi thần thật không có dùng sức đẩy nàng, là tự nàng đụng vào đấy."

"Nhị đệ!" Thái Tử thấy Ban Họa rủ đầu xuống, bộ dáng cố nén không khóc, giọng điệu với Tưởng Lạc cũng nghiêm nghị lại: "Biểu muội là một nữ tử, ngươi sao có thể đối đãi với nàng như thế?"

"Ta làm gì nàng ta chứ?" Tưởng Lạc một hơi kém chút không thở được, hừ lạnh nói: " Ngươi chớ lấy Đông Cung làm giá đỡ trước mặt ta, không cần đến phiên ngươi tới giáo dục ta!"

Vân Khánh Đế nghe nói như thế càng muốn nổi giận, Ban Hoài lại từ bên ngoài chạy vào.

"Bệ hạ!" Ban Hoài vào cửa liền vùi đầu thỉnh tội với Vân Khánh Đế:"Bệ hạ, vi thần dạy nữ nhi không nghiêm, để nàng quấy nhiễu đến bệ hạ, mong bệ hạ thứ tội."

Thấy bộ dáng Ban Hoài thất kinh lại áy náy, trên mặt Vân Khánh Đế và Thái Tử đều có chút xấu hổ, tiểu cô nương nũng nịu người nhà họ bịngười ta đẩy đả thương, phụ thân người ta tiến đến còn thỉnh tội, việc này thật sự là...

Vân Khánh Đế thật lâu chưa từng xấu hổ như thế qua, quay đầu thấy Ban Họa nháy to mắt nhìn mình, xấu hổ hóa thành lửa giận xông về Tưởng Lạc: "Mấy năm nay ngươi học lễ nghi đạo đức, học được cái gọi là chó đi trong bụng rồi hả?! Còn không mau xin lỗi Họa Họa."

Nếu như lúc này có thể nói lời thô tục, Tưởng Lạc nhất định có thể mở miệng nói bẩn, nhưng hiển nhiên không thể, cho nên hắn ta chỉ có thể cứng cổ, hung tợn nhìn chằm chằm Ban Họa không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

"Ôi, nữ nhi ngoan, tay của con sao thế?!" Ban Hoài nhìn thấy cổ tay Ban Họa vừa đỏ lại xanh, sưng lên một mảng, thanh âm cũng thay đổi: "Có đau không, có bị thương xương cốt không?"

Vân Khánh Đế liếc mắt nhìn Thái Tử, Thái Tử bước tới chỗ Ban Hoài đang đảo quanh Ban Hoa:"Hầu Gia, việc này trách ta, không ngăn nhị đệ lại..."

“Nhị Hoàng Tử?!" Ban Hoài quay đầu nhìn chằm chằm Tưởng Lạc, biểu lộ trên mặt không ngừng thay đổi, cuối cùng hai vai xụ xuống, nói với Vân Khánh Đế: "Bệ hạ, vi thần vô năng, thuở nhỏ văn võ không thành, mất hết mặt mũi hoàng thất, Nhị Hoàng Tử không thích hai cha con vi thần, sai tại vi thần, không liên quan Nhị Hoàng Tử. Tiểu nữ bước đi không cẩn thận, đụng phải cánh tay, vi thần đưa nàng về trị liệu."

Vân Khánh Đế biết Ban Hoài nói lời này, là vì giữ gìn thanh danh cho lão nhị, chuyện này không khỏi khiến ông nhớ tới khi còn bé. Có một năm ông không cẩn thận làm bể vật phụ hoàng thích, khi đó phụ hoàng vốn có tâm tư phế Thái Tử, cho nên ông vô cùng sợ hãi, không nghĩ tới Ban Hoài biểu đệ đứng ra thay ông gánh nỗi oan ức này.

Về sau ông cảm tạ Ban Hoài, Ban Hoài lại nói mình bị rầy vài câu cũng không có việc gì, chỉ cần Thái Tử ông không có việc gì thì tốt.

Đã nhiều năm như vậy, Ban Hoài không đề cập tới chuyện đó, mà thời gian dần qua ông cũng quên đi, nhưng hôm nay nghe Ban Hoài nói lời này, đột nhiên ông liền nghĩ tới buổi chiều hôm ấy Ban Hoài thay ông gánh tội.

"Biểu đệ ngươi không trách hắn, trẫm lại không thể không phạt hắn. " VânKhánh Đế giận tái mặt nói với Nhị Hoàng Tử: " Nếu như ngươi đã học lễ nghi không tốt, thì về cung chép sách đi, trước khi tết đến không được xuất cung."

https://thuviensach.vn

Thân là một Hoàng Tử trưởng thành, lại phải chép sách học lễ nghi đức hạnh, đây đối với một Hoàng Tử mà nói, đơn giản như đánh vào mặt hắn ta.

Nhị Hoàng Tử xém chút bị tức điên, hắn ta và Ban Họa đến tột cùng ai mới là hài tử Phụ Hoàng?!

Cha con Ban gia thu nhận ánh mắt áy náy của Hoàng Đế và Thái Tử xuất cung, chờ trở về Ban gia, Ban Họa mới lắc lắc cánh tay, quét qua ủy khuất cùng đáng thương trước đó, uống trà Ban Hằng tự tay rót: " Tên Tưởng Lạc này nếu không phải Hoàng Tử, ta định tìm người trùm bao tải hắn, đánh giết hắn."

Âm Thị cầm một hộp dược cao tới, một bên thay Ban Họa thoa thuốc, vừa nói: "Cánh tay đã xanh, còn muốn làm gì?"

Cũng không biết da thịt toàn thân nha đầu này giống ai, vừa trắng vừa mềm, nhẹ nhàng chạm thử liền lưu lại dấu vết. Nếu đây là thiên kiều vạn sủng nuôi còn tốt, đợi năm năm sau làm thế nào đây.

"Không đúng, phụ thân, tỷ, hai người náo loạn một trận như thế, làm sao còn giúp Tưởng Lạc che giấu?" Ban Hằng không hiểu nhìn Ban Họa, tỷ hắn là người có cừu tất báo, không thể báo thù liền mang thù cả đời, không giống người lấy ơn báo oán cho lắm.

"Trong hoàng cung không có bí mật." Âm Thị buông dược cao xuống, phì cười nói: " Trừ phi đem toàn bộ cung nhân trong Đại Nguyệt cung diệt khẩu, chuyện nàysớm muộn cũng sẽ truyền đi."

Gần đây Nhị Hoàng Tử càng ngày càng làm ầm ĩ, người ủng hộ Thái Tử đã sớm ngồi không yên, lại làm sao có thể bỏ lỡ nhược điểm tốt như vậy.

Quyền lợi trước mặt, huynh đệ đồng bào hoàng thất tính là gì?

https://thuviensach.vn

Ban Hằng hít sâu một hơi: " Hoàng Thượng sẽ không hoài nghi là chúng ta làm chứ?"

" Vừa rồichúng ta mời ngự y không phải đã nói tỷ con không cẩn thận ngã rồi sao?" Âm Thị nói mây trôi nước chảy: " Bên này chúng ta không cẩn thận, những thứ khác bên kia không liên quan chúng ta."

Phủ Thành An Bá, quản gia đổi cho Dung Hà một chén trà, nghĩ đến Bá gia đã xem sách rất lâu, nhân tiện nói: "Bá gia, vừa rồi có thuộc hạ bên ngoài nghe được một tin đồn liên quan đến Nhị Hoàng Tử."

"Tin đồn gì?" Dung Hà cũng không ngẩng đầu lên, vị Hoàng Tử này từ trước đến nay không thể yên tĩnh, truyền ra tin tức gì cũng không có gì kỳ lạ.

"Nghe nói Nhị Hoàng Tử ở cửa Đại Nguyệt Cung, đẩy gãy tay Phúc Nhạc Quận Chúa."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Đào Sindy

Lời đồn đại từ trước đến nay luôn theo phong cách "Xem náo nhiệt không chê chuyện lớn", truyền đi càng phóng đại càng tốt. Tin tức truyền đi nguyên bản là "Phúc Nhạc Quận Chúa và Nhị Hoàng Tử xảy ra tranh chấp trước Đại Nguyệt cung", nhưng truyền đến truyền đi, liền biến thành "Nhị Hoàng Tử ngay trước mặt bệ hạ, nói chuyện với Phúc Nhạc Quận Chúa không tôn trọng, đồng thời đẩy gãy tay Phúc Nhạc Quận Chúa, khiến bệ hạ giận dữ."

Nói chuyện không tôn trọng?

Chuyện Nhị Hoàng Tử ở khu vực săn bắn đoạt con mồi của Phúc Nhạc Quận Chúa trước đó, trên thực tế cũng có tin tức truyền tới, nhưng tất cả mọi người không coi là chuyện đáng kể, tính tình nam nữ trẻ tuổi không tốt, miệng khỏe cũng là chuyện bình thường. Nhưngđường đường là một Hoàng Tử, vậy mà thật sự động thủ với Quận Chúa đương triều, còn hại người ta bị thương, đây cũng không thể dùng một câu trẻ tuổi nóng tính mà giải thích rồi.

Đại nghiệp mặc dù mở ra danh hiệu cho nam nữ, nhưng để cứu một phong thái quân tử, Hoàng Tử đương triều ẩu đả Quận Chúa, cùng tên hán tử thô lỗ trên đường cái khi dễ cô nương yếu đuối có gì khác biệt?

https://thuviensach.vn

Hai ngày nữa là đại thọ của Trưởng Công Chúa, Nhị Hoàng Tử làm ra chuyện như thế, đây đúng là không cho Trưởng Công Chúa tý mặt mũi nào?

Lúc tin tức truyền đến Trung Bình Bá phủ, tâm tình Tạ Uyển Dụ vừa cao hứng vừa lo lắng, Nhị Hoàng Tử biết quan hệ giữa nàng ta và Ban Họa không tốt, chẳng lẽ hắn ta bởi vì nàng ta mới có thể cố ý làm khó xử Ban Họa? Nhưng Nhị Hoàng Tử bởi vì việc này bị người khác nói xấu, còn bị bệ hạ giam cầm, Tạ Uyển Dụ lại nhịn không được lo lắng hắn ta vì chuyện này phải chịu đau khổ.

"Muội muội. " Tạ Khải Lâm đi vào viện, thấy Tạ Uyển Dụ đứng ngồi không yên, biết nàng đang lo lắng cho Nhị Hoàng Tử, liền nói: " Ngươi yên tâm đi, Nhị Hoàng Tử là hài tử của bệ hạ và Hoàng Hậu, trong cung không người nào dám đối xử tệ bạc với hắn."

"Nhị ca. " Tạ Uyển Dụ ngồi xuống bàn bát tiên, ngượng ngùng cười với Tạ Khải Lâm: "Nhị Hoàng Tử thật sự không sao chứ?"

"Thật là nữ nhi lớn không dùng được, còn chưa gả đi đấy, đã bắt đầu quan tâm phu quân tương lai rồi." Trên mặt Tạ Khải Lâm có một chút uất khí chưa tan, cười rộ lên cũng không cởi mở như dĩ vãng: "Yên tâm đi, coi như Hoàng Thượng lại sủng ái Ban Họa, nhưng nàng cũng chỉ là ngoại nhân, trong lòng Hoàng Thượng, tất nhiên là thân nhi tử quan trọng hơn."

"Ừm. " Mắt Tạ Uyển Dụ cố ý nhìn biểu lộ của Tạ Khải Lâm, thấy hắn ta nhắc đến Ban Họa hình như cũng không có bao nhiêu cảm xúc khác biệt, nhịn không được thở dài trong lòng một hơi: "Nhị ca, mấy ngày trước mẫu thân nói với ngươi mấy cửa hôn sự, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bởi vì lúc trước nhị ca và nữ nhân lầu xanh bỏ trốn, cộng thêm bị mù một mắt, muốn tìm một nữ tử môn đăng hộ đối sẽ rất khó, mẫu thân chọn tới chọn lui cuối cùng chọn trúng một nữ nhi con tiểu quan tứ phẩm, người

https://thuviensach.vn

nhà này không hay xuất hiện, nhưng lại khiến người ta bớt lo, tính cách cô nương đó cũng ôn hòa, ngày sau đến Tạ gia, khẳng định có thể chăm sóc tốt cho nhị ca.

Tạ Khải Lâm nghe muội muội nói về hôn sự của hắn ta, duỗi tay vịn mặt nạ trên mặt, thản nhiên nói: "Bây giờ ta đã thế này, cần gì phải liên lụy người khác."

"Nhị ca, ngươi đừng nói như vậy. " Tạ Uyển Dụ vừa vội vừa tức: "Nữ nhi tốt trong thiên hạ muốn gả cho ngươi còn nhiều, rất nhiều, ngươi há có thể nói ra những lời u ám như thế?"

Biểu lộ của Tạ Khải Lâm vẫn nhàn nhạt: "Nếu thật sự có người nguyện ý gả cho ta, vậy thì lấy thôi."

Tạ Uyển Dụ nghe nói như thế, trong lòng đau từng đợt, trước kia nàng ta từng lóa mắt nhìn nhị ca hoàn mỹ, bây giờ lại biến thành một cái giếng chết không sức sống, ông trời không nói gì, nhưng Ban Hằng hoàn khố như thế còn có thể sống tốt, dựa vào đâu nhị ca nàng ta phải gặp chuyện như vậy?

"Đều do tiểu tiện nhân Ban Họa kia khắc ngươi rồi, nếu như không phải nàng, ngươi sai lại gặp phải loại chuyện này. " Tạ Uyển Dụ mắng: " Ta thấy cả đời này của nàng sẽ không thể gả được!"

Tạ Khải Lâm nghe muội muội lời nói oán trách, biểu lộ thật thà đứng người lên: "Uyển Dụ, ta ra ngoài trước."

Tạ Uyển Dụ sợ chính mình nói quá nhiều khiến tâm tình nhị ca không tốt, vội vàng gật đầu nói: "Được."

Tạ Khải Lâm ra nội viện, trong đầu nghĩ đến những lời muội muội mới vừa nói. Mọi người trong Tạ gia bọn họ đều nói như thế về Ban Họa, còn những người bên ngoài thì sao? Khi đó hắn ta trẻ tuổi nóng tính, trên

https://thuviensach.vn

thực tế cũng không phải thật sự chán ghét Ban Họa, chỉ không nhớ người trong nhà cứ như vậy định hôn sự cho hắn ta mà thôi.

Bốn năm trước, sau khi hắn ta đính hôn với Ban Họa, đã nghe qua một số tin đồn không tốt lắm. Có người nói Tạ gia bọn hắn vì nịnh nọt Trưởng Công Chúa, ngay cả nhi tử cũng có thể hy sinh. Còn có người nói, Ban Họa chỉ có mỹ mạo, làm việc hoang đường mười phần, cưới hắn ta tầm thường chỉ nhìn dung mạo không nặng bản chất, ngày sau chỉ sợ bị đội nón xanh cũng không dám nói lời nào.

Thường xuyên nghe nhưng lời như thế, thời gian dần qua hắn ta có cảm giác chán ghét với Tĩnh Đình Hầu phủ, thậm chí cảm thấy đến mỗi lần đến Ban phủ là vũ nhục nhân cách của mình.

Hắnta cùng hoa khôi bỏ trốn, cũng không phải bởi vì hắn ta thật sự ưa thích hoa khôi kia, hắn ta chỉ muốn người khác biết, hắn ta là Tạ Khải Lâm không phải nam nhân vì quyền thế ủy thân cho nữ nhân, hắn ta thà rằng ở cùng với hoa khôi lầu xanh, cũng ghê tởm Ban Họa.

Sau này hắn ta về nhà, nghe những người trong Kinh Thành chế giễu Ban Họa, hắn ta mới thanh tỉnh lại, tự mình lựa chọn một phương thức hạng bétđể giải quyết đoạn hôn ước này. Từ đó về sau, hầu như hắn không còn xuất hiện trước mặt Ban Họa, cũng không mặt mũi xuất hiện trước mặt nàng.

Mấy ngày trước gặp nàng ở đầu đường, mới phát hiện tiểu cô nương ngây ngô lúc trước đã biến thành minh châu diễm lệ, chỉ cần nàng đứng ở đó thì không còn ai dám xem nhẹ nàng.

Đầu đường ồn ào, chỉ có nàng tươi mới giống như hỏa diễm trong một thế giới xám xịt, chói mắt khiến hắn ta không còn mặt mũi đối mặt với nàng.

https://thuviensach.vn

Mặt nạ màu bạc che khuất con mắt đã mù của hắn ta, bên trên cưỡi con ngựa cao to, hắn ta vẫn là công tử văn nhã trong mắt người khác như cũ, nhưng chỉ có hắn ta tự mình biết, cuộc sống thiếu đi một con mắt, như bé lại một nửa, ảm đạm phai nhạt.

"Tạ nhị công tử. " Thạch Phi Tiên ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên nhìn thấy Tạ Khải Lâm ngồi trên lưng ngựa, trên mặt lộ ra thần sắc áy náy phức tạp: "Gần đây ngươi khỏe chứ?"

Tạ Khải Lâm hành lễ với Thạch Phi Tiên, biểu cảm bình tĩnh nói: "Đa tạ Thạch tiểu thư, tại hạ rất tốt."

Tay Thạch Phi Tiên vuốt rèm khẽ run lên: "Thật xin lỗi, ta..."

"Ồ, đây không phải Tạ nhị công tử sao?" Ban Hằng cưỡi trên lưng ngựa lảo đảo đi tới, trào phúng lườm hai người một chút: "Tạ nhị công tử từ trước đến nay không phải thích nữ nhân lầu xanh trong ngõ hẻm sao, làm sao hôm nay..."

"Ban Thế Tử. " Tạ Khải Lâm cắt ngang Ban Hằng: “Hai nhà chúng ta có thù, không nên liên lụy đến người khác."

"Ách. " Ban Hằng liếc mắt nhìn Thạch Phi Tiên, kiêu ngạo bay nhanh lên trời rồi, nhưng hắn không nhìn ra giữa hai người này có chuyện ẩn bên trong:"Ta với ngươi có thù có oán gì à, gì mà hai nhà chúng ta, nhà ta không có người làm việc thiên tư, bao che cấp dưới, thịt cá bách tính."

Dân chúng bên cạnh nghe nói thế, nhịn không được coi trọng Ban Hằng một chút, khẳng định gia phong người nhà này vô cùng tốt.

Thạch Phi Tiên chưa bao giờ thấy qua người không biết xấu hổ như Ban Hằng, gì mà người nhà mình không làm việc thiên tư, nói thật khó nghe, người nhà hắn có bản lĩnh chân thực sao?

https://thuviensach.vn

Nàng ta đoán Tạ Khải Lâm sẽ phản bác Ban Hằng, nhưng ngoài ý muốn của nàng ta là Tạ Khải Lâm vậy mà không có bao nhiêu phản ứng.

"Ban Thế Tử, mong ngươi ăn nói cẩn trọng." Tạ Khải Lâm rất muốn tranh chấp với Ban Hằng, nhưng bây giờ đại ca còn bị giam giữ trong đại lao, bản án cũng không được tra rõ ràng, hắn ta căn bản không dám đắc tội người Ban gia. Người Ban gia mặc dù hoang đường, nhưng bọn họ vẫn chen mồm được trước mặt Hoàng Thượng, hắn ta không dám đắc tội Ban Hằng, cũng đắc tội không nổi.

"Hừ. " Ban Hằng vỗ mông ngựa, cười lạnh nói: " Đã làm thì phải gánh lấy hậu quả, không cần sợ người khác nói. Rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ, thế giới tươi sáng, bệ hạ chắc chắn sẽ cho bách tính thiên hạ công đạo."

"Tốt!" Mấy bách tính bên cạnh vỗ tay.

"Công tử nói hay lắm!"

"Bệ hạ là một minh quân, tất nhiên sẽ không bao che những quan viên làm xằng làm bậy này!"

Đối với dân chúng bình thường mà nói, bọn họ không biết ai là người tốt, ai là người xấu, nhưngthiên tính của họ rất ghét tham quan, hiện tại có người đứng ra mắng to tham quan, hơn nữa thoạt nhìn thân phận còn không đơn giản, tất nhiên bọn họ sẽ đi theo sau lưng người này mà vỗ tay.

Coi như không thể làm gì tham quan, nhưng theo chân mắng một trận, vỗ một tràng vỗ tay, cũng hả giận đấy.

Thạch Phi Tiên thấy người này đổi trắng thay đen tràng diện làm sợ ngây người, Ban Hằng là thiếu gia chơi bời lêu lổng, cũng không cảm thấy ngại khi nói người Tạ gia làm không được sao?

https://thuviensach.vn

Nàng ta vừa muốn mỉa mai Ban Hằng, thế nhưng còn chưa mở miệng, thanh âm Ban Họa liền truyền tới.

"Hằng đệ, không phải bảo đệ đi tặng đồ cho tổ mẫu sao?" Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, nhưng cánh tay trái co ro mất tự nhiên, hình như là bị thương, "Làm sao còn ở đây không cho phép ai nói chuyện?"

Sắc mặt Tạ Khải Lâm lộ ra vẻ lúng túng, hắn ta tung người xuống ngựa thở dài nói với Ban Họa: "Bái kiến Quận Chúa."

Ban Họa rủ mí mắt xuống nhìn hắn ta một cái:"Đừng gặp vẫn tốt hơn, ta nhìn ngươi lần nào tâm tình ta càng xấu đi." Nói xong, cũng mặc kệ phản ứng của Tạ Khải Lâm, liền cưỡi ngựa rời đi.

Ban Hằng thấy thế lập tức vui vẻ đuổi theo, một bộ dáng "Tỷ ta nói cái gì thì là cái đó, nam nhân này chính là cặn bã", khuôn mặt đáng ăn đòn, hết sức đáng giận.

Dân chúng thấy không còn náo nhiệt để xem, cũng tốp năm tốp ba rời đi, chỉ còn lại Thạch Phi Tiên và Tạ Khải Lâm ở đây, duy trì không khí ngột ngạt giữa hai bên.

"Thạch tiểu thư, tại hạ cáo từ." Tạ Khải Lâm sờ lông trên cổ ngựa, thanh âm nhẹ nhàng truyền vào trong tai Thạch Phi Tiên.

"Quá khứ Tạ mỗ đã buông xuống, chúc Thạch tiểu thư tìm được lang quân như ý, ân ái không rời."

Trong lòng Thạch Phi Tiên chấn động, nhìn bóng lưng Tạ Khải Lâm rời đi, cắn môi không nói gì.

"Tiểu thư?" Nha hoàn hầu hạ của nàng ta thấy nàng ta thật lâu không nói gì, lo lắng hỏi: "Ngài sao rồi?"

https://thuviensach.vn

"Không sao. " Nàng ta buông rèm xuống, nhỏ giọng nói:" Hồi phủ đi."

Lầu hai trà phường bên đường, Trường Thanh Vương nói với người bên cạnh: "Xuất diễn này thật thú vị."

Dung Hà uống một ngụm trà, ánh mắt rơi vào cuối con đường không nói gì.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Đào Sindy

Trong phủ Trưởng Công Chúa đã bị hạ nhân trong trong ngoài quét dọn nhiều lần, nhưng các quản sự vẫn không dám lơ là, không ngừng kiểm tra các ngõ ngách, ngay cả một con côn trùng cũng không buông tha.

Thời điểm Ban Họa và Ban Hằng đến, phủ Công Chúa đã kiểm tra ba bốn lần, hai tỷ đệ tìm Trưởng Công Chúa, khen hạ nhân phủ Công Chúa một lần.

"Ta cũng không hiểu vì sao mỗi lần hai đứa đến họ lại vui vẻ như vậy, giờ thì thấy lời hai đứa dễ nghe rồi. " Trên đầu Trưởng Công Chúa đeo bôi trán*, cả người lộ ra kí chất hiền lành lại phúc thái: "Họa Họa, mau đưa tay cho ta xem một chút bị thương thế nào?"

Bôi trán: dây bằng vải cột trước trán, có thể thêm viên ngọc ở giữa hay gì đó.

Trưởng Công Chúa vén tay áo lên xem xét, phía trên chỉ có một cục máu ứ đọng rất nhạt, nếu như không phải vì làn da Ban Họa trắng, cơ hồ cũng không nhìn ra.

Nhìn thấy thế, Trưởng Công Chúa làm sao lại không hiểu, đây nhất định là Ban Họa nhà họ làm chuyện xấu. Buông tay áo xuống, che lại cánh tay Ban Họa, Trưởng Công Chúa bất đắc dĩ cười nói:" Ngươi đó."

https://thuviensach.vn

"Ai bảo hắn ta nói chuyện khó nghe, dạy dỗ nhiều lần cũng còn không thức thời, vậy nên ta dạy hắn cái gọi là xuôi xẻo. " Ban Họa đưa tay ôm lấy Trưởng Công Chúa: " Nếu không phải hắn trêu chọc ta, ta mới lười so đo cùng hắn."

Trong cung có tai mắt của Trưởng Công Chúa, đầu đuôi ngọn ngành rất rõ ràng, tất nhiên cũng biết tại sao Ban Họa phải làm thế. Bà đau lòng sờ lên đầu Ban Họa: "Nha đầu này, thật là một tý thua thiệt cũng không ăn, cũng không biết về sau ai có thể chịu được tính tình ngươi."

Là bà dạy con không tốt, bây giờ nghe một vãn bối trào phúng con của bà như thế, bà làm sao có thể thờ ơ, nhưng một số chuyện tiểu bối có thể làm, bà lại không thể làm.

"Không ai chịu được, vậy ta sẽ không lấy phu quân. " Ban Họa dựa vào người Trưởng Công Chúa: "Không lấy phu quân cũng rất tốt."

Trưởng Công Chúa vuốt ve tóc nàng, không nói tiếp về người nàng phải gả, chỉ cười dịu dàng.

Tỷ đệ hai người vốn đến đưa lá trà cho Trưởng Công Chúa, đưa tờ đơn yến hội và danh sách tân khách, nào biết được giữa trưa ăn cơm xong, lại bao lớn bao nhỏ như trước đến phủ Trưởng Công Chúa.

"Tỷ, tỷ nói chúng ta đến tặng đồ, hay là đến nhận đồ?" Ban Hằng nhớ tới vừa rồi tổ mẫu nhét ngân phiếu vào trong tay mình, cười tủm tỉm nói: "Nhưng mà quả nhiên tổ mẫu cực kỳ hào phóng."

"Lấy ra." Ban Họa xòe tay trước mặt hắn.

"Làm, làm gì?" Ban Hằng cảnh giác nhìn chằm chằm Ban Họa, bưng bít lồng ngực của mình: "Đây là tổ mẫu cho đệ!"

https://thuviensach.vn

"Hoặc là đệ giữ lại, sau này đừng mong lấy một lượng bạc nào từ chỗ ta, hoặc là ngoan ngoãn đưa ngân phiếu cho ta, ta cho đệ chọn." Ban Họa chậm rãi mở miệng: "Ta không ép đệ."

Ban Hằng nhìn tỷ hắn một chút, lại sờ ngân phiếu trên người, cọ sát thật lâu, mới đưa ngân phiếu vào tay Ban Họa, quay đầu không nhìn số ngân phiếu hắn sắp mất: "Cầm lấy đi, cầm lấy đi."

"Nhiêu đây là đủ rồi. " Ban Họa cười híp mắt nhận ngân phiếu: "Tuổi còn nhỏ, trên người có nhiều ngân phiếu làm gì, đừng học thói xấu."

Ban Hằng không vui, không muốn nói chuyện.

"Lần trước không phải đệ muốn mua quạt sao?" Ban Họa ngồi trên lưng ngựa: "Đi, tỷ đi mua cùng đệ."

Ban Hằng lập tức vui vẻ ra mặt, đâu còn quản ngân phiếu gì đó, lúc này ngoan ngoãn lên ngựatheo sau Ban Họa rời đi, trên đường đi cẩn thận ân cần, sợ Ban Họa thay đổi chủ ý không mua cho hắn.

Thịnh hành gần đây là trào lưu chơi quạt, cây quạt càng quý báu càng có mặt mũi, quạt trong tay hắn mặc dù không ít, nhưng thứ dùng để khoe khoang, thì vẫn còn chê ít đấy?

"Thật không biết mấy người này nghĩ gì, chơi trò cây quạt, chứng tỏ các người có phong độ hay là rất ngu ngốc?" Ban Họa ghét bỏ xu thế lưu hành gần nhất trong Kinh Thành: "Tại sao không lúc nào thấy các người lưu hành thi Trạng Nguyên vậy chứ?"

"Tỷ, chúng ta đều là một đám hoàn khố, thông minh như vậy làm gì?" Ban Hằng lý lẽ hùng hồn nói: "Quốc gia đại sự đã có những rường cột nước nhà quan tâm, chúng ta không đi cản trở đã là cống hiến cho đại nghiệp."

Nói đến đây, Ban Hằng nhỏ giọng nói: "Tỷ cũng giống đệ thôi mà."

https://thuviensach.vn

Ban Họa liếc mắt nhìn hắn, lập tức hắn im miệng không nói thêm gì nữa.

Hai tỷ đệ nhanh chóng đến cửa tiệm, nghe thấy tiếng khóc của một nữ nhân và một đứa bé, cách đó không xa một đại hán vừa đánh vừa mắng nữ nhân, nữ nhân cẩn thận từng li từng tí che chở nữ nhi trong ngực, tất cả nắm đấm của nam nhân đều rơi trên thân nàng ấy.

"Có chuyện gì vậy?" Ban Họa nhíu mày, trong mắt tràn đầy chán ghét.

"Quý nhân ngài đừng tức giận, tiểu nhân sẽ đi đuổi bọn họ. " Hầu bàn trong tiệm thấy thế, liền muốn dẫn người đuổi ba người này đi.

"Đợi chút nữa. " Ban Họa gọi hầu bàn lại: "Hắn ta là một Đại lão gia lại khi dễ nữ nhân và tiểu hài, nhưng không ai quản sao?"

"Quý nhân ngài có chỗ không biết, một nhà ba người này, thê tử hắn không sinh được nhi tử, người nhà mẹ đẻ còn thường xuyên đến nhà Vương đồ tể làm tiền, eo nữ nhân này chỗ nào dài thẳng. " Hầu bàn lắc đầu: "Chúng tiểu nhân đuổi họ đi, sẽ không ảnh hưởng nhã hứng của ngài."

Vế trước không quan tâm nam nhân cũng không sao, người nhà mẹ đẻ cũng không có tiền đồ như thế, nữ nhân này đời này cứ như vậy sao.

Ban Họa nhìn tên đồ tể hung thần ác sát khi thấy hầu bàn, lập tức cúi đầu khom lưng không dám chửi rủa, cũng không biết hầu bàn nói gì với hắn ta, hắn nhìn về phía Ban Họa, cũng không dám nhìn tiếp, mà xoay người kéo nữ nhân trên đất lên.

Nữ nhân cũng không dám phản kháng, nắm tay nữ nhi khóc sướt mướt, mặc cho trượng phu kéo đi.

Ban Họa mua cho Ban Hằng cây quạt rồi, thì phát hiện trên mặt Ban Hằng vậy mà không có bao nhiêu vui sướng, không hiểu hỏi: "Sao thế?

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trước không phải đệ nói muốn mua cây quạt này à, sao mua được rồi lại mất hứng."

"Tỷ." Ban Hằng nghiêm túc nhìn Ban Họa: "Trở về rồi, ta liền bắt đầu luyện tập công phu quyền cước, tỷ hãy giám sát ta thật chặt."

"Đây là thế nào?" Ban Họa nhét hộp đựng quạt vào tay Ban Hằng: "Được rồi, đồ vật đã tới tay, đệ không cần phải nói lời dễ nghe dụ dỗ ta."

"Ta rất nghiêm túc. " Ban Hằng xiết chặt hộp:"Trở về sẽ luyện thật tốt!"

Ban Họa vỗ vai của hắn: "Ừm, tốt, trở về liền luyện."

"Ồ, đây không phải hai biểu chất của ta sao?" Trường Thanh Vương nhìn thấy hai huynh muội đứng ở cửa tiệm: "Mua thứ tốt gì rồi?"

"Bái kiến Vương Gia." Hai huynh muội hành lễ với Trường Thanh Vương, Ban Họa nhìn thấy Dung Hà sau lưng Trường Thanh Vương, thì trừng mắt nhìn y. Dung Hà để ý đến động tác nhỏ này, nhịn không được lộ ra một nụ cười mỉm.

"Người trong nhà không cần khách sáo như vậy. " Trường Thanh Vương nhìn về phía Ban Họa: "Nghe nói tay ngươi bị thương, có sao không?"

"Không có gì đáng ngại. " Ban Họa cười hồn nhiên: "Thái y nói không bị thương xương cốt, chỉ cần bôi thuốc đúng hạn, nghỉ ngơi thêm mấy ngày là khỏe."

"Vậy ta an tâm. " Mắt Trường Thanh Vương nhìn sắc trời:"Đi, canh giờ còn sớm, đến phủ ta ngồi một chút, có đồ tốt cho các ngươi xem."

https://thuviensach.vn

Trường Thanh Vương cũng được coi là hoàn khố văn nhã trong Kinh Thành, bởi vì hắn có thể làm thơ hội họa, cho nên thanh danh tốt hơn Ban Hằng, nhưng trên thực tế vẫn chỉ là một hoàn khố chơi bời lêu lổng.

Nghe nói như thế, trên mặt Ban Hằng lộ ra vẻ hoài nghi: "Không phải là danh gia bút tích thực bản độc nhất chứ?"

Loại đồ hiếm có như thế, hai tỷ đệ bọn họ không muốn xem đâu.

"Yên tâm đi, không phải đồ vật không thú vị như thế. " Trường Thanh Vương ngoắc: "Đi đi đi, rất có ý vị."

Thế là tỷ đệ Ban gia, cứ như vậy bị Trường Thanh Vương kéo đi.

Phủ Trường Thanh Vương được xây dựng trong đường Đông Thành, cách Tĩnh Đình Hầu không đến hai con đường. Nhưng hai nhà lui tới không nhiều, cho nên tỷ đệ Ban gia cùng biểu thúc Trường Thanh Vương này trên thực tế không phải quen thuộc như vậy.

Tiến vào đại môn Vương Phủ, Ban Họa phát hiện tỳ nữ phủ Trường Thanh Vương dáng dấp vô cùng xinh đẹp, nhất là tỳ nữ hay gã sai vặt có thể phục vụ bên cạnh chủ tử, gương mặt kia ắt đã phải tuyển chọn tỉ mỉ qua, muốn tìm người tướng mạo phổ thông cũng rất khó.

Mấy người ngồi xuống, Ban Họa nếm thử một miếng điểm tâm thì không động vào nữa.

Dung Hà cũng để ý đến động tác nhỏ này, trong lòng nghĩ, thật là một tiểu cô nương được nuông chiều từ bé, không biết ngày thường đã ăn hết bao nhiêu ‘tiền’. Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, y lại đổi vị trí điểm tâm trước mặt và trước mặt Ban Họa cho nhau.

Được rồi, là một tiểu cô nương thôi mà.

https://thuviensach.vn

"Hả?" Ban Họa mở to mắt nhìn Dung Hà.

"Muốn nếm thử sao?" Dung Hà mỉm cười nhìn nàng, vung táo áo lên hiện ra ngón tay trắng noãn bưng chén trà, thật sự là hoạt sắc sinh hương, công tử như ngọc.

Sắc đẹp như thế, nếu y không phải là Bá gia, nàng nhất định sẽ nuôi y trong phủ, không có việc gì sẽ nhìn thêm vài lần, chắc chắn mỹ vị.

Ban Họa cầm lấy một khối điểm tâm nếm thử một miếng.

"Thế nào?" Dung Hà nhỏ giọng hỏi.

"Được." Ban Họa liếm miệng một cái, điểm tâm, nhưng tú sắc khả xan.

Mắt Dung Hà nhìn môi nàng căng mọng vì vừa liếm, ánh mắt dời xuống cúi đầu uống một hớp nước.

Chẳng được bao lâu, gã sai vặt cầm một lồng chim bước đến, bên trong nhốt một con chim sáo xấu xí.

Ban Hằng hoài nghi nhìn Trường Thanh Vương, đây là thứ có ý vị đó sao?

"Vật nhỏ này ta tốn hết hai trăm lạng vàng ròng để mua về, không chỉ biết nói chuyện, còn biết đọc thơ. " Trường Thanh Vương dùng hạt thức ăn trêu đùa chim sáo: "Đến đây nào Đa Phúc, nói một câu đi."

"Tham kiến vương gia! Tham kiến vương gia!"

"Đến đọc thơ nào."

"Nga nga lưỡng nga nga*, ngưỡng điện hướng thiên nhai*..."

https://thuviensach.vn

*Ngỗng ngỗng cả bầy ngỗng

**Ngưỡng mặt hướng ven trời

Trường Thanh Vương đem kỹ năng chim sáo khoe khoang xong, một mặt đắc ý nhìn tỷ đệ Ban gia: "Thế nào?!"

"Quá xấu!" Ban Họa ngay thẳng lắc đầu: "Không thích."

"Xấu xí một chút, nhưng thông minh. " Trường Thanh Vương nhìn kỹ chim sáo một lúc, cũng cảm thấy nó có chút xấu: "Giữ lại pha trò cũng không tệ lắm."

Tỷ đệ Ban gia liếc nhau một cái, đây là một người vẫn chưa thoát khỏi ý niệm cấp thấp, không hiểu được phát minh sáng tạo của hoàn khố hiện nay.

" Trong cung bệ hạ nuôi một con anh vũ, đẹp hơn nó, còn biết hát đấy." Câu nói này của Ban Họa không biết kích thích chim sáo ở chữ nào, nó bỗng nhiên nhào lên trong lồng.

"Trường Thanh Vương vạn tuế!"

"Trường Thanh Vương vạn tuế!"

Lập tức toàn bộ sắc mặt mọi người đại biến, Trường Thanh Vương mở lồng chim ra, đưa tay nắm cổ chim sáo, tay uốn éo, rốt cuộc chim sáo không phát ra được thanh âm nào.

Chim sáo không còn giọng nói, toàn bộ phòng như yên tĩnh.

"Thủ đoạn hay, thật sự là thủ đoạn hay!" Trường Thanh Vương đánh ngã lồng chim xuống đất, mặt trầm như mực.

https://thuviensach.vn

Hôm nay nếu như không phải hắn tâm huyết dâng trào, dẫn biểu chất đến chơi, chỉ sợ còn không biết chim sáo này có vấn đề. Toàn bộ đại nghiệp, người duy nhất xưng vạn tuế, cũng chỉ có Hoàng Đế, một đường đệ Hoàng Đế, mộtVương Gia chỉ có bối phận lại không thực quyền được xưng là vạn tuế, vậy đơn giản là muốn mất mạng rồi.

"Biểu chất, nhân tình hôm nay, biểu thúc ta liền thiếu. " Trường Thanh Vương quay đầu nói với Ban Họa: "Vốn định mời các ngươi dùng cơm tối, chỉ sợ hiện tại không thể rồi. "

"Ngươi phải vào cung sao?" Ban Họa nhìn lồng chim trên mặt đất, cảm thấy hai trăm lạng vàng ròng này tiêu quá thua thiệt.

"Đi vào cung làm gì?" Trường Thanh Vương nhìn Ban Họa, không hiểu lời này của nàng có ý gì.

"Bệ hạ là đường huynh của ngươi, chỗ dựa lớn nhất của ngươi không phải là hắn sao?" Ban Họa lý lẽ hùng hồn nói: "Đương nhiên vào cung cáo trạng rồi."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trường Thanh Vương cảm thấy mình hơi không hiểu ý của biểu chất, chuyện này che giấu còn không kịp, sao có thể chạy đến trước mặt Hoàng Thượng tự chui đầu vào lưới được? Lại nhìn biểu lộ của biểu chất nữ, lại là bộ dáng đương nhiên, trong nháy mắt hắn có loại cảm giác nói không nên lời.

Hoàng Thượng lệch sủng người Ban gia, là bởi vì bọn hắn... Ngu xuẩn khiến người ta yên tâm?

"Điện hạ, Quận Chúa nói cũng có lý." Dung Hà đặt chén trà xuống:"Người bị oan, vẫn nên để bệ hạ biết."

Trường Thanh Vương không giải thích được nhìn Dung Hà, đầu óc vị này ‘bình thường’ chứ, còn có đạo lý hả?

Tâm nhãn so với cây kim lớn hơn không được bao nhiêu, một câu không cẩn thận, sẽ bị ông ấy kiêng kị thật lâu, chớ nói chi là loại chuyện này. Hắn liếc Dung Hà, lại nhìn mắt Ban Họa, đây là có sắc, mất lý trí sao?

Thật đúng là nhìn không ra, Dung Hà và hắn có cùng sở thích.

Nghe thấy Dung Hà đồng ý với lời mình nói, Ban Họa cảm thấy Dung Hà càng nhìn càng thuận mắt, không chỉ có dáng dấp đẹp mắt, đầu óc còn thông minh, quan trọng nhất là y rất tinh mắt.

https://thuviensach.vn

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Ban Họa phát hiện ra ưu điểm của Dung Hà.

Trường Thanh Vươngcàng nhìn càng cảm thấy bực mình với ba người này, khoát tay áo: "Tự các ngươi về nhà đi, ta không thể chiêu đãi các ngươi rồi."

Tỷ đệ Ban gia từ trước đến nay tâm rộng, không có hứng thú với đề nghị này của Trường Thanh Vương, vỗ mông liền rời đi, hoàn toàn không thấy hiện trường hoàng thất ám toán khẩn trương kích thích thế nào.

"Ta biết mua đồ chơi biết nói về nhà, chắc chắn sẽ gây ra chuyện mà. " Ban Hằng lộ mặt "Người từng trải", nói với Dung Hà đang đi cùng: " Khi tacòn bé mua một một con anh vũ về, ai biết con súc sinh lông lá đó lại nói toàn lời hạ lưu chợ búa, mẫu thân tức giận đến chỉnh đốn ta một trận."

Dung Hà nghe vậy cười nói: "Vậy thì thật thú vị."

Khi còn béy không có thời gian chơi những vật này, trong nhà cũng không cho phép y mê muội bất cứ thứ gì, kinh nghiệm nghịch ngợm gây sự này, y còn chưa bao giờ trải qua.

"Ban Thế Tử!" Trên đường phố đối diện mấy công tử hoàn khố ăn mặc đỏ đỏ tím tím ngoắc tay với Ban Hằng, thấy Ban Họa cũng ở đây, mấy người trẻ tuổi còn lấy ra cây quạt lắc lắc, làm ra bộ dáng phong lưu phóng khoáng.

Ban Họa kém chút nhịn không được cười ra tiếng, nàng phất tay với Ban Hằng:"Bằng hữu của đệ gọi đệ, đệ tự qua đi."

Ban Hằng nghe vậy vui sướng chạy tới, nhìn ra được quả thực quan hệ của hắn cùng mấy hoàn khố này không tệ.

https://thuviensach.vn

"Quận Chúa. " Dung Hà nhìn cánh tay Ban Họa: "Mấy ngày trước nghe qua một số tin đồn, không biết thương thế của ngươi ra sao rồi?"

"Tin đồn?" Ban Họa trừng mắt nhìn, biểu lộ vô tội: "Ngươi nói là việc Nhị Hoàng Tử đẩy gãy ta ta sao?"

Quả thực Dung Hà lo lắng vì chuyện này, thời điểm cuộc đi săn mùa thu, y đã nhìn ra Nhị Hoàng Tử và Ban Họa không hợp nhau lắm, tính tình hai người này đều không muốn chịu thiệt thòi, coi như người khác nói hai người đánh nhau trước mặt Hoàng Đế, y cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cánh tay bắp chân nhỏ thế này, làm sao chịu được một đấm của nam nhân.

Ban Họa muốn vung tay áo lên cho Dung Hà nhìn một chút, nhưng là lại cảm thấy không phù hợp, vén lấy một góc nhỏ: "Không sao, chỉ bị thương một chỗ nhỏ thôi."

Ngón tay của nàng trắng nõn non mềm, giống như trứng gà bóc, rửa sạch sẽ ngọn rể, trắng nõn đáng yêu. Hai ngón tay dựng lên làm thành khoảng cách hai ngón, cặp mắt long lanh giống như động vật nhỏ lông xù, có chút đáng yêu, lại có chút đáng thương.

“Sau này nếu gặp Nhị Hoàng Tử nữa... Ngươi hãy cách xa hắn một chút. " Dung Hà suy nghĩ: "Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nhẫn nhất thời, nhớ kỹ thù ngày sao lại báo, quan trọng nhất là đừng để mình bị thương."

Mũi chân Ban Họa trên đất nhẹ nhàng đạp mạnh mấy cái, dời ánh mắt không để không đối diện ánh mắt Dung Hà, bởi vì nàng thực sự không muốn nói là nàng cố ý tính toán Tưởng Lạc: "Hắn chế giễu ta bị người ta từ hôn mấy lần cũng không sao, còn chế giễu phụ thân bình thường vô dụng, tất nhiên ta nhịn không nổi cục tức này."

https://thuviensach.vn

Dung Hà muốn nói, sống cả đời không phải chuyện gì cũng theo ý muốn, không người nào có thể thuận buồm xuôi gió, vô ưu vô lự. Nhưng nhìn tiểu cô nương mắt to lấp lánh trước mắt này, y lại nuốt lời muốn nói xuống:"Cách chỉnh người có rất nhiều."

"Thế nhưngta lười không muốn nghĩ đến cách khác. " Ban Họa hết sức thản nhiên: "Phí đầu óc."

Dung Hà nhịn không được cười lên, lời này... Quả thực giống phong cách bình thường của Ban Họa.

"Vậy lỡ như người đó ngươi không đánh lại, địa vị lại cao hơn ngươi thì làm sao bây giờ?"

"Tạm thời ta còn chưa gặp. " Ban Họa nghiêm túc suy nghĩ: "Chờ ta gặp, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Dung Hà: Quả thật y không nên nói lời này với một Quận Chúa đang được sủng ái mới phải.

"Tỷ." Ban Hằng chạy trở về, nói với Ban Họa: " Ta và bằng hữu đi xem chọi gà, tự tỷ về nha."

"Tự mình cẩn thận đó. " Ban Họa móc ra hai tấm ngân phiếu trên người, một tờ mệnh giá hai trăm, một tờ mệnh giá một trăm lượng, nàng nhìn mấy lần, đưa ngân phiếu hai trăm lượng cho Ban Hằng: "Cầm lấy đi."

"Tỷ, tỷ thật tốt!" Ban Hằng cầm ngân phiếu, thỏa mãn cưỡi lên ngựa, đi theo đám công tử.

Dung Hà nhìn bóng lưng Ban Hằng vui sướng, cảm thấy mình đã có nhận thức mới về người Ban gia, có thể chôn một đống hoàng kim đá quý trong đất, đi ra ngoài chơi lại chỉ có thể mang bên người hai trăm lạng bạc,

https://thuviensach.vn

còn đặc biệt cao hứng bừng bừng, người nhà này khiến y nhìn mà không hiểu.

"Dung Bá gia. " Ban Họa thi lễ với Dung Hà một cái: "Vậy ta cũng cáo từ."

"Quận Chúa, tại hạ tiễn ngươi một đoạn." Dung Hà ngồi trên lưng ngựa, cười nói với Ban Họa: " Hy vọng Quận Chúa không chê tại hạ."

"Ghét bỏ cũng không ghét bỏ, nhưng nơi này cách nhà ta không xa, ta lại mang theo hộ vệ, bình thường người khác cũng không dám đụng đến ta. " Ban Họa nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Một mình ngươi về nhà rất nhàm chán, nếu không ta đưa ngươi về trước?"

Nụ cười trên mặt Dung Hà cứng đờ, sau đó thở dài nói với Ban Họa: "Làm phiền Quận Chúa rồi."

Hộ vệ Ban gia và Thành An Bá phủ nhìn Dung Hà một chút, bầu không khí lập tức trở nên một lời khó nói hết.

Ban Họa không để ý tới biểu lộ bọn hộ vệ có gì không đúng, nàng cưỡi trên lưng ngựa, nói với Dung Hà: "Dung mạo ngươi đẹp như vậy, ta thật lo lắng nữ thổ phỉ nào đó cướp ngươi đi làm áp trại phu quân đấy."

Dung Hà nghe vậy cười khẽ một tiếng: "Quận Chúa đang nói giỡn với Dung mỗ sao?"

Ban Họa sờ lên đầu con ngựa, con ngựa bắt đầu chậm rãi tiến lên: "Ta đang khích lệ ngươi, quân tử như ngọc, tú sắc khả xan."

Dung Hà cảm thấy không thể trò chuyện được nữa, đối mặt với Ban Họa, y lại cảm thấy vốn từ của mình thật nghèo nàn.

https://thuviensach.vn

" Dung mạo Quận Chúa khuynh thành. " Dung Hà cưỡi ngựa, vẫn duy trì khoảng cách nửa thân ngựa với Ban Họa như cũ: "Chỗ nào có ngươi, những vật khác liền ảm đạm phai mờ rồi."

"Lời này người khác cũng từng khen ta như thế. " Ban Họa một mặt lạnh nhạt: "Nhưng không bao lâu sau, hắn cùng một nữ nhân lầu xanh trong ngõ hẻm bỏ trốn."

Dung Hà trầm mặc một lát, y thấy biểu lộ của Ban Họa không biến hóa bao nhiêu, không biết nàng thật không quan tâm những chuyện kia, hay mượn lạnh nhạt để che dấu cảm xúc.

"Ngươi nói đúng lắm... Tạ Nhị Lang?" Dung Hà vẫn hỏi câu này ra miệng.

"Cẩn thận!" Ban Họa đưa tay kéo tay Dung Hà, Dung Hà ngồi trên lưng ngựa hơi lắc lư, một cây côn nhỏ chống cửa đập vào người con ngựa của y, con ngựa bị đau phát tiếng kêu.

Ban Họa ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi vội vàng đóng cửa sổ,bên mặt này có chút quen mắt.

Dung Hà bận bịu trấn an cảm xúc con ngựa, nói với Ban Họa: "Đa tạ Quận Chúa."

"Khách sáo rồi." Ban Họa nhìn chằm chằm khuôn mặt mỹ mạo như ngọc của Dung Hà, nếu như bị hủy dung, không biết Kinh Thành có bao nhiêu trái tim nữ tử tan vỡ đây?

Hộ vệ Thành An Bá phủ muốn lên lầu điều tra, Dung Hà cản bọn hắn lại:"Không cần, cũng chỉ là không cẩn thận, may mắn có Quận Chúa ở đây, Dung mỗ mới thoát khỏi kiếp nạn này."

https://thuviensach.vn

"Việc nhỏ, không đáng nhắc đến." Ban Họa phóng khoáng khoát tay: "Dung Bá gia khách sáo rồi."

Dung Hà cười, đoạn đường sau đó, quả nhiên Ban Họa không còn nhắc đến chữ Tạ, ngược lại y nói cho Ban Họa nghe về một số phong tục truyền thuyết dân gian, khiến Ban Họa nghe đếm nhập thần, liên tục hỏi sau đó xảy ra chuyện gì.

"Quận Chúa, đã đến nơi rồi." Trong phủ Dung Hà không có nữ tử khác, không thể đơn độc mời Ban Họa vào trong làm khách, đành phải nói: " Hi vọng sau này Quận Chúa và Thế Tử có thể đến bỉ phủ chơi, bỉ phủ ít người quạnh quẽ, nếu Thế Tử và Quận Chúa có thời gian đến đây, Dung mỗ sẽ quét dọn giường chiếu để chiêu đãi."

“Ngày sau sẽ đến quấy rầy Bá gia. " Ban Họa móc ra một thiệp mời thếp vàng: "Hai ngày sau là đại thọ của tổ mẫu trong nhà, mời Bá gia đến phủ Trưởng Công chúa uống một ly rượu."

"Đa tạ Quận Chúa đã mời, hai ngày sau Dung mỗ sẽ đến quấy rầy.” Dung Hà xuống ngựa, thở dài nói với Ban Họa: " Làm phiền Quận Chúa đưa tại hạ hồi phủ."

Ban Họa suy nghĩ, cúi người trên lưng ngựa mắt chăm chăm nhìn Dung Hà: "Vậy ngươi nói cho ta biết, người đọc sách kia sau này thế nào?"

"Sau này người đọc sách kia bị Công Chúa phát hiện hắn bội bạc, Công Chúa giận dữ, không chỉ ly hôn với hắn, còn để Hoàng Thượng đoạt đi công danh của hắn, vĩnh viễn không thu nhận."

"Kết cục này tốt!" Ban Họa vỗ tay cười nói: " Ta thích."

Dung Hà nhìn nụ cười xán lạn trên mặt nàng, bất giác cũng cười theo: "Quận Chúa thích thì tốt."

https://thuviensach.vn

"Vậy ta đi đây. " Ban Họa nghe được kết cục mong muốn, tâm tình tốt tạm biệt Dung Hà, vỗ ngựa, con ngựa liền chạy chậm rời đi.

Dung Hà đứng tại chỗ, nhìn Ban Họa và hộ vệ đi ngày càng xa, cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới quay đầu đi vào đại môn.

Tiến vào nội viện, y thu lại nụ cười, nói với Đỗ Cửu: "Ngươi mau chóng đi điều tra người ban nãy, còn có nơi củaThanh Vương... Thôi, chỗ của hắn tạm thời không cần quản."

"Vâng!" Đỗ Cửu ôm quyền, quay người đi ra ngoài.

Chờ thư phòng chỉ còn lại một mình Dung Hà, rốt cục y lại nhịn không được cười ra tiếng.

Đây là lần đầu tiên y để một nữ nhân đưa về nhà, cái này thật sự là... Thú vị.

"Vậy mà tỷ lại đưa Dung bá gia hồi phủ?" Ban Hằng về đến nhà, nghe nói Ban Họa vậy mà đưa Dung Bá gia về nhà, trợn mắt há hốc mồm nói: " Tỷ, đây là tỷ hảo tâm hay xem thường người khác vậy?"

"Lời này là sao?" Ban Họa không hiểu thấu: "Ta tiễn hắn về nhà, sao lại xem thường hắn?"

"Đường đường là một nam nhi bảy thước, bị một nữ nhân khen đẹp mắt, lại đưa về phủ, người ta không bày ra thái độ với tỷ, đó là do khí độ hắn tốt. " Ban Hằng lắc đầu thở dài: "Tỷ, tỷ không hiểu nam nhân rồi, nam nhân rất coi trọng mặt mũi."

"Ta là một đại mỹ nhân tiễn hắn về, sao hắn lại mất mặt rồi?"

"Tuy đẹp nhưng tỷ vẫn là một nữ nhân. " Ban Hằng khoát tay áo: "Biết hay không?"

https://thuviensach.vn

Đối với nam nhân mà nói, ai có thể tiếp nhận mình biến thành nữ nhân trở thành đối tượng được bảo vệ?

"Bình thường đệ đều tìm ra giải quyết mọi chuyện, tại sao không nói lời này. " Ban Họa trợn mắt trừng một cái: "Nam nhân mấy người sao lại có tật xấu như thế, già mồm hay không già mồm đây?"

Ban Hằng: "Người trong nhà và ngoại nhân có thể giống nhau sao?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Đào Sindy

Đêm cuối thu trong Kinh Thành rất lạnh, Vân Nương ngồi trên ghế lạnh buốt, toàn thân khống chế không nổi run rẩy.

"Cô nương, đừng gấp. " Đỗ Cửu đưa chén trà nóng trước mặt Vân Nương:"Hôm nay tại hạ đến chỉ muốn hỏi ngươi một chút, vì sao hôm nay lại ném thanh cửa sổ, nếu không cẩn thận làm bị thương người khác thì làm sao bây giờ?"

"Thật, thật xin lỗi, nô gia không cố ý. " Vân Nương không dám uống ly trà nóng bốc hơi kia, bả vai nàng ta run run, thanh âm cũng run rẩy: "Ta vừa tới Kinh Thành không lâu, đây là phòng ta mướn được hôm qua, xin đại nhân tha thứ cho ta."

"Nếu cô nương không phải cố ý, vậy tại hạ cũng yên lòng. " Đỗ Cửu quét mắt một vòng trong phòng, phòng bài trí lộn xộn, trong góc còn để một cái hòm, bên trên bàn trang điểm bày biện mấy thứ son phấn nữ tử hay dùng, nhưng sắp xếp lại không ngay ngắn chỉnh tề, có thể thấy được nàng ta quả thật vừa chuyển vào: "Trông cô nương là người biết lễ nghĩa, thế sao hôm nay xém chút là làm bị thương người khác, do hốt hoảng đóng cửa hay sao mà không xuống dưới xin lỗi?"

"Ta..." Vân Nương bóp góc vải trên đầu gối nhăn nhúm: "Không phải tiểu nữ tử không muốn nhận trách nhiệm, nhưng tiểu nữ tử không dám nhìn

https://thuviensach.vn

Ban Hương Quân."

Đỗ Cửu chuyển chén trà trong tay: "Ngươi nói hôm nay Bá gia ở cùng Phúc Nhạc Quận Chúa?"

"Thì ra nàng đã lên Quận Chúa rồi hả?" Vân Nương giật mình, tiếp theo cười nói: " Cũng đúng, nàng là một nữ tử vui vẻ, tước vị Quận Chúa cũng xứng với nàng."

Đỗ Cửu thấy trên người nữ tử tự xưng Vân Nương này có khí phong trần, không giống nhà đàng hoàng, một nữ nhân như vậy làm sao lại biết Phúc Nhạc Quận Chúa? Hắn đặt chén trà xuống, đứng dậy nói: " Thì ra cô nương đúng là người quen của Phúc Nhạc Quận Chúa, tại hạ đắc tội."

Vân Nương cười khổ: "Ta đây là bài trước mặt người, không phải người quen của Quận Chúa. Năm đó ta cùng Tạ công tử bỏ trốn, làm hại Quận Chúamất mặt, lúc nàng đuổi kịp chúng ta, không trách cứ ta, ngược lại cho nô gia một trăm lạng bạc, nói là nam nhân này nhất định không đáng tin, nhưng bạc nàng cho lại đáng tin."

Nào biết được câu kia của vị Quận Chúa này cứ như lời tiên tri, Tạ công tử cùng nàng ta rời đi Kinh Thành không lâu sau đó, liền chịu không được gian khổ bên ngoài, đêm hôm nọ để lại cho nàng ta một phong thư, một tấm ngân phiếu, liền biến mất không còn tăm hơi.

Trong thư hắn ta nói, được người nhà tha thứ sẽ đến đón nàng ta thì nàng ta đã biết hắn ta sẽ không trở về, nhưng vẫn đợi hắn ta hai năm, lần này nàng ta trở lại Kinh Thành, chỉ muốn hỏi hắn ta một câu, nàng ta trong lòng hắn, thì tính là gì?

Là hắn ta cho nàng ta hi vọng, vì sao lại phải vô tìnhvứt bỏ nàng ta như thế, chẳng lẽ những nữ tử như các nàng, nên bị vứt bỏ như giày rách sao?

https://thuviensach.vn

"Ngươi chính là hoa khôi bỏ trốn cùng Tạ Nhị Lang?" Đỗ Cửu nhìn nữ nhân trước mắt này, thân như cành liễu, mạo như phù dung, quả thật có mấy phần tư sắc, nhưng so sánh với Phúc Nhạc Quận Chúa, thì chính là đom đóm khác biệt ánh trăng sáng chói, hắn không hiểu ánh mắt Tạ Nhị Lang thưởng thức nữ nhân, hoặc là nói không hiểu ánh mắt những người đọc sách này.

Nghe được hai chữ "hoa khôi", sắc mặt Vân Nương có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn nhẹ gật đầu như cũ.

"Hiểu lầm được nói rõ ra thì tốt, sắc trời không còn sớm, chúng ta cáo từ." Đỗ Cửu cùng mấy tên hộ vệ đi ra phòng, Vân Nương đứng dậy đi đóng cửa, mới phát hiện chân mình nhũn ra, rõ ràng người tới khí chất ôn hòa, khách khí hữu lễ với nàng ta, nhưng nàng ta vẫn cảm thấy, mình cứ như bị rắn chú ý.

Có lẽ... Nguyên nhân là do đêm lạnh.

"Ngươi nói, hôm Tạ Khải Lâm và hoa khôi bỏ trốn, bị Ban Họa phát hiện?" Dung Hà vuốt một quân cờ trong tay: "Lại còn có chuyện như thế."

"Thuộc hạ thấy, dung mạo Vân Nương kia không bằng một nửa Phúc Nhạc Quận Chúa,thật không biết Tạ Nhị Lang nghĩ như thế nào, để đó một Quận Chúa quốc sắc thiên hương không cưới, lại bỏ trốn cùng một nử tử phong trần, huyên náo hai nhà đều khó nhìn không nói, còn ném người ta trên đường. " Đỗ Cửu lắc đầu: "Nhìn không giống như chuyện nam nhân nên làm."

"Nam nhân như vậy, Ban Họa không gả cho hắn ngược lại là chuyện tốt." Dung Hà ném quân cờ vào sọt, sắc mặt nhàn nhạt nói: " không được."

Đỗ Cửu thấy tâm tình Bá gia không tốt, liền thu hồi quân cờ trên bàn cờ.

https://thuviensach.vn

Mùng hai tháng mười, Trưởng Công Chúa Đức Ninh đươngtriều tôn quý nhất trong các Công Chúa tổ chức đại thọ, mới sáng sớm, phủ Trưởng Công Chúa đã mở rộng cửa lớn, dùng nước sạch giội đường phố, chờ đợi các khách quý đến.

Bốn người Ban gia là hậu tôn tử tôn của Trưởng Công Chúa nên đến trước nhất, Trưởng Công chúa vừa nhìn thấy tôn nữ nhà mình ăn mặc xinh đẹp, trong lòng không cầm được vui mừng, đưa tay kéo nàng ngồi bên cạnh mình: "Họa Họa, ngươi đừng đi làm việc, những chuyện này có hạ nhân quan tâm, ngươi ngồi đi."

"Vâng!" Ban Họa ngoan ngoãn nghe lời, cọ vào người Trưởng Công Chúa ăn điểm tâm, uống chút trà, có khách nhân đến, liền duy trì khuôn mặt tươi cười nghe những người này khen nàng. Trong lòng Ban Họa rất rõ ràng, đừng thấy những phu nhân tiểu thư này khen nàng, không chừng ở sau lưng nói xấu nàng bao nhiêu, nhưng cũng chỉ dám ở sau lưng nói một chút, ở trước mặt nàng, những người này đều phải ân cần cẩn thận.

"Nước ngọc vòng tay này của Quận Chúa thật tốt. " Phu nhân của hộ bộ quan viên nào đó nói: "Nhưng với nhan sắc người bình thường thì không nổi bật, thế mà Quận Chúa đeo vào lại đẹp lên."

Ban Họa quét mắt về phía đám người đang ngồi, có người lặng lẽ kéo tay áo một chút, hình như muốn che đi cánh tay.

"Ngươi cũng đừng khen nàng, đây là hài tử mà khuyển tử vô dụng của ta nuông chiều nên. " Trưởng Công Chúa mở miệng cười nói: " Nói nữ nhi nên nuôi kim tôn ngọc đắt, không thểchịu ủy khuất."

Một số quý nữ chưa xuất giá ngồi đó cười lạnh, cũng không phải kim tôn ngọc quý, với tính nết vị Quận Chúa này, có mấy người dám đi trêu chọc? Nhưng trong lòng lại có chút hâm mộ, nếu phụ thân của các nàngnguyện ý nuôi các nàng như thế, thì hài lòng cỡ nào?

https://thuviensach.vn

"Thành An Bá đến!"

Nam nam nữ nữ cùng nhau nhìn ra ngoài, chỉ thấy một người thân mặc cẩm bào màu lam, đầu đội ngọc quan trong triều đi tới, sự xuất hiện của y, hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của nữ quyến.

"Vãn bối Dung Hà bái kiến Trưởng Công Chúa, Chúc Công Chúa phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn." Dung Hà đi đến trước mặt Trưởng Công Chúa, vái chào đến cùng: "Mong Công Chúa thọ cùng núi Tề, nhà thái thân khang."

"Mau mời ngồi. " Trưởng Công Chúa cười mời Thành An Bá ngồi xuống:"Gần đây ngươi khỏe chứ?"

"Cực khổ điện hạ hỏi, vãn bối mọi chuyện đều tốt. " Thành An Bá có chút khom người đáp nói: " Điện hạ vẫn tốt chứ?"

"Tốt tốt tốt." Trưởng Công Chúa thấy y phục hôm nay Dung Hà mặc, cũng mang theo ý cát tường,trong lòng càng vui vẻ, đó là một vãn bối tỉ mỉ, chỉ là... Số khổ chút.

Những chuyện của Dung Hà, bà cũng biết chút, nhưng thân là người hoàng gia, bà chỉ có thể như kẻ mù, kẻ điếc, thậm chí không lui tới với Thành An Bá. Lần này y có thể tới chúc thọ mình, nội tâm Trưởng Công Chúa có chút ngoài ý muốn.

Ban Họa ngồi bên người Trưởng Công Chúa, vẫy tay với Dung Hà, Dung Hà chú ý tới động tác nhỏ này của nàng, nhếch miệng tạo thành một độ cong lớn.

Trưởng Công Chúa để ý tới động tác nhỏ này của hai tiểu bối, nhưng làm như không nhìn thấy, để thái giám bên người dẫn Dung Hà đến chỗ dành cho khách nam rồi ngồi xuống, mây thiên kim tiểu thư tức phụ chưa xuất giá đều suy nghĩ sâu xa, nhịn không được dưới đáy lòng thở dài một

https://thuviensach.vn

cái, thế nhân đều nói nữ tử dáng dấp xinh đẹp là họa thủy, há không biết nam nhi quá đẹp cũng tạo nghiệt như thế?

"Thái Tử điện hạ đến!"

Nghe truyền báo, Trưởng Công Chúa đứng lên từ trên ghế, tân khách khác tâm tư dao động. Trước đó vài ngày, Nhị Hoàng Tử đả thương cánh tay Ban Họa, bị bệ hạ phạt chép sách, còn cấm đoán, lúc này ngay cả Thái Tử còn tự mình đến chúc thọ, có thể thấy Trưởng Công Chúa – cô mẫu trong lòng bệ hạ rất có địa vị, bằng không thì cũng sẽ không làm đến bước này.

"Bái kiến cô tổ mẫu." Thái Tử đi đến trước mặt Trưởng Công Chúa, hành xong đại lễ vãn bối:"Chúc cô tổ mẫu tùng hạc trường xuân, nhật nguyệt hưng thịnh."

" Xin Thái Tử đứng lên. " Trưởng Công Chúa tiến lên hai bước, tự mình đưa tay đỡ Thái Tử: "Chúng ta là người trong nhà, không cần khách sáo như thế."

"Biểu muội." Tưởng Chương thở dài với Ban Họa, Ban Họa phúc lễ với hắn ta một cái.

"Trước khi xuất cung,phụ hoàng nhiều lần dặn dò ta, phải hiếu thuận thật tốt với cô tổ mẫu. " Thái Tử đưa tay để thái giám dâng hạ lệ trong cung ra: "Những thứ này là tâm ý của phụ hoàng và mẫu hậu, mong cô tổ mẫu nhất định phải nhận lấy."

"Bệ hạ nhân đức, trong lòng ta rất cảm động." Hốc mắt Trưởng Công Chúa đỏ lên, gương mặt lộ vẻ xúc động, bà giống như một trưởng bối nhất hiền lành, lôi kéo tay Thái Tử hỏi thân thể Hoàng Thượng thế nào, khẩu vị ra sao. Nếu như người khác hỏi vậy, không khỏi nghi ngờ đang thăm dò Đế Vương, thế nhưng lại là Trưởng Công Chúa, là người thân Đế Vương, sẽ chỉ khiến Hoàng Đế cảm thấy bà tốt, không có ý khác.

https://thuviensach.vn

Thái Tử tự nhiên sẽ trả lời Hoàng Thượng mọi chuyện đều tốt, ăn ngon ngủ ngon, tỏ vẻ lo lắng cho cô mẫu là Trưởng Công Chúa, ở trước mặt mọi người diễn một màn hoàng thất thâm tình, khiến đám người nhao nhao tán dương, Thái Tử ngồi xuống.

Bên gian khách nam, nhìn thấy Thái Tử đến, cũng nhao nhao hành lễ với hắn ta, Thái Tử không phải người thích tự cao tự đại, miễn lễ cho mọi người, ngồi xuống ghế. Mặc dù Ban Hoài kỵ xạ đọc sách không được, nhưng chọc mọi người vui vẻ lại rất dễ, chỉ chốc lát sau Thái Tử bị ông chọc cười liên tục, trước mặt mọi người cũng mở miệng một tiếng biểu thúc.

Đám người thấy thế, nhịn không được cảm khái, nhìn thái độ Thái Tử thân cận với Ban gia, đợi Thái Tử kế vị, chỉ sợ Ban gia còn phong quang mấy chục năm, bọn họ vẫn không nên đắc tội thì hơn.

Dung Hà nghe thanh âm đám người bốn phía nịnh nọt Thái Tử, ánh mắt xuyên qua màn che, rơi xuống trên người nữ quyến đối diện.

Hôm nay Ban Họa mặc một thân váy xòe màu đỏ tươi, lộ ra cần cổ trắng ngần, chải búi tóc bách hợp, cả người nhìn mềm mại vô cùng, Dung Hà ngẩm đầu nhìn khoảng không vô tình chú ý đến nàng.

"Quân Phách. " Thái Tử thấy Dung Hà không nói lời nào, liền chủ động mở miệng nói: " Ta có một cây quạt trắng, không biết có cơ hội cầu Quân Phách vẽ cho một bức không?"

"Đây là vinh hạnh của vi thần." Dung Hà đặt chén trà xuống, thở dài nói với Thái Tử: " Nếu như Thái Tử cần, thì tùy thời gọi vi thần là được."

Thái Tử thưởng thức tài hoa của Dung Hà, liền cùng y tham khảo một số vấn đề thi từ, đang phấn khích, bỗng nhiên bên kia nữ quyến truyền đến âm thanh ồn ào, hình như còn có tiếng chén đĩa bị vỡ.

https://thuviensach.vn

Thái Tử bận bịu từ trên ghế đứng lên, gọi một thái giám nói: "Mau đi xem một chút, bên kia xảy ra chuyện gì?"

Chỉ chốc lát sau, thái giám đã trở về, nói với Thái Tử: "Thái Tử điện hạ, bên Trưởng Công Chúa Điện Hạ không có chuyện gì, chỉ là một vị khách nữ không cẩn thận đụng ngã chén trà thôi.”

Thái Tử nhẹ nhàng thở ra: "Vậy thì tốt rồi."

Bên nữ quyến, Khang Ninh Quận Chúa nhìn nước trà trên váy mình, hít sâu vài hơi, mới khiến mình miễn cưỡng đè lửa giận xuống.

"Họa Họa, dẫn Khang Ninh Quận Chúa ra sau viện thay bộ y phục khác." Trưởng Công Chúa cười nhạt một tiếng, ung dung hoa quý, hiển thị rõ uy nghi Công Chúa.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Đào Sindy

Khang Ninh đi theo Ban Họa vào một tiểu viện, tiểu viện này xây dựng rất tinh xảo, bên trong trồng nhiều kỳ hoa dị thảo, nhìn ra được đây là chỗ ở của nữ nhi. Nhưng phủ Trưởng Công Chúa chỉ có một mình bà ở, tại sao lại có một nơi như thế này?

"Viện này là chỗ để ta nghĩ chân, bên trong có y phục ta chưa từng mặc qua."

Hạ nhân phủ Trưởng Công Chúa mở cửa phòng, Khang Ninh nhìn thấy trong phòng quét dọn rất sạch sẽ, dụng cụ bài trí đầy đủ mọi thứ, so với phòng của nàng ta ở Vương phủ còn sang trọng hơn, vậy mà đây chỉ là nơi nghĩ chân của Ban Họa sao?

"Ban Họa. " Khang Ninh gọi lại Ban Họa đang định rời đi:"Nha hoàn vừa rồi làm đổ trà lên người ta, có phải do ngươi sắp xếp không?"

"Lần sau ngươi đi ra ngoài bị ngã, có phải ngươi sẽ nghi ngờ ta cho người đào một cái hố trước cửa nhà ngươi không?" Ban Họa cảm thấy ý nghĩ của Khang Ninh Quận Chúa có chút kỳ quái: "Hôm nay là thọ yến của tổ mẫu ta, ta bảo nha hoàn hắt nước lên người ngươi, thì ta có ích lợi gì?"

"Bởi vì ngươi muốn ta xấu mặt trước mặt mọi người." Khang Ninh Quận Chúa đã sớm nhìn thấu bản tính Ban Họa, cười lạnh nói: " Coi như

https://thuviensach.vn

bây giờ ngươi là Quận Chúa thì thế nào, cuối cùng ngươi vẫn không phải họ Tưởng, mà là họ Ban, ta mới thật sự là hoàng thân quốc thích."

Ban Họa nhịn không được trợn mắt trừng một cái, đến tột cùng Khang Ninh này đã xảy ra chuyện gì, trong đầu có thể nghĩ tốt chút không.Với lại, hiện tại hoàng thân quốc thích họ Tưởng, sang mấy năm nữa, họ gì còn không biết đâu.

Lười nhác tranh chấp với nàng ta, Ban Họa xoay người rời đi, nàng không muốn nói chuyện cùng người có đầu óc không ‘trong sáng’.

"Ban Họa!"

"Khang Ninh Quận Chúa. " Ma ma phủ Trưởng Công Chúa duy trì nụ cười, nói với Khang Ninh: " Mời theo nô tỳ."

Khang Ninh Quận Chúanhìn nụ cười trên mặt ma ma không có bao nhiêu nhiệt độ, trong lòng khó chịu không nói ra được. Phụ thân của nàng ta bởi vì nguyên nhân là Trưởng Công Chúa, không thể trở thành Thái Tử, tự nhiên cũng vô duyên với hoàng vị. Mà hiện tại cả nhà bọn họ lại không thể không ăn mặc lộng lẫy đến đây chúc thọ Trưởng Công Chúa, mà thái độ còn nóng hơn tình hình của những người khác, tư thái thả thấp hơn.

Thắng làm vua thua làm giặc, thắng làm vua thua làm giặc!

Nếu nàng ta là Công Chúa, tiểu tiện nhân Ban Họa này tính là gì?!

"Khang Ninh Quận Chúa, không biết ngài thích mặc y phục thế nào?"

Khang Ninh quay đầu nhìn trong phòng, trong phòng có một loạt tủ áo thật dài, bên trong treo các loại cung trang hoa lệ, mỗi một bộ đều được thêu vô cùng bất phàm, nàng ta ngẩn người, nhìn ma ma dẫn đầu, không biết bà có ý gì.

https://thuviensach.vn

"Đây đều là y phục mà Quận Chúa nhà chúng ta chưa từng mặc qua, bình thường đều là lão nô quản. " Mắt ma ma nhìn Khang Ninh, từ trong ngăn tủ tìm ra một bộ cung trang màu tím: "Làn da ngài trắng nõn, khí chất bất phàm, bộ váy này miễn cưỡng phù hợp với trang sức của ngài."

Đầu váy xoè rất xinh đẹp, đuôi váy dùng ám văn thêu hình Khổng Tước bay lên, tỏa ra ánh sáng lung linh, hoa lệ mười phần.

Khang Ninh có chút động tâm, thế nhưng nàng biết mình không thể mặc.

Toàn bộ người Kinh Thành đều biết, Huệ Vương tôn trọng tiết kiệm, thờ phụng Phật giáo, thê thiếp con cái không thể dùng đồ vật quá hoa lệ.

"Không được." Khang Ninh dời ánh mắt, chỉ vào một bộ váy ngắn màu trắng nói: " Ta thích đơn giản một chút."

Ma ma theo lời lấy y phục đến cho Khang Ninh thay nhưng lúc mặc váy lên rồi, Khang Ninh liền ý thức được không ổn, cái này váy nhìn như bình thường, nhưng lại là vải tuyết gấm nước phụ thuộc cống lên, bởi vì chế tác không dễ, cho nên số lượng rất ít, chỉ cung cấp cho bệ hạ, Thái Hậu Hoàng Hậu sử dụng, không nghĩ tới phủ Trưởng Công Chúa vậy mà dùng nó làm quần sam.

"Tốt, cứ như một tiên nhân xuất trần. " Mắt ma ma mang vẻ tán thưởng: "Ánh mắt Quận Chúa thật tốt, váy này quả nhiên mới xứng nhất với ngài."

Khang Ninh đứng thẳng người trước gương đồng, nhìn dáng người mình uyển chuyển, nói không nên lời đổi lại, váy này... Là người phủ Trưởng Công Chúa bảo nàng ta thay, nàng ta không tính là bất tuân quy định của phụ thân.

https://thuviensach.vn

Lúc đi ra từ viện, Khang Ninh cảm thấy tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh diễm nhìn mình, lúc ngồi xuống uống trà, nàng ta không nhịn được nghĩ, Thành An Bá có để ý đến mình không?

"Dung Bá gia thật có kiến thức sâu rộng!"

"Lời này thật hay!"

Thiếu gia ăn chơi quan hệ tương đối tốt với Ban Hằng đều có địa vị cao, đại thọ Trưởng Công Chúa, bọn hắn đương nhiên cũng phải đến chúc thọ. Thật ra bọn hắn cảm thấy người như Dung Hà, tất nhiên miệng đầy chi, hồ, giả, dã*, lễ nghi quy củ, không nghĩ tới tán gẫu cùng mới phát hiện đối phương là quân tử chân chính, mà không phải loại người cả ngày quy củ không rời miệng toan nho, rất dễ dàng thân cận với Dung Hà.

* chi, hồ, giả, dã: trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.

Có thể giao hảo với Ban Hằng đều có tâm tư không hỏng, nhưng không phải người làm chính sự. Bọn họ cảm thấy Dung Hà không tệ, liền xem y là huynh đệ mà đối đãi, thuận tiện còn khoe khoang một chút bá khí nhà mình chọi gà Tướng Quân vương, dế đại nguyên soái dũng mãnh chiến đấu, mấy người tụm lai một chỗ, coi như không có rượu không có trà cũng có thể náo nhiệt lên.

Một màn này lọt vào mắt người khác, chỉ cảm thấy Dung Bá gia tu dưỡng tốt, cho dù đối mặt với những con nhà giàu này cũng có thể kiên trì chống đỡ, không phải ghét bỏ và không kiên nhẫn, quân tử không hổ là quân tử, làm việc luôn chu đáo như thế.

Mặc dù phái hoàn khố khác cách nhìn, nhưng kết cục vẫn tốt.

Sau khi yến hội mở màn, đúng lúc Dung Hà và Tưởng Ngọc Thần ngồi cùng bàn, từ lần trước Dung Hà ở khu vực săn bắn thiên vị Ban Họa,

https://thuviensach.vn

Tưởng Ngọc Thần không còn bắt chuyện với Dung Hà qua. Lúc này hai người ngồi cùng bàn, sắc mặt Tưởng Ngọc Thần có chút không tốt lắm.

Hình như Dung Hà đã quên khúc mắt ngày trước, hòa hợp với mọi người cùng bàn, chỉ có Tưởng Ngọc Thần có vẻ không hợp nhau. Mấy năm này hắn ta không ở Kinh Thành, thuở thiếu thời những hảo hữu cũng xa cách với hắn ta, gặp mặt lại không nói nên lời tạo không khí lúng túng.

"Thế Tử, những năm này kiến thức bên ngoàiKinh Thành phong thổ, không biết có chuyện gì đặc sắc không?" Dung Hà cầm bầu rượu lên, đổ đầy rượu vào chén Tưởng Ngọc Thần:"Có thể nói cho chúng ta nghe một chút, để chúng ta mở mang tầm mắt."

"Thành An Bá kiến thức rộng rãi, đọc quần thư sướng mắt, thiên hạ còn có chuyện ngươi không biết sao?" Tưởng Ngọc Thần nâng cốc uống một hơi cạn sạch: "Ta không nên làm trò hề cho thiên hạ thì tốt hơn."

Người ngồi cùng bàn vốn định theo Dung Hà hỏi hắn ta vài câu, nhưng nghe lời này của Tưởng Ngọc Thần, thì đều ngậm miệng lại, không ai rước nỗi phiền chán này về.

Thành An Bá hình như không cảm nhận được sự không khách sáo trong lời nói của Tưởng Ngọc Thần, cười lần nữa giúp hắn ta rót đầy rượu, mới quay đầu sang phải nhỏ giọng nói chuyện. Phàm là người nhìn thấy màn này đều cảm thấy bản tính Tưởng Ngọc Thần kiêu căng, không coi ai ra gì.

Trên thực tế năm đó những lời kia của Tưởng Ngọc Thần trước khi rời đi Kinh Thành đã đắc tội không ít người, Kinh Thành là nơi ô uế, bọn họ là những người ở tại Kinh Thành thì tính là gì.

Dù ngươi ra bùn mà không nhiễm bùn, phẩm hạnh ngươi cao khiết, vậy ngươi còn trở về làm gì, khóc xin giữ tước vị Thế Tử làm gì, có bản lĩnh thì đừng trở về.

https://thuviensach.vn

Ăn rồi nhả, còn không biết xấu hổ ghét bỏ người khác ô uế, mặt có thể dày thế à!

Thật ra khi mọi người nhìn Thấy Tưởng Ngọc Thần đã có tâm trạng không thoải mái, nhưng khi nhìn thấy Tưởng Ngọc Thần có thái độ như thế với Dung Bá gia được nhiều người sùng bái trong Kinh Thành, thì bọn họ từ khó chịu chuyển sang phẫn nộ, ngay cả Dung Bá gia là quân tử như thế còn có thái độ như thế, vậy bọn họ là những người hiện tại trước mắt hắn ta, thì có địa vị thế nào?

Thế Tử Vương Phủ thì tính là gì, đám bọn họ đang ngồi ai không phải xuất thân quý tộc chứ? Vả lại năm đó Huệ Vương làm những chuyện kia, trên dưới cả triều người nào không biết, không phải cuối cùng ông ta bày ra bộ dạng thành tâm tín Phật, tiết kiệm tuyệt đối đấy thôi.

Đều là hồ ly ngàn năm, người nào không biết, Huệ Vương năm đó cũng không tốt hơn Nhị Hoàng Tử hiện tại là bao.

Rất nhanh Tưởng Ngọc Thần đã cảm nhận được người ngồi cùng bàn lạnh nhạt với hắn ta, hết lần này tới lần khác trên phương diện lễ tiết tìm không ra sai lầm mà, ánh mắt của hắn ta đảo qua những người này ai cũng ra vẻ đạo mạo chính nhân quân tử, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng.

Dung Hà vuốt ly rượu trong tay, nụ cười trên mặt càng nhu hòa, dịu dàng đến chảy nước.

Khiến người khác nhìn vào, chỉ cảm thấy quả nhiên Thành An Bá khí độ tốt, gặp hành vi vô lễ như thế, lại không so đo cùng.

Thọ yến của Trưởng Công Chúa làm rất náo nhiệt, có hạ lễ trong cung đưa tới, có Thái Tử tự mình tới chúc thọ, càng thể hiện địa vị của bà trong hoàng gia. Cộng thêm thái độ thân cận Thái Tử đối với người Ban gia, sau khi thọ yến kết thúc, lúc đám người cáo từ người Ban gia, nụ cười trên mặt khách khí mấy phần, tha thiết thêm vài phần.

https://thuviensach.vn

Khang Ninh mặc tuyết gấm chế thành váy ngắn, thời điểm xuất hiện ở cửa chính, quả thực hấp dẫn không ít người để ý. Ánh mắt nàng ta lướt qua bên trong viện, thấy Thành An Bá đang đi về hướng này, thì bước chân hơi dừng một chút, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy Thành An Bá đi về phía một người khác.

Ban Họa!

"Quận Chúa. " Thành An Bá thở dài nói với Ban Họa: " Đa tạ Quận Chúa đã mời, hôm nay tại hạ vui sướng vô cùng."

"Chủ và khách đều vui vẻ là một chuyện tốt. " Ban Họa trả lại một cái phúc lễ: "Bá gia không cần phải khách sáo."

"Đây là một đóa mẫu đơn à?" Đột nhiên Dung Hà hỏi một câu.

"Hả?" Ban Họa sửng sốt một chút, chỉ trán của mình: "Ngươi nói cái này?"

Dung Hà không nghĩ tới mình lại hỏi chuyện này, nụ cười trên mặt y ngừng lại, rồi lập tức trở nên càng thêm xán lạn: "Thật đẹp."

"Đúng." Ban Họa cười híp mắt gật đầu, cả khuôn mặt đều trở nên xinh đẹp: "Chính là Mẫu Đơn."

Hoa phú quý nhân gian...

Nữ tử diễm lệ tuyệt sắc như vậy, ngược lại cũng chỉ có loại hoa này xứng đáng với nàng.

Dung Hà từ biệt Trưởng Công Chúa và Ban Hoài, quay người đi ra khỏi cửa lớn phủ Công Chúa.

"Dung Bá gia."

https://thuviensach.vn

Dung Hà quay đầu thì nhìn thấy một nữ tử tuyết sắc mặc váy ngắn thêu hồng mai, váy rất đẹp, nhưng trâm cài và hoa điền trên trán không lấn át được bộ y phục này, thật đáng tiếc.

"Khang Ninh Quận Chúa, cáo từ." Y vái chào đối phương, trở mình lên ngựa, cũng không quay đầu lại rời đi.

Khang Ninh nhìn bóng lưng y rời đi, kinh ngạc trở về xe ngựa. Nàng ta dựa vào tường xe, vuốt váy ngắn tơ lụa mềm mại trên người, hơi siết tay.

Nếu nàng ta là Công Chúa thì hay rồi, nàng ta có thể lấy Thành An Bá làm Phò Mã, cùng y trải qua những ngày tốt lành 'nhìn gương vẽ mi', vẽ tranh bên cửa sổ.

Lúc trở lại Vương Phủ, chờ đợi nàng ta chỉ có sự phẫn nộ của phụ thân, cùng tiếng khóc của mẫu thân.

"Sao ngươi lại không cẩn thận như thế, không phải ta đã sớm đã nói với ngươi không được mặc hoa y, không thể xa xỉ, ngươi đúng là đã đem lời của bổn vương để sau đầu mà?!" Hai mắt Huệ Vương đỏ ngầu nhìn bộ váy ngắn tuyết gấm trên người Khang Ninh:"Đi thay ra cho ta!"

"Tại sao?!" Khang Ninh ủy khuất mà nhìn Huệ Vương: "Ban Họa là một đích nữ Hầu phủ, cũng dám trải qua những tháng ngày xa xỉ, ta đường đường là thiên kim Vương Phủ, chẳng lẽ còn không bằng nàng ta sao?!"

"Ta mới là Quận Chúa hoàng thất, nàng ta là thứ gì chứ?!"

"Chát!"

Một bạt tai rơi vào mặt nàng ta.

"Ngươi đang ghét bỏ vi phụ vô năng sao?!" Huệ Vương run rẩy thu hồi tay, đau lòng nhức óc nói: " Bây giờ người là dao thớt ta là thịt cá,

https://thuviensach.vn

ngươi không cam lòng cũng tốt, sinh lòng vọng tưởng cũng được, nhưng phải ngoan ngoãn chịu đựng cho ta!"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Đào Sindy

"Vương gia!" Vương Phi thấy Huệ Vương tức giận vô cùng, đi qua đỡ lấy cánh tay của ông ta, gạt lệ khuyên nhủ: "Ninh Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, ông đừng giận hại thân thể. Cô nương hơn mười tuổi, ai không thích phấn son, vả lại y phục này cũng chỉ vì ngoài ý muốn mới thay, chắc sẽ không có chuyện gì đâu."

Huệ Vương chán nản ngồi vào chiếc ghế hơi cũ, thở dài nói: "Chẳng lẽ ta bằng lòng để các ngươi trải qua thời gian ủy khuất như vậy sao?"

Năm đó lúc phụ hoàng còn sống, vẫn luôn sủng ái một mình ông ta, thậm chí cảm thấy Thái Tử không đủ khí độ, không xứng là Đế, muốn phế ông ấy đi. Nếu không phải khi đó Trưởng Công Chúa chen vào, thiên hạ này sớm là của ông ta rồi.

"Phụ thân." Tưởng Ngọc Thần vịn Tưởng Khang Ninh ngồi xuống, giọng điệu nghiêm trọng: " Không phải chúng ta phải chịu cả đời chứ? Nửa đời sau của chúng ta, cả đời sau đều phải nhịn cả đời thế sao?!"

"Nhưng nếu chúng ta không đành lòng, ngươi sẽ không còn cơ hội sống nửa đời sau rồi. " Huệ Vương uống một ngụm trà, đè xuống bất đắc dĩ và đắng chát trong lòng: "Hôn sự của ngươi, ta với mẫu thân ngươi đã thương lượng xong."

https://thuviensach.vn

"Phụ thân?!" Tưởng Ngọc Thần kinh ngạc nhìn Huệ Vương: " Không phải ngài nói..."

"Lúc này không thể so với ngày xưa. " Mắt Huệ Vương nhìn Khang Ninh:"Cô nương Ban gia quá lộ liễu, tính tình quá mạnh mẽ, ngươi không khống chế được người ta. Nhà chúng ta và Ban gia lại có hiềm khích, với tính cách Ban gia, có thể đồng ý để Ban Họa cả đời không lấy chồng cũng sẽ không gã nàng vào nhà chúng ta."

Tưởng Ngọc Thần nghe vậy gật đầu nói: "Nhi tử cũng chưa từng nghĩ đến chuyện cưới một nữ nhân như thế về nhà. Nhi tử thích nữ nhân dịu dàng hiền lành."

"Con ta quả thật thông minh. " Huệ Vương cảm thấy hết sức vui mừng, gần đây nữ nhi tuy có chút không hăng hái, cũng may nhi tử là một người hiểu chuyện: "Ngươi có thể nghĩ như vậy, vi phụ liền yên tâm."

Nói đến đây, ông ta lại cảm khái một phen: "Ban Họa đúng là một mỹ nhân, nhưng chỉ có thể làm thiếp hay nha hoàn ấm giường còn được. Nam nhân lấy về nhà làm chính thê thì vẫn muốn một người quả gia hiền lành, đoan trang rộng lượng đấy."

Sắc mặt Vương Phi bên cạnh chợt lóe, nghĩ đến những tiểu thiếp ở hậu viện, đến cùng cũng không mở miệng.

Bốn người Ban gia về đến nhà, bốn người cùng nhau ngồi trên ghế bành, co quắp không muốn động.

Ban Họa uống nửa chén trà hoa lộ mà thiếp thân nha hoàn đưa, mới cảm thấy mình sống lại: "Mệt mỏi quá."

"Tỷ, tỷ biết hôm nay sẽ rất mệt mỏi, tại sao còn muốn mang trên chân đôi giày bảo thạch kia, không cảm thấy hầm sao?" Ban Hằng không cần nha hoàn hầu hạ, tự mình nâng lên chén trà uống một ngụm lớn.

https://thuviensach.vn

"Tại hôm nay là một trường hợp đặc biệt, ta thà rằng mệt mỏi một chút, cũng không thể chấp nhận bản thân không đẹp. " Ban Họa chỉ bả vai:"Được rồi Như Ý, nhanh xoa bóp bả vai cho ta."

Như ý cười đi đến phía sau nàng, thay nàng bóp nhè nhẹ.

Ban Hằng hâm mộ nhìn Ban Họa, chuyện này không công bằng với nam nhân, nếu hắn để tỳ nữ bóp cho hắn thì là tham hoa háo sắc, vật mà tỷ hắn thì một chút khuyết điểm cũng không có.

"Đi tắm hết đi, rồi nghĩ ngơi sớm một chút. " Âm Thị thấy trên mặt hai đứa bé đều mệt mỏi, rất đau lòng, cũng miễn bữa ăn cả nhà dùng chung theo quy định, đều về các viện rồi.

Ban Họa ghé vào trong thùng tắm, cả người bị nước nóng hun đến vui sướng choáng choáng, tóc thật dài phiêu đãng trong nước, giống như mực đậm dần tan trong nước, mỹ nhân vạn phần.

"Quận Chúa, muốn nô tỳ đến hầu hạ không?"

"Không cần." Ban Họa sờ lên cánh tay mình, máu ứ đọng phía trên đã không nhìn thấy nữa, ngược lại vì đang ngâm trong nước, nên mang theo một tầng hồng nhạt.

Như Ý đứng ở ngoài bình phong thấy Ban Họa không muốn gọi người hầu hạ, lại sợ nàng một người ở bên trong sợ hãi, liền bắt đầu nghĩ đến một số chuyện pha trò cho Ban Họa nghe: "Quận Chúa, hôm nay nô tỳ ở phủ Trưởng Công Chúa, phát hiện một chuyện lý thú."

"Chuyện gì?" Ban Họa ghé vào một bên thùng tắm, lười biếng nhắm mắt dưỡng thần.

"Tỳ nữ bên người Khang Ninh Quận Chúa và Thạch cô nương không hợp nhau, hôm nay nô tỳ nghe được hai người đấu võ mồm. " Như Ý nhớ

https://thuviensach.vn

lại:"Hình như là vì chuyện của Thành An Bá."

"Thế nhân đều có lòng thích cái đẹp, dáng dấp Thành An Bá lại xuất chúng như thế, phong độ nhẹ nhàng, sao không làm người ta yêu thích cơ chứ " Nhắc đến Dung Hà, Ban Họa có ấn tượng tốt với người này, đương nhiên trọng điểm là do người này dáng dấp tốt:"Nếu hắn không phải là Bá tước, chỉ sợ lúc này đã sớm bị người ta bao nuôi trong phủ rồi."

Như Ý nghe nói như thế, nhớ tới trong biệt trang của An Nhạc Công Chúa toàn trai bao tài hoa tướng mạo xuất chúng, nhịn không được mặt ửng đỏ.

"Cầm y phục đến cho ta thay."

Nhóm tỳ nữ nối đuôi nhau vào, hầu hạ sát bên người Ban Họa thay y phục, Như Ý bước ra sau lưng chải tóc cho Quận Chúa, ngón tay không cẩn thận đụng phải thịt trên cổ nàng, nàng ta có chút hoảng hốt nghĩ, nam nhi thiên hạ dù tuấn mỹ, cũng không bì kịp một thân da thịt như tuyết của Quận Chúa khiến người ta không dời nổi mắt.

Nếu nàng ta là nam nhân quý tộc, nhất định phải cầu thân Quận Chúa, ngày ngày sủng ái nàng, chỉ cần mặt nàng ngày ngày giãn ra. Hết lần này tới lần khác những ngụy quân tửkia trong Kinh Thành rõ ràng mỗi lần nhìn thấy Quận Chúa liền không dời nổi mắt, nhưng hết lần này tới lần khác quay đầu lại lại nói gì mà Thạch cô nương mới thật sự là mỹ nhân.

Vậy tại sao lúc Quận Chúa và Thạch cô nương đồng thời xuất hiện, tròng mắt của bọn họ đều dính trên người Quận Chúa, mắt họ đã mù sao?

Còn không đợi tỳ nữ lấy khăn lau khô mái tóc, Ban Họa đã nằm lỳ trên giường ngủ mất. Vừa rạng sáng ngày hôm sau, trong cung cho người tới nói bệ hạ muốn tuyên nàng và Ban Hằng, Ban Họa mới rời giường ngồi trước gương trang điểm.

https://thuviensach.vn

Ban Họa cũng không biết bệ hạ tuyên nàng làm gì, nhưng khi nàng và Ban Hằng đi vào chính điện Đại Nguyệt cung thì nhìn thấy Trường Thanh Vương khóc đến thương tâm đứt ruột, liền đoán được đại khái một số.

"Thần nữ bái kiến bệ hạ."

Vân Khánh Đế nhìn tiểu nha đầu cách mình ba bốn bước, cặp mắt của nàng còn thỉnh thoảng lay động về hướng Trường Thanh Vương, nhân tiện nói: "Họa Họa, ngươi nhìn cái gì đấy?"

"Bệ hạ, Trường Thanh Vương điện hạ sao thế?" Ban Họa nhìn Trường Thanh Vương một chút, lại nhìn Vân Khánh Đế một chút: "Ngài mắng hắn rồi à?"

"Sao trẫm lại mắng hắn, còn không phải một số hạng người tâm tư âm hiểm, làm hỏng tình cảm huynh đệ hai người bọn ta à. " Vân Khánh Đế giống như vô ý nói: " Ngày đó ngươi cũng ở đấy, nói ra chuyện chim sáo xem thế nào?"

"Chim sáo?" Ban Họa làm ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ:"Thần nữ cũng không rõ lắm, ngày đó Trường Thanh Vương điện hạ hứng thú bừng bừng dẫn thần nữ và đệ đệ đến xem chim sáo, nào biết được chim sáo xấu xí này nghe thần nữ nói câu anh vũ ở chỗ bệ hạ mới đẹp, thì chẳng biết tại sao con chim sáo lại kêu lên một tiếng Trường Thanh Vương vạn tuế."

Mây Khánh Đế cúi đầu uống trà: "Ừm, sau đó thì sao?"

"Sau đó ta đi về nhà. " Ban Họa bước đến gần Hoàng Đế thêm một bước: "Bệ hạ, ngài tra xét kĩ xem, lòng người hiện tại quá xấu xa rồi. Lúc trước thấy chỗ ngài có anh vũ nhìn mà phát thèm, còn muốn mua một con về nuôi chơi, nào biết xảy ra loại chuyện như thế, vậy nên ta không nuôi."

"Tại sao không nuôi?" Vân Khánh Đế nhìn thấy bộ dáng tức giận bất bình của nàng, tâm tình vui vẻ thêm vài phần:"Chẳng lẽ tiền tiêu vặt không

https://thuviensach.vn

đủ dùng."

"Bệ hạ, làm sao ngài lại nhắc đến việc này?" Ban Họa cong môi:"Đây là chuyện của mấy năm trước rồi, Trường Thanh Vương và Vương công công còn ở đây, ngài giữ cho thần nữ tý mặt mũi với."

"Được được được, không nói nữa. " Vân Khánh Đế nhìn về phía Vương Đức, trên mặt Vương Đức mang theo một nụ cười bất đắc dĩ, lui về sau hai bước.

"Vậy ngươi nói xem, vì sao không dám nuôi anh vũ rồi?"

"Cái này cũng phải trách ngài. " Ban Họa ngẩng đầu nhìn Vân Khánh Đế: "Ngài luôn thưởng cho thần nhiều đồ vật, thăng tước vị, người ghen ghét thần nữ rất nhiều, lỡ như ngày nào đó có người ám toán thần nữ, để thần nữ mua về một con anh vũ biết nói Phúc Nhạc Quận Chúa vạn tuế, thì thần nữ thật oan uổng. Rõ ràng thiên hạ vạn tuế cũng chỉ có mình ngài, đời này của thần nữ, chỉ cần có bệ hạ bảo vệ thì tốt rồi."

"Đây là lý lẽ gì, chờ sau này ngươi gả cho người khác, bảo vệ ngươi là phu quân của ngươi chứ, trẫm không thể nhúng tay vào chuyện phu thê của tiểu bối được."

"Bệ hạ, ngài là người nhà mẹ đẻ của ta, là chỗ dựa giúp đỡ ta đấy."

"Bệ hạ, Thành An Bá đến." Một thái giám áo lam đi đến.

"Tuyên." Vân Khánh Đế phất tay để thái giám lui ra, cười bất đắc dĩ nói với Ban Họa: " Ngươi đó, ngươi đó, cả ngày chỉ biết nghĩ đến chuyện trẫm giúp ngươi ức hiếp người khác."

"Ngài là chỗ dựa lớn nhất của thần nữ đó, không tìm ngài thì tìm ai đây." Ban Họa nhỏ giọng thầm thì, thanh âm không lớn, nhưng lại đủ để Vân Khánh Đế nghe thấy, lập tức nhắm trúng nụ cười của Vân Khánh Đế.

https://thuviensach.vn

Vương Đức đứng ở trong góc mắt nhìn Thành An Bá đang đi đến, dời một bước nhỏ sang bên trái, đầu cúi xuống đất.

Lúc Trường Thanh Vương tra ra được người bán chim thì người bán chim đã chết, nguyên nhân tử vong là do uống rượu quá nhiều, té xuống mương chết đuối. Người bên cạnh hắn đều nói chim sáo đó là do hắn ta nuôi, bình thường mười phần hiếm có, đều không cho người bên ngoài chạm thử một chút.

Thế nhưng là một người bán chim bình thường, sao lại dạy chim sáo nói "Trường Thanh Vương vạn tuế" có khả năng tìm đến họa sát thân?

Hắn ở trong nhà khổ sở suy nghĩ hai ngày, suy đi nghĩ lại mới phát hiện, Ban Họa nói tới "Cáo trạng" bảo đảm nhất. Đương kim đa nghi mười phần, người có thân phận như hắn, trong nhà nhất định có tai mắt, chuyện này nếu giấu diếm được thì tốt, nếu không gạt được, vậy cuộc sống sau này của hắn liền không dễ chịu rồi.

Cho nên sáng sớm hôm nay, hắn liền ôm lồng chim và những vật tra được, chạy đến trong cung bày tỏ uất ức.

Một phen chào xong, Vân Khánh Đế lại hỏi Thành An Bá một lần chuyện hôm đó, thấy Ban Họa nói không sai thì nói với Trường Thanh Vương: " Trẫm thấy những những người này vì trẫm tin tưởng ngươi nên mới có thể nghĩ ra âm mưu hiểm độc như vậy để ly gián tình cảm đường huynh đệ giữa chúng ta. Ngươi cứ yên tâm, trẫm sẽ phái người tra rõ việc này, đòi lại công đạo cho ngươi."

Vân Khánh Đế mặc dù hay nghi ngờ, nhưng ông lại có một đặc điểm, đó chính sau khi ông đã nhận định việc gì sẽ không nghĩ lại theo chiều hướng khác, cho nên khi ông sủng ái một người nào đó, thì luôn cho mọi thứ tốt, nói thí dụ như Ban Họa. Nhưng nếu ông đã không thích một người, dù đối phương làm gì, ông cũng sẽ cảm thấy không thuận mắt, đồng thời

https://thuviensach.vn

còn sẽ cảm thấy đối phương có ý khác, nói thí dụ như một nhà Huệ Vương Phủ.

Trường Thanh Vương trong lòng ông, thuộc về đường đệ có thể miễn cưỡng tin được, cho nên sau khi rửa sạch hiềm nghi vụ này, ông cũng không nhìn lại mặt trái với Trường Thanh Vương, trái lại còn thưởng cho hắn một đống đồ mang về, lấy đó làm tín nhiệm của mình với hắn.

Trên thực tế, ông có thể tin tưởng ai, thân vương hoàng thất Quận Vương, tất cả đều bị nhốt ở Kinh Thành lớn bằng bàn tay này, chỉ có thực ấp nhưng không quyền quản lý đất phong, đều là những người phú quý nhàn rỗi.

"Đúng rồi." Vân Khánh Đế ngẩng đầu nhìn về phía Dung Hà đứng bên cạnh Ban Hằng: "Dung khanh năm nay đã hai mươi ba, năm trước ngươi đã hết kỳ hiếu, cũng nên suy tính hôn sự, không biết có ngưỡng mộ trong lòng nữ tử nào chưa?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Đào Sindy

Dung Hà sửng sốt một chút, y không nghĩ tới Hoàng Đế lại đột nhiên hỏi mình chuyện này, y nhịn không được nhìn về phía Hoàng Đế, khóe mắt quét qua Ban Họa.

Nàng mang trên mặt nụ cười không liên quan đến mình, một cặp mắt còn tò mò nhìn y, hình như đang đợi câu trả lời của y.

"Bệ hạ, vi thần... Còn chưa lo hôn sự.”Dung Hà thở dài nói: " Loại chuyện này, không thể cưỡng cầu."

"Trẫm lại nghe nói, trong Kinh Thành lại có không ít trái tim nữ tử đã trao cho ngươi, chẳng lẽ không có người nào khiến ngươi động tâm sao?" Vân Khánh Đế rất không hiểu, lấy dung mạo và địa vị của Dung Hà, muốn lấy thê tử rất dễ dàng. Khi ông bằng tuổi Dung Hà, Đại Công Chúa cũng đã ra đời.

Dung Hà chắp tay đến cùng, không nói gì.

Thấy y có dáng vẻ không muốn lấy thê tử, Vân Khánh Đế không muốn làm chuyện khiến người ta ghét, nhưng lại không đành lòng nhìn thần tử mình xem trọng làm một nam nhân độc thân ấm lạnh không ai quan tâm:"Chờ ngươi để ý cô nương nhà ai thì hãy nói với trẫm, trẫm làm mai cho ngươi."

https://thuviensach.vn

"Vi thần tạ bệ hạ."

Đã có vết xe đổ tiền triều, đại nghiệp cho Hoàng Đế một bài học, đó là không có việc gì làm cũng đừng tứ hôn lung tung.

Tiền triều mất đi mồi dẫn hỏa trong thiên hạ, cũng vì Hoàng Đến rảnh rỗi không chuyện gì làm đi tứ hôn, nào biết được tân nương vừa vào cửa, trượng phu vì ái thiếp mà diệt thê, lại đối xử tàn bạo với chính thê. Người nhà mẹ đẻ chính thê thế lớn,thấy Hoàng Đế vậy mà không xử trí người Nam Phương, trong cơn tức giận đã liên hợp các vương gia có đất phong tạo phản, náo đến thiên hạ đại loạn, cuối cùng để Tưởng gia bọn hắn có được lợi.

Trước mọi chuyện xưa cũ bên ngoài, Vân Khánh Đế rất lý trí nhẫn nhịn lại ý nghĩ của mình. Trên thực tế, ông muốn Dung Hà cưới cô nương Thạch gia, cùng Thái Tử trở thành huynh đệ cột chèo. Dung Hà có tài có thế, là ông vì Thái Tử chọn lương thần tốt, nếu hai người là cột chèo, ngày sau Dung Hà sẽ càng thêm trung thành với Thái Tử.

Muội muội của Thái Tử Phi ông đã từng gặp qua, là một nữ tử mỹ mạo song toàn, phối với Dung Hà đúng lúc sẽ có mối liên kết, tất nhiên sẽ cầm sắt hòa minh, chí thú hợp nhau.

Chỉ tiếc ông lo nghĩ nhiều, Dung Hà hình như chưa có hứng thú với tình yêu nam nữ, cộng thêm lão nhị hình như có chút tâm tư không bình thường với Thạch cô nương, ngược lại ông không mở miệng được. Thạch gia đã có một Thái Tử Phi, tuyệt đối không thể thêm một Vương Phi, cho nên Thạch Phi Tiên tuyệt đối không thể gả cho lão nhị, đây cũng là lí do ông chọn Tạ cô nương cho lão nhị.

Thôi thôi, may mà Dung Hà là một chính nhân quân tử, không cần quan hệ thông gia trói chặt y, đợi Thái Tử đăng cơ, y cũng sẽ tận tâm phụ tá Thái Tử.

https://thuviensach.vn

Đi ra Đại Nguyệt cung, Dung Hà quay đầu nhìn về phía tỷ đệ Ban gia đằng sau mình: "Quận Chúa, Thế Tử, gặp nhau đã là hữu duyên, cùng tại hạ đến Bách Vị quán dùng cơm được không?"

Ban Hằng nhìn Ban Họa, thấy Ban Họa gật đầu rồi thì Ban Hằng nhân tiện nói: "Chuyện này phải đa tạ Bá gia rồi."

Ra khỏi cửa cung, chờ thái giám dẫn đường rời đi, Ban Họa mới nhỏ giọng nói: " Hôm nay bệ hạ gọi chúng ta đến là vì chuyện trong nhà Trường Thanh Vương điện hạ?"

"Quận Chúa, chuyện hôm nay sau khi đã xuất cung, cũng không thể nhắc đến với bất luận kẻ nào." Lời nói của Dung Hà ý vị sâu xa:"Đây không phải chuyện gì tốt."

Ban Hằng và Ban Họa cùng nhau gật đầu, Ban Hằng quay đầu mắt nhìn cửa cung cao cao, lắc đầu thở dài nói: "Thật không biết tường cao thâm cung sau này còn ý nghĩa gì."

Ngược lại Ban Họa cảm thấy đây không phải chuyện gì khó giải thích: "Nơi này có tài phú, mỹ nhân, còn có quyền thế mà người khác nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi, làm sao lại không có ý nghĩa?" Nếu thật sự không có ý nghĩa, vì sao nhiều người như vậy muốn ngồi lên vị trí kia, thật chỉ vì thiên hạ bách tính sao?

Dưới cái nhìn của nàng, nhân loại đều tham lam, có người tham hoa háo sắc, có người thích tài, còn có người trầm mê quyền thế, có người ham lưu danh sử, nói dễ nghe đi nữa, trên thực tế cũng là vì mình.

Dung Hà để ý tới nét xem thường trên mặt Ban Họa, trong lòng khẽ động: "Tại sao Quận Chúa lại nghĩ như vậy?"

"Ví như vạn tuế, cũng chỉ là một người. " Ban Họa không hiểu nhìn Dung Hà:"Người sống đều sẽ có tư tâm, không có tư tâm thì là thần tiên

https://thuviensach.vn

trong miếu rồi."

"Quận Chúa là một người thấu hiểu hiếm có. " Dung Hà cười nói: " Lời ấy thật là hữu lý." Khó trách Hoàng Đế sủng ái nàng như thế, thân phận của nàng, tuổi của nàng, còn có hành vi của nàng, đúng lúc nịnh hót được Hoàng Đế.

Ban Họa: Nàng nói lời gì chói tai lắm à, tại sao Dung Hà lại lộ ra bộ mặt như thế?

"Ta cảm thấy hình như thiếu gì đó. " Ban Hằng nhìn Dung Hà và Ban Họa: "Có điểm là lạ đấy."

"Thiếu gì?" Ban Họa nhìn thoáng qua bốn phía: "Trường Thanh Vương đâu?"

"Hắn đi thỉnh an Thái Hậu rồi." Dung Hà và tỷ đệ hai người lên ngựa: "Chúng ta không cần chờ hắn." Trường Thanh Vương đã quyết định cáo trạng, như vậy nhất định sẽ không bỏ qua nơi Thái Hậu, Thái Hậu mềm lòng, lúc phụ mẫu Trường Thanh Vương còn sống, cũng đã giúp tiên đế và Thái Hậu không ít, Thái Hậu tuyệt đối sẽ không để Trường Thanh Vương bị tính kế, đến lúc đó mặc kệ Hoàng Thượng đã tra ra mọi việc, trên miệng vẫn phải an ủi, chuyện này khó có khả năng lại được nhắc đến, mà là nhẹ nhàng buông xuống.

Chí ít Trường Thanh Vương sẽ mượn việc này, để Hoàng Đế tin tưởng lòng trung thành của hắn, đồng thời còn khiến người khác biết, Trường Thanh Vương hắn cùng đương kim hoàng thượng mặc dù chỉ là đường huynh đệ, nhưng hoàng thất rất xem trọng hắn.

Trải qua hai triều hỗn loạn, phụ tử Trường Thanh Vương còn sống được thoải mái như thế, cũng không phải đơn giản như vậy.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, cũng có khả năng thật chỉ đơn giản như vậy, Trường Thanh Vương đời trước chết trên bụng mỹ nhân, cái chết như thế, nghĩ thế nào cũng cảm thấy mờ ám.

"Thành An Bá, Phúc Nhạc Quận Chúa, Ban Thế Tử." Thạch Tấn cưỡi ngựa đi qua lúc, nhìn thấy ba người Ban Họa, thế là cưỡi ngựa chậm lại, hành lễ với ba người.

"Thạch đại nhân." Dung Hà vỗ cổ con ngựa, an ủi cảm xúc con ngựa, con ngựa hí dài hai tiếng, đá móng ngựa nghiêng người chặn ngựa Ban Họa, Ban Họa thấy thế lui về sau một bước.

Thạch Tấn nhìn ra sau lưng Dung Hà: "Không biết ba vị đang đi đâu?"

"Chúng ta đang chuẩn bị đi dùng cơm." Mặt Dung Hà mỉm cười nhìn Thạch Tấn, nhưng không hề đề cập tới việc mời.

Tay Thạch Tấn nắm dây cương thật chặt, đưa tay nói với Dung Hà: "Dùng cơm là đại sự, tại hạ không quấy rầy nữa." Nói xong, hắn lại nói: " Phúc Nhạc Quận Chúa, mấy ngày sau tại hạ và muội muội tổ chức thiết yến tại biệt uyển, đến lúc đó xin vinh dự được mời Quận Chúa, Bá gia và Thế Tử đến."

"Ta?" Ban Họa vỗ mông ngựa, tiến lên mấy bước để Thạch Tấn nhìn thấy mình: "Lại là thi hội?"

Thạch Tấn giải thích nói: "Thi hội chỉ là việc nhỏ, quan trọng là mọi người cùng tụ lại một chỗ náo nhiệt hơn hẳn, đánh một trận môn Pô-lo* hoạt động gân cốt."

*cưỡi ngựa đánh bóng

"Môn Pô-lo?" Ban Họa có chút hứng thú, nhưng nàng đối với Thạch Phi Tiên lại không có bao nhiêu hứng thú, liền nói: " Đa tạ Thạch công tử

https://thuviensach.vn

mời, đến lúc đó có thời gian, ta nhất định sẽ đi."

Thạch Tấn lộ ra nụ cười: "Đến lúc đó tại hạ xin đợi đại giá của Quận Chúa."

Ban Họa bổ sung một câu: "Xin đợi thì không cần đâu, ta không nhất định sẽ đi."

“Khụ" Trên mặtDung Hà lộ ra cười, nói với Thạch Tấn: "Thạch công tử xin cứ tự nhiên, chúng ta cáo từ."

Thạch Tấn thu lại nét mặt, chắp tay nói với Dung Hà: "Đi thong thả."

Chờ Thạch Tấn đi xa, Ban Họa mới nhỏ giọng nói với Dung Hà: "Hai người các ngươi không hợp nhau à?"

Nụ cười trên mặt Dung Hà cứng đờ: "Tại sao Quận Chúa lại nói thế?"

"Không nên coi thường sức quan sát của nữ nhân." Ban Họa kiêu ngạo: " Ta nhìn thấy trong ánh mắt của hai ngươi có dao găm."

Dung Hà nhẹ giọng cười: "Ngươi nhìn lầm rồi."

"Ách " Ban Họa lắc đầu: "Ta biết, nam nhân các ngươi nói chuyện luôn khó chịu, như đệ đệ ta."

Ban Hằng không hiểu nỗi nhìn Ban Họa: "Tỷ, tại sao lại nói ta?"

"Bởi vì nam nhân trẻ tuổi thân thuộc với ta chỉ có mình đệ. " Ban Họa nói rất tự nhiên: " Ta không lấy đệ làm ví dụ thì lấy ai?"

Ban Hằng:...

Ba người tới Bách Vị quán, vừa tới cửa, bên trong bước ra một công tử áo tím, nhìn thấy Ban Hằng và Ban Họa còn hơi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Hai người các ngươi sao lại ở đây?" Công tử và Ban Hằng làm bạn bè xấu kề vai sát cánh,nhìn thấy Ban Hằng cũng lười chào, trực tiếp nói: " Không phải mới vừa có người đi nhà ngươi cầu hôn sao?"

"Cầu hôn?" Ban Hằng ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Ban Họa: "Ai?"

"Ta liền nghĩ sao các người còn tâm trí mà ăn cơm. " Công tử chắp tay với Dung Hà, tiếp tục nói với Ban Hằng: " Chính là Nghiêm Chân!"

Hắn ta kéo Ban Hằng sang, hai người đi tới trong góc, công tử nhỏ giọng nói: "Đừng nói ca ca không nói cho ngươi biết, nghe nói vị Nghiêm công tử kia từ cuộc đi săn mùa thu nhìn thấy thế oai hùng của tỷ tỷ ngươi, liền hồn khiên mộng nhiễu, cơm nước không vào, cả người gầy đi trông thấy."

"Hắn ta là một tên mọt sách, chạy tới tham gia cuộc đi săn mùa thu làm gì, còn đúng lúc nhìn thấy tỷ ta nữa chứ?" Ban Hằng lắc đầu liên tục: "Không được rồi, tên mọt sách này cả ngày miệng đầy chi, hồ, giả, dã, nhân nghĩa đạo đức, tỷ ta sao chịu được cái này." Nói xong, hắn chuẩn bị đi trở về.

"Ai ai ai, ngươi đừng vội. " Công tử vội vươn tay giữ chặt Ban Hằng: "Thật ra ta cảm thấy tên Nghiêm Chân này cũng thật không tệ, nhân phẩm chính trực nhìn cũng không giống người tham hoa háo sắc, mà hắn lại mê luyến tỷ ngươi như thế, tỷ ngươi gả đi chắc chắn sẽ không chịu ủy khuất gì."

"Không tham hoa háo sắc thì có thể xem trọng tỷ ta sao?" Ban Hằng tức giận nói: "Với tính cách tỷ ta, chẳng lẽ Nghiêm Chân có thể thích bản chất bên trong của nàng?"

Trong lúc nhất thời công tử không phản bác được, lời này nghe có vẻ không có vấn đề, nhưng cũng có vẻ chỗ nào cũng có vấn đề.

https://thuviensach.vn

Không đúng, nào có người nói tỷ tỷ nhà mình như vậy chứ?

"Chu Thường Tiêu, ngươi thành thật khai báo, có phải ngươi đến giúp Nghiêm Chân làm thuyết khách hay không?" Ban Hằng hoài nghi mười phần nhìn công tử kia: "Ta nhớ ra ca ca ngươi cưới Đại tiểu thư Nghiêm gia thì phải?"

"Chúng ta làm hảo huynh đệ lâu như vậy, ta còn gài ngươi việc này à?" Công tử đập vào ngực thùm thụp: "Tỷ ngươi là tỷ ta, ta sẽ hại tỷ tỷ nhà chúng ta sao?"

"Phi, tỷ ta không có đệ đệ như ngươi. " Ban Hằng lười nói với hắn ta, quay đầu đi về chỗ Ban Họa, giọng điệu không tốt lắm nói: " Đi, chúng ta lên lầu ăn cơm."

"Nghiêm Chân là ai?" Ban Họa thấy Chu Thường Tiêu chạy tới đuổi theo đệ đệ, nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, trong đầu không có tý ấn tượng nào về người này.

Ban Hằng sầm mặt lại, không nói gì.

Chu Thường Tiêu vui vẻ chen tới, nói chuyện tha thiết với nàng vô cùng: "Là con út nhà Nghiêm tả tướng Nghiêm Chân, là người chính trực có tài hoa."

"Dáng dấp đẹp mắt không?"

Chu Thường Tiêu sửng sốt, nhìn Dung Hà bên cạnh Ban Họa một chút: "Hoàn, hoàn hảo?"

Lúc đầu hắn ta còn muốn nói mặt đẹp như ngọc, nhưng khi nhìn đến gương mặt này của Dung Bá gia, hắn ta cảm thấy lời nói này của mình cứ như thứ bỏ đi.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Đào Sindy

"Hoàn hảo?" Ban Họa hoài nghi nhìn Chu Thường Tiêu, nam nhân lớn lên trong Kinh Thành tương đối đẹp mắt, không có khả năng nàng có không ấn tượng, cho nên từ "Hoàn hảo" này vô ích rồi chăng?

"Là thật hoàn hảo " Chu Thường Tiêu sợ Ban Họa không tin, chỉ chỉ mặt mình: "Nhìn hắn còn đẹp hơn ta."

Ban Họa hỏi lại: "Người dáng dấp đẹp hơn ngươi trong Kinh Thành rất ít sao?"

Bị Ban Họa ghét bỏ không dễ nhìn, Chu Thường Tiêu cũng không tức giận, dù sao đối với hắn ta mà nói, có thể cùng mỹ nhân đáp lời, thì đó lại là chuyện tốt: "Thật ra ta cũng có ngũ quan đoan chính nha."

Thấy hắn ta như thế, Ban Họa nhịn không được cười chỉ Dung Hà kế bên: "Nghiêm gia và Dung Bá gia thì so sánh thế nào?"

Chu Thường Tiêu cảm thấy sai lầm lớn nhất hôm nay chính là gặp phải Thành An Bá, phóng nhãn toàn bộ Kinh Thành, có thể có mấy nam nhân vượt qua dung mạo Thành An Bá? Nghiêm Chân trong đám con cái quý tộc bọn họ mà nói, đúng là trong trăm có một, thế nhưng phóng tới trước mặt Thành An Bá, vậy đơn giản không thể so.

https://thuviensach.vn

Phong độ cũng tốt, dung mạo tài hoa cũng được, nhưng không thể vượt qua Thành An Bá.

Hắn ta còn có thể nói gì?

"Không kịp." Mặc dù Chu Thường Tiêu từng lăn lộn nhiều nơi, nhưng hắn ta vẫn là người thành thật, cho nên nghiêm túc mà nói: "Dung Bá gia phong độ nhẹ nhàng, tài đức nhiều mặt, Kinh Thành ít có nam nhi nào sánh bằng."

Nhưng tại sao ngươi lại lấy Thành An Bá ra mà so, Thành An Bá sẽ không cưới ngươi!

Nội tâm Chu Thường Tiêu đang gầm thét, nhưng hắn ta cũng không dám nói, sợ khi trở về Ban Hằng sẽ đánh cho hắn ta một trận.

Ban Họa nhẹ gật đầu, nàng liền đoán được tướng mạo Nghiêm Chân chắc chắn không bằng Dung Hà, không phải nàng không có ấn tượng với hắn. Trên thực tế từ sau khi Trầm Ngọc từ hôn thì có không ít người đến thám thính tin tức, cố ý kết thân với Ban gia.

Nhưng mà Ban Họa thấy khôngvừa mắt, nên những người này cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Nữ nhi Hoàng Đế không lo gả, tôn nữ Trưởng Công Chúa cũng không thiếu lang quân, dòng dõi hơi thấp hoặc gia phong không tốt, cơ bản Ban gia không nhắc đến. Đối với người Ban gia mà nói, nếu gặp phải nhà không đáng tin cậy, còn không bằng cả một đời không gả, nữ nhi nhà mình đau, không thể vì những tin đồn thất thiệt bên ngoài liền vội vã gả con đi, khiến nàng chịu ủy khuất.

Âm Thị ngồi trên ghế, trầm mặc nghe bà mai nói tốt về Nghiêm công tử nhà Tả tướng, trên mặt không có bao nhiêu vui sướng muốn kết thân với Tướng gia.

https://thuviensach.vn

Bà mai thấy bà có biểu tình này, lại nhìn bộ dáng Tĩnh Đình Hầu hồn như bay lên trời, liền biết hôn sự Ban gia do Hầu phu nhân làm chủ, liền nói với Âm Thị: " Nghiêm công tử từ nhỏ thông minh hiếu học, những năm này luôn ở thư phòng đọc sách, cho nên cũng không thường xuất hiện trước mặt người khác. Nhưng hai vị yên tâm, tướng mạo vị công tử này mười phần tuấn tiếu, bên người cũng không có nha hoàn ấm giường, là một người chung thủy, nếu Quận Chúa nguyện ý gả, nhất định sẽ không phải chịu chút ủy khuất nào."

Âm Thị giơ tay lên một cái, ra hiệu nha hoàn rót thêm trà cho bà mai.

Đi cùng bà mai còn có phu nhân Thượng Thư Chu phu nhân, quan hệ giữa Chu gia và Ban gia không tệ, cho nên hôm nay Nghiêm Tướng gia mời bà đến làm người thuyết khách.

Chu phu nhân và Âm Thị lui tới khá nhiều, thấy biểu tình này của Âm Thị liền biết hôn sự hai nhà chỉ sợ không thể thành, bà vì nợ ân tình mới giúp Nghiêm gia chạy chuyến này, cho nên cũng không nói gì khiến Âm Thị mất hứng, chỉ thỉnh thoảng nói chút chuyện lý thú để hòa hoãn không khí.

"Hầu Gia và phu nhân cảm thấy thế nào?" Bà mai uống ba chén trà nhỏ, cuống họng như sắp bốc khói, cứ khen hoàn khen thế ngay cả chính bản thân bà ta cũng chẳng tin nổi.

"Nghiêm Tướng hậu ái, Ban gia cảm kích mười phần, chỉ là khuyển nữ ngang bướng, thuở nhỏ tính nết không tốt, chỉ sợ không thể chăm sócthật tốt Nghiêm công tử." Âm Thị đặt chén trà xuống, tỳ nữ bên người bà đưa lên một cái hầu bao cho bà mai: "Cực khổ ngươi đi chuyến này rồi."

Trong lòng bà mai âm thầm kêu khổ, tiểu công tử Nghiêm gia bà đã thấy rồi, cả người gầy hốc hác đi vì muốn cưới Phúc Nhạc Quận Chúa, hiện

https://thuviensach.vn

tại người Ban gia không đồng ý, bà ta làm sao có thể bàn giao lại cho Nghiêm Tả tướng đây?

Nghĩ vậy, bà nhịn không được nghiêng đầu nhìn Chu phu nhân, hi vọng bà ấy có thể giúp đỡ nói chuyện.

"Tỷ tỷ. " Chu phu nhân tính cách dịu dàng, lời nói cũng mềm mại nhẹ nhàng: "Ta cảm thấy việc này không cần gấp, mấy ngày sau đúng lúc Thạch tướng gia muốn tổ chức thiết yến ở biệt viện, đến lúc đó để bọn họ gặp mặt một lần, được hay không được để Họa Họa tự nói."

Dưới cái nhìn của bà,Nghiêm Chân là một nam nhi đáng giá phó thác chuyện chung thân, nhưng Ban gia yêu thương nữ nhi như thế bà cũng đã thấy qua, cho nên việc này được hay không được, còn phải xem ý của Ban Họa.

"Muội muội nói đúng. " Âm Thị nhẹ gật đầu: "Nhưng những vật này các ngươi đưa về trước, để lại chỗ chúng ta có vẻ không đúng."

"Cái này..." Lời bà maicòn chưa ra khỏi miệng đã bị Chu phu nhân cắt đứt.

"Vẫn là tỷ tỷ nghĩ chu đáo, làm vậy mới thoả đáng." Chu phu nhân cười nói: " Lát nữa ta sẽ bảo bọn họ đưa đồ trở về."

Lấy nội tình Ban gia, coi như Nghiêm gia đem toàn bộ vốn liếng đưa tới, thái độ người Ban gia cũng sẽ không mềm hơn. Mặc dù hiện tại Nghiêm gia tương đối đắc thế, nhưng theo kế hoạch, cửa hôn sự này là Nghiêm gia trèo cao rồi.

"Ta quản hắn là Tướng gia hay là Vương gia. " Ban Hằng đặt chén lên bàn, giọng điệu cứng rắn nói: " Chỉ cần tỷ ta không thích, ta sẽ không để nàng gả."

https://thuviensach.vn

Ban Họa ném khăn tay cho hắn: "Lau tay đi, đệ nhẹ tay chút, đừng làm bể chén."

Ban Hằng lập tức nhụt chí, hắn vì ai mà tức thành bộ dạng này?

Chu Thường Tiêu rót đầy rượu cho hắn, cười bồi nói: "Ban huynh, Ban đại ca, ngươi đừng tức giận, lần sau ta tuyệt đối không ở trước mặt ngươi nhắc đến chuyện này, có được không?"

Ban Hằng thấy hắn làm bộ dáng đè thấp, trong lòng tức giận nhưng vui vẻ: "Ta nghĩ..."

Nghĩ đến có một nam nhân mỗi ngày nhớ tỷ hắn, còn gì mà cơm nước không vào, thân hình gầy gò đã cảm thấy buồn nôn. Thế nhưng lời này hắn không thể nói trước mặt tỷ hắn, sợ khiến tỷ hắn buồn nôn theo.

Cuộc đi săn mùa thu đã qua gần một tháng, Nghiêm Chân nếu có ý với nàng, có rất nhiều biện pháp, hết lần này tới lần khác muốn làm ra bộ dáng tiều tụy là cảm thấy tỷ hắn không xứng với hắn, buộc Nghiêm gia đến cầu thân sao?

Hắn có nghĩ tới hay không, chuyện này nếu truyền đi, người khác sẽ thấy tỷ hắn thế nào?

Hồng nhan họa thủy?

Hại nước hại dân?

Hắn muốn sống hay không đây mà muốn buộc Ban gia đồng ý?

Muốn chết thì chết xa một chút, đừng làm tỷ hắn buồn nôn.

"Hành động lần này của Nghiêm công tử sợ là có chút không ổn. " Dung Hà từ đầu tới đuôi không mở miệng lại nhìn Ban Họa: "Chỉ sợ chuyện lần này, lại phải ủy khuất Quận Chúa rồi."

https://thuviensach.vn

Ban Họa đưa tay lấy ly rượu trong tay Ban Hằng, đổi cho hắn một chén canh nóng, thờ ơ nói: "Đối với ta mà nói, chuyện chịu ủy khuất không liên quan đến ta." Năm năm sau nàng ngay cả mệnh cũng không gánh nổi, đâu thèm thế nhân thấy nàng thế nào.

Dung Hà cảm thấy tronglòng mình như bị vật gì đó đâm một cái, nhẹ nhàng, không quá đau, có loại cảm giác tê dại khó tả.

Sau buổi cơm trưa, Dung Hà cưỡi trên lưng ngựa, nhìn Ban Họa nói: "Quận Chúa, mấy ngày sau có yến hội ở biệt uyển Thạch gia, ngươi sẽ đi chứ?"

Ban Họa lắc đầu: "Ta không biết, có lẽ sẽ đi."

"Ta hiểu rồi." Dung Hà nhẹ gật đầu: "Lần trước Quận Chúa đưa tại hạ hồi phủ, hôm nay để tại hạ cũng một lần đưa giai nhân đi, đúng lúc gần đây ta lại nghe được một số chuyện xưa khác."

"Được." Ban Họa không chút suy nghĩ đáp ứng.

"Ban huynh. " Chu Thường Tiêu giữ chặt chuẩn bị theo sau Ban Hằng, lặng lẽ chỉ Dung Hà: " Có phải trong lòng Thành An Bá ngưỡng mộ tỷ ngươi rồi không?"

"Không thẻ nào. " Ban Hằng khẳng định lắc đầu, mấy canh giờ trước bệ hạ còn hỏi Dung Bá gia, hắn cũng không nhìn ra Dung Bá gia có tý tâm tư nào với tỷ hắn:"Hắn đang tìm mặt mũi đấy."

"Mặt mũi gì?" Chu Thường Tiêu không hiểu, lang quân nhà ai dùng phương thức đưa giai nhân về nhà tìm mặt mũi chứ?

Ban Hằng nhìn thoáng qua bốn phía, thấy bốn phía không có người nào đi qua, liền nhảy xuống ngựa nói chuyện tỷ hắn đưa Dung Bá gia về nhà: "Việc này ngươi đừng nói ra ngoài."

https://thuviensach.vn

"Yên tâm, ta kín miệng, chắc chắn không nói ra ngoài." Chu Thường Tiêu cảm khái nói: " Tỷ ta thật sự là nữ trung hào kiệt, quả thực Thành An Bá... Khí độ tốt."

Ban Hằng biết hắn ta kín miệng, không có việc gì sẽ không nói chuyện này cho hắn ta biết: "Được rồi, cửa hôn sự Nghiêm gia này, nhà chúng ta hơn phân nửa sẽ không đồng ý, ngươi trở về nói cho Nghiêm Chân, chết tâm sớm một chút."

Chu Thường Tiêu lắc đầu cười khổ, trên thực tế hắn ta cũng không hiểu vì sao Nghiêm Chân lại náo một trận như thế, cũng không nghĩ một nếu như việc thành, Ban Họa gả vào Nghiêm gia rồi, có thể tiếp đãi bà bà sao?

Bầu không khí Nghiêm gia quả thực không tốt lắm, nhi tử tham gia xong cuộc đi săn mùa thu trở về, nói muốn cưới Quận Chúa Ban gia không biết lo nghĩ kia, trong lòng Nghiêm phu nhân không quá thoải mái. Thật ra làm thế nào bà cũng không đồng ý, nào biết được đứa bé này không hề mất hy vọng, vì nữ nhân Ban Họa cơm nước không vào, ngày đêm không ngủ, bà và lão gia đau lòng vì con, chỉ có thể mời bà mai và Chu phu nhân giúp đỡ làm mai.

Nhưng Ban Họa kia xa hoa lãng phí thành tính, ngang ngược càn rỡ, nữ nhân tướng mạo xinh đẹp muốn làm tức phụ của mình, Nghiêm phu nhân đã cảm thấy nuốt không trôi cục tức này, con của bà từ nhỏ mắt đã đọc quần thư, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tại sao lại coi trọng một nữ nhân như thế?

Sớm biết hắn sẽ biến thành dạng này, trước kia bà không nên quản hắn nghiêm như thế, không cho hắn gần nữ sắc, đến mức hắn gặp nữ nhân như Ban Họa liền mất hồn.

"Phu nhân, Chu phu nhân đã tới."

https://thuviensach.vn

"Mau mời." Nghiêm phu nhân sửa sang lại y phục, trên mặt treo lên nụ cười thân thiện, vịn tay nha hoàn ra ngoài viện. Ra sảnh lớn, bà nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nhìn lại, không phảitiểu nghiệt chướng trong nhà thì là ai.

"Mẫu thân, Chu phu nhân tới rồi sao?" Thân thể Nghiêm Chân có chút suy yếu, cho nên đi vội một quãng đường như thế, hắn đã bắt đầu thở hồng hộc.

Nghiêm phu nhân cười nói: "Ngươi đứa nhỏ này, nhìn thấy Chu phu nhân cũng không thể với bộ dạng này, còn không mau sửa sang y phục lại?"

Lúc này Nghiêm Chân mới chú ý tới việc mình luống cuống, bận bịu sửa sang lại áo bào một phen, mới đi theo sau lưng Nghiêm phu nhân đi vào, tất nhiên cũng không nhìn thấy đáy mắt Nghiêm phu nhân chứa đầy sự tức giận.

Nghiêm phu nhân bước vào đại sảnh, nhìn thấy lễ vật nhà mình được đưa về nguyện vẹn, trong lòng liền biết việc này đã hỏng, quay đầu nhìn tiểu nhi tử, quả nhiên sắc mặt hắn trắng bệch, nếu không phải nha hoàn vịn, chỉ sợ thân thể đứng không vững.

Nhìn thấy bộ dáng tiểu nhi tử mình thương yêu nhất như vậy, trong nội tâm bà vừa đau vừa vội, liền để nha hoàn đỡ người ngồi xuống.

"Mẫu thân, ta không sao. " Nghiêm Chân đẩy nha hoàn ra, hướng Chu phu nhân hành lễ vãn bối.

Trong lòng Chu phu nhân âm thầm gật đầu, là một hài tử hiểu lễ phép, liền cười nói: "Đúng là một lang quân tuấn tú, mau mau ngồi xuống."

Nghiêm Chân ngồi xuống rồi nhân tiện nói: "Chu phu nhân, không biết phủ Hầu Gia..."

https://thuviensach.vn

Hắn không nhìn những hạ lễ bị trả lại trên mặt đất kia, chỉ nhìn Chu phu nhân, như muốn tìm chút hy vọng từ bà.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Đào Sindy

"Ban gia từ trước đến nay luôn sủng ái kiều nữ, chắc các ngươi cũng từng nghe nói qua." Chu phu nhân tránh đi ánh mắt sáng rực của Nghiêm Chân: "Ban gia cũng không nói rõ ý từ chối, chỉ là muốn biết ý tứ của hai tiểu bối."

Bên ngoài nói là ý tứ của hai tiểu bối, nhưng Nghiêm Chân sống chết muốn cưới Ban Họa, cho nên lời này có ý là còn phải xem Ban Họa có đồng ý không. Chu phu nhân cố ý giữ chút mặt mũi cho Nghiêm gia, nên không có lời nào quá lộ, cũng may tất cả mọi người là người thông minh, sẽ không có chuyện nghe không hiểu.

Nghe nói Ban gia vậy mà không có bao nhiêu tâm tư kết thân cùng Nghiêm gia, nội tâm Nghiêm phu nhân mười phần mâu thuẫn, vui mừng vì nhi tử không cần cưới một nữ nhân như vậy, lại cảm thấy người Ban gia thực sự đáng giận, toàn bộ Kinh Thành bao nhiêu người muốnlàm thân với Nghiêm gia bọn họ, ngay cả những hoàng thân quốc thíchcòn khách khí với bà mấy phần, Ban gia làm việc không khỏi cũng quá không khách khí rồi.

"Chu phu nhân. " Nghiêm Chân nhìn Chu phu nhân: "Ý của ngài là, chỉ cần Phúc Nhạc Quận Chúa bằng lòng gả cho ta, Hầu Gia và Hầu phu nhân sẽ đồng ý cửa hôn sự nàysao? "

https://thuviensach.vn

Chu phu nhân cười: " Nghiêm công tử, phần lớn thời gian ngài đều chuyên tâm đọc sách, không biết người Ban gia coi trọng nữ bao nhiêu.Đối vớiphần lớn phụ mẫu mà nói, chuyện chung thân đại sự của nữ nhi là chuyện lớn, ngươi được Phúc Nhạc Quận Chúa ưu ái thì lo gì không thể lấy giai nhân?"

"Tuy nói như vậy, nhưng theo quy củ tổ tông, nên là phụ mẫu đặt đâu con ngồi đó. " Nghiêm phu nhânnhíu mày, cảm thấy gia giáo Ban gia quá mức tùy ý:"Nuông chiều nữ nhi cũng phải có cách."

Chu phu nhâncười không nói, lạinghĩ,đãcoi trọng phụ mẫu đặt đâu con ngồi đó, vậy nhà ngươi hiện tại liền tranh thủ thời gian nghĩ ngơi, để con của ngươi tìm một nữ tử khác đi, làm gì còn trông mong cầu hôncô nương Ban gia. Là nhà ngươi muốn cầu người ta gả, không phải người ta đến xin nhà ngươi.

Nếu không phải xem lão gia nhà mình và Nghiêm Tả tướng là bạn tốt nhiều năm, Chu phu nhân thậtkhông đồng ýchạy chuyến này. Giao tình giữa bà và Nghiêm phu nhânkhông quá tốt, Nghiêm phu nhânnày thích nhất là dạy quy của, không chỉ đối vớihạ nhânnghiêm ngặt, đối với người nhà mình cũng giống như thế, cả người khắc nghiệt đến mất đi hoạt tính.

"Hai ngày sau Thạch gia tổ chức yến hội tại biệt trang, nghe nói Phúc Nhạc Quận Chúa cũngđến. " Chu phu nhânđứng người lên:"Lời đãđưa đến, ta cũng nên cáo từ."

Nghiêm phu nhân muốn giữ bà lại dùng cơm, Chu phu nhân một mực chối từ không nhận, vẫn kiên trì rời đi. Ra khỏi cửa chính Nghiêm gia, Chu phu nhân lắc đầu, có một mẫu thân như thế, tiểu lang quân Nghiêm gia chỉ sợ tâm nguyệnkhó thành rồi.

Ngồi vào trong xe ngựa, Nghiêm phu nhân càng nghĩ càng thấy việc này rất khó thành, thở dàilắc đầu.

https://thuviensach.vn

Bà vén rèm lên,nhìn thấyphía trước có một đôi nam nữ cưỡi ngựa một trước một sauđi tới, giữa hai người cách một khoảng cách, còn có thị vệđi theo, nhìn không giống như là đôi nam nữ đang tâm sự, nhưng lại giống đôi nam nữ đang có chút thân mật. Lại nói trên mặtvị lang quân này nở một nụ cười ấm áp, khiến cho bà có ảo giác.

Thành An Bá và Phúc NhạcQuận Chúa lại quen biết nhau?

Nghiêm phu nhân chưa nghe nói quachuyện này, nghĩ nghĩ rồi nói với nô bộc đánh xe: "Thay đổi đường đi."

"Không đúng, lão thái thái kia tại sao không thích tức phụ của bà ta. " Ban Họa không hiểu hỏi Dung Hà:"Tức phụ không phải do nhà họ đến cầu thân sao?"

"Có lẽ trong lòng của bà ta tức phụlà đầu sỏ cướp đi con trai của mình.” Dung Hà suy nghĩ, áy náy nói: " Thật có lỗi, takhông trả lời được vấn đề này của ngươi."

Ban Họa chợt nghĩ đến trong nhà Dung Hà chỉ còn lại có một mình y, cảm thấy vấn đề này quả thật có chút ép buộc: "Cũng đúng, ngươi cũng khôngđể người ta gặp bà bà." Quan hệgiữa tổ mẫu nàng và mẫu thân rất tốt, thậm chí nhiều khi phụ thân còn hayphàn nàn, mẫu thân mới làthân nữ của tổ mẫu, ông chỉ được kén rể vào.

Bà không muốn tiếp xúc với người nam nhân xa lạ mà còn phải thành thân chẳng biết thế nào ở chung với mẫu thân ông, bà còn không cần trải qua thời gian chịu ủy khuất nhẫn nại.

"Nghe nói Nghiêm tả tướng phu nhân xuất thân danh môn thế gia, phụ thân nổi danh là đại nho sĩ. " Dung Hà cười:"Chắc chắn là một trưởng bối ưu nhã mười phần."

https://thuviensach.vn

Nghe được hai chữ "Đại nho" này, Ban Họa liền nghĩ đến những kẻ miệng đầy chi, hồ, giả, dã, lễ nghi quy củ, xem nhóm nữ tử là nho hủ lậu, bọn hắn lại cứng nhắc giáo điều, người đó đối với nữ tử khá khắc nghiệt, thậm chí cảm thấy nữ nhân không nên ra ngoài, mỗi một tấctrên người các nàng đều thuộc sở hữu của phụ mẫu, sau xuất giá thuộc về phu quân tương lai, nếu có ai dám xuất đầu lộ diện bên ngoài, thì đó là mất mặt xấu hổ, làm nhục cửa nhà.

Bên Kinh Thành lại có phong ba nỗi lên, Ban Họa nghe người ta nói, một số người phía nam đọc sách tại nhà, thậm chí phu quân nữ tử đã chết vẫn phải vì vong phu thủ tiếtlàm vinh, nếu có nữ nhân nào dám tái giá, thì sẽ nhận hết chửi rủa vànhục nhã của đám người đọc sách.

Càng buồn cười hơn chính là những người đọc sách này luôn mồm muốn nữ nhân dạng này dạng kia, nhưng bọn hắn viết ra thoại bản, lại toàn là hồ tiên, thiên kim tiểu thư, luôn xinh đẹp tiền nhiều, đồng thời chủ động hiến thân cho tên thư sinh nghèo kiết hủ lậu, thà rằng làm tỳ làm thiếp cũng muốn đi theo bọn họ.

Chuyện tốt đều muốn chiếm hết, không biết xấu hổ như vậy, như thế thật huyễn tưởng, còn thi khoa cử làm gì, nằm trong nhà tranh mà tự mơ mộng giữa ban ngày là vừa.

Bị những chuyện này ảnh hưởng, bây giờ nghe Dung Hà nói Nghiêm phu nhân là nữ nhi đại nho, Ban Họa còn chưa từng gặp qua vị công tử nhà họ Nghiêm kia, cũng đã mất hứng thú với nhà họ. Nàng đường đường là Quận Chúa, vàng bạc châu báunhiều vô số, làm gì đi đến đó chịu khoảng thời gian không ngẩng được mặt lên, nàng không có điên đâu nhé.

Trong lúc nói cười, hai người đã đến cửa Tĩnh Đình Hầu phủ, Dung Hà nhìn bảng hiệu bên trên cửa chính Hầu phủ, chắp tay nói với Ban Họa: "Quận Chúa,tại hạ cáo từ."

https://thuviensach.vn

"Đợi một chút. " Ban Họa gọi Dung Hà lại: "Sau khi tức phụ tức sát, bà bà kia có bị báo ứng không?"

Ánh mắt Dung Hà đảo qua kim trâm cài tóc giữa làn tóc mây của Ban Họa, lắc đầu thở dài nói: "Thư sinh một bước lên mây, về sau cưới một vị nữ nhi quan lớn, mẫu thân của hắn cũng được danhphongcáo mệnh, bảo dưỡng tuổi thọ."

Ban Họa nhếch miệng: "Cố sự này không hay, vẫn là cố sự trước có ý hơn."

"Quận Chúa đã không thích, ta liền đi nghe ngóng một số cố sự mà ngươi cảm thấy hứng thú. " Dung Hà nói: " Tại hạ cũng cảm thấy cố sự này kết cục không ổn."

Thấy Dung Hà có cái nhìn giống mình, tâm tình Ban Họa đã khá nhiều, nhưng nội tâm với Nghiêm gia càng thêm bài xích.

"Bá gia." Đến cửa lớn Ban gia, Đỗ Cửu nhỏ giọng nói: " Ngài nhớ lộn rồi."

"Sai gì rồi à?"

"Lão thái bà kia không được phong cáo mệnh, bởi vì bà ta hãm hại tức phụ đến chết, bị giam vào đại lao, con của bà không có được con đường làm quan như ý, cả ngày mượn rượu giải sầu, còn trải qua thời gian ngơ ngơ ngác ngác." Đỗ Cửu vội ho một tiếng, "Thuộc hạ cảm thấy, Phúc Nhạc Quận Chúa có thể thích kết cục cố sự thế này."

"Thật sao?" Dung Hà cười như không cười sờ lên đầu con ngựa, động tác nhu hòa cực kỳ: "Ta cảm thấy như vậy đã rất tốt."

Ba ngày sau,Ban Họa ăn mặc tỉ mỉngồi trước gương, Ban Hằng ngồi trên bàn sau lưng nàng, vuốt một hộp trân châu: "Tỷ, hôm nay không phải

https://thuviensach.vn

tỷ đi từ chối cái tên Nghiêm Chân kia à, không bằng trang điểm cho mình xấu xí một chút, khiến hắn mất hy vọng về tỷ nhanh hơn."

"Từ chối hắn là chuyện của ta, có chết tâm hay không là chuyện của hắn, sao ta có thể vì làm một nam nhân không quan trọng khiến mình trở nênảm đạm phai mờ?" Ban Họa cẩn thậndùng ngón tay bôi son lên môi mình, để môi trở nên hồng nhuận phơn phớt diễm lệrồi mới dùng khăn lau ngón tay sạch sẽ:"Thanh xuân của nữ nhân là khoảng thời gian quý hơn vàng,một nam nhân ngay cả ấn tượng ta cũng chẳng cókhông đáng để ta lãng phí nhiều vàng như thế."

"Ta sợ Nghiêm Chân vì yêu sinh hận với tỷ." Ban Hằng không chịu nổi thói quen thích chưng diện của tỷ hắn, trên đời này trừ nhà bọn họ thì không cóngười biết, tỷ hắn thích chưng diện đến ngay cả quần sam mặc lúc ngủ cũng muốn thêu lên hoa văn uyển chuyển mềm mại, mặc áo ngủ thật đẹp mới khiến nàng có giấc mộng đẹp.

Lúc ngủ coi như đẹp như tiên nữ thì có ích lợi gì, đẹp cho ai nhìn? Đẹp cho ainhìn hả?!

"Xùy." Ban Họa đứng người lên trước gương, quần sam phức tạp lộng lẫy giống như Kiều Nguyệt trong bóng đêm, đẹp đẽ khiến người ta không thể dờimắt: "Toàn bộ Kinh Thành có rất nhiều nam nữ hận ta, nếu hắn ta muốn hận, thì để hắn từ từ xếp hàng đi."

Dù sao năm năm sau ngay cả tính mạng nàng còn không giữ nổi, nàng quản những người này nghĩ như thế nào làm gì?

Buồn cười!

Ban Hằng hoảng hốt nhìn tỷ tỷ nhà mình, nhìn sắc đẹp của nàng quen rồi, hắnmuốn lấy thê tử thì làm sao bây giờ?

"Còn chờ cái gì nữa." Ban Họa sửa sang lại ống tay áo: " Đi."

https://thuviensach.vn

"Không đúng, tỷ, không phải tỷ muốn đánh môn Pôn-lo à, mặc thế này thì sao đánh được?" Ban Hằng xoay người cẩn thận nhấc váy Ban Họa lên, nhắm mắt theo đuôi đi đằng sau Ban Họa.

"Đệ đệ ngốc của ta ơi. " Ban Họa đưa tay gõ nhẹ vào trán Ban Hằng:" Quan hệ giữa ta và Thạch Phi Tiên xưa nay lạnh nhạt, coi như muốn đánh môn Pô-lo, cũng sẽ không chơi chung với các nàng."

"Vậy ý của tỷ là hôm nay không đánh nữa?" Ban Hằng lắc đầu: "Nhưng mà mấy thiên kim tiểu thư, cô nương giao hảo với Thạch gia quả thật toàn dạng nũng nịu, ta còn sợ tỷ chơi với các nàng sẽ đánh cho các nàng khóc đấy."

"Làm chuyện gì phải cùng chung chí hướng mới có ý nghĩa." Thiên kim giao hảo với Ban Họa phần lớn là khuê nữ nhà võ tướng, chỉ tiếc mấy người có quan hệ tốt với nàng, một số thì theo người nhà đến chỗ khác sống, một số đã gả đi làm thê tử người ta, bình thường chơi đùa nàng không còn hào hứng mấy.

Thân là Quận Chúa, Ban Họa có xe ngựa thuộc về mình, nô bộc cưỡi ngựa đều từ điện Trung Tĩnh cung cấp. Cho dù cùng là Quận Chúa, so sánh giữa được sủng ái và không được sủng ái, trang hoàng xe ngựa cũng khác biệt rất lớn, quý tộc quen cuộc sống xa xỉ đều có thể nhìn ra.

Nói thí dụ như xe ngựa Ban Họa ngồi, từ sáu con tuấn mã kéo, mỗi con ngựa đều uy phong cường tráng, có thể thấy được điện Trung Tĩnh đã tỉ mỉ lựa chọn. Xe ngựa chế tác tinh mỹ, nhan sắc mặc dù không vượt qua quy chế Quận Chúa, nhưng trình độ tinh tế gần như sắp theo kịp xe tám ngựa của Công Chúa rồi.

Dù làm đến trình độ này, điện Trung Tĩnh vẫn lo lắng Ban Họa không hài lòng, còn cố ý khảm một số đá quý hoa lệ trong vách xe, trải một cái

https://thuviensach.vn

đệm mềm mại, chỉ mong có thể nghe được một câu tán thưởng của Ban Họa.

Cùng là Quận Chúa, quy chế xe ngựa của Khang Ninh và Ban Họa là giống nhau, nhưng khi hai xe ngựa cùng xuất hiện ở hai phía đông và tây ở cửa biệt viện Thạch gia, hai vị Quận Chúa ai tôn quý hơn ai đã thể hiện rõ.

Hạ nhân Thạch gia trước mặt Ban Họa càng thêm cung kính, càng thêm e ngại.

Tất cả mọi người đều biết, đây là vị bên đường quất roi Thám Hoa lang, cuối cùng Thám Hoa lang bị giáng chức quan, bởi thế nàng được phong lên làm Quận Chúa, bọn họ làm hạ nhân nào dám đắc tội cọng rơm cứng này?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Đào Sindy

Ban Họa không thích những người trong lòng hà khắc e ngại với nàng, nó khiến nàng có loại cảm giác khi dễ kẻ yếu. Thấy những hạ nhân Thạch gia này kínhsợ nàng như thế, Ban Họa cũng lười phải tự cao tự đại, để tỳ nữ bên người thưởng cho những này hạ nhân một ít bạc vụn rồi liền vịn tay nha hoàn đi vào trong sân.

Lúc Khang Ninh nhìn thấy Ban Họa thìcó ý nhượng bộ một bước, chờ Ban Họa xuống xe xong nàng ta mới chậm rãi đi xuống xe ngựa. Nàng ta lạnh lùng nhìn những hạ nhân ở cổng kia, như là chúng tinh củng nguyệt* mà nghênh đón Ban Họa vào, trên mặt không có bao nhiêu biểu lộ.

*Ngôi sao vây quanh mặt trăng

Hạ nhân giữ cửa được thưởng, trong lòng rất vui vẻ, bọn họ quay đầu phát hiện Khang Ninh Quận Chúa bất ngờ đứng ở cổng, trong lòng có chút sợ hãi, bận bịu nhét bạc vụn vào túi, nghênh đón Khang Ninhtrước mặt: "Chúng tiểu nhân bái kiến Quận Chúa, yến hội tổ chức trong nội viện, mời Quận Chúa đi theo tiểu nhân."

"Các ngươi không cần phải gấp gáp, hôm nay nhiều khách lắm " Thấy bộ dạng rối ren của họ, Khang Ninh cười nhạt nói: " Chỗ này ta đã đến mấy lần, không cần các ngươi dẫn đường, tự ta vào là được."

https://thuviensach.vn

Ma ma dẫn đầu nào dám để Khang Ninh đi vào một mình, bận bịu bồi tội một bên, vừa dẫn Khang Ninh vào trong.

Nhìn thấy thái độ cung kính của ma ma, trong lòng Khang Ninh nghĩ đến vẫn là hình ảnh bọn hạ nhân vây quanh Ban Họa khi nãy, xem nàng ta như không khí.

Đúng vậy, một là Quận Chúa được Hoàng Thượng sủng ái, một là cả nhà Quận Chúa bị Hoàng Thượng nghi kỵ, cái nào nặng cái nào nhẹ, ngay cả đại thần hạ nhân trong biệt trang đều biết, càng đừng đề cập những quý tộc trong Kinh Thành này.

Nữ nhi Trung Bình Hầu phủ sắp gả cho Nhị Hoàng Tử, thế nhưngđại lang Tạ gia vẫn bị giải vào đại lao, lý do là dung túng cấp dưới thịt cá bách tính. Tội này nếu lớn chuyện ra có thể bị chặt đầu, nói nhỏ chuyện đi có thể trị tội những cấp dưới đã thịt cá bách tính. Nhưng mà Hoàng Thượng vẫn giữ khư khư việc này, đại lang Tạ gia cũng không thể thoát khỏi nhà lao.

Có lẽ một phần nguyên nhân là do Hoàng Thượng muốn mượn chuyện này chèn ép Nhị Hoàng Tử gần đây quá manh động, còn một phần nguyên nhân chỉ sợ do Ban gia cố ý cản trở.

Tỷ tỷ Thạch Phi Tiên là Thái Tử Phi, tương lai là Hoàng Hậu, thế nhưng Thạch Phi Tiên lại không dám bất kính với Ban Họa, là vì sao?

Bởi vì Hoàng Thượng và Hoàng Hậu lệch sủng Ban Họa, Thái Tử rất thân cận với người Ban gia, nếu Thái Tử Phi không phải muốn Thái Tử xa tâm, nhất định phải đối tốt với Ban Họa, thậm chí ngay cả Thạch gia cũng rất khách khí với Ban Họa, không thể khiến người khác cảm thấy nhà mẹ đẻ Thái Tử Phi không thích người Ban gia.

Nàng ta từng nghe tin đồn Thái Tử Phi Đông cung không thích Ban Họa, nhưng chưa bao giờ thấy Thái Tử Phi ở trước mặt Ban Họa làm ra hành vi thất lễ gì. Thái Tử Phi là người thông minh, chí ít trước khi nàng ta

https://thuviensach.vn

thành Hoàng Hậu, nàng ta không thể thể hiện chút bất mãn nào với Ban Họa, mà thậm chí càng đối xử thật tốt với nàng, không thể để người ta nhận ra sai lầm.

Nói tới nói lui, vẫn là hai chữ "Quyền thế" động lòng người nhất.

Quan hệ giữa Thạch gia và Nghiêm gia có chút vi diệu, một là Tả tướng, một là Hữu tướng, muốn nói quan hệ có thể thân mật đến đâu, thì lại không có khả năng, nếu như hai người thật sự là bạn tốt, bệ hạ cũng sẽ không phân công bọn họ thành Tả Hữu tướng.

Bình thường bọn tiểu bối tụ hội, mặc dù hai nhà Thạch Nghiêm sẽ có mặt, nhưng lui tới cũng không quá nhiều, đều cho nhau mặt mũi. Nhưng tình huống hôm nay có chút kỳ lạ, Thạch gia tổ chức tụ hội, tiểu công tử được sủng ái nhất nhà Nghiêm Tướng gia sáng sớm đã thịnh trang xuất hiện ở cửa chính, thái độ nhiệt tình, khiến bọn vãn bối Thạch gia giật nảy mình.

Nhưng người đã tới, bọn họ vẫn phải tiếp đãi thật tốt, trà ngon bưng lên, còn sắp xếp người tiếp khách, để không truyền đi nói Thạch gia bọn họ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

"Đại ca đã trở về!" Khi lang quân nhị phòng tiếp khách thấy Thạch Tấn xuất hiện ở cửa chính, thở dài thật to một hơi, vội vàng đứng dậy hành lễ với hắn: " Nghiêm công tử đã đến."

Thạch Tấn tháo bội kiếm bên người đưa cho gã sai vặt, đi vào sảnh đáp lễ với Nghiêm Chân. Hai người ngồi chung không nói mấy câu, hắn phát hiện tâm thần Nghiêm Chân có chút có chút không tập trung, còn thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, hình như là đang chờ người nào xuất hiện.

"Nghiêm công tử. " Hai mắt Thạch Tấn nhìn ra ngoài cửa: "Ngươi đang chờ vị khách quý nào sao?"

https://thuviensach.vn

Hai gò má Nghiêm Chân đỏ lên, thấy trong phòng trừ hạ nhân thì không còn người nào khác, thì thi lễ với Thạch Tấn: "Để Thạch đại nhân chê cười, đúng là tại hạ đang chờ một vị khách nhân."

Thạch Tấn thấy hắn ngậm mặt chờ mong, lại mang theo ý xấu hổ, liền đoán được hắn chờ một nữ tử. Không muốn phá hủy danh tiết nữ nhi nhà người ta, Thạch Tấn không hỏi người Nghiêm Chân muốn đợi là ai, ôn hòa nói: " Nghiêm công tử, bên ngoài viện có một đình nghỉ mát, ngồi ở đình nghỉ mát uống chén trà nhạt, ngắm cảnh, là thoải mái nhất."

Nghiêm Chân cảm kích hắn cười một tiếng: "Vậy làm phiền Thạch đại nhân."

Thạch Tấn thấy bộ dạng vội vàng như vậy của hắn, nhịn không được nghĩ, không biết hạng người knh tài tuyệt diễm như thế nào mới khiến Nghiêm Chân mê đắm như thế. Hai người tới ngoài đình nghỉ mát, chỗ này ở gần cổng lớn, nếu như có người tới, thì có thể nhìn thấy đầu tiên.

Sau khi hai người ngồi xuống không lâu, thì liên lục ngo ngoe có khách đến, rất nhanh viện này đã trở nên náo nhiệt. Thạch Tấn thấy Nghiêm Chân vẫn nhìn quanh như cũ, liền biết người hắn đợi còn chưa tới.

Tài nữ giai nhân nổi danh trong Kinh Thành từng người một xuất hiện, Thạch Tấn đối với người Nghiêm Chân yêu càng thêm hiếu kỳ, cùng chờ với Nghiêm Chân.

"Dung Bá gia đến."

"Dung huynh.

"Triệu huynh."

Thạch Tấn thấy Dung Hà xuất hiện, trong lòng âm thầm hiếu kỳ, hôm nay là ngày tốt gì mà tiểu lang quân Nghiêm gia từsáng sớm đã chạy tới,

https://thuviensach.vn

lúc này ngay cả Thành An Bá không đụng chuyện náo nhiệt cũng đến, Thạch gia bọn hắn có mặt mũi lớn như thế sao?

"Dung Bá gia."

"Thạch đại nhân."

Hai người hành lễ lẫn nhau, cùng đám người bốn phía chào hỏi xong, Dung Hà ngồi xuống bên phải Thạch Tấn:"Hình như Nghiêm công tử gầy hơn một chút?"

"Có, có sao?" Nghiêm Chân ngượng ngùng kéo áo bào, lo lắng mình hôm nay mặc bộ y phục này không vừa người: "Trước đó vài ngày thân thể có chút khó chịu, khiến Dung Bá gia chê cười."

" Lời Nghiêm công tử không ổn, ai sinh ra mà không bị bệnh, làm sao mà chê cười được. " Dung Hà rủ mí mắt xuống, bưng chén trà trên bàn lên uống một hớp nói: "Tại hạ chỉ thấy hôm nay thần sắc Nghiêm công tử không đẹp như xưa, mới hỏi thêm mấy câu, Nghiêm công tử không chê tại hạ nhiều chuyện là được rồi."

Nghiêm Chân nhịn không được sờ mặt mình một chút, trong lòng có chút bối rối, sắc mặt hắn không đẹp như xưa sao, chờ Phúc NhạcQuận Chúa tới, thấy sắc mặt mình không tốt, không ném tình ý với nàng được thì sao thành đây?

Thạch Phi Tiên đi đến hậu viện, phát hiện Thành An Bá vậy mà ngôi kế đại ca, bước chân không khỏi nhanh thêm mấy phần, nhiều người đã đến đây, mới miễn cưỡng ngăn chặn kích động trong lòng, duy trì bước đi bình thường đến trước mặt Thạch Tấn, chầm chậm khẽ chào: "Bái kiến ca ca, bái kiến chư vị công tử tiểu thư."

Lại là một tràng chào lẫn nhau, ngươi tới ta đi làm trong viện náo nhiệt mười phần, đến mức cổng có người đến, tất cả mọi người còn không

https://thuviensach.vn

để ý tới.

"Oành!" Nghiêm Chân vội vàng đứng người lên, huơ tay khiến trà đổ, giội lên áo choàng thế mà hắn cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn thẳng ra cổng, trong mắt không còn gì khác.

Động tác hắn lớn như vậy, khiến Thạch Tấn rất hiếu kỳ, quay đầu nhìn ra phía cửa.

Bước chân thon dài mảnh khảnh, thế tinh diệu vô song.

Vốn dĩ hắn không hiểu thế nào là thế tinh diệu vô song, nhưng hôm nay ngay tại lúc này, lại cảm thấy chỉ có câu này mới có thể hình dung bước đi của nữ tử kia.

"Choang choang!" Dung Hà để chén trà lên bàn đá, phát ra tiếng vang thanh thúy. Y chắp tay với đám người, cười áy náy nói: " Thật có lỗi, Dung mỗ lỡ trượt tay, quấy nhiễu đến các vị."

Đám người thất thần mới phản ứng được, quay đầu riêng phần mình nói giỡn, cực lực chứng minh bọn họ không phải tục nhân ham mê sắc đẹp, vừa rồi... Vừa rồi chỉ là không cẩn thận nhìn thoáng qua mà thôi.

Dung Bá gia quả thật là người tốt, nhờ vào đó để bọn hắn đỡ luống cuống.

"Phúc Nhạc Quận Chúa." Nghiêm Chân xăm xăm tiến lên đón, đi đến trước mặt Ban Họa và Ban Hằng, vái chào Ban Họa đến cùng.

Ban Họa nhìn lang quân tuổi trẻ không hiểu sao lại xuất hiện, thân hắn mặc áo bào tím, dáng người chênh lệch có chút gầy, dung mạo coi như có thể vào mắt, nhìn giống như con ngỗng ngốc nghếch lao ra từ đám vịt. Bị một người không quen hành đại lễ, đầu Ban Họa có thể trở thành một cái hành lễ ngang hàng, lui về sau hai bước: "Không biết công tử là?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân sửng sốt, thì ra nàng ngay cả mình là ai cũng không biết sao?

"Tỷ, cẩn thận dưới chân." Ngược lại Ban Hằng lại nhận ra Nghiêm Chân, nhưng hắn cũng không muốn để người ta trước mặt bao người bày ra bộ dạng thâm tình với tỷ hắn.

"Ừm." Ban Họa vươn tay để Ban Hằng vịn, vượt qua Nghiêm Chân, từ bên cạnh hắn đi qua, đi tới trong đám người.

"Quận Chúa. " Thạch Tấn đứng người lên: "Xin mời ngồi."

"Thạch đại nhân không cần phải khách khí." Ánh mắt Ban Họa đảo qua trên người mọi người, cuối cùng ngồi chỗ cách Lý Tiểu Như không xa. Lý Tiểu Như đối với Ban Họa có loại cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm, nhìn thấy nàng tới, nàng ta ưỡn eo thẳng tắp, chân cũng khép chặt.

"Lý tiểu thư." Ban Họa gật đầu với Lý Tiểu Như.

"Quận, Quận Chúa. " Lý Tiểu Như từ trên ghế đứng dậy, quỳ gối phúc lễ với Ban Họa, trên mặt còn mang theo vài phần kích động. Bị vị Quận Chúa này hỏi nàng hai lần liên tiếp, lần này rốt cục bị nhận ra, nội tâm Lý Tiểu Như vô hình có chút cảm động.

Bởi vậy có thể thấy được, người yêu cầu thấp một chút, có thể sẽ sống được vui vẻ hơn.

Người muốn lấy lòng Ban Họa cũng không ít, cho nên cứ việc có rất nhiều nội tâm nữ quyến không thích nàng, nhưng vì có nàng ở đây nên cũng không tẻ nhạt.

Nghiêm Chân thấy Ban Họa từ đầu tới đuôi không nhìn mình, có chút thất hồn lạc phách ngồi yên tại chỗ, ngay cả người khác nói gì, cũng không có tâm tư để nghe.

https://thuviensach.vn

Dung Hà cũng không them để ý Nghiêm công tử này, lúc nhìn gánh xiếc, nên vỗ tay thì vỗ tay, nên cười liền cười, nhẹ nhàng phong độ khiến vô số nữ tử ghé mắt.

Buổi trưa kết thúc yến tiệc, một số người đi đánh môn Pô-lo, một số người tổ chức thi hội, Ban Họa kinh diễm toàn trường cũng hài lòng chuẩn bị cáo từ chủ nhà, nào biết được lại bị một người gọi lại.

"Quận Chúa."

Ban Họa quay đầu, lại là con ngỗng tím ngu ngốc kia? Nàng nghiêng đầu một chút, trâm cài bên tóc mai cũng nhẹ nhàng lung lay.

"Quận Chúa, tại hạ là Nghiêm Chân, đường đột gọi Quận Chúa, xin Quận Chúa thứ tội." Nghiêm Chân chỉ cảm thấy động tác Ban Họa nghiêng đầu, cũng đẹp đến mức khuynh thành, nhịn không được mặt đỏ tới mang tai, chân tay luống cuống:"Ta, ta chính là..."

"Ngươi chính là Nghiêm Chân?" Ban Họa nhìn thân thể gầy gò nhỏ bé của đối phương, xem ra người này thật sự đãtuyệt thực ở nhà.

Thấy Ban Họa vậy mà biết tên mình, Nghiêm Chân lộ ra vẻ hết sức kích động: "Chính là tại hạ, Quận Chúa người biết tại hạ?"

"Từng nghe danh. " Ban Họa cảm thấy mình nói chuyện rất uyển chuyển: "Nghiêm công tử có chuyện gì không?"

Nghiêm công tử nhìn nữ tử trước mắt đẹp đến mức tựa như Lạc Thần, trong lòng có ngàn vạn tình nghĩa, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Thật có lỗi, ta quấy rầy đến hai vị rồi à?"

https://thuviensach.vn

Dung Hà đứng ở khúc dưới của hành lang cửu khúc, nghiêng người dựa vào trụ đỏ, mặt mỉm cười, ánh nắng vàng vẩy xuống trên người y, gió thu đột nhiên thôi, hiển thị rõ phong lưu.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Đào Sindy

Ban Họa kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía nam nhân đứng ở hành lang gấp khúc.

Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma.

Hữu phỉ quân tử, sung nhĩ tú oánh, hội biện như tinh.

Hữu phỉ quân tử, như kim như tích, như khuê như bích.. (Tra không ra mấy câu thơ này, thứ lỗi ^^)

Ban Họa từ trước đến nay không thích đọc sách, trong đầu dần hiện ra ba câu nói này, xuất xứ, người sáng tác là ai nàng không nhớ ra, chỉ có ba câu nói này khi nhìn Dung Hà, đột nhiên từ trong đầu xông ra.

Nàng mỉm cười nghiêng đầu, xem ra nàng cũng có thể đọc một số câu thơ đấy, chỉ do không có hoàn cảnh thích hợp để nàng đọc thôi.

Sắc đẹp trước mắt, bất kỳ người nào cũng có thể trở thành người có tài kiến thức đọc nhiều sách vở uyên bác, nói thí dụ như... Nàng.

Thấy Ban Họa để ý tới mình, Dung Hà đứng thẳng người, sửa sang lại áo bào, đi đến trước mặt Ban Họa và Nghiêm Chân: "Hai vị đang định về sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân không nghĩ tới mình đã cố ý chọn lúc những người khác đi ngâm thơ vẽ tranh, cưỡi ngựa đánh banh để tìm Ban Quận Chúa nói chuyện, vẫn có người đến quấy rầy bọn họ. Hắn nhìn Dung Hà trực tiếp đi về chỗ này, sửng sốt nửa ngày mới phản ứng được mà chào Dung Hà.

"Dung Bá gia." Nội tâm Nghiêm Chân rất muốn Dung Hà ra chỗ khác, nhưng mà lời này hắn không mở miệng được, cũng không cách nào mở miệng.

"Nghiêm công tử. " Dung Hà đáp lễ lại, quay đầu nói với Ban Họa: " Quận Chúa, không ở lại chơi thêm tý nữa sao?"

Ban Họa lắc đầu: "Sắc trời không còn sớm, ta cần phải trở về."

Mắt Nghiêm Chân nhìn sắc trời, buổi trưa còn qua chưa tới một canh giờ, thời điểm ánh nắng ấm áp nhất, thế nào lại là sắc trời không còn sớm thế? Hắn giật mình hiểu được, chỉ sợ Phúc Nhạc Quận Chúa cảm thấy có chút nhàm chán, vội mở miệng nói: " Gần đây có một nơi cảnh trí rất tốt, nếu Quận Chúa không ghét bỏ, tại hạ cùng ngươi đến đó."

Dung Hà cảm thấy mặt trời hôm nay phơi người có chút không thoải mái, khiến trong lòng của y khô đến hoảng. Y vắt chéo tay áo sau lưng, ánh mắt rơi trên váy Ban Họa. Váy thêu hình đuôi Khổng Tước, dưới ánh mặt trời phản xạ ra hào quang hoa lệ, nàng đứng dưới ánh mặt trời, thật sự biến thành một con Khổng Tước kiêu ngạo mỹ lệ, toàn thân đều đang phát sáng.

"Ta cảm thấy không cần. " Ban Họa sửa lại quần sam trên người một chút, mỉm cười nói: " Hôm nay ta mặc y phục thế này, không đi được quá xa."

Nghiêm Chân nhìn chằm chằm Ban Họa mỉm cười, cả người đều ngây dại: "Ngươi, ngươi thế này rất đẹp."

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn." Ban Họa đỡ trâm cài đầu bên tóc mai, không khiêm chút nào tốn tiếp nhận câu ca ngợi này.

"Ta, cái kia..." Mặt Nghiêm Chân lập tức đỏ như sắp nhỏ máu: "Ta không có nói láo."

"Ừm. " Không có nữ nhân nào ghét người khác khen mình đẹp, Ban Họa cười nói với Nghiêm Chân: " Nghiêm công tử, ngươi còn có lời gì muốn nói với ta sao?"

"Ta..." Nghiêm Chân quay đầu nhìn về phía Dung Hà,thở dài nói với y:" Dung Bá gia, tại hạ có mấy lời muốn nói với Quận Chúa."

Ngươi có thể cách xa một chút hay không?

"Thật có lỗi. " Dung Hà cười với Nghiêm Chân, nói với Ban Họa: " Quận Chúa, tại hạ đứng cách đây không xa."

Ban Họa nhận lấy khuôn mặt tươi cười của y, Dung Hà đang lo lắng nàng và Nghiêm Chân ở chung một chỗ xảy ra chuyện, cho nên cố ý nói rõ sao?

Bên ngoài nói quả nhiên không sai, Dung công tử là một quân tử hiếm thấy.

Ban Họa không để tỳ thân phục vụ lui ra, đợi Dung Hà đi ra xa, nàng liền mở miệng hỏi: "Nghiêm công tử mời nói."

"Quận Chúa, từ cuộc đi săn mùa thu kết thúc, dung mạo xinh đẹp của Quận Chúa khiến tại hạ không thể quên. " Nghiêm công tử thở dài nói với Ban Họa: " Không biết mấy ngày trước đây, Chu phu nhân tới nói chuyện, ý Quận Chúa như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Ban Họa bước sang bên cạnh một bước, tránh đi lễ của Nghiêm Chân: "Nghiêm công tử, lời này của ngài có chút đường đột." Đây thật là một tên đọc sách đến choáng váng, ai mà tự nhiên chạy đến trước mặt một người khác phái nói lần trước ta nhìn thấy ngươi liền muốn cưới ngươi rồi, ngươi có nguyện ý gả cho ta hay không?

"Tại hạ cũng biết lời ấy là mạo phạm.” Nghiêm Chân cười khổ: "Tình huống đột nhiên xảy ra, ghi tạc vào đáy lòng liền không quên được."

"Nếu có thể cầu hôn Quận Chúa, ta nhất định sẽ đợi Quận Chúa, không nạp tiểu thiếp động phòng, chờ đợi Quận Chúa trọn đời trọn kiếp." Nghiêm công tử kiên trì với việc hai người ở bên nhau trọn đời trọn kiếp: "Mong Quận Chúa cân nhắc về tại hạ."

Đoạn tỏ tình này, đã to gan mười phần rồi, lấy gia giáo Nghiêm gia, nếu biết nhi tử nói lời lộ liễu với cô nươngnhư thế chỉ sợ sẽ đè Nghiêm Chân quỳ trước bài vị tổ tông. Hắn biết mình thế này quá mức hoang đường, thế nhưng trong lòng hắn lại sợ, sợ hôm nay không nói ra tâm ý, Phúc Nhạc Quận Chúa sẽ không liếc nhìn hắn thêm cái nào, Ban gia cũng sẽ không cân nhắc hôn sự hai nhà.

Nghe xong lời Nghiêm Chân, không hiểu sao Ban Họa lại nhớ tới cố sự mà mấy ngày trước Dung Bá gia đưa nàng về đã kể, lúc người thư sinh kia cầu hôn thiên kim tiểu thư, cũng từng nói muốn đối xử tử tế cả một đời với vị tiểu thư này, thế nhưng vị tiểu thư này vì không sinh được nhi tử, cuối cùng bị bà bà hành hạ mà chết, thư sinh cưới chi nữ đại quan, bà bà được phong cáo mệnh.

Bởi vậy có thể thấy được, lời thề nam nhân không được chính xác.

" Lời này của Nghiêm công tử ta có chút không rõ. " Ban Họa vịn tay nha hoàn Như Ý, chậm rãi đi đến đình nghỉ mát, nơi đó cách chỗ Dung Hà

https://thuviensach.vn

đứng càng gần: "Ta và ngươi còn chưa biết tương lai a sao, làm sao ngươi lại nhận định ta có thể cùng ngươi bên nhau cả đời?"

" Có lẽ Quận Chúa ngươi không biết, lúc thân ngươi mặc đồ đỏ, cưỡi ngựa xuất hiện ở khu vực săn bắn, toàn bộ khu vực săn bắn bởi vì sự xuất hiện của ngươi mà trở nên ảm đạm phai mờ, nếu có thể cầu được Quận Chúa gả cho, tại hạ chết muôn lần cũng không tiếc." Đi theo sau lưng Ban Họa, tiếp tục thuật tâm sự.

Nếu ngươi chết, ta gả cho ngươi làm gì, làm quả phụ sao?

Ban Họa nâng giầy thêu đá quý giẫm lên đá cẩm thạch, đi tới trong đình ngồi xuống, một tay chống cằm, nhìn về phía Dung Hà đứng ở hành lang cửu khúc gấp khúc, Dung Hà chắp tay với nàng từ xa. Ban Họa cười thu tầm mắt lại, quay đầu thấy hai mắt Nghiêm Chân sáng rực nhìn mình, nhân tiện nói: "Nếu lệnh đường không thích ta, kiên trì để ngươi nạp thiếp, ngươi sẽ làm thế nào?"

“Mẫu thân sẽ không làm như thế. " Nghiêm Chân lắc đầu: " Từ trước đến nay bà luôn yêu thương ta."

"Lỡ như ta không sinh được hài tử, bà ấy kiên trì muốn như thế thì làm sao?" Ban Họa hỏi: "Đến khi đó thì làm sao bây giờ?"

Nghiêm Chân lắc đầu như cũ: "Không, bà sẽ không."

Ban Họa cười khẽ một tiếng, không nhìn Nghiêm Chân nữa: "Ta mong Nghiêm công tử sẽ nói, ngươi sẽ che chở ta, sẽ không để ta chịu chút ủy khuất nào."

Nghiêm Chân sửng sốt, hắn chưa bao giờ nghĩ tới giữa nương tử và mẫu thân mình sẽ xảy ra mâu thuẫn, mẫu thân dịu dàng lại rộng lượng, hạ nhân bên người cũng đều quy củ, cẩn thận hầu hạ chủ tử, vì sao Quận Chúa lại hỏi về chuyện không thể xảy ra này?

https://thuviensach.vn

Thấy hắn hình như không nghĩ đến chuyện này, Ban Họa cảm thấy Nghiêm Chân này thật đáng yêu, đáng yêu giống như một tiểu hài tử.

"Nghiêm công tử có thể chưa hiểu rõ ta. " Ban Họa lộ ra một nụ cười lười biếng:“Từ nhỏ ta ở trong nhà sẽ mặc vải tốt nhất, trong nhà nuôi hơn mười đầu bếp, nuôi họ là vì ta. Hoa phục mỹ thực vú nuôi thành đàn là sở thích của ta, gì mà thi từ ca phú, hiền lương thục đức, công việc quản gia đều không liên quan đến ta."

Tất cả nữ tử bên người Nghiêm Chân đều hiền lương thục đức, khi nào mà gặp được nữ tử ‘mạnh mẽ’ như vậy, hắn nhìn bộ dạng lười biết của Ban Họa, tim nhảy bịch bịch. Vẻ mặt hắn hốt hoảng suy nghĩ,mỹ nhân như vậy, bảo hắn quỳ xuống cởi giày vớ cho nàng, hắn cũng nguyện ý đấy.

Hoa phục mỹ thực, vàng bạc châu báu, nữ nhi dạng này, vốn nên nuôi như kim tôn ngọc quý, không thể chịu chút ủy khuất nào.

Chỉ cần nàng bằng lòng liếc nhìn hắn thêm vài cái, hắn nguyện ý vì nàng dâng hiến hết thảy.

"Ta bằng lòng. " Nghiêm Chân vội vàng mở miệng: "Ta thật sự bằng lòng."

Ban Họa nhìn khuôn mặt nam nhân đỏ như máu trước mặt, nói chuyện lắp ba lắp bắp, cũng có thể nói là thiếu niên, bỗng nhiên che miệng nở nụ cười: "Cảm ơn, nhưng mà rất xin lỗi, ta nghĩ chúng ta không hợp."

"Tại sao?" Nghiêm Chân vội vàng hỏi nói: " Ta có thể cố gắng làm tất cả yêu cầu của ngươi, ta thật sự bằng lòng làm vì ngươi."

"Ta biết." Ban Họa biết thời khắc này Nghiêm Chân nói lời thật lòng, nhưng cũng chỉ là giờ phút này mà thôi, nam nhân này sinh ra ở gia đình lễ giáo khắc nghiệt, thậm chí hắn không gần nữ sắc, một lòng đọc sách, đã trở thành hài tử khiến người ta an tâm trong mắt phụ mẫu.

https://thuviensach.vn

Nàng khác với nhận thức về những nữ tử mà hắn biết, cho nên hắn bị hấp dẫn, đồng thời nhớ nàng mãi không quên. Giống như ăn đã quen cơm người, có một ngày đột nhiên ăn thịt nướng từ Tây Vực đến, lập tức cảm thấy nó là mỹ vị vô cùng, cơm canh của hắn cũng không bằng khối thịt nướng này.

Nhưng ăn đã quen cơm người, coi như trong lúc nhất thời mê luyến thịt nướng, nhưng chắc chắn sẽ có một ngày hắn sẽ ngán, bắt đầu hoài niệm hương vị cơm.

Thịt nướng với hắn mà nói chỉ kích thích giác quan, cơm mới khắc sâu vào thói quen của hắn.

"Nghiêm công tử, có thể ngươi còn không biết rõ về ta. " Ban Họa đứng người lên, khẽ chào Nghiêm Chân: "Cuối cùng có một ngày ngươi sẽ hiểu, ngươi thích không phải ta, mà là ta mang tới cho ngươi cảm giác mới lạ, nếu ta không có gương mặt này, hoặc là ta cũng như những nữ tử tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, vậy ngươi cũng sẽ không để ý tới ta."

"Nghe quân có ý đó, tiểu nữ tử rất cảm kích, nhưng tha thứ ta không thể tiếp nhận. " Ban Họa cười: "Chúc quân tìm được cô nương cùng chung chí hướng, cầm sắt hòa minh*."

*Có thể hiểu là cùng nhau đàn ca.

Nghe nói như thế, tim Nghiêm Chân giống như bị người ta nhét vào một đoạn dây rối, vừa đau vừa chát, hắn muốn nói với nàng, hắn sẽ không thích nữ tử khác, trong mắt hắn, tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều không bằng nàng. Thế nhưng ánh mắt nàng nhìn hắn xa lạ, thậm chí ngay cả nụ cười cũng khách sáo vô cùng.

Nàng không thích hắn, không thích một chút nào.

https://thuviensach.vn

"Cáo từ." Ban Họa đi qua người Nghiêm Chân, đi xuống bậc thang đụng phải huynh muội Thạch gia đang đi đến bên này.

"Phúc Nhạc Quận Chúa?" Mắt Thạch Phi Tiên nhìn Ban Họa, lại nhìn Nghiêm Chân đứng đấy trong lương đình, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ.

"Thạch đại nhân, Thạch tiểu thư. " Ban Họa gật nhẹ đầu với hai người: "Đa tạ quý phủ chiêu đãi, tiểu nữ tử cáo từ."

"Không ngồi thêm lát nữa sao?" Ánh mắt Thạch Phi Tiên thỉnh thoảng sẽ rơi xuống người Nghiêm Chân, quay đầu cười nói với Ban Họa: " Hay là chúng ta chiêu đãi không chu đáo, chậm trễ với Quận Chúa?"

Ban Họa lắc đầu: "Không có."

"Vậy tại hạ đưa Quận Chúa ra ngoài. " Thạch Tấn cười nói với Ban Họa: " Xin mời đi theo ta."

Thạch Phi Tiên nhìn thái độ huynh trưởng đối đãi Ban Họa, đáy mắt lộ vẻ nghi ngờ.

"Không cần, ta và Quận Chúa cùng đường, không phiền Thạch đại nhân." Chẳng biết lúc nào Dung Hà đã tới, nụ cười trên mặt y vẫn ôn hòa hữu lễ như cũ.

"Như vậy sao được, Quận Chúa là khách quý bỉ phủ, há có thể lạnh nhạt."

"Khách quý ở phủ rất đông, sao có thể vì ta và Quận Chúa bỏ mặt những người khác?" Dung Hà quay đầu nhìn Ban Họa: "Quận Chúa, ngươi nói có đúng hay không?"

"Hả?" Ban Họa lắng lặng gật đầu: "Đúng, Dung Bá gia nói có lý."

https://thuviensach.vn

"Nam nữ thụ thụ bất thân, ta lo lắng Bá gia và Quận Chúa đơn độc ra ngoài, người khác sẽ nói điều xấu. " Thạch Phi Tiên cười nhẹ nói: " Vẫn là ta bồi Quận Chúa ra ngoài thì hơn."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Đào Sindy

"Thạch cô nương nói đùa. " Nụ cười trên mặt Dung Hà biến mất:" Danh tiết nữ tử trọng yếu như vậy, Dung mỗ sao lại không cẩn thận thế được. Ta và Quận Chúa không ở riêng mà còn có Ban Thế Tử đồng hành, mong Thạch cô nương chớ nên hiểu lầm."

Thạch Phi Tiên miễn cưỡng cười gượng nói: "Là ta nghĩ lầm."

Ban Họa quay người chuẩn bị đi, ngoảnh đầu lại thấy Thạch Phi Tiên cười đến mặt cứng lại rồi, nhịn không được lườm Dung Hà một chút, phát hiện Dung Hà đang nhìn mình, nàng nhíu mày, duỗi ra một ngón tay trắng ngần chỉ về phía cửa, đi thôi chứ?

"Cáo từ." Dung Hà mỉm cười cáo từ huynh muội Thạch gia.

"Quận Chúa." Nghiêm Chân từ trong đình chạy ra, hắn chắp tay qua loa với huynh muội Thạch gia, liền đuổi theo hướng Dung Hà và Ban Họa vừa đi, ngược lại cực kỳ giống bên trong thoại bản thư sinh lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, không đọc sách, từ bỏ quy củ, chỉ cầu nữ tử hắn mê luyến có thể nhìn hắn nhiều thêm một cái.

Mắt Thạch Phi Tiên lạnh lùng nhìn Nghiêm Chân ném đi mặt mũi đuổi theo một nữ nhân, thanh âm lạnh lùng nói: "Gì mà người đọc sách, gì

https://thuviensach.vn

mà chính nhân quân tử, chỉ là tục vật nhìn thấy mỹ nhân là không dời nổi bước chân."

"Ngươi nói Nghiêm Chân hay là Dung Hà?" Mắt Thạch Tấn nhìn muội muội: "Thân là quý nữ danh môn, ngươi nên có chừng mực trước mặt Dung Hà."

"Hắn là cái thá gì mà có thể so sánh với Dung Bá gia." Bị huynh trưởng vạch trần tâm tư, trên mặt Thạch Phi Tiên có chút khó coi, nhưng nội tâm lại thở dài một hơi, chí ít nàng ta không cần phải tận lực che giấu trước mặt huynh trưởng:"Chẳng lẽ Dung Bá gia không phải đối tượng thích hợp để kết hôn sao?"

"Hắn không thích hợp với ngươi." Thạch Tấn muốn nói trong mắt Dung Hà căn bản không có nàng ta, nhưng khi nhìn đến đáy mắt tình nghĩa của muội muội, Thạch Tấn lại mềm lòng: "Muội muội, ngươi đáng giá có được nam nhân tốt hơn."

"Nam nhân tốt hơn?" Thạch Phi Tiên nghe nói như thế, trào phúng cười một tiếng: "Lang quân tuổi trẻ dưới gầm trời này, chỉ có ca ca và Dung Bá gia được xưng tụng là thanh niên tài tuấn, những người khác chỉ là những nam nhân thô tục không chịu được, ngươi cảm thấy ta có thể gả cho ai?"

Buồn cười nhất chính là, trong nhà vì đểTả tướng triệt triệt để để ủng hộ Thái Tử, cố ý để nàng ta gả cho Nghiêm Chân, không nghĩ tới vậy mà người ta coi trọng một nữ nhân bị từ hôn ba lần. Nàng ta không biết, đến tột cùng Ban Họa có cái gì tốt, có thể khiến công tử nhà Nghiêm Tả tướng mê thành dạng này.

"Ta nên may mắn khi toàn Kinh Thành không người nào biết nhà chúng ta từng có ý kết thông gia cùng Nghiêm gia?" Nghĩ đến mình thiếu chút nữa đã gả cho tên nam nhân đuổi theo nữ nhân khác không thả, Thạch

https://thuviensach.vn

Phi Tiên cảm thấy mười phần khó xử: "Dù sao ta sinh ra là phải hy sinh cho đại tỷ."

"Nếu sau này đại tỷ không sinh được nhi tử, có phải ta phải đi làm tiểu thiếp cho Thái Tử, giúp đại tỷ sinh con không?" Trong lòng Thạch Phi Tiên luôn có một vướng mắc, đó là cả nhà luôn vây quanh đại tỷ là Thái Tử Phi, gì cũng là Thái Tử, Thái Tử Phi, nàng ta là nhị nữ nhi thì coi là gì chứ?

Nàng ta tài hoa hơn đại tỷ, xnh đẹp hơn đại tỷ, không phải vì nàng ta sinh muộn hơn mấy năm, thì nàng ta làm sao có thể vì đại tỷ mà không thể làm chủ được hôn sự của mình.

"Phi Tiên!" Thạch Tấn nghe Thạch Phi Tiên càng nói càng không tưởng nổi, giận tái mặt nói: " Đại tỷ đến Đông Cung cũng không dễ dàng, nếu chúng ta là người trong nhà mà nói loại lời này, để đại tỷ nghe thấy sẽ xử thế nào?"

"Nàng không dễ dàng, chẳng lẽ ta nên vì nàng tôn vinh một đời hi sinh sao?" Hốc mắt Thạch Phi Tiên ửng đỏ: "Ta cũng là nữ nhi Thạch gia!"

Thạch Tấn thấy muội muội như thế, thấp giọng thở dài một tiếng, nhẹ lời khuyên nhủ: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi gả cho Nghiêm Chân đâu."

" Hiện tại trong lòng người ta chỉ có Phúc Nhạc Quận Chúa đẹp như tiên nữ, dù mấy người muốn gả, người ta cũng không muốn cưới. " Thạch Phi Tiên bị chọc giận nói: " Ai kêu ta không có gương mặt khuynh quốc khuynh thành cơ chứ."

"Nói bậy. " Thạch Tấn đưa thay sờ đầu nàng ta: " Phi Tiên nhà chúng ta là đệ nhất mỹ nhân Kinh Thành, nam nhân muốn cưới ngươi phải xếp hàng từ đầu tường đến cửa thành,Nghiêm Chân mọt sách như thế, làm sao biết cái gì là mỹ nhân chân chính."

https://thuviensach.vn

"Trong lòng đại ca, ta và Phúc Nhạc Quận Chúa ai đẹp hơn?" Thạch Phi Tiên nhìn Thạch Tấn: "Hả?"

"Trong lòng ca ca đương nhiên là ngươi đẹp nhất. " Thạch Tấn vỗ vai nàng ta, xoay người nói: "Đi thôi, đừng để khách nhân khác chờ lâu."

Thạch Phi Tiên cười ngọt ngào với hắn, sau đó nói: "Thật xin lỗi, đại ca, vừa rồi ta không nên phát cáu với ngươi."

"Ta là đại ca ngươi, ngươi không cần nói xin lỗi với ta." Thạch Tấn nhẹ nhàng sờ đầu muội muội, trừng mắt nhìn, chút thất vọng che giấu nơi đáy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

"Xem như ra khỏi. "Ban Hằng ra khỏi cửa lớn biệt trang, mắt nhìn những hạ nhân cúi đầu chào hắn, nói với gã sai vặt: " Đi, hôm nay tiểu gia ta vui vẻ, thưởng cho bọn họ ít bạc vụn."

"Vâng." Biết thế tử gia vui vẻ thường hay thưởng bạc, cho nên cùng gã sai vặt phục vụ bên cạnh hắnsẽ tùy thân mang theo một số bạc vụn và tiền đồng, Thế Tử nói thưởng, gã sai vặt liền đem ra, thời gian lâu, mấy phục phụ cận thân trong phủ sẽ có danh xưng: Thiện tài đồng tử.

Trên thực tế mấy đại nha đầu thiếp thân bên người Quận Chúa cũng có danh hào thiện tài đồng nữ, nhưng hạ nhân toàn phủ đều biết Quận Chúa rất được sủng ái, nên không ai dám gọi người bên cạnh Quận Chúa như vậy, sợ bị trách phạt.

"Chuyện gì mà vui như vậy?" Ban Họa nắm mép váy, giẫm lên ghế chuẩn bị lên xe ngựa, thấy đệ đệ vung tiền thưởng hạ nhân, liền tò mò dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Ban Hằng.

"Cũng không có việc gì. " Ban Hằng cười hì hì tiến đến trước mặt Ban Họa, nhỏ giọng nói: " Nhìn thấy những người đó tự xưng mọt sách chính nhân quân tử, thỉnh thoảng nhìn lén tỷ, ta cảm thấy hả giận."

https://thuviensach.vn

"Ta là vật phẩm à, mặc cho bọn hắn nhìn tới nhìn lui còn hả giận. " Ban Họa duỗi ngón tay ra chọt trán hắn:"Được rồi, nhanh đi nói với Dung Bá gia một tiếng, ta lên xe ngựa."

"Tỷ cẩn thận một chút. " Ban Hằng cẩn thận nâng làn váy Ban Họa, trong miệng khen: " Bộ y phục này thật đẹp mắt, nhưng đi trên đường cũng quá phiền toái, nữ nhân các người thật thích hành hạ mình."

Mặc dù đã nhìn thấy bao lần tỷ hắn vì đẹp mà hành hạ bản thân, nhưng hắn vẫn phàn nàn như cũ.

"Đệ thì biết cái g. " Ban Họa leo lên xe ngựa, hất váy lên, cười tủm tỉm nói: "Chỉ cần đẹp, gì cũng xứng đáng."

Ban Hằng ngoan ngoãn thay Ban Họa buông rèm xuống, quay người nhảy xuống xe ngựa, nói với Dung Hà: "Dung Bá gia, mời."

"Mời." Mắt Dung Hà nhìn rèm xe ngựa đã che lại chặt chẽ, bò lên lưng ngựa, kéo dây cương con ngựa, con ngựa thay đổi tư thế.

"Ban Thế Tử. " Nghiêm Chân chạy chậm đuổi tới, sau lưng chạy theo một đám gã sai vặt: "Xin đợi một chút."

Ban Hằng thấy rõ người đến thì nhíu mày, muốn giả bộ như không nghe thấy tiếp tục đi, nào biết Nghiêm Chân vô cùng kiên trì, vậy mà đuổi tới trước ngựa của hắn, hắn muốn xem như không thấy cũng không được.

"Nghiêm công tử, xin hỏi còn chuyện gì không?" Ban Hằng nắm lấy roi ngựa thật chặt, nếu kia không phải công tử Tả tướng, thì hắn đã quất lên mặt hắn ta rồi. Không phải nói tổ gia Nghiêm thị phong nghiêm lắm à, sao lại dạy dỗ ra một tên đăng đồ tử* đuổi theo xe ngựa nữ nhân chứ?

*Tên xấu xa, kẻ dê xồm

https://thuviensach.vn

"Tại hạ còn có một câu muốn nói với Quận Chúa, xin Quận Chúa nghe tại hạ một lần." Nghiêm Chân đi đến trước xe ngựa, thở dài đến cùng: "Quận Chúa, Nghiêm mỗ không giỏi câu từ, cũng chưa từng chung đụng cùng nữ tử, nhưng lời vừa rồi tại hạ tuyệt đối không lừa gạt, mong Quận Chúa nghĩ lại."

"Nghiêm công tử mời trở về đi." Thanh âm Ban Họa từ trong xe ngựa truyền ra, Nghiêm Chân thấy rèm xe không động đậy, ánh mắt ảm đạm xuống.

Hắn biết, nàng không muốn gặp hắn.

"Trên đời rất nhiều chuyện khó cầu hoàn mỹ, Nghiêm công tử tài tuấn như thế, nhất định sẽ tìm được người ngưỡng mộ trong lòng, tiểu nữ tử cũng không phải là lương phối cùng công tử, mong công tử đừng nhắc lại việc này, cáo từ."

"Nghiêm công tử, mời nhường một chút." Hộ vệ Ban gia khách sáo mời Nghiêm Chân sang một bên, Nghiêm Chân trơ mắt nhìn xe ngựa từ đi qua trước mặt hắn, mang theo âm thanh chuông đồng đinh đinh đang đang, hắn cảm thấy mình trái tim cũng bị chiếc xe ngựa này mang đi.

Hắn không biết mình đứng ở chỗ này bao lâu, cho đến khi có người gọi hắn từ sau lưng, hắn mới hoảng hoảng hốt hốt lấy lại tinh thần.

"Nghiêm công tử. " Khang Ninh Quận Chúa thấy Nghiêm Chân nhìn chằm chằm ngoài đường, liền cười nói: " Gió thu rất lạnh, ngươi đứng ở chỗ này làm gì?"

"Khang Ninh Quận Chúa. " Nghiêm Chân hành lễ với Khang Ninh: "Cáo từ."

Khang Ninh bị Nghiêm Chân làm cho lơ ngơ, quay đầu thấy sắc mặt hạ nhân ở cổng không đúng lắm, liền nói với một người trong đó: "Vừa rồi

https://thuviensach.vn

đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ nhân bị Khang Ninh gọi lại vội vàng cúi đầu nói: "Xin Quận Chúa thứ tội, tiểu nhân vừa qua đây, không biết có chuyện gì."

Chi tử Nghiêm Tả tướng tỏ tình Phúc Nhạc Quận Chúa Tĩnh Đình Hầu phủ bị từ hôn ba lần, còn bị người Quận Chúa này từ chối!

Chuyện này thực sự làm cho người ta chấn kinh rồi, nội tâm của hắn nhận đả kích rất lớn, nhưng lại không dám nói với người khác chữ nào.

Khang Ninh thấy hạ nhân này không muốn nói sự thật, trong lòng có chút không vui, nhưng đây không phải hạ nhân Huệ Vương Phủ, cho dù nàng ta có bất mãn cũng không thể biểu lộ ra: "Đã như vậy, thì tìm người biết đến nói."

Hạ nhân ở cửa cùng nhau cúi đầu xuống, không nói một lời.

Bầu không khí lập tức trở nên lúng túng, Khang Ninh miễn cưỡng cười: "Nếu tất cả các ngươi đều không biết thì coi như xong đi."

Nàng ta vào xe ngựa rồi, mới triệt triệt để để giận tái mặt, toàn bộ người Kinh Thành đều xem thường nàng ta, hạ nhân Thạch gia cũng giống vậy.

Những con chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, mắt chó coi thường người khác.

Sớm muộn cũng có một ngày, sớm muộn cũng có một ngày...

Nàng ta lấy từ ngăn kéo xe ngựa ra một chồng bánh giòn, khiến chúng tan thành phấn, mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn chút.

Xe ngựa Ban Họa dừng lại trước cửa Tĩnh Đình Hầu phủ, lúc nàng bước ra khỏi xe ngựa, thấy Dung Hà còn ở đây, liền lộ ra một nụ cười xán

https://thuviensach.vn

lạn với y.

Dung Hà nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, nhịn không được cũng cười đáp trả: "Quận Chúa, tại hạ cáo từ."

"Đợi chút nữa." Bỗng nhiên Ban Họa nghĩ tới gì đó, một lần nữa bò trở về trong xe ngựa, một trận thanh âm lục tung truyền tới, sau đó Ban Họa lại bò ra, sau đó vẩy váy, một tay chống thành xe ngựa nhảy xuống:"Cái này tặng cho ngươi."

Dung Hà thứ Ban Họa đưa tới, sắc mặt hơi biến: "Cái này..."

"Xuỵt. " Ban Họa trừng y:"Những thứ này để ở nhà ta cũng vô dụng, tục ngữ nói bảo kiếm phối anh hùng, sách hay phối tài tử, đạo lý này có đúng không?"

Dung Hà lẳng lặng nhìn nữ tử cười híp mắt trước mặt, bỏ sách vào trong ngực, chắp tay với Ban Họa: "Đa tạ Quận Chúa hậu ái."

"Khách sáo rồi. " Ban Họa tiến đến cửa lớn hai bước, thấy Dung Hà vẫn đứng nguyên tại chỗ, buông một tay xách váy ra, vẫy vẫy với Dung Hà, sau đó đi vào cửa chính Ban gia.

"Cáo từ." Ban Hằng cũng thi lễ qua loa với Dung Hà một cái, chạy đuổi theo tỷ hắn, vừa chạy vừa thay Ban Họa xách váy.

Rất nhanh tỷ đệ hai người đã biến mất sau cửa lớn Ban gia.

Dung Hà lấy đồ vật từ trong ngực ra, nắm chặt nó rồi bỏ lại trong ngực.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Đào Sindy

"Tỷ, tỷ đưa gì cho Dung Bá gia vậy?" Ban Hằng đi theo sau lưng Ban Họa: "Ta thấy sắc mặt của hắn giống như có chút không đúng."

"Người đọc sách mà, quý nhất là sách. " Ban Họa nói: " Chính là bản chép tay《 Trung Thành Luận 》, trong đó trừ hành binh chiến tranh ra còn lại đều vô vị,những thứ khác ta cũng xem không hiểu. Xài cho đúng tác dụng, hợp ý nha, dù sao bản độc nhất lại ở nhà chúng ta."

Ban gia là võ tướng thế gia, năm đó đi theo Hoàng Đế Tưởng gia khai quốc giành chính quyền có không ít đồ tốt. Nghe nói tổ tiên Ban gia hành binh giỏi nhất, nhưng vận may không tốt lắm, mỗi lần mọi người bốc thăm phân đồ tốt, người khác luôn được vàng bạc châu báu, tiên tổ Ban gia chỉ có thể có sách vở tranh chữ mà mọi người không cần. Có lẽ bởi vì tài trận không như ý,quan trường đắc ý, gia tộc của những tướng lĩnh giúp Hoàng Đế Tưởng gia khai quốc giành chính quyền dần dần xuống dốc, chỉ còn lại Ban gia duy trì vinh quang năm đó.

Nhưng phần vinh quang này đại khái cũng phải biến mất, cuối cùng Ban gia cũng sẽ giống những tướng lĩnh khai quốc kia, thời gian dần qua sẽ xuống dốc, trở thành bản ghi chép lịch sử rải rác.

"Vậy cũng đúng, dù sao giữ lại nhà chúng ta cũng vô dụng, lỡ như thật sự..." Ban Hằng ho khan vài tiếng: "Đồ vật nên đưa cho người thuận mắt,

https://thuviensach.vn

dù sao không bị người ta đoạt đi thì tốt rồi."

"Đúng. " Ban Họa vỗ nhẹ bàn tay: "Từ xưa đã có U Vương phong hỏa hí chư hầu* vì dỗ dành sủng phi cười một tiếng, hôm nay ta dùng bản chép tay dụ mỹ nhân vui vẻ, cũng là việc nho nhã."

*nói về một ông vua háo sắc, hôn quân. Trên gg rất dài và cặn kẽ ai muốn hiểu bấm là ra nhé ^^

Ban Hằng sửng sốt nửa ngày, mới cảm khái nói: "Tỷ, may mà tỷ không phải nam nhi."

Ban Họa không hiểu quay đầu nhìn hắn.

"Nếu như ngươi là nam tử, nhất định là người phong lưu khắp nơi. " Ban Hằng lắc đầu: "Vậy cũng không tốt, không tốt."

May mắn Dung Bá gia không nghe được tỷ hắn nói những điều này, nếu như nghe thấy được, đúng thậtlà chuyện tốt biến thành xấu.

《 Trung Thành Luận " là sau khi danh tướng tiền triều cáo lão hồi hương, cùng danh sĩ thiên hạ viết nên, bên trong ghi lại đạo vi thần, đạo làm vua, đạo làm tướng, là tổng hợp vô số kiến thức chi sĩ tiền triều. Nghe nói sau khi tiền triều hủy diệt, quyển sách này cũng vì chiến loạn mà mất đi, nếu có người có thể đọc hết quyển, đa số đều là người được giúp đỡ, yêu như trân bảo, không nghĩ tới... Quyển sách này vậy mà ở Ban gia.

Năm đó tổ tiên Ban gia đến cùng đã làm gì, vì sao vô thanh vô tức để dành nhiều sách vở trân quý như vậy?

Dung Hà rửa sạch sẽ tay, cẩn thận từng li từng tí lật quyển sách này ra, vẻn vẹn nhìn một đoạn nội dung, liền nhịn không được vỗ tay xưng diệu, thật sự mỗi một câu đều là tinh hoa, lời nói mỗi đoạn đều hàm ẩn triết lý

https://thuviensach.vn

nhân sinh xử sự bên ngoài, không hổ là tập hợp vô số người mới thành, khiến lòng người say vì nó.

Đạo vi thần, đạo làm vua, đạo làm tướng...

Mỗi một đời Ban gia đều có một danh tướng, không biết phải chăng cùng quyển sách này có quan hệ? Song khi y phát hiện trong quyển sách này lại có ít vụn điểm tâm, thậm chí còn có một con rùa đen ngang bướng, bản này được vô số người truyền tụng là thần tác 《 Trung Thành Luận " trong nháy mắt trở nên không thần bí như vậy.

Làm cho y không hiểu nhất là, vậy mà Ban Họa nhẹ nhàng tặng quyển sách này cho y như vậy, giống như thuận tay cho y một cục đá, một đóa hoa, thái độ tùy tiện đến làm y có chút hoài nghi cuộc đời, đây quả thật là 《 Trung Thành Luận "?

Trong nhà Dung Hà cất giữ mấy quyển sách dạng này, cho nên thái độ Ban gia làm cho người cảm thấy đây không phải bản thật, nhưng mà y lại không thể không thừa nhận, đây là sự thực.

Trong góc tấm bìa của bản chép tay vẽ một con rùa đen xấu xí!

Dung Hà ở trong phòng chờ đợi ròng rã một ngày, ăn cơm luôn trong thư phòng, chuyện này khiến mấy hộ vệ thiếp thân phục vụ và gã sai vặt lo lắng vô cùng.

"Đỗ công tử, Bá gia làm sao thế?" Gã sai vặt gặp bưng đồ ăn không được động tới ra, lo lắng tìm tới Đỗ Cửu: " Cơm canh hôm nay còn chưa từng dùng tới."

Đỗ Cửu nhớ tới lúc Bá gia chia tay Phúc Nhạc Quận Chúa, Phúc Nhạc Quận Chúa hình như cho Bá gia thứ gì, chẳng lẽ hai người nảy sinh tình cảm, cho nên viết thư bày tỏ tâm ý lẫn nhau? Nhưng người toàn bộ Kinh

https://thuviensach.vn

Thành ai không biết, Phúc Nhạc Quận Chúa không tốt thi từ, nàng có thể viết ra gì đây?

"Bá gia tự có chủ ý, ngươi không cần phải lo lắng. " Đỗ Cửu suy nghĩ: "Yên tâm đi."

Gã sai vặt thấy Đỗ Cửu nói như vậy, kiềm chế lại lo lắng từ đáy lòng, bưng đồ ăn lui xuống.

Ban đêm, đèn trong thư phòng sáng lên thật lâu, thẳng cho đến canh hai, mới có người thổi tắt nến.

Đỗ Cửu đứng dưới tàng cây, thấy thư phòng cuối cùng cũng tối lại, quay người trở về phòng của mình. Bá gia không thích đọc sách trong đêm, bởi vì y cảm thấy đọc sách trong đêm hại mắt vô cùng, là hành vi không thương tiếc thân thể của mình, nhưng hôm nay lại phá tiền lệ.

Đến cùng Phúc Nhạc Quận Chúa đã làm gì Bá gia?

Đêm nay, ngủ không ngon còn có Nghiêm gia.

Nghiêm phu nhân phát hiện tiểu nhi tử từ khi đi biệt trang Thạch gia trở về, cả người đều trở nên thất hồn lạc phách. Trước kia tiểu nhi tử còn có mấy phần hoạt khí, hiện tại hắn giống như là một khúc gỗ mục, không có chút sinh khí nào.

Bà ta trằn trọc cả đêm, căn bản là không nỡ ngủ, khiến Nghiêm Huy nằm cùng giường cũng chịu giày vò.

"Phu nhân, đến tột ngươi cùng có tâm sự gì, lại lo lắng đến tận bây giờ?" Nghiêm Huy lại một lần bị Nghiêm phu nhân giày vò mà tỉnh, cảm thấy mình không thể giả bộ ngủ tiếp: "Có chuyện gì thì nói với vi phu một câu, tục ngữ nói một người kế ngắn, hai người kế dài, ngươi không cần như thế."

https://thuviensach.vn

Nghiêm phu nhân thấy mình đánh thức phu quân, trong lòng có chút băn khoăn, nhưng bà ta lo lắng hài tử hơn, cho nên nói chuyện mình lo lắng ra.

"Ta không nghĩ tới đứa nhỏ này lại coi trọng cô nương Ban gia như thế. " Trong lòng Nghiêm phu nhân phát khổ: "Ta vốn cho rằng cô nương Ban gia bị từ hôn ba lần, nhà chúng ta sai người đến mai mối, Ban gia hẳn là sẽ đồng ý, đằng này..."

Đằng này Ban gia lại từ chối dứt khoát như thế, hình như không nghĩ tới chuyện cùng kết thân Nghiêm gia.

Con của bà ta tướng mạo tuấn tú, mắt đọc qua quần thư, phẩm hạnh đoan chính, không biết người bao nhiêu nhà động tâm, muốn kết thân cùng nhà bọn hắn, Ban gia lại không thức thời như thế, làm hại nhi tử của bà ta khổ sở như vậy, thật sự là...

"Phu nhân, Ban gia tuy không có thực quyền, nhưng trên người Ban Quận Chúa vẫn chảy một phần huyết mạch hoàng gia, thân phận tôn quý, cho dù bị người từ hôn vô số lần, cũng có vô số sĩ tử muốn cùng kết thân bên ngoài. Nữ nhi tốt có trăm nhà cầu, Ban Quận Chúa mặc dù không phải là một cô nương tốt, nhưng vẫn là quý nữ. " Ngược lại Nghiêm Huy hiểu rất rõ:"Ban gia không bằng lòng để Quận Chúa gả cho Trọng Chân, thì đó chính là hai người bọn họ không có duyên phận, không cần quá cưỡng cầu."

" Ngược lại ta thật ra không muốn cưỡng cầu, thế nhưng là ngươi không nhìn thấy Trọng Chân nó..." Miệng Nghiêm phu nhân đầy đắng chát: "Ta sợ đứa nhỏ này không tìm ra mấu chốt, không quyết đoán, làm hại thân thể."

"Con cháu Nghiêm gia ta, sao có thể bởi vì nữ sắc mà mất đi ý chí. " Nghiêm Huy xem thường nói: "Không bị bệnh gì thì không sợ không thể

https://thuviensach.vn

cưới thê, không đến mức như thế."

Nghiêm phu nhân thấy thái độ này của ông ta, lười nói nhiều với ông, quay người đưa lưng về phía Nghiêm Huy, đối với ông ta lạnh nhạt hờ hững.

Nghiêm Huy bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi xem lại ngươi đi, ngươi đừng gấp, ngày mai là đại triều hội, ta lại đi tìm Ban Thủy Thanh." Làm cha làm mẹ người ta,luôn luôn hi vọng hài tử vui vẻ, huống chi mặc dù Ban gia hoang đường chút, nhưng cũng không phải một đối tượng thông gia quá xấu.

Chí ít... Tốt hơn Thạch gia.

Sắc trời vừa lộ ra màu trắng bạc, Đỗ Cửu đứng ở cửa chính, thấy tinh thần Bá gia sung mãn đi ra, bước lên chắp tay với y: "Bá gia, ngựa đã chuẩn bị xong."

"Ừ." Dung Hà gật đầu nhẹ với Đỗ Cửu, sửa sang lại áo choàng trên người, đi ra ngoài. Đỗ Cửu nhận ra tâm tình Bá gia đang rất tốt, ngoài dự đoán nhíu mày, bận bịu đi theo.

Tất cả cửa trên điện Kim Loan đều mở rộng, triều thần từ cửa hông vào điện, riêng phần mình duy trì ý cười hàm ẩn, ngược lại nhìn không ra bí mật về ân oán gì. Nhưng giữa văn thần và võ tướng ở hình như có cảm giác xa cách, phân biệt lẫn nhau rất rõ ràng, nói cách khác, có tư thế nước sông không phạm nước giếng

Thân phận Ban Hoài tương đối xấu hổ, ông kế thừa chức vị võ tướng từ phụ thân, lĩnh chức quan nhàn tản vẫn là chức quan nhàn tản, không có quan hệ gì với võ tướng, cho nên vị trí của ông không giống văn võ trong triều, mà thuộc “nhóm” thứ ba trên triều, đoàn thể quý tộc hoàn khố chơi bời lêu lổng.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận của các quan văn đối với đoàn thể này hết sức phức tạp, không nhìn trúng bọn họ, lại không dám đắc tội bọn họ, bởi vì đám người này còn mặt dày hơn hoàng thân quốc thích, bọn họ không còn cách nào với đám người này.

"Tĩnh Đình Hầu. " Nghiêm Huy tìm bóng dáng Ban Hoài trong đám triều thần, chủ động nói chuyện với ông: "Gần đây ổn chứ?"

Ban Hoài đang nói chuyện nhã thú về bồn cây cảnh với đồng liêu chợt sửng sốt, có chút không dám tin nhìn Nghiêm Huy, đây là đang xảy ra chuyện lớn gì, đường đường làNghiêm Tả tướng vậy mà chủ động bắt chuyện với ông.

Mấy vị hoàn khố chơi bời lêu lổng khác phái thấy thế, mấy đồng liêu bước sang bên cạnh một bước bọn họ không dám nói chuyện với vị đại thần chấn kinh Nghiêm Tả tướng này, e sợ rụt rè.

Bên người Ban Hoài trống hẳn, ông chắp tay với Nghiên Huy: "Nghiêm Tướng gia, xin hỏi có việc chi?"

Đừng hỏi ta có được hay không, có mục đích gì nói thẳng đi, ta là một hoàn khố không hiểu những văn thần các ngươi nói chuyện sáo lộ*.

*Động tác võ thuật

Nghiêm Huy không nghĩ tới vừa mới mở miệng, bầu không khí của cuộc nói chuyện phiếm này liền trở nên xấu hổ, ông ta không được tự nhiên sửa sang vạt áo: "Không biết Hầu Gia sau khi hạ triều có rảnh không, Nghiêm mỗ mời Hầu Gia uống chén nhạt trà."

Ban Hoài:...

Luôn cảm thấy có loại dự cảm xấu.

https://thuviensach.vn

"Uống trà thì không cần rồi. " Ban Hoài ngay thẳng khoát tay: "Nghiêm Tướng gia có lời gì cứ noí thẳng, Ban mỗ không phải người câu nệ, không cần nói ra những hư lễ kia."

Không, ngươi không nói, ta cũng không muốn nói.

Nghiêm Huy không phản bác được, ông ta cũng không muốn trước mặt những người khác nói ra câu nhi tử mình mê luyến nữ nhi nhà ngươi, đến tột cùng ngươi muốn như thế nào mới đồng ý gả nữ nhi cho nhi tử nhà ta, thật sự là không thể nói, quá thất lễ!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Ban Hoài thấy đáy mắt đối phương có loại cảm xúc giãy dụa và kiên trì, thế là trong lòng nghi ngờ càng sâu, chuyện này cần bao nhiêu phân lượng mới có thể khiến Tả tướng đương triều đối nói với hoàn khố như ông nhiều câu tốt đẹp như vậy.

Ồ, suy nghĩ một chút cảm thấy thật đáng sợ.

Dung Hà đi vào đại điện, ánh mắt đảo qua trên thân mọi người, liền thấy Nghiêm Huy và Ban Hoài đứng ở trong góc.

Nghiêm Huy và Ban Hoài có giao tình từ khi nào?

Y nhíu mày, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, bước chân dừng lại, bất giác đi tới chỗ Ban Hoài.

"Hầu Gia. " Trên mặt Dung Hà mang theo nụ cười đến chỗ Ban Hoài, hành lễ vãn bối: "Đa tạ Hầu Gia tặng cho vãn bối cách thức làm điểm tâm, quả thật mỹ vị vô cùng."

Ban Hoài nhìn thấy Dung Hà tuổi trẻ vui vẻ bước đến, trong lòng âm thầm thở dài một hơi: "DungBá gia khách sáo rồi, đó chẳng qua chỉ là việc nhỏ."

https://thuviensach.vn

Dung Hà cười, sau đó xoay người hành lễ với Nghiêm Huy: "Bái kiến Nghiêm Tướng."

"Dung Bá gia. " Nghiêm Huy đáp lễ lại, quay đầu nói với Ban Hoài: " Đợi tan triều rồi,tại hạ sẽ cùng Hầu Gia từ từ trao đổi."

Nụ cười trên mặt Ban Hoài cương cứng, nội tâm lại hết sức kháng cự: Không, ta không muốn nói chuyện với ngươi!

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Đào Sindy

Sau khi Nghiêm Huy rời đi, mặt Ban Hoài vẫn cứng nhắc nói với Dung Hà: " Đa tạ Dung Bá gia."

Mặc dù ông không thích động não, nhưng cũng không ngốc đến mức nhìn không ra Dung Hà đang cố ý đến giải vây cho ông đâu. Ông nhanh chóng dòm ngó bốn phía, nhỏ giọng đối nói với Dung Hà: "Đây là đang nhớ thương khuê nữ nhà ta đấy."

Ngay từ đầu ông chưa kịp phản ứng, nhưng thấy Nghiêm Huy khăng khăng muốn đơn độc nói chuyện cùng ông thì ông đã hiểu rõ.

Nhưng loại chuyện này, nói với ông có tác dụng gì, việc này cũng không phải ông làm chủ.

Dính đến chuyện riêng trong nhà, ông không có ý kể với Dung Hà, chỉ bí hiểm lắc đầu với Dung Hà, biểu thị khuê nữ nhà mình tinh quý, xem như Tả tướng có thực quyền đương triều đến cầu hôn vì nhi tử, ông cũng không hề lay động.

Tại thời khắc này, Ban Hoài cảm thấy hình tượng của mình giống như bên trong thoại bản ‘bất hiển sơn lậu thủy’, cao nhân phẩm hạnh chính trực, kiên quyết không vì năm đấu gạo mà khom lưng.

https://thuviensach.vn

Phu nhân sớm đã đề cập với ông, phu nhân Nghiêm Huy là một trưởng bối không dễ đối phó, nữ nhi gả đi bị bà bà này ghét bỏ thì làm sao bây giờ?

Đến lúc đó nữ nhi bị thua thiệt, coi như ông hoang đường, cũng không thể dẫn người đi đánh bà bà của nữ nhi được, nếu thật xảy ra chuyện này, ngay cả Hoàng Thượng cũng sẽ không giúp ông.

Gả Hán gả Hán, mặc y phục ăn cơm, nếu chung đụng với bà bà không tốt, nữ nhi ngoan phải bị thua thiệt, áp xuống vẻn vẹn hai chữ hiếu đạo, liền có thể ép người ta không thở nổi. Sau khi thê tử ông gả đến Ban gia, ông không để tức phụ chịu ủy khuất, làm sao bỏ nữ nhi của mình đến Nghiêm gia chịu ủy khuất.

Dung Hà thấy bộ dáng Ban Hoài không có chút nào muốn đồng ý cuộc hôn nhân này, nhân tiện nói: "Hầu gia, vãn bối cảm thấy sau khi ngài tan triều, hẳn nên nói chuyện với Tả tướng, ít nhất phải nói chuyện cho rõ ràng, để tránh tạo thành hiểu lầm không cần thiết."

"Ngươi nói đúng." Ban Hoài nhẹ gật đầu: "Ta nên sớm nói rõ, để nhà bọn họ chết tâm sớm một chút."

Nhà ngươi muốn cưới, người khác liền nhất định phải gả à, nghĩ đến chuyện ngược lại đẹp vô cùng.

Dung Hà cười, quay người đi về vị trí của mình, thậm chí còn có thời gian nhàn hạ chào những triều thần khác, quả nhiên phong độ nhẹ nhàng, khí độ không gì có thể bắt bẻ.

Khi Hoàng Đế đến, đại triều hội tiến hành rất thuận lợi, chỉ có vị Ngự Sử cuối cùng nhắc đến chuyện Tạ Trọng Cẩm không làm tròn trách nhiệm, khiến mùi thuốc súng trong đám triều thần lại bốc lên.

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ, vi thần thấy mặc dù Tạ đại nhân giám sát không tốt bên ngoài, nhưng tội không đến mức như thế, mời bệ hạ xem lại."

Quan viên này là người bên Nhị Hoàng Tử, hiện tại ông ta nói chuyện vì Tạ Trọng Cẩm, cũng là vì giúp Nhị Hoàng Tử Phi tương lai một ít, tăng cường quyền lợi với gia tộc thê tử Nhị Hoàng Tử.

"Bệ hạ, nếu ta chẳng quan tâm quan viên cấp dưới đã làm chuyện gì, vậy sao hắn còn có thể quản được tâm bách tính?" Một vị Ngự Sử ngôn từ sắc bén nói: " Làm quan không làm chủ vì dân, không bằng về nhà hiếu kính phụ mẫu."

Vị Ngự Sử này ngôn ngữ phong cách, hơi có chút phóng đãng không bị trói buộc.

"Thần tán thành!"

"Bệ hạ!"

"Bệ hạ!"

Vân Khánh Đế bị triều thần làm cho nãothấy đau từng đợt. Ông có chút không kiên nhẫn nói: "Tạ Trọng Cẩm giám sát bất lực, phóng túng cấp dưới thịt cá bách tính, tội không thể tha thứ, nhưng nể tình hắn không tham dự trong đó, cũng bị hạ nhân che mắt, tình có thể hiểu. Từ hôm nay liền cách chức vị của hắn, để hắn về nhà tĩnh dưỡng thân thể, miễn hình phạt khác."

Đang muốn cắt chức Tạ Trọng Cẩm sao?

Dưới gối Trung Bình Bá chỉ có hai nhitử, trưởng tử bị cách chức, thứ tử té mù mắt không thể làm quan, đời tiếp theo của Tạ gia xem như bại.

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ. " Trung Bình Bá chán nản quỳ trên mặt đất, hành đại lễ với Hoàng Đế: "Bệ hạ, khuyển tử oan uổng, cầu bệ hạ xử lý nhẹ."

"Tạ khanh, trẫm đã tha cho tội danh của hắn. " VânKhánh Đế có chút không kiên nhẫn khoát tay: "Ngươi không cần nói nữa, nếu như ngươi không phải thông gia của trẫm, tội danh của Tạ đại lang, vốn nên sung quân biên cương, năm năm không được triệu hồi."

Trong nháy mắt sắc mặt Trung Bình Bá trắng bệch, nửa ngày mới dập đầu với Vân Khánh Đế: "Vi thần... Tạ bệ hạ ân điển."

Bệ hạ không giữ chút mặt mũi nào cho ông ta, ngày sau nữ nhi đến phủ Nhị Hoàng Tử, không biết còn phải chịu bao nhiêu ủy khuất.

Đại nghiệp triều thần, nếu không phải đại sự không được hành đại lễ, Trung Bình bá hiện tại ngay trước mặt trên dưới cả triều quỳ Vân Khánh Đế, đã là hành động bất đắc dĩ, nhưng hiển nhiên mặt mũi của ông ta không đủ, Hoàng Thượng cũng không vì vậy mà giảm hình phạt với Tạ Trọng Cẩm.

Tan triều, Trung Bình Bá trực tiếp đi tới chỗ Ban Hoài, sắc mặt ông ta ửng hồng, trên mặt đầy hận ý: "Ban Hoài, hôm nay ngươi khinh người quá đáng, Tạ gia đã ghi lại phần đại lễ này của ngươi."

Triều thần còn chưa đi xa nhìn thấy có náo nhiệt có thể nhìn, cũng nhịn không được giảm lại bước chân, dùng khóe mắt liếc nhìn hai người, dùng tư thế hàm súc chế giễu.

"Thật sự là buồn cười, đại lang nhà ngươi hoạch tội có liên hệ gì với bản hầu. " Ban Hoài thấy bộ dáng này của Trung Bình Bá, không sợ buồn bực: "Không phải ta tra án, vạch tội cũng không phải ta, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác nổi giận với ta, không phải ngươi thấy ta không có thực quyền liền khi dễ ta hả?"

https://thuviensach.vn

Các vị triều thần nghe xong lời này, thiếu chút cười ra tiếng, lời này đều có thể nói ra, Hầu gia này thật sự không cần mặt mũi.

Trung Bình Bá không nghĩ tới vậy mà Ban Hoài lạinói ra những lời này, mặt ông ta nghẹn đến đỏ bừng: "Ban Hoài, ngươi đừng cãi chày cãi cối!"

"Từ lâm triều đến bây giờ, ta chẳng hề nói một câu, ngươi hết lần này tới lần khác chạy đến tìm ta gây phiền phức, không phải hiếp yếu sợ mạnh còn là cái gì?" Ban Hoài phủi bụi không tồn tại trên người: "Vị Ngự Sử đại nhân vừa rồi nói hay lắm, làm quan không làm chủ vì dân, làm quan còn tác dụng gì, chẳng lẽ đại lang nhà ngươi thật không có sai lầm?"

Ban Hoài giơ cằm: "Đừng tưởng rằng nhà ngươi kết thân cùng hoàng gia, liền không đem bách tính coi là chuyện quan trọng. Phải biết bệ hạ chính là minh quân ngàn năm khó gặp, sao có thể vì tầng quan hệ này mà buông tha tội trạng, Tạ gia ngươi nghĩ sai, mười phần sai!"

Nói xong những lời dõng dạc này, Ban Hoài phất ống tay áo một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra đại điện.

Vị Ngự Sử đương triều vừa rồi phê bình Tạ Trọng Cẩm thấy mình được Ban Hoài đơn độc xách ra khen ngợi, tâm tình có chút phức tạp. Mặc dù được người khác khích lệ đúng là rất vui vẻ, nhưng ông lại nổi danh hoàn khố trong triều, đây thật là...

Nhưng mà vị Tĩnh Đình Hầu này vẫn phân biệt được đúng sai nha.

"Tỷ. " Náo nhiệt trên đường cái, Ban Hằng chỉ chỉ phía trước: "Tỷ nhìn xem kia có phải phụ thân và Nghiêm Tả tướng, hai người bọn họ đi trà lâu làm gì?"

Bỗng nhiên hắn biến sắc, quay đầu đối nói với Ban Họa: " Không phải phụ thân đang thương thảo chuyện hôn sự với Nghiêm Tả tướng chứ?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân mọt sách như thế, làm sao xứng với tỷ hắn? Hôm nay đi ra ngoài, là vì cùng tỷ hắn mua đồ, không nghĩ tới gặp được việc này.

"Đi, chúng ta theo sau nghe một chút."

Trong lòng Ban Hằng nhịn không được lo lắng, Nghiêm Huy có thể làm được chức Tả tướng đương triều, đầu óc khẳng định rất thông minh, lỡ như ông ta nói đến phụ thân choáng váng, thật sự đồng ý gả tỷ tỷ hắn đến Nghiêm gia thì sao đây?

"Có cái gì tốt mà nghe." Ban Họa ngược lại không khẩntrương chút nào: "Phụ thân không cam lòng để ta đến Nghiêm gia đâu."

"Ta biết ông không nỡ, nhưng Nghiêm Tướng gia giỏi mưu lược, ta lo lắng phụ thân bị ông ta tính kế. " Ban Hằng vô cùng hoài nghi trình độ thông minh của phụ thân hắn, nhưng thân là con của người, lời này hắn không cách nào nói ra miệng:"Tỷ, tỷ nhanh đi theo ta."

Thế là hộ vệ Ban gia canh giữ trước trà lâu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thế Tử và Quận Chúa lén lút vào trà lâu, hơn nữa còn phải làm bộ không thấy bất cứ thứ gì.

Ban Hằng bảo hầu bàn dẫn hai tỷ đệ họ đến phòng cách vách, bắt đầu nghe lén chuyện trọng đại kia.

Ban Họa cảm thấy hành động lần này của Ban Hằng có chút nhàm chán, nhưng làm một tỷ tỷ sủng ái đệ đệ, nàng chỉ có thể dung túng hắn làm loạn, đồng thời học bộ dáng Ban Hằng, đưa lỗ tai dán lên trên bình phong.

Nghiêm Huy và Ban Hoài còn không biết có hai vãn bối ở cạnh bên nghe lén, hai người nói xong câu xã giao, liền bắt đầu vào chủ đề chính.

"Hầu Gia, khuyển tử và lệnh thiên kim..."

https://thuviensach.vn

"Tướng gia, khuyển nữ là tiểu cô nương chưa xuất giá, cùng lệnh công tử chỉ sợ không có có quan hệ gì. " Ban Hoài uống một ngụm trà, lắc đầu nói: " Tướng gia có chỗ không biết, khuyển nữ bị mẫu thân của nàng làm hư rồi, thực sự không xứng là tức phụ Nghiêm gia, mong Tướng gia đừng nhắc lại việc này."

"Hầu Gia cảm thấy khuyển tử không thể chờ đợi được lệnh thiên kim sao?" Nghiêm Huy nghe nói như thế, trong lúc nhất thời có chút không thể nào tiếp thu được, nghĩ đến bộ dáng ấu tử thất hồn lạc phách, chỉ có thể mặt dày nói: "Nghiêm mỗ có thể cam đoan, chỉ cần Hầu Gia bằng lòng để lệnh thiên kim gả cho bỉ phủ, bỉ phủ tuyệt đối sẽ không lạnh nhạt lệnh thiên kim tý nào."

"Đây không phải vấn đề lạnh nhạt." Ban Hoài khó xử thở dài: "Tướng gia, hôn sự phải được ta tình ngươi nguyện, khuyển nữ đã vô duyên với lệnh lang, vậy không cưỡng cầu nữa rồi."

Nghiêm Huy không nghĩ tới chuyện Ban Hoài sẽ từ chối không khách sáo như thế, ngay cả một chỗ trống cũng không để lại, lời này tương đương trực tiếp nói cho ông ta biết, khuê nữ nhà ta không coi trọng nhi tử ngươi, cho nên nữ nhi nhà ta không gả cho con ngươi đâu, ha ha ha.

Nếu như là người khác nói chuyện với ông ta bằng khẩu khí này chỉ sợ đã nuốt không trôi, nhưng hết lần này tới lần khác người nói lời này lại là Ban Hoài, người nổi danh hoang đường trong Thành Kinh.

Trên thực tế, Nghiêm Huy cảm thấy ấu tử không phải Phúc Nhạc Quận Chúa không cưới, cũng đã là một việc vô cùng hoang đường.

Không thể trò chuyện tiếp nữa, nụ cười trên mặt Nghiêm Huy không nhịn được nữa, đứng dậy nói với Ban Hoài: "Đã như vậy, Nghiêm mỗ cáo từ."

https://thuviensach.vn

Tại sao một kẻ hoang đường như thế lại sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy, đây không phải tai họa cho Kinh Thành này sao?

"Đi thong thả." Ban Hoài đứng dậy cười đùa tí tửng đáp lại lễ của Nghiêm Huy, phảng phất khôngnhìn ra đáy lòng Nghiêm Chân không vui.

Chờ sau khi Nghiêm Huy rời đi, Ban Hoài nhẹ giọng khẽ hát, ‘ực’ một tiếng uống nửa chén trà vào bụng.

Những văn nhân luôn nho nhã, uống một chén trà chỉ dám hớp một lóng ngón cái, ngay cả con kiến cũng không dám đè chết, thật không biết có tác dụng gì.

"Phụ thân." Cửa bị kéo ra từ bên ngoài, Ban Hằng và Ban Họa chen vào, ngồi đối diện ông.

"Sao hai đứa lại ở chỗ này?" Ban Hoài đặt chén trà xuống, nâng…lên ấm trà kê vào miệng uống mấy ngụm lớn, buổi sáng ăn bánh thịt quá mặn, ông đã muốn uống từng ngụm nước lớn từ lâu.

"Vừa rồi đúng lúc gặp ngài và Nghiêm Tướng gia đến đây, con và tỷ tỷ cũng đi theo. " Ban Hằng chuyển chén trà nhỏ trước mặt ra một bên: "Vừa rồi người từ chối Nghiêm Tướng gia, con và tỷ tỷ đều nghe thấy được, ngài thật giỏi."

Ban Hằng chân chó dựng thẳng ngón cái với Ban Hoài.

"Hừ hừ." Ban Hoài đắc ý hếch eo, quay đầu nói với Ban Họa: " Yên tâm đi nữ nhi ngoan, phụ thân sẽ không ép con gả cho nam nhân nào mà con không vừa ý."

Ban Họa cười ngọt ngào với Ban Hoài.

https://thuviensach.vn

Nàng biết, phụ thân và mẫu thân sẽ không tùy tiện để nàng gả cho ai đó.

Bởi vì bị Ban Hoài từ chối quá triệt để, lúc Nghiêm Huy ra khỏi trà lâu, sắc mặt khó tránh khỏi có chút khó coi. Ông ta đang chuẩn bị ngồi vào cỗ kiệu, thấy Dung Hà cưỡi ngựa đến, liền đứng thẳng người, chờ y tới.

"Nghiêm Tướng gia. " Dung Hà nhảy xuống lưng ngựa, chắp tay hành lễ với Nghiêm Huy: "Không phải ngài có chuyện muốn nói với Ban Hầu gia à, làm sao..."

"Lời không hợp ý không hơn nửa câu." Ngữ khí Nghiêm Huy không tốt lắm: "Không có chuyện gì đáng nói cả."

Dung Hà nghe vậy mỉm cười đứngbên cạnh, không tiếp câu nói này của Nghiêm Huy.

Nghiêm Huy cũng ý thức được mình không nên bày ra sắc mặt này với người không liên quan, qua loa chắp tay với Dung Hà, xoay người ngồi vào cỗ kiệu.

"Nghiêm Tướng đi thong thả." Dung Hà lui về sau một bước, cung cung kính kính thi lễ với cỗ kiệu.

Nghiêm Huy ngồi ở trong kiệu, vén rèm xe lên mắt nhìn thái độ cung kính của Dung Hà, lòng dạ lập tức hòa hoãn không ít. Nhân tài trong Kinh Thành giống Dung Hà một chút thì đã tốt.

Về phần Ban Hoài hoàn khố như vậy...

Hừ!

Đỗ Cửu thấy Bá gia cưỡi ngựa chuẩn bị đi, nhỏ giọng nói: "Bá gia, ngài không uống trà rồi hả?"

https://thuviensach.vn

"Không cần uống, hồi phủ."

Dung Hà ngẩng đầu nhìn lầu hai trà lâu một chút, kéo dây cương một phát, con ngựa quay đầu chạy về hướng phủ.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Đào Sindy

"Trường Thanh Vương điện hạ." Dung Hà nhìn vị khách không mời mà đến này, đẩy một ly trà lên trước mặt hắn: "Điện hạ đến nhà, rồng đến nhà tôm."

"Hà " Trường Thanh Vương ý vị không rõ mà cười một tiếng, nâng chung trà lên uống một ngụm: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ghét bỏ ta đây là khách không mời mà đến."

"Điện hạ nói đùa." Dung Hà thấy nước trà trong chén của hắn chỉ còn phân nửa, lại giúp hắn châm trà.

Tay Dung Hà rất trắng, từng khớp xương rõ ràng, đây là một bàn tay sống an nhàn sung sướng, chỉ cần y nguyện ý cầm bút lên vẽ ra một bức họa, nhất định có thể dẫn đến vô số người chạy theo như vịt, vung nghìn vàng mua.

Trường Thanh Vương và Dung Hà đã có giao tình nhiều năm, nhưng quan hệ cũng không coi là đặc biệt thân mật. Đối với Trường Thanh Vương mà nói, hắn có thể giao hữu rộng lớn, nhưng lại không thể có bạn thân, cho nên hắn thưởng thức Dung Hà, cũng vẻn vẹn thưởng thức mà thôi.

"Quan hệ giữa ngươi và Tĩnh Đình Hầu phủ có vẻ không tệ nhỉ?" Trường Thanh Vương mở ra cây quạt, đong đưa trước mặt.

https://thuviensach.vn

"Hả?" Dung Hà để bình trà xuống, cười nhạt nói: " Tại hạ may mắn có thể ở trước mặt Hầu Gia nói được mấy câu."

"Ta còn tưởng rằng ngươi và vị Quận Chúa kia..." Trường Thanh Vương để ý Dung Hà ngẩng đầu nhìn hắn cười một cái, hắn cười cười: "Nói giỡn thôi, đừng coi là thật."

"Điện hạ,không nên lấy chuyện chung thân đại sự của nữ nhi ra đùa giỡn. " Dung Hà thu hồi ánh mắt, nâng chung trà lên đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi một chút, chuyển động cái chén nhưng không uống.

"Khi nào thì Kinh Thành chúng ta nói qua chuyện chính phòng nam nữ?" Trường Thanh Vương khép lại cây quạt, cây quạt được ném trên bàn: "Lại nói hiện trong Kinh Thành có chuyện giữa Phúc Nhạc Quận Chúa và ấu tử Tả Tướng, coi như tin đồn xôn xao, trò đùa của ta lại không tính là gì."

Chén trà trước mặt Dung Hà đột nhiên nhoáng một cái, y đặt chén trà xuống không nói gì.

Trường Thanh Vương biết Dung Hà đối với mấy chuyện nam nữ lông gà vỏ tỏi không có hứng thú, nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng hứng trò chuyện bát quái của hắn vừa uống trà vừa dài dòng.

"Cũng không biết Nghiêm gia dạy nhi tử như thế nào, vừa nhìn thấy mỹ nhân liền không dời nổi bước chân rồi, nhất định phải cưới nha đầu Ban Họakia. " Trường Thanh Vương nghĩ đến dung mạo Ban Họa, trên mặt toát ra mấy phần thưởng thức: "Nhưng quả thật dáng dấp nha đầu này mỹ mạo, nếu ta không phải biểu thúc nàng, cũng muốn... Khụ khụ."

Dung Hà uống một ngụm trà, không nói gì như cũ.

"Lúc đầu cũng không phải là chuyện quan trọng gì. " Trường Thanh Vương lắc đầu thở dài: "Chỉ tiếc Tương Vương có mộng, thần nữ vô tâm*,

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân đối với Ban Quận Chúa tình căn thâm chủng**, Ban Quận Chúa đối với Nghiêm Chân lại lạnh nhạt hờ hững, sau khi Nghiêm Chân trở về liền bị bệnh, nghe nói uống thuốc cũng vô dụng, Tả tướng phủ sầu vân thảm vụ***, chỉ còn thiếu cầu xin nữ nhi Ban gia đến nhà bọn họ thôi."

*Xem ởbác gồ nhé ^^

**dạng như nhất kiến chung tình.

***ảm đạm u buồn

"Nghiêm Chân bị bệnh?" Dung Hà nhíu mày: "Mấy ngày trước ở biệt trang Thạch gia, không phải còn rất tốt sao?"

" Biệt trang Thạch gia thú vị nha?" Trường Thanh Vương lắc đầu: "Người Thạch và họ giống nhau, không có ý gì. Nhưng Thạch Tấn, nhìn qua giống một nhân tài."

Dung Hà nhíu mày, lười phản ứng với hắn.

"Đúng rồi, ta mới vừa nói đến Nghiêm Chân bị bệnh. " Trường Thanh kéo lại đề tài: "Nghiêm gia mời ngự y đến, kết quả ngự y nói đây là tâm bệnh, uống thuốc cũng không hết."

"Đáng thương cho một mỹ nhân như Phúc Nhạc Quận Chúa, nhưng dáng dấp đẹp chút, liền đưa tới tai họa này. Đạo lý hôn sự là bên tình bên nguyện, Nghiêm Chân náo thành dạng này, đơn giản muốn gác Ban gia lên lò nướng." Trường Thanh Vương loại sách đối với loại mọt sách ngu ngốc như Nghiêm Chân thì chả có cảm tình gì: "Cho nên lão tử nói phiền nhất là loại đọc sách ngu ngốc này, cả ngày gật gù đắc ý học vẹt, nhìn thấy mỹ nhân thật liền không để ý tới gì cả, gì mà lễ nghĩa liêm sỉ, toàn bộ hiếu đạo nhân đức để sang một bên, khiến một cô nương bị liên lụy vì hắn."

https://thuviensach.vn

Người nói chuyện bát quái ghét nhất là khi mình đang hào hứng nói, người nghe lại không có chút phản ứng nào, Trường Thanh Vương thấy bộ dáng Dung Hà vẫn nhàn nhạt, càng nói càng không hứng thú, cuối cùng chỉ có thể đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi phủ Thành An Bá, Trường Thanh Vương cười châm biếm một tiếng, hắn còn tưởng rằng Dung Hà có mấy phần tâm tư với Phúc Nhạc Quận Chúa kia, hiện tại xem ra hết thảy đều là hắn suy nghĩ nhiều.

Phàm là nam nhân bình thường, nếu nghe được nữ nhân mình cảm thấy hứng thú bị người khác nhớ thương, sao lại có phản ứng như thế? Đáng thương cho Ban Quận Chúa tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, bởi vì khiến một nam nhân trầm mê, lại lâm vào tin đồn thất thiệt.

Mỗi lần xuất hiện loại chuyện này, người thế gian luôn trách tội nữ nhân hồng nhan họa thủy. Thế nhưng dung mạo vốn là trời cao ban cho người hậu lễ, có người vì thế si mê, không thể tự tráchđịnh lực của mình không đủ, chỉ trách đối phương quá đẹp, sao mà hoang đường, thật buồn cười.

Từ trước đến nay hắn luôn yêu cái đẹp, cho nên không chào đón những người lạnh nhạt với sắc đẹp.

Trường Thanh Vương nói cũng không khoa trương, Nghiêm gia giờ phút này đúng là sầu vân thảm vụ*. Nghiêm phu nhân thấy nhi tử hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, kém chút khóc câm cuống họng, trong miệng bà ta tuy mắng nhi tử không có ý chí, nhưng trong lòng hận lại là Ban Họa, mọc ra một khuôn mặt họa thủy, quyến rũ con của bà ta, nhưng vì giáo dưỡng từ nhỏ đến lớn mà nuốt những lời này vào trong bụng.

*ảm đạm u buồn

Đại ca Nghiêm Chân và đại tẩu nhỏ giọng khuyên Nghiêm phu nhân, lại lo lắng thân thể đệ đệ, loay hoay sứt đầu mẻ trán.

https://thuviensach.vn

Đại ca Nghiêm gia Nghiêm Trà bây giờ đang trực ở hộ bộ, bởi vì trong nhà xảy ra chuyện, hắn chỉ có thể nộp thư xin nghỉ. Lúc hắn rời đi hộ nộ, những ánh mắt đồng liêu nhìn hắn vô cùng không thích hợp, nhưng hắn chỉ có thể giả bộ như không biết, vội vàng chạy về.

Loại chuyện này mà nói, mất mặt mũi Nghiêm ga bọn họ, bây giờ toàn bộ Kinh Thành, không biết có bao nhiêu người xem chuyện cười của bọn họ.

Giỏi cho một nam tử, bởi vì nữ nhân tìm cái chết, đây không phải trò cười thì là cái gì?

Mặc dù Nghiêm Trà hận đệ đệ không có ý chí, nhưng khi nhìn đến sắc mặt đệ đệ trắng bệch, bộ dáng ngay cả canh sâm đều nuối không trôi, tâm lại mềm nhũn ra. Đây là đệ đệ mà hắn nhìn lớn lên, Nghiêm Trà sao có thể trơ mắt nhìn hắn suy yếu từng ngày.

"Ngự y cũng không có cách nào sao?" Nghiêm Trà trầm tư thật lâu: "Không bằng... Chúng ta lại đi cầu Ban gia, nếu có thể cưới được Ban Quận Chúa, thân thể đệ đệ nhất định có thể tốt lên."

"Thế nhưng Ban gia không đồng ý vụ hôn nhân này, nếu không phải Ban Quận Chúa kia không đồng ý, đệ đệ ngươi sao lại biến thành bộ dạng này. " Nghiêm phu nhân lau lệ ở khóe mắt: "Đây không phải là bớt lo nghiệt chướng, đối tốt với nó, ta còn đang muốn đánh gãy chân nó. Nữ nhân xinh đẹp trong thiên hạ nhiều như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác muốn chấp nhất một Quận Chúa không thả?"

Nghiêm gia đại thiếu nãi nãi Trần thị đứng bên người trượng phu không nói gì, quan hệ giữa nàng và bà bà không tốt lắm, thế nhưng thân là con dâu, nàng chỉ có thể chịu bà bà khắc nghiệt cùng bắt bẻ, nhưng nội tâm đối với Nghiêm phu nhân không có bao nhiêu tình cảm. Nghe bà bà nói Ban Quận Chúa như vậy, trong nội tâm nàng có chút xem thường, mỹ nhân

https://thuviensach.vn

khắp thiên hạ quả thực không ít, thế nhưng có bao nhiêu người có thể lóa mắt như Ban Quận Chúa chứ?

Khi nàng nhìn thấy Ban Quận Chúa, cũng không nhịn được có chút mất hồn, càng đừng đề cập tiểu thúc này đọc sách đến choáng váng.

Ban Quận Chúa phù hợp với hình tượng nữ tử tuyệt sắc trongthơ văn, thân phận cao quý, dung mạo khuynh thành, trang sức hoa lệ, dáng người uyển chuyển, trừ tính cách của nàng ấy, thì nàng ấy chính là phi tử thần tiên tinh diệu vô song trong thơ ca.

Tiểu thúc nhìn thấy một lần, chẳng phải bị câu hồn nhi rồi sao?

Đừng nói tiểu thúc, chỉ sợ không ít nam nhân Kinh Thành đều bị Ban Quận Chúa kinh diễm qua, không vì thế sao lại có nhiều nữ nhân như vậy không thích Ban Quận Chúa?

Thân là nữ tử, có mấy người thích phu quân của mình hoặc là người trong lòng bị những nữ nhân khác câu thần đoạt ý? Có lẽ trong lòng các nàng rõ, sai là nam nhân háo sắc, nhưng tâm các nàng trao cho nam nhân đó, như vậy hận chỉ có nữ nhân đã câu mất hồn nam nhân đó.

"Chi bằng cứ đi mời người nói cùng " Nghiêm Trà thực sự không đành lòng khi đệ đệ thành dạng này: "Rất có khả năng Ban gia sẽ thay đổi chủ ý."

"Ai cũng không cho phép đi!" Nghiêm Huy từ bên ngoài đi vào, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn tiểu nhi tử trên giường: "Các ngươi ngại Nghiêm gia còn chưa đủ mất mặt đúng không?"

"Mất mặt, mất mặt, ngươi chỉ sợ mất mặt, hài tử làm sao bây giờ?!" Nghiêm phu nhân rốt cục không kềm được cảm xúc: "Chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn hắn tìm chết sao?"

https://thuviensach.vn

"Tự nó mấy ý chí, lại có thể trách ai?" Nghiêm Huy vừa tức vừa lo lắng, miệng đầy đắng chát: "Ban gia người ta vốn không muốn gả cho Nghiêm gia chúng ta, lúc này chúng ta tới cửa cầu xin, cùng cái chết bức bách có gì khác biệt."

"Nếu nhi tử ta chết thì làm sao?" Nghiêm phu nhân dụi mắt một cái, nghiêm nghị nói: " Ta có cầu cũng phải cầu Ban gia gả nữ nhi đến, nếu lão giangăn cản ta, ta liền chết trước mặt ngươi."

"Ngươi, ngươi!" Nghiêm Huy che ngực, tức giận đến sắc mặt trắng bệch: "Nếu hôm nay ngươi bước ra khỏi cánh cửa này, ta liền bỏ ngươi!"

"Phụ thân!" Nghiêm Trà đỡ lấy Nghiêm Huy, vội vàng khuyên nói: " Người ngồi xuống trước, đừng khiến thân thể tức giận."

Trần thị cũng đi qua khuyên bà bà, lại bị Nghiêm phu nhân đẩy ra, nàng né không kịp, lại bị đâm vào cạnh bồn cây cảnh.

"Đại nãi nãi!" Nha hoàn của Trần thị bị dọa vội đến đỡ nàng.

"Ta không sao." Trần thị vuốt bụng dưới đang đau âm ỉ, nhìn bóng lưng Nghiêm phu nhân nổi giận đùng đùng, quay đầu mắt nhìn trượng phu đang ngồi cạnh công đa*, giọng điệu bình tĩnh đến lạnh nhạt: "Đi gọi đại phu."

*ba chồng

"Đại nãi nãi, ngươi thế nào rồi?" Nha hoàn bị dọa đến sắc mặt thay đổi, nguyệt sự của đại nãi nãi đã muộn hơn mười ngày, sẽ không phải là...

"Không có việc lớn gì, có lẽ là sảy thai. " Trần thị cảm giác được bụng dưới có cái gì chảy ra.

https://thuviensach.vn

Nghe nha hoàn bốn phía truyền ra tiếng kinh hô, Trần thị lại có cảm giác giải thoát, nàng nhìn thấy vội trượng phu vàng đi tới chỗ mình, nâng tay lên một chút, sử dụng hết khí lực toàn thân, đánh lên trên mặt nam nhân này.

"Chát!"

Cái tát thanh thúy vang lên, Trần thị bị máu nhuộm đỏ váy tản ra mùi tanh nồng đậm.

Mấy người Ban gia nghe hạ nhân báo lại nói Tả tướng phu nhân đã tới, trên mặt lại không có chút nào ngoài ý muốn.

Ban Hằng quay đầu nhìn tỷ tỷ, bàn tay sơn móng tay màu đỏ của nàng đang bưng một chén trà sứ trắng như tuyết,cả người đẹp đến mức kinh người. Tả tướng phu nhân đến, hình như cũng không ảnh hưởng đến nàng, thậm chí nàng còn có chút hăng hái ăn một khối điểm tâm.

Âm thị cười lạnh một tiếng: "Nhà họ nuôi một tên vô dụng,còn muốn ta gả khuê nữ bảo bối đi, nhà bọn họ là thứ gì chứ."

"Ta đi bảo bọn họ đuổi bà ta đi, miễn ồn ào." Ban Hoài vỗ bàn một cái, liền muốn gọi hạ nhân đến.

"Vội cái gì. " Lão phụ nhân ngồi ở vị trí đầu cuối cùng mở miệng, bà nâng chung trà lên, dùng nắp cạo nhẹ chén trà: "Có bản cung ở đây,ta xem ai dám ép tôn nữ bản cung phải gả phu quân."

Trưởng Công Chúa để chén trà nhẹ nhàng xuống bàn, chén trà phát ra tiếng vang răng rắc.

Bà nói câu này giống như là Định Hải Thần Châm*, khiến tất cả người Ban gia an tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

*gậy như ý của Tôn Ngộ Không lấy ở Đông Hải ế:v

"Họa Họa là tôn nữ của bản cung, trên người chảy một nửa huyết mạch hoàng gia, người nhà họ Nghiêm không xứng với nàng." Sắc mặt Trưởng Công Chúa nhàn nhạt, dùng khăn lụa lau nhè nhẹ khóe miệng: "Người Nghiêm gia hắn muốn tìm cái chết thì có liên quan gì."

"Muốn chết thì chết xa một chút, đừng làm bẩn mắt bản cung."

Giọng Trưởng Công Chúa lạnh nhạt, mang theo sát ý lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Đào Sindy

Nghiêm phu nhân đi vào cửa lớn Ban gia, còn chưa nhận ra sắc mặt không đúng của hạ nhân Ban gia,chỉ cảm thấy Ban gia quá mức an tĩnh chút, thế nhưng mãi đến khi hạ nhân dẫn bà ta đến chính sảnh Tĩnh Đình Hầu phủ, mới phát giác ra được không thích hợp.

Trước cổng chính sảnh treo một tấm bảng, bên trên viết ba chữ Phúc Hi Đường, tự tay viết tiên đế, còn có con dấu của tiên đế. Nghe nói mặc dù Trưởng Công Chúa không ở cùng nhi tử, nhưng Ban gia vẫn giữ lại chính đường, lấy đó thể hiện sự tôn trọng với mẫu thân. Hiện tại hạ nhân lại dẫn bà ta đến chính đường, chẳng lẽ là...

Trong lòng bàn tay Nghiêm phu nhân có chút run, thậm chí có mấy phần mồ hôi. Thời khắc bước vào cửa chính sảnh, bà ta nhìn thấy một phụ nhân ngồi trên chính đường.

Thân phụ nhân mặc cung bào kim tử phượng văn, đầu cài trâm phượng hàm đông châu, ngồi ngay ngắn ở trên, trên mặt không có bao nhiêu biểu lộ lại không giận mà uy.

Nghiêm phu nhân mất đi lý trí giống như thủy triều rút về, bà ta nhớ tới hai mươi năm trước mình còn là một mệnh phụ Ngũ phẩm, đã từng cung cung kính kính đứng ở trước mặt Trưởng Công Chúa, ngay lúc đó ngay cả đầu bà ta cũng không dám ngẩng lên.

https://thuviensach.vn

Bây giờ đã qua hai mươi năm, cảm giác sợ hãi đó bà ta lại được cảm nhận thêm một lần nữa.

"Thần phụ bái kiến Trưởng Công chúa." Nghiêm phu nhân cảm thấy trán mình toát ra mồ hôi dày đặc, bà ta không dám lau, thậm chí không dám nhìn Trưởng Công Chúa.

"Rắc!" Đây là tiếng chén trà bị lật.

Tí tách.

Bà ta nghe thấy tiếng nước trà từ trên mặt bàn rơi xuống đất, gió lạnh từ sau cửa vọt vào phòng, toàn bộ chính đường lạnh cực kỳ, Nghiêm phu nhân nhịn không được rùng mình một cái.

"Ngụy thị. " Giọng nói Trưởng Công Chúa lười biếng vô cùng, mang theo vài phần lãnh ý: "Hôm nay ngươi đến, là muốn bồi tội với tôn nữ bản cung sao?"

"Điện hạ, thần phụ..." Nghiêm phu nhân nhớ tới nhi tử bị bệnh liệt giường, lấy dũng khí ngẩng đầu, nhưng khi đối đầu với hai mắt Trưởng Công Chúa, cổ họng bà ta như chìm vào bể bông gòn, một chữ cũng nói không nên lời.

"Nghe nói Nghiêm thị là gia tộc phong nghiêm cẩn nhất, không nghĩ tới vậy mà dạy dỗ ra loại ăn chơi đùa giỡn khuê nữ, bản cung thấy,nhi tử nhà các ngươi cũng chỉ là hạng người mưu cầu danh lợi" Bỗng nhiên Trưởng Công Chúa đứng người lên, đập chén trà bên chân Nghiêm thị: "Nhà các ngươi dạy nhi tử thế nào, hoang đường như thế, nhưng tự các ngươi hoang đường cũng không sao, tội gì còn liên lụy tôn nữ vô tội nhà ta!"

Thân thể Nghiêm thị run lên, kém một chút liền quỳ gối trước mặt Trưởng Công Chúa.

https://thuviensach.vn

"Càng vô sỉ, tham hoa háo sắc."

Giọng nói Trưởng Công Chúa lạnh lùng châm chích, đâm vào mặt Nghiêm phu nhân đến tim cũng đau đớn lạnh buốt, thân thể bà ta lung lay, cuối cùngcũng không nhịn được, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối trước mặt Trưởng Công Chúa: "Điện hạ, thần phụ vô năng, không dạy hài tử cho tốt. Thế nhưng dưới gối thần phụ chỉ có hai đứa bé này, bọn họ đều là mạng của thần phụ, thần phụ không có cách nào!"

"Ngài cũng là mẫu thân, năm đó ngài vì Hầu Gia cầu hôn Hầu phu nhân, không phải cũng bởi vì tấm lòng thành vì nhi tử sao?" Nghiêm phu nhân mang theo tiếng khóc nức nở nói: " Thần phụ cũng là mẫu thân, cầu Trưởng Công Chúa thành toàn."

"Nghiêm phu nhân, lời này của ngươi sai rồi. " Âm thị cười lạnh nói: " Năm đó ta bằng lòng gả cho Hầu Gia, là bởi vì bà bà hiền hoà, ta đến phủ Trưởng Công Chúa cũng coi như gả cao, Nghiêm gia ngươi chiếm gì chứ?"

"Cũng do ngươi cảm thấy, Nghiêm Tả tướng bây giờ quyền thế ngập trời, đã không cần để hoàng thất quốc thích chúng ta vào trong mắt, Quận Chúa hoàng gia có thể tùy Nghiêm gia ngươi chọn lựa?" Âm thị ngay trước mặt Nghiêm phu nhân, không khách khí chút nào gắt một cái: "Phi, nhìn Nghiêm gia ngươi có bao nhiêu mặt mũi, vậy mà cũng dám bức đường đường là Quận Chúa gả cho. Nếu nhi tử Nghiêm gia ngươi nhìn trúng Công Chúa đương triều, có phải cũng muốn cầu hôn, cưới không được liền muốn đòi chết đòi sống?!"

"Nhi tử nhà ngươi chết, thì liên quan gì đến nhà ta?!"

"Cút về đi. " Trưởng Công Chúa lười nói cùng Nghiêm phu nhân: "Ngụy thị, hôm nay bản cung nói rõ luôn với ngươi, tôn nữ bản cung không thể nào đến Nghiêm gia các ngươi. Ngươi chết cũng tốt, sống cũng được, không liên quan đến bản cung."

https://thuviensach.vn

"Điện hạ!"

"Ra ngoài. " Trưởng Công Chúa lạnh lùng nhìn bà ta một cái: "Từ hôm nay trở đi, phủ Trưởng Công Chúa và Ban gia không cho phép người Nghiêm gia vào cửa, phá danh dự, ép gả cho, thù này không đội trời chung được!"

Dây cung cuối cùng trong đầu Nghiêm phu nhân đứt đoạn, bà không dám tin nhìn Trưởng Công Chúa, nhà bà ta là Tướng phủ, vậy mà Trưởng Công Chúa nói không đội trời chung với nhà ba ta à?!

Cuối cùng Nghiêm phu nhân được ma ma bên người Trưởng Công Chúa mời ra ngoài, cũng có thể nói là bị kéo ra ngoài.

"Si tâm vọng tưởng!"

Cái quái gì mà cũng muốn ăn thịt thiên nga."

Bên người thỉnh thoảng có tiếng hạ nhân Ban gia truyền tới, Nghiêm phu nhân muốn tránh khỏi cánh tay ma ma, nhưng không thể động đậy chút nào.

"Lão nô khuyên phu nhân Tướng gia giữ gìn chút khí lực. " Một vị ma ma mặc vải thô sẫm màu: " Lão nô đã quen làm việc nặng, nếu không cẩn thận vặn gãy tay người, thì không hay lắm."

Nghiêm phu nhân lạnh nhạt nói: " Trưởng Công Chúa thật không để Nghiêm gia vào trong mắt mà?"

Ma ma đẩy Nghiêm phu nhân ra khỏi cửa lớn Ban gia, phúc lễ với bà ta, nhỏ giọng kinh ngạc nói: "Tướng gia phu nhân, người nói lời này có ý gì, không phải ngươi xem thường Ban gia,buộc Ban Quận Chúa gả cho, khiến Trưởng Công Chúa tức giận đến ngất đi sao?"

https://thuviensach.vn

"Ta cái gì..."

“Có ai không! Trưởng Công Chúa Điện Hạ té xỉu, nhanh đi mời ngự y."

"Nghiêm phu nhân, ngươi khinh người quá đáng!"

Đầu đường phủ Tĩnh Đình Hầu, tất cả người ở trên đều có thân phận, nghe được động tĩnh bên này, mấy người gác cổng của các tòa phủ đệ đều chạy đến nghe ngóng tin tức.

Nhìn thấy trước cửa Ban gia hò hét ầm ĩ, còn có xe ngựa có kí hiệu Nghiêm Tướng ngừng ở bên ngoài, nhất thời mọi người tưởng tượng ra từng màn yêu hận tình cừu, đứng từ xa mà hứng thú xem náo nhiệt.

Mặc dù bọn họ rất muốn xích lại gần một chút, nhưng tất cả mọi người đều có mặt mũi của mình, cho dù muốn xem náo nhiệt, cũng không thể biểu hiện quá lộ liễu.

"Nghiêm phu nhân!" Ban Họa một thân áo đỏ đi đến, nàng đứng trước cửa chính Ban gia, thần sắc nghiêm nghị nói: "Tiểu nữ tử không biết đã tạo nghiệt gì, mới may mắn được người nhà của ngài nhớ mong, nhưng ngữ điệu hôm nay ngươi vũ nhục khiến tổ mẫu giận mà té xỉu, tiểu nữ tử ghi nhớ trong lòng. Hôm nay ta ở đây xin thề, cho dù thiên hạ không có nam nhi, cho dù thế gian không người muốn cưới ta, ta thà rằng xuống tóc làm ni cô, cũng sẽ không gả làm tức phụ Nghiêm gia!"

Đám người vây xem: Người nhà họ Nghiêm cũng thật quá quắt, vậy mà buộc người ta đường đường là Quận Chúa gả cho, còn khiến Trưởng Công Chúa giận ngất. Phúc Nhạc Quận Chúa này ngược lại là một nữ tử chính trực, vì Trưởng Công Chúa nói đến dạng này, có thể thấy được bản tính thuần hiếu của nàng.

https://thuviensach.vn

Ngược lại bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện người Ban gia nói láo, dưới thanh thiên bạch nhật, Ban Quận Chúa ngay trước mặt phu nhân Tướng gia nói lời kia ra khỏi miệng, làm sao cũng không thể giả.

Sau nửa canh giờ, tin phu nhân Tả tướng bức Ban Quận Chúa gả cho, làm Trưởng Công Chúa tức giận ngất xỉu lan truyền khắp cả Kinh Thành.

Những năm này Nghiêm Huy luôn xuôi buồm thuận gió, tấn thăng cực nhanh, khiến không ít người ghen ghét, cho nên cái gì cũng nói. Có người nói người Ban gia tâm lạnh như sắt, Nghiêm công tử là một mảnh si tâm, nhà bọn họ vậy mà thà rằng trơ mắt nhìn người ta bệnh chết, cũng không bằng lòng để nữ nhi gả đi, việc này thật quá vô tình. Gia phong Nghiêm gia nghiêm cẩn, lại là nhà thuần hiếu, gả cho nhà như vậy rất phù hợp không phải sao? Lần trước Trầm Ngọc từ hôn Tĩnh Đình Hầu phủ, gia thế còn không bằng Nghiêm gia,không phải Ban gia cũng đồng ý đó thôi?

Cũng có người cảm thấy việc này Nghiêm gia làm là không biết xấu hổ, sao có thể lấy cái chết bức người ta gả cho đây. Một số người nói khó nghe, không phải là nhìn thấy Ban gia không có thực quyền, ỷ thế hiếp ngườisao? Ban Quận Chúa xinh đẹp như thế, nam nhân mê luyến nàng không chỉ một mình Nghiêm Chân, vì sao nhà khác không dám mở miệng, hết lần này tới lần khác Nghiêm gia bọn họ cứ phải làm như vậy?

Cũng bởi vì Nghiêm Huy là Tả tướng, đồng thời rất có thế lực trên triều, cho nên mới dám ỷ vào điểm này làm ra chuyện không có mặt múi như vậy.

Không ít người đọc sách cũng vì chuyện này tranh luận không ngớt đến ‘nói có sách, mách có chứng’, cho đến khi Dung Hà mở miệng nói về việc này.

"Phúc Nhạc Quận Chúa thuần hiếu, có hành động này là không quá đáng. Nghiêm tiểu công tử lấy cái chết bức bách, thật là bất nhân, bất hiếu.

https://thuviensach.vn

Chỉ vì dung mạo Phúc Nhạc Quận Chúa đẹp tựa thiên tiên, gây nên một trận tai bay vạ gió như thế, nam tử thiên hạ coi trọng nữ tử nhà ai, không ăn không uống muốn ép ngườita gả, đó mà là phong thái quân tử, lễ nghi chi độ sao?"

Những lời này là lúc Dung Hà tham gia thi xã, ngay trước vô số tài tử nói ra.

Các tài tử nhao nhao phụ họa, lại tán thưởng Dung Hà không sợ quyền quý, thà đắc tội Tả tướng đương triều, cũng kiên trì nói ra cái nhìn chân thực của bản thân.

Với người bình thường xem ra, Thành An Bá làm sao cũng sẽ không giúp đỡ Ban gia hoang đường kia nói chuyện, thế nhưng y đứng trên lập trường công đạo chính nghĩa mà nói. Cứ việc nói ra những lời này, y sẽ đắc tội Nghiêm gia, thậm chí bị đảng của Nghiêm gia trong triều kì thị.

Đây là tinh thần gì?

Đây là tinh thần công chính không biết sợ, phong thái quân tử chân chính, tấm gương của tài tử danh sĩ.

Không bị lệch thiên tính, không e ngại quyền quý, người làm quân tử, phải như Dung quân.

Rất nhanh, dư luận trong Kinh Thành giống như cuồng phong thổi qua, cách nhìn nhận vấn đề được thống nhất. Vô số người khen Phúc Nhạc Quận Chúa thuần hiếu, đẹp như tiên nữ, về phần người nói họa thủy, đúng là dần dần biến mất. Ngược lại thanh danh Nghiêm gia rớt xuống ngàn trượng, như nam nhi nhà họ rớt xuống thành hạng người háo sắc, đồ vô sỉ.

Trong lúc mọi người tưởng như chuyện đã kết thúc, Nghiêm gia lại có chuyện lớn xảy ra.

https://thuviensach.vn

Thông gia với Nghiêm gia là Trần thị nhất tộc, vậy mà dẫn ngườiđánh Nghiêm gia đại lang một trận, hơn nữa còn ngồi chờ ở cửa chính hộ bộ mà đánh. Đại ca Trần gia đánh xong người, khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, kể rõ muội tử nhà mình bị Tả Tướng phu nhân ngược đãi, thậm chí làm cho sinh non.

Thế nhân mặc dù luôn nói đạo lý hiếu thuận, nhưng nói đến hai chữ từ bi, vãn bối hiếu thuận, trưởng bối lại khắc nghiệt, thậm chí khiến người ta sinh non, đây không phải ác bà bà thì là cái gì?

Người Trần gia đánh xong Nghiêm gia đại lang rồi, lại chạy tới đại môn Nghiêm gia náo loạn một trận, cuối cùng người một nhà dẫn theo gia đinh xông vào Nghiêm gia, Trần thị sắc mặt trắng bệch, thân cao gầy đi từ Nghiêm gia ra.

Sau đó truyền ra tin tức, Trần gia muốn ly hôn với Nghiêm gia.

Trần gia và Nghiêm gia náo thành dạng này, quần chúng xem náo nhiệt đã không có tâm tư đi quan tâm ân oán Ban gia và Nghiêm gia, mỗi ngày mọi người nhìn thấy Trần gia phái người đi đến cửa Nghiêm gia mắng to, giội nước bẩn, lại thêm mấy đề tài nói chuyện lúc rảnh rỗi.

Trần gia cũng coi là vọng tộc Kinh Thành, giao hảo với rất nhiều nhà trong Kinh Thành, cho nên sau khi hai nhà náo loạn, trong thời gian ngắn đã truyền đến tai Vân Khánh Đế.

Đại Nguyệt cung, Vương Đức đi đến bên người Vân Khánh Đế đang xem tấu chương trên phục án, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, Thành An Bá cầu kiến."

VânKhánh Đế dụi mắt: "Tuyên."

Gần đây tâm tình ông không tốt, bởi vì nhà thần tử bản thân xem trọng vậy mà buộc biểu chất nữ ông gả cho, còn làm cô mẫu tức giận té xỉu.

https://thuviensach.vn

Tuy nói lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nhưng có phân chia chỗ thịt ít thịt nhiều, huống chi còn liên lụy tới mặt mũi hoàng gia, chuyện đó không thể xem như chưa từng xảy ra được.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: Đào Sindy

Trong điện rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi ngay cả một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Vân Khánh Đế nhìn Dung Hà, Dung Hà cung cung kính kính đứng tại chỗ, mặc cho Hoàng Đế dò xét.

"Quân phách. " Vân Khánh Đế trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mở miệng: "Trẫm biết ngươi sẽ không để trẫm thất vọng."

Nghiêm Huy là người ông một tay kéo lên, thế nhưng ông phát hiện mấy năm gần đây Nghiêm Huy càng ngày càng không nghe lời ông, dung túng người trong nhà, thậm chí còn có người bán quan bán tước, nhưng ông không muốn nhà Hữu tướng độc quyền, cho nên chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng đây cũng không đại biểu cho việc ông ta có thể nhúng tay vào chuyện hoàng thất.

Thái Tử tuy có chút không quả quyết, nhưng phẩm chất nhân hậu, ngày sau kế thừa đế vị, nhất định có thể đối xử tử tế với huynh đệ tỷ muội, thế nhưng Nghiêm Huy lại là cổ đông của Thái Tử đối phó Nhị Hoàng Tử, đối phó với thân huynh đệ của hắn. Thân là Đế Vương, ông không chịu được cảnh này, mặc dù ông cũng không phải là một người yêu thương huynh đệ.

https://thuviensach.vn

"Chỉ tiếc ngươi còn quá trẻ, không ở vị trí Tả tướng, để ngươi ngồi trẫm mới yên tâm."

"Bệ hạ. " Ngữ khí Dung Hà bình tĩnh nói: " Vì bệ hạ làm việc, vì thiên hạ bách tính làm việc, là việc thần mong muốn, chức vị gì cũng không quan trọng."

"Ngươi đó. "Vân Khánh Đế thấp giọng cười: "Không mê nữ sắc, không sợ quyền thế, đó giờ như một vị tăng sư khổ hạnh vậy sao?"

"Bệ hạ, vi thần có hoa phục, nô bộc thành đàn, không giống tăng sư khổ hạnh đâu. " Dung Hà suy nghĩ: "Vi thần không thể làm cao tăng xuất thần như vậy."

"Người sống nên có điều cầu. " Vân Khánh Đế vui mừng cười một tiếng: "Tuy ái khanh không phải nhi tử của trẫm, nhưng với trẫm mà nói, như chàng rễ bên ngoài của trẫm."

Dung Hà xá dài đến cùng: "Bệ hạ coi trọng nhi thần quá rồi."

Vương Đứcđứng trong góc cúi đầu nhìn mũi giày, yên tĩnh không nói. Bệ hạ nhìn nam nữ trẻ tuổi thuận mắt đều hận không thể là hài tử nhà mình, đây là không hài lòng với nhi tử nhà mình, mới luôn có cảm giác này?

"Có gì mà coi trọng chứ. " Vân Khánh Đế vỗ vai y: "Đi, bồi trẫm ra ngoài hít thở không khí."

Dung Hà đi theo sau lưng Hoàng Đế, đi tới ngự hoa viên. Ngự hoa viên là nơi y bồi Hoàng Đế đến nhiều lần, đối với y mà nói, nơi này không có gì đặc biệt, cũng không có thần kỳ như thoại bản viết ngoài kia.

"Trẫm lớn tuổi, những triều thần này càng ngày càng không bớt lo." Hoàng Đế đứng cạnh ao sen, mặt không thay đổi nhìn sóng nước nhộn

https://thuviensach.vn

nhạo trên mặt hồ: "Bây giờ trẫm còn mà họ đã thế, nếu qua sang năm trẫm băng hà, triều này sẽ có dáng vẻ ra sao đây."

Ao sen cuối thu không nhìn thấy gì, thái giám trong cung đã sớm vớt sạch tàn lá héo úa, lúc này trong ao sen ngoại trừ nước thì không còn gì, nhìn quạnh quẽ cực kỳ.

"Bệ hạ đang vào độ tuổi tráng niên, sao lại nghĩ vậy?" Dung Hà vừa thần bí vừa kinh ngạc hỏi bệ hạ: "Vi thần sợ hãi."

"Ngươi chắc chắn sẽ có một ngày như thế. " Vân Khánh Đế nhíu mày: "Người khác tung hô vạn tuế,nhưng cũng không sống nổi trăm năm."

"Bệ hạ. " Dung Hà lui về sau một bước, hành đại lễ với Vân Khánh Đế: "Mong bệ hạ đừng nhắc lại lời này, trong lòng vi thần cảm thấy khó chịu. Phụ mẫu vi thần mất sớm, những năm này là bệ hạ chiếu cố vi thần, nói câu đại bất kính, với vi thần mà nói, bệ hạ là trời của vi thần, cũng là đại thụ của vi thần, trong lòng vi thần, ngài cũng quân Diệc phụ, vi thần tự biết thân phận thấp, không dám vọng tưởng, nhưng luôn mong thân thể bệ hạ khoẻ mạnh, vô bệnh vô tai."

Vân Khánh Đế nghe vậy trong lòng xúc động, ông nhớ lại hai năm trước từng có người nói với ông, Thành An Bá ở Trường Sinh dựng cho ai đó bia trường, về sau ông bảo người tra mới biết được, trên tấm bia trường sinh kia là tục danh của ông. Có lẽ thân là thần tử viết xuống tục danh Đế Vương là đại nghịch bất kính, cho nên Thành An Bá làm cẩn thận vô cùng, không dám để cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Hôm nay nếu như người khác nói với ông những lời này, ông sẽ cảm thấy người khác đang lấy lòng ông, nhưng Dung Hà lại khác, ông biết đứa bé nàythật coi ông là trưởng bối thân nhất mà quan tâm, đến mức y luôn làm việc phong độ nhẹ nhàng, hai năm trước lại làm ra việc lén lút như vậy.

https://thuviensach.vn

Về sau ông nghe mật thám báo lại, nói Thành An Bá vì một người thư sinh nói lời bất kính với ông, lập tức thi đấu mười trân thi từ với đối phương, khiến thanh danh thư sinh kia mất hết, từ đó không mặt mũi nào lại xuất hiện ở Kinh Thành. Chỉ cần mình phân phó cho y, y sẽ nghiêm túc hoàn thành, từ trước tới giờ coi như bị thương cũng không đến trước mặt ông nhận thưởng.

Triều thần có năng lực không ít, nhưng có thể giống Dung Hà, toàn tâm toàn ý vì ông làm việc, triều thần xưa nay không nịnh nọt khoe mẽ, lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Lần nữa đưa tay vỗ vai Dung Hà, tâm tình Vân Khánh Đế dần tốt hơn: "Được, trẫm không nói những thứ này."

Thần sắc Dung Hà hơi buông lỏng, lại duy trì phong độ quân tử nhẹ nhàng đứng sau lưng Vân Khánh Đế. Gặp y như thế, ngược lại Vân Khánh Đế có chút tâm tư trêu ghẹo: "Nghe nói, hai ngày trước ngươi ở ngay trước mặt rất nhiều người đọc sách, nói xấu Nghiêm Tả tướng?"

"Bệ hạ, vi thần chỉ ăn ngay nói thật mà thôi." Dung Hà nhíu mày: "Phúc Nhạc Quận Chúa là biểu chất nữ ngài xem trọng, sao có thể để ngoại nhân khi dễ?"

Lời này lọt vào tai Vân Khánh Đế, ý tứ liền biến thành: Người của ngài, sao vi thần có thể để cho người khác khi dễ?

VânKhánh Đế nghe được lời giải thích này, lập tức toàn thân thư thái, liền cười nói: "Không nghĩ tới vậy mà Nghiêm Huy lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy, những lời kia của ngươi rất đúng, dáng dấp biểu chất nữ của trẫm xinh đẹp, đó là trời cao ban ân, Nghiêm gia khóc nháo như thế để Quận Chúa gả cho, thực sự quá đáng."

Ông quay đầu mắt nhìn Dung Hà, ý cười trở nên càng thêm rõ ràng: "Chỉ tiếc ngươi đối với Phúc Nhạc Quận Chúa vô ý, với tình tình cẩn trọng

https://thuviensach.vn

của ngươi, cưới Họa Họa cũng không tệ."

Dung Hà trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khánh Đế: "Phúc Nhạc Quận Chúa xinh đẹp tựa phi tử thần tiên, xuất thân cao quý, linh động mẫn tú, vi thần không xứng với nàng."

Mỗi chữ y đều nói cực chậm, không giống như đang từ chối, lại giống như đang trần thuật sự thật. Nhưng Vân Khánh Đế vốn không để chuyện này trong lòng, nói giỡn vài câu, liền cho qua việc này.

Ngược lại Vương Đức đứng ở sau lưng Vân Khánh Đế, bỗng hơi nhúc nhích bước chân, hình như đã nghe ra ý gì đó.

"Đêm thu đằng đẵng, tỷ tỷ không ngủ cũng không sao, thế mà kéo đệ đến đây làm gì?”Ban Hằng bọc áo choàng thật dày trên người, hận không thể rút đầu vào trong y phục.

"Ngắm trăng đó." Mắt Ban Họa nhìn ánh trăng sáng trong trên trời, ngồi trên ghế đá trước’ cửa hàng nệm’: "Một mình ta thật tẻ nhạt, chỉ có thể gọi đệ ngắm cùng."

"Trời lạnh như vậy, ngắm trăng gì chứ. " Ban Hằng đưa tay rờ trán Ban Họa: "Đầu óc tỷ không phải có vấn đề rồi chứ?"

"Đầu óc đệ có vấn đề đấy, ta làm sao có vấn đề. " Ban Họa đẩy tay hắn ra:"Chiều ta ngủ quá lâu, hiện tại ngủ không được."

Ban Hằng nghĩ đến mấy ngày nay Ban Họa vẫn luôn đợi trong phủ, ngay cả cửa lớn cũng không bước ra, lại có chút đồng tình với nàng: "Vậy được rồi, đệ ngồi với tỷ một lát."

Hai người đều không phải là người phong nhã, nhìn chằm chằm ngây ngốc mặt trăng trong chốc lát, Ban Họa chỉ mặt trăng nói: "Hằng đệ,đệ nói Hằng Nga mặcy phục gì, chải búi tóc gì?"

https://thuviensach.vn

"Không phải là váy à. " Ban Hằng không có hứng thú với y phục của nữ nhân, hắn quantâm hơn là quan hệ giữa Ngô Cương, Hậu Nghệ, Hằng Nga: "Cung Quảng Hàn rất lạnh, vậy sao uống trà, cơm nấu ra sao, suy nghĩ một chút thì cảm thấy thời gian này không tốt lắm."

"Thần tiên cần ăn sao?" Ban Họa lườm Ban Hằng: " Nếu như Cung Quảng Hàn không có những người khác, mặc y phục đẹp đẽ, thì khoe khoang với ai?"

"Tỷ, chúng ta có thể đừng nói già nói váy không?" Ban Hằng im lặng: "Cũng không biết giày của nữ nhân các người sao mà có nhiều hoa văn như vậy, cũng không chê mệt."

Ban Họa hừ một tiếng, không trả lời hắn.

Thấy hình như tỷ tỷ tức giận, Ban Hằng đành phải cười nịnh hót: "Tỷ, những người đọc sách ngoài kia đều khen tỷ, nói tỷ hiếu thuận, nói dung mạo tỷ khuynh thành, có tính chính trực, tỷ không hiếu kỳ đãxảy ra chuyện gì sao?"

" Xảy ra chuyện gì?" Ban Họa hơi kinh ngạc: "Ta còn tưởng rằng những người kiasẽ mắng ta hồng nhan họa thủy đấy."

"Ngay từ đầu bọn họ đúng là mắng như thế. " Ban Hằng thấy Ban Họa nhìn mình chăm chú, ngượng ngùng sờ mũi: "Nhưng sau khi Dung Bá gia khen tỷ hơi quá xong, thuyết pháp bên ngoài liền thay đổi."

"Dung Bá gia?" Ban Họa kinh ngạc:"Hắn giúp ta nói chuyện?"

"Hắn không chỉ giúp ngươi nói chuyện, còn phê bình Nghiêm Tả tướng.”Ban Hằng cảm khái: "Dung Bá gia nói rất xác thực, nghĩa khí, là người đọc sách trong sạch hiếm thấy."

https://thuviensach.vn

"Ừm, có thể khiến những người đọc sách kia khen ta, quả thật rất trong sạch, người bình thường không làm được." Ban Họa nhẹ gật đầu, bình thường nàng không nghe được người đọc sách nào khen mình hơi quá, cũng chỉ có Dung Hà có lực ảnh hưởng lớn đối với người đọc sách như vậy, để bọn hắn "Vứt bỏ thành kiến”với Ban gia,giúp đỡ nói chuyện Ban gia.

"Hắn không sợ đắc tội Tả Tướng?" Ban Họa nhớ tới một chuyện quan trọng: "Trong triều hắn có thực chức, Tả Tướng có thể gây khó dễ cho hắn không."

" Dáng dấp Dung Bá gia đẹp như thế, hắn là sẽ không bị làm khó dễ chứ?" Ban Hằng không dám khẳng định nói: " Nếu không... Ta cho người hỏi thăm một chút?"

"Được, ngày mai đệ bảo người ta hỏi thăm một chút." Ban Họa uống một ngụm trà nóng nha hoàn bưng tới: "Xem ra tặng lễ là cử chỉ sáng suốt, ngay cả Dung Bá gia là chính nhân quân tử như thế, cũng dám ra mặt nói chuyện vì ta."

"Hả?" Ban Hằng không hiểu nhìn Ban Họa: "Tỷ, tỷ đã làm gì?"

"Lần trước phụ thân đưa tạ lễ cho Thành An Bá, ta thả vài cuốn sách bên trong, bởi vì 《Trung Thành Luận》 trong thời gian ngắn không tìm được, mới cho hắn trễ mấy ngày." Ban Họa thở dài: "Dù sao đồ nhà chúng ta sớm muộn gì cũng bị lấy, đồ vật để người khác cướp mất, còn không bằng đưa cho mỹ nhân ta thấy thuận mắt."

"Chính là bên trong Đông Nam Tây Bắc?" Ban Hằng không nhớ danh tự năm bản sách kia, nhớ duy nhất là năm bản sách tạo thành một khối, đúng lúc tạo thành các hướng Đông Nam Tây Bắc.Từ đây nhìn lại,Ban Hằng cảm thấy các tài tử tiền triều có bản lĩnh hơn tài tử triều nay, chí ít bọn họ đặt tên sách dễ nhớ, ngay cả hoàn khố như hắn cũng có ấn tượng.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà... Dung Bá gia không phải loại ngụy quân tử thu lễ liền giúp người nói chuyện. " Ban Hằng rất tin tưởng nhân phẩm của Dung Hà: "Tỷ đang lấy lòng nữ nhân đo lòng quân tử đấy."

"Hử?" Ban Họa sờ gương mặt của mình: "Chẳng lẽ hắn coi trọng sắc đẹp của ta?"

Ban Hằng trầm mặc một lát: "Đại khái... Thật sự là bởi vì tỷ đưa lễ cho hắn?"

Đưa tay vặn chặt lỗ tai Ban Hằng, Ban Họa tức giận cười: "Tiểu tử thúi, đệ có biết nam nhân không biết nói chuyện sẽ bị đánh không hả?"

Ban Họa dùng sức không lớn, nhưng Ban Hằng vẫn như cũ làm ra bộ dạng bị đau: "Tỷ, tỷ, ta sai rồi, sai rồi, kỳ thật ta muốn nói là, Dung Bá gia không phải loại người tham hoa háo sắc, không phải nói tỷ không đủ đẹp."

Ban Họa buông tay ra, phóng khoáng vỗ bàn: "Không sao, dù sao ta cũng chỉ thưởng thức sắc đẹp của hắn mà thôi."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Đào Sindy

Hai tỷ đệ ngồi ở đình hơn nửa canh giờ, rốt cục Ban Hằng nhịn không được mở miệng nói: "Tỷ, chúng ta trở về đi, nơi này lạnh quá rồi."

Gió đêm thổi vào mặt, giống như dao găm đang gặm phá.

"Được, trở về." Ban Họa thấy Ban Hằng co đầu rụt cổ, như một quả cầu đáng thương, nhịn không được cười ra tiếng: "Trở về đi."

Ban Hằng không kịp chờ đợi đứng người lên, thời điểm chuẩn bị rời đi, thấy Ban Họa còn ngồi bất động, do dự nhìn nàng: "Tỷ, có phải tâm trạng của tỷ không tốt không?"

Ban Họa liếc mắt nhìn hắn: "Con mắt nào của đệ nhìn thấy tâm trạng ta không tốt."

Ban Hằng lại ngồi xuống, cầm chén trà thổi vù vù nói: "Vậy đệ lại ngồi với tỷ một lát?"

"Được rồi, ta cũng phải về viện rồi. " Ban Họa đứng người lên, vỗ đầu tròn vo của đệ đệ: "Đệ cũng trở về đi."

"Vậy đệ về đây. "Ban Hằng chạy hai bước, lại quay đầu nhìn Ban Họa: "Đệ thật sự về á."

https://thuviensach.vn

Ban Họa không thể nhịn được nữa đạp nhẹ trên mông hắn một cái: "Còn không đi, ở lại đây nói lạnh mà?"

Ban Hằng vỗ mông, cười hắc hắc vọt ra ngoài, giống như một chú chỏ nhỏ thoát khỏi dây xích, tay và chân đều vung vẩy vui mừng. Ban Họa nhìn bóng lưng của hắn, nhịn không được lắc đầu cười.

Đệ đệ ngốc như vậy...

Chỉ mong giấc mộng kia là thật, nàng mặc áo lông chồn mà chết, người nhà cũng vì thế mà được chiếu cố, nếu như không phải thế thì đệ đệ ngốc sau này phải làm sao bây giờ?

Sáng sớm hôm sau, Ban Hằng biết lí do hôm qua tỷ hắn không ngủ được là do ăn cơm tối quá nhiều, liền cảm thấy đêm qua mình lo lắng đến ngủ không yên là hành vi ngu xuẩn. Đi ra ngoài gặp mặt các hảo hữu thường ngày,các hảo hữu thấy thần sắc hắn rã rời, cũng hoài nghi ban đêm hắn đã làm gì.

"Trăng tối qua đẹp như vậy, nhất định Ban huynh cùng giai nhân hồng tụ thiêm hương*, hoặc là nâng cốc ngắm trăng rồi." Chu Thường Tiêu ôm cổ Ban Hằng: "Ta nói có đúng hay không?"

* Hồng tụ thiêm hương: Chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.

Ban Hằng ghét bỏ đẩy ra hắn: "Nâng cốc ngắm trăng là thật, đáng tiếc không phải bồi giai nhân, mà là tỷ ta."

"Nếu ta có thể cùng Họa tỷ ngắm trăng, thì để ta cả đêm không ngủ cũng được. " Trên mặt Chu Thường Tiêu lộ ra mấy phần háo sắc: " Dưới ánh trăng mông lung, giai nhân mặc hoa phục, đó chính là tiên nga dưới ánh trăng, cảnh trí đẹp nhất thế gian."

https://thuviensach.vn

"Im miệng!" Ban Hằng không thích hắn nói đùa về tỷ mình: "Hôm nay ta tới tìm ngươi, là có chuyện muốn nhờ ngươi."

"Chuyện gì?" Chu Thường Tiêu và mấy hoàn khố khác tinh thần tỉnh táo hơn: "Là cho Tạ Khải Lâm vào bao tải, hay là giáo huấn Trầm Ngọc?"

Ban Hằng:...

"Trước đó không phải Dung Bá gia nói giúp nhà chúng ta mấy câu sao. " Ban Hằng có chút xấu hổ: "Ta lo lắng hắn đắc tội Nghiêm Tả tướng, bị khó dễ trên triều, cho nên muốn các ngươi giúp ta hỏi thăm một chút."

"Ngươi còn không biết?" Chu Thường Tiêu kinh ngạc nhìn Ban Hằng: "Nghiêm gia bây giờ là ốc còn không mang nổi vỏ, đâu còn tinh lực làm khó dễ Dung Bá gia."

"Nghiêm gia thế nào?" Ban Hằng không hiểu nhìn về phía Chu Thường Tiêu, phát hiện mấy bạn thân đều dùng ánh mắt nhìn hắn như kẻ đần.

"Nghiêm gia phạm tội, khiến bệ hạ giận dữ, lúc này Nghiêm Tả tướng cáo ốm ở nhà suy nghĩ lỗi lầm đấy."

Nghiêm Huy không phải cáo ốm, ông ta thật sự bị bệnh, phu nhân Ngụy thị chạy tới Tĩnh Đình hầu, cuối cùng lại bị người hầu bên cạnh Trưởng Công Chúa đuổi về, ông ta cũng vì sầu lo quá độ mà bị bệnh. Nếu như không phải Trần thị đột nhiên sinh non, ông ta đã sớm phái người ngăn cản Ngụy thị, chỉ tiếc...

Ông ta có thể đi đến một bước này, đúng là cẩn thận chặt chẽ, bệ hạ là hạng người gì, trong lòng của ông rõ hơn ai hết.

Đa nghi, mang thù, thuận theo thì sống, nghịch theo thì chết.

https://thuviensach.vn

Ông ta vì để bệ hạ tín nhiệm mình, bỏ ra vô số cố gắng và tinh lực, nhưng hôm nay náo ra chuyện này, tất nhiên sẽ gây nên nghi kỵ và bất mãn với bệ hạ.

Trần thị và đại nhi tử ly hôn, tiểu nhi tử hôn mê bất tỉnh, ông ta lại bị Hoàng Thượng chán ghét vứt bỏ, Nghiêm gia... Nghiêm gia ngày sau như thế nào, ông ta không dám nghĩ.

"Đại lang. " Nghiêm Huy ngồi dựa vào đầu giường: "Ngươi cầm thiếp mời của vi phụ, đi bái kiến phủ Trưởng Công Chúa, đội gai nhận tội cũng được, quỳ hoài không dậy cũng tốt, nhất định phải làm cho Trưởng Công Chúa nguyện ý gặp ngươi."

"Phụ thân, ngươi an tâm tĩnh dưỡng thân thể, nhi tử nhất định đi gặp Trưởng Công Chúa thỉnh tội." Nghiêm Trà xoa xoa khóe mắt, giọng mang nghẹn ngào.

"Là phụ thân không giáo dục ngươi tốt. " Nghiêm Huy thở dốc liên tục vài tiếng, bắt lấy tay Nghiêm Trà nói: " Nhớ kỹ, mặc kệTrưởng Công Chúa nói gì, ngươi đều phải thành tâm thành ý đi xin lỗi, việc này là nhà chúng ta làm sai. Vi phụ không bảo ngươi đi làm trò cười, mà là chân tâm thật ý mà xin lỗi, biết hay không?"

Mấy ngày nay Nghiêm Trà gầy đi rất nhiều, y phục như thể treo trống rỗng trên người hắn, nhưng bây giờ hắn không cách nào ngã xuống, cũng không thể ngã xuống.

"Nếu Trưởng Công Chúa không nguyện ý gặp ngươi, ngươi liền đi Tĩnh Đình Hầu phủ, đi thỉnh tội với Phúc NhạcQuận Chúa. " Nghiêm Huy ho đến trong cổ họng lộ ra máu: "Người Ban gia trọng tình, đồng thời coi trọng dòng dõi, nếu Phúc Nhạc Quận Chúa đồng ý tha thứ cho Nghiêm gia chúng ta, như vậy tất nhiên sẽ làm ít công to."

https://thuviensach.vn

"Phúc Nhạc Quận Chúa?" Nghiêm Trà do dự nói: " Nàng chỉ là một nữ nhi, lại là vãn bối..."

"Ngươi biết vì sao lúc trước ta không đồng ý để mẫu thân ngươi đi cầu Phúc Nhạc Quận Chúa gả cho không, cũng bởi vì người Ban gia rất coi trọng nữ nhi này. " Tiếng nói Nghiêm Huy càng ngày càng nhỏ: "Thế nhân đều nói Ban Quận Chúa là người điêu ngoa tùy hứng, nhưng nếu nàng thật sự là tiểu cô nương không có tý đầu óc nào, sao có thể khiến người hoàng thất lệch sủng nàng?"

Nghiêm Huy nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Cùng hoàng gia có quan hệ thân thích, người còn sống được vô tư vô lo, thì không có người nào là kẻ ngu."

"Quận Chúa, ngài nếm thử cái này?"

"Không muốn ăn." Ban Họa khoát tay áo, không có sức lực gục xuống bàn. Làm một nữ hoàn khố hoàng gia quen chơi bời, liên tục vài ngày đều ở trong nhà, ngay cả cửa cũng không thể ra, đây quả thực là chuyện lạ khó gặp.

Thế nhưng hiện tại nàng và tổ mẫu, bị người nhà họ Nghiêm làm bị bệnh, bị bệnh tất nhiên không thể chạy tán loạn khắp nơi.

"Đây chính là điểm tâm ngài yêu thích nhất. " Như Ý để điểm tâm trước mặt Ban Họa: "Ngài thật sự không ăn sao?"

Ban Họa quay mặt: "Không ăn, cầm lấy chuẩn bị tặng người khác đi!”

"Ngài chuẩn bị cầm lấy đi tặng ai vậy?" Như Ý cười híp mắt dỗ dành nàng: "Nô tỳ sắp xếp người đưa qua."

"Đưa đếnphủ Thành An Bá, nói là Thế Tử tặng. " Ban Họa nhớ tới Dung Hà đã giúp nàng một chuyện lớn như vậy, nàng còn chưa nói câu cảm

https://thuviensach.vn

tạ với người ta, liền đứng lên nói: "Đợi chút nữa, ta đi thư phòng cầm ít đồ, gọi hộ vệ đưa qua luôn."

Ban gia không bao giờ thiếu thư tịch tranh chữ trân quý, lần này Ban Họa tặng là một bức tranh, nghe nói là của một vị họa sư nổi danh mấy trăm năm trước để lại. Có phải là thật hay không bọn họ không biết, dù sao vẽ rất đẹp, chữ viết rồng bay phượng múa, nhưng nhận cũng không làm gì, đến bây giờ nàng vẫn không nhìn ra chữ trên đó viết gì.

"Bá gia. " Đỗ Cửu để một phong thư trước mặt Dung Hà: "Đây là tin tức biên quan truyền đến."

Dung Hà cầm lấy phong thư, mở ra nhìn xong, đặt bên ánh nến đốt thiêu hủy: " Bên Nghiêm gia kia có động tác gì?"

"Một canh giờ trước Nghiêm Trà đến phủ Trưởng Công Chúa đội gai nhận tội, nhưng Trưởng Công Chúa không gặp hắn." Đỗ Cửu nghĩ: "Nghiêm gia làm đến đây thật là... lớp vải lót mặt đã không còn."

"Nếu ta là Nghiêm Trà, người đầu tiên muốn gặp không phải Trưởng Công Chúa, mà là Phúc Nhạc Quận Chúa. " Dung Hà nhìn bức thư đã bị đốt thành tro bụi,lạnh nhạt nói: " Phúc Nhạc Quận Chúa mới là người buộc chuông chuyện này, Trưởng Công Chúa cũng tốt, Tĩnh Đình Hầu phủ cũng được, đều bởi vì Phúc Nhạc Quận Chúa mới làm thành động tĩnh lớn như vậy, hắn đi cầu Trưởng Công Chúa có tác dụng gì?"

"Cái này..." Đỗ Cửu do dự nói: " Trưởng Công Chúa mới là người làm chủ Ban gia, đi cầu Trưởng Công Chúa không phải mới đúng sao?"

Dung Hà không nói gì, hắn chưa từng quen biết người Ban gia, chỉ sợ cũng giống Nghiêm gia cho rằng như vậy, thế nhưng đã được nhìn thấy phong cách làm việc của Ban gia, y có thể xác định một việc, người liên hệ với nhà này, không thể dựa theo lẽ thường tới.

https://thuviensach.vn

"Bá gia, quản sự Tĩnh Đình Hầu phủ cầu kiến, nói là lệnh của Hầu Thế Tử, đưa tạ lễ cho người."

Dung Hà thổi tắt ánh nến, đứng dậy mở cửa sổ ra, gật đầu nói: "Để hắn vào."

Ban gia phái quản sự ngũ quan đoan chính tới, ăn mặc y phục sạch sẽ gọn gàng, đục lỗ nhìn sang, thật đúng là không giống hạ nhân trong phủ.

"Bái kiến Thành An Bá."

"Không cần đa lễ." Mắt Dung Hà nhìn quản sự: "Không biết sao Thế Tử lại đưa tạ lễ cho tại hạ?"

"Bá gia vì lẽ phải bênh vực Quận Chúa, Hầu Gia và phu nhân còn có Thế Tử đều rất cảm tạ. Thế Tử biết ngài chính là quân tử đương thời bên ngoài, người không thích vàng bạc tục vật, cho nên chuẩn bị ít lễ mọn, mong Bá gia không ghét bỏ." Quản sự quay người lấy cặp lồng từ tay gia đinh, một cuộn tranh ống, đưa cho Đỗ Cửu.

"Thế Tử khách khí, Dung mỗ chỉ nói ra sự thật, đảm đương không nổi chữ tạ này."

" Rất nhiều người thiên hạ đều biết sự thật, nhưng không phải mỗi người đều dám nói ra.” Quản sự hành đại lễ với Dung Hà: "Không dám phiền Bá gia, tại hạ cáo từ."

Chờ sau khi quản sự rời đi, Đỗ Cửu bày hai món đồ trước mặt Dung Hà.

Nghe nói Ban gia giàu nứt vách, cho người tặng lễ chỉ có hai món, đây quả thật là quá ít ỏi.

https://thuviensach.vn

Dung Hà mở cặp lồng ra, lấy dĩa điểm tâm ra, điểm tâm màu xanh nhạt nhìn mê người vô cùng, y nhịn không được cười. Dùng đũa bạc trong hộp để kẹp một cái bỏ vào miệng.

"Bá gia!" Đỗ Cửu giật nảy mình, sao Bá gia có thể trực tiếp ăn những vật này, lỡ như có độc thì làm sao bây giờ?

Dung Hà khoát tay với hắn, để đũa xuống mở ống tranh.

Đỗ Cửu: Vừa ăn điểm tâm vừa xem vẽ, Bá gia ngài không bị quy củ Ban gia ảnh hưởng chứ?

Lão tổ tông đều nói, gần mực thì đen, xem ra lời này có đạo lý đấy.

Mở nắp ống tranh, Dung Hà cẩn thận từng li từng tí lấy cuộn tranh đã vàng ố ra, sau đó mở bức tranh ra.

"Hàn sơn vọng nguyệt đồ?!"

Đỗ Cửu kinh hãi mà nhìn bức tranh này, thiết chút la lên thành tiếng, đây chính là 《 Hàn sơn vọng nguyệt đồ 》 ư!

《 Hàn sơn vọng nguyệt đồ 》 là do Triệu Tất Tông mấy trăm năm trước vẽ nên, nghe nói đây là tác phẩm cuối cùng khi ông còn sống tạo ra, bao hàm tất cả tình cảm và tưởng niệm của ông đối với vong thê.

Nghe nói Hoàng Đế tiền triều vì nịnh nọt sủng phi mà tìm danh họa, phái người nghe ngóng bức họa này khắp nơi, cũng không tìm được bút tích thực.

Cho nên trọng điểm là bức họa này tại sao ở chỗ này?

Không đúng, phải nói, vì sao Ban gia lại tặng nó cho Bá gia?

https://thuviensach.vn

Hắn không nên ghét bỏ keo kiệt người Ban gia, người nhà này không phải keo kiệt, mà là quá hào phóng, hào phóng đến đầu óc có chút không bình thường. Thứ này có thể lấy ra làm bảo vật gia truyền, ai mà ngốc đến độ lấy ra tặng người, có bị ngốc hay không?!

Mặc dù không phải người Ban gia, nhưng trong nháy mắt này, Đỗ Cửu vẫn đau lòng vì người Ban gia:" Ban Thế Tử không hổ là thiếu gia ăn chơi, lễ này đưa đến thực sự là..."

Dung Hà nhìn bức tranh này, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn: "Không phải hắn."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Đào Sindy

"Chân trời xa xăm vẫn có lúc nghèo khó, chỉ có nơi nhớ nhau vô tận..."

Trong lòng Đỗ Cửu đọc xong bài thơ này, biểu lộ vi diệu nhìn Dung Hà, câu thơ này... Thật có ý tứ.

Trong nhà Dung Hà cất giữ một bức tranh thật của Triệu Tất Tông, cho nên bức họa này sau khi mở ra hắn đã không thể xác định, đây quả thật là chính là sở tác của Triệu Tất Tông, hơn nữa còn chính là tác phẩm cuối cùng trong truyền thuyết của Triệu Tất Tông khi còn sống.

Thu sơn minh nguyệt táng hoa hồn, tịch mịch tương tư vô xử tồn*, bức tranh này mang theo một ít cô tịch, lại mang theo vài phần chờ mong, mong cái chết, mong đợi gặp vong thê. Với tuổi già sức yếu, sau khi Triệu Tất Tông cáo lão hồi hương đã nói, chết là kết cục tốt nhất của ông.

*tạm dịch: trăng mùa thu trên núi như đóa hoa bị chôn vùi, tịch mịch tương tư không sinh trưởng nỗi.

Nhưng không biết ông nhớ vong thê, hay lúc tuổi trẻ quá hăng hái?

"Bá gia. " Đỗ Cửu thấy Dung Hà nhìn chằm chằm bức tranh này không thả, nhỏ giọng nhắc nhở nói: " Tranh này không phải Ban Thế Tử

https://thuviensach.vn

tặng, chẳng lẽ là... Quận Chúa tặng?"

Nam chưa cưới, nữ chưa gả, tiện tay đưa ra bức tranh trân quý như thế, câu thơ trên bức tranh còn mập mờ như vậy, chẳng lẽ Ban Quận Chúa có tình yêu nam nữ với Bá gia, không phải ai cũng bỏ ra lễ lớn như vậy?

Hắn có chút tin tưởng Ban Quận Chúa rất có địa vị trong Ban gia, không phải cô nương nhà ai cũng dám đưa đồ vật hiếm có như thế cho một nam tử không quen không biết?

"Ai tặng không quan trọng " Dung Hà thu hồi bức tranh, thả lại vào ống tranh lần nữa: "Chuyện lúc trước ngươi làm rất khá."

"Bá gia, thuộc hạ nhớ tới một chuyện. " Bỗng nhiên Đỗ Cửu nói: " Khoảngthời gian trước có một phụ nhân dẫn tiểu hài ngăn cản xe Tĩnh Đình Hầu, tự xưng từ đồng huyện Tiết Châu đến, nói trượng phu bị phán án oan."

“Cản xa giá Tĩnh Đình Hầu?" Dung Hà bỏ ống tranh vào Đa Bảo các, tựa tiếu phi tiếu nói: "Đại Lý Tự và Hình bộ nàng không đi, vì sao hết lần này tới lần khác đi cản xe một Hầu tước?"

Đỗ Cửu lắc đầu: "Thuộc hạ không biết, nhưng Tĩnh Đình Hầu cũng không để ý tới người này, nói thẳng mình không có chút thực quyền nào trong triều, không thể giúp nàng chiếu cố."

Nói thật, lúc nghe Tĩnh Đình Hầu nói ra lời này, Đỗ Cửu cảm thấy ý nghĩ Ban gia có chút khác với người thường.

Lão tử không hề cố kỵ nói mình không có thực quyền, nhi tử không có việc gì lại thích tìm núi chôn vàng bạc châu báu, nữ nhi tặng lễ cho nam nhân, đưa tới trân phẩm ngay cả có tiền cũng mua không được, cả nhà này dùng hành động thực tế để chứng minh cho cái gọi là hoàn khố đến phá gia chi tử.

https://thuviensach.vn

Hoàn khố nhà khác đều ham mê sắc đẹp cờ bạc ỷ thế hiếp người, người nhà này ăn mặc mặc dù đẹp đẽ, nhưng đường đường là Hầu Gia lại bị Hầu phu nhân quản chế, thị thiếp động phòng bên người một người cũng không có; Mặc dù Thế Tử chơi bời lêu lổng, nhưng không thấy hắn đi đùa giỡn dân nữ hoặc hiện thân ở sòng bạc, mỗi ngày dẫn theo mấy tên hộ vệ rêu rao khắp nơi, chỉ đấu dế chọi gà, trông thấy tay chơi đùa giỡn dân nữ còn muốn mở rộng chính nghĩa, thích ức hiếp nhất là Tạ gia Nhị Lang, nhưng hai nhà này có thù cũ, cũng không tính bị ức hiếp hay sỉ nhục.

Xem ra, cả nhà này không giống bình thường, cũng không quá vui, thế nhưng ngẫm nghĩ lại, người một nhà này tiêu xài cũng là tài sản tổ tiên nhà mình để dành, mặc dù không làm chính sự, nhưng cũng chưa từng làm qua chuyện xấu, cùng người nào đó mặt ngoài quân tử, trên tay dính máu gia tộc mà so sánh, ngược lại phẩm tính nhà này tốt nhất.

Thế nhưng vì sao tất cả mọi người nghĩ đến Ban gia, trên cơ bản đều nghĩ đến hình tượng lười nhác xa hoa lãng phí của họ?

Không đúng, nhà bọn họ quả thực rất lười nhác và xa hoa lãng phí.

Nếu như không phải vì Bá gia và Ban gia có lui tới, chỉ sợ hắn sẽ không để ý đến người Ban gia, bởi vì người nhà này không có hảo ý gì. Nhưng khi hắn vì các chuyện trùng hợp, bắt đầu chú ý đến người Ban gia, liền phát hiện người nhà này thật ra cũng không phải làm cho người chán ghét như vậy, thậm chí còn là một nơi hài hước.

Đại khái đây chính là nguyên nhân Bá gia lai vãng với người Ban gia đi.

"Thế Tử đưa lễ tới thực sự quá quý giá. " Dung Hà nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, tâm tình rất tốt nói: " Ta cũng nên đưa chút đáp lễ qua mới đúng."

https://thuviensach.vn

Quản gia Bá phủ nghe thấy Bá gia muốn mở phòng ngân quỷ, liền vội vàng cùng mấy quản sự khác chạy tới, riêng phần mình móc ra chìa khoá mở ra tầng kho.

Dung thị nhất tộc, tổ tiên mấy đời hiển hách, bối phận tổ phụ Dung Hà, thanh danh Dung gia trên đại nghiệp đã đạt đến đỉnh điểm. Đương kim bệ hạ lúc tuổi nhỏ, tổ phụ Dung Hà chính là thái sư Thái Tử, mặc dù bệ hạ đăng cơ không lâu, tổ phụ liền bệnh chết, nhưng bệ hạ vẫn ghi công đế sư.

Khố phòng Dung thị, chất đầy tài sản Dung gia qua các đời. Dung Hà cầm hộp ô mộc từ trên kệ, lau bụi, mở nắp hộp ra.

Trong hộp bày một bộ đồ trang sức do huyết ngọc chế thành, trâm cài đầu, khuyên tai, vòng tay, cánh tay xuyến*, dây trán, ngọc bội, mỗi một cái đều đỏ thẫm như máu, lại là mỹ cảm khó tả.

*vòng bằng vàng quấn nhiều vòng quấn ở bắp tay như người Ai Cập.

Tổ tiên Dung thị từng có người đảm nhiệm qua đại quan tiền triều, đồng thời còn cưới được Công Chúa tiền triều, cho nên dòng của Dung Hà, trên người còn có huyết thống hoàng thất tiền triều. Nhưng lúc tổ tiên cưới Công Chúa, tiền triều đang thời kỳ cường thịnh, thời điểm tiền triều bị hủy diệt, người làm quan của Dung thị trong triều đã mất, cho nên khi tân triều thành lập, coi như người nhà lại lần nữa vào triều làm quan, cũng chưa từng có người hoài nghi lòng trung thành của người Dung gia, ngược lại cảm thấy người Dung gia huyết mạch cao quý.

Bộ trang sức huyết ngọc này, nghe nói là một trong những đồ cướicủa vị Công Chúa kia. Dung gia thích thị thư*, không hưởng lại tốt, cho nên những đồ vật lộng lẫy này, đều giữ trong khố phòng.

*kinh thi và thư kinh

https://thuviensach.vn

Lúc còn rất nhỏ, Dung Hà theo mẫu thân vào khố phòng, cảm giác bộ đồ trang sức này cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng chưa bao giờ thấy nữ quyến nào trong nhà mang qua, khi đó y còn không dám lén lấy, chỉ sợ phụ thân trách phạt, từ trước tới giờ không dám nói chuyện này ra.

Đậy nắp hộp ô mộc, Dung Hà thuận tay cầm nghiêng mực trên kệ, liền ôm hộp ra nội khố.

Tĩnh Đình Hầu phủ, Ban Hoài gặp Nghiêm Trà.

Nghiêm Trà nghĩ là người cũng sẽ giống Trưởng Công Chúa, nói gì cũng không gặp hắn. Thế nhưng hắn không nghĩ tới là, người Ban gia không chỉ có rất nhanh gặp hắn, còn dâng trà nóng cho hắn. Ngày xưa đây chỉ là lễ nghi cơ bản, nhưng thời khắc này với Nghiêm Trà mà nói, hắn lại cảm động đến cực điểm.

"Tiểu Nghiêm đại nhân." Ban Hoài ngồi ở vị trí đầu, biểu lộ nhìn hết sức nghiêm túc: "Xin hỏi hôm nay đến, có gì muốn nói?"

"Vãn bối tới tạ lỗi với quý phủ, xá đệ và gia mẫu lỗ mãng, khiến quý phủ và Quận Chúa gặp phiền phức, Nghiêm thị nhất tộc áy náy vô cùng, nhưng gia phụ bệnh nặng, không thể đứng dậy, nên do vãn bối thay người đến quý phủ tạ lỗi." Nghiêm Trà đặt chén trà xuống, đi đến trong phòng, hơi vén áo bào lên quỳ một gối xuống: "Danh tiết nữ nhi rất đáng quý, Nghiêm gia ta làm việc không đúng, mong có thể hành lễ bồi tội với Quận Chúa."

Dưới đầu gối nam nhi là vàng, lạy trời quỳ đất lạy phụ mẫu, không cho phép quỳ trước ai, không vì chuyện gì mà khuất nhục. Nghiêm Trà là trưởng tử Nghiêm gia, người thừa kế Nghiêm gia tương lai, lại quỳ xuống ngay trước mặt Ban Hoài, tư thái có thể nói là thấp đến bụi bặm.

Ban Hoài nhìn Nghiêm Trà quy củ quỳ trước mặt mình, quay đầu nhìn Ban Hằng giả bộ như nghiêm túc uống trà.

https://thuviensach.vn

Ban Hằng nghiêng thân, không lên tiếng. Ban Hoài trừng mắt liếc hắn một cái, hắn đặt chén trà xuống đi tới đưa tay đỡ Nghiêm Trà.

"Nghiêm đại nhân không cần hành đại lễ như thế. " Gần đây Ban Hằng theo Ban Họa rèn luyện thân thể, thân thể mặc dù không cường tráng bao nhiêu, nhưng khí lực lại lớn hơn chút ít, Nghiêm Trà là thư sinh tay trói gà không chặt chưa kịp xoay qua hắn, bị hắn nhấc từ dưới đất lên: "Có chuyện gì cứ ngồi mà nói."

Mấy ngày nay Nghiêm Trà không được nghĩ ngơi tốt, cả người nhìn như già đi mấy tuổi, không thấy phong độ nhẹ nhàng ngày xưa, hắn bị Ban Hằng từ dưới đất kéo lên về sau, nhìn càng thêm chán nản.

"Mong Hầu Gia để vãn bối gặp Quận Chúa một lát, để vãn bối tự mình tạ lỗi với Quận Chúa."

Ban Hoài thản nhiên nói: "Chỉ sợ... Không được rồi."

"Vãn bối biết, bây giờ nói bao nhiêu lời xin lỗi đi nữa, cũng không thể đền bù tổn thương Quận Chúa nhận, bỉ phủ cũng không dám yêu cầu xa vời Quận Chúa thật sự tha thứ cho chúng ta. " Nghiêm Trà cười khổ: "Chỉ cầu có thể gặp Quận Chúa một lát, kể rõ áy náy của chúng ta, vãn bối đã thấy đủ."

Ban Họa đứng ngoài cửa, nghe giọng nói Nghiêm Trà đầy vẻ mỏi mệt truyền ra từ trong nhà,dẫn tỳ nữ đi vào.

"Tiểu Nghiêm đại nhân muốn gặp tiểu nữ tử, không biết có chuyện gì?"

Nghiêm Trà quay đầu, cả người có chút thất thần. Chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc mặc huyết sắc tú hồng mai bày váy, đầu đội dây trán hồng ngọc châu từ bên ngoài đi đến, sự xuất hiện của nàng, khiến tất cả người và vật tinh xảo ngoài kia đều ảm đạm phai mờ.

https://thuviensach.vn

Phía sau nàng có mấy mỹ tỳ, giống như chúng tinh củng nguyệt vào phòng, hắn tựa hồ còn có thể nghe mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng.

Đây là mạch đà hương, hương liệu nước phụ thuộc tiến cống, bởi vì lượng ít ỏi, cho nên nữ quyến có thể được bệ hạ ban cho vô cùng ít ỏi.

"Tại hạ bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa." Nghiêm Trà quy củ hành lễ với Ban Họa, lễ này làm rất tiêu chuẩn, nhìn không ra có chút không tình nguyện hay lừa gạt nào.

"Tiểu Nghiêm đại nhân không cần khách khí." Ban Họa rủ xuống mí mắt, nhận chén trà tỳ nữ bưng tới, bàn tay sơn móng tay cầm chén trà, mở nắp ra áp môi xuống, Nghiêm Trà nhìn thấy trên tay nàng có một tấm khăn gấm, sau đó dùng khăn gấm xoa môi trơn bóng đỏ thẫm.

Hắn thu tầm mắt lại, cúi đầu thấp hơn: "Hôm nay tại hạ đến là để tạ lỗi với Quận Chúa."

"Tạ lỗi?" Ban Họa nghiêng đầu một chút, hình như lúc này mới dùng mắt nhìn Nghiêm Trà: "Ta đã nói từ sớm, ta với Nghiêm gia các ngươi không đội trời chung, ngươi không cần nói xin lỗi ta, ta cũng không thèm để ý những thứ này."

Đáy lòng Nghiêm Trà trầm xuống, vái chào Ban Họa thật sâu:"Nghiêm mỗ tự biết việc này sai vô cùng, không dám yêu cầu xa vời Quận Chúa khoan dung. Nguyện thân thể Quận Chúa an khang, thanh xuân mãi mãi, đẹp như Kiểu Nguyệt trên trời, quãng đời còn lại vui vẻ vô ưu."

Ban Họa nghe vậy cười khẽ một tiếng, một tay chống cằm nhìn Nghiêm Trà: "Tiểu Nghiêm đại nhân biết nói chuyện như thế, chỉ tiếc con người của ta có chút kỳ quái, không thích nghe nhất là người khác nói lời hay."

Ban Hằng trừng mí mắt lên, không thích lời nói hay?

https://thuviensach.vn

Người nhà họ Nghiêm thật có ý tứ, làm chuyện trước sau mâu thuẫn, thật không biết bọn họ thông minh hay là ngu xuẩn. Nghiêm Trà này biết nói chuyện như thế, lại không dụ dỗ phu nhân Trần thị của mình, Trần thị bị bà bà làm cho sinh non, chỉ sợ cũng đã thương tâm tới cực điểm, cho nên mới hạ quyết tâm ly hôn cùng nam nhân này.

Cùng giường chung gối đã nhiều năm, thật vất vả mang thai hài tử lại sẩy mất, đối với Trần thị mà nói, ắt hẳn thống khổ rất nhiều.

Ban Họa rất may mắn mình là một Quận Chúa, không cần vì Nghiêm gia uy hiếp mà gả vào cửa. Trần thị là nữ nhân dịu dàng như vậy, còn không thể ở Nghiêm gia sống được cuộc sống tốt, huống chi là nàng?

Nữ nhân mỹ lệ, dù làm động tác gì cũng mê người, cho dù nét mặt nàng mang theo châm chọc, cho dù giọng điệu của nàng không dịu dàng, nhưng trong thiên hạ không có bao nhiêu nam nhân trước mặt mỹ nhân như vậy có thể tức giận.

Đương nhiên, Nhị Hoàng Tử trong đầu có bệnh kia là ngoại lệ.

Nghiêm Trà đang muốn mở miệng nói chuyện, quản gia Ban gia đi đến.

"Hầu Gia, hộ vệ phủ Thành An Bá cầu kiến."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Đào Sindy

Ban Hằng nhìn phía cửa, lúc này Thành An Bá phủ phái người tới đây làm gì? Chuyện đại lang Nghiêm gia đến nhà họ nhận tội, chỉ sợ đã sớm truyền khắp Kinh Thành, lúc này Thành An Bá phủ phái người tới, không sợ người nhà họ Nghiêm nghĩ y cố tình đến chế giễu sao?

Đỗ Cửu đi theo sau lưng quản sự, một đường tiến vào chính sảnh, hình như hắn không ngờ rằng Nghiêm Trà cũng ở đây, hành lễ với người nhà Ban gia, trả lại Nghiêm Trà một đại lễ.

Đỗ Cửu là cận vệ bên người Dung Hà, cho nên người quen Dung Hà trong Kinh Thành đều biết Đỗ Cửu. Nghiêm Trà nhìn thấy Đỗ Cửu, trong lòng càng giật mình hơn người Ban gia, nhưng hắn nghĩ đến đầu tiên không phải Dung Hà đến xem trò cười Nghiêm gia, mà kinh ngạc tại sao Dung Hà lại lui tới với Ban gia.

"Đỗ hộ vệ mời ngồi." Mắt Ban Hằng nhìn hai cái hộp trong tay Đỗ Cửu, hộp không lớn không nhỏ, nhìn có chút giống dùng để chứa thư tịch hoặc bút mực giấy nghiên.

Buổi sáng tỷ hắn dùng danh nghĩa của hắn đưa lễ cho Thành An Bá, lúc này không phải nên xem lễ sao? Buổi sáng mới đưa qua, lúc này đã trả lễ về, có phải hơi gấp không?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến bên trong có thể chứa là bút mực giấy nghiên, trong nháy mắt Ban Hằng không có hứng thú, người nhà họ, ngoại trừ tổ mẫu và mẫu thân thông thơ văn, ai mà có thể đọc sách viết chữ đâu.

"Tại hạ không dám. " Đỗ Cửu thấy Nghiêm Trà Tướng gia công tử còn đứng đấy, hắn là một hộ vệ nho nhỏ đương nhiên không thể ngồi:"Thế Tử đưa tới tạ lễ quá quý giá, trong lòng Bá gia vừa vui vừa bất an, cảm ơn Thế Tử đã bỏ đi thứ yêu thích. Đây lễ mọn Bá gia chuẩn bị cho Thế Tử, mong Thế Tử không ghét bỏ."

"Dung Bá gia quá khách khí, đó chỉ là đồ chơi nhỏ không đáng tiền, còn cầngì đưa lễ lại. " Ban Hằng khoát tay áo, hoàn toàn thất vọng: "Bá gia như vậy, quá mức xa lạ."

Tay Đỗ Cửu bưng hộp run run, đồ chơi nhỏ không đáng tiền?

Đây chính là 《 Hàn sơn vọng nguyệt đồ 》, thật đấy!

Đồ chơi nhỏ không đáng tiền nhà ai mà trân quý như vậy?! Từ nhỏ đã được Dung gia thu dưỡng, Đỗ Cửu vẫn luôn ở bên người Dung Hà, tự nhận được chứng kiến không ít đồ tốt, nhưng chưa bao giờ thấy qua người không câu nệ tiểu tiết như Ban gia đấy.

"Nếu Thế Tử không nhận, mới xa lạ." Đỗ Cửu cười nói: " Thế Tử đưa tranh đến, Bá gia yêu thích không buông tay, nói thẳng là đồ tốt vô cùng quý giá."

"Khụ, khách khí khách khí. " Ban Hằng liếc mắt nhìn Ban Họa, tỷ hắn lấy danh nghĩa của hắn, đưa Dung Hà thứ gì rồi?

Ban Họa không để ý Ban Hằng, ngược lại làm chủ để quản gia nhận đồ Đỗ Cửu đưa đến.

https://thuviensach.vn

Đỗ Cửu thấy thế, càng phát giác bức tranh kia là Ban Quận Chúa cố ý đểngười ta đưa tới.

Đỗ Cửu đưa đáp lễ xong, liền lập tức cáo từ, xem ra Nghiêm Trà, Đỗ Cửu thật chỉ là đến đưa lễ, quan hệ cá nhân hai nhà nhìn qua cũng không phải đặc biệt tốt.

Ban gia vì sao đưa tạ lễ cho Dung Hà?

Nghiêm Trà nhớ tới mấy ngày trước đây Dung Hà ngay trước đông đảo người đọc sách khen Ban Họa mấy lời. Cũng bởi vì Dung Hà là huyền thoại, mới khiến Nghiêm gia bị hủy thanh danh triệt để. Ngay từ đầu hắn đối với việc này phẫn nộ mười phần, thế nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi, phụ thân bệnh nặng ở nhà, Dung Hà lên chức vị, hắn bỗng nhiên hiểu rõ. Dung Hà không phải giúp Ban gia nói chuyện, mà là giúp đỡ bệ hạ nói chuyện, nhà bọn họ rút cuộc nhận nghi kỵ của bệ hạ rồi.

Nếu không, mấy ngày gần đây vì sao động tĩnh trên triều lớn như thế, rất nhiều quan viên giao hảo cùng Nghiêm gia đều bị biếm đến vùng đất nghèo nàn, thậm chí ngay cả mấy quan ủng hộ Thái Tử, cũng nhận trách phạt.

Nhà bọn họ vẫn luôn lén ủng hộ sau lưng Thái Tử, ngay cả người Thạch gia cũng không biết, Hoàng Thượng tại sao lại cảm kích?

Đáng sợ nhất là, chỉ sợ Dung Hà cũng biết nhà bọn họ âm thầm ủng hộ Thái Tử, cho nên mới ở thời điểm này, thà đắc tội nhà bọn họ, cũng phải đứng ra bảo trụ thanh danh Ban Quận Chúa.

Buồn cười thế nhân đều cho rằng Dung Hà là một quân tử quang minh lỗi lạc, há biết thực chất bên trong của y cũng là một tiểu nhân nóng vội mà thôi.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Nghiêm đại nhân. " Ban Họa nhìn về phía Nghiêm Trà: "Ngươi nói xin lỗi ta đã nghe được, mời ngươi trở về đi."

Khóe miệng Nghiêm Trà giật giật, nhìn nữ tử xinh đẹp bức người này, nhớ tới đệ đệ bị bệnh liệt giường, vái chào nàng thật sâu: "Tại hạ cáo từ."

"Đi thong thả không tiễn."

Đi ra Tĩnh Đình Hầu phủ, Nghiêm Trà cưỡi trên lưng ngựa, nhìn bách tính lui tới bốn phía, nội tâm có chút lo sợ không yên, Nghiêm gia nhận nghi kỵ của bệ hạ, ngày sau nên đi nơi nào?

Đi đến một đoạn đường phía trước, hắn và đại lang Trần gia không hẹn mà gặp. Người này mấy ngày trước còn là đại cữu huynh của hắn, hiện tại hai nhà đã từ thân gia biến thành cừu gia, ánh mắt đại cữu huynh nhìn hắn, giống như đang nhìn kẻ đáng ghét nhất thế gian.

"Huynh trưởng..."

"Mong Nghiêm đại nhân không nên nhận thân thích quan hệ, Trần gialà tiểu môn tiểu hộ*, tại hạ đảm đương không nổi một tiếng huynh trưởng của ngươi." Sắc mặt Trần gia đại lang hết sức khó coi, ngay cả lời cũng không muốn nói nhiều hơn nửa câu với Nghiêm Trà, quay người muốn đi.

*cửa nhỏ, nhà nhỏ

"Trần huynh, lệnh muội... Thân thể thế nào?" Nghiêm Trà nhớ tới Trần thị, nhịn không được hỏi.

"Ha " Trần gia đại lang cười lạnh: "Có liên quan gì tới ngươi?"

Nghiêm Trà kinh ngạc nhìn bóng lưng Trần gia đại lang, chỉ cảm thấy trời đất này to lớn, lại không có chỗ hắn cảm thấy nhẹ nhõm rồi.

https://thuviensach.vn

Ban Hằng để hai cái hộp phủ Thành An Bá đưa đến trước mặt Ban Họa, trong một chiếc hộp bày biện một nghiên mực, trong một chiếc hộp bày đầy đồ trang sức địa huyết ngọc. Không biết những huyết ngọc này là từ đâu mà tìm được, vậy mà không có chút tạp chất nào, diễm lệ như dòng máu đỏ sẫm, đẹp đến mức yêu dã.

"Thành An Bá... Cũng rất hào phóng." Hắn nghĩ nửa ngày, chỉ có thể dùng từ ngữ này để hình dung, bởi vìhộp huyết ngọc này có tiền cũng mua không được, mà chế tác lại mười phần tinh tế, không giống như là đồ vật dân gian.

"Thật đẹp." Ban Họa lấy vòng tay ra đeo, huyết ngọc đỏ thẫm đeo lên tay nàng càng tôn lên làn da trắng nước ngọc đẹp.

Ban Hằng ghét bỏ đẩy nghiêng mực ra: " Nghiên mực này là hắn tùy tiện lấy ra cho đủ số."

Hai người đều lấy hắn làm chiêu bài mà tặng đồ, kết quả cho hắn một nghiên mực, hắn lại không thích viết chữ, cho hắn cái đồ chơi này làm gì?

Thân là Thế Tử Hầu phủ, Ban Hằng cảm thấy tôn nghiêm của mình bị khiêu chiến.

Thật đáng ghét, nhưng hắn không dám phàn nàn.

" Lần trước không phải ngươi muốn mua đại nguyên soái vô địch gì đó sao?" Ban Họa có được đồ trang sức xinh đẹp như vậy, tâm tình đặc biệt tốt, lập tức cho Ban Hằng năm trăm lạng bạc để hắn đi mua đại nguyên soái ngưỡng mộ trong lòng.

Đại nguyên soái vô địch, là một con gà trống lớn có sức chiến đấu cực kỳ dũng mãnh.

https://thuviensach.vn

Lập tức Ban Hằng bắt đầu vui vẻ, cũng mặc kệ nghiên mực này rồi, bắt lấy tỷ tỷ mà khen, nơi này đẹp, nơi kia xinh, dỗ đến cuối cùng Ban Họa lại cho hắn thêm một trăm lượng.

Về phần nghiêng mực bị tỷ đệ Ban Họa bỏ sót, chào giá ở bên ngoài chí ít được tám trăm lượng trở lên, chỉ tiếc nó gặp được hai người tỷ đệ không biết hàng, chỉ có thể thành thứ không đáng một đồng.

Sau năm ngày, chức vị Trần gia đại lang lên chức, bổ khuyết vào chỗ trống Nghiêm đảng. Đến hơn nửa tháng, rất nhiều Nghiêm đảng nhận lấy chèn ép, chức vị trống ra rất nhanh bị người bổ khuyết vào, chỉ có chức vị Tả tướng của Nghiêm Huy không chịu ảnh hưởng. Sau ngày thứ ba Nghiêm Trà tự mình đến Ban gia thỉnh tội, Hoàng Đế thậm chí còn thưởng một ít gì đó đến Nghiêm gia, nói là một chút động viên.

Ngay lúc ai cũng không ngờ dụng ý củabệ hạ, Nghiêm Huy lấy cớ bệnh tật trên người, đồng thời đưa ý từ quan với bệ hạ.

Vân Khánh Đế không đồng ý, đồng thời càng thêm lo lắng với Nghiêm Huy. Cuối cùng Nghiêm Huy không bị sa thải khỏi chức Tả tướng, chỉ là Nghiêm đảng đã từng có sức ảnh hưởng trong Kinh Thành cứ như vậy bị đánh tan, từ nay về sau Nghiêm gia uy vọngrớt xuống ngàn trượng, tất cả phong quang đều bị Thạch gia thay thế. Chư thần trong triều xưng Thạch Sùng Hải là Thạch Tướng, chữ Hữu chính giữa bị mọi người vô tình quên đi.

Trận tuyết rơi đầu tiên bay lả tả xuống, toàn bộ Kinh Thành lâm vào một thế giới trắng xoá.

Tâm tình Ban Họa rất tốt, bởi vì nàng bảo người ta làm áo lông chồn cuối cùng cũng phát huy tác dụng rồi.

Váy xòe mẫu đơn tú hồng, áo lông Tuyết Hồ trắng xóa, lại đeo lên đồ trang sức huyết ngọc Thành An Bá đưa tới, nàng ngồi trước gương đồng,

https://thuviensach.vn

soi gương đến bản thân mê mẫn.

Vì sao thế gian lại có nữ tử xinh đẹp như vậy?

"Tỷ!" Ban Hằng đứng ngoài cửa kêu to: " Bên ngoài tuyết lớn, nếu chúng ta chờ tỷ không đi, thì sẽ trễ."

Ban Họa sờ lên dây trán đỏ chót, vẽ một đóa sen hồng nở rộ giữa trán, dây trán này như hồng liên nở ra đỏ rộ, mỹ lệ yêu dã.

Mùng sáu tháng chạp, vạn thọ đương kim bệ hạ, trọng thần trong triều, tam phẩm trở lên cáo mệnh nữ quyến, đều phải vào cung vì Hoàng Thượng chúc thọ, ngày này cũng là ngày tốt lành quan viên công khai tặng quà cho bệ hạ.

Quan viên các nơi vì nịnh nọt Vân Khánh Đế, bốn phía nhao nhao bắt đầu xuất hiện thần tích, gì mà gia lúa, gì mà kỳ thạch, gì mà hiện thân Thần Long, gì mà dị thú, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, chuyện này càng thần kỳ hơn chuyện khác.

Nhưng hàng năm nàng đều muốn nghe chuyện xưa thần kỳ mọi người nói với Vân Khánh Đế, những thứ này gọi là thần tích, ông đã không nhìn ở trong mắt rồi, bởi vì trong lòng mình cũng rõ ràng, đây là chỗ dành cho những lời hoang đường quan viên muốn ông vui, ai cũng chế tác cố sự cho tốt,ông cười đầy ý tứ, chế không đủ sinh động ly kì, ngay cả nghe ông cũng không muốn nghe tiếp.

Những đại thần chế ra không biết ngán, ông nghe chuyện xưa lại quá ngán.

"Bệ hạ, điềm báo tuyết lành năm được mùa, hôm nay là ngày tháng tốt." Mắt Vương Đức nhìn sắc trời bên ngoài, hôm nay đổ trận tuyết lớn như vậy, tất cả mọi người đứng trong điện ngoài điện chờ chào bệ hạ, thời gian này chỉ sợ có chút không dễ chịu.

https://thuviensach.vn

"Ừm." Vân Khánh Đế nhìn sắc trời bên ngoài, gật đầu nói: " Đi, đi ra xem một chút."

"Bệ hạ khởi giá."

Làm tốt chức vị Quận Chúa được Hoàng Thượng sủng ái, mặc kệ Ban Họa ở nơi nào đều nhận đãi ngộ như chúng tinh củng nguyệt. Lúc nàng ngồi xa giá Quận Chúa đi qua cửa cung, hộ vệ thấy gia huy một lần trên xe, ngay cả cản cũng không cản, sau khi cung kính hành lễ thì để nàng thông qua.

Xe ngựa tiến vào cửa cung, lại đi thêm một đoạn phía trước liền ngừng lại, ma ma trong cung phái tới đã sớm chờ bên ngoài.

"Nô tỳ bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa."

Hai ma ma dẫn đường là từ cung Hoàng Hậu phái tới, lấy đó là coi trọng Hoàng Hậu đối với Phúc Nhạc Quận Chúa. Ở trong cung, tiếp đón ai, do ai tới đón đưa, cũng là mặt mũi.

"Làm phiền hai vị ma ma." Tỳ nữ thiếp thân của Ban Họa thấy hai đầu vai của ma ma tiếp đón dính đầy tuyết,phúc thân với hai người xong, hai tay dâng tặng cho hai vị ma ma mỗi người một hầu bao: "Cực khổ hai vị ma ma đợi lâu."

"Đâu có, đâu có." Hai ma ma không dám lên mặt, đáp lễ lại, khom người tiến lên vén rèm xe ngựa, chuẩn bị đỡ Quận Chúa xuống xe.

Trong nháy mắt rèm xốc lên, hai ma ma đều hít vào một hơi.

Đây là mỹ nhân bực nào, áo tuyết trâm đỏ, nhất là sen hồng giữa lông mày, lại như liệt hỏa chói lọi.

Như hồng mai trong tuyết, thế gian không thể sánh bằng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Đào Sindy

Ban Họa thích người khác dùng ánh mắt kinh diễm nhìn mình, đó là khích lệ tốt nhất đối với mình.

Nàng đưa đôi tay bảo dưỡng tỉ mỉ cho ma ma, giẫm lên ghế gỗ màu son xuống xe ngựa, cung nhân hành lễ thì nàng khẽ gật đầu, nói với ma ma dẫn đường:" Vạn thọ bệ hạnăm nay, vẫn tổ chức ở Chiêu Dương điện à? "

"Bẩm Quận Chúa, chính là ở đó. " Ma ma buông tay ra, khom người lui qua một bên: "Nô tỳ phụng mệnh Hoàng Hậu nương nương, đến đây tiếp đón Quận Chúa. "

"Hoàng Hậu nương nương luôn tốt với ta như vậy. " Trên mặt Ban Họa lộ ra mấy phần thân cận: "Vậy chúng ta mau đi, ta cũng muốn gặp nương nương."

Dù cho trên trời tuyết rơi xuống lớn hơn nữa, các quý nhân trong cung đi đến chỗ nào, cũng đều sáng bóng sạch sẽ. Váy Ban Họa thật dài vung trên mặt đất, nhóm tỳ nữ đi theo phía sau đều cúi đầu im lặng, uy nghibức người. tổ mẫutừng nói thứ uy nghi này, nhìn không thấy sờ không được, nhưng người hầu, hoa phục mỹ thực, sẽ khiến người khác tự động bái phục.

Không có người nào quan tâm ở chung với ngươi có tốt không, chỉ cần để họ hiểu, không đắc tội nổi ngươi, uy nghi tự nhiên tới.

https://thuviensach.vn

Thái giám ở cửa cung nhìn thấy Ban Họa xuất hiện, nhao nhao né tránh, không người nào dám nhìn thẳng dung mạo.

"Ừm?" Đột nhiên Ban Họa dừng bước, nhìn về phía tiểu thái giám đứng ở bên ngoài hành lang, trên người hắn mặc áo bào màu xám tùy tùng, cả người gầy gò nho nhỏ, cung kính rũ xuống nắm chặt bàn tay sung đỏ, cổ tay thật nhỏ không tương xứng với thân hình gầy còm của hắn.

"Quận Chúa, đây là thái giám thô sử trong cung. " Ma ma bổ sung một câu: "Trong nhà phạm tội, thay người thân phạm tội vào cung."

Ban Họa nhớ tới Ban gia năm năm sau, rủ mí mắt xuống nói: "Thoạt nhìn như đứa bé."

Ma ma cười bồi nói: "Quận Chúa nói đúng."

Trong lúc ma ma nghĩ vị Quận Chúa này sẽ đại phát thiện tâm, bày uy nghi chủ tử để tiểu thái giám đi về nghỉ, không nghĩ tới Quận Chúa vậy mà không nói chuyện này, mà vẫy tay với tiểu thái giám.

"Tiểu hài nhi, ngươi qua đây."

Tiểu thái giám bị đông lạnh kịch liệt, cho nên thời điểm đứng ở đằng kia, hai chân không nhịn được run rẩy, nghe có vị chủ tử gọi mình, hắn kém chút ngã trong đống tuyết. Dùng hết khí lực toàn thân đè nén tâm lý sợ hãi, hắn lảo đảo đi đến trước mặt vị quý nhân này, đầu óc trống rỗng.

Là do hắn ngại mắt quý nhân, hay làm chỗ nào không tốt?

"Ngẩng đầu cho ta xem một chút."

Hắn cảm thấy mình run đến răng đánh vào nhau, thế nhưng hắn lại không dám chống lại, lộ ra một khuôn mặt không quá sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

"Dáng dấp đứa nhỏ này thật đáng yêu. " Ban Họa cười ra tiếng, nói với ma ma dẫn đường: " Ngươi thấy nếu mặt hắn béo lên một chút thì sẽ giống gì?"

Hai mắt ma ma nhìn kỹ, lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

"Giống chim oanh tròn trịa trong chim phòng bệ hạ, nếu mặt béo lên chút càng giống hơn." Tựa hồ nhớ ra gì đó, sắc mặt Ban Họa ảm đạm, nhìn có chút không cao hứng.

Ma ma dẫn đường chợt nhớ tới, ba năm trước đây trong chim phòng bệ hạ quả thật có một con chim oanh tròn trịa, khiến Phúc Nhạc Quận Chúa yêu thích, lúc ấy ngay cả Hoàng Hậu cũng nhắc tới chuyện này, nói là chuẩn bị đưa chim oanh đến Tĩnh Đình Hầu phủ, nào biết được sau đó con chim này mắc bệnh chết rồi, từ đó về sau số lần Quận Chúa đi phòng chim liền ít hẳn.

Con chim kia có hình dáng thế nào, ma ma dẫn đường không còn nhớ rõ, huống chi phòng chim của bệ hạ không phải ai cũng có thể vào, tiểu thái giám này giống chim oanh kia không quan trọng, quan trọng là... Quận Chúa nói hắn giống, vậy hắn nhất định phải giống.

Mặt ma ma dẫn đường giật mình nói: "Quận Chúa không đề cập tới, nô tỳ còn không nhớ ra, nhìn cẩn thận, quả thật có mấy phần giống, nhưng mặt hơi gầy thôi."

"Đúng không, ta cảm thấy giống. " Ban Họa cao hứng trở lại, tiện tay lấy một lò sưởi cầm tay đưa cho tiểu thái giám:"Trở về dưỡng thân thể cho tốt chút, qua một thời gian nữa ta lại đến xem ngươi."

Lò sưởi cầm tay kia không có nhiều hoa văn, giống như đồ vật hạ nhân bên người Quận Chúa dùng. Ma ma dẫn đường thấy Quận Chúa nở nụ cười vì dung mạo tiểu thái giám, liền nói: " Nô tỳ thấy tiểu thái giám và

https://thuviensach.vn

chim oanh có duyên, không bằng điều hắn đi phòng chim làm thô sử, không chừng chim chóc phòng chim có thể trở lên càng tốt hơn."

Tiểu thái giám bưng lò sưởi, cảm thấy toàn thân mình như sống trở lại.

Quý nhân này thật đẹp, đẹp hơn những nương nương trong cung kia. Không biết quý nữ nhà ai, thậm chí ngay cả người bên cạnh Hoàng Hậu nương nương còn khách khí với nàng như thế. Bọn họ là những thái giám hạ đẳng nhất, điều muốn sống sót trên hết, chính là đôi mắt phải linh hoạt, bên người quý nhân này có hai ma ma, mặc chính là y phục trong cung Hoàng Hậu mới có.

Hắn cúi đầu đứng đấy, chỉ thấy áo choàng tuyết trắng trên người đối phương, và áo choàng hoa mẫu đơn đỏ tươi.

"Cung tiễn quý nhân."

Lúc quý nhân đi, hắn lui lại một bước, hướng người đi này làm một đại lễ.

Chờ người này đi mất dạng, hắn nâng lò sưởi trong tay, quay người nhìn về phía đất tuyết sau lưng, muốn để lò sưởi dưới đất đi quét rác, lại có chút không nỡ, đau khổ bên dưới, thời điểm đang định đem lò sưởi nhét vào trong ngực, quản sự đi tới.

Hắn cho là mình lại bị trách phạt, nhưng quản sự cười híp mắt để hắn trở về phòng nghỉ ngơi.

"Tiểu tử ngươi may mắn lắm."

Hắn nghe quản sự nói như vậy.

"Quận chúa, mời đi hướng bên này. " Ma ma tiếp đón đứng dưới bậc thang: " Thân phận nô tỳ thấp, không thể đi lên trước, mời người."

https://thuviensach.vn

"Làm phiền." Ban Họa cười với hai người, bước lên mười bậc.

"Cung tiễn Quận Chúa." Hai cái ma ma nhìn nữ tử mặc hoa phục trên bậc thềm ngọc, trong thoáng chốc lại có khí phách... Ảo giác tôn quý vô hạn.

Ban Họa đã sớm tính toán qua, bậc thềm ngọc ngoài Chiêu Dương điện là màu trắng, lúc trên người nàng mặc đỏ trắng phối hợp đi trên bậc thềm ngọc, nhất định nhìn rất đẹp.

Bông tuyết bay lả tả, trắng xoá lẫn trong đám đỏ, là diễm lệ nhất.

Thạch Tấn đứng trên bậc thềm ngọc, nhìn nữ nhân từ dưới bậc thềm ngọc từng bước một đi lên, tay nắm bội đao thật chặt. Mấy bông tuyết lọt vào trong mắt hắn, hắn trừng mắt nhìn, đáy mắt như cũ có chút mơ hồ, nhưng nữ tử trên bậc thềm ngọc kia lại rõ ràng vô cùng.

Trên váy xòe của nàng là hoa mẫu đơn sao?

Mẫu Đơn là loài hoa phong nhã lịch sự, nhưng có rất ít quý nữ dùng hoa mẫu đơn làm hoa văn trên váy, mặc dù có người làm như vậy, cũng tục hơn nhã, căn bản ép không được sự diễm lệ xinh đẹp của hoa mẫu đơn.

Thạch Tấn không nghĩ tới thế gian lại có nữ tử hợp hoa mẫu đơn như thế, tôn quý, xinh đẹp, mỹ lệ.

Hắn đi về phía trước một bước, nữ tử trên bậc thềm ngọc vừa vặn cũng ngẩng đầu lên.

Thạch Tấn trầm mặc lui về sau một bước, cúi đầu xuống khom người thở dài.

Tiếng bước chân đến gần hơn, hắn thấy được giày trên chân nàng khảm hồng ngọc, mỹ lệ lại khéo léo, rất xứng với nàng.

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân dừng trước mặt hắn, hắn thấy rõ hoa văn mẫu đơn trên váy nàng, mẫu đơn thêu đến cực đẹp, hoa mẫu đơn như thật sự nở rộ trên quần nàng, đỏ đến đâm vào đáy lòng của hắn. Hắn nghe thấy tiếng gió nổi lên, nghe được tiếng bông tuyết bay xuống, còn nghe được tiếng tim mình đập.

"Thạch đại nhân."

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt tránh thoát môi nàng, rơi vào hoa điền trên trán nàng. Hồng Liên như lửa, không biết bởi vì làn da trắng phù hợp hoa sen hồng như vậy, hay bởi vì hoa sen hồng như vậy làm nổi bật làn da trắng nõn.

"Tại hạ bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa." Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, như tuyết đọng trên đất, nhìn không thấy chút gợn sóng nào.

"Ngươi thăng quan à nha?" Ban Họa nhớ ngay lúc đầu Thạch Tấn là Vệ úy Khanh tự, hiện tại mặc ngân giáp, xem ra là lên chức.

"Nhận được hậu ái của Hoàng Thượng, hiện tại tại hạ lĩnh chức Phó thống lĩnh cấm vệ quân."

Ban Họa trừng mắt, trong đầu tính toán Phó thống lĩnh cấm vệ quân là mấy phẩm. Nàng liếc mắt nhìn Thạch Tấn, dáng người thẳng tắp, mặt như hảo nữ, lại phối hợp thân ngân giáp, đẹp mắt vô cùng, nàng nhịn không được lại chăm chú nhìn thêm.

"Quận Chúa. " Thạch Tiếp thấy nàng đứng ở ngoài điện không đi vào, nghĩ nàng khẩn trương, liền nhỏ giọng nói: " Trưởng Công Chúa, Hầu Gia, Hầu phu nhân, Thế Tử đều đã đến." Nghĩ tiếp, hắn lại bổ sung một câu: "Canh giờ đã đến rồi."

Canh giờ trong triều đã đến, nàng tới đã là hơi trễ.

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn." Ban Họa biết hắn đang nhắc nhở mình, phúc thân với hắn:"Ngoài điện hàn khí nặng, Thạch đại nhân cũng xin chú ý."

Thạch Tấn im lặng ôm quyền với Ban Họa, cho đến khi Ban Họa vào, hắn mới lại ngẩng đầu lên, chỉ còn một khúc váy đang nâng qua cửa.

Mẫu đơn nở rộ xán lạn vô cùng, giống như...bộ dáng nàng cười rộ lên khi nãy.

"Tỷ con sao còn chưa đến?" Ban Hoài nhỏ giọng nói với Ban Hằng: " Không phải các con cùng tiến cung sao?"

“Vừa rồi tiếp tỷ tỷ là ma ma bên người Hoàng Hậu, chắc là không có chuyện gì đâu. " Ban Hằng thăm dò phía cửa điện, bất đắc dĩ nói: " Hôm nay nàng mặc váy xòe phức tạp như vậy, có thể đi nhanh mới là lạ."

"Tới." Ban Hoài nhìn nữ nhi xuất hiện ở cửa điện, cười híp mắt nghĩ, không hổ là khuê nữ của ông, thật xinh đẹp.

Thân là một phụ thân, Ban Hoài cảm thấy nữ nhi của mình đẹp nhất thiên hạ, cô nương nhà khác không đuổi kịp khuê nữ nhà mình, ngay cả Công Chúa hoàng thất, trước mặt nữ nhi nhà mình, cũng không đáng chú ý bằng.

Từ nhỏ ông đã nói với Ban Họa, khuê nữ nhà mình thật đẹp, thật đáng yêu, toàn bộ Kinh Thành không ai bằng. Đến mức Ban Họa lớn lên rồi, cũng là như thế... Tự tin vô cùng.

Ban Hằng luôn cảm thấy, tỷ hắn có tật xấu là tự luyến, đều là phụ thân làm hại.

" Phù dung bất cập mỹ nhân trang, thủy điện phong lai châu thúy hương*..."

https://thuviensach.vn

* Hoa sen không bằng vẻ điểm trang của người đẹp,

Từ thuỷ điện, gió đưa lại mùi thơm ngọc ngà

Dung Hà nghe được công tử nào đó bên người đột nhiên bắt đầu đọc thơ, vẫn như thế... Không che giấu câu thơ, trên mặt mang ý cười nhìn vị công tử đó, đã thấy hắn si ngốc ngơ ngác nhìn cổng, tựa hồ bị mê hoặc tâm thần.

Y tò mò nhìn phía cửa, thấy được nữ tử mặc hoa phục chỗ cửa điện kia.

Hồng ngọc châu, hoa phụ đẹp, bước từng bước nhỏ.

Nụ cười trên mặt Dung Hà trở nên có chút hoảng hốt, y nhìn nữ tử bước chầm chậm vào trong điện, trong đầu bị sắc đỏ và trắng tuyệt mỹ kinh diễm.

Y đã từng tưởng tượng qua vô số lần bộ đồ trang sức huyết ngọc này được người ta đeo lên người, nhưng bất kể nghĩ thế nào, luôn không nhớ nổi thế gian có khuôn mặt nào có thể xứng đôi cùng bộ đồ trang sức huyết ngọc này.

Thì ra là nàng. Cũng chỉ có nàng mới xứng với bộ trang sức kinh diễm như thế.

Dung Hà cảm thấy trong lòng mình như được điền vào, như là tâm niệm khi còn bé chưa từng chiếm được đồ, rốt cục có một ngày lấy được, sau đó phát hiện vật như vậy còn đẹp hơn tưởng tượng của mình.

Tiếng nói chuyện trong điện lớn hơn chút, công tử khi nãy luống cuống đọc lên bài thơ từ, cũng phảng phất như không trông thấy nữ tử từ cửa điện đi vào, mượn tư thế uống rượu, che giấu luống cuống vừa rồi của hắn.

https://thuviensach.vn

Trong con mắt của bọn họ không nhìn nàng, nhưng trong lòng lại nhìn vô số lần.

Dung Hà bưng ly rượu lên, kính Ban Họa từ xa, ngửa đầu uống vào.

Ban Họa dừng bước lại, lộ ra một nụ cười với y.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: Đào Sindy

Con người đều có thất tình lục dục, ghen ghét cũng là một trong những tâm trạng tiêu cực.

Lúc Thạch Phi Tiên nhìn thấy Dung Hà nâng chén kính Ban Họa, trong dạ dày như vừa uống xong một vò dấm, chua xót đến khó chịu. Thạch phu nhân ngồi bên người nàng ta vỗ nhẹ mu bàn tay: "Phi Tiên, ngươi sao thế?"

"Mẫu thân, ta không sao. " Thạch Phi Tiên nhìn thoáng qua ngoài điện:"Tuyết bên ngoài lại bắt đầu rơi, không biết huynh trưởng có bị lạnh hay không?"

"Có thể vì Hoàng Thượng làm việc, là vinh hạnh của Thạch thị nhất tộc chúng ta. " Thạch phu nhân thấy nữ nhi lo lắng cho huynh trưởng, liền cười nói: " Ngươi không cần phải lo lắng, ta cho người làm y phục giữ ấm cho hắn, hắn là sẽ không quá lạnh."

Thạch Phi Tiên miễn cưỡng cười: "Vậy là tốt rồi."

Rất nhiều người muốn qua lấy lòng Thạch phu nhân, cho nên Thạch phu nhân cũng không cảm thấy nữ nhi khác thường, quay đầu nói chuyện với các phu nhân lân cận.

https://thuviensach.vn

Ban Họa đi đến ngồi xuống bên người Âm thị, bỏ tay vào lòng bàn tay Âm thị, cọ sát nhiệt độ trên người Âm thị.

"Sao tay lại lạnh thế " Âm thị sờ lên cung trang trên người Ban Họa, nâng tay nàng trong lòng bàn tay: "Con nha đầu này, vì đẹp ngay cả lạnh còn không sợ rồi."

"Vốn không lạnh, nửa đường gặp một tiểu thái giám có chút đáng thương, liền thuận tay giúp hắn một chút. " Ban Họa chen lấn bên người Âm thị: "Mẫu thân, người thật là ấm áp."

"Bởi vì ta mặc dày hơn con. " Âm thị vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải bất đắc dĩ nói: " Đều do phụ thân con làm hư."

Ban Họa cũng không giải thích, nịnh nọt cười với Âm thị một tiếng, nhu thuận vô cùng.

"Thái Tử đến, Thái Tử Phi đến."

Âm thị và Ban Họa sửa sang y phục, đứng người lên nghênh đón Thái Tử và Thái Tử Phi đến.

Thái Tử Phi Thạch thị, lúc chưa xuất giá đã có người tặng mỹ danh khiêm tốn, gả vào Đông cung trở thành Thái Tử Phi rồi, càng thêm hiền đức. Dung mạo cùng tài hoa mặc dù không bằng muội muội Thạch Phi Tiên, nhưng vẫn như cũ là nữ tử nổi danh trong Kinh Thành.

Nàng ta và Thái Tử cũng coi là phu thê tôn trọng nhau, phu thê hòa hợp, điểm không tốt duy nhất là nàng ta và Thái Tử thành hôn bốn năm, đến nay không thể sinh hạ một đứa con. Dù Thái Tử không có một lời oán giận với nàng, nhưng Nhị Hoàng Tử sắp thành hôn, nội tâm của nàng ta càng ngày càng lo lắng.

Đi vào trước đại điện, Thái Tử cầm tay nàng ta, cười với nàng ta.

https://thuviensach.vn

Mắt nàng ta nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, điều này không hợp quy củ." Nói xong, nàng ta rút tay ra từ tay Thái Tử.

Thái Tử bất đắc dĩ cười một tiếng, cùng nàng ta sóng vai tiến vào Nội Điện, nhưng nàng ta lại rơi ở phía sau nửa bước.

"Bái kiến Thái Tử, Thái Tử Phi."

Thảm rất mềm mại, Thái Tử Phi nhìn đám người rủ đầu xuống bốn phía, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Lúc đi qua bên người Ban Họa, bước chân nàng ta có chút dừng lại, ánh mắt rơi xuống huyết ngọc trâm trên người Ban Họa, đỏ đến chướng mắt.

Thái Tử chính là Đế Vương tương lai, chỗ ngồi của hắn thấp hơn Đế Vương, nhưng lại cao hơn chúng thần, cho đến khi phu thê hai người ngồi xuống, mọi người mới lạingẩng đầu lên lần nữa.

"Chư vị đại nhân mời ngồi xuống. " Thái Tử đứng dậy nói: " Hôm nay là vạn thọ phụ hoàng, ngày khắp chốn mừng vui, chư vị đại nhân không cần đa lễ như vậy."

Thái Tử nhân đức, tính tình ôn hòa, trên triều thần có danh vọng vô cùng, ngược lại Nhị Hoàng Tử luôn hồ nháo, không quan tâm thần tử. Nhị Hoàng Tử nhìn phu thê Thái Tử phía trên giả vờ giả vịt, cười lạnh một tiếng, cũng mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, sau khi hành lễ liền ngồi xuống, ngay cả biểu lộ mặt ngoài cũng chẳng muốn làm.

Chỗ ngồi của Ban Họa và Nhị Hoàng Tử đối diện, nàng để ý tới động tác của Nhị Hoàng Tử, ở trong lòng thầm mắng một câu đồ đần. Ngay cả diễn trò cơ bản cũng không biết, ngươi muốn chầu trời rồi sao.Thái Tử là huynh trưởng hắn ta, là huynh đệ cùng mẫu thân, trước mặt người ngoài ngay cả chút mặt mũi này cũng không cho Thái Tử, đợi ngày sau Thái Tử

https://thuviensach.vn

đăng cơ, coi như muốn thu thập đệ đệ là ngươi, người khác cũng chỉ sẽ cảm thấy, là đệ đệ như hắn ta quá lãnh cảm với huynh trưởng.

Ban Họa cảm thấy mình làm rất tốt, nhưng so ra cùng Nhị Hoàng Tử, nàng thuộc phái uyển chuyển khéo léo đấy.

Trong lòng Nhị Hoàng Tử rất ấm ức, thấy Ban Họa đang nhìn mình, hắn ta hung hăng trừng mắt, nhìn gì vậy, chưa từng thấy nam nhân sao?

Ban Họa đụng trúng ánh mắt hắn ta, ách, tính cách không tốt như Thái Tử biểu ca, dáng dấp còn không đẹp bằng Thái Tử.

Không biết vì sao, Tưởng Lạc cảm thấy mình vừa nhìn thấy Ban Họa, lửa giận trong lòng càng lớn hơn. Nghĩ đến những ngày mình bị giam lỏng trong cung, hắn ta liền hận không thể xé xác nàng, nhưng... Hắn không dám.

Nữ nhân Ban Họa này thực sự tà tính đến mất mặt, trước mặt phụ hoàng cũng dám diễn trò nói láo, hết lần này tới lần khác phụ hoàng còn bênh vực bộ dạng đó của nàng. Lần này bởi vì lễ vạn thọ phụ hoàng hắn ta mới xuất cung, hắn ta không muốn mới ra lại bị giam vào, lần này tạm thời tha cho tiểu tiện nhân này.

Người ngồi bên cạnh Nhị Hoàng Tử thấy Nhị Hoàng Tử nhìn chằm chằm Ban Họa không thả, lập tức bừng tỉnh đại ngộ. Quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Nhị Hoàng Tử không thích Phúc Nhạc Quận Chúa, nhưng thấy tròng mắt hắn ta nhìn chằm chằm Phúc Nhạc Quận Chúa không chuyển, hình như cũng không quá ghét.

Trên lễ vạn thọ của Hoàng Đế, không người nào dám làm ra chuyện không vui nào, coi như kiều thê mỹ thiếp trong nhà chết, trên mặt cũng phải gạt qua mà cười.

https://thuviensach.vn

Cho nên khi Vân Khánh Đế và Hoàng Hậu xuất hiện trên đại điện, thấy nụ cười này còn xán lạn hơn nụ cười kia, có một số người, hết lần này tới lần khác còn cười thành hoa cúc. Hai người Đế Hậu nhao nhao dời tròng mắt, tìm trong đám người người có tướng mạo xuất chúng nhìn vài lần, mới cảm thấy cặp mắt dễ chịu hơn.

Dáng dấp nam nhi nhà này không tệ, khuê nữ nhà kia cũng xinh đẹp. Lại quay đầu, trong đám nam tử thì Quân Phách là đẹp nhất, cứ như đứng đơn giản như vậy, thì đã đẹp hơn nam nhân khác rất nhiều.Hoàng Hậu sờ vòng tay, chỉ tiếc bà không có nữ nhi đủ tuổi, không thì đưa tới làm Phò Mã thì tốt bao nhiêu.

Có mấy Công Chúa trong cung, nhưng với Hoàng Hậu mà nói, nam nhân tốt như vậy, không thể tiện nghi cho những nữ nhi phi thiếp kia, bà thân là Hoàng Hậu kiêu ngạo và tùy hứng.

Hôm nay Phúc Nhạc Quận Chúa mặc đồ này thật đẹp, càng chói sáng hơn những quý nữ khác, nếu đây là khuê nữ nhà mình, bà khẳng định mỗi ngày đều cho nàng mặc đẹp nhất, không có việc gì tìm tới một hàng nam nhân cho nàng chọn lựa, xem ai dám nói một chữ "Không".

Hoàng Hậu cười với Ban Họa, Ban Họa trả lại bà một nụ cười thân thiết xán lạn.

Tăng thêm một tuổi, càng thêm thích những cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, về phần những tài nữ giảng quy củ kia, ngược lại không phải là dạng bà thích. Cũng không biết lão nhị nhà mình nghĩ như thế nào, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, cũng có thể đẩy người ta ngã bị thương cánh tay, nếu đây là khuê nữ nhà mình, có người dám đối xử với nàng như thế, bà không giết chết hắn mới là lạ.

Hoàng Hậu đoan trang ngồi trên ghế phượng, bà không phải người thích nụ cười của người khác, cho nên phi tần hậu cung đều kính sợ bà vô

https://thuviensach.vn

cùng, cảm thấy bà sâu không lường được. Có thể vậy, còn có mệnh phụ trong triều, họ trước mặt Hoàng Hậu, luôn bày ra tư thế tôn trọng nhất, e sợ khiến bà nổi giận.

Trước mặt Đế Hậu, hành đại lễ, Khánh bệ hạ vạn thọ vui vẻ.

Vẫn là các loại ca công tụng đức như cũ, sứ thần nước phụ thuộc dâng tặng lễ vật, Ban Họa một tay chống cằm, nghe sứ thần nước phụ thuộc sứt sẹo đại nghiệp, thỉnh thoảng uống một ngụm trà, để đảm bảo mình không ngáp.

Những nước phụ thuộc này cũng thật có ý tứ, lời vuốt mông ngựa nói với đám quan lại không biết xấu hổ, Ban Họa hàng năm đều có thể học được không ít chiêu trò nịnh hót.

"Hoàng Vương, người là hùng ưng trên bầu trời, thống lĩnh tộc ta đi về phía huy hoàng."

Ban Họa nói nhỏ vào tai Âm thị: "Lần trước quốc gia này đến, không phải nói là hùng hươu sao?"

Âm thị kém chút nhịn không được cười ra tiếng, vội vàng nhéo nàng một cái dưới bàn: "Đừng làm rộn."

"Hoàng Hậu. " Mấy người nước phụ thuộc lui ra sau, Hoàng Đế nhỏ giọng nói bên tai Hoàng Hậu:" Hình như lần trước sứ thần nước này khen trẫm là hùng sư?"

"Bệ hạ. " Khóe môi Hoàng Hậu khẽ nhúc nhích, biểu lộ trên mặt không có bao nhiêu biến hóa: "Lần trước sứ thần khen là lão hổ."

"Thật sao?" Vân Khánh Đế nhíu mày, người khen ông quá nhiều, còn có người nói ông là hoa gì dưới trăng, ông cũng không nhớ được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Hậu chắc chắn như đinh đóng cột gật đầu: "Đúng thế."

Vương Đức bên người Đế Hậu có chút nhúc nhích.

Không, lần trước khen là hùng hươu.

Lễ vạn thọ của Vân Khánh Đế trôi qua rất náo nhiệt, giữa trưa dùng xong yến hội, buổi chiều chư thần và nhóm sứ thần lại xem các loại ca múa biểu diễn, có đại nghiệp đấy, cũng có nhóm nước phụ thuộc mang đoàn tới biểu diễn, cũng là có mấy phần ý tứ.

"Bệ hạ. " Một vị vương tử nước phụ thuộc nói: " Bỉ quốc nghe nói quý quốc có một nữ tử dung mạo khuynh thành, kinh tài tuyệt diễm, trong lòng hâm mộ vô cùng, không biết tiểu vương có thể cầu hôn vị nữ tử này làm chính phi?"

Sắc mặt Vân Khánh Đế cứng đờ, dung mạo khuynh thành...

Không phải tôn nữ cô mẫu chứ?

"Không biết vương tử nói vị nữ tử nào?" Đầu óc Vân Khánh Đế xoay chuyển, đang nghĩ đến phương thức từ chối nhẹ nhàng.

"Nghe nói vị nữ tử này họ Thạch, giỏi thi từ, biết vẽ tranh, là một nữ tử cực thông tuệ. " Vị vương tử nước phụ thuộc này nói:" Tiểu vương yêu thích văn hóa quý quốc, đồng ý lưu lại đại nghiệp học tập lễ nghi văn hóa quý quốc, đồng thời cầu hôn vị cô nương mỹ lệ thông tuệ này."

Vân Khánh Đế lập tức thở ra một hơi, thì ra nói là muội muội Thái Tử Phi, không phải Họa Họa. Nhưng nước phụ thuộc này cũng thật chật hẹp nhỏ bé, chi nữ Tướng gia đương triều sao có thể gả cho người man di?

Mắt ông nhìn sắc mặt không tốt của Thạch Sùng Hải, cười nói: "Vương tử điện hạ, trên đại nghiệp ta có câu yểu điệu thục nữ quân tử hảo

https://thuviensach.vn

cầu, Thạch cô nương ngươi ngưỡng mộ trong lòng, nam nhân muốn lấy phải thắng được trái tim nàng, vương tử ngươi cảm thấy thế nào?"

Vương tử nước phụ thuộc nghe vậy nhân tiện nói: "Bệ hạ nói rất đúng, không biết Thạch cô nương muốn thế nào mới đáp ứng bổn vương cầu hôn."

Chư vị đại thần Đại nghiệp dò xét vương tử nước phụ thuộc, tướng mạo ngược lại không tệ, chỉ là da hơi đen, hơi lỗ mãng một chút. Lại nhìn Dung Hà cách hắn không xa, trong nháy mắt dưới đáy lòng đám người cùng nhau lắc đầu.

Như thế nào cũng không thể đáp ứng ngươi cầu hôn đâu.

Sắc mặt Thạch Sùng Hải hết sức khó coi, Ban Họa tin tưởng, nói lời này nếu như không phải vương tử nước phụ thuộc, vị Thạch Tướng gia này sẽ tiến lên cho người vương tử này hai ba cái bạt tay.

Nhưng Tướng gia không hổ là Tướng gia, cứ việc trước mặt vương tử ngoại tộc tại nhớ thương nữ nhi của ông ta, ông ta vẫn là duy trì phong độ Hữu tướng đương triều.

"Vương tử điện hạ, hôm nay chính là vạn thọ bệ hạ, việc này chỉ sợ không nên đàm phán lúc này. " Thạch Sùng Hải mỉm cười nói: " Dáng múa trên đài uyển chuyển, vương tử há có thể cô phụ?"

"Ngươi nói đúng. " Vương tử nhẹ gật đầu: " Ngày mai ta lại đến quý phủ đàm phán."

Ban Họa dám khẳng định, biểu lộ cứng ngắc trong nháy mắt của Thạch Tướng gia, nhưng ông ta che giấu vô cùng tốt, cơ hồ không người có thể phát hiện.

https://thuviensach.vn

"Tỷ." Ban Hằng hóp lưng lại như mèo xích lại gần Ban Họa, nhỏ giọng nói: " Hay là tỷ che mặt mình lại đi,lỡ như người vương tử này coi trọng tỷ thì làm sao bây giờ?"

"Chỉ là vương tử ở một nơi chật hẹp, chẳng lẽ hắn có thể chọn lựa thoải mái quý nữ đại nghiệp?" Âm thị nhàn nhạt uống một ngụm trà: "Yên tâm đi, hắn ngay cả nữ nhi Thạch gia còn không lấy được, chớ nói chi là tỷ con."

Ban Hằng nghe vậy hoàn toàn yên tâm, về chỗ ngồi mình trước, lại chụp cho Ban Họa một cái mông ngựa.

"Nàng ta không đẹp bằng tỷ, cụm từ dung mạo khuynh thành này không phù hợp với nàng ta."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Đào Sindy

Hoàng Cung tại một thời điểm nào đó rất lớn, nhưng đôi khi lại rất nhỏ.

Buổi chiều vì Ban Họa uống quá nhiều nước trà, không thể không ra sau điện giải quyết vấn đề. Đi không bao xa, liền gặp Dung Hà. Nàng thuận miệng nói: " Dung Bá gia, ngươi cũng trốn khỏi kia à?"

Lời nói này ra miệng xong,Ban Họa cảm thấy đầu óc mình có bệnh, lời này hỏi ra thật lúng túng.

"Đúng vậy, thật là khéo." Dung Hà khẽ cười một tiếng, cứ như Ban Họa vừa nói câu "Thời tiết thật tốt". "Gánh xiếc bên ngoài đang biểu diễn, Quận Chúa không có hứng thú à?"

"Trong nhà nuôi mấy nghệ nhân gánh xiếc, đã thấy nhiều nên không còn thú vị gì. " Ban Họa thấy thần sắc Dung Hà tự nhiên như thế, chút không tự nhiên trong lòng cũng đã biến mất: "Vốn muốn đến tham gia náo nhiệt, nào biết bầu không khí hôm nay sẽ xấu hổ như vậy."

Từ khi vương tử nước phụ thuộc kia cầu hôn, bầu không khí bên nữ quyến có chút khó chịu, nhất là Thạch Phi Tiên, khuôn mặt lạnh như từng mảnh băng. Cứ việc Ban Họa không quá ưa thích Thạch Phi Tiên, nhưng

https://thuviensach.vn

người vương tử kia xác thực không xứng với vị giai nhân này, cũng khó trách sắc mặt người Thạch gia sẽ khó coi như vậy.

Nàng nhìn trộm Dung Hà, vị này thật không biết trong lòng Thạch Phi Tiên ngưỡng mộ y sao? Ngay cả nàng còn nhìn ra Thạch Phi Tiên có mấy phần tâm tư với Dung Hà, không có khả năng Dung Hà không nhận ra chút nào.

"Nếu người vương tử này thật có thể cùng nữ tử đại nghiệp làm thông gia, đồng thời tự nguyện lưu lại đại nghiệp sinh hoạt, đối với đại nghiệp mà nói là chuyện tốt. " Dung Hà để ý đến Ban Họa đang lén nhìn mình, nụ cười trên mặt càng tăng nhiệt độ hơn: "Nhưng người này không nên tuyển Thạch cô nương."

Nữ nhi Hữu tướng đương triều, làm sao cũng không thể gả cho một người ngoại tộc, trừ phi Hoàng Đế không nguyện ý trọng dụng người nhà này.

Dung Hà nghĩ có thể Ban Họa sẽ không hứng thú với chủ đề này, cho nên y cũng không tiếp tục nói hết, mà đột nhiên nói: " Hôm nay Quận Chúa rất xinh đẹp, lúc ngươi xuất hiện ở cửa điện, Dung mỗ kém một chút thất thần."

Ban Họa nghe vậy cười đến híp cả mắt: "Là đồ trang sức ngươi tặng xinh đẹp."

"Mỹ ngọc phối giai nhân, nếu không có Quận Chúa, sao bọn chúng có thể đẹp đến tận cùng. " Ánh mắt Dung Hà rơi xuống vành tai Ban Họa, trong lời nói mang theo ý cười: "Đẹp chân chính, là Quận Chúa giao phó nó."

Ban Họa nghe qua không ít lời khen nàng đẹp, nhưng thổi phòng đến mức nghiêm túcnhư Dung Hà vậy, ngoại trừ phụ thân nàng, đệ đệ nàng, thì không có người nam nhân thứ ba.

https://thuviensach.vn

"Các ngươi là những tài tử bụng đầy thi thư, nói chuyện đều thế sao?" Ban Họa muốn che miệng cười, lại lo lắng làm trôi son, liền mím môi một cái.

"Dung mỗ không biết nói chuyện, chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng mình." Dung Hà thấy gió thổi lên, lo lắng tuyết rơi xuống trên nhánh cây trúng người Ban Họa, đưa tay ngăn trên đỉnh đầu Ban Họa, đợi đi cách xa cây, y thu tay lại ôm quyền với Ban Họa: "Mạo phạm."

Ban Họa thấy trên mu bàn tay y có ít tuyết đọng, ngượng ngùng chỉ mu bàn tay y: "Muốn lau một chút không?"

"Không sao. " Dung Hà lắc tay, duy trì một khoảng cách như cũ với Ban Họa, cứ như hành động y lấy tay che tuyết cho Ban Họa khi nãy bắt nguồn từ phong độ quân tử, không có chút mập mờ nào.

Ban Họa càng không suy nghĩ nhiều, hiện tại trong đầu nàng nghĩ đến nhiều hơn chính là, ngay cả Dung Hà cũng nói hôm nay nàng mặc đồ này rất xinh đẹp, xem ra sáng sớm nàng đã rời giường trang điểm, là đáng giá. Là nam nhân được nhiều người trong Kinh Thành tôn sùng như vậy, thẩm mỹ hẳn là không tệ.

Tạ Uyển Dụ đứng ở dưới góc hành lang, nhìn thấy một đôi nam nữ bước đi trong đống tuyết, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Nàng ta xiết chặt khăn trong tay, có chút chột dạ lui về phía sau mấy bước, vô ý thức không muốn hai người kia nhìn thấy mình, mặc dù ngay cả chính nàng ta cũng không rõ, tại sao phải tránh.

“Cô nương?" Nha hoàn sau lưng nàng ta nhỏ giọng nói: " Ngươi thế nào?"

"Không có gì. " Tạ Uyển Dụ lắc đầu, quay người vội vàng chạy vào vườn, nơi đó để bàn ngồi xem diễn, rất nhiều người đều đợi ở đó.

https://thuviensach.vn

"Uyển Dụ, sao ngươi lại đi vội như thế?" Thạch Phi Tiên nhìn thấy Tạ Uyển Dụ trở về, đưa lò sưởi cầm tay cho nàng ta:"Tật xấu vứt đồ bừa bãi của ngươi khi nào mới cải thiện đây, tay có lạnh không?"

"Không lạnh." Tạ Uyển Dụ lắc đầu, lòng bàn tay của nàng ta thậm chí còn rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Thế nhưng không biết vì sao, nhìn thấy bộ dáng cười khanh khách của Thạch Phi Tiên, lại nghĩ tới màn trên đại điện vừa rồi, ánh mắt Nhị Hoàng Tử nhìn Thạch Phi Tiên, nàng ta không nói ra chuyện vừa rồi.

"Xem ra ngươi thật sự không lạnh, ngay cả trên trán đều đổ mồ hôi. " Thạch Phi Tiên đưa tay dùng khăn lau trán cho Tạ Uyển Dụ, Tạ Uyển Dụ có chút nghiêng đầu tránh qua, tránh né tay của nàng ta.

"Ta không sao, trên đài đang diễn cái gì?" Tạ Uyển Dụ nâng chung trà lên uống một ngụm, nước trà có chút mát, nội tâm nàng ta bình tĩnh hơn chút xíu:"Ngược lạithật có ý tứ."

Thạch Phi Tiên quay đầu nhìn trên đài, phía trên một lão sinh hát một ca khúc y y nha nha, nàng ta nhớ Tạ Uyển Dụ không thích xem lão sinh kí. Liếc mắt nhìn ly trà kia không nóng lắm, Thạch Phi Tiên cười, quay người để cung nhân đổi một chén trà nóng cho Tạ Uyển Dụ, im lặng nghe cùng Tạ Uyển Dụ.

Sắc trời tối xuống, bên người bày rất nhiều chậu than, nhưng đám người ngồibên ngoài xem biểu diễn, cảm thấy lạnh như cũ, hết lần này tới lần khác còn không thể để người ta nhìn ra nhà mình lạnh.

Khi nghe được có người tới nói, tiệc tối bắt đầu, tất cả mọi người cùng nhau thở ra một hơi. Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, mùa đông năm nay lạnh hơn nhiều, cho dù mặc áo lông thật dày, hàn khí vẫn xuyên thấu y phục, tiến vào đầu khớp xương làm loạn không chút kiêng kỵ.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều bên ngoài bị thổi một bụng gió, lúc tiệc tối khẩu vị mọi người tốt hơn tiệc ban trưa, nhóm quý phu nhân cũng động thêm mấy đũa.

Để cam đoan nhiệt độ thức ăn và hương vị không bị ảnh hưởng, người ngự thiện phòng nghĩ ra rất nhiều biện pháp, dù sao mặc kệ bọn hắn làm sao, chí ít khi đưa đến trước mặt Ban Họa, đều bốc khói nóng, khiến người ta nhìn thấy đã thèm ăn nhỏ dãi, điểm không tốt duy nhất là số lượng ít.

Cũng không để ý đến ba món ăn, thứ Ban Họa thích liền động đũa, thứ không thích ngay cả nếm nàng cũng không nếm.

"Họa Họa đứa nhỏ này, sao ăn uống vẫn kén chọn vậy. " Hoàng Hậu nói với Trưởng Công Chúa bên tay phải mình:" Nhưng người lại mặn mà hơn năm trước."

"Đều do phụ mẫu làm hư nàng rồi. " Trưởng Công Chúa cười nói: " Vả lại Hoàng Thượng và nương nương cũng nuông chiều nàng, mới dưỡng nàng thành tính tình vô pháp vô thiên như vậy."

"Huân quý người ta, nữ nhi tùy tính cũng tốt. " Hoàng Hậu thật không phản bác Trưởng Công Chúa nói bà nuông chiều Ban Họa: "Nàng là tôn nữ duy nhất của cô mẫu, sủng thế nào cũng không đủ đâu."

" Lời này của nương nương thiên vị rồi. “ Trưởng Công Chúa cười lắc đầu: "Không thể nói nàng tùy tính, phải gọi là không có quy củ, cũng không biết tính tình này giống ai."

Hoàng Hậu muốn nói, nhất định là giống tính tình Tĩnh Đình công, nhưng nghĩ đến Tĩnh Đình công và Trưởng Công Chúa tình cảm rất sâu đậm, đồng thời đã bệnh qua đời mười năm, hiện tại nhắc lại người này, sẽ chỉ chạm vào kiêng kị trong lòng Trưởng Công Chúa, liền đem lời này nuốt trở vào: " Trên người Họa Họa mang huyết mạch hoàng gia và võ tướng thế gia chúng ta, thân phận tôn quý, tính tình tự nhiên giống lão tổ tông hai bên."

https://thuviensach.vn

Trưởng Công Chúa nâng chung trà lên, kính Hoàng Hậu một ly: "Người cũng lệch sủng nàng."

Uống xong một miệng trà, Trưởng Công Chúa lau đi khóe miệng, ngăn chặn ho khan trong cổ họng, gương mặt hồng nhuận phơn phớt giống như thiếu phụ hai ba mươi tuổi.

Tiệc tối kết thúc, Hoàng Cung châm ngòi pháo hoa xinh đẹp, Ban Họa đứng trên đại điện, đứng cùng Âm thị trong một đám nữ quyến, hành đại lễ với Đế Hậu xong, mới vịn tay Âm thị đi ra đại điện ấm áp.

trong nháy mắt đi ra đại điện, gió lạnh đập vào mặt, nàng kéo áo choàng trên người, nhỏ giọng nói với Âm thị: "Con thật muốn về nhà ngâm nước nóng."

Ở trong đại điện nướng Địa Long lâu như vậy, nàng cảm giác cả người mình đều bị hơ cho khô rồi.

Âm thị bật cười nói: "Yên tâm đi, đã sớm để hạ nhân trong phủ chuẩn bị tốt nước nóng rồi."

Ban Họa cọ xát trên người Âm thị, bộ dáng nũng nịu, giống như tiểu hài nhi bảy tám tuổi.

"Thạch Tiểu Thư, xin dừng bước!"

"Thạch Tiểu Thư, xin ngài dừng bước!"

Ban Họa nghe sau lưng truyền đến khẩu âm có chút kỳ quái, tò mò quan sát bốn phía, thời điểm nàng vừa ra điện, Thạch Phi Tiên không phải còn ở bên trong à, nhanh như vậy đã đi đến phía trước?

"Thạch Tiểu Thư!"

https://thuviensach.vn

Một nam nhân trẻ tuổi làn da đen, tóc cuốn thành vòng tròn bỗng nhiên chắn trước mặt nàng, một tay để ở trước ngực cúi chào nói với nàng: "Thạch Tiểu Thư, tại hạ không hiểu phong tục tập quán đại nghiệp, lúc nói chuyện giữa trưa có sai lầm, mong Thạch Tiểu Thư tha thứ cho tại hạ."

Đáng lẽ đám người bốn phía còn đang nói chuyện bỗng như nhìn thấy hiện tượng siêu nhiên kỳ lạ, cùng nhau dừng bước lại, dùng một loại ánh mắt vi diệu nhìn Ban Họa và vương tử nước phụ thuộc trước mặt.

Vương tử nước phụ thuộc gặp nữ tử tuyệt mỹ trước mặt không nói gì, cho là nàng còn tức giận mình, bận bịu giải thích nói: "Tại hạ họ Đồ Bác Nhĩ, tên A Khắc Tề, là Nhị vương tử nước Ngả Pha, khi đến đại nghiệp trước, phụ vương ban cho tại hạ tên giống đại nghiệp, tiểu thư có thể gọi ta là Đồ A Tề."

Ban Họa đánh giá vị vương tử nhận lầm người này, thật ra người trẻ tuổi này dáng dấp không tệ, hai mắt thâm thúy, tròng mắt sáng ngời giống như sapphire trân quý, khuyết điểm duy nhất là màu da không đủ trắng. Tối sầm che vẻ tuấn tú, Ban Họa thích một nam nhân trắng trẻo hơn.

"A Khắc Tề vương tử." Vương Đức cười híp mắt đi tới, khách khí giải thích nói: " Ngài nhận lầm người, vị này không phải là Thạch Tiểu Thư."

"Cái gì?" A Khắc Tề kinh ngạc trừng lớn mắt, cô nương xinh đẹp như vậy cũng không tính là đệ nhất mỹ nhân đại nghiệp, Thạch Tiểu Thư kia có thể đẹp đến cỡ nào?

"Không biết, Thạch Tiểu Thư là vị giai nhân nào?" A Khắc Tề là một thanh niên ngay thẳng, thấy mình nhận lầm người, trả đại lễ nước Ngả Pha cho Ban Họa, sau đó nhìn về phía Vương Đức, hi vọng ông có thể dẫn mình tìm Thạch tiểu thư chân chính.

Vương Đức mỉm cười quay người, đi đến trước mặt Thạch Phi Tiên hành một cái lễ: "Lão nô bái kiến Thạch Tiểu Thư."

https://thuviensach.vn

"Vương công công ngài quá khách khí. " Thạch Phi Tiên không dám đắc tội thái giám được bệ hạ tín nhiệm nhất, mỉm cười đáp lễ với Vương Đức.

Nhưng từ đầu tới đuôi nàng ta không nhìn A Khắc Tề vương tử một chút, cứ như nàng ta không biết A Khắc Tề đang tìm nàng ta, cũng không biết A Khắc Tề nhận lầm người.

Thạch Phi Tiên là một mỹ nhân, là một đại mỹ nhân chính cống, tóc đen da trắng eo thon gót ngọc, mặc cho ai cũng không thể nói nàng không đẹp, thế nhưng nàng ta không tính là đệ nhất mỹ nhân chân chính đại nghiệp, cho dù nàng ta có danh hào đệ nhất mỹ nhân.

Tất cả mọi người biết vì sao A Khắc Tề lại nhận lầm người, thế là tất cả mọi người trầm mặc.

A Khắc Tề nhìn nữ tử xuất trần đứng trước mặt Vương Đức một chút, lại nhìn người cách mình không xa một chút, cô nương đẹp như ngọn lửa, rồi cũng trầm mặc.

Phụ vương, không nghĩ tới vấn đề thứ nhất ta vào đại nghiệp là phải uốn nắn thẩm mỹ bản thân.

Đại nghiệp thật sự trời trên nước, ngay cả thẩm mỹ cũng không giống vậy.

Thứ hắn cần học còn có rất nhiều.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Edit: Đào Sindy

Bầu không khí một lần nữa trở nên vô cùng xấu hổ, người xem náo nhiệt bên cạnh đều cảm thấy xấu hổ thay Thạch Phi Tiên.

Thạch Phi Tiên đi đến trước mặt A Khắc Tề, mỉm cười với hắn: "Vương tử điện hạ ngay cả chân dung tiểu nữ tử còn chưa gặp qua, chỉ nghe người bên ngoài nói mấy câu liền đến cầu hôn, e là quá qua loa rồi."

A Khắc Tề thấy mình nhận lầm người, Thạch tiểu thư này cũng không hề tức giận, tay chân lập tức không biết để đâu: "Tại hạ ngưỡng mộ tài danh* của tiểu thư, mong tiểu thư cho tại hạ một cơ hội."

*tài năng + danh tiếng

Tài danh?

Thạch Phi Tiên khẽ cười một tiếng, phúc thân với A Khắc Tề, không nhanh không chậm nói: "Vương tử điện hạ nói đùa." Nói xong, cũng không đợi A Khắc Tề phản ứng, vịn tay nha hoàn đi xuống bậc thang. Bước đi của nàng ta hơi nhanh, nhưng lại hết sức ưu nhã, mỗi một bước đều không lớn không nhỏ, đoan trang cực kỳ.

A Khắc Tề gượng cười sờ mặt, nghe nói nữ tử đại nghiệp thích nam tử mặt ngọc, trước khi tiến cung hắn còn cố ý cạo hàm râu hắn lấy làm kiêu

https://thuviensach.vn

ngạo đi, nhưng nhìn phản ứng vị Thạch tiểu thư này, hình như hắn đã cạo râu cũng không hấp dẫn nàng ta.

Hắn không hiểu nhìn về phía Ban Họa, vị Thạch tiểu thư này đến tột cùng có tức giận hay không đây?

Thân là một người vô tội qua đường, Ban Họa lo liệu phong cách xem náo nhiệt của nhân dân đại nghiệp không mấy đẹp, toàn kiểu ăn dưa xem kịch, nhưng đừng nói hươu nói vượn. Đối mặt ánh mắt nghi ngờ của vị vương tử này, Ban Họa lộ ra một nụ cười bí hiểm, phúc thâm với hắn, cũng xoay người rời đi, vứt cho A Khắc Tề một bóng lưng xinh đẹp.

Từ đầu tới đuôi, nàng không nói một câu cùng vị vương tử này.

A Khắc Tề dụi dụi mắt, rõ ràng... Vẫn là vị cô nương thần bí này đẹp hơn, hôm nay hắn cố ý quan sát rất lâu, cả đại điện thì vị cô nương này đẹp nhất, những nam nhân trẻ tuổi của đại nghiệp có nhiều người nhịn không được lén nhìn nàng, tại sao nàng không phải đệ nhất mỹ nhân?

Hắn buồn rầu sờ cằm loáng bóng, xem ra ánh mắt hắn có vấn đề rồi.

Ban Họa ngồi vào xe ngựa, cũng nhịn không được đấm đệm cười rộ lên.

Lúc Dung Hà cưỡi ngựa tới gần xe ngựa Ban Họa, nghe được trong xe ngựa loáng thoáng truyền đến tiếng cười, mắt thấy đằng sau Thạch Tấn và những công tử khác đang cưỡi ngựa đi đến, một tay nắm bên miệng ho khan vài tiếng: "Tại hạ Dung Hà, quấy rầy Quận Chúa rồi."

Trong xe ngựa đột nhiên an tĩnh lại, một lát sau, màn xe ngựa từ trong xốc lên, lộ ra một khuôn mặt còn mang ý cười. Thậm chí Dung Hà còn chú ý tới, cặp mắt nàng còn long lanh ánh nước, cũng không biết vừa khóc xong, hay là... Cười ra nước mắt?

https://thuviensach.vn

"Dung Bá gia?" Ban Họa không hiểu nhìn Dung Hà,:"Không biết ngài có việc gì?"

"Cũng không có gì. " Dung Hà nghe tiếng vó ngựa sau lưng càng ngày càng gần, mỉm cười nhỏ giọng nói: "Đêm nay tuyết lớn, xa giá Quận Chúa chạy chầm chậm thôi, chú ý an toàn."

Gió đêm phất qua, xen lẫn bông tuyết bay lả tả, từng bông từng bông bay xuống đầu vai, rất nhanh đã phủ thành một lớp tuyết.

"Đa tạ bá gia quan tâm. " Ban Họa thấy bông tuyết bay trên đỉnh đầu Dung Hà, nhân tiện nói: "Hộ vệ của ngươi không mang dù à?"

Mắt Dung Hà nhìn Đỗ Cửu sau lưng: " Không, nhưng có áo choàng là được rồi."

Ban Họa đưa tay ra cửa sổ, rất nhanh lòng bàn đã dính những bông tuyết lớn như lông ngỗng. Nàng quay đầu mắt nhìn gò má trên khuôn mặt đẹp của Dung Hà, quay người từ trong xe ngựa lấy ra một cây dù: "Dung Bá gia không chê, thì dùng của ta đi."

Tuyết lớn như vậy, làm khuôn mặt mỹ nhân đông lạnh đến hỏng thì sao đây?

Dung Hà vỗ con ngựa dưới thân, để y cách Ban Họa gần hơn. Vươn bàn tay như sứ ngọc ra, tiếp nhận cây dù này: "Đa tạ Quận Chúa."

"Đừng khách sáo. " Ánh mắt Ban Họa đảo qua tay Dung Hà, thỏa mãn thu tầm mắt lại: "Dung Bá gia, đi thong thả."

"Quận Chúa đi thong thả." Dung Hà cười, cưỡi ngựa lui về sau, để Ban Họa đi đầu.

https://thuviensach.vn

Tiếng vó ngựa cộc cộc dần đi xa, Dung Hà mở dù lụa ra, nhìn thấy mặt trong phác hoạ cung nữ trâm hoa đồ, nhịn không được cười ra tiếng.

"Bá gia, thuộc hạ hạ dù, được không..."

Đổi một cái?

Dùnày rất tinh mỹ, bên trên cán dù thậm chí còn treo hồng ngọc, chế tác được xưng tụng là khéo léo tuyệt vời. Nhưng tuy nó đẹp, lại không thể che giấu nó là một cây dù dành cho nữ nhân, một cây dù màu sắc sặc sỡ.

"Không cần. " Dung Hà nghe mùi thơm nhàn nhạt bên trên cán dù: "Cây dù này rất tốt."

Đỗ Cửu: Ồ, ngài cảm thấy tốt như vậy, thì chính là rất tốt.

"Dung Bá gia." Thạch Tấn cưỡi trên lưng ngựa, ánh mắt đảo qua hoa dù che trên đầu Dung Hà, ôm quyền với y.

"Thạch đại nhân." Cứ như Dung Hà mới nhận ra hắn, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, ôm dù chắp tay với Thạch Tấn: "Thật là khéo."

"Không tính là khéo. " Thạch Tấn thu tầm mắt lại: "Nơi này là đường xuất cung phải qua."

Dung Hà cười không nói, chỉ đổi tay cầm dù, lộ ra lạnh nhạt vô cùng, cứ việc trong tay y cầm cây dù nữ nhân dùng, cũng không gãy tổn hại đến khí chất của y.

"Dung Bá gia không hổ là quân tử nhẹ nhàng. " Thạch tấn nhìn cây dù này, giọng cười ranh mãnh: "Ngược lại khiến người hâm mộ."

Dung Hà nghe vậy cười: "Thạch đại nhân khiêm tốn."

https://thuviensach.vn

Cùng Thạch Tấn đồng hành có mấy vị công tử thấy hai người hàn huyên, nghĩ giao tình hai người cũng không tệ lắm, liền không mơ tưởng. Bọn họ chỉ là có chút hiếu kỳ, giai nhân ngồi trong chiếc xe ngựa vừa mới rời đi kia là ai, vậy mà đưa Dung Bá gia một cây dù như thế.

Nếu nam nhân khác cầm loại dù này, nhất định sẽ dở dở ương ương, thế nhưng cây dù này do Dung Hà cầm, lại lộ ra vẻ đặc sắc, có thể thấy được nam nhân dáng dấp đẹp mắt, coi như giơ lá sen, cũng đẹp mắt hơn người khác.

"Thạch đại nhân, cáo từ." Dung Hà mỉm cười: "Gió tuyết quá lớn, Thạch đại nhân vẫn nên cầm một cây dù thì tốt hơn."

"Đa tạ Dung Bá gia quan tâm, tại hạ là võ tướng, không cần để ý những thứ này." Ánh mắt Thạch Tấn rơi xuống hồng ngọc treo trên cán dù, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi trầm.

Lúc xe ngựa Ban Họa đi đến nửa đường, Ban Hằng chịu không được rét lạnh mặt dày chen lên xe ngựa. Trong xe để lò than chỉ bạc thượng đẳng, còn có điểm tâm ngon miệng, trong xe ngựa rất rộng, thậm chí có thể khiến người ta thư giãn mà nằm.

Ban Hằng ngồi trên thảm, Ban Họa ôm lò sưởi cầm tay, nhỏ giọng nói: " Vừa rồi A Khắc Tề vương tử nói gì với tỷ, ta thấy lúc cô nương Thạch gia đi ra, mặt tái lại cả.”

"Tái à?" Ban Họa nhìu mày: "Lúc nàng ta đi ra, còn cười đấy."

"Cũng không phải quá tái. " Ban Hằng nhìn có chút hả hê nói: "Lúc nàng ta bước xuống thềm ngọc, đúng lúc ta và Chu Thường Tiêu đang đùa giỡn, quay đầu chỉ thấy mặt mày nàng ta xanh lét. Nhưng chỉ trong nháy mắt, sau đó nàng ta liền khôi phục khuôn mặt tươi cười, nếu như không phải con mắt ta nhanh, thì không thể phát hiện điểm này."

https://thuviensach.vn

"Thật ra cũng không có gì. " Ban Họa vội ho một tiếng: "Hắn nhìn ta mà gọi Thạch tiểu thư mà thôi."

Ban Hằng sửng sốt một chút, sau đó kịp phản ứng đây là ý gì, lập tức cũng nhịn không được nữa cười ha hả.

"Ha ha ha ha ha, Thạch tiểu thư, đệ nhất mỹ nhân đại nghiệp!"

Vừa rồi Ban Họa đã cười đủ chỉ sờ cằm, cười tủm tỉm nói: " Tiểu Vương Tử tóc xoăn kia, thật có ý tứ."

Trong lòng Ban Hằng nghĩ, cũng không phải có ý tứ, nghĩ tỷ hắn là đệ nhất mỹ nhân, chỉ mong có thể nói chuyện, đây quả thực là một cái tát đánh vào mặt Thạch Phi Tiên.

"Tiểu thư." Nha hoàn bên người Thạch Phi Tiên lo âu nhìn nàng ta, chỉ cảm thấy hiện tại nói gì cũng không phù hợp, dứt khoát không mở miệng.

"Các ngươi đều ra ngoài đi. " Thạch Phi Tiên cố gắng không nổi giận với hạ nhân, nàng ta biết mình hiện tại lửa giận hừng hực, nhưng vẫn cũ không muốn lộ ra bộ mặt xấu xí.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại, tất cả mọi người lui ra ngoài, nàng ta rốt cục mới không kềm được cảm xúc đáy lòng, đập vỡ đồ uống trà trên bàn, son phấn trên đài, đồ trang sức trâm vòng rơi đầy đất, Thạch Phi Tiên thở hồng hộc ngồi dưới đất, nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của mình trong tấm gương rơi dưới đất.

Nàng ta ném gương đi, hốt hoảng sờ lên mặt mình,đến khi biểu lộ trên mặt khôi phục bình thường rồi, nàng ta mới dám nhìn mình trong gương lần nữa.

Rõ ràng nàng ta đẹp như vậy, tại sao Kinh Thành còn có nữ nhân Ban Họa?!

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến hình ảnh Dung Hà kính rượu Ban Họa từ xa, nghĩ đến vương tử nước Ngả Pha nhận nhầm nàng ta thành Ban Họa, cho rằng Ban Họa mới là đệ nhất mỹ nhân, nàng ta cảm thấy mình vừa thẹn vừa hận, chỉ cảm thấy người vương tử kia đơn giản chỉ muốn nàng ta mất hết mặt mũi.

"Man di là nơi ngu xuẩn, sao hiểu được dáng vẻ phong thái, chỉ nhìn vào thân xác thối tha mà thôi!" Thạch Phi Tiên hít một hơi thật sâu, ném gương đi, đứng dậy vỗ y phục: "Người đâu, vào dọn dẹp phòng đi."

Cửa phòng mở ra, bước vào không phải nha hoàn mà là đại ca của nàng ta Thạch Tấn.

"Đại ca. " Thạch Phi Tiên không muốn người nhà nhìn thấy khuôn mặt mình bây giờ, cho nên thấy Thạch Tấn tiến đến, trên mặt có chút không tự nhiên.

"Phi Tiên. " Ánh mắt Thạch Tấn đảo qua căn phòng hỗ độn, hơi nhíu mày: "Hôm nay ngươi hơi lớn gan đó."

Thạch Phi Tiên cúi đầu không nói gì.

"Nhưng quả thật vương tử nước Ngả Pha thật lỗ mãng, ngươi không cần để ý hắn, ta sẽ không để ngươi gả cho nam nhân như vậy."

"Đại ca. " Thạch Phi Tiên nhìn Thạch Tấn, nhịn không được nói: "Ngươi nói, Dung Bá gia có khả năng thích Ban Họa hay không?"

Ban Họa?

Thạch Tấn nhớ tới nữ tử chầm chậm bước đi tới mình trên bậc thềm ngọc, lại nghĩ tới Dung Hà nắm chuôi dù trong tay, mặt không đổi: "Tại sao ngươi lại nghĩ vậy?"

https://thuviensach.vn

"Đại ca, ngươi nói... Ta thật sự không hợp gả cho Dung Hà sao?" Hai mắt Thạch Phi Tiên sáng rực nhìn Thạch Tấn: "Dung Bá gia trong đám tài tử có danh vọng vô cùng, lại được bệ hạ coi trọng, nếu như ta gả cho hắn, đối với Thạch gia chúng ta nhất định có rất nhiều chỗ tốt, thật sự là vậy."

"Phi Tiên. " Chân mày Thạch Tấn cau lại: "Dung Hà này sâu không lường được, mànhân khẩu Dung thị nhất tộc thưa thớt, hắn không phải lương phối của ngươi."

Gia tộc rất quan trọng, thế nhưng Dung thị nhất tộc hiện nay chỉ còn lại mình Dung Hà, cho dù y được Hoàng Thượng coi trọng, cũng chỉ là một người, so ra sao vượt gia tộc phồn thịnh người ta.

"Vì sao?" Thạch Phi Tiên nói: " Trước đó các ngươi nói Nghiêm Chân là lương phối, thế nhưng kết quả là dạng gì, các ngươi đều nhìn thấy."

Thạch Tấn thở dài: "Được, coi như chúng ta bằng lòng để ngươi gả cho Dung Hà, thế nhưng hắn bằng lòng cưới ngươi không?"

Trong lòng Thạch Phi Tiên có chút hốt hoảng, cắn môi không muốn nói.

Nàng ta không biết Dung Hà có bằng lòng cưới nàng ta hay không, thế nhưng nàng ta biết, nếu nàng ta không kiên trì, thì khẳng định nàng ta không thể gả cho Dung Hà được.

"Tục ngữ nói, nữ nhi tốt trăm nhà cầu, bây giờ trên dưới Kinh Thành nam nhân muốn cưới ngươi giống như cá diếc sang sông. Nếu Dung Hà thật sự có tâm tư với ngươi, vì sao hắn lại không chịu cho người đến nhà cầu hôn?"

Thạch Phi Tiên mạnh miệng nói: "Có lẽ... Hắn vì người nhà liên tiếp qua đời mà còn đau buồn thôi."

https://thuviensach.vn

Thạch Tấn muốn nói, nam nhân đau xót trong miệng ngươi tối nay đã nhận một cây dù lụa của một nữ quý nhân.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt cố chấp như vậy của muội muội, hắn không nói ra miệng.

Ngắn ngủi trong một tháng, đây là lần thứ hai muội muội nói ra ý muốn gả cho Dung Hà.

Hắn nhìn ra không gian tối như mực ngoài cửa sổ, giọng bình tĩnh nói: "Ta giúp ngươi đi hỏi ý phụ thân."

Chung quy cũng là muội muội của hắn, thôi vậy.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Edit: Đào Sindy

"Điện hạ." Thường ma ma đứng bên người Đức Ninh Trưởng Công Chúa, thần sắc có chút do dự nói: " Sao ngài không nói chuyện này với Hầu gia?"

" Ân oán đời trước kết thúc tại ta là được. " Trưởng Công Chúa nhìn ánh nến mờ nhạt trong phòng, nhận thuốc Thường ma ma đưa uống vào: "Ta và Phò Mã có lỗi với hắn, không dạy hắn tiến bộ, không dạy hắn văn tài võ công, ta cũng không muốn dạy hắn thù hận."

"Điện hạ. " Trong lòng bàn tay Thường ma ma trống rỗng, trong phòng để lò sưởi, nhưng bà lại cảm thấy trong lòng lãnh lẽo: "Hầu Gia sẽ hiểu khổ tâm của ngài, hắn cũng chưa từng trách người."

"Hắn là một đứa bé tốt. " Đức Ninh Trưởng Công Chúa cười, lúc này bà không phải Trưởng Công Chúa hoàng thất, mà là một mẫu thân bình thường: "Cả đời ta dâng hiến nửa đời người cho hoàng thất,thời gian vui vẻ nhất đó là ở cùng Phò Mã, còn có hài tử làm bạn."

"Điện hạ. " Thường ma ma quỳ gối trước mặt Trưởng Công Chúa, tiếng nói run rẩy: " Ngài phải bảo trọng thân thể thật tốt, Hầu gia và phu nhân hiếu thuận như vậy, Quận Chúa và Thế Tử cũng lớn, ngài còn chưa nhìn thấy bọn họ thành thân sinh con, ngài..."

https://thuviensach.vn

"A Thường. " Trưởng Công Chúa bỗng nhiên cười cắt ngang Thường ma ma: "Ngươi nói, trong mấy vãn bối của ra, ai giống ta nhất?"

Thường ma ma nắm chặt tay Trưởng Công Chúa, đỏ vành mắt nói: "Phu nhân vừa xinh đẹp lại thông minh, điện hạ ngài có mấy phần quyết đoán."

"Cũng không phải. " Trưởng Công Chúa chậm rãi lắc đầu: "Người Ban gia giống ta nhất, là Họa Họa."

Thường ma ma kinh ngạc nhìn Trưởng Công Chúa, dưới cái nhìn của bà, rõ ràng Quận Chúa giống Phò Mã, làm sao lại giống Công Chúa?

Gió lạnh gào thét bên ngoài, nhưng không có chút gió lạnh nào thổi vào trong nhà.

"Lúc bản cung nhỏ tuổi, là đứa xinh đẹp nhất trong tất cả con cái của phụ hoàng, cũng chính lúc này, trong tất cả Công Chúa, phụ hoàng thiên vị ta nhất. " Trưởng Công Chúa vuốt ve áo choàng hoa lệ trên người: "Hoa phục mỹ thực, vàng bạc ngọc khí, thiên vị hết sức, để Công Chúa khác cực hận bản cung, thậm chí sử dụng thủ đoạn ám toán. Bản cung thích xem nhất là bộ dáng các nàng vắt hết óc dùng hết thủ đoạn, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không lay động được bản cung."

"Xem như huynh trưởng ruột thịt của ta, cũng không được phụ hoàng yêu thích, thậm chí chính miệng phụ hoàng còn nói, nếu không phải lo lắng hoàng tử khác không đối tốt với ta, cuối cùng có lẽ ông sẽ không chọn huynh trưởng làm Thái Tử. " Trưởng Công Chúa nhắm mắt lại, nhớ lại năm tháng trẻ tuổi: "Thời điểm đó trên triều Đại Nghiệp, ai gặp bản cung cũng phải nhường ba phần."

Tiên y nộ mã, quyền thế tôn sùng, sau đó gả cho Phò Mã, bà vẫn như cũ là Công Chúa tôn quý nhất đương triều, phụ hoàng che chở cho bà cưỡi hạc về tây thiên, ngồi lên đế vị chính là huynh trưởng ruột thịt của bà.

https://thuviensach.vn

Huynh trưởng có thể ngồi vững trên ghế Đế Vương, cũng nhờ binh quyền Phò Mã nắm chắc, giúp ông ta ổn định triều thần. Chỉ tiếc chim bay hết sức, người tài luôn ẩn núp, cuối cùng huynh trưởng cũng như những Đế Vương khác, làm Đế Vương tá ma giết lừa*. Cũng may ông ta còn tình nghĩa huynh muội, mặc dù để người ta tính kế Phò Mã trên chiến trường, nhưng không lấy mạng của ông ấy.

*lợi dụng việc xay lúa để giết lừa, cũng có thể hiểu là một ông vua mưu mô xảo quyệt.

Ông ta cho là mình tính toán không sai sót, lại quên trên đời có một câu nói "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm."

Biết trượng phu mình quan tâm vô cùng, gặp phải ám toán của huynh trưởng ruột thịt, bà đã ngồi bất động cả ngày trong phòng.

"Nàng giống ta lúc còn trẻ đấy. " Trưởng Công Chúa ho khan vài tiếng, Thường ma ma bận bịu bưng một chén nước đến trước mặt bà.

"Không cần. " Trưởng Công Chúa đẩy chén ra, nhàn nhạt nói: " Bản cung sinh ra ở hoàng thất Đại Nghiệp, chết cũng cần phải chết ở nơi đó."

Tay Thường ma ma run một cái, chén nước mật hắt mấy giọt trên mu bàn tay bà, cuối cùng trượt vào thảm biến mất không thấy gì nữa.

Gió tuyết thổi ròng rã một đêm không ngừng, sáng hôm sau Ban Họa rời giường, nhìn thấy hạ nhân bên ngoài viện đang quét tuyết, khuôn mặt bị đông cứng đến đỏ bừng, nàng nói với nha hoàn bên ngoài: " Như Ý, đừng để ý tuyết bên ngoài, chờ tuyết ngừng rồi quét."

"Vâng." Như Ý cười nhẹ nhàng ra ngoài nói với những hạ nhân này, hạ nhân vui vô cùng, nói cám ơn Như Ý liên tục, lại nói Quận Chúa từ bi vân vân, mang ơn lui xuống.

https://thuviensach.vn

"Liền biết Quận Chúa ngài đau lòng thay những người này. " Như Ý và mấy nha hoàn hầu hạ Ban Họa mặc y phục tử tế, nhỏ giọng nói: " Tuyết này chỉ sợ còn rơi."

"Đều là người do phụ mẫu sinh ra, đông lạnh đến hỏng cũng đáng thương. " Ban Họa rửa tay rửa mặt sạch sẽ, lại chải răng xong mới nói: " Hình như tuyết năm nay lớn hơn rất nhiều."

Như Ý nhìn tuyết lớn bay tán loạn ngoài cửa sổ, nhẹ gật đầu: "Hình như quả thật lớn hơn mọi năm"

Tuyết càng lớn, trên đường không có bao nhiêu người đi đường, gia đình phú quý còn tốt, trong nhà trong kho trữ đầy các loại thịt, gia đình bần hàn có chút khó qua. Tuy nói hàng năm triều đình đều phát ít ngân lượng cứu tế, để nha môn giúp đỡ dân chúng vượt qua mùa đông rét lạnh, nhưng mà qua tầng tầng bóc lột, chân chính dùng trên người bách tính, ngay cả số lẻ cũngkhông có.

Thế nhưng mặc dù có người chết cóng chết đói, quan viên nơi đó cũng không lên báo, trongKinh Thành phồn hoa, tất cả mọi người vui mừng hí hửng chào đón giao thừa đến, bọn họ cũng không biết triều đình phân phối tiền xuống căn bản không thể đến đầu bách tính.

"Bá gia. " Đỗ Cửu đi vào thư phòng Dung Hà, thấy trong góc thư phòng còn bày cây dù diễm lệ kia, thuận miệng hỏi: "Ngài còn chưa trả dù sao?"

Dung Hà nhíu mày, không rõ hắn vì sao nói thế.

"Thuộc hạ nghe nói, dù hài âm không may mắn, cho nên mượn dù người khác, nhất định phải trả lại. " Đỗ Cửu thấy sắc mặt Bá gia không có biến hóa, lập tức nói bổ sung:" Đương nhiên, đây là truyền ngôn phụ nhân dân gian vô tri, không có ý nghĩa gì, dù này rất..."

https://thuviensach.vn

"Đỗ Cửu."

"Xin hỏi có dặn dò gì, Bá gia."

"Ta bảo ngươi tra tin tức thế nào?" Dung Hà thả thư trong tay xuống, giọng điệu có chút vi diệu: "Thân thể Trưởng Công Chúa, có phải thật sự không ổn rồi không?"

"Hạ nhân phủ Trưởng Công Chúa rất cẩn thận, Trưởng Công Chúa dùng toàn là thuốc viên, coi như thật có cặn thuốc, cũng không để hạ nhân phổ thông nhúng tay, mà là hạ nhân bên ngườiTrưởng Công Chúa tự mình xử lý. " Đỗ Cửu nhíu mày: " Thói quen sinh hoạt ngày thường của Trưởng Công Chúa không có bao nhiêu thay đổi, nhưng thuộc hạ cảm thấy, trong này có gì đó không đúng."

Nếu thật sự không có vấn đề gì, vì sao lại cẩn thận như vậy, thậm chí ngay cả cặn thuốc cũng không muốn người khác phát hiện?

Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, Dung Hà nhìn cây dù cung nữ trâm hoa kia, sau một lúc lâu mới nói: "Ngươi đưa bái thiếp ta tự viết đến phủ Trưởng Công Chúa, ta muốn bái kiến Trưởng Công Chúa."

Đỗ Cửu ngẩn người, ôm quyền lui ra.

Chờ Đỗ Cửu lui ra, Dung Hà đi đến nơi hẻo lánh, xoay người cầm lấy cây dù này.

"Két."

Dù bị mở ra, mặt dù nữ tử bên trên hoa phục thịnh trang cài trâm hoa mẫu đơn. gương mặt cười xinh đẹp.

Trưởng Công Chúa ốm chết, Tĩnh Đình Hầu phủ sẽ phải đi đâu?

https://thuviensach.vn

Dung Hà nhìn chằm chằm cây dù này thật lâu, lâu đến ngoài thư phòng truyền đến tiếng bước chân, y mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

"Bá gia, giấy vẽ ngài muốn, thuốc màu đều đã chuẩn bị tốt." Giọng quản gia truyền vào: "Ngài muốn dùng ngay không?"

"Lấy vào."Dung Hà trở lại bàn đọc sách, cất 《 Trung Thành Luận 》 vào.

Quản gia để gã sai vặt đứng ngoài cửa, tự tay mình cầm đồ vào, cuối cùng ông mở cửa thư phòng, ánh mắt đảo qua cây dù chưa gập lại, lập tức thu hồi ánh mắt cực nhanh, khom người lui ra ngoài.

Rất nhiều người biết thư hoạ Dung Hà song tuyệt, tinh thông thi từ, lại có tế thế chi tài*, thuở thiếu thời tài danh lan xa, nhưng rất nhiều người cũng biết, Dung Hà chưa bao giờ vẽ người. Y chỉ vẽ qua hoa, chim, cá, sâu, sơn thủy cỏ cây, chỉkhông thấy y phác họa người.

*tài cứu giúp người gặp nạn.

Có người nói y không giỏi vẽ người, cũng có người nói thế gian không ai có thể khiến y vẽ, nhưng bất kể chân tướng như thế nào, chí ít từ trước tới giờ Dung Hà không vẽ người được nhiều tài tử công nhận.

Tuyết lớn, Mẫu Đơ đỏ, người cầm dù, đại điện xa hoa, mỗi một thứ đều là cảnh đẹp, nhưng khi bốn cảnh đẹp hợp lại một chỗ, lại trở nên kỳ quái.

Người trong điện không bung dù, trời tuyết lớn rét lạnh, làm sao Mẫu Đơn có thể nở rộ. Còn người kia đưa lưng về phía đại điện, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nữ tử nhưng không thấy chân dung, vẻn vẹn một bóng lưng đã đủ để người ta miên man bất định, hồn nhiên quên chỗ quái dị trong bức tranh này.

https://thuviensach.vn

Một hơi làm xong bức họa này, Dung Hà chọn một cây bút lông từ trong giá bút, đề hai câu thơ lên chỗ trắng.

Duy hữu mẫu đan chân quốc sắc, hoa khai thì tiết động kinh thành*.

* Duy hữu mẫu đơn chân quốc sắc,

Hoa khai thời tiết động kinh thành

Gác lại bút, Dung Hà thu dù, tháo dây hồng ngọc trên chuôi dù.

Hồng ngọc bị mài thành hình giọt nước, chất lượng vô cùng tốt, giống như nữ tử tuổi cập kê, tản ra thời khắc nó đẹp nhất.

Y cười khẽ một tiếng, bỏ đá quý vào ngực mình.

"Tỷ. " Ban Hằng gõ cửa một cái, không nghe thấy tiếng Ban Họa từ chối, liền đẩy cửa đi vào, một mặt bất đắc dĩ nói: "Hôm nay có ba bà mai của ba nhà đến rồi."

Ban Họa nằm trên giường phủ lông chồn, lười biếng ngáp một cái, đưa tay lấy điểm tâm bên cạnh, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn.

Ban Hằng thay nàng kéo tay áo xuống, che khuất cánh tay nói: "Trần gia, Vương gia, còn có... Âm gia."

"Trần gia cũng là thư hương thế gia, cũng coi trọng ta hay sao?" Ban Họa lau khóe miệng, không hài lòng lắm nhíu mày: "Còn có nhi tử Vương gia, dáng dấp như quả dưa móp, cũng chạy tới xem náo nhiệt gì chứ?"

Ban Hằng im lặng: "Dáng dấp công tử Trần gia cũng không tệ?"

"Loại thư hương thế gia gả đi không dễ chơi, mà lại..." Ban Họa bĩu môi: "Đừng nhìn miệng người ta đầy nhân nghĩa đạo đức như thế, đối đãi lúc chúng ta mất thế, trở mặt nhanh nhất chính là bọn họ."

https://thuviensach.vn

Ban Hằng cẩn thận nghĩ, chân thành nói: "Tỷ, hay tỷ khỏi cần lấy phu?" Ai biết nhà phu quân là hạng người gì, còn không bằng đợi trong nhà mình qua năm năm nhàn nhã, cũng không tính là sống không công.

"Tốt lắm. " Ban Họa gật đầu nói: " Dù sao gả cho ai, cũng không tốt bằng ở nhà."

"Âm gia cũng không cảm thấy ngại khi phái người đến nhà chúng ta cầu hôn à. " Ban Hằng không chút hảo cảm nào với người Âm gia, mặc dù đóchỉlà nhà ngoại tổ phụ cúa hắn: "Với đức hạnh của Âm Phong, hắn cũng xứng sao?"

"Âm gia?" Ban Họa cười nhạo nói: " Mẫu thân để ý tới bọn họ à?"

" Tính tình mẫu thân như thế, tỷ còn không biết?" Ban Hằng vội ho một tiếng: "Bà mai Âm gia mời tới đã xám xịt trở về."

Coi như mẫu thân có thể chịu, hắn cũng không thể nhẫn nhịn người nhà này.

Ban Hằng cảm thấy một ít người đọc sách trong Kinh Thành thật có ý tứ, nói thí dụ như công tử nhà họ Trần, từng nói mấy lời như tỷ hắn quá xa hoa lãng phí, hiện tại nhà hắn ta lại mời bà mai tới mai mối, cũng không biết nghĩ như thế nào.

Chẳng lẽ người đọc sách lật lọng, không phải là nói một đằng làm một nẻo sao?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Edit: Đào Sindy

Tuyết rơi liên tục hai ba ngày, cuối cùng cũng ngừng.

Dung Hà ngồi trên ghế nệm thêu chữ Phúc, lẳng lặng để Trưởng Công Chúa dò xét.

" Khách quý đến nhà, không biết Dung Bá gia đến vì chuyện gì?" Trà nóng trong tay Trưởng Công Chúa bốc hơi, bà ngồi đoan chính, hai má đỏ thẩm, cười lễ phép, nhưng không có ý thân cận.

" Hôm nay vãn bối đến, chỉ muốn thỉnh an điện hạ." Dung Hà nhấp một miếng trà, lá trà là loại trà hoàng cung chuyên dụng, hàng năm sản xuất không đến hai cân.

"Làm phiền Dung Bá gia rồi. " Trưởng Công Chúa cười nhạt một tiếng: "Bản cung rất tốt."

"Điện hạ phượng thể an khang, vãn bối cũng yên tâm. " Dung Hà để chén trà lên bàn: "Nghe nói loại trà này không tốt cho dạ dày, điện hạ ít uống thì tốt hơn."

Ánh mắt Trưởng Công Chúa lập tức trở nên sắc bén, ánh mắt của bà dừng lại trên người Dung Hà một lát, nụ cười trên mặt biến mất: "Dung Bá gia thật quan tâm người khác."

https://thuviensach.vn

" Phụ mẫu vãn bối chết sớm, huynh trưởng đi sớm, không có người quan tâm vãn bối, nên vãn bối phải dưỡng thành tính biết quan tâm mọi người. " Dung Hà rủ mí mắt xuống, có chút cúi đầu, thái độ rất cung kính.

Trưởng Công Chúa thấy bộ dáng này của y, khẽ cười một tiếng: "Đều nói thích quan tâm người khác, tính tình trầm ổn, không biết Dung Bá gia có ổn không?"

Dung Hà ôm quyền với Trưởng Công Chúa: "Vãn bối tất nhiên tốt."

"Nói đi. " Trưởng Công Chúa nhàn nhạt nói: " Hôm nay Bá gia đến, đến tột cùng có chuyện gì?"

"Điện hạ, vãn bối muốn biết, gia phụ gia mẫu vì sao mà chết."

Ánh nắng xuyên thấu qua song cửa sổ phản xạ vào trong nhà, mí mắt Trưởng Công Chúa khẽ run lên, lập tức lau miệng: "Bản cung không biết lời này của ngươi là ý gì."

"Vãn bối biết điện hạ biết rất rõ." Dung Hà nhìn Trưởng Công chúa, một bước cũng không nhường.

Trưởng Công Chúa nhìn người trẻ tuổi xuất sắc trước mắt này, thần sắc có chút hoảng hốt, giống như mình nhìn Lâm thị mấy chục năm trước. Mẹ đẻ Lâm thị do tài nhân trong hậu cung sinh ra, cũng là muội muội của bà, sau khi xuất giá vì cuốn vào cuộc tranh đoạt hoàng vị nên bị biếm thành thứ dân, sau đó thì tự sát.

Lâm thị ở Lâm gia không hề tốt, bởi vì vì tất cả mọi người biết tiên đế không thích đại thần hoặc là Công Chúa đã từng đã giúp các huynh đệ khác, cho nên Lâm gia cũng không vì trên người bà ấycó huyết mạch hoàng thất mà hậu đãi. Nhưng Lâm thị bình thường xinh đẹp vô cùng, đồng thời rất giỏi thư hoạ, cuối cùng được Thành An Bá đời trước cầu hôn.

https://thuviensach.vn

Nói theo lý, bà vốn là a di Lâm thị, nhưng mẹ đẻ Lâm thị sớm đã bị trục xuất khỏi hoàng thất, biếm thành thứ dân, cho nên Lâm thị trước mặt bà, chỉ có thể kính xưng bà một tiếng Trưởng Công Chúa.

Nhưng may mắn mẹ đẻ bà ấy không được tiên đế chào đón, cho nên con của bà hiện tại mới có thể được đương kim bệ hạ trọng dụng. Không người nào rõ ràng hơn Trưởng công Chúa, đương kim đối với tiên đế không có tình phụ tử, mà có hận ý nhiều hơn. Cho nên sau khi ông đăng cơ, mới có thể sửa lại án sai cho một số người, nên được mỹ danh nhân đức.

Giờ phút này Dung Hà ở trước mặt bà tự xưng vãn bối, chỉ sợ cũng muốn nhắc nhở bà, ngoại tổ mẫu của y là muội muội của bà, cho dù muội muội này đã bị loại khỏi gia phả hoàng gia.

Trong phòng an tĩnh thật lâu, cho đến khi Trưởng Công Chúa nhịn không được nữa ho vài tiếng, mới phá vỡ yên tĩnh như chết trong phòng.

"Điện hạ. " Thường ma ma lo âu đi đến.

"Lui ra." Trưởng Công Chúa lau miệng, môi của bà bây giờ đỏ như nhỏ máu. Mắt Thường ma ma nhìn Dung Hà, thấy thái độ Công Chúa kiên quyết, đành phải bất đắc dĩ lui ra.

"Lâm thị chết vì đậu tương tư*." Trưởng Công Chúa bình tĩnh nói: "Đậu đỏ sinh tương tư, tương tư cắt ruột người."

*Đậu tương tư: ở Việt Nam còn gọi là đậu gió, trạch quạch, cườm đỏ, giống đậu có màu đỏ rất đẹp, nhưng có độc. Dùng trị thấp khớp mạn tính, khử độc, tiêu viêm, trị rắn cắn, v.v...

Mí mắt Dung Hà run lên: "Là ai?"

Trưởng Công Chúa hỏi lại: "Bản cung cho là trong lòng ngươi hiểu rõ."

https://thuviensach.vn

Dung Hà trầm mặc một lát: "Đã như vậy, tại sao giữ ta lại?"

Ánh mắt Trưởng Công Chúa chậm rãi đảo qua trên người Dung Hà, bỗng nhiên cười nói: "Đương kim bệ hạ là ta nhìn lớn lên, hắn là người có lòng dạ ác độc, nhưng lại có một sở thích không biết tốt hay xấu, hoặc nói Hoàng tộc Tưởng gia đều có tật xấu, đó là thích chưng diện."

"Vô luận là nam hay là nữ nhân, chỉ cần dáng dấp đẹp mắt, đều có thể gây ra lòng từ bi khó có được. " Trong nụ cười của Trưởng Công Chúa còn có chút trào phúng: "Ngươi có thể sống sót, là bởi vì ngươi có tài hoa, ngươi rất thông minh, và… Dung mạo ngươi tốt."

Trưởng Công Chúa xem ra, dáng dấp Dung Hà rất khá, phóng nhãn toàn bộ Kinh Thành, hình như không ai bằng.

"Điện hạ. " Dung Hà bỗng nhiên nhìn bà:"Người từng hối hận chưa?"

"Sinh ra là người hoàng gia, không có tư cách nói chữ này." Trưởng Công Chúa nhàn nhạt nâng chung trà lên, không quan tâm mình không thể uống trà, cúi đầu uống một ngụm: "Năm đó nếu bản cung không thận trọng từng bước, như vậy kết cục của bản cung sẽ giống ngoại tổ mẫu ngươi."

Ánh mắt Trưởng Công Chúa vừa tang thương lại bình tĩnh, cứ như những âm mưu quỷ kế giết người kia, đều đã bị thời gian vùi lấp, không ảnh hưởng gì đến bà.

"Đa tạ điện hạ nói cho vãn bối những thứ này. " Dung Hà đứng người lên, cúi đầu thật thấp với Trưởng Công Chúa: "Xin ngài bảo trọng thân thể, Tĩnh Đình Hầu phủ còn cần ngài."

"Bản cung không bảo vệ được họ. " Trưởng Công Chúa nhìn người trẻ tuổi hành đại lễ với mình, bỗng nhiên nói:" Theo lý, ngươi nên gọi ta một tiếng di tổ mẫu đấy."

https://thuviensach.vn

Bà đứng lên chầm chậm,lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong ngăn kéo bên cạnh, đưa tới trước mặt Dung Hà: "Ngươi đã lớn như vậy, bản cung chưa bao giờ đưa ngươi lễ vật gì, thứ này xem như lễ gặp mặt của bản cung đi."

Dung Hà không nhận hộp gỗ này, mà chỉ nói: "Điện hạ hi vọng vãn bối làm gì?"

"Làm gì à?" Trưởng Công Chúa cười một tiếng, tiếng cười có chút kỳ quái: "Bản cung không cần ngươi làm gì, lúc đầu thứ này bản cung định chuẩn bị mang vào đất, nhưng hôm nay ngươi tới rồi, nói rõ nó và ngươi có duyên phận."

Dung Hà tiếp nhận chiếc hộp này, chân thành nói: "Ngày sau, vãn bối sẽ chiếu cố Tĩnh Đình Hầu phủ thật tốt."

"Đứa bé ngoan." Trưởng CôngChúa vỗ vai Dung Hà nhẹ nhàng, động tác của bà rất nhẹ, Dung Hà lại cảm thấy trọng lượng tay bà.

"Không cần. " Trưởng Công Chúa đã thoải mái: "Mọi người tự có duyên phận với nhau, ngươi có thể bảo vệ bọn họ nhất thời, lại không thể bảo vệ bọn họ một đời."

" Trước khi bản cung đi sẽ cho bọn họ bùa hộ mệnh cuối cùng."

Dung Hà xiết chặt hộp gỗ: "Vãn bối nguyện giúp ngài một chút sức lực."

Trưởng Công Chúa cười không nói gì, bà mở cửa sổ ra, tỉ mỉ đánh giá người trẻ tuổi này một lần, chậm rãi khoát tay nói: "Ngươi trở về đi."

Dung Hà cảm thấy tâm tình mình hết sức kỳ lạ, hình như vui vẻ, nhưng cũng khó chịu, lúc y đi đến cửa, lại quay đầu mắt nhìn sau lưng.

https://thuviensach.vn

Trưởng Công Chúa đứng phía trước cửa sổ, ánh nắng vẩy lên người bà, bà hiền hoà giống như là nữ Bồ Tát bên trong miếu thờ. Dung Hà không nhịn được nghĩ, vài chục năm trước, vị Công Chúa này là một nữ tử khuynh thành đến thế nào?

Ngày tuyết ngừng rơi, thời gian Ban Họa rời giường muộn hơn ngày thường, chờ nàng rửa mặt xong, mặt trời đã lên cao, tuyết trong viện đã được quét dọn sạch sẽ, tuyết trên nhánh cây, đều bị hạ nhân đập xuống sạch sẽ.

"Quận Chúa. " Một ma ma đi đến: "Thế Tử mời ngài đi chính sảnh, có khách nhân đến rồi."

Ban Họa có chút kỳ lạ, khách nhân nào mà muốn nàng đi gặp?

Đi vào chính sảnh, Ban Họa liền nhìn thấy Ban Hằng ngồi cạnh Dung Hà.

"Dung Bá gia?"

"Quận Chúa. " Dung Hà đứng người lên thở dài với Ban Hoạ: " Đa tạ ân tình hai ngày trước Quận Chúa cho mượn dù."

Mượn?

Ban Họa sửng sốt một chút, không phải cây dù kia cho y sao, biến thành mượn khi nào thế?

Mọi người nói vài câu chuyện phím với nhau, Dung Hà trả dù lại cho Ban Hoạ, áy náy nói: "Hoa tai trên chuôi dù không biết rơi ở đâu rồi, trong lòng tại hạ rất áy náy, cho nên đổi một hoa tai mới."

Lúc này Ban Họa mới chú ý tới trên chuôi dù treo hồng ngọc biến thành một miếng ngọc mẫu đơn, đóa Mẫu Đơn này điêu khắc cực kỳ xinh

https://thuviensach.vn

đẹp, Ban Họa vẻn vẹn nhìn một chút liền thích: "Dung Bá gia quá khách khí, chỉ là viên hoa tai thôi mà."

"Quận Chúa cho tại hạ mượn dù lụa là ý tốt, tại hạ lại làm mất đồ, đây là tại hạ không phải. " Nụ cười trên mặt Dung Hà càng sâu: "Quận Chúa không chê chứ."

Ban Hằng ngồi bên cạnh một mặt hờ hững nhìn tỷ tỷ và Thành An Bá trò chuyện với nhau thật vui, nhàm chán uống một ngụm trà, Dung Bá gia có ý gì?

"Thế Tử. " Dung Hà như mọc mắt sau ót, biết Ban Hằng nhàm chán, lại nói chuyện cùng hắn: "Mấy ngày trước đây có một môn nhân không biết lấy từ đâu ra một con gà chọi, nói là lấy để ta chơi buông lỏng tâm tình. Nhưng ta không chơi mấy thứ này, trong lúc nhất thời lại không biết làm sao với con gà chọi kia. Nghe nói Thế Tử có hứng với chọi gà, không biết tại hạ có thể đưa con gà chọi kia đến quý phủ không? Nếu ngươi không nhận, tại hạ chỉ có thể để phòng bếp dùng nó nấu canh thôi."

Ban Hằng nghe nói về gà chọi xong, lập tức gật đầu nói: " Tuyệt đối đừng nấu canh, loại gà này một con phải trên trăm lạng bạc, ngươi cứ việc đưa tới, ta cam đoan sẽ nuôi nó đến lông sáng cường tráng, vô địch thủ trong Kinh Thành!"

"Vậy làm phiền Thế Tử rồi." Trên mặt Dung Hà lập tức lộ ra cảm giác nhẹ nhõm vì giải quyết xong phiền não, vẻ mặt này lấy lòng Ban Hằng. Ai nói hắn hoàn khố vô dụng, không phải hắn đã giúp Dung Hà giải quyết một vấn đề khó sao?

Thế nhân luôn dùng thành kiến mà nhìn người, thói quen này cũng không tốt.

"Đúng rồi tỷ, hôm nay không phải tỷ định đi qua chỗ tổ mẫu sao?" Mắt Ban Hằng nhìn sắc trời bên ngoài: "Gần trưa rồi, sao tỷ còn chưa lên

https://thuviensach.vn

đường?"

"Tối hôm qua ma ma bên người tổ mẫu tới nói, tổ mẫu phải vào cung, không cho ta qua. " Ban Họa có chút bất đắc dĩ nói: " Lúc đầu ta mới tìm được một số đồ chơi thú vị, muốn đưa qua cho tổ mẫu."

"Nếu không chờ sau khi tổ mẫu trở về lại đưa qua?" Ban Hằng biết gần đây tỷ tỷ không có việc gì thì lại thích đến phủ Công Chúa của tổ mẫu: "Đợi chút nữa dùng cơm trưa, ta và tỷ cùng nhau đi."

"Ừm." Ban Họa nhẹ gật đầu, tay vô thức vuốt dây ngọc mẫu đơn trên chuôi dù.

"Nhắc tới cũng đúng dịp. " Dung Hà đột nhiên nói: " Tại hạ mới vừa đi bái phỏng Trưởng Công Chúa điện hạ, khó trách Công Chúa Điện Hạ trang phục lộng lẫy, thì ra là phải vào cung."

"Ngươi gặp qua tổ mẫu?" Ban Họa quay đầu nhìn về phía Dung Hà, có chút kỳ quái nói: "Vậy tại sao bà không có thời gian gặp ta?"

"Đại khái là bởi vì tại hạ ngồi một lát sẽ đi chăng?" Dung Hà cười: "Công Chúa điện hạ sủng ái Quận Chúa như thế, nếu ngươi đi, lão nhân gia sẽ không muốn vào cung rồi."

"Thật sao?" Ban Họa sờ cằm, đứng lên nói: "Được rồi, ta cũng tiến cung xem một chút. Lần trước vạn thọ bệ hạ, ta còn chưa nói chuyện thật tốt với Hoàng Hậu nương nương."

Là Quận Chúa được Đế Hậu sủng ái, Ban Họa có quyền lợi tiến cung tùy thời, nhưng sau khi nàng tròn mười lăm, mới có ý giảm bớt số lần tiến cung.

"Tại hạ cũng có chuyện phải vào cung gặp bệ hạ, nếu Quận Chúa không ghét bỏ, tại hạ nguyện cùng Quận Chúa đi chung."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Edit: Đào Sindy

Ban Họa không chọn ngồi xe ngựa, mà chọn cưỡi ngựa.

Nàngmặc cung trang phức tạp, cưỡi ngựa cũng không dễ chịu, thế nhưng không biết vì sao, trong tiềm thức nàng không muốn đổi lại, trong nội tâm có ý niệm kỳ quái, thúc giục nàng nhất định phải tiến cung, tiến cung nhanh một chút.

"Giá!"

Roi ngựa Vân Khánh Đế cho nàng đập vào thân ngựa, phát ra tiếng vang thanh thúy. Trên mặt đất còn có tuyết đọng chưa tan, hộ vệ Ban gia sợ Ban Họa xảy ra chuyện, tất cả đều liều mạng đuổi theo. Nhưng bọn họ cưỡi ngựa sao vượt qua Ban Hoạ cưỡi con ngựa ngự tứ được, chẳng được bao lâu liền bị cách ra xa một khoảng.

"Bá gia. " Hộ vệ Tĩnh Đình Hầu phủ nhảy xuống ngựa, một người quỳ xuống trước mặt Dung Hà mặc cho nền đất lạnh rét buốt: "Thành An Bá, tình huống Quận Chúa có chút không đúng, thuộc hạ thỉnh cầu Bá gia vào cung che chở Quận Chúa."

"Chư vị tráng sĩ xin yên tâm, ta nhất định sẽ che chở nàng!" Dung Hà vỗ con ngựa dưới thân, tuấn mã lao vụt ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng. " Một vị hộ vệ thở ra một hơi khí nóng: "Làm sao bây giờ?"

" Lập tức đi báo cho Hầu Gia và phu nhân: " Hộ vệ trưởng hít sâu một hơi:" Chỉ sợ trong cung sắp xảy ra chuyện." Hắn đã làm hộ vệ mấy năm cho Quận Chúa, nhưng chưa bao giờ thấy bộ dáng Quận Chúa luống cuống như vậy. Mặc dù hắn không rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết, khẳng định không phải chuyện gì tốt.

Mảnh tuyết treo trên nhánh cây, con đường đầy bùn bẩn thiểu, lui tới không thấy rõ mặt người đi đường, Ban Họa cảm thấy, từng cảnh tượng ấy đã từng thấy qua trong mơ, lại tưởng đây chỉ là ảo giác của nàng. Gió lạnh đập trên mặt của nàng, khiến mặt nàng cóng đến hơi choáng, nhìn cửa cung cách mình càng ngày càng gần, trong thoáng chốc nàng cảm thấy, nó như một con quái thú há miệng đầy máu, chờ đợi tùy thời nuốt chửng mỗi người.

Ở cửa cung, mấy cấm vệ quân vội vàng cưỡi ngựa vọt ra, nhìn thấy Ban Họa giục ngựa chạy vội, trong đám vệ quân chạy ra có một người mặc áo đen khảm vàng cầm cờ nói: "Phúc Nhạc Quận Chúa, Đức Ninh Trưởng Công Chúa bị thương nặng lâm nguy, bệ hạ triệu gấp!"

"Ngươi nói cái gì?" Ban Họa thở hổn hển, nắm chặt dây cương, phi nhanh con ngựa phát ra tiếng Hi..i...iiii tcon ngựa ngửa thân ra nửa ngày, mới ngừng lại được.

Cấm vệ quân cầm đầu thấy hai mắt Ban Hoạ đỏ lên, hai gò má trắng xanh, đáy lòng bỗng nhiên có chút sợ hãi: "Đức Ninh Trưởng Công Chúa... Bị thương nặng lâm nguy..." Lời hắn nói vẫn chưa xong, chỉ cảm thấy trước mắt phất qua một trận gió, Phúc Nhạc Quận Chúa vậy mà trực tiếp cưỡi ngựa, vọt vào Hoàng Cung.

"Quận Chúa, nội cung không thể phóng ngựa!"

https://thuviensach.vn

"Nhanh, ngăn nàng lại! "

"Thạch Phó thống lĩnh, nhanh ngăn nàng lại, cẩn thận chớ tổn thương người!"

Thạch Tấn mới đi ra, nghe được tiếng cấm vệ quân, ngẩng đầu thấy một con ngựa bay tới chỗ mình, hắn bay người lên trước, giữ chặt dây cương con ngựa thật nhanh, con ngựa bị đau, móng trước khẽ cong, người trên lưng ngựa ngã xuống.

Đáng lẽ đám cấm vệ quân thầm kêu lên không ổn, khiến người ta té hư người thì sao đây?

"Ai làm vướng chân ta đấy?" Hai mắt Ban Họa sung huyết, nhưng ngã quá nhanh, đầu óc nàng có chút choáng váng, trong lúc nhất thời từ dưới đất không đứng dậy được.

"Quận Chúa!" Dung Hà nhảy từ trên lưng ngựa xuống, nhanh chân chạy đến trước mặt Ban Họa đỡ nàng dậy nói: " Ngươi thế nào?"

Thời khắc này trong đầu Ban Họa, căn bản không ý thức được người nàng vịn là ai, nàng nắm chặt roi ngựa trong tay, quất về phía con ngựa đã làm mình ngã, khàn giọng nói: "Cút ngay!"

Khi Thạch Tấn nhìn thấy người ngã xuống là Ban Hoạ, liền ngây ngẩn cả người, một roi Ban Hoạ quất đến, hắn không có tránh. Cũng không biết roi này chế thành từ gì, đầu roi quét đến mu bàn tay hắn, đau rát.

"Quận Chúa, chúng ta đi tìm Trưởng Công Chúa trước." Dung Hà không thèm nhìn Thạch Tấn, cúi đầunói với Ban Họa: " Ngươi có thể đi không?"

Ban Họa mờ mịt nhìn Dung Hà, run rẩy khóe miệng không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Ta cõng ngươi." Dung Hà nhìn người trước mặt hốc mắt đỏ lên, búi tóc tán loạn, trang sức trên đầu rơi mất một nửa, ngồi xổm ở trước mặt nàng: "Nhanh, đi lên."

Ban Họa ghé vào lưng Dung Hà, cả người đầy bụi đất nắm chặt vạt áo Dung Hà, cứ như chỉ cần nắm thật chặt như thế, thì Dung Hà có thể chạy nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa.

Trước mắt hoàn toàn mơ hồ, mặt Ban Họa tại cọ xát trên lưng Dung Hà, che dấu tiếng mình khóc thút thít.

Nghe bên tai truyền đến tiếng nức nở trầm thấp, Dung Hà bước nhanh hơn.

"Phó thống lĩnh. " Mấy cấm vệ quân nhìn vết máu trên mu bàn tay Thạch Tấn, trên mặt đều lộ ra vẻ khẩn trương.

Huynh trưởng Thái Tử Phi, trưởng tử Hữu Tướng đương triều, bị Quận Chúa bệ hạ thân phong dùng roi ngựa quất, việc này...Phải làm bộ không nhìn thấy, hay phải làm sao?

"Không sao. " Thạch Tấn giơ tay lên nhìn vết thương một chút: "Ta đi qua nhìn một chút."

"Vâng!" Cấm vệ quân nhẹ nhàng thở ra, Phó thống lĩnh nói không sao, vậy bọn họ cũng không cần làm khó.

Chính điện Đại Nguyệt cung, Đế Hậu nhìn các ngự y thúc thủ vô sách*, tâm từng chút từng chút chìm xuống dưới. Không ai nghĩ tới, vậy mà lại có thích khách ẩn núp nhiều năm như vậy, còn là nữ quan thân cận bệ hạ trong Đại Nguyệt cung.

*bó tay toàn tập

https://thuviensach.vn

Nếu không phải Trưởng Công Chúa phát giác được không thích hợp, thay bệ hạ ngăn cản thì giờ phút này, chỉ sợ...

Hoàng Hậu nhìn Trưởng Công Chúa nằm trên ngự tháp máu me khắp người, toàn thân phát lạnh, không khỏi nhìn ra cửa điện: " Người Tĩnh Đình Hầu phủ có tới không?"

Mắt thấy Trưởng Công Chúa không ổn rồi, chí ít... Để bọn họ gặpmột lần cuối.

"Nương nương, bọn hộ vệ vừa đi bẩm báo, chỉ sợ không nhanh như vậy. " Cô cô bên cạnh Hoàng Hậu nhỏ giọng nó: " Nương nương người đừng có gấp, để ngự y nghĩ cách khác."

Hoàng Hậu cười khổ trong lòng, còn có thể có cách gì, bây giờ phải dựa vào mảnh nhân sâm để giữ mệnh, người Tĩnh Đình Hầu phủ đến muộn một chút, chỉ sợ ngay cả lần cuối cũng gặp không được rồi.

"Nương nương, nương nương. " Vương Đức lảo đảo chạy vào, thở gấp nói: "Đến, đến rồi."

Hoàng Hậu bận bịu từ trên ghế đứng dậy, chỉ thấy Thành An Bá cõng Ban Họa vào, mặc dù bà không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này cũng không đoái hoài tới, nói thẳng: "Không cần hành lễ, nhanh vào."

Ban Họa nhìn thấy Trưởng Công Chúa nằm trên giường, cả người còn đầy máu, cả người mờ mịt thong dong leo xuống trên lưng Dung Hà, được Dung Hà đỡ đến trước mặt Trưởng Công Chúa, nàng đã khóc quên mặt mũi cũng không biết.

"Tổ, tổ mẫu. " Ban Họa quỳ gối trước giường rồng, cầm tay Trưởng Công Chúa thật chặt, khóc đến mất tiếng. Toàn bộ chính điện Đại Nguyệt cung yên tĩnh một mảnh, ngoại trừ tiếng khóc thì không người nào nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế đứng bên cạnh, nhìn biểu chất nữ khóc đến không thể tự đè xuống, muốn mở miệng khuyên hai câu, lại không biết nói cái gì cho phải. Ông chưa bao giờ thấy bộ dáng Ban Họachật vật như vậy, người đầy bụi đất, tóc tai rối bời, khuôn mặt trắng noãn cũng dính đầy bui đất, giống như đã lăn một vòng trên mặt đất vậy.

Trưởng Công Chúa nghe thấy tiếng Ban Hoạ khóc, chầm chậm mở mắt, nhìn thấy bộ dáng tôn nữ chật vật không chịu nổi, mỉm cười: "Nha đầu ngốc, khóc cái gì?"

"Tổ mẫu, là Họa Họa vô dụng, là Họa Họa vô dụng."Từng giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay Trưởng Công Chúa, có lẽ là gần chết, thân thể Trưởng Công Chúa mẫn cảm hơn, mấy giọt nước mắt giống như nước sôi nóng rực, bỏng đến nội tâm bà đau từng đợt.

"Nha đầu ngốc, chuyện này liên quan gì đến cháu?" Trưởng Công Chúa dùng hết khí lực toàn thân, nắm chặt tay Ban Họa: "Ngẩng đầu lên, để tổ mẫu nhìn một cái, xuống đất, tổ mẫu cũng có thể nói với tổ phụ, tôn nữ của chúng ta đã trưởng thành, đẹp tựa ngàn đoá hoa."

Ban Họa hít mũi một cái, dùng tay áo liều mạng lau vết bẩn trên mặt, muốn để mặt mình nhìn trắng hơn chút, càng đẹp mắt hơn chút. Thế nhưng buổi sáng nàng đã trang điểm qua, càng lau sẽ chỉ khiến mặt nàng càng lấm lem, rất nhanh trên mặt có thêm mấy vết cắt.

"Thật dễ nhìn. " Trưởng Công Chúa cười, cười đến vô cùng dịu dàng, bà cật lực lấy vòng tay bằng vàng trên cổ tay: "Cái vòng này là trước khi xuất giá tằng tổ phụ cháu tặng ta, hiện tại ta tặng nó cho cháu."

"Dạ!" Ban Họa không ngừng sát nước mắt trên mặt, nhưng bất kể nàng lau thế nào, trên mặt như cũ hoàn toàn mơ hồ, lúc vòng tay đeo lên tay nàng, tâm tình của nàng rốt cuộc không kềm được, ôm cánh tay Trưởng Công Chúa gào khóc: "Tổ mẫu, ngài đừng rời bỏ ta, ta rất sợ."

https://thuviensach.vn

Trưởng Công Chúa muốn vỗ lưng Ban Hoạ, thế nhưng trên tay bà đã không còn khí lực, chỉ có thể gian nan giật giật ngón tay. Một cánh tay duỗi tới, để tay bà lên lưng Ban Hoạ.

Dung Hà trầm mặc đứng bên người Ban Họa, giống như một cây đại thụ, không nhúc nhích, cho dù Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cũng ở bên cạnh, sau lưng còn có một bầy ngự y thái y, y vẫn như cũ không xê dịch bước chân của chính mình.

"Họa Họa ngoan, chớ sợ chớ sợ. " Trưởng Công Chúa nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Ban Hoạ:" Đừng sợ, hãy cứ bước lên phía trước, nãi nãi luôn nhìn cháu." Trưởng Công Chúa nói câu này rất nhẹ, nhẹ đến chỉ có Ban Họa có thể nghe được.

Ban Họa nghẹn ngào gật đầu, giờ phút này nàng đã nói không nên lời.

"Chỉ tiếc Họa Họa nhà ta đẹp như vậy, tổ mẫu không thể nhìn thấy ngày cháu mặc hỉ phục." Trưởng Công Chúa tiếc nuối nói: " Không biết nhi tử nhà ai có thể cưới được Họa Họa chúng ta đây."

Vân Khánh Đế lau nước mắt trong hốc mắt, nức nở nói: "Mong cô mẫu yên tâm, chất nhi nhất định sẽ chiếu cố tốt biểu đệ, còn có biểu chất và biểu chất nữ, sẽ không để họ chịu chút uất ức nào."

Lúc này thần trí Trưởng Công Chúa đã có chút không ổn, bà nhìn Vân Khánh Đế nửa ngày, bỗng nhiên nói: "Thụy Nhi đâu, Thụy Nhi ở đâu, đứa nhỏ này nhát gan, thích khách có doạ hắn không?"

Thụy Nhi là tên của Vân Khánh Đế, tên đầy đủ của ông là Tưởng Thụy, nhưng đến bây giờ, đã không người nào dám kêu tên ông. Ông biết đại não Trưởng Công Chúa đã không thanh tỉnh rồi, nhấc áo bào quỳ gối trước mặt Trưởng Công Chúa: "Cô mẫu xin yên tâm, Thụy nhi hắn rất an toàn, không bị hù doạ, hắn đã lớn rồi, ngài không cần lo lắng cho hắn nữa."

https://thuviensach.vn

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. " Giọng Trưởng Công Chúa càng ngày càng nhỏ: "Họa Họa, Họa Họa."

"Tổ mẫu, ta ở đây, ta ở đây. " Ban Họa nâng tay Trưởng Công Chúa lên: "Ta ở chỗ này."

"Cháu thành thân rồi sao?" Trưởng Công Chúa nhìn áo đỏ trên người Ban Họa: "Là lang quân nhà nào?"

Vân Khánh Đế giật giật khóe môi, quay đầu ra lau nước mắt không nói gì.

"Tổ mẫu, là ta. " Dung Hà quỳ gối bên người Ban Họa, giọng nói dịu dàng: " Ta sẽ chiếu cố thật tốt Họa Họa, sẽ không để nàng chịu chút uất ức nào."

"Đây là tiểu lang quân nhà nào, dáng dấp tuấn tú như thế..." Trưởng Công Chúa nhìn về phía cửa điện, mỉm cười: "Phò Mã đã về rồi."

Ban Họa quay đầu, nhìn thấy phụ thân, mẫu thân còn có đệ đệ xuất hiện ở cửa.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Edit:Đào Sindy

Trưởng Công Chúa nhìn nhi tử chạy về phía mình, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt giống như thiếu nữ đôi tám*, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng dịu dàng.

*mười sáu tuổi

" "Hành hành trọng hành hành, dữ quân sinh biệt ly*. Tương khứ vạn dư lý, các tại thiên nhất nhai**... Tư quân lệnh nhân lão, tuế nguyệt hốt dĩ vãn***... Khí quyên vật phục đạo, nỗ lực gia xan phạn****." Nắm tay Trưởng Công Chúa nằm trong tay Ban Hoài, thì thào nói: " Nỗ lực gia... xạo phạn..."

*đi đi lại đi đi. Cùng chàng sinh biệt ly

** Cách xa hơn vạn dặm.Mỗi người một phương trời.

*** Nhớ chàng người già héo. Chợt sắp hết tháng năm

**** Lời xưa thôi nói lại.Chỉ mong bữa thêm cơm

Bỗng nhiên tinh thần bà tỉnh táo lại, hai mắt sáng lên giống như ngôi sao trên trời.

https://thuviensach.vn

"Thuỷ Thanh à. " Bà cười nhìn lấy nhi tử: " Hoạ Hoạ của chúng ta tìm được tiểu lang quân thật tuấn tú, trở về ta sẽ nói cho phụ thân con biết."

"Dạ." Ban Hoài nghẹn ngào dạ một tiếng.

Bỗng nhiên, tay Trưởng Công Chúa vô lực rũ xuống, hai mắt sáng rỡ cũng chậm rãi nhắm lại, bà mỉm cười mà ngủ, chỉ là vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Ban Hoài hé miệng không ngừng run rẩy, thế nhưng ông không phát ra được tiếng nào, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, giống như nhảy ra ao cá, miệng cực lực há hốc, nhưng lại không biết nơi nào là cứu rỗi.

"Đức Ninh Trưởng Công Chúa điện hạ... Đi."

"Hầu Gia." Âm thị ôm Ban Hoài vào lòng, vỗ lung ông nhè nhẹ, trên rồi dưới. Rốt cục, Ban Hoài khóc ra tiếng, giống con yến non mất mẫu thân, một tiếng so với một tiếng càng tuyệt vọng, từng tiếng đẫm máu và nước mắt.

Ban Họa kinh ngạc ngồi dưới đất, thấp giọng nỉ non, giống như đã mất đi lý trí. Dung Hà nắm chặc tay nàng, từng chút từng chút móc mở ngón tay nàng, mới phát hiện lòng bàn tay nàng đã sớm máu thịt be bét, không biết lúc nào bị móng tay nàng cấu nát, da thịt dính cùng một chỗ, nhìn thấy mà giật mình.

"Là ta vô dụng..."

Dung Hà nghe rõ lời Ban Hạ nói, y nắm chặt bàn tay lạnh buốt của nàng, giọng điệu kiên định nói: "Không trách ngươi, đây không phải lỗi của ngươi." Y quay đầu lại, nhìn về phía ngự y quỳ ở bên ngoài: " Tay Quận Chúa bị thương."

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế kịp phản ứng, phất tay để ngự y tới: "Cẩn thận chút, đừng làm đau Quận Chúa."

Ngự y nhìn thấy Ban gia đang sinh ly tử biệt, trong lòng thật sự là ngũ vị tạp trần, nghe được mệnh lệnh Hoàng Thượng, mới giật mình hoàn hồn: "Vâng." Khi ông ấy thấy rõ người nắm chặt cổ tay Phúc Nhạc Quận Chúa là ai, kinh ngạc nhìn Dung Hà một chút, lại cúi đầu xử lý vết thương trong lòng bàn tay Ban Họa.

"Bệ hạ. " Mấy người xử lí vết thương cho Ban Hoạ xong, Dung Hà đi đến trước mặt Vân Khánh Đế, quỳ xuống nói: " Vừa rồi vi thần ngay trước mặt rất nhiều người, hủy danh tiết Quận Chúa, vi thần nguyện cưới Quận Chúa để bảotoàn mỹ danh của người."

Vân Khánh Đế và Hoàng Hậu nghe vậy sững sờ, chợt nhớ tới vừa rồi Dung Hà cõng Ban Họa vào đại điện, còn trước mặt Trưởng Công Chúa nói mình là phu quân Ban Hoạ. Đây vốn là kế tạm thời không thể coi là thật, nhưng hôm nay nơi này có ngự y cùng thái giám, nếu truyền đi quả thực không tốt cho thanh danh của Ban Hoạ.

"Quân phách, trẫm biết ngươi là chính nhân quân tử, không đành lòng hủy danh tiết nữ tử, chỉ là..." Vân Khánh Đế nhìn người Ban gia đang lâm vào bi thống: "Hôn nhân là đại sự, ngươi không cần để bản thân uất ức."

Dung Hà trong Kinh Thành được nữ nhi bao nhà hâm mộ, nam tử này muốn cưới một người tài mạo song toàn, thân phận hiển hách cũng không phải là một việc khó, Ban Họa là nữ tử như vậy, chỉ sợ không phải dạng y thích.

Bởi vì lo lắng danh tiết nữ tử bị hao tổn, liền muốn cầu hôn, nam nhân như vậy đúng là quân tử khó có được.

"Quận Chúa thiện lương đáng yêu, vi thần ngưỡng mộ Quận Chúa trong lòng, có thể cưới được nàng, chính là may mắn của vi thần." Dung Hà

https://thuviensach.vn

quỳ đại lễ với Vân Khánh Đế: "Mong bệ hạ và nương nương làm mai thay vi thần."

Vân Khánh Đế âm thầm cảm khái trong lòng, quân tử như Dung Hà, nói chuyện như vậy đúng là bảo vệ mặt mũi cho nhà gái, để người ta tìm không ra chút sai lầm nào, mặc dù ông và Hoàng Hậu đều biết, Dung Hà vốn không thích Họa Họa, giờ phút này cũng nói không nên lời.

"Ngươi chờ chút, đợi Trưởng Công Chúa..."

Yết hầu Vân Khánh Đế giật giật, vành mắt đỏ nói không ra lời. Ông có ý tốt tìm lang quân như ý cho Ban Hoạ, nhưng lúc này, ông không mở miệng được, chỉ sợ Ban gia cũng không có lòng đàm hôn sự.

Người lễ bộ đến lại đi, hình như còn có những người khác đến, bốn người Ban gia chỉ biết ngơ ngác nghe theo Hoàng Đế phân phó, thậm chí ngay cả Hoàng Đế nói, để linh đường Trưởng Công Chúa trong cung, quy chế lễ nghi mai táng chỉ thấp hơn Thái Hậu một chút, trên mặt người Ban gia cũng không lộ ra bao nhiêu vui mừng. Bọn họ giống như tiểu hài tử không biết chuyện gì, Vân Khánh Đế nói cái gì thì chính là cái đó, không có nửa phần hoài nghi.

Bọn họ càng như vậy, Vân Khánh Đế thì càng áy náy, cô mẫu là vì ông mà chết, nếu không phải cô mẫu đứng ra, như vậy giờ phút này người nằm trên linh đường chính là ông, mà không phải cô mẫu.

Càng nghĩ như vậy, ông làm lễ mai tang cho Trưởng Công Chúa càng long trọng. Dựa theo lễ nghi Thái Hậu để mai táng, bình thường phải đặt linh cữu hai mươi bảy ngày, được tăng đạo siêu độ, đồng thời cả nước giữ đạo hiếu sáu tháng. Vân Khánh Đế có lòng muốn dựa theo quy chế Thái Hậu, thế nhưng không có tiền lệ mà theo, ông rơi vào đường cùng, chỉ có thể dựa theo nghi thức mai táng Quan Công Chúa trong sử sách ghi chép quy chế cao nhất để xử lý.

https://thuviensach.vn

Đặt linh cữu hai mươi bốn ngày, Kinh Thành phàm là mệnh phụ quan viên tam phẩm trở lên đều khóc nức nở cho Trưởng Công Chúa, cả nước trên dưới giữ đạo hiếu ba tháng, không được uống rượu mua vui, không được thành thân, nếu có người thất lễ, nhất định phải phạt nặng.

Toàn bộ Đại Nghiệp đều biết Trưởng Công Chúa vì cứu giá mà chết, bởi vậy không người nào không có mắt nói này nói kia trước mặt Hoàng Thượng. Còn có một số tài tử danh sĩ vì hành động lần này của Trưởng Công Chúa mà viết sách lập truyền, có người khen bà trung liệt, một số khen bà nhân nghĩa, các loại tốt đẹp đều khen ngợi trên người Trưởng Công Chúa.

Từ trước đến nay Tĩnh Đình Hầu phủ luôn náo nhiệt, những ngày này trở nên yên lặng, mặc kệ lời đồn bên ngoài thành bộ dạng gì, cũng không thấy bọn họ nói một câu.

"Quận Chúa. " Thường ma ma hành ba đại lễ với Ban Hoạ: "Lão nô phụng di mệnh điện hạ, đến hầu hạ bên người Quận Chúa."

"Thường ma ma. " Ban Họa tự tay đỡ Thường ma ma dậy, hai mắt sưng đỏ nói: " Tổ mẫu lão nhân gia bà, có từng nói qua gì không?"

Thường ma ma nhìn Quận Chúa trước mắt đã gầy đi rất nhiều, vui mừng cười nói: "Điện hạ nói, ngài giống bà nhất, bà hi vọng người có thể sống như khi bà còn trẻ, sống vui tươi tuỳ ý, tự do tùy tâm."

Ban Họa đi tới trước cửa sổ, nhìn đèn lồng giấy treo trắng bên ngoài viện, khàn giọng nói: "Tổ mẫu lúc còn trẻ, nhất định rất xinh đẹp."

"Đúng vậy." Thường ma ma cầm lấy áo choàng khoác lên đầu vai Ban Hoạ: "Nô tỳ nghe nói, trước khi điện hạ xuất giá, từng là người đẹp nhất Đại Nghiệp, thế gia công tử muốn cầu hôn bà, từ thành Đông có thể xếp tới Thành Tây."

https://thuviensach.vn

Khóe môi Ban Họa run lên: "Ta không bằng tổ mẫu."

"Không, ngài rất tốt." Thường ma ma hiền hoà nhìnBan Họa: "Cùng điện hạ tốt."

Ban Họa kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau nói: " Tuyết lại rơi."

Thường ma ma nhìn viện trắng phau, trầm mặc đứng bên người Ban Họa, không nói một lời.

Giao thừa không lâu sau, Trưởng Công Chúa hạ táng, trên đường đưa ma, dọc đường rải đầy tế lễ.

Lăng Công chúađã xây xong từ sớm, đợi sau khi chết, bà rốt cục được nằm cùng Phò Mã mình yêu.

Sinh không cùng thời, chết lại cùng huyệt. Mong hai người đời sau ân ái triền miên, vĩnh viễn không chia lìa.

Ban Họa hành đại lễ ba bái chín khấu với lăng mộ, từng cái dập đầu nàng đều dập cực mạnh, tiếng vang nặng nề giống như tưởng niệm nàng đối với tổ mẫu, cho dù hết thảy đã qua, chỉ có thể nhìn người ăn mặc hoa lệ dần dần vùi vào trong.

"Bế lăng!"

Thời khắc cửa lăng mộ đóng lại, vô số cơ quan trong huyệt mộ phát ra tiếng cạch cạc, Ban Họa kinh ngạc nhìn hết thảy trước mắt, mặc cho bông tuyết bay xuống đầy đầu.

"Biểu muội, xin nén bi thương." Thái Tử mặc y phục trắng đi đến sau lưng Ban Họa, hắn để thái giám sau lưng thay Ban Hoạ che dù, thay nàng che kín tuyết lớn tung bay trên đầu: "Cô tổ mẫu trên trời có linh thiêng,

https://thuviensach.vn

nhất định hi vọng ngươi sống thật tốt, mà không phải vì bà mà thương tâm khổ sở."

"Thái Tử biểu ca. " Ban Họa quay đầu nhìn Thái Tử, sửng sốt nửa ngày sau mới nói: "Cảm ơn."

Thái Tử biết nàng căn bản không nghe lời mình nói, đành phải nói với nàng: " Tuyết càng rơi càng lớn rồi, trở về đi."

Ban Họa mím môi một cái, nhanh chân chạy đến trước mộ bia, lấy tay lau đi bông tuyết trên bia mộ, nói khẽ: "Tổ mẫu, sau này ta nhất định sẽ thường xuyên đến thăm ngài và tổ phụ, hai người ở dưới đất sống cho tốt, đợi... khi Hoạ Hoạ đến tìm hai người, hai người đừng ghét bỏ Họa Họa."

"Thái Tử điện hạ." Dung Hà cầm dù đi đến bên người Thái Tử, thi lễ với Thái Tử, thì đi đến chỗ Ban Họa.

Ban Họa mặc trên người đồ tang, trên mặt không bôi son phấn, tóc cũng chỉ dùng một trâm bạc cố định thành một búi tóc, không còn đồ trang sức gì khác. Dung Hà để dù dưới đất, cởi áo choàng trắng thuần trên người choàng trên người Ban Họa, lại nhặt dù lên che trên đỉnh đầu Ban Hoạ: "Quận Chúa."

"Dung Bá gia. " Ban Họa xoa khóe mắt: "Sao ngươi lại tới đây?"

“Thấy Quận Chúa ăn mặc đơn bạc đứng trong tuyết, Dung mỗ liền tới xem một chút. " Dung Hà dừng một chút: "Người nhà của ngươi ở bên kia chờ ngươi."

Ban Họa quay đầu, nhìn thấy phụ thân mẫu thân còn có đệ đệ đứng nơi xa, trái tim lạnh lẽo dần dần ấm lại, nàng phúc thân với Dung Hà: "Đa tạ Bá gia."

Nàng bước ra khỏi dù, chạy như bay về phía người Ban gia.

https://thuviensach.vn

Dung Hà lặng yên nhìn nàng rời đi, sau đó chui vào dưới dù mẫu thân nàng, quay đầu mắt nhìn mộ bia gần mình tích một tầng tuyết mỏng, đưa tay nhẹ nhàng phủi tầng tuyết này, lui lại một bước, buông dù xuống, bái mộ bia.

"Tỷ, tỷ nhìn gì vậy?" Ban Hằng để ý tới Ban Họa dừng bước, lo lắng nàng còn đang đau lòng khổ sở, duỗi tay vịn chặt tay áo của nàng: "Tỷ cẩn thận dưới chân."

Ban Họa nhìn người đứng trong tuyết cúi đầu với tổ mẫu, thu hồi ánh mắt của mình, nhỏ giọng nói: "Ừm, chúng ta phải cẩn thận dưới chân."

Trưởng Công Chúa điện hạ chết rồi, đối với rất nhiều người mà nói, đó cũng không phải một chuyện đại sự, nhưng đối với một ít người mà nói, lại là một chuyện vui mừng.

Bởi vì không có Trưởng Công Chúa, Ban gia đã mất đi ỷ vào, từng chịu Ban gia làm nhục nhã, nội tâm bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Thế nhưng ngay tại ngày thứ ba Trưởng Công Chúa được hạ táng, trong cung hạ một đạo ý chỉ, tấn phong Ban Hoài là Tĩnh Đình Công, hưởng Quận Vương lệ.

Sau chuyện của Trưởng Công Chúa, Hoàng Thượng khổ sở bỏ lên triều ba ngày, thậm chíngàyTrưởng Công Chúa hạ táng, khóc đến không thể đứng vững. Nhân tài muốn trả thù Ban gia chợt bừng tỉnh,Trưởng Công Chúa là vì đương kim bệ hạ mà chết, chỉ cần người nhà họ Tưởng cần mặt mũi, chỉ cần người Ban gia không đáng tội lớn tru cửu tộc, như vậy đương kim Hoàng Thượng và Đế Vương đời sau, đều hậu đãi người Ban gia.

Án ám sát Trưởng Công Chúa kết thúc, nhưng chủ tử sau màn ám sát còn chưa tìm được, bệ hạ giận dữ, hạ lệnh nhất định phải tra nghiêm, đồng thời thống lĩnh cấm vệ quân, Phó thống lĩnh đều nhận trách phạt nghiêm khắc.

https://thuviensach.vn

"Tra ra được không?" Vân Khánh Đế không nghĩ đến hạ nhân bên người lại có khả năng muốn giết mình, liền ăn không ngon ngủ không yên, loại bỏ hậu cung nhiều lần vẫn không yên lòng như cũ, cho đến khi chủ tử sau màn được kéo ra khỏi mặt nước.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Đào Sindy

"Bẩm bệ hạ, vi thần tra xét rất nhiều manh mối, có hiềm nghi nhất là... Huệ Vương điện hạ." Dung Hà đặt một chồng tư liệu điều tra được trước mặt Vân Khánh Đế: "Vi thần lặp đi lặp lại tra xét nhiều lần, trong nhà cung nhân này đã không còn thân nhân, được nhận ân huệ của Đức Phi nương nương, mặt ngoài nhìn nàng và Đức Phi có gút mắc, trên thực tế chủ tử chân chính sau lưng nàng chính là Huệ Vương điện hạ." Dung Hà thấy Hoàng Thượng mặt lạnh như băng, lại nói: " Có lẽ vi thần còn có chỗ sơ sót, đợi vi thần đi kiểm tra thực hư thêm một lần nữa."

"Không cần. " Vân Khánh Đế giận quá thành cười: "Đệ đệ này của trẫm, năm đó muốn làm Thái Tử, nếu không phải cô mẫu dốc hết sức che chở trẫm, hiện nay ở Đại Nghiệp này làm gì có chỗ cho trẫm đứng." Nói đến Trưởng Công Chúa, trên mặt Vân Khánh Đế lộ ra mấy phần hoài niệm.

Đối với Vân Khánh Đế mà nói, trước khi Trưởng Công Chúa chết còn lo lắng cho ông, đây là tình nghĩa rất khó có được. Làm Hoàng Đế, luôn có cảm giác ở trên cao rét lạnh, Trưởng Công Chúa đã chết, ở trong lòng ông thứ gì cũng tốt, thậm chí trong ký ức của ông tự động điểm tô cho đẹp, trở thành một người hoàn mỹ vô khuyết.

Chỉ có người chết, mới có thể để người khác yên tâm gửi gắm tình cảm.

https://thuviensach.vn

"Hắn muốn tạo phản, đó đơn giản chỉ là vọng tưởng!" Vân Khánh Đế cười lạnh: "Xem ra những năm này trẫm đối với hắn quá tốt rồi, để hắn quên thiên hạ này sớm đã là của trẫm, mà không phải thuộc về tiên đế."

Ân oán huynh đệ của Hoàng Đế, Dung Hà làm thần tử, cũng không dễ nói chuyện, cho nên Vân Khánh Đế nói, y liền cúi đầu lắng lặng nghe, không nói nhiều hơn một chữ.

Hết lần này tới lần khác Vân Khánh Đế luôn thích tính cách trầm ổn này của y, điều này khiến ông cảm thấy người này có thể an tâm dùng, sẽ không hai lòng.

"Đúng rồi, chuyện ngươi bảo trẫm làm mai, trẫm chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ nói với Ban gia, chỉ là được hay không được, phải xem tâm tư Ban gia." Vân Khánh Đế có ý tốt đền bù tổn thất là một lang quân đức mạo song toàn cho Ban Hoạ, cộng thêm Dung Hà lại bằng lòng cưới Họa Họa, với ông mà nói đây quả thực là chuyện tốt vui vẻ.

Chỉ có môt điều phiền toái là đầu óc cả nhà biểu đệ ông rất kỳ lạ, việc này có thể thành hay không, thật đúng là hai chuyện.

"Mong Hoàng Thượng tận lực giúp thần nói chuyện, Quận Chúa quốc sắc như Mẫu Đơn, có thể lấy được Quận Chúa, là may mắn đời này của vi thân." Dung Hà cười nói: " Vi thần thật tâm muốn cầu hôn Quận Chúa."

Biểu lộ Vân Khánh Đế trở nên có chút vi diệu, ông vội ho một tiếng: "Trẫm biết."

Mặc kệ giờ phút này Dung Hà thật tâm muốn cưới Họa Họa, hay vì ý gì khác, hiện tại ông cũng chỉ có thể coi y là thật lòng.

Người có thân sơ xa gần, thân là Đế Vương cũng có tâm lý tổn thương cần được đền bù, ông thích loại cảm giác vì trưởng bối mình kính yêu mà nỗ lực. Nhất là hậu nhân của trưởng bối này còn biết lo, không nhúng tay

https://thuviensach.vn

vào triều chính, kéo bè kết phái cũng không có hứng thú, không có dã tâm đến làm cho người ta lệch sủng họ, cũng không cần lo lắng bọn họ sẽ làm ra chuyện gì quá lớn.

Trưởng Công Chúa qua đời, người đau lòng khổ sở hợp lí là Ban hoài, trong một tháng ngắn ngủi, cả người ông gầy đi trông thấy, nếu không phải có thê hiền nhi nữ hiếu thuận, ông khổ sở đến hận không thể đi chung với Trưởng Công Chúa.

Người Ban gia là thật tâm thật ý ăn chay, Ban Hằng dù không được ăn thịt, cũng không vụng trộm ăn miếng đồ mặn nào, có thể thấy được Trưởng Công Chúa rời đi, đối với người Ban gia mà nói, là một chuyện vô cùng thương tâm.

"Phụ thân. " Ban Họa thấy Ban Hoài mặc vào một bộ y phục màu trăng non, lại cầm theo ít tài liệu, liền nói: " Ngài muốn vào cung sao?"

"Bệ hạ tấn phong ta làm Quốc Công, ta sớm nên tiến cung tạ ơn. " Ban Hoài nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi hình như gầy đi trông thấy, có chút đau lòng nói: "Thời tiết trở nên ấm áp rồi, có thời gian thì ra ngoài một chuyến, đừng chỉ đợi trong nhà."

"Con biết. " Ban Họa cười với Ban Hoài: “Chờ khí trời tốt, phụ thân ngài dẫn bọn con đi biệt trang chơi, có được hay không?"

"Được, đến lúc đó một nhà bốn người chúng ta đi tắm suối nước nóng. " Trên mặt Ban Hoài lộ ra ý cười.

Ban Họa đứng ở cửa chính, đưa mắt nhìn Ban Hoài rời đi, quay đầu thấy Ban Hằng đứng đằng sau, hỏi: "Đệ đứng ở chỗ này làm gì?"

Ban Hằng lắc đầu, cọ trước mặt Ban Họa nói: "Tỷ, nghe nói tiên sinh kể chuyện nuôi trong phủ đã nghĩ ra chuyện xưa mới, hay là tỷ đi nghe một chút."

https://thuviensach.vn

"Đó là tiên sinh kể chuyện nghĩ, hay là đệ nghĩ?" Ban Họa đã sớm nghe hạ nhân bên người nói, đệ đệ không có việc gì liền tìm tiên sinh kể chuyện thầm thì to nhỏ, không nghĩ tới lạivì cái này.

"Tiên sinh kể chuyện nghĩ tình tiết, đệ nghĩ hợp khẩu vị của tỷ. " Ban Hằng lôi kéo tay áo Ban Họa: "Đi đi đi, đi nghe một chút."

Ban Họa biết đệ đệ làm chuyện này cũng là vì mình, nhịn không được cười: "Cảm ơn Hằng đệ."

"Cám ơn gì chứ. " Ban Hằng không được tự nhiên quay đầu nhìn bên cạnh: "Tỷ đệ trong nhà cảm ơn làm chi, tỷ cũng không chịu soi gương, gần đây gầy thành hình dáng ra sao. Chờ sau này nữ quyến khác nhìn thấy, tỷ lấy cái gì so với người ta, chủ nhiệm lớp nhà chúng ta có tiếng là mỹ nhân, tỷ còn cần hay không?"

Ban Họa đưa tay vặn lỗ tai hắn một cái: "Thấy đệ quan tâm thanh danh chủ nhiệm lớp nhà chúng ta như vậy, ta cảm thấy rất vui mừng. Đi, tạm thời ta không nghe kể chuyện, trước tiên ta nghe đệ đọc 《 thơ Kinh " 《 luận ngữ 》."

"Ai ai ai ai, tỷ, tỷ tha cho ta đi!"

Đại Nguyệt cung.

Ban Hoài đi theo sau lưng Vương Đức, trầm mặc đi vào chính điện. Vân Khánh Đế ngẩng đầu nhìn ông một cái, nhịn không được nói: " Những ngày này biểu đệ gầy đi không ít."

"Tiện nội* ghét bỏ vi thần mập mạp, giảm xuống cũng tốt. " Ban Hoài miễn cưỡng cười, không đề cập tới chuyện của Trưởng Công Chúa.

*khiêm xưng chỉ vợ mình.

https://thuviensach.vn

"Ta biết ngươi khổ sở vì chuyện cô mẫu, trong lòng trẫm cũng..." Vân Khánh Đế vòng qua ngự án, đi đến bên người Ban Hoài, giọng điệu trầm trọng nói: " Là trẫm hại cô mẫu."

"Bệ hạ, sao người có thể nói như vậy?!" Ban Hoài kinh ngạc nhìn Vân Khánh Đế, ôm quyền nói: " Lúc vi thần còn rất nhỏ, mẫu thân liền thường nói bên tai vi thần về người, nói chữ viết người thật tốt, nói người đọc sách gì, còn hay nói nếu vi thần có một nửa giống người, bà đã đủ hài lòng. Gia mẫu đã về cõi tiên, trong lòng vi thần mặc dù bi thương khó nhịn, nhưng đối với mẫu thân vi thần mà nói, có thể bảo hộ người chu toàn, nhất định so với tính mệnh bà còn là chuyện quan trọng hơn. Nếu người nói như vậy, chẳng phải cô phụ tình nghĩa mẫu thân vi thần sao?"

Trong lời nói đã có vài phần trách cứ, triều thần vốn không nên nói với Đế Vương như thế, nhưng với Vân Khánh Đế mà nói, đây không phải mạo phạm, mà là lời trong lòng Ban Hoài. Cảm động tình nghĩa chân thành của cô mẫu và biểu đệ, Vân Khánh Đế vỗ vai Ban Hoài: "Thuỷ Thanh, là biểu huynh ta nói sai."

Câu nói này Vân Khánh Đế không dùng "Trẫm", có thể thấy được khi ông nói xong lời này, là dùng chân tình để nói.

"Huynh đệ trong nhà không nên nói về hai nhà, cũng không nên nói tạ ơn hay không tạ ơn. " Vân Khánh Đế để Ban Hoài ngồi xuống nói: " Với tình nghĩa giữa ta và ngươi, dù phong ngươi làm Quận Vương cũng được, chỉ là những lão đầu tử Lễ bộ kia cả ngày khoe chữ nói chua, ta cũng chỉ có thể để ngươi uất ức."

"Vi thần có tài đức gì, lại để bệ hạ khó xử như thế. " Trên mặt Ban Hoài lộ ra cảm động: "Bệ hạ đối đãi vi thần đã rất khá, nhưng vi thần là một người hồ đồ, tước vị Quốc Công này..."

https://thuviensach.vn

"Lời này đừng nhắc lại, chỉ cho ngươi tước vị Quốc Công, trong lòng trẫm đã cảm thấy uất ức ngươi rồi. " Vân Khánh Đế khoát tay:"Trẫm chỉ mong các ngươi sống an ổn vô lo là được."

"Đa tạ bệ hạ." Hai mắt Ban Hoài ướt át, hốc mắt đỏ lên nhìn Vân Khánh Đế, cẩn thận dùng tay áo lau đi nước mắt, ông mới lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khánh Đế.

Loại ánh mắt này Vân Khánh Đế hưởng thụ nhất, hai biểu huynh đệ lại nói chuyện một hồi, Vân Khánh Đế bỗng nhiên nói: " Trước khi cô mẫu lâm chung, nói với ta một chuyện, trẫm cảm thấy việc này rất hợp lí. Liền muốn đề cập với ngươi, được hay không được, phải xem ý của ngươi và biểu đệ muội rồi."

Ban Hoài hít mũi một cái, giọng hơi khàn khàn: "Bệ hạ, không biết là chuyện gì?"

Vân Khánh Đế nói ra chuyện Dung Hà cõng Ban Hoạ vào điện, trước mặt Trưởng Công Chúa nói mình là phu quân Ban Hoạ cho Ban Hoài, sau đó nói: "Ta càng nghĩ, Dung lang tài mạo gồm nhiều mặt, đúng là một vị hôn phu tốt, liền muốn nhiều chuyện làm mai, không biết ý biểu đệ thế nào?"

Ban Hoài:???

Dung Hà?

Dung Bá gia quả thật không tệ, tướng mạo từ trong trong ra ngoài không thể chê vào đâu được, nhưng mà... Dung Bá gia và nữ nhi của ông sao có thể kéo cùng nhau đây?

"Bệ hạ, chuyện này có thể hay không... Có chút uất ức Dung Bá gia rồi?" Mặc dù Ban Hoài là một phụ thân luôn điểm tô cho con mình toả sáng hơn, nhưng nữ nhi nhà mình có tật xấu, trong lòng ông hiểu rõ.

https://thuviensach.vn

Lười nhác, xa hoa lãng phí, tính tình không tốt lắm, kén ăn, yêu thích khoe khoang, cả đống tật xấu này để người trong nhà nhìn, đó là tính tình đáng yêu, trong mắt người khác nhìn, vậy thì không nhất định. Ban Hoài không dám đánh cược nam nhân khác sẽ giống như ông bao dung nữ nhi. Năm đó chọn Tạ Khải Lâm, là bởi vì ông nghe nói tính nết Tạ Khải Lâm tốt, nào biết được trong lòng và mắt hắn ta không tốt. Sau đó đáp ứng Trầm Ngọc cầu hôn, là ông cảm thấy Trầm gia thế nhỏ, ngày sau chỉ có thể phụ thuộc Ban gia, nhất định không dám làm ra chuyện khiến nữ nhi không vui, ai biết vậy mà vị này trúng tuyển Thám Hoa rồi liền đổi sắc mặt.

Hiện tại ông cảm thấy người trẻ tuổi như Dung Bá gia kia mặt nào cũng tốt, nhưng xét thấy ánh mắt ông chọn con rể không được, cho nên lúc này ngược lại không dám tùy tiện đáp ứng.

"Chuyện này sao lại uất ức?" Vân Khánh Đế trừng to mắt, sao nói nữ nhi nhà mình như vậy?!

"Bệ hạ, hôn sự là chuyện đại sự không phải trò đùa, vi thần... Vi thần thực sự không quyết định chắc chắn được. Huống chi bây giờ chúng ta đang trong hiếu kỳ, cũng không nên đàm luận hôn sự. " Ban Hoài nghĩ:"Còn phải chờ ta trở về thương thảo cùng tiện nội một phen bàn lại việc này."

"Hiếu kỳ cũng không sao, dù sao chỉ là tạm thời định ra thôi, không cần bọn họ lập tức thành hôn. " Vân Khánh Đế nghĩ rất chu toàn: "Nếu như các ngươi đồng ý, ta sẽ ở trước mặt người trong thiên hạ nói, chuyện hôn sự này là sinh thời cô mẫu đã định ra, trẫm chính là nhân chứng."

Ban Hoài hoàn toàn yên tâm, mặc kệ việc này được hay không được, đối với Họa Họa đều không có ảnh hưởng quá lớn.

"Đến lúc đó hai người trẻ tuổi bọn họ nếu có thể thành hôn, ngươi cũng đừng quên đưa ta tạ lễ làm mai." Vân Khánh Đế càng nghĩ càng thấy

https://thuviensach.vn

Dung Hà và Ban Hoạ rất xứng đôi, chỉ bằng tướng mạo hai người này, thì đó chính là trời đất tạo thành một đôi, ngày sau lại sinh mấy đứa bé, cũng không biết đẹp như thế nào.

Nếu dạy dỗ một tiểu tài nữ giống như Dung Hà, cũng có thể định hôn ước trước với hài tử của Thái tử,đây cũng là cải tiến tướng mạo hoàng gia sau này.

Mọi chuyện sẵn sàng, chỉ thiếu Thái Tử sinh hạ nhi tử và hai người kia thành thân thôi.

Vân Khánh Đế đưa tay vỗ vai Ban Hoài: "Biểu đệ, Dung lang là một người trẻ tuổi không tệ, ngươi phải nắm lấy. Đứa nhỏ này có chút trân quý, trẫm vẫn muốn giữ hắn lại cho người trong nhà, để ngoại nhân cướp đi thì không có lời."

Ban Hoài: Bọn họ đang đoạt hàng hoá về sao?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Edit: Đào Sindy

Dung Hà, người bị xem như hàng hóa mà cướp về, đang ở trong nhà đãi khách, bởi vì còn hiếu kỳ, đám quan chức cũng không thể uống rượu mua vui, cho nên y dùng hai chén trà xanh mời khách.

Thân phận khách khứa cũng không thấp, chính là Hộ bộ thượng thư Diêu Bồi Cát, yếu viên* trong triều.

*nhân viên quan trọng

Diêu Bồi Cát là một người yêu thích thư hoạ cuồng nhiệt, cho nên ông có ấn tượng cực kỳ tốt với Dung Hà, ngày thường xưng huynh gọi đệ với Dung Hà, hoàn toàn không ngại giữa hai người kém ba bốn mươi tuổi. Trên thực tế, nếu ông có thể cầu được một bức mặc bảo của Dung Hà, muốn ông gọi Dung Hà là huynh trưởng, chỉ sợ ông cũng nguyện ý đấy.

"Vẽ đẹp lắm, cảnh thật hảo ý. " Diêu Bồi Cát nhìn bức tranh mèo đùa hoa cỏ treo trên tường, kích động đến hai gò má đỏ lên, nói với Dung Hà: " Họa kỹ của Bá gia lại tinh tiến, mèo con này cứ như đang sống. Chỉ là trên đầu con mèo này, muốn bắt lại một đóa hoa mẫu đơn sao?"

Dung Hà cười tủm tỉm nói: "Đây chẳng qua là tại hạ vẽ lại một số chuyện nhỏ thú vị."

https://thuviensach.vn

"Vẽ tranh tùy tâm mà thôi, càng có linh tính, vốn nên như vậy, vốn nên như vậy. " Diêu Bồi Cát khẽ vuốt bàn tay, đột nhiên cảm giác được đóa Mẫu Đơn này đơn giản chính là vẽ rồng điểm mắt, khiến con mèo này càng tôn lên nét ngây thơ chân thành, đồng thời còn có một ít tuỳ hứng nho nhỏ.

Mèo à, nên tùy hứng một chút mới đáng yêu.

Diêu Bồi Cát nói với Dung Hà về chuyện tranh vẽ thật lâu, sau đó cảm khái nói: "Bá gia tài giỏi như vậy, không biết hạng nữ tử gì trong thế gian mới có thể xứng với ngươi."

Dung Hà cười không nói, chỉ mời Diêu Bồi Cát một ly trà.

"Ta thấy Nhị tiểu thư trong phủ Thạch Tướng gia vừa xinh đẹp lại thông minh, vô cùng có tài hoa, cùng ngươi rất là xứng đôi. " Diêu Bồi Cát nhấp một miếng trà, cười nói: " Không biết Bá gia có ý gì không?"

Trên mặt Dung Hà lộ ra mấy phần suy tư, sau một lúc lâu mới nói: "Diêu đại nhân nói là Nhị thiên kim của Thạch Tướng phủ?"

"Đúng là nàng. " Diêu Bồi Cát nói: " Tiện nội thường hay nhắc về vị thiên kim này, hôm qua ta bỗng nhiên nghĩ đến, cô nương nhà này ngược lại rất xứng đôi cùng ngươi."

"Chỉ sợ để Diêu đại nhân thất vọng rồi. " Dung Hà đứng dậy thi lễ một cái với Diêu Bồi Cát, áy náy nói: " Không dối gạt Diêu đại nhân, trước đó vài ngày tại hạ đã định một môn hôn sự, chỉ là hiện tại đang trong hiếu kỳ của Trưởng Công Chúa, không nên nhắc đến việc này, cho nên mong Diêu đại nhân thay tại hạ giữ bí mật."

"Cái, cái gì?" Diêu Bồi Cát kinh ngạc nhìn Dung Hà, vậy mà Dung lang quân đính hôn rồi, tại sao không hề có một chút tin tức nào truyền tới? Cũng may ông là người phẩm tính phong nhã, thấy Dung Hà nói như vậy,

https://thuviensach.vn

thì không tiếp tục hỏi: "Đã như vậy, lão phu chúc Dung Bá gia và phu nhân tương lai tình bền như son, răng long đầu bạc."

"Đa tạ Diêu đại nhân đã chúc. " Dung Hà đứng dậy trịnh trọng thi lễ một cái với Diêu Bồi Cát.

Diêu Bồi Cát thấy Dung Hà hồng quang đầy mặt, nụ cười xán lạn, cảm khái trong lòng, xem ra Dung Bá gia thật tâm yêu thích vị hôn thê này, bằng không thì cũng không cười đến xán lạn như thế. Chỉ tiếc tâm tư Thạch gia không thành được rồi, ông liền đi Thạch gia một chuyến.

Dung Hà thấy Diêu Bồi Cát đã có ý muốn rời đi, mời ở lại liên tục vẫn không được, liền tiễn ông đến cửa chính,sau khi Diêu Bồi Cát ngồi xe ngựa rời đi, mới bảo người gác cổng đóng lại đại môn.

Trong Hữu Tướng phủ, Thạch Tấn đang ở trong nhà dưỡng thương, nghe thấy gã sai vặt bên người phụ thân gọi hắn đi đãi khách, hắn liền thay đổi một bộ trường bào màu trắng hơi cũ, đi theo sau lưng gã sai vặt đi ra ngoài. Trước đó bởi vì Trưởng Công Chúa gặp chuyện bỏ mình, hắn làm Phó thống lĩnh cấm vệ quân, bị phạt năm mươi đại bản. Cũng may hắn là chi tử Hữu tướng, người chấp trượng hành hình có chừng mực, cho nên thương thế của hắn nhìn nghiêm trọng, trên thực tế cũng không đả thương đến gân cốt. Ngược lại thống lĩnh cùng bị đánh năm mươi đại bản như hắn lại tương đối nghiêm trọng, nghe nói hiện tại còn không xuống giường được, cũng không biết thống lĩnh chức cấm vệ quân còn có thể giữ được hay không.

Đã đến chính sảnh chính phòng, hắn thấy người tới là Diêu Bồi Cát, liền đoán được chuyện ra sao, liền thi lễ với Diêu Bồi Cát.

Nguyên bản Thạch Sùng Hải cũng không muốn để nữ nhi gả cho Dung Hà, thế nhưng mắt thấy Dung Hà càng ngày càng có danh vọng, đồng thời được Hoàng Thượng coi trọng vô cùng, trong triều càng ngày càng có

https://thuviensach.vn

thực quyền, liền cảm giác nữ nhi gả cho y cũng là một lựa chọn tốt. Nhưng từ xưa đến nay, đều là nam nhân cầu hôn nữ nhân, không có nữ nhi nhà nào vội vàng hỏi bên nam có cưới hay không, cho nên ông ta càng nghĩ, phải làm phiền Diêu Bồi Cát giúp ông ta dò ý.

"Vừa rồi thưởng thức một bức mèo đùa hoa cỏ trong phủ Dung Bá gia, hết sức có ý tứ. " Diêu Bồi Cát đã uống một bụng trà ở chỗ Dung Hà, lại đến Tướng phủ,dùng nước trà hơi dính môi liền buông xuống: " Hôm nay lão phu nói nhiều hơn một câu, hỏi đến hôn sự của Dung Bá gia."

Diêu Bồi Cát không hề đề cập tới chuyện Thạch gia bảo ông đi hỏi, mà nói mình lắm mồm, ngược lại nhìn chung là giữ mặt mũi cho người Thạch gia.

"Ai biết vị Bá gia này là một người không hiểu phong tình, đối với tình yêu nam nữ không chú ý chút nào. " Diêu Bồi Cát lắc đầu thở dài nói: " Cũng không biết người tuổi trẻ bây giờ đến tột cùng nghĩ như thế nào, người đã hai mươi mấy tuổi rồi. Năm đó lão phu ở độ tuổi hắn, hài tử đã chạy đầy đất."

Thạch Tấn nhíu mày: "Dung Bá gia không muốn à?"

Diêu Bồi Cát cười híp mắt nhìn Thạch Tấn: "Cũng không phải, hắn không muốn chuyện cầu hôn thôi." Ngụ ý chính là, chuyện nhà các ngươi bảo ta làm, ta đã làm, thế nhưng người ta không có tâm tư kia, các ngươi nên nghỉ đi.

Thạch Tấn không biết nghĩ tới điều gì, nhịn không được nhíu mày.

Thạch Sùng Hải nghe vậy liền cười nói: "Người trẻ tuổi thích sinh hoạt tự do tản mạn, không có trưởng bối trong nhà đốc thúc, tất nhiên không muốn thành thân."

https://thuviensach.vn

Chỉ là một người cô tinh chi mệnh mất cha mất nương, sao có tư cách chọn ba lấy bốn với nữ nhi của ông ta chứ, thật là không biết điều!

Diêu Bồi Cát chỉ coi như không nghe ra ý trào phúng trong lời Thạch Sùng Hải, ngồi ở Thạch gia trong chốc lát, liền đứng dậy cáo từ, tiễn ông ra ngoài chính là quản gia Thạch gia.

Lúc lên xe gựa, Diêu Bồi Cát gật gù đắc ý khẽ hát, lộ ra tâm tình vô cùng tốt. Với người khác mà nói, ông là triều thần phụ thuộc Thạch Sùng Hải, nguyên bản ngay cả chính ông cũng cho là như vậy. Thế nhưng việc này không đại biểu ông thích Thạch gia coi ông là một chân chạy, trong nhà có hậu bối, cũng không phải thời khắc tân khách đông đảo bận rộn, Thạch gia lại cho một hạ nhân tiễn ông ra ngoài, thật sự là quá xem thường người khác.

Dung Hà người ta trước mặt Hoàng Thượng được sủng ái như vậy, còn tự mình tiễn ông ra ngoài đấy, mặt Thạch gia lớn như vậy, ngay cả tiễn ông mấy bước cũng không được?

Người đọc sách luôn chú trọng lễ nghi nhất, lễ nghi người khác không đúng chỗ, đối với người đọc sách mà nói, đó chính là mạo phạm.

Diêu Bồi cát đối với Thạch gia, chung quy đã có ý kiến.

"Thật coi khuê nữ nhà ngươi là thiên tiên, nhìn trúng ai, thì người đó phải cưới à?"

Diêu Bồi Cát hừ một tiếng, duy trì tâm tình vui vẻ quỷ dị, rời đi địa phận Thạch gia.

Mặt mũi Ban Hoài biểu lộ một lời khó nói hết về tới nhà, gọi thê tử nhi nữ đến trước mặt, vẫy lui tất cả hạ nhân, một mặt nghiêm túc nhìn ba người khác trong nhà.

https://thuviensach.vn

"Phu quân, đã xảy ra chuyện gì?" Âm thị thấy biểu lộ Ban Hoài quái dị, do dự nói: " Là Hoàng Thượng hối hận, không muốn cho ông tước vị Quốc Công sao?"

Ban Hoài lắc đầu.

"Là Nhị Hoàng Tử lại mạo phạm người rồi?" Ban Hằng rướn cổ lên, tiến đến trước mặt Ban Hoài: "Hay là trên đường gặp mấy người kỳ quái?"

Ban Hoài vẫn lắc đầu.

Ban Họa thấy ánh mắt phụ thân nhìn về phía mình, đưa ngón trỏ ra chỉ chóp mũi mình: "Có liên quan tới con ư?"

Ban Hoài gật đầu.

Ban Họa vỗ bàn một cái: "Lại là kẻ nào nói xấu con đây?"

Ban Hoài lau mặt một cái: "Nữ nhi ngoan, chúng ta có thể nghĩ tốt hơn chút không?"

"Vậy biểu lộ gương mặt này của người, cũng không giống là có chuyện tốt lắm đâu." Ban Họa hít sâu một hơi, cúi đầu uống trà nói: " Người cứ việc nói thẳng đi, con chịu được."

"Dung Bá gia nhờ Hoàng Thượng thay hắn làm mai mối, hắn muốn cầu hôn con."

"Khụ khụ khụ!" Ban Họa bị sặc trà trong cuống họng, ngay cả nước mắt cũng bị sặc đến chảy ra, dọa người nhà vội đấm lưng, cầm khăn.

"Con, con không sao. " Ban Họa vỗ ngực, nước mắt rưng rưng nhìn Ban Hoài: "Dung Bá gia hắn không bị mù đấy chứ?"

Ban Hoài nhún vai: "Vấn đề này ta cũng muốn biết."

https://thuviensach.vn

"Thật dễ nói chuyện, hai người các ông nói hươu nói vượn cái gì thế!" Mày liễu của Âm thị nhíu lại: " Dáng dấp nữ nhi nhà ta đẹp như vậy, người nào tới van xin cầu cưới cũng không có gì là lạ, một Bá gia tính là gì."

Ban Hằng hừ hừ nói: "Nhưng người ta là Dung Hà, nhiều nhà thiếu nữ trong Kinh Thành đều muốn gả cho hắn."

"Dung Hà thì sao, coi như hắn không tì vết thì thế nào?" Âm thị vỗ bàn một cái: "Vả lại, loại nam nhân bị vô số nữ nhân nhìn trúng thì có cái gì tốt, lỡ như hoa tâm thì làm sao bây giờ?"

"Vậy nam nhân tỷ con coi trọng, người nào không phải dung mạo xuất chúng, bị vô số nữ nhân nhớ thương chứ. " Ban Hằng nhìn ánh mắt Âm thị, nhỏ giọng nói: " Nếu như tỷ tỷ thật sự có thể gả cho Dung Hà cũng không tệ lắm, chí ít Dung Hà là một chính nhân quân tử, coi như sau này nhà chúng ta suy tàn, hắn cũng không bởi vậy mà khắc nghiệt với tỷ tỷ, điều này con cũng có thể yên tâm hơn."

Âm thị nghe nói như thế, lập tức trầm mặc.

Năm năm sau đến tột cùng sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không dám khẳng định. Nhưng trong giấc mơ của Họa Họa hình như không có thành thân, cũng không còn là Hương Quân.

Không đúng, không đúng!

Âm thị bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ban Họa: "Con nói trong mơ con ở tước vị gì?"

"Hương Quân." Ban Họa trả lời rất khẳng định, bởi vì nàng nhớ rất rõ ràng, có thái giám đến nhà bọn họ tuyên chỉ, nói là tước Hầu tước của phụ thân, thân phận cáo mệnh của mẫu thân, còn có tước vị Hương Quân của nàng.

https://thuviensach.vn

"Nhưng bây giờ con là Quận Chúa, phụ thân của con cũng đã trở thành Quốc Công. " Giọng Âm thị trở nên trầm thấp hơn: "Hiện thực... Đã khác giấc mơ của con rôi."

"Đây hết thảy..." Ban Hằng cẩn thận hồi tưởng: "Hình như bắt đầu từ lúc tỷ tỷ rútroi quất Trầm Ngọc bên đường."

"Ý của đệ nói là, trong mơ bởi vì ta điêu ngoa không đúng chỗ, cho nên kết cục mới không tốt?" Ban Họa nhíu mày: "Chuyện này có chút không thể nào nói nổi rồi."

Ban Hoài bất đắc dĩ nhìn một đôi nhi nữ: "Chuyện nào có đơn giản như các con nghĩ vậy? Giấc mơ của con mơ hồ, đi qua càng lộn xộn không rõ, điểm mấu chốt duy nhất là con ngay cả cuối cùng ai tạo phản cũng không biết, phải dựa vào giấc mơ để suy đoán hiện thực quá khó khăn. Có lẽ bây giờ con là Quận Chúa, đằng sau bởi vì phạm vào chuyện gì, lại biếm thành Hương Quân. Ta bởi vì phạm vào chuyện gì, lại biến về là Hầu Gia thì sao?"

"Cũng đúng." Ban Họa rất tán thành: "Mọi người nói... Tạo phản có khả năng là Thạch gia không? Đại lang Thạch gia Thạch Tấn, rất thích mặc huyền y, mà nhà bọn họ hiện tại quyền thế ngập trời, nếu như muốn tạo phản, cũng có khả năng đấy."

Bốn người Ban gia cùng nhau lâm vào trầm tư, càng nghĩ càng thấy có thể, quả thật Thạch gia có hiềm nghi.

"Quốc công gia, Thành An Bá cầu kiến."

Giọng của quản gia vang lên trong viện, bốn người Ban gia hai mặt nhìn nhau, con rể "hàng hot" nhà họ đã chạy tới?

Gặp hay không gặp, quả là một vấn đề.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Đào Sindy

Cuối cùng người Ban gia vẫn quyết định gặp Thành An Bá một lần.

Một nhà bốn người cộng thêm Dung Hà, năm người trầm mặc ngồi trong phòng, nhìn thấy trong phòng chất cả đống lễ vật, bầu không khílúc này không hề có tiếng động nào. Nhưng mà Ban Hằng cảm thấy không khí này có chút xấu hổ, xấu hổ đến làm cho hắn nhịn không được quét mắt tới lui trên người Dung Hà và tỷ hắn.

Thì ra lúc trước hắn cảm thấy cho Dung Bá gia có ý với tỷ hắn, không phải do hắn nghĩ nhiều, mà là hắn nghĩ quá ít.

"Bá phụ, bá mẫu. " Dung Hà đứng dậy thi lễ vãn bối với Âm thị và Ban Hoài: "Vãn bối mạo muội tới quấy rầy trước, mong bá phụ bá mẫu tha lỗi nhiều hơn."

Ban Hoài bưng chén trà yên lặng nghĩ, lúc gặp mặt trước đó vài ngày, còn gọi ông Hầu Gia, lúc này mới qua bao lâu, liền biến thành bá phụ rồi. Trước kia ông cảm thấy Dung Hà mặt nào cũng tốt, hiện tại xem xét lại, mới cảm thấy không phải như vậy.

Lông mày có khuôn, nghe nói nam nhân như vậy tâm địa cứng rắn. Mọc thêm một cặp mắt đào hoa, mười phần hết tám chín phần chọc hoa đào. Môi có chút mỏng, xem xét thì rất bạc tình. Không phải có câu nói làm

https://thuviensach.vn

trượng nghĩa phần lớn đều giết chó, phụ lòng nhất là người đọc sách, Dung Hà đọc nhiều sách như vậy, lỡ như y là một người nam nhân phụ lòng thì làm sao bây giờ?

Không ổn không ổn, ông ở trong lòng lắc đầu liên tục, quay đầu nhìn phu nhân Âm thị.

Âm thị trừng lên mí mắt, mỉm cười nói: "Nghe nói Thành An Bá cố ý cầu hôn nữ nhi vô dụng của ta, việc này..." Mắt Âm thị nhìn nữ nhi, thấy trên mặt nàng không có bao nhiêu ý e lệ, liền nói: " Nhưng mà việc này thực sự quá đột nhiên, chúng ta cảm thấy thật ngoài ý muốn."

"Bá phụ bá mẫu, vãn bối thật tâm cầu hôn Quận Chúa, nếu có thể cầu được nữ nhi Ban gia, vãn bối định toàn tâm toàn ý, đầu bạc không rời. Cùng Quận Chúa giống như bá phụ cùng bá mẫu." Dung Hà lại hành đại lễ với Ban Hoài và Âm thị: "Ngày sau nếu dám vi phạm lời thề hôm nay, thì cứ để vãn bối mất hết thanh danh, cả đời thê lương cơ khổ."

Lời thề thế này đối với một quý công tử nổi danh bên ngoài mà nói, quả thực là cực kỳ âm độc. Nếu nói gì mà thiên lôi đánh xuống, chỉ sợ người Ban gia nghe cũng không muốn nghe, bởi vì những lời này đã dùng nát.

Ban Hằng vội ho một tiếng, nâng khóe mắt liếc qua nhìn Ban Họa, tỷ hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Ban Họa lén bỏ điểm tâm vào miệng, uống một ngụm trà, sau đó cười một tiếng với Ban Hằng vô tội.

Đây là ý gì, có bằng lòng hay không? Lại nói, người ta đang cầu thân đấy, tốt xấu gì tỷ cũng nên tỏ ý thẹn thùng mới đúng chứ?

" Đứa nhỏ này nhà ta không thích thi thư, chỉ sợ không có bao nhiêu sở thích chung với ngươi." Âm thị cảm thấy mình giờ phút này có chút

https://thuviensach.vn

giống nhạc mẫu ác độc gây khó dễ con rể trong thoại bản.

"Quận Chúa thích gì, vãn bối sẽ thích cùng nàng, thi thư chỉ là ham muốn nhỏ lúc rảnh rỗi, không quan trọng bằng Quận Chúa."

Mí mắt Ban Hoài run lên, tiểu tử rất có tiền đồ, năm đó ông cũng dựa vào bản tính không biết xấu hổ này, khiến phu nhân mở cờ trong bụng.

"Đứa nhỏ này tính tình xa xỉ, thích tiêu sài phung phí, Bá gia..." Âm thị muốn nói Bá gia là một người đơn giản, nhưng khi nhìn thấy y phục trên người Dung Hà mặc dù màu trắng, vải vóc cũng bởi vì còn hiếu kỳ nhà bọn họ, cố ý chọn vải bông, nhưng thêu văn phía trên lại không đơn giản, Âm thị có thể khẳng định, phía trên thêu một đóa hoa nhỏ, khiến vải vóc trên người trở nên đáng tiền: "Bá gia là một người yêu thích sự thanh lịch, không quá hợp."

"Quận Chúa quốc sắc thiên hương, trang điểm bôi son rất hợp, nàng thích mặc gì vãn bối cũng thích theo. Nàng thích ăn gì, trong nhà liền ăn cái đó, trong nhà chỉ có một mình tại hạ, hết thảy đều có thể nghe theo sở thích của vãn bối. Tổ tiên vãn bối mặc dù không phải gia tộc hiển hách, nhưng vẫn cho vãn bối một chút di sản, vãn bối nhất định sẽ không để Quận Chúa phiền não chút nào về phương diện tiền bạc."

Dung thị nhất tộc xem như vọng tộc mấy trăm năm rồi, nói "Không phải gia tộc hiển hách" "cho một chút di sản" đây chẳng qua là lời khiêm tốn, muốn thật bàn về tổ tiên một số nhân vật lớn, còn có lượng vàng bạc tài bảo cất giữ, Ban gia thật đúng là không bằng Dung gia.

Âm thị đột nhiên cảm giác được, lấy tính tình nữ nhi nhà mình, gả cho nam tử trong nhà không có trưởng bối gia thế lại hiển hách, thật đúng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng lời nam nhân nói, từ trước đến nay không thể quá tin vào, Âm thị nghĩ đến Trầm Ngọc năm đó, lúc cầu hôn nói lời như hoa, kết quả thế nào, toàn bộ người Kinh Thành đều biết rồi.

https://thuviensach.vn

"Lời Bá giâ thật chu toàn." Âm thị cười: "Loại chuyện quan trọng này, chúng ta thân là trưởng bối mặc dù rất quan tâm, nhưng vẫn là tâm ý nhi nữ quan trọng hơn."

Âm thị là một người cởi mở, có lẽ bởi vì lúc trước người nhà mẹ đẻ ép bà làm những chuyện bà không thích, cho nên bà đối với con gái của mình ngược lại tương đối thoáng, thậm chí nghĩ đến thật cởi mở, nếu nữ nhi tìm không thấy lang quân như ý, bà thà rằng không cho nàng gả, cũng không muốn để nàng chịu khổ.

Nhưng loại tư tưởng này quá ly kinh bạn đạo*, Âm thị chưa bao giờ biểu hiện ra bên ngoài loại thái độ này, chỉ là thời điểm giáo dục nhi nữ, khó tránh khỏi lộ ra một ít.

*trái với đạo lý

“Bá mẫu nói có lý. " Dung Hà thở dài với Âm thị, nghiêng đầu nhìn về phía Ban Họa đang cúi đầu uống trà.

Ban Hoài đứng người lên, vỗ tay áo, thản nhiên nói: "Bá gia, nhà chúng ta còn đang trong hiếu kỳ, có mấy lời vẫn không nên nói." Nói xong, nói với Âm thị và Ban Hằng: " Mặt trời trong viện rất đẹp, chúng ta ra ngoài phơi nắng thôi."

Ban Hằng bất đắc dĩ đứng người lên, liếc mắt nhìn Dung Hà, không nghĩ tới ngươi là người như vậy!

Cửa phòng lớn mở ra, ba người Ban gia đứng trong sân mắt lom lom nhìn chằm chằm trong phòng, mặc dù không thể nghe hai người nói gì, nhưng nếu Dung Hà dám có động tác nào vượt quy củ, ba người này nhất định sẽ trực tiếp xông vào.

Dung Hà quay đầu mắt nhìn ngoài viện, thở dài nói với Ban Họa: "Quận Chúa, người nhà của nàng thật tốt với nàng." Thậm chí Dung Hà có

https://thuviensach.vn

thể khẳng định, toàn bộ Kinh Thành nhà thương yêu nữ nhi như vậy chỉ sợ có mỗi Ban gia mà không còn ai khác.

Ban Họa bưng chén trà, nghiêng đầu dò xét Dung Hà, sau một lúc lâu đặt chén trà xuống, bưng mặt nói: "Dung Bá gia, ngươi thật sự định cưới ta?"

Bình thường nữ hài tử nhắc đến chuyện này, nhất định hai má sẽ ửng đỏ, nói năng lộn xộn, thế nhưng Ban Họa rất tỉnh táo, thậm chí còn thừa cơ nhìn Dung Hà nhiều thêm vài lần. Mặt đẹp, tay đẹp, eo nhỏ chân dài, khí chất tốt, nam nhân tốt như vậy, lại coi trọng nàng, chẳng lẽ tướng mạo nàng cực kỳ hấp dẫn người đọc sách?

"Vâng, tại hạ muốn cầu hôn Quận Chúa." Dung Hà thở dài, ngồi trên ghế nhìn thẳng Ban Họa: " Nếu Quận Chúa bằng lòng gả cho ta, nàng có thể thường thường đến ở lại nhà mẹ đẻ như cũ, nhưng phải dẫn tại hạ theo mới được."

Ban Họa nghe nói như thế, rốt cục trên mặt có thêm vài phần xúc động: " Người đọc sách các ngươi đối với nữ nhân không phải có rất nhiều yêu cầu sao, còn nói gì mà nữ nhân thường xuyên về nhà ngoại là không hiền đức?"

"Quận Chúa, trước mặt của nàng, tại hạ không phải người đọc sách, chỉ là một người ngưỡng mộ nàng trong lòng, muốn cầu nàng gả cho một nam nhân bình thường mà thôi. " Trên mặt Dung Hà lộ ra vẻ cô đơn: "Huống chi hiện tại tại hạ không cha không nương cũng không huynh đệ, Bá phủ trống rỗng ngoại trừ ta thì không có những người khác. Không phải bởi vì thân phận kiềm chế, thì để tại hạ đi theo Quận Chúa ở lại phủ Quốc Công, tại hạ cũng đồng ý."

Ban Họa nhớ tới Dung Hà tuổi nhỏ đã không còn phụ mẫu, về sau ngay cả huynh trưởng cũng mất, trưởng tẩu đã mang thai thấy phu quân

https://thuviensach.vn

không còn, dứt khoát ôm hài tử về nhà ngoại tái giá, thân thế xác thực rất đáng thương.

"Cho nên... Ngươi coi trọng nhà chúng ta tương đối náo nhiệt, cho nên mới muốn cưới ta?" Đột nhiên Ban Họa cảm thấy, nếu như Dung Hà thật sự nghĩ như vậy, gả cho y cũng là lựa chọn tốt.

"Không, đây đại khái là yêu ai yêu cả đường đi. " Dung Hà cười nhìn Ban Họa: "Quận Chúa bằng lòng để tại hạ vào ở nhà mình sao?"

Ban Họa sờ cằm, yên lặng nhìn Dung Hà.

Dung Hà mỉm cười tùy ý nhìn nàng, cặp mắt đẹp như một dòng suối chảy róc rách dịu dàng, khiến người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu lại không có bất kỳ tính công kích gì.

"Ý của ngươi là, bởi vì thích ta, cho nên liền thích người nhà của ta?" Ban Họa đối với câu nói "Yêu ai yêu cả đường đi" này vẫn hiểu, nàng hoài nghi nhìn Dung Hà, tại sao nàng không cảm thấy Dung Hà thích nàng thế nào, hay nàng đã bỏ qua gì rồi?

"Vâng." Dung Hà cười.

"Cho nên... Ngươi thích ta ở điểm nào nhất?" Ban Họa không hiểu cảm thấy mình có chỗ giống thư sinh vô tình trong thoại bản, mà Dung Hà là nữ lang si tình, một lời thực tình lại bị trao sai nơi.

Sờ mặt, không đúng, không thể bởi vì Dung Hà lớn lên đẹp hơn Nghiêm Chân, nàng phải ra quyết định cho đúng, nàng không thể nông cạn như thế!

"Quận Chúa rất đẹp, dù là hoa đào tháng hai hay ba, như ngôi sao trên trời, như tuyết tháng mười hai, cũng không bằng sự xinh đẹp của Quận Chúa. " Dung Hà chỉ vào ánh mắt của mình: "Đôi mắt của Quận Chúa,

https://thuviensach.vn

giống như ngôi sao đẹp nhất trên trời, sau khi tại hạ thích Quận Chúa, liền cảm giác nam nam nữ nữ trên thiên hạ không phân biệt giới tính, chỉ là người mà thôi."

Ban Họa... Ban Họa cảm thấy gương mặt mình hơi nóng lên.

Bởi vì dáng vẻ Dung Hà nói chuyện thực sự quá thật thành, quá ngay thẳng rồi, nàng chỉ hy vọng có nam nhân như thế đến khen nàng!

Gì mà cảm thấy nàng đáng yêu, linh động, thiện lương hơn trong tưởng tượng, đều là một đống lời nói nhảm, không ngay thẳng, ngoan ngoãn mà khen nàng đẹp? Một Đại lão gia, nói một câu quỳ dưới sắc đẹp của nàng, mất mặt lắm sao?!

Nàng cảm thấy mình càng thưởng thức Dung Bá gia hơn, bởi vì người này thành thật có ánh mắt, còn hiểu việc thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Đây mới là lời ca ngợi tốt nhất trên đời!

Nhìn nàng, đã cảm thấy nữ nhân trên thiên hạ và nam nhân khác không chênh lệch, nói rõ nàng trong mắt mình, chính là nữ nhân đẹp nhất, những người khácđều là cặn bã à nha?!

Khen nàng như thế, nàng rất thích!

Tâm tình Ban Họa rất tốt, đứng người lên vỗ vai Dung Hà: "Người trẻ tuổi, ngươi có ánh mắt như thế, ta rất xem trọng ngươi."

Dung Hà ngẩn người, lập tức cười nói: "Vậy nàng bằng lòng gả cho ta chứ?"

Ban Họa khều ngón tay, bắt đầu tính toán chuyện nếu như nàng và Dung Hà thành thân, sẽ có hậu quả gì.

https://thuviensach.vn

Thành thân, nếu như Dung Hà dịu dàng quan tâm nàng, sau này Ban giathất thế, nàng hẳn sẽ không vứt bỏ mạng nhỏ, mà người nhà cũng sẽ được che chở. Nàng còn chiếm được thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, thiên hạ đệ nhất quân tử, thiên hạ đệ nhất tài tử, cả đời này không lỗ rồi.

Thành thân, Dung Hà tệ bạc nàng, nàng đạp Dung Hà về nhà ở, chờ Ban gia thất thế, kết cục nhà bọn họ hẳn là không khác trong mơ. Nhưng chí ít nàng thành công ngủ với thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, đây chính là nuôi trai lơ phải nuôi cực phẩm, coi như cũng không lỗ, còn có thể tức chết mấy nữ nhân nàng không vừa mắt.

Nhưng cứ như vậy, hình như Dung Hà có chút thiệt thòi.

Xem như Ban Họa bị lý luận chính trị đạo đức làm cho do dự, có nên hại một nam tử tốt như thế không?

Nàng luôn cảm thấy nếu gật đầu đáp ứng, chuyện này thật thẹn với lòng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Edit: Đào Sindy

"Phụ thân, ta cảm thấy biểu lộ của tỷ tỷ không đúng. " Ban Hằng nhỏ giọng nói với Ban Hoài: " Giống như lúc tỷ ấy còn bé làm vỡ bình hoa, cuối cùng để chuột mang danh xấu."

Nhưng lần đó tỷ hắn rất thảm, mẫu thân bình thường đối với nàng ôn hòa vô cùng, vậy mà phạt nàng quỳ ròng rã hai giờ trước bài vị tổ tông Ban gia. Sau đó mẫu thân nói, làm người không thể nói láo, nếu có lỡ nói láo cũng phải làm cho giống thật. Ban gia bọn họ từ trên xuống dưới nhiều hạ nhân như vậy, mỗi ngày đều có người phụ trách nhổ cỏ trừ sâu diệt chuột. Trong nội viện đừng nói chuột, cả một con ruồi cũng không bay vào được. Huống chi chuột to bao nhiêu, có thể làm bể bình hoa? d.đ.l.q.đ

"Phu nhân, không phải nữ nhi ngoan sẽ làm ra chuyện gì trái lương tâm với Dung Bá gia chứ?” Ban Hoài lo âu nhìn Âm thị: "Nếu vậy thì không hay."

"Có phải tỷ tỷ hủy thanh bạch của Dung Bá gia, nên Dung Bá gia mới kiên trì đòi tỷ tỷ chịu trách nhiệm?" Trong đầu Ban Hằng không biết suy nghĩ gì, biểu lộ cực kỳ vi diệu.

"Im miệng!" Âm thị không thể nhịn được nữa nói: " Hai người nói hươu nói vượn gì đó, nào có ai nói nữ nhi nhà mình hủy trong sạch nam nhi nhà người khác, hai người mà còn quấy rối thì cút khỏi viện cho ta."

https://thuviensach.vn

Ban Hoài và Ban Hằng cùng nhau im lặng, thành thành thật thật đứng sau lưng Âm thị, không dám nhiều lời thêm một chữ.

Lúc này trong phòng, Ban Họa nửa ngày không mở miệng, nàng cúi đầu nhìn tay Dung Hà, ý tứ không tốt nhìn mặt y: "Ta cảm thấy ngươi nên nghĩ kĩ, chuyện trọng đại như vậy nên nghĩ thật kĩ đó nha."

"Quận Chúa có chỗ nào không hài lòng với tại hạ không?" Hai mắt Dung Hà xinh đẹp nhìn Ban Hoạ, thấy Ban Họa kém chút nữa đưa tay sờ mặt đối phương.

"Nếu như ta có chỗ nào làm chưa tốt, ta bằng lòng vì nàng mà thay đổi."

"Dung Bá gia. "Mặt Ban Họa biểu lộ sâu xa nhìn Dung Hà: "Ta đã cho ngươi cơ hội."

Dù tâm tư Dung Hà thâm trầm, nghe Ban Họa câu nói này, cũng có chút phản ứng không kịp, đây là ý gì?

Ban Hoạ đứng khỏi đệm bước lên vỗ vai Dung Hà, thở dài nói: "Được, ta đồng ý với ngươi." Người trẻ tuổi, cho ngươi cơ hội đào tẩu, ngươi không nắm lấy, sau này không thể trách nàng.

Tai hoạ đã giáng xuống một tuyệt thế mỹ nam tử, tội lỗi tội lỗi, sau này nàng sẽ tận lực đối xử thật tốt với y, đền bù tổn thất cho y thoả đáng.

"Đa tạ Quận Chúa!" Trên mặt Dung Hà lộ ra nụ cười xán lạn: "Ta nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, sẽ không để nàng chịu chút uất ức nào."

Nhìn nam nhân trước mắt cười đến ngu ngốc, trong lòng Ban Họa có chút đau xót, cũng không biết năm năm sau đến tột cùng lại biến thành bộ dáng gì, có phải nàng đã hại y? Nàng bỗng nhiên có chút hối hận, đời này nàng làm gì cũng hài lòng, ngay cả chuyện này cũng là một lựa chọn ích kỉ.

https://thuviensach.vn

"Dung Bá gia..."

"Nàng gọi ta là Quân Phách hay Dung Hà được rồi. " Nụ cười trên mặt Dung Hà làm sao cũng không nén được: "Quận Chúa đừng khách sáo với ta như thế."

Ban Họa bỗng nhiên cười, phúc thân với Dung Hà: "Cảm ơn ngươi."

Mặc kệ kết cục cuối cùng như thế nào, chí ít đời này nàng có thể ăn đồ ăn đẹp nhất thế gian, mặc y phục hoa lệ nhất, có phụ mẫu và đệ đệ đối với nàng như châu như bảo, còn sắp được ngủ cùng nam nhân ưu tú nhất thế gian này, đây là hy vọng xa vời bao nhiêu người không dám, cũng không có khả năng lấy được?

Dng Hà sửng sốt lần nữa, nói với Ban Họa trước mặt, y sẽ hay bị nghèo vốn từ: "Là ta nên cảm tạ Quận Chúa mới đúng."

"Nếu ngươi đã bảo ta gọi tên ngươi rồi, ngươi cũng gọi tên ta đi. " Ban Họa rất có nguyên tắc chú trọng công bằng: "Bình thường người nhà gọi ta là Họa Họa, ngươi cũng có thể gọi ta như vậy."

"Được " Dung Hà lui lại một bước, vái chào thật sâu với Ban Họa: "Họa Họa."

Giọng nói của một số ít người, trời sinh có thể câu người. Nghe giọng nói dịu dàng của Dung Hà, Ban Họa cảm thấy tim mình tê tê dại dại, giống như bị mèo con cào một phát.

"Khụ. " Ban Họa vội ho một tiếng, "Hiện tại ta đang trong hiếu kỳ, bàn chuyện cưới chính thức, đợi hiếu kỳ qua đi rồi bàn lại."

"Họa Họa quên rồi hả?" Dung Hà nói: " Trưởng Công Chúa Điện Hạ, đã đính hôn cho chúng ta rồi."

https://thuviensach.vn

Nhớ lại chuyện xảy ra ngày tổ mẫu rời đi, nụ cười trên mặt Ban Họa giảm đi, dù cách ngày đó đã hai tháng, nhưng chỉ cần nhớ tới tổ mẫu không còn, trong lòng nàng liền hiu quạnh, khó chịu.

"Họa Họa." Giọng nói dịu dàng như nước, gọi thần trí nàng trở về. Ban Họa gật đầu nhìn Dung Hà, trừng mắt nhìn, che giấu chua xót trong mắt.

"Ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt, đừng sợ." Y định giơ tay sờ mặt Ban Hoạ, khom lưng nhìn ngang nàng: "Tin tưởng ta."

Ban Họa đưa ngón trỏ ra chọc giữa bàn tay y, ngón tay của nàng có chút mát, bàn tay của y lại ấm áp.

Ngẩng đầu, Ban Họa cười với Dung Hà, sau đó thu tay về.d"đ"l"q"đ

Dung Hà thấy bộ dáng nàng hồn nhiên khả ái, trầm thấp cười ra tiếng. Tiếng cười này, để Ban Họa nghĩ tới lúc trước cùng đệ đệ trộm chôn vàng bạc châu báu, kết quả bị Dung Hà nhìn thấy tràng diện xấu hổ.

Chẳng lẽ Dung Hà bị tính cách độc lập quái lạ của nàng hấp dẫn?

Yêu thích của người đọc sách, nàng thật không hiểu.

Trong phủ Trung Bình Bá, Tạ Uyển Dụ đang thử giá y, nhìn cánh Phượng Hoàng vàng óng thêu trên giá y, tâm tình nàng ta đáng lẽ đang sa sút miễn cưỡng khá hơn một chút.

Đáng lẽ lúc đầu định hai ngày trước là ngày tốt để nàng ta gả cho Nhị Hoàng Tử, nào biết được Trưởng Công Chúa vì cứu giá gặp chuyện bỏ mình, ngày tốt của nàng ta và Nhị Hoàng Tử liền bị dời đến hai tháng về sau. Gần đây trong lòng nàng ta có chút hốt hoảng, chỉ có thể nhìn hỉ phục này trong lòng mới an tâm.

https://thuviensach.vn

"Cô nương. " Nhũ mẫu của Tạ Uyển Dụ đi tới, trên mặt có chút hồng nhuận phơn phớt, hình như có chuyện gì khiến bà ta phấn khởi hơn hẳn: "Có chuyện nói ra, khẳng định ngươi không tin."

"Nhũ mẫu. " Tạ Uyển Dụ nhìn thấy nhũ mẫu luôn tốt với mình, miễn cưỡng lên tinh thần: "Chuyện gì?"d=đ=l=đ

Nhũ mẫu muốn mở miệng, nhớ tới cô nương nhà mình với Thạch gia Nhị cô nương tình cảm không tệ, trong lúc nhất thời lại có chút do dự: "Việc này có chút lien quan đến Thạch gia Nhị cô nương, nói ra có chút không thỏa đáng."

"Có gì không thỏa đáng, chúng ta vẫn đóng cửa nói chuyện, không truyền ra ngoài mà. " Ngữ khí Tạ Uyển Dụ nhàn nhạt: "Ngươi cứ việc nói."

Thấy cô nương căn bản không ngại, nhũ mẫu dám tiếp tục nói: "Nô tỳ nghe người ta nói, Thạch gia coi trọng Thành An Bá, muốn Thành An Bá mở miệng đi cầu cưới Thạch gia Nhị cô nương, cho nên cố ý mời Hộ bộ thượng thư Diêu đại nhân đi Dung gia làm thuyết khách, ngươi đoán Thành An Bá nói thế nào?"

Tinh thần Tạ Uyển Dụ tỉnh táo, thân thể nàng ta không tự giác ngồi thẳng: "Hắn nói gì?"

"Nói hắn đã có vị hôn thê." Nhũ mẫu một mặt cảm khái: "Không nghĩ tới Thành An Bá vậy mà có vị hôn thê."

Tạ Uyển Dụ kinh ngạc nhìn nhũ mẫu: "Việc này bên ngoài không hề có một chút tin tức nào, làm sao ngươi lại biết?"

"Cô nương, ta có một hảo tỷ muội hầu hạ bên người Diêu phu nhân, việc này là trong lúc vô tình bà ấy nghe được. Buổi trưa hôm nay chúng ta cùng uống rượu, tửu lượng bà ấy không tốt, uống hai chén đã chóng mặt, nên nói lời này với ta. " Nhũ mẫu hạ giọng nói: "Việc này lão nô cũng

https://thuviensach.vn

không dám nói cùng người khác, nghĩ đến cô nương và Thạch gia Nhị cô nương lui tới rất nhiều, nên nói với người trước."

Không biết thế nào, trong đầu Tạ Uyển Dụ nổi lên khuôn mặt Ban Họa, nàng ta vỗ mặt, cảm thấy khả năng này không cao: " Vị hôn thê của Thành An Bá là ai?"

" Không nghe nói. " Nhũ mẫu không quá để ý nói: " Hắn là cô nương nhà ai thân thế hiển hách lắm đây."

Tạ Uyển Dụ giật mình gật đầu, trong đầu lắp đầy hình ảnh Ban Họa và Dung Hà bước đi dưới trời tuyết trong cung.

Lại là một buổi đại triều hội, bởi vì Ban Hoài thủ áo đại tang, cho nên không vào triều. Một số triều thần nhìn Ban Hoài không thuận mắt nhìn vị trí trống rỗng thuộc về Ban Hoài, có chút cảm giác khó chịu, người này thật sự là tốt số, mắt thấy mẫu thân ruột thịt có quyền lực nhất chết rồi, ông xoẹt một cái, từ hầu tước biến thành siêu phẩm Quốc Công rồi.

Mặc dù ông không có công lao, nhưng ai bảo mẫu thân có công cứu giá, mẫu thân mất mạng, hậu nhân được hương phúc, mệnh người nhà này, thật sự là tốt đến khiến người ta không nói nên lời.

Khó xử nhất hắn là Tạ gia, Khâm Thiên Giám đã định ra ngày đại cát, cũng phải vì nguyên nhân Trưởng Công Chúa mà thay đổi. Hoàng Tử thì thế nào, thông gia hoàng thất lại ra sao, còn không phải ngoan ngoãn giữ đạo hiếu? Rõ ràng đã là thông gia ván đã đóng thuyền của hoàng thất, nhưng Đế Hậu vẫn thiên vị người Ban gia, thật không biết là mặt mũi Nhị Hoàng Tử và Tạ gia không đủ, hay là người Ban gia mặt mũi quá lớn.

"Diêu đại nhân, ông xem Thành An Bá " Công Bộ Thượng Thư đứng bên người nhỏ giọng nói:" Vẻ mặt này giống như nhặt được mấy rương bảo tàng lớn. Những năm qua ông và Thành An Bá có qua lại, có biết hắn đang vui vì chuyện gì không?"

https://thuviensach.vn

Diêu Bồi Cát sờ cằm đẹp, cao thâm khó lường nói: "Đời người có ba chuyện vui."

Thăng quan, phát tài và thê tử chết? Không đúng, Thành An Bá chưa kết hôn, ở đâu ra mà thê tử chết?

Công Bộ Thượng Thư sửng sốt một chút: "Ý của ông nói Thành An Bá muốn thành hôn?"

Mắt Diêu Bồi Cát nhìn Thạch Sùng Hải đứng ở phía trước, cố ý nói: "Hôn sự có thành hay không ta không biết, nhưng mấy tháng trước Thành An Bá đã đính hôn rồi."

"Ôi?!" Công Bộ Thượng Thư kinh ngạc mở to mắt, sau đó nhỏ giọng nói: " Là Thạch gia cô nương?"

Diêu Bồi Cát lắc đầu: "Không phải."

Lần này Công Bộ Thượng Thư càng giật mình, lúc trước ông ta từng nghe nữ nhi đề cập qua, hình như Thạch gia Nhị cô nương ngưỡng mộ Thành An Bá trong lòng. Thành An Bá đính hôn rồi, vị hôn thê lại không phải Thạch gia cô nương, việc này thật thú vị. Cũng không biết cô nương nhà ai có năng lực như thế, vậy mà có thể làm Thành An Bá không tiếp nhận trái tim Thạch cô nương, quyết định cưới nàng ấy?

"Trương đại nhân." Dung Hà đi đến bên người Công Bộ Thượng Thư, cười chắp tay với Công Bộ Thượng Thư.diieen^dann^lee^quyy^doon

"Dung Bá gia. " Trương Thượng Thư đáp lễ lại: " Sắc mặt Dung Bá gia hồng nhuận phơn phớt, đây là có chuyện tốt gì?"

"Đúng là có chuyện tốt. " Dung Hà không e dè nói " Ánh mắt Trương đại nhân thật lợi hại, nhìn thoáng cái đã biết."

https://thuviensach.vn

Trương Thượng Thư nghĩ thầm, đây không phải nói nhảm à, gương mặt xuân quang xán lạn kia của ngươi, ai mà nhìn không ra ngươi có việc vui chứ?

Thành An Bá này, từ trước đến nay bình thường không nóng không lạnh, cảm xúc rất ít lộ ra ngoài, tâm tình vui sướng như hôm nay không che giấu chút nào, quả nhiên là khó gặp, có thể thấy được Thành An Bá hết sức hài lòng với vị hôn thê của y.

Sau khi triều hội kết thúc, Vân Khánh Đế cố ý gọi Dung Hà vào trong cung, hỏi hôn sự giữa Dung Hà và Ban Hoạ.

"Ban gia đồng ý à?" Vân Khánh Đế nghe Dung Hà trả lời, trên mặt lập tức lộ ra ý mừng, xem ra mặc dù Ban gia làm việc có chút hoang đường, nhưng chỉ cần ông nói chuyện, người Ban gia vẫn cho ông mặt mũi.

“Quân Phách này. " Vân Khánh Đế đắc ý nói: " Việc này ngươi phải cảm tạ trẫm thật tốt, trẫm thay ngươi nói không ít lời hữu ích trước mặt nhạc phụ tương lai của ngươi đấu."

"Đa tạ bệ hạ. " Mặt mũi Dung Hà tràn đầy cảm kích nói: " Quốc Công gia cũng đã nói như vậy, nếu như không phải vì bệ hạ làm mai mối cho vi thần, ngay cả đại môn Ban gia ông ấy cũng không muốn để vi thần tiến vào."

"Nhạc phụ ngươi từ trước đến nay tính tình luôn hoang đường, nhưng lòng của ông ấy lại tốt, chỉ là quá sủng ái nữ nhi thôi." Vân Khánh Đế cười khuyên nói: " Ngươi đừng để trong lòng, sau này các ngươi ở chung sẽ tốt thôi."

Quân Phách cưới Họa Họa cũng tốt, mặc dù Ban gia hiển hách, nhưng lại không có thực quyền, dùng thần tử thế này càng khiến người ta yên tâm.

https://thuviensach.vn

Còn có người Ban gia quả thực chân thành trung tâm, sau này ông sẽ giúp đỡ họ hơn nữa.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Edit: Đào Sindy

"Tỷ, đệ thật thất vọng về tỷ." Ban Hằng một mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Ban Họa: "Tại sao tỷ không thể rụt rè một chút, giày vò một chút. Nữ nhân rất hay tự giày vò, nam nhân hiểu mới trân quý, tỷ có hiểu hay không?"

"Vậy cũng không thể trách ta. " Ban Họa nâng mặt cười ngượng ngùng: "Hắn đẹp quá đi thôi."

"Nhìn nam nhân, không thể chỉ xem bề ngoài, còn phải xem nội tâm. " Ban Hằng ngữ trọng tâm trường* nói: "Ta là nam nhân, còn có thể không biết chút tính toán này của nam nhân sao?"

*lời nói thật lòng.

"Nam nhân đều thích tính toán vậy à?" Ban Họa lập tức hứng thú: "Đệ nhanh nói cho ta một chút."

" Miệng nam nhân nói dễ nghe đi nữa, tỷ đừng tin, quan trọng xem hắn làm gì. " Ban Hằng trầm mặc một lát: "Dù sao chắc chắn hắn sẽ không tốt như đệ đối với tỷ."

"Đó là đương nhiên. " Ban Họa gật đầu: " Hằng đệ nhà ta là tốt nhất."

"Hừ." Ban Hằng có chút kỳ quái hừ một tiếng: "Đó là chắc chắn."

https://thuviensach.vn

"Không đúng, tỷ đừng nói sang chuyện khác. " Ban Hằng nhìn chằm chằm Ban Họa: "Tỷ, tỷ có thật lòng thích Dung Hà không. Nếu như tỷ không thích, chúng ta sẽ đi huỷ hôn, thà đắc tội hắn, cũng không thể để tỷ chịu uất ức."

"Không, ta cảm thấy hắn thật thích hợp, trong nhà không có trưởng bối, nếu ta muốn ở lại nhà ngoại, cũng sẽ không có người trông coi ta. " Ban Họa cười nhẹ nhìn đệ đệ: "Huống chi phóng nhãn toàn bộ Kinh Thành, còn có người nam nhân nào dáng dấp đẹp mắt hơn hắn, gả cho hắn sao mà ăn thua thiệt được. Nếu như hắn đối với ta không tốt, ta sẽ bỏ hắn về nhà, đúng hay không?"

"Tỷ... Thật chỉ bởi vì chuyện này mới gả cho hắn hay sao?" Ban Hằng bán tín bán nghi nói: " Tỷ, tỷ tuyệt đối không nên vì chúng ta, uất ức bản thân."

"Đệ ngốc hay không đây. " Ban Họa cười gõ trán Ban Hằng:"Ta sẽ để bản thân chịu uất ức sao?"d-đ-l-q-đ

Ban Hằng ôm đầu không nói chuyện, hắn vẫn có chút không yên lòng:"Thế nhưng mà... Tỷ và Dung Hà không có bao nhiêu tình cảm."

"Tình cảm có thể từ từ bồi đắp, lúc trước ta và Trầm Ngọc đính hôn, cùng hắn ta có bao nhiêu tình cảm chứ?" Ban Họa cực kỳ thoải mái: "Mà mỗi ngày đều nhìn mặt Dung Hà, ta có thể ăn thêm mấy bát cơm, rất tốt."

"Chuyện đó... Tỷ vui vẻ thì tốt. " Ban Hằng suy nghĩ: "Ta cảm thấy dáng dấp Thạch Tấn nhà Thạch Tướng gia cũng rất đẹp, không phải tỷ từ trước đến nay thích dạng tướng mạo đó sao?"

"Nhìn nam nhân, không thể chỉ xem hắn thế nào, còn phải xem người nhà của hắn và mình có thể ở chung hay không. " Ban Họa cảm thấy mình với chuyện này, vẫn rất rõ ràng: "Thạch Tấn quá nặng nề, không hợp với ta.

https://thuviensach.vn

Mà muội muội của hắn, ánh mắt nhìn ta không có ý tốt, ta mới không muốn chọc tức tiểu cô tử đâu."

"Ngược lại là, vị Thạch cô nương kia thông minh hơn tỷ..."

Ban Họa lườm hắn một cái.

"Không, xem xét thì tâm cơ hơn tỷ. " Ban Hằng lập tức đổi giọng: "Nhưng mà ta cảm thấy Dung Hà không hài hước hơn Thạch Tấn."

"Nam nhân nhìn nam nhân, và nữ nhân nhìn nam nhân khác biệt đấy. " Ban Họa một mặt cao thâm khó dò: "Ta có thể khẳng định, Dung Hà có tình và thú vị hơn Thạch Tấn nhiều."

Ban Hằng ách một tiếng, sau đó cười đùa tí tửng nói: "Ta mới mười lăm tuổi, không hiểu nam nhân bình thường, ta chỉ cần hiểu nữ nhân là được."

"Điều đó càng khó khăn." Ban Họa đứng người lên, từ trên cao nhìn xuống Ban Hằng: "Nữ nhân trên thế gian như quyển sách phức tạp nhất, cho dù là nam nhân thông minh trên thế gian, cũng không thể đọc hiểu hết toàn bộ quyển sách này."

"Lời nói này... Thật giống như nam nhân chúng đệ cũng dễ hiểu vậy đó. " Đột nhiên tính nam nhân trong Ban Hằng bạo phát: "Vậy trên thế gian có mấy nữ nhân có thể đọc hiểu nam nhân?"

Ban Họa đưa tay nhấc lên tay áo của hắn: "Đi thôi, tiểu nam nhân nhà chúng ta, nên dùng cơm trưa rồi."Đ)L=Q~đ

Trên bàn cơm tròn, Ban Họa ăn thấy vị nấm ngon, mở miệng muốn nói, tổ mẫu thích nhất hương vị rừng núi này, không bằng đi đưa chút cho tổ mẫu. Lời nói còn chưa ra miệng, nàng giật mình nhớ tới, tổ mẫu đã không còn ở đây.

https://thuviensach.vn

Nàng trừng mắt nhìn, vùi đầu ăn một miệng cơm lớn, cơm nghẹn ở cổ họng nuốt không trôi.

"Biết con thích thứ này, người dưới trang đã đưa đến một giỏ từ sớm. " Âm thị kẹp một đũa nấm hương bỏ vô chén nàng: "Gần đây con gầy đi không ít, thân thể không bồi bổ sao được?"

"Cảm ơn mẫu thân." Ban Họa ăn một miếng cơm, ngẩng đầu cười một tiếng xán lạn với Âm thị.

"Con đứa nhỏ này, khách sáo với ta cái gì?" Âm thị dịu dàng nhìn nàng:"Con chăm sóc bản thân mình cho tốt, thì tốt hơn bất cứ thứ gì."

Ban Họa yên lặng gật đầu, nhìn hết sức nhu thuận.

Cơm nước xong xuôi, Ban Họa cưỡi ngựa ra phủ, đi phủ Trưởng Công Chúa cách nhà không xa.

Cửa lớn phủ Trưởng Công Chúa treo lụa trắng và đèn lồng dán giấy trắng, chữ thật to phía trên điện, làm đau nhói đôi mắt Ban Họa. Nàng biết, đợi hiếu kỳ đi qua, đồ vật phủ Trưởng Công Chúa sẽ chuyển đến nhà họ, mà tòa nhà này sắp bị phong ấn.

Hộ vệ canh giữ ở cửa chính thấy Ban Hoạ đứng đó, không vào, cũng không rời đi, không biết vị Quận Chúa này đang suy nghĩ gì, cũng không dám tiến lên hỏi thăm, đành phải hành lễ với nàng, tiếp tục quy củ đứng ở nơi đó.d.đ.l.q.đ

Ban Họa bước lên thềm đá, đẩy đại môn phủ Công Chúa ra, hoa cỏ màu trắng bên trong không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí còn có người hầu quét dọn trong phủ, nhưng nàng lại cảm nhận được hương vị quạnh quẽ, loại quạnh quẽ kia có thể xuyên thấu xương người, lạnh thấu đáy lòng.

https://thuviensach.vn

Một đường trực tiếp đi tới chính đường, mắt Ban Họa nhìn nha hoàn và hộ vệ đi theo phía sau nhỏ giọng nói: "Các ngươi chờ ở bên ngoài đi."

"Quận Chúa..." Như Ý có chút không yên lòng mànhìn Ban Họa, lo lắng nàng thấy phòng Trưởng Công Chúa Điện Hạ ở qua xúc cảnh sinh tình*.

* cảm xúc trào dâng vì cảnh vật bên ngoài.

Ban Họa không để ý tới nàng ấy, đi thẳng vào.

Tiết mùa xuân se lạnh, từng đợt từng đợt gió mát thổi tới tung bay đèn lồng giấy trắng phía trên, phát ra tiếng vang bịch bịch. Ban Họa đứng ở cửa ra vào cười khổ, nếu là ngày trước, chỉ cần nàng đứng ở chỗ này, tổ mẫu tất nhiên sẽ thân mật kêu nàng Họa Họa, sau đó để hạ nhân đem đồ ăn lên, cứ như ở Hầu phủ không có đồ ăn ngon.

Lúc đẩy cửa, cửa phát ra tiếng cọt kẹt, trong phòng có chút âm u, nàng vào cửa một hồi lâu mới thích ứng được ánh sáng trong phòng.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều không dính một hạt bụi, nhưng Ban Họa cảm thấy, trên ghế tổ mẫu thường ngồi nhìn có chút tối mịt, ngay cả sơn phía trên nhìn cũng như mất đi ánh sáng lộng lẫy. Nàng đi đến cái ghếngồi xuống, lại không cảm giác được ấm áp của tổ mẫu, chỉ còn lại ý lạnh trống rỗng.

Nhớ lúc còn bé, tổ phụ và tổ mẫu thích nhất ngồi trong phòng này cùng nàng chơi đùa, tổ phụ còn bò trên mặt đất, để nàng chơi cưỡi ngựa trên người ông, nói nàng là nữ tướng quân lợi hại nhất Đại Nghiệp. Khi đó nàng còn nhỏ, không biết trên người tổ phụ có bệnh cũ, mặc cho lão nhân gia ông cõng mình, trên mặt đất bò một vòng lại một vòng.

Mẫu thân trách cứ nàng, nàng vừa rơi một giọt nước mắt, tổ phụ sẽ đau lòng vô cùng, lén cầm đống đồ tốt đi dỗ nàng, còn nói tiểu cô nương

https://thuviensach.vn

xinh đẹp không thể khóc, khóc thì không thể giống tổ mẫu, làm nữ nhân đẹp nhất Đại Nghiệp.

Vòng qua phòng trước, Ban Họa đi tới phòng ngủ chính, phòng ngủ chính phủ thảm mềm mại, trên kệ bày biện bình hoa, đều do nàng và Hằng đệ tặng, không có bình hoa hiếm có hoàng gia ngự tứ, nhưng tổ mẫu lại thu hồi đồ vật ngự tứ, toàn bộ đổi lại tặng vật trang trí của nàng và Hằng đệ. Thậm chí nàng còn thấy con búp bê hàng mây lá tre, đó là một năm trước nàng cảm thấy búp bê này thú vị, cố ý đưa cho tổ mẫu đấy.d=đ=l=q=đ

Trong phòng có quá nhiều đồ vật nàng quen thuộc, tấm Phượng văn trên giường, mở rèm cửa và đệm chăn, khung giường hoa lệ trống rỗng, giống như là tòa phủ đệ này, vắng vẻ làm cho nàng sợ hãi.

Ban Họa đi đến trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng, lộ ra một nụ cười như khóc.

"Tổ mẫu..." Nàng duỗi tay vuốt ve mặt gương lạnh buốt: "Họa Họa... Nhớ người."

"Xào xạc, xào xạc."

Trong viện nổi gió lên, tiếng lá cây lựu ngoài sân ma sát nhau, giống như tiếng bước chân người, một mực bồi hồi đứng bên ngoài viện, không nỡ rời đi.

Ban Họa đi đến ngoài viện, ngẩng đầu nhìn cây lựu to khoẻ, trên mặt tươi cười.

Mặc dù thời gian đã qua lâu, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ, cây này là nàng và tổ phụ cùng gieo xuống, khi đó nàng không đến năm tuổi, bởi vì nàng nói cây lựu rất xinh đẹp, đỏ như đá quý, tổ phụ liền từ trong nhà đồng liêu tìm một mầm cây, cùng nàng tìm chỗ gieo xuống.

https://thuviensach.vn

Với bản tính trẻ con của nàng, rất nhanh đã quên việc này, thế nhưng tổ phụ lạinhớ rõ, thường xuyên tự mình tưới nước cho cây này.

Thế nhưng không đợi đến cây lựu kết quả, tổ phụ đã đi, sau đó tổ mẫu tưới nước cho cây này. Năm đó, cây lựu kết quả, quả cũng không nhiều. Tổ mẫu dẫn nàng, bảo nàng bưng quả lựu đi viếng mồ tổ phụ, lúc đó nàng khóc bù lu bù loa, tổ mẫu lại không khóc, chỉ dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng sờ đỉnh đầu nàng, vẫn không buông ra.

"Tổ phụ, tổ mẫu, ngày mai ta sẽ cho người dời cây lựu về viện. " Ban Họa vuốt thân cây: "Ta sẽ trông coi nó nở hoa kết trái, hàng năm đều mang quả lựu đến thăm hai người."

Gió lại thổi, nhánh cây lựu lắc qua lắc lại, cứ như đang trả lời Ban Họa.

Trán chống vào vỏ cây thô ráp, Ban Họa ôm lấy thân cây, thấp giọng cười.

Như Ý và mấy tên hộ vệ ngoài cửa viện đợi rất lâu, lúc Như Ý chuẩn bị vào tìm Ban Hoạ, thì Ban Họa chạy ra.

"Quận Chúa. " Như Ý thấy trên mặt Ban Họa không thay đổi, trong lòng thở dài một hơi: "Nô tỳ thấy sắc trời không tốt lắm, có thể trời sắp mưa, chúng ta trở về đi."

"Được. " Ban Họa để Như Ý buộc áo choàng cho mình: "Trở về bảo quản gia tìm một người biết cách dời cây, ta muốn chuyển cây lựu trong viện tổ mẫu về nhà."

"Được rồi." Như Ý sửng sốt một chút: "Hoa cỏ khác có muốn động đến không?"

https://thuviensach.vn

"Mang thêm bồn mẫu đơn, tổ mẫu thích nhất bồn hoa này. " Ban Họa kéo áo choàng, mặt không chút thay đổi nói: "Để người làm vườn trong nhà cố gắng chăm sóc tốt hoa cỏ, không thể có chút sai sót nào."

"Vâng."

Lúc Thạch Tấn đi ngang qua phủ Trưởng Công Chúa, phát hiện cửa phủ Trưởng Công Chúa mở, hắn nắm chặt dây cương, nhíu mày, hiện tại trong lúc đại tang Trưởng Công Chúa, ai dám đi phủ Trưởng Công Chúa, quấy rầy chỗ ở an bình của bà.

Trong lúc hắn chuẩn bị xuống ngựa tìm tòi hư thực, một tiểu cô nương mặc tố y, đầu cài trâm bạc dẫn nha hoàn và hộ vệ đi ra, thấy rõ người này là ai, Thạch Tấn ngẩn người, lập tức tung người xuống ngựa thi lễ với Ban Hoạ.

"Bái kiến Quận Chúa."

"Thạch đại nhân?" Ban Họa đi xuống bậc thang, mắt nhìn bờ mông Thạch Tấn: "Thạch đại nhân gần đây ổn chứ?"

Thạch Tấn giả bộ như không nhìn thấu ánh mắt Ban Hoạ, chắp tay nói: "Cực khổ Quận Chúa hỏi, tại hạ mọi chuyện đều tốt."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Edit: Đào Sindy

Ban Họa nghe nói Thạch Tấn chịu năm mươi đại bản, ròng rã một hai tháng không thể vào cung trực, nhưng nhìn hắn bây giờ có thể chạy có thể cưỡi ngựa, hắn là không sao? Nàng cảm thấy mình có một ưu điểm, đó là lúc đối mặt mỹ nam tử, luôn khoan dung hơn.

"Không sao thì tốt. " Ban Họa vội ho một tiếng: "À... Cáo từ."

Tiểu mỹ nhân mặc dù xinh đẹp, nhưng làm người quá nghiêm túc, nàng vẫn không biết nên nói lời gì mới tốt, bầu không khí sẽ trở nên rất lúng túng.

"Quận Chúa, xin chờ một chút." Thạch Tấn đi đến trước mặt Ban Họa, xá dài đến cùng với nàng: "Trước đó trong cung, mạo phạm Quận Chúa, mong Quận Chúa thứ lỗi."

"Mạo phạm?" Ban Họa không hiểu nhìn Thạch Tấn: "Ngươi mạo phạm ta lúc nào?"

"Tại hạ không cẩn thận khiến Quận Chúa trượt chân từ trên ngựa xuống, làm hại Quận Chúa bị thương, trải qua mấy ngày nay, trong lòng tại hạ vẫn rất áy náy, nhưng không có duyên nhìn thấy Quận Chúa, cho nên không thể tự mình tạ lỗi với người. " Thạch Tấn hành một đại lễ lần nữa: "Mong Quận Chúa tha thứ cho tại hạ."

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Ban Họa phai nhạt đi, ngày tổ mẫu gặp chuyện, quả thật nàng bị người ta làm ngã xuống lưng ngựa, chỉ là khi đó nàng căn bản không để ý tới người làm mình ngã là ai: "Thạch đại nhân cớ sao nói ra lời ấy, ngươi chính là thống lĩnh cấm vệ quân hậu cung, phụ trách an toàn cho bệ hạ, ta phóng ngựa trong cung vốn không đúng, ngươi làm ta ngã xuống ngựa cũng là làm theo chức trách, làm sai chỗ nào?"

"Quận Chúa..." Thạch Tấn còn muốn giải thích, nhưng một người xuất hiện ngắt lời hắn.

"Họa Họa. " Một chiếc xe ngựa đứng trước cửa phủ Công Chúa, một bàn tay như ngọc vén rèm xe lên, lộ ra mặt Dung Hà tuấn mỹ không tì vết: "Sao nàng lại ở đây?"

Thạch Tấn kinh ngạc nhìn Dung Hà, y gọi Phúc Nhạc Quận Chúa là gì?

"Ta tới xem phủ đệ tổ mẫu một chút. " Ban Họa không hiểu nhìn Dung Hà: "Sao chàng cũng ở đây?"

"Mới từ phủ Diêu đại nhân đi ra, không nghĩ tới trùng hợp gặp được nàng." Hộ vệ để ghế trước xe ngựa, Dung Hà giẫm lên ghế dưới xe ngựa, đi đến trước mặt Ban Họa: "Sắc trời có chút tối, sợ là sắp mưa, ta đưa nàng trở về."

Thấy Ban Họa gật đầu rồi, Dung Hà cứ như vừa nhìn thấy Thạch Tấn, nhíu mày lại, lộ ra mấy phần kinh ngạc: "Thạch đại nhân cũng ở đây à?"

"Đúng vậy, không khéo kẻ hèn này cũng ở đây. " Thạch Tấn nhàn nhạt nhìn cử chỉ thân mật giữa Dung Hà và Ban Hoạ: "Nghe nói Dung Bá gia đính hôn rồi? Còn chưa kịp nói với Bá gia một tiếng chúc mừng."

"Thạch đại nhân không cần phải khách sáo, trong khoảng thời gian này ngươi ở nhà dưỡng thương, không biết những chuyện này cũng bình

https://thuviensach.vn

thường. " Dung Hà mỉm cười nói: " Dung mỗ cũng không phải người quan tâm những nghi thức xã giao này, nếu Thạch đại nhân còn khách sáo như vậy, ngược lại tại hạ không được tự nhiên rồi."

"Hà " Tiếng cười Thạch Tấn có chút lạnh: "Dung Bá gia là quân tử nhẹ nhàng, tất nhiên không phải người tuân thủ lễ tục."

" Lời này của Thạch đại nhân cũng không quá đúng, lễ là gốc con người, nên giữ vẫn phải giữ, nên thoải mái thì hãy thoải mái. " Dung Hà cười mắt nhìn Ban Họa bên người, thấy nàng hình như không có hứng thú với chuyện phiếm của bọn họ, nhân tiện nói: "Thật có lỗi, Thạch đại nhân, ta nên đưa vị hôn thê của ta về nhà."

Thạch Tấn nghe vậy sắc mặt đại biến: "Ngươi nói gì?"

Dung Hà kinh ngạc nhìn Thạch Tấn: "Thạch đại nhân có ý gì?"

Thạch Tấn miễn cưỡng cười một tiếng: "Không biết vị hôn thê Dung Bá gia nói tới có phải là..."

"Tất nhiên là Phúc Nhạc Quận Chúa bên cạnh tại hạ. " Dung Hà áy náy nói: " Không nói rõ ràng trước, để Thạch đại nhân chê cười."

Thạch Tấn trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Dung Bá gia luôn khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Dung Hà mỉm cười nhìn Thạch Tấn, không nói một lời.

"Lạnh quá. " Ban Họa đưa tay che mặt, nói với Dung Hà: " Hai người từ từtrò chuyện, ta vào xe ngựa tránh gió một chút.

"Được. " Cách tay áo Dung Hà đỡ cổ tay Ban Hoạ, chờ nàng lên xe ngựa liền buông tay ra, quay người nói với Thạch Tấn: "Thạch đại nhân, cáo từ."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt đảo qua xe ngựa, Thạch Tấn ngẩng đầu nói với Dung Hà: "Cáo từ."

Xe ngựa chậm rãi rời đi, Thạch Tấn nắm dây cương dắt ngựa, kinh ngạc đứng tại chỗ, hồi lâu còn chưa lấy lại tinh thần. Cho đến khi nước mưa rơi trên mặt hắn, hắn mới xoay người bò lên lưng ngựa, đi về Hữu Tướng phủ.

Xe ngựa Dung Hà rất rộng rãi, chí ít hai người ngồi bên trong sẽ không quá xấu hổ. Hoặc nói, Dung Hà vì tránh khoảng cách hai người quá gần, sẽ khiến Ban Họa có cảm giác khẩn trương, cho nên y cố ý ngồi ở một góc vắng vẻ, tràng diện có chút giống tu hú chiếm tổ chim khách, SơnVương và chim khách nhỏ điềm đạm đáng yêu. d~đ~l~q~đ

Trong xe ngựa có rất nhiều ô nhỏ, bên trong có các loại thư tịch, nhưng không có quyển nào Ban Họa thích xem cả. Dung Hoạ nhìn ra Ban Họa có chút nhàm chán, từ phía dưới nệm lót lấy ra một quyển sách, nói với Ban Họa: " Đọc sách trong xe không tốt cho mắt, ta kể cho nàng nghe."

Ban Họa tò mò hỏi: "Là chuyện xưa gì?"

Dung Hà mở ra, không quá khẳng định nói: "Người viết hắn là một vị đạo trưởng hàng yêu trừ ma trên đường gặp phải bộ lạc và yêu ma quỷ quái."

"Cái này hay." Ban Họa gật đầu: "Ta muốn nghe cái này."

"Tương truyền, biển phía nam có một hòn đảo, đặt tên là đảo Vô Vọng, trong đảo có một tiên miếu..."

Nước mưa đánh vào trần xe, phát ra tiếng vang lạch cạch lạch cạch. Giọng Dung Hà rất êm tai, bởi vì tình tiết chuyện xưa khác biệt, giọng điệu cũng không giống nhau, khiến Ban Họa kinh hô liên tục, cho đến khi xe

https://thuviensach.vn

ngựa đứng trước cổng chính Ban gia, nàng còn lộ ra vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

"Chuyện xưa này của chàng thật thú vị, so với những tiên sinh kể chuyện tài tứ mỹ nhân nhà ta thì hay hơn nhiều." Ban Họa tò mò hỏi: "Từ đâu mà chàng tìm được chuyện này?"d1d1đl5q"đ

"Chuyện này không thể nói cho nàng biết. " Dung Hà khép sách lại, không nhìn ánh mắt mong chờ của Ban Họa, để sách lại ngăn kéo dưới nệm.

"Vì sao?" Ban hHa bĩu môi, lúc hôm qua cầu thân, lời nói dễ nghe như vậy, kết quả hôm nay ngay cả thoại bản cũng không đồng ý đưa cho nàng, khó trách người khác đều nói, tin tưởng lời nam nhân, không bằng tin rằng ban ngày thấy ma.

"Bởi vì ta muốn Họa Họa ngày ngày đều có thể nghĩ đến ta, coi như nàng không bằng lòng với ta, nhưng có chuyện xưa, nàng sẽ chờ mong lần sau gặp mặt ta. " Dung Hà khẽ cười một tiếng: "Cho nên Họa Hoạ hãy tha thứ cho sự tham lam và tâm tư riêng này của ta."

Ban Họa sờ lên gương mặt mình, không ổn, hình như có chút nóng lên.

"Vậy lần sau chàng hãy tiếp tục kể cho ta nghe. " Ban Họa đưa tay vén rèm: "Ta về nhà."

"Chờ một chút." Dung Hà níu lại cổ tay nàng, từ trong góc lấy ra một cây dù, buông tay nàng ra, đi xuống xe ngựa trước nàng một bước, chống dù ra nhìn Ban Hoạ ngoài cửa xe, vươn tay với nàng: "Nào, xuống đây đi."

Nước mưa lít nha lít nhít, Ban Họa nhìn khuôn mặt Dung Hà mỉm cười, sững sờ một lát, đưa tay cho Dung Hà, được y đỡ xuống xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Dung Hà đưa Ban Hoạ đến cửa chính, cười nói: "Đi vào đi."

"Làm phiền. " Ban Họa suy nghĩ: "Không thì chàng vào uống chén trà đi?"

"Không được. " Dung Hà cười nhỏ giọng nói bên tai Ban Họa: " Hiện tại ắt hẳn bá phụ không muốn nhìn thấy tiểu tử thúi tương lai sẽ cướp đi nữ nhi bảo bối của ông."

Ban Họa vội ho một tiếng, trừng mắt nhìn, chàng hiểu thì tốt.

Thấy biểu tình này của Ban Hoạ, Dung Hà nhịn không được cười ra tiếng: "Nghe nói thành Tây có một tiệm mỳ ngon, nếu như Họa họa không ngại nơi nhỏ bé như tiệm mỳ, đợi khí trời tốt, ta sẽ dẫn nàng đến nếm thử, nghe nói canh cải của họ cũng rất được."d"đ;l=q1đ

Đương nhiên, tiệm này nổi danh nhất là mì thịt bò, và dĩ nhiên Dung Hà sẽ không trước mặt Ban Họa đang giữ đạo hiếu nhắc tới cái này.

"Được rồi. " Ban Họa nhìn sắc trời một chút: "Nhưng mà nhìn thời tiết này, chỉ sợ mưa còn phải vài ngày."

"Không sao, chỉ cần Họa Họa không quên ước định của chúng ta là được."

Ban Họa lại lần nữa sờ mặt, không phải chỉ ăn tô mì thôi sao, nói cứ như đang làm chuyện quan trọng mà "Ta là người không giữ chữ tín à?"

Dung Hà cười lắc đầu: "Ừm, không phải."

"Chàng mau về nhà đi, mưa càng rơi càng lớn rồi. " Ban Họa vội ho một tiếng, cởi xuống áo choàng trên người choàng lên người Dung Hà: "Khoác lên đi, đừng để bị lạnh."

https://thuviensach.vn

Sờ lấy tấm áo choàng ngắn khoác trên người, Dung Hà nhịn không được cười lên, nhưng dưới ánh mắt nghiêm túc của Ban Họa, y vẫn cúi đầu ngoan ngoãn buộc dây áo choàng lại: "Đa tạ Họa Họa."

"Đừng khách sáo." Ban Họa liếc mắt nhìn cái cằm hoàn mỹ của Dung Hà, dù sao chàng rất đẹp, ta không nỡ để chàng bị bệnh.

Thế là một ngày này, hạ nhân phủ Thành An Bá liền thấy nhà bọn họ khoác áo choàng của nữ nhân, từ đại môn đi đến nhị môn, lại từ nhị môn xuyên qua hành lang gấp khúc vào tam môn, về tới trong viện y.die^~n dda"n lee quy, ddoon

Quản gia lo lắng tới tìm Đỗ Cửu, muốn nói lại thôi nhìn Đỗ Cửu, hình như muốn hỏi gì lại không thể mở miệng.

Đỗ Cửu đoán được ông muốn hỏi gì, trực tiếp mở miệng nói: "Yên tâm đi, Bá gia không có sở thích đặc biệt gì, áo choàng kia là Phúc Nhạc Quận Chúa lo lắng Bá gia bị cảm lạnh, cố ý phủ lên cho hắn."

"À... Cái này, dạng này. " Quản gia lắp ba lắp bắp hỏi gật đầu, việc này không đúng lắm, không phải nam nhân nên cởiáo choàng phủ thêm cho nữ nhân sao?

Ai, chỉ trách lão gia và phu nhân đi sớm, không dạy Bá gia đau lòng thay nữ nhân của mình, để Phúc Nhạc Quận Chúa chịu uất ức.

Hữu Tướng phủ.

"Ca, ngươi đã trở về." Thạch Phi Tiên thấy y phục trên người Thạch Tấn ướt đẫm, bận bịu bảo hạ nhân hầu hạ Thạch Tấn tắm rửa thay y phục, đợi hết thảy làm xong, Thạch Phi Tiên mới ngồi trước mặt Thạch Tấn. Ngắn ngủi mấy ngày, sắc mặt nàng ta tiều tụy không ít, thoạt nhìn không có chút tinh thần.

https://thuviensach.vn

"Ca, ngươi thăm dò được... Đến tột cùng Dung Bá gia đính hôn cùng cô nương nhà ai không?" Thạch Phi Tiên không cam tâm, vô cùng không cam tâm, đến tột cùng nàng ta có điểm nào không tốt, vậy mà Dung Hà không đồng ý cưới nàng ta?

"Phi Tiên, chuyện này ngươi không cần suy nghĩ nữa, mặc kệ Dung Hà đính hôn cùng ai, sau này hắn và ngươi đã không còn quan hệ. " Thạch Tấn trầm mặt nói: " Ngươi vẫn là cô nương chưa xuất giá!"

"Có phải ngươi biết là ai không?" Thạch Phi Tiên vội vàng bắt lấy tay áo Thạch Tấn: "Là ai? Là Tưởng Khang Ninh? Triệu Tuyết? Hay là Tưởng Uyển?"

" Tục danh công chúa, ngươi có thể gọi thẳng hay sao?" Thạch Tấn trầm mặt triệt để: "Phi Tiên, dù gì cũng chỉ là một nam nhân, có thể nào khiến ngươi luống cuống đến vậy, ngươi như vậy còn giống Thạch gia nữ nhi chúng ta không?"

"Ta... Ta..." Thạch Phi Tiên ấp úng nói: " Thật có lỗi với đại ca, thế nhưng ta chỉ cần nghĩ đến Dung Bá gia thà rằng cưới một nữ nhân không bằng ta làm thê tử, cũng không đồng ý cưới ta, trong lòng ta khó chịu giống như bị đao cắt, ta khống chế không nổi tâm tình của ta. Ca, ngươi nói cho ta biết có được hay không? Chí ít, chí ít để ta hết hy vọng."

"Là để ngươi đừng hy vọng, hay để ngươi đi trả thù người khác?" Thạch Tấn nhìn Thạch Phi Tiên, muội muội của mình, chính mình hiểu rõ, Phi Tiên tuyệt đối không phải một người biết tha thứ.d.đ.l.q.đ

"Ta còn có thể làm thế nào, chẳng lẽ trả thù nữ tử vô tội này, Dung Bá gia sẽ cưới ta hả?" Thạch Phi Tiên cúi đầu xuống, giọng nói bi thương: " Ca, ngươi nói cho ta biết có được hay không?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Edit: Đào Sindy

"Ta không biết."

Trong phòng an tĩnh một lát, biểu lộ Thạch Tấn bình tĩnh như thường ngày: "Ta đã cho người nghe ngóng, nhưng không ai biết Dung Hà đính hôn với ai, có lẽ..." Thạch Tấn nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh đi ánh mắt Thạch Phi Tiên: "Có lẽ không phải nhân sĩ Kinh Thành chưa biết chừng."

Vọng tộc lớn của Đại Nghiệp tuy tụ tập nhiều ở Kinh Thành, nhưng cũng không có nghĩa là chỉ có Kinh Thành mới có vọng tộc.

"Thật vậy chăng?" Thạch Phi Tiên nhìn Thạch Tấn, Thạch Tấn cúi đầu rót hai chén trà, một chén cho Thạch Phi Tiên, một chén cho mình.

"Thật có lỗi, ta không thể giúp ngươi."

"Không, là ta quá gấp." Thạch Phi Tiên nâng chung trà lên uống một ngụm, trà có chút mát, dập tắt xúc động dưới đáy lòng nàng ta: "Ca, cám ơn ngươi."

Thạch Tấn lắc đầu: " Giữa huynh muội ta và ngươi không cần khách sáo như thế."

Thạch Phi Tiên cười miễn cưỡng, bóp chén trà trong lòng bàn tay.

https://thuviensach.vn

Thạch Tấn trở lại viện của mình, vẫy lui hạ nhân trong phòng, cầm sách kinh Phật trên kệ, đọc lặp đi lặp lại, tầm nửa canh giờ, hắn quăng kinh Phật trong tay lên bàn, hai mắt nhắm nghiền.

"Công tử, Tướng gia tìm ngài." Giọng gã sai vặt vang lên bên ngoài.

Thạch Tấn vuốt trán, đứng lên nói: "Ta lập tức tới."

Thạch Sùng Hải thấy Thạch Tấn đến, đợi sau khi hắn hành lễ, nói với hắn: "Ngồi xuống nói chuyện."

Thạch Tấn thấy thần sắc phụ thân nghiêm túc, nhân tiện nói: "Phụ thân, chuyện gì xảy ra?"

"Án Trưởng Công Chúa gặp chuyện đã tra rõ, chủ sử sau màn chính là Huệ vương, những năm này Huệ vương mang lòng oán hận với bệ hạ, điều động mật thám ngầm vào cung, nhưng một mực ẩn nhẫn không hành động, liền vì từ từ chờ thời cơ, đoạt được hoàng vị." Thạch Sùng Hải nói ra tin tức nghe từ Đại Lý Tự cho Thạch Tấn: "Ngươi xem một chút."

"Phụ thân, ông ta đã ẩn nhẫn lâu như vậy, vì sao lại đột nhiên quyết định hành thích bệ hạ?" Thạch Tấn đại khái nhìn tư liệu mấy lần, có chút không hiểu: "Đó cũng không phải thời cơ tốt nhất, Huệ vương đã nhẫn lâu như vậy, tại sao không thể nhịn thêm chút thời gian?"

"Bởi vì ông ta đợi không được rồi. " Thạch Sùng Hải cười lạnh: "Huệ vương mắc bệnh nặng, đã thế suy sức yếu, người sắp chết luôn điên cuồng. Xưng đế là chấp niệm cả đời ông ta, nếu như không buông tay đánh cược một lần, đến chết ông ta cũng sẽ không cam tâm."

"Thế nhưng... Nếu hành thích thất bại, làm sao bệ hạ sẽ buông tha một nhà Huệ vương?" Thạch Tấn nhớ tới bởi vì việc này mà Trưởng Công Chúa chết đi, trong lòng hơi đáng tiếc, Huệ vương vọng tưởng, hại người nhà của ông ta, cũng hại Trưởng Công Chúa.

https://thuviensach.vn

Trưởng Công Chúa thật vô tội, bị liên luỵ trong chuyện này?

"Đại trượng phu làm đại sự, tất nhiên không thể lo trước lo sau, lòng dạ nữ nhân. " Thạch Sùng Hải hừ lạnh nói: " Huệ vương có quyết đoán này, nhưng không có vận may và thực lực, rơi vào tình trạng hiện tại, cũng là ông ta gieo gió gặt bão."

"Thế nhưng Huệ Vương Phủ lại không có động tĩnh. " Thạch Tấn nhíu mày: "Bệ hạ đến tột cùng có dự định gì?"d.đ.l:q&đ

"Mấy ngày nữa ngươi sẽ hiểu. " Thạch Sùng Hải nhàn nhạt nói: " Từ hôm nay trở đi, ngươi không thể dính dấpcùng người Huệ Vương Phủ."

"Vâng." Thạch Tấn do dự một lát, nói với Thạch Sùng Hải: " Phụ thân, bên Tạ gia kia..."

"Không cần để ý bọn họ. " Thạch Sùng Hải khinh thường cười lạnh nói: " Người nhà này có thể đánh bài tốt thành thế này, có thể thấy được cũng không phải đối thủ mạnh mẽ gì."

Tạ gia Nhị Lang nếu thành thân cùng Phúc Nhạc Quận Chúa, đương nhiên không thể khinh thường, nhưng hắn ta hết lần này tới lần khác cùng nữ tử phong trần bỏ trốn, đắc tội Ban gia, đây không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Ban gia mặc dù nhìn như không có thực quyền, nhưng địa vị người nhà này lại rất siêu nhiên, phàm là người có chút đầu óc đều biết, cho dù nội tâm xem thường với người nhà này, trên mặt cũng không thể biểu lộ tí nào, không muốn đánh lên mặt mũi hoàng gia.

Lúc đó Trầm Ngọc trúng tuyển Thám Hoa, phong quang vô hạn ở Kinh Thành, bị một đám người thổi phồng mà phơi phới, lại bị người tâm tư không thuần giựt giây đi từ hôn Ban gia, cuối cùng kết cục như thế nào?

https://thuviensach.vn

Bị Ban Họa quất roi bên đường, mất hết mặt mũi, cuối cùng công danh lợi lộc toàn diện hóa thành mây khói.

Trước mặt hoàng quyền, phong quang hay không cũng chỉ là cái gật đầu hay lắc đầu của Hoàng Đế mà thôi.

Mấy ngày sau, đột nhiên Huệ Vương Phủ hoả hoạn, Huệ vương và Huệ Vương Phi táng thân trong biển lửa, duy chỉ có một đôi nhi nữ may mắn giữ được tính mạng, đều bị thương. Thế tử Tưởng Ngọc Thần bị xà ngang rơi xuống đập gảy chân, Khang Ninh Quận Chúa bị hỏa thiêu bị thương một mảng lớn ở cánh tay, nhìn vô cùng đáng sợ.

Đế Hậu thương tiếc đôi nhi nữ mất cha mất nương, liền cố ý hạ chỉ nuôi Khang Ninh Quận Chúa trong cung, Thế Tử Huệ Vương kế tục tước vị Huệ vương, chỉ là từ Thân vương xuống làm Quận Vương. Thiên hạ vô số người khích lệ Đế Hậu nhân đức, lại thuương tiếc hậu bối như thế, thậm chí có người cố ý viết sách lập truyền, cứ như đây là một chuyện tốt đáng giá cần ghi lại, về phần phu thê Huệ vương táng thân biển lửa, ngoại trừ bộ hạ cũ của Huệ Vương Phủ, ai mà biết chứ?

Mặc kệ nguyên nhân cái chết Huệ vương có bao nhiêu khả nghi, nhưng nghi thức mai táng của ông taquy chế nên có không giảm chút nào, nhưng cũng không thêm ra chút nào, hết thảy đều dựa theo quy củ. Nhưng chuyện hoàng gia theo quy củ, nhìn khó tránh khỏi có chút keo kiệt. Các nhà trong Kinh Thành bày ra tế lễ dọc đường mang theo vài phần hương vị qua loa, phảng phất nói cho tất cả mọi người, địa vị Huệ vương sẽ như vậy.

Tưởng Ngọc Thần và Tưởng Khang Ninh đầu đội hiếu khăn, người mặc đồ tang, hộ tống linh cữu phu thê Huệ vương hạ táng, bọn họ nhìn thấy tế lễ dọc đường các phủ qua loa như thế, từ phẫn nộ biến thành chết lặng, mặc cho những người này bi thương dối trá, nói bọn họ nén bi thương.

https://thuviensach.vn

Ba tháng trước, lúc Trưởng Công Chúa gặp chuyện bỏ mình, những người này bi thương đến giống như chết thân tổ mẫu, hiện nay phụ vương và mẫu thân bọn họ bệnh chết, những người này ngay cả diễn kịch cũng chẳng muốn làm bộ.

Thế nhân bạc tình bạc nghĩa như thế, hai huynh muội bọn họ, ngày sau chính là lục bình trên nước, không chỗ nương tựa, như giẫm trên băng mỏng.

"Mong nén bi thương." Một giọng nói có chút non nớt vang lên, Khang Ninh ngẩng đầu nhìn lên, nói chuyện là Thế Tử phủ Tĩnh Đình Công, phủ đệ khác nhiều nhất chỉ phái quản sự ra, Thế Tử phủ Tĩnh Đình Công tự mình đến phúng viếng, đúng là long trọng hơn những nhà khác.

Khang Ninh hốt hoảng đáp lễ lại, tiếp tục chết lặng đi về phía trước, những ngày này đã khóc quá nhiều,đến nơi, nàng ta đã không khóc được rồi.

Nếu phủ Tĩnh Đình Công biết Trưởng Công Chúa gặp chuyện có liên quan đến nhà họ, chỉ sợ ngay cả tế lễ dọc đường cũng sẽ không bày. Khang Ninh ngẩng đầu nhìn tiền giấy bay múa đầy trời, cười khổ ra tiếng. Thật không nghĩ tới, người duy nhất nghiêm túc bày ra tế lễ dọc đường, lại là người bị nhà bọn họ hại qua, chuyện này sao mà buồn cười quá.d:đ:l:q:đ

Phụ vương luôn bảo bảo họ cẩn thận khắp nơi, lúc nào cũng lưu ý, đến cuối cùng vì thứ gì, cuối cùng ông lại đẩy trên dưới Huệ Vương Phủ vào vực sâu vô tận?

Nàng ta từng ôm mộng đẹp mình làm Công Chúa, bây giờ tỉnh mộng, lại cực kỳ may mắn đương kim bệ hạ là một người trọng thể diện, chí ít ông không muốn để người trong thiên hạ biết, huynh đệ của ông muốn giết ông, ông không phải nhi tử tiên đế ngưỡng mộ nhất, nhưng ông lại muốn mang danh nhân đức, cho nên huynh muội bọn họ có thể giữ được tính mạng, cứ

https://thuviensach.vn

việc... Ca ca hỏng một chân, mà cánh tay trái của nàng ta cũng biến thành xấu xí không chịu nổi.

Lúc đi ngang qua phủ Hữu tướng, nàng ta nhìn thấy tế đài lễ dọc đường đơn giản, ngay cả một người canh giữ trước sân cũng không có, nàng ta dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, không hổ là Hữu tướng phủ mượn gió bẻ măng, có thể làm ra loại chuyện này, đúng là nàng ta cảm thấy không bất ngờ chút nào.

"Khang Ninh. " Tưởng Ngọc Thần ngồi trên ghế bánh xe gỗ*, thấy muội muội nhìn chằm chằm tế lễ dọc đường Hữu Tướng phủ đến xuất thần, nhân tiện nói: "Chúng ta đi."

*xe lăn thời xưa thì phải.

Trong Đại Nguyệt cung, Vân Khánh Đế ngồi trước ngự án, mặt không thay đổi nghe mật vệ báo cáo tình hình lúc Huệ vương hạ táng, bày ra tế lễ dọc đường nào.

"Ban gia làm như vậy ngược lại trẫm không ngạc nhiên chút nào." Nghe được chuyện của Ban gia, trên mặt Vân Khánh Đế lại lộ ra một nụ cười: "Chỉ có nhà bọn họ, mới là một mảnh xích tử chi tâm*."

*tấm long son.

Đồng thời, ông đối với Dung Hà cũng cực kỳ hài lòng, bởi vì Dung Hà cũng không nói chuyện điều tra ra được với Ban gia. Không phải lấy tính cách của người Ban gia, lúc này hẳn đi đập quan tài Huệ vương, mà không phải để người thừa kế đi bái tế lễ dọc đường.

Dù là Dung Hà tốt, hay Ban gia tốt, luôn khiến ông yên tâm như thế. Nhưng Thạch gia, hình như lòng dạ hơi lớn...

https://thuviensach.vn

"Bá gia, thuộc hạ không rõ. " Trong rừng rậm, Đỗ Cửu đứng sau lưng Dung Hà, nhìn hắc y nhân bận rộn cách đó không xa: "Phúc Nhạc Quận Chúa không phải là lựa chọn tốt nhất."

"Với ta mà nói, nàng chính là lựa chọn tốt nhất. " Dung Hà kéo áo choàng màu đen, kéo lên trên đầu: "Đỗ Cửu, ngươi càng ngày càng không biết quy củ."

Đỗ Cửu nghe vậy sắc mặt đại biến: "Thuộc hạ lỡ lời!"

Dung Hà buộc lại dây áo choàng: "Về thành."

"Người đến là ai nào, hiện đã cấm đi lại ban đêm, nếu không có thủ lệnh, không thể vào thành!" Thủ vệ trên cửa thành thấy một đội kỵ binh xuất hiện ngoài cửa thành, lập tức khẩn trương cao độ.

Bỗng nhiên, hắc y nhân cầm đầu lấy ra một lệnh bài màu vàng óng, phản xạ ra hào quang chói sáng từ bó đuốc? Thủ vệ thấy trên cổ con ngựa họ cưỡi cột băng gấm màu vàng kim, lập tức chắp tay hành lễ nói: "Thất kính, thuộc hạ sẽ lệnh mệnh cho bọn họ mở cửa." Nói xong, hắn ta liền nâng tay lên ngọn lửa, thủ thế với thủ hạ dưới cửa thành.

Rất nhanh, những người này khí thế dào dạt vào thành, sau đó biến mất trong bóng đêm đen như mực.

"Như Ý. " Lúc ngủ Ban Họa từ trong mơ bừng tỉnh, ngồi dậy nói: " Mới vừa rồi có tiếng vó ngựa ở bên ngoài vang lên không?"

"Có lẽ là hộ vệ tuần tra thành. " Như Ý đi đến trước trướng Ban Hoạ: "Nhưng mà nô tỳ cũng không nghe thấy tiếng gì."

"Thật sao?" Ban Họa ngáp một cái, nằm lại trong chăn: "Hiện tại canh mấy?"

https://thuviensach.vn

"Quận Chúa, đã canh ba." Ban Họa nghe vậy, ánh mắt của mình lập tức nhắm lại, cố gắng để mình mau chóng ngủ.

Sách dành cho nữ nhân từng nói, canh ba không ngủ, tổn hại dung nhan bên ngoài của nữ tử nhất, không được khinh nhờn.

Ngủ đến bình minh, nghe hạ nhân nói, Thành An Bá đã đến, Ban Họa còn có chút chiều nay không biết thế nào*. Cho đến khi rửa mặt xong, mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

*ý chỉ còn mơ mơ màng màng.

"Quận Chúa, Thành An Bá đã đến, người còn chưa trang điểm, y phục cũng không thay, nên thế nào đây?" Như Ý thấy Ban Họa còn ngồi ngốc trên giường, bất đắc dĩ nói: " Nô tỳ hầu hạ người mặc y phục nha."

"Hả?" Ban Họa sờ mặt, nói với Như Ý: "Như Ý, ngươi phải hiểu được một đạo lý, nam nhân giỏi về chờ đợi, luôn cực kỳ mê người."d^đ&l=q:đ

Như Ý: Không, nô tỳ không biết nam nhân mê người như thế nào, nhưng nô tỳ biết, người nhất định là một nữ nhân giỏi về khoản khiến nam nhân chờ đợi.

Trong chính sảnh, Ban Hằng cùng Dung Hà ngồi gần nửa canh giờ, trà đã đổi hai lần, nhưng tỷ hắn còn chưa ra.

"Dung Bá gia, tỷ ta nàng..."

"Ta và Quận Chúa không hẹn thời gian, ta tùy tiện đến thăm, phiền Quận Chúa nghỉ ngơi."

Ban Hằng sờ mũi, rốt cuộc nói không nên lời.

Một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, hắn còn có thể nói gì?

https://thuviensach.vn

"Dung Hà, chàng tới rồi?" Ban Họa đi ra, trên người vẫn là tố y trâm bạc, trên mặt cũng không trang điểm, nhưng nhìn hết sức nhanh nhẹn.

"Họa Họa. " Dung Hà từ trên ghế đứng người lên, mỉm cười hỏi: "Ta tùy tiện đến, không quấy rầy đến nàng nghỉ ngơi chứ?"

"Vẫn ổn, bình thường lúc này cũng là lúc ta phải rời giường. " Ban Họa đi đến trước mặt Dung Hà: "Ta thấy sắc trời bên ngoài không tệ, nên chàng tới dẫn ta đi ăn mỳ sao?"

"Đúng. " Dung Hà gật đầu: "Hôm nay dương quang xán lạn, thích hợp xuất hành."

"Được, vậy chúng ta đi." Lúc này Ban Họa gật đầu, quay người muốn đi ra ngoài.

"Tỷ, tỷ không ăn sáng sao?" Ban Hằng ở phía sau truy hỏi.d.đ.l.q.đ

"Không cần, ta muốn giữ bụng ăn thứ khác." Ban Họa lắc đầu: "Nếu bây giờ ăn sáng. Ta đâu thể ăn những thứ khác."

Dung Hà cười nói với Ban Hằng: "Thế Tử, đệ muốn đi chung với chúng ta không?"

"Thôi, ta vừa dùng bữa sáng, lúc này ăn không vô những thứ khác, hai người đi đi." Ban Hằng giả cười một tiếng.

Đều là nam nhân, ai không biết? Nếu như hắn thật gật đầu nói đi, chỉ sợ Dung Hà không cười được.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Mùa xuân đến, vạn vật khôi phục, xuân đến hết mưa, tiết trời dần ấm lại, bách tính Kinh Thành cũng cởi trang phục mùa đông thật dày, đổi lại thời trang mùa xuân phong lưu. Ban Họa và Dung Hà duy trì khoảng cách nửa bước đi ở đầu đường, nhìn người đi đường lui tới, Ban Họa cảm thấy mình cũng sức sống hơn.

"Bán hoa lụa, hoa lụa lưu hành nhất năm nay tại Kinh Thành, năm văn tiền một đóa, tiểu nương tử muốn mua một đoá không?"

Ban Họa dừng bước lại, nhìn lão phụ nhân ở góc đường, tóc bà ta hoa râm, bao bằng miếng vải màu xanh cũ nát, trong tay cầm cái rổ cũ đen xì, bên trong hoa lụa thô ráp chiếm một nửa, cho dù là mấy nha hoàn phủ Quốc Công, cũng sẽ không dùng loại hoa này, tất nhiên không khi nào thịnh hành.

Lão phụ nhân vốn định khuyên Ban Họa cũng mua một đóa, thế nhưng thấy nàng mặc dù chỉ cài trâm bạc, trên người cũng chỉ mặc váy vải bông màu trắng, nhưng khí chất tôn quý quanh thân, cùng nam tử bên người nàng ăn mặc bất phàm, liền biết đối phương không để vào mắt hoa lụa mình làm.

Đợi cô nương xinh đẹp này đến gần, hai mắt đục ngầu của lão phụ nhân mới nhìn rõ, trâm bạc trên tóc tiểu cô nương này chế tác tinh xảo, không giống phàm phẩm.

https://thuviensach.vn

Ban Họa thấy hoa lụa trong giỏ màu sắc tươi sáng, không phải thứ nàng có thể dùng. Nàng mua hai đóa cầm trên tay, quay người nhìn Dung Hà: "Đến đây, cúi đầu thấp một chút."

Dung Hà nhìn động tác của nàng liền biết nàng muốn làm gì, quay người muốn chạy, bị Ban Họa bắt tay áo lại, bạo lực trấn áp xuống, bị ép cài hai đoá hoa đỏ chót thật to hai bên tóc.

Hạ nhân phủ Bá gia và phủ Quốc Công nhìn thấy một màn này, kém chút nhịn không được cười ra tiếng.

Lão phụ nhân cười híp mắt nhìn Ban Họa và Dung Hà, giọng nói hiền lành: "Công tử và tôn phu nhân tình cảm thật tốt." Nói xong lời này, bà mới chú ý tới Ban Họa chải búi tóc cô nương chưa gả, bận bịu tạ lỗi nói: "Lão thân mắt mờ, nói sai, xin công tử và tiểu thư bỏ qua cho."

"Không ngại." Dung Hà cười nhìn Ban Họa, hoa đỏ trên đầu cũng lắc qua lắc lại: "Nàng vốn là phu nhân tương lai của ta."

Lão phụ nhân nghe vậy cười nói: "Chúc hai vị trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử."d.-đ+llee.q.đ

"Cảm ơn. " Dung Hà lấy ra một khối bạc vụn để vào tay lão phụ nhân: "Có thể bán toàn bộ số hoa lụa này cho ta không?"

"Đây quá nhiều tiền... Thật sự không được, không được." Lão phụ nhân vội vàng khoát tay nói:"Rổ của ta chỉ đáng mấy đồng tiền."

"Không sao." Dung Hà ra hiệu cho hộ vệ qua cầm rổ chứa hoa lụa trong tay lão phụ nhân: "Cáo từ."

"Đa tạ, đa tạ." Lão phụ nhân cảm kích vạn phần nói lời cảm tạ với Dung Hà, cho đến khi hai người đi xa, trong miệng còn nói những lời tốt đẹp về hai người.

https://thuviensach.vn

"Này. " Ban Họa cười híp mắt chỉ đỉnh đầu Dung Hà: "Chàng thật sự muốn đội thứ này đi ăn mỳ sao?"

"Nếu Họa Họa thích, có đội cũng chẳng sao. " Dung Hà dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Ban Họa, đáy mắt tràn đầy bao dung.

Ban Họa đối với sự tuyệt sắc bực này không có sức chống cự bao nhiêu, cộng thêm đối phương dùng ánh mắt dịu dàng như thế nhìn mình, nàng vội ho một tiếng: "Vẫn nên lấy xuống đi."

Dung Hà chôn đầu trước mặt nàng: "Vậy làm phiền Họa Họa rồi."

Ban Họa đưa tay lấy hoa xuống, bỏ vào rổ hộ vệ cầm, sau đó cười trộm nói: "Dung công tử, tiểu nữ tử ngang hang với chàng, Dung công tử không cần cúi đầu hành đại lễ với ta đâu?"

Dung Hà nghe câu ranh mãnh kia cũng không giận, trái lạilùi về sau một bước cúi thấp nói với Ban Họa: "Tiểu nương tử chính là phu nhân tương lai của tại hạ, hành lễ với nương tử, ta cũng vui vẻ chịu đựng."

Mặt Ban Họa lập tức ửng hồng, nam nhân nói chuyện êm tai dáng dấp lại đẹp mắt, thật sự là quá phạm quy rồi, đơn giản để nàng cầm giữ không được.

Nam nữ tuấn mỹ mặt mày mỉm cười, cho dù trong đám người đến người đi ồn ào đầu đường, rất dễ gây chú ý.

Tạ Khải Lâm nhìn nam nữ cách đó không xa khi nói khi đỏ mặt, không tự giác dừng bước. Hắn ta chưa bao giờ nghĩ, nam nhân giống Dung quân phách, vậy mà có thể để nữ nhân tùy ý động tóc của y. Đối với nam nhân mà nói, đầu của bọn họ không thể tùy tiện động vào, nhất là nữ nhân.

Hay cho một công tử văn nhã, lại bị nữ tử dùng hoa lụa thấp kém cài lên đầu, trên đường cái người đến người đi, y không cảm thấy tự tôn nam

https://thuviensach.vn

nhân bị xâm phạm sao?d-đ-l.q.đ

Khi người nữ tử đứng trước Dung quân phách xoay người lại, Tạ Khải Lâm ngây ngẩn cả người, Ban Họa?

Ban Họa và Dung quân phách tại sao lại đi cùng nhau? Trong lòng của hắn ta âm thầm kinh ngạc, thấy hộ vệ hai người mang theo tiếp tục đi lên phía trước, quỷ thần xui khiến đi theo.

"Đạo sĩ bị thương?" Ban Họa đi theo sau lưng Dung Hà, nghe chuyện xưa mạo hiểm ly kỳ, nhịn không được trừng to mắt: "Vậy như thế nào rồi? Sư huynh của hắn tới cứu hắn, hay là sư muội của hắn tới cứu hắn?"

"Là vị hôn thê của hắn. " Dung Hà để ý tới hộ vệ sau lưng thủ thế khó phát giác với y, sau đó nhìn một cái, tiếp tục cười nói với Ban Họa: " Lúc vị hôn thê chạy đến, Thiên Sơn đang có tuyết lớnrơi xuống, toàn bộ thế giới một mảnh trắng xóa..."

"Chờ một chút!" Ban Họa nghi ngờ nhìn Dung Hà: "Đạo sĩ cũng có vị hôn thê?"

"Đương nhiên, người tu đạo cũng theo nhiều giáo phái, có vài giáo phái đc phép thành hôn." Dung Hà thấy phía trước có xe ngựa, đưa tay ôm hờ Ban Họa: "Cẩn thận."

"Không sao." Ban Họa thấy trên xe ngựa cột vải trắng, phía trên còn khắc kí hiệu Huệ Vương Phủ, nghi ngờ nhìn thoáng qua trong xe.

Xe ngựa ngừng lạitrước mặt nàng, rất nhanh rèm bị xốc lên, lộ ra Khang Ninh Quận Chúa mặc đồ tang bằng vải bố.

"Bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa, Thành An Bá, xin thứ cho trên người ta để tang, không thể xuống chào hai vị." Khang Ninh gật đầu với hai

https://thuviensach.vn

người, hình như không biết hai người ở cùng nhau kì lạ bao nhiêu, trên mặt tái nhợt có ý cười lễ phép.

Ban Họa đáp lễ lại: "Hình như Quận Chúa gầy đi không ít, hãy chú ý nghỉ ngơi." Mặc dù nàng không thích người cả nhà này, nhưng nhìn thấy một mỹ nhân thanh tú trong vòng một đêm không còn phụ mẫu, hậu cung Đế Hậu đều không chào đón nàng ta, nhưng nàng ta hết lần này tới lần khác lại phải vào cung ở, nhìn thật đáng thương, thế là giọng nói mềm đi không ít.

"Đa tạ Phúc Nhạc Quận Chúa." Trên mặt Khang Ninh gầy đi không ít lộ ra một nụ cười thật lòng.

Sau khi nàng ta trải qua nhân tình thế thái, mới phát hiện những người trước kia lạnh nhạt thật ra họ không lạnh nhạt chút nào, hiện tại mới khiến nàng ta cảm nhận được dày vò chân chính. Những tiểu tỷ muội thân thiết ngày xưa, theo đuổi thế gia công tử, bây giờ tránh nàng ta như rắn rết, cứ như chỉ cần nàng ta tới gần bọn họ, có thể đem vận xuôi đến cho họ.d^đ^l:q.đ

Xe ngựa của nàng ta đi tới một đường, rõ ràng cũng gặp mấy người quen, nhưng bọn họ đã tránh đi từ xa, cứ như họ chưa bao giờ quen biết.

Chỉ có Ban Họa, đối với nàng ta giống như thường ngày, thậm chí còn hơi thương hại.

Trước kia nàng ta chán ghét người khác thương hại mình, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không muốn nhìn thấy, thế nhưng lúc này mới biết được, có một người thương hại nàng ta, lại thật đáng quý.

Mắt nàng ta nhìn Dung Hà, gật đầu với y, liền buông rèm xuống.

Đây không phải là người mà nàng nói muốn là muốn, mãi nhớ nhung không buông bỏ, không bằng xem như mình chưa bao giờ nhìn thấy người

https://thuviensach.vn

này, cũng chưa từng động tâm với y.

Đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, Ban Họa mới giật mình nhớ, xe ngựa của Khang Ninh, được kéo bằng bốn con ngựa, mà bốn con ngựa kia nhìn không có tinh thần chút nào, giống như ngựa già sắp bị đào thải. Nàng nhíu mày: "Tuy nói người đi trà lâu, nhưng những người này hơi quá, một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, lúc này mới qua bao lâu, đã bị hành hạ thành dạng này."

Dung Hà nghe Ban Họa nói, nhớ tới cuộc đi săn mùa thu, hình như nàng còn cãi nhau cùng Khang Ninh Quận Chúa, thế mà nàng cũng không mang thù?

Ban Họa xem xét nét mặt của y, liền biết y đang nghĩ gì, thế là nhỏ giải thích: "Con người của ta chỉ cần báo thù tại chỗ, sẽ không mang thù. Bình thường bị ta ghi lại, đều là người mà ta không thể trả thù."

Dung Hà trầm mặc, đột nhiên cảm giác... Cũng rất có đạo lý?

"Nàng còn chuyện gì chưa kịp trả thù à?" Dung Hà chắp tay sau lưng, một bộ chính nhân quân tử, nhưng lời nói lại không quân tử chút nào: "Nói ra ta giúp nàng nghĩ cách."

Ban Họa trừng mắt nhìn: "Cái này... Có phải không phù hợp để quân tử như chàng đứng ra làm không?"

"Ta không phải quân tử. " Dung Hà cười khẽ một tiếng: "Nếu làm quân tử ngay cả người mình thích cũng không bảo hộ được, ta cần thanh danh quân tử này để làm gì?"

"Vậy ta sẽ nói thật. " Ban Họa nhìn bốn phía, xác định không ai có thể nghe được, mới che miệng lại nhỏ giọng nói: " Ta không thích một số người Tạ gia, Thạch gia, Âm gia."

https://thuviensach.vn

Dung Hà không hỏi Ban Họa, vì sao lại không thích nhà ngoại tổ nàng, mà chỉ nói: "Tạ gia làm việc không chu toàn, Thạch gia kể công kiêu ngạo, Âm gia hám lợi, xác thực đều có khuyết điểm, khó trách nàng không thích bọn họ."

Thân làm một nam nhân tốt, lúc nữ nhân nói không thích ai, tuyệt đối không nên hỏi lí do vì sao không thích, cũng không nên nói ưu điểm người nhà này ra sao, chuyện này chỉ như đổ thêm dầu vào lửa. Nam nhân thông minh, sớm nên hiểu tầm quan trọng của "Cùng chung mối thù", coi như không có thù với đối phương, cũng phải chỉ ra tật xấu nhỏ nhất của đối phương để cùng phụ hoạ với nữ nhân.

Trên thực tế nữ nhân hiểu hơn ai hết những đạo lí cứng nhắc kia, nhưng chuyện này không hề đại diện cho việc nàng thích nam nhân trái ý nghĩ với nàng.

Thái độ Dung Hà lấy lòng Ban Họa, nàng nhỏ giọng nói: "Thật ra không phải họ rất đáng giận, như Tạ Uyển Dụ thích sống mái với ta, Thạch Phi Tiên cũng một bụng ý xấu, về phần Âm gia..." Nàng hừ một tiếng: "Ta lười nói về người nhà này."

Dung Hà mỉm cười nghe Ban Họa nói chuyện, rất nhanh hai người đã đến tiệm mì. Tiệm mì không lớn, nhưng bên trong dọn dẹp rất sạch sẽ, bài trí cũng rất dụng tâm, giữa mỗi bàn đều bày bình phong thanh lịch, để khách nhân không nhìn thấy bộ dáng người khác ăn cơm bàn bên.

"Nơi này không có ghế lô, Họa Họa có quen không?" Cách ống tay áo Dung Hà giúp Ban Họa nâng một tay: "Cẩn thận bậc thang, nơi này có chút ẩm ướt."

"Dung công tử, ngài tới rồi?" Hầu bàn nhìn thấy Dung Hà, lập tức vẻ mặt tươi cười tiến lên chào hỏi, thấy bên cạnh y có thêm thêm một vị cô

https://thuviensach.vn

nương trẻ tuổi thiên tư quốc sắc, nụ cười trên mặt hắn ta càng thêm xán lạn: "Mời đi bên này, ngài vẫn ăn mì thịt bò à."

"Không, hôm nay cho ta hai bát mì cải*, cho hộ vệ của ta mì thịt bò là được. " Dung Hà nghĩ nghĩ: "Lại làm mấy đĩa thức nhắm, nhớ kỹ không thể thêm mỡ lợn."

*Mì chay chỉ bỏ cải và rau củ.

Hầu bàn thấy cô nương bên người Dung Hà mặc y phục trắng, lập tức hiểu được, bận bịu đáp: "Xin ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không dính vào một giọt mỡ lợn."

Ban Họa và Dung Hà đi đến trước bàn gỗ sau tấm bình phong ngồi xuống, ngoại trừ Đỗ Cửu và Như Ý đi theo vào gian phòng, những người khác đi gian phòng khác.d.đ.l.q.đ

Hai người vừa ngồi xuống, liền nghe có người bên cạnh nói chuyện phiếm, đang nói Tạ gia và hôn sự hoàng gia.

"Các ngươi nói, Tạ gia cô nương này có phải có chút tà mônhay không, từ khi nàng và Nhị hoàng tử đính hôn, hoàng gia liên tiếp xảy ra chuyện, Trưởng Công Chúa gặp chuyện, phu thê Huệ Vương nửa đêm bị lửa thiêu chết, đây không phải tà môn thì là gì?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Edit: Đào Sindy

Ban Họa thật không nghĩ tới, đi ra ăn chén canh chay, cũng có thể nghe được chuyện nhàn thoại này. Nhớ ngày xưa, Tạ Uyển Dụ mỉa mai nàng bị từ hôn ba lần khắc chồng các loại, chỉ sợ Tạ Uyển Dụ cũng không nghĩ tới, một ngày nàng ta cũng bị người ta vô cớ nói thế.

Vấn đề này lại còn liên lụy đến tổ mẫu nàng gặp chuyện, Ban Họa nhíu mày.

Người ở gian phòng kế bên nói sinh động như thật, thỉnh thoảng còn có người thêm mắm thêm muối, nói gì mà lúc Tạ Uyển Dụ ra đời, trời mang điềm không may, còn nói bát tự nàng ta cứng đến bao nhiêu, năm đó phu thê lão Trung Bình Bá đều bị nàng ta khắc chết, chứng cứ chính là nàng ta sinh được ba năm, phu thê lão Trung Bình Bá trước sau bệnh chết.

Sinh ba năm cũng không phải sinh ba ngày, chuyện này liên quan gì đến Tạ Uyển Dụ? Ban Họa cảm thấy loại ý nghĩ này của bọn họ rất quái lạ, quái lạ đến khắp nơi đều là lỗ thủng, hết lần này tới lần khác tất cả người ồn ào đều cùng nhau không để ý đến những lỗ thủng này.

"Hai quý khách, mỳ của hai người đến rồi."

Bởi vì không thể bỏ mỡ lợn, ngay cả nước lèo cũng không thể uống, đầu bếp phí hết tâm tư mới làm ra hai bát hương vị màu sắc đều đủ mặt rau

https://thuviensach.vn

xanh.

Ban Họa nếm, mặc dù hương vị không được tốt lắm, nhưng so với những thứ nàng ăn trong phủ cũng không kém rồi. Nàng cũng hiểu nước lèo của mỳ, phần nước lèo không bỏ thịt, hương vị cũng sẽ bị hủy một nửa.

Dung Hà cũng chú ý tới điểm này, y nói: "Thật có lỗi, lúc đầu ta nghĩ để nàng đi ăn gì đó, nào biết được đổi nước lèo, hương vị không ổn."

"Không, mì này rất được. " Ban Họa lắc đầu:" Sư phó làm mì rất tinh tế mà."

Dung Hà nghe vậy cười: "Mì ở quán này, mì và nước lèo là bí truyền, nghe nói là từ Tiết Châu dời đến Kinh Thành đã trăm năm."

"Tiết Châu?" Ban Họa cảm thấy nơi này có chút quen tai, nhưng chỉ là quen tai mà thôi, nàng ngay cả Tiết Châu ở hướng nào Đông Nam Tây Bắc cũng không biết.

"Đúng, Tiết Châu dư thừa lúa mì, rất nhiều người Tiết Châu đều am hiểu làm mì, tay nghề gia truyền làm mì mấy trăm năm, tất nhiên ngon hơn so với mì chính gốc ở Kinh Thành chúng ta." Dung Hà thấy Ban Hoạ thích thức ăn trong tiệm, liền để Đỗ Cửu đi gọi hầu bàn, để bọn họ đem thêm hai đĩa lên.

"Nói về nữ nhân, ngày sinh tháng đẻ không tốt, còn có mệnh khắc chồng khắc người nhà, nên đến am ni cô chờ đợi, để ở nhà làm gì để gây tai hoạ."Là người nói xấu Tạ Uyển Dụ, người nói xấu được mọi người nhiệt tình ồn ào càng thêm đắc ý vênh váo, đã quên địa vị Tạ gia trong Kinh Thành, ngay cả loại lời này cũng nói ra.

Ban Họa nện đũa xuống bàn, cởi roi ngựa bên hông xuống, đứng dậy kéo bình phong ở gian phòng kế bên.

https://thuviensach.vn

Lúc bình phong được kéo ra,nàng nhìn thấy người nói chuyện chính là mấy nam nhân chừng ba mươi tuổi, những nam nhân này ăn mặc kiểu thư sinh, áo choàng trên người giặt đến hơi cũ không mới, trên bàn trước mặt bọn họ ngoại trừ mấy bát mì chay, thì không bày bất kỳ thức nhắm nào.

Ban Họa cười lạnh: "Ta còn tưởng rằng là mấy trọng thần không tầm thường trong triều ở chỗ này ba hoa khoác lác, thì ra chỉ là mấy thư sinh nghèo kiết hủ lậu ở đây ba hoa chích choè. Các ngươi đã là người đọc sách, tự nhiên sẽ hiểu thế nào là lễ nghĩa, như thế nào là đức độ. Cổ nhân có nói, quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác*. Các ngươi ở chỗ này lấy chuyện của nữ tử ra trêu chọc, không có tài của người đọc sách, cũng không có đức của con người, khó trách cũng chỉ có thể ngồi ở nơi này nói toàn lời chua, không thể vì bệ hạ phân ưu, không thể vì bách tính giải hoặc**."

*Quân tử gây thành cái hay cho người, không gây thành cái ác cho người.

*giải thích những khúc mắc nghi hoặc.

Mấy thư sinh thấy một nữ nhân như Ban Họa kéo bình phong ra, còn chế giễu bọn họ là thư sinh nghèo kiết hủ lậu, lúc này vừa thẹn lại giận, nhất là vừa rồi nói họ ba hoa khác lác, hắn ta đứng dậy giọng lạnh lùng nói: "Chúng ta là người đọc sách, ngươi là một nữ nhân ti tiện thì biết gì, ta chính là tú tài đương triều, ngươi còn không mau mau bồi tội với chúng ta?"

"Ngươi là cái thá gì, mà đảm đương nổi ta bồi tội với ngươi?!" Ban Họa quất một roi trên bàn, mặt ngoài bàn gỗ lập tức xuất hiện một dấu vết thật sâu. Mấy thư sinh giật mình kêu lên, người đọc sách cáchBan Họa gần nhất tỉnh táo lại, muốn vươn tay đoạt roi.

https://thuviensach.vn

Mặt Ban Họa lạnh lùng trách cứ: "Đây là roi đương kim bệ hạ cho ta, ta xem các ngươi ai dám cướp?"

Thư sinh định đoạt roi lập tức bị dọa đến động cũng không dám động, bọn họ thấy tiểu cô nương này mặc không sang trọng, ngay cả son phấn cũng không dùng, cho nên vừa rồi không cảm thấy thân phận tiểu cô nương này ghê gớm cỡ nào.

Hiện tại nhìn kỹ, lại cảm thấy tiểu cô nương này không đơn giản, dám trước mặt nhiều người như vậy nói thẳng roi của mình là Hoàng Thượng tặng cho, ngay cả chữ thưởng cũng không dùng, có thể thấy được thân phận nàng không đơn giản.

Mấy vị thư sinh trong lòng âm thầm hối hận, bọn họ thi rớt tú tài trong Kinh Thành, bình thường không có việc gì, tiền bạc trong tay lại không dư dả, liền tụ tại một chỗ nói nói xấu giết thời gian, nào biết được sẽ gặp quý nhân. Nhìn thái độ vị quý nhân này, hình như có giao tình với Tạ gia, phải làm sao mới ổn đây?

"Không biết cô nương là quý nhân nhà ai?" Một tú tài tướng mạo đoan chính nhất bước ra, làm một đại lễ với Ban Họa, lúc này bọn họ cũng không thấy nữ nhân như thế nào, mà là hành lễ cực kỳ khiêm nhường, e sợ đắc tội Ban Họa.

"Ta ở nhà nào liên quan gì đến các ngươi, ta thấy phần lớn người đọc sách thế gian đều đọc đủ thứ thi thư, quân tử biết lễ nhân thiện, vì sao các ngươi cũng là người đọc sách, ngôn ngữ lại bạc bẻo như lúc này, mặt mũi người đọc sách, đều bị những người như các ngươi gây ô uế." Mặc dù Ban Họa cực kỳ không thích Tạ Uyển Dụ, nhưng chuyện này cũng không hề thể hiện nàng thích nghe những lời này.

Người nói những lời này, cùng người lúc trước nói nàng khắc chồng, chỉ sợ cùng một đám người. Bọn họ lấy chế giễu nữ nhân làm vui, cứ như

https://thuviensach.vn

việc này càng làm họ cao quý hơn, cũng thể hiện ra bất phàm của bọn họ.

Người xem náo nhiệt vây quanh bốn phía cũng có một số người đọc sách, trước đó bọn họ còn thấy Ban Họa có chút vô lễ với người đọc sách, nhưng nghe Ban Họa khen đại đa số người đọc sách thế gian rồi, lại cảm thấy nữ tử này ân oán rõ ràng, hơi thở dũng cảm, là một kỳ nữ đáng giá xưng tụng.

Tâm tư người đọc sách ngươi đừng đoán, đoán đi đoán lại cũng không nhiều người hiểu.

"Vị cô nương này nói hay lắm. " Một người mặc sạch sẽ, mang khăn vuông từ trong đám người đọc sách đứng ra, cao giọng nói: " Chúng ta là người đọc sách, lẽ ra học thi thư luân lý, vi thần chi đạo, há có thể nói xấu nữ tử, đây không phải cử chỉ quân tử."

Có một người đứng ra, càng có nhiều người phụ họa hơn, ai không muốn làm chính nhân quân tử chứ? Cho dù những người này, có ít người cũng từng nói những lời xấu về người khác, lúc này cũng phải đứng ra, lấy đó là phẩm đức cao thượng của mình, khinh thường làm bạn cùng mấy người đọc sách nói xấu về nữ tử.

Thấy tình thế biến thành dạng này, mấy người đọc sách nói xấu có chút xấu hổ. Nhất là người đọc sách mới vừa nói nữ nhân bát tự không tốt nên đi am ni cô, khuôn mặt đỏ như nhỏ máu, hắn ta vừa giận vừa tức, xúc động nói với Ban Hoạ: "Chúng ta nói chuyện không thỏa đáng, chúng ta nguyện ý tự xét lại. Nhưng ngươi thân là nữ tử, không ở nhà phụng dưỡng phụ mẫu, lại đến nơi người đến người đi này, đạo nữ tử đâu rồi?"

Mấy người đồng bạn giờ phút này hận không thể che miệng của hắn ta, vị cô nương này không phải người bình thường, nói lời này ra, thật muốn chết rồi.

"Chát!"

https://thuviensach.vn

Ban Họa lười nói nhảm cùng loại người chấp mê bất ngộ này, một roi vung lên trên người thư sinh này, thư sinh này kêu thảm một tiếng, lập tức ngã trên mặt đất kêu rên. Thấy hắn ta như vậy, Ban Họa càng thêm coi thường hắn ta, lúc trước Trầm Ngọc chịu hai roi của nàng, cũng không giống người đọc sách này, vừa khóc vừa gào còn lăn lộn trên mặt đất.

Đây cũng gọi là người đọc sách? Thật sự là buồn cười.

Đám người bị hành động của Ban Họa làm sợ ngây người, không ai nghĩ tới vậy mà không nói đã vung roi, bọn ho xem náo nhiệt cũng không kịp phản ứng. Nhưng có ít người nhìn thấy hành động này của Ban Họa, hình như nhớ ra cái gì đó, trên mặt lập tức tăng thêm vẻ kính sợ.

"Tổ mẫu của ta trải qua ba lần thay đổi Hoàng Đế, lão nhân gia bà từ nhỏ giỏi kỵ xạ, lại có một tay tiên pháp tốt, ba vị bệ hạ cũng khoe bà là nữ anh hùng, nhưng không ai nói bà nên ở nhà phụng dưỡng phụ mẫu, không tuân thủ đạo nữ tử cả." Ban Họa giương cằm lên: "Chẳng lẽ ngươi còn lợi hại hơn bệ hạ?"

"Họa Họa làm gì nói với nhiều người như vậy?" Dung Hà đi đến sau lưng Ban Họa, cười như không cười nhìn người đọc sách kêu rên trên mặt đất: "Người đọc sáchkhông biết lễ nghi như vậy, đời này không nên có công danh."

Mấy thư sinh khác nghe nhà Ban Họa có người tổ mẫu trải qua ba lần đổi Hoàng Đế, đồng thời giỏi kỵ xạ và tiên pháp, mơ hồ đoán được thân phận Ban Họa. Giờ phút này bọn họ đã hối hận xanh ruột, chỉ trông mong Ban Hoạ ra khỏi cửa này, liền có thể có thể coi bọn họ là không khí mà quên đi.

Nhìn mấy người đọc sách này lớn lên vớ va vớ vẩn, lại nhìn Dung Hà, lửa giận trong lòng Ban Họa bớt đi một nửa, nàng thu roi, nhỏ giọng hừ hừ nói: "Đây mà tính là người đọc sách gì chứ."

https://thuviensach.vn

"Loại người này tất nhiên không tính là người đọc sách, hắn ta chỉ là tiểu nhân tầm thường, may mắn được một công danh thôi. Đợi chút nữa ta cho người ghi lại danh tự và quê quán người đọc sách này, lại bẩm báo bệ hạ việc này, đoạt đi công danh của hắn ta, miễn cho hắn ta hủy thanh danh của người đọc sách, loại người này cho dù làm quan, cũng chỉ tăng cho ta một hôn quan mà thôi."

Người biết Dung Hà lúc này nhận ra y, lập tức muốn vây tới chào y, thế nhưng thấy tiểu cô nương bên cạnh Dung Hà cầm roi, bọn họ lại không thể đến gần, đành phải xa xa chắp tay với Dung Hà.

Chẳng được bao lâu, một nhóm người hình như nghĩ tới điều gì, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìnBan Họa, cứ như nhìn thấy dị tượng ngàn năm khó gặp.

Tương truyền Dung Bá gia đã sớm đính hôn với một quý nữ, nhưng vị quý nữ này là cô nương nhà nào, phủ Thành An Bá một mực không truyền ra tin tức, cho nên những người khác cũng không biết, chỉ là có không ít trái tim thiếu nữ của nhà khác tan vỡ.

Vị cô nương này dám cầm roi quất người, hẳn là Phúc Nhạc Quận Chúa tôn nữ của Trưởng Công Chúa? Vị Quận Chúa nương nương này, ngay cả Thám Hoa đương triều cũng dám đánh, còn để bệ hạ cách chức quan và công danh của Trầm Thám Hoa, một tú tài nho nhỏ thì tính là gì?

Đây là người đầu óc bị bệnh nặng còn không muốn mạng, mới dám đi đắc tội vị chủ nhân này.

Không đúng, làm sao Dung Bá gia lại đi cùng cùng Phúc Nhạc Quận Chúa, chẳng lẽ Phúc Nhạc Quận Chúa... Chính là vị hôn thê của Dung Bá gia?

Người đọc sách nhìn roi trong tay bị Ban Họa bóp tại, yên lặng hít vào một hơi, ngày sau nếu Dung Bá gia bị quất roi, sống thế nào đây? Trong

https://thuviensach.vn

Kinh Thành nhiều cô nương tốt như vậy, Thành An Bá là có mơ tưởng không thông, mới cùng một Quận Chúa bưu hãn đính hôn?

Tạ Khải Lâm trầm mặc đi ra khỏi tiệm mì, trong lòng khó chịu không nói ra được. Lúc đầu khi người đọc sách kia càng nói càng khó nghe, hắn chuẩn bị đứng ra lý luận, không nghĩ tới người đứng ra trước hắn ta một bước lại là Ban Họa, người không hợp với muội muội.

Thì ra... Nàng chính là một cô nương như vậy.

Nghĩ đến những chuyện năm đó, Tạ Khải Lâm sờ lên mặt nạ màu bạc trên má trái của mình, tăng tốc bước đi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Dung Hà chắp tay với chư vị thư sinh, quay đầu nhìn ngoài cửa tiệm mì, dẫn Ban Họa cáo biệt cùng đám người tiệm mì, thuận tiện trả lại tiền bồi thường gấp ba lần cho cái bàn của tiệm mì.

Nhìn thấy Dung Hà bỏ tiền, Ban Họa có chút không được tự nhiên cúi đầu vắt roi lại trên lưng quần, bộ dáng vừa rồi nàng vung roi có chút bưu hãn, không biết có hù doạ vị hôn phu mỹ nhân của nàng hay không?

"Dáng vẻ vung roi vừa rồi của nàng, cực kỳ đẹp mắt. " Dung Hà đi ra tiệm mì, nói với Ban Họa: " Giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo, khiến người ta nhìn không dời mắt."

Ban Họa quay đầu nhìn y, biểu lộ hết sức phức tạp: "Chàng rất nghiêm túc?"

Dung Hà gật đầu: "Đương nhiên."

"Thế nhưng Khổng Tước cái rất xấu, lại không thể xoè đuôi, đuôi còn trụi lủi, không có chỗ nào có thể nói là đẹp cả."

https://thuviensach.vn

"..."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: Đào Sindy

Nụ cười trên mặt Dung Hà cứng lại, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, y kinh ngạc hỏi: "Thì ra những con Khổng Tước xinh đẹp nhất không phải Khổng Tước mái sao? Đây là sai lầm của ta, mỗi lần nhìn thấy nàng, ta đều nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã cao ngạo như Khổng Tước."

"Không sao, không biết Khổng Tước xinh đẹp nhất đều trống cũng chẳng phải chuyện lớn gì. " Ban Họa khéo hiểu lòng người an ủi Dung Hà: " Trong biệt uyển nhà chúng ta nuôi mấy con Khổng Tước, lần sau ta dẫn chàng đi xem."

"Được. " Dung Hà cảm khái nói: " Trước có một chữ chi sư, hiện có Họa Họa làm ta hỏi một chút chi sư*."

*Hình như ý của anh là lúc trước đã có 1 thầy, hiện tại thêm Hoạ Hoạ làm thầy cho anh ấy ^^

Y hành lễ đệ tử với Ban Hoạ: "Đa tạ Họa Họa tiên sinh."

Ban Họa che miệng cười khẽ, ngay cả đuôi lông mày cũng nhiễm ý cười, ánh nắng chiếu vào tóc nàng, cả người nàng như đang phát sáng. Dung Hà mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng hơn.

https://thuviensach.vn

Phủ Trung Bình Bá, Tạ Khải Lâm vừa đi đến cửa, liền nhìn thấy tổng quản thái giám trong cung Hoàng Hậu dẫn theo mấy tiểu thái giám đi ra. Hắn dừng bước chân lại, vấn an đối phương.

“Chào Tạ nhị công tử " Tổng quản thái giám nở nụ cười ôn hòa nói: " Tạp gia chạy thay Hoàng Hậu nương nương, đưa chút lễ vật tới cho Tạ tiểu thư."

"Đa tạ Hoàng Hậu nương nương, làm phiền công công rồi." Tạ Khải Lâm nói một tiếng cám ơn với thái giám, muốn kín đáo đưa cho thái giám một miếng ngọc bội, nhưng bị hắn từ chối.

"Tạ nhị công tử quá khách sáo. " Tổng quản thái giám cười nói: " Tạp gia vẫn chờ uống rượu mừng quý phủ đấy."

Tạ Khải Lâm và tổng quản thái giám khách sáo vài câu, chờ tổng quản thái giám ngồi trên lưng ngựa rồi, mới quay người vào đại môn Tạ phủ. Đi vào chính viện, muội muội và mẫu thân đang xem lễ Hoàng Hậu đưa tới, nụ cười trên mặt họ cách thật xa hắn ta vẫn có thể trông thấy.

“Khải Lâm, ngươi đã trở về?" Tạ mẫu nhìn thấy nhi tử trở về, thả trân châu trong tay xuống, gọi hắn ta ngồi xuống: "Hoàng Hậu nương nương thưởng trà mới năm nay, ta bảo hạ nhân pha cho ngươi nếm thử."

Tạ Khải Lâm nhìn thấy mẫu thân và muội muội cao hứng bừng bừng, không nói những lời đàm tiếu mình nghe được bên ngoài, thản nhiên nói: "Đã là đồ vật Hoàng Hậu nương nương thưởng, đương nhiên là đồ tốt, nhi tử cũng không phải người không biết đạo lí, không cần cố ý pha cho ta đâu."

Tạ mẫu thấy sắc mặt nhi tử khó coi, nghĩ hắn ta còn không thể tiếp nhận sự thật hỏng một con mắt, nhân tiện nói: "Nói bậy, lá trà để người ta uống, gì mà đạo lí hay không đạo lí, uống vui vẻ là được."

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển Dụ thả đồ vật trong tay xuống, đứng dậy đi đến ngồi xuống bên người Tạ Khải Lâm: "Nhị ca, ngươi sao vậy?"

"Ta không sao. " Tạ Khải Lâm cười miễn cưỡng, đưa tay vỗ trán Tạ Uyển Dụ:" Hôn sự giữa ngươi và Nhị Hoàng Tử điện hạ vào tháng sau, những ngày này đừng đi ra ngoài. Tâm tư người Kinh Thành phức tạp, ta lo lắng có người làm chuyện bất lợi với ngươi."

"Yên tâm đi nhị ca, gần đây mỗi ngày ta đều học quy củ ma ma trong cung phái tới, cả ngày loay hoay đầu óc choáng váng, đâu còn có thời gian tụ hội với những người khác bên ngoài. " Tạ Uyển Dụ là một ngươi có tâm tư nhạy cảm, nàng ta thấy sắc mặt Tạ Khải Lâm không đúng, đoán được có thể hắn ta đã nghe được gì đó: "Ca, có phải ngươi đã nghe được gì bên ngoài không?"

Tạ Khải Lâm cười: "Không sao, ngươi suy nghĩ nhiều rồi."

"Nhị ca, ngươi đừng gạt ta, nhất định là có chuyện gì. " Từ nhỏ tình cảm giữa Tạ Uyển Dụ và Tạ Khải Lâm vô cùng tốt, cho nên đối phương nói láo, nàng ta sẽ nhìn ra được: " Có liên quan tới ta, cho nên ngươi mới không muốn nói?"

"Không liên quan đến ngươi. " Tạ Khải Lâm lắc đầu: " Hôm nay ta ở bên ngoài gặp được Phúc Nhạc Quận Chúa."

“Nàng ta?" Biểu lộ Tạ Uyển Dụ có chút phức tạp, đáng lẽ nàng ta cực kỳ ghét Ban Họa, mặc dù hiện tại vẫn ghét như cũ, nhưng không đến mứccó ý nghĩ trừ đi cho sướng.

Nàng ta chân chính không thích Ban Họa, từ lúc nàng đính hôn với Nhị ca. Khi đó có người ám chỉ bên tai nàng ta, Ban Họa không xứng với Nhị ca nàng ta, Nhị ca nàng ta và Ban Họa ở cùng một chỗ, tình cảm giữa nàng ta và Nhị ca nhất định sẽ lạnh nhạt hơn.

https://thuviensach.vn

Khi đó là ai nói?

Tạ Uyển Dụ lắc đầu, làm sao cũng không nhớ rõ mặt người kia, có lẽ... Không chỉ một người nói qua với nàng ta?

Nghĩ đến Nhị ca và Ban Họa từng có quan hệ là hôn phu hôn thê, khó trách Nhị ca nhìn thấy nàng ta, sẽ có điều luống cuống. Nàng ta vô ý thức liền mở miệng nói: " Ca, sau này ca tránh xa nàng ta một chút, bên ngoài đều nói, bát tự nàng ta không tốt, khắc ngươi rồi..."

"Uyển Dụ. " Tạ Khải Lâm cau mày cắt ngang lời của muội muội: "Đó chỉ là lời nói xấu đầu đường cuối ngõ của đám ngu tri thôi, ta chưa từng để trong lòng, ngươi cũng không cần coi là thật, huống chi... Huống chi năm đó ta và Phúc Nhạc Quận Chúa có hôn ước, cũng không xảy ra chuyện gì không tốt cả."

Bên ngoài nói xấu muội muội, Ban Họa sẽ đứng ra trách cứ bọn họ, mà muội muội của mình vẫn không quên thù cũ với Ban Hoạ, trong lòng Tạ Khải Lâm có chút khó chịu, là Tạ gia bọn họ có lỗi với Phúc Nhạc Quận Chúa. Chỉ mong sau này, quãng đời còn lại của Phúc Nhạc Quận Chúa có thể vui vẻ, Dung Quân Phách quan tâm nàng thực lòng, đừng giống hắn ta lập trường không kiên, làm ra chuyện tổn thương nàng.

"Gì mà đầu đường cuối ngõ, giữa quý nữ cũng có rất nhiều người nói nàng ta như vậy. " Tạ Uyển Dụ bĩu môi nói: " Không phải ngươi từng có hôn ước với nàng ta, liền giúp nàng ta nói chuyện chứ?"

"Uyển Dụ, đủ rồi, sau này ngươi sắp thành thành Nhị Hoàng Tử phi, những lời nói này là cấm kỵ hoàng gia, nếu như ngươi không quản được miệng của mình, sớm muộn gì cũng đưa tới cho ngươi tai họa." Mày Tạ Khải Lâm nhíu chặt hơn: "Lâm Phi bên cạnh tiên đến năm đó, chính là vết xe đổ."

https://thuviensach.vn

"Ta chỉ nói một chút trong nhà mà thôi. " Tạ Uyển Dụ bị Tạ Khải Lâm nói đến có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: " Cùng lắm thì sau này ta sẽ không nói."

“Được, được rồi, các ngươi bớt tranh cãi lại đi. " Tạ mẫu đứng ra hoà giải: "Buổi trưa đã xong, chuẩn bị dùng cơm nào."

"Họa Họa, nghe nói hôm nay con và Quân Phách ra ngoài?" Ban Hoài thấy Ban Hoạ dùng cơm trưa không nhiều đã để đũa xuống, cuối cùng hỏi ra lời giấu trong lòng ròng rã một buổi trưa: "Chơi vui không?"

Ban Họa cẩn thận hồi tưởng thật lâu, khẳng định gật đầu: "Chàng ấy rất thú vị."

Bả vai Ban Hoài trong nháy mắt xụ xuống, nhìn có chút đáng thương: "Ồ."

"Nhưng con vẫn mong phụ thân dẫn con ra ngoài tắm suối nước nóng. " Ban Họa một mặt mong đợi nhìn Ban Hoài: " Lúc nào chúng ta có thể đi?"

"Mấy ngày nữa đi, ta đã để hạ nhân đến suối nước nóng trong trang dọn dẹp rồi. " Ban Hoài ưỡn vai lập tức lấy lại tinh thần: "Mấy ngày nay thời tiết không tốt lắm, đi lên núi dễ nhiễm phong hàn."

"Ừm!" Ban Họa gật đầu mạnh một cái, bắt đầu thương lượng với Ban Hoài lên suối nước nóng trong trang cần đem theo thứ gì, bên trong điền trang sửa sang lại suối nước nóng có hợp bơi lội hay không, hai phụ tử rất nhanh liền quên Dung Hà ra sau đầu.

Ban Hằng yên lặng nhìn Ban Hoài, phụ thân, có phải người đã quên gì hay không?

https://thuviensach.vn

Thật ra hắn thật sự rất muốn biết, tỷ tỷ và Dung Bá gia đến tột cùng đi chơi nơi nào?

"Bá gia, áo choàng giặt sạch rồi, cần phái người trả lại cho Phúc Nhạc Quận Chúa không?" Một vị ma ma cẩn thận từng li từng tí nâng một bộ áo choàng đứng trước mặt Dung Hà, cứ như trong tay mình nâng một món trân bảo hiếm có.

"Không được. " Dung Hà vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve áo choàng, cười yếu ớt nói: " Đợi hiếu kỳ của nàng ấy qua đi, ta sẽ tặng nàng áo choàng xinh đẹp hơn, cái này cứ giữ trong phủ."

Ma ma ngầm hiểu, cầm áo choàng lui xuống.

Y trở lại thư phòng, từ trong khe bí ẩn lấy 《 Trung Thành Luận 》ra, lật ra một tờ trong đó.

《 Trung Thành Luận 》 vẻn vẹn không chỉ dạy người đạo vi thần, đạo làm vua, trong quyển sách này còn viết rất nhiều bí văn, chỉ là phương thức ghi lại hết sức phức tạp, người bình thường coi như xem cũng xem không hiểu bên trong cất giấu tin tức gì.

Tuy y biết trong quyển sách này giấu giếm rất nhiều tin tức hữu dụng, nhưng mà tự mình phái người tra tìm thật lâu cũng không thu hoạch được gì, không nghĩ tới cuối cùng quyển sách này lại dễ dàng được người ta bỏ vào tay y.

Cất giấu vô số bí mật tiền triều, thậm chí còn ghi chép tiền triều bảo tàng chi địa thư tịch, cứ như vậy nằm trong tay y.

Lại lật một tờ, lần nữa y thấy được rùa đen nhỏ ngây thơ chân thành, nghĩ đến bộ dáng Ban Họa buồn bực ngán ngẩm cầm bút vẽ rùa đen lên trên, Dung Hà lại nhịn không được cười ra tiếng.

https://thuviensach.vn

"Bá gia. " Một giọng nói ngoài cửa sổ: "Vương Khúc cầu kiến."

Dung Hà thu liễm lại nụ cười trên mặt, trả sách về chỗ cũ: "Vào đi."

Đi vào cửa chính là một nam nhân trung niên ăn mặc y phục của Bá phủ, ông ta nhìn thấy Dung Hà liền hành đại lễ, bị Dung Hà dùng tay vịn chặt: "Vương tiên sinh không cần đa lễ như vậy."

"Bá gia, thuộc hạ vô năng, phí hết thời gian một năm, mới tra được chứng cứ Thạch Sùng Hải mua quan bán tước. " Vương Khúc móc ra thư tín trong tay: "Thạch Sùng Hải là người hết sức cẩn thận, hình như từ trước tới giờ không lai vãng thư tín cùng người khác, mặc dù có thư tín cũng dùng danh hiệu, thậm chí ngay cả chữ viết cũng cố ý biến hóa."

"Lần này nếu không phải Nghiêm Huy thất thế, khiến ông ta nhất thời đắc ý quên hình, thì ông ta sẽ không lộ chân ngựa ra. " Vương Khúc suy nghĩ, có chút không yên lòng nói: " Bá gia, Thạch Sùng Hải là lão hồ ly, ngài nhất định phải cẩn thận."

" Hồ ly giảo hoạt, cũng sẽ lộ ra đuôi lớn thôi. " Dung Hà tiếp nhận thư tín, sau đó bỏ một bản vàoquyển sách nhìn không đáng chú ý nhất: " Một năm này Vương tiên sinh đã khổ cực, trước tiên nên nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày."

"Vì Bá gia chọn mua thư hoạ yêu thích, chính là trách nhiệm của thuộc hạ, không dám giành công."

Dung Hà bảo người dẫn Vương Khúc đi tắm rửa thay y phục, lại chuẩn bị cho ông ta một phòng thoải mái dễ chịu, để Vương Khúc thấy đượcBá phủ ấm áp.

Màn đêm sắp buông xuống, Đỗ Cửu vội vàng chạy về phủ, nhìn thấy Dung Hà thì hành lễ, câu nói đầu tiên chính là: "Bá gia, Vương Khúc đã trở về sao?"

https://thuviensach.vn

Dung Hà nhẹ gật đầu, trầm ngâm chốc lát nói: "Rút người chúng ta bố trí ở Tạ gia về, Tạ gia đã là mặt trời lặn phía tây, tùy bọn họ thôi."

Hai đứa con trai Tạ gia, một bị phế đi chức quan, chờ đợi trong lao một hai tháng, tính tình u ám lưu luyến tửu quán; một bị mù mắt, dáng vẻ nặng nề, ngược lại đây là chuyện tốt với họ, nếu chèn ép quá mức, ngược lại có khả năng dẫn tới chó gấp quá nhảy ra tường.

Tháng hai sắp đi qua, tháng ba sắp đến, ngay tại thời điểm đào hoa đua nở khắp núi đồi, quý tộc nam nữ trong Kinh Thành đều cưỡi ngựa mà đạp thanh ra vùng ngoại ô, Thạch Phi Tiên là một quý nữ tài mạo song toàn, tất nhiên cũng cùng một số tài nữ kết thúc thi xã, lúc rảnh rỗi cùng một chỗ làm thơ luận vẽ, nàng ta và mấy quý nữ tài danh, được người đọc sách trong Kinh Thành phong một danh hào nhã nhặn, đó chính là Lục tiên tử Trúc Lâm.

Bởi vì nơi các nàng thi xã xây trong rừng trúc, cho nên danh hào nhã nhặn này từ đó mà đến.

Lần tụ hội lúc đầu này, vẫn như cũ là những cô nương các nàng tự ngu tự nhạc* giết thời gian, nhưng không biết quý nữ nhà ai không hiểu chuyện, nói ra một câu để bầu không khí toàn trường đều cứng ngắc.

*tự tiêu khiển

"Các ngươi biết vị hôn thê của Thành An Bá là ai không?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Edit: Đào Sindy

Thạch Phi Tiên hạ bút nghiêng tay một cái, hoa mai đầu cành đã thêm một cành cây xấu xí, nàng ta để bút xuống, nhận khăn tay tỳ nữ đưa tới xoa xoa tay, nhàn nhạt mở miệng nói: "Hôm nay vốn là ngày tỷ muội chúng ta tụ hội, sao lại đề cập đến người không liên quan chứ."

"Đúng, đúng, quản nàng ta là ai làm gì, đâu liên quan gì đến chúng ta?" Một vị quý nữ phụ thuộc Thạch gia cười hoà giải: "Thời gian hai chén trà, các ngươi mà còn chưa vẽ xong, coi chừng bị phạt nha."

"Ai nha, các ngươi ai cầm bút của ta, bút ta đâu rồi?"

"Thuốc màu của ta đâu?"

Nhóm quý nữ lập tức hỗn loạn, hình như thật sự lo lắng bức vẽ trong tay các nàng không hoàn thành sẽ bị phạt.

Một tiểu cô nương đứng trong góc nhỏ liếc mắt, lúc này Thạch Phi Tiên giả bộ thanh cao như vậy, không chừng trong lòng đã hận thành bộ dáng gì, người nào không biết nàng ta có ý với Thành An Bá chứ?

Ngay cả nàng một người vừa mới tiến kinh không lâu còn biết nàng ta có ý với Thành An Bá, những người khác ở đây lại có thể không biết?

https://thuviensach.vn

Nhưng đều ra vẻ không biết thôi, sớm biết tụ hội không có ý nghĩa như vậy, hôm nay nàng sẽ không tới.

Mặc cho ngươi cảm thấy mình đẹp như tiên nữ hay tài hoa hơn người, người khác không thích liền không thích, chẳng lẽ có thể ép người ta cưới? Nếu người khác thì không sao, nhưng Thành An Bá là người Thạch gia họ muốn ép là ép sao?

"Diêu tiểu thư, ngươi vẽ gì thế?" Một vị cô nương lại gần xem một chút, có chút không hiểu hỏi: "Chọi gà? Sao ngươi lại vẽ cái này?”Kỳ lạ nhất chính là, lông con gà này còn rối tung cả lên, như đã bị chọi thua.

"Tùy tiện vẽ chơi thôi mà. " Mắt Diêu Lăng như hai quả hạnh, nhìn có chút hồn nhiên: "Ngươi không cảm thấy rất thú vị à?"

Đồng bạn của nàng không hiểu lắc đầu, đối với loại thẩm mỹ kỳ quái này của Diêu Lăng không phản bác được.

Diêu Lăng là người nhỏ tuổi nhất trong số các nàng, phụ thân của nàng chính là Hộ bộ thượng thư Diêu Bồi Cát, cho nên dù trước đó nàng luôn được nuôi dưỡng ở nhà ngoại tổ mẫu, gần đây mới trở lại Kinh Thành, cũng không có bao nhiêu người dám để nàng nhìn sắc mặt. Cộng thêm Diêu Bồi Cát vốn là người vẽ giỏi, Diêu Lăng kế thừa mấy phần phong thái của ông ấy, nên năm nay nàng gần mười bốn tuổi, cũng có chút danh tiếng ở Kinh Thành.

"Hoa hoa thảo thảo, đều là vật chết, gì mà xuất trần sáng chói đều là những người tầm thường chúng ta phụ hoạ cho chúng nó. " Diêu Lăng thêm vài cọng lông rơi xuống đất bên cạnh con gà, lập tức con gà liền tăng thêm tươi sống: "Ta thích tranh vật sống, còn thích người hoạt bát."

"Thôi thôi, miệng ngươi đầy đạo lý, dù sao ta cũng nói không lại ngươi."

https://thuviensach.vn

Diêu Lăng cười, không tiếp tục nhiều lời.

Thạch Phi Tiên nghiêng đầu mắt nhìn Diêu Lăng, khẽ rũ mắt xuống, che giấu vẻ lo lắng nơi đáy mắt. Không biết vì sao, nàng ta không thích tiểu cô nương Diêu gia này, Diêu Lăng tuy là tiểu thư con vợ cả Diêu phủ, nhưng nói chuyện làm việc lại càng giống người hương dã, không có khí độ quý nữ thế gia chút nào, nếu không phải bây giờ phụ thân còn cần Diêu Bồi Cát ủng hộ, nàng ta căn bản không ngồi chung một chỗ với loại người này.

Bởi vì tâm tình bực bội, lúc nàng ta vẽ tranh cũng khó tránh khỏi lộ ra mấy phần, cho nên vẽ hoa mai có hơi âm u.

Thạch Phi Tiên ngồi tương đối gần Lý Tiểu Như, lén để mực nước rơi xuống hoa mai mình vừa vẽ xong, để bức họa này nhìn không ổn, dưới đáy lòng âm thầm buông lỏng một hơi.

"Chích!"

Một con chim sẻ mập mạp bỗng nhiên từ trong rừng rơi xuống, lúc chư vị quý nữ còn ngây người, hai vị hộ vệ từ trong rừng chạy ra, nhặt chim sẻ trên đất.

Bọn hộ vệ canh giữ ngoài đình cảnh giác nhìn hai nam nhân đột nhiên xuất hiện này, tay đặt trên chuôi đao.

Bầu không khí một lần trở nên rất khẩn trương, cho đến khi một bóng người quen thuộc đi tới, bọn hộ vệ canh giữ ngoài đình mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhìn thấy chưa? Thằng nhóc kia, ta đã nói kỹ thuật của ngươi không được, ngươi còn già mồm cùng ta. " Ban Họa cầm chim sẻ từ hộ vệ lén đưa sau lưng cho thằng nhóc: "Đây mới gọi là chính xác, biết không? Không có độ chính xác đã cầm đồ làm bị thương người khác, đây là muốn bị đòn."

https://thuviensach.vn

Lý Tiểu Như thấy rõ tướng mạo tiểu nam hài đứng phía sau Ban Họa, ném bút vẽ chạy tới chỗ Ban Họa.

"Bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa. " Lý Tiểu Như cẩn thận từng li từng tí ngăn trước người tiểu nam hài: "Xá đệ không hiểu chuyện, gây thêm phiền toái cho Quận Chúa."

"Cũng không phải thêm phiền toái gì. " Ban Họa một tay chống nạnh: "Thằng nhóc này cầm ná cao su bắn loạn xạ bốn phía, xém chút làm ngựa ta hoảng sợ, nếu không phải ta phản ứng nhanh, thì đã ngã xuống từ trên lưng ngựa rồi."

"Ách?" Lý Tiểu Như một mặt tuyệt vọng nhìn đệ đệ nhà mình, đệ à, ngươi trúng vận rủi gì thế, mới trêu chọc phải vị sát thần này?

" Thằng nhóc rách rưới này còn không biết xấu hổ nói mình là thần xạ thủ. " Ban Họa đắc ý nhìn lấy tiểu Lý lang quân, đưa tay chỉ vào trán hắn: "Ầy, ta đã làm được, ngươi nên thực hiện lời hứa."

Lý Vọng từ nhỏ đã được Lý gia nuông chiều lớn lên, là người muốn sao thì không cần mặt trăng, lúc này để Ban Hoạ tuỳ ý chọt không lên tiếng.

Lý Tiểu Như kinh ngạc nhìn đệ đệ nhà mình, cuối cùng chuyện gì xảy ra.

Nửa ngày, Lý Vọng mới lẩm bẩm nhỏ giọng nói: "Lão đại!"

"Lớn tiếng chút, ta không nghe thấy!" Ban Họa vòng hai tay trước ngực, không có chút cảm giác tội ác nào khi mình đang ức hiếp tiểu hài tử.

"Lão đại!" Lý Vọng bước ra từ sau lưng Lý Tiểu Như, mặt ửng hồng đứng trước mặt Ban Họa: "Có chơi có chịu, từ hôm nay trở đi, ta sẽ là tiểu đệ của ngươi."

https://thuviensach.vn

Lý Tiểu Như:...

"Bái kiến Quận Chúa. " Thạch Phi Tiên đi tới, cúi đầu dịu dàng lấy khăn lụa xoa trán chỗ Ban Hoạ chọt vào của Lý Vọng, phúc lễ với Ban Họa: "Quận Chúa, tiểu Lý lang quân tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu có hiểu lầm gì đó ta thay hắn xin lỗi ngươi, xem hắn là một tiểu hài tử, khẩn cầu Quận Chúa đừng so đo với hắn."

Mắt Lý Vọng nhìn Ban Họa, thấy sắc mặt nàng không tốt, thế là né Thạch Phi Tiên bên cạnh ra xa chút.

"Hài tử?" Ban Họa nhíu mày: "Nếu hôm nay hắn dùng ná cao su làm bị thương người ta, chẳng lẽ người khác sẽ bởi vì hắn là hài tử, màkhông trách tội Lý gia?"

Lý Tiểu Như nhéo nhéo mép váy, nhỏ giọng nói: "Phúc Nhạc Quận Chúa dạy rất đúng."

Thạch Phi Tiên nghiêng đầu nhìn Lý Tiểu Như một chút, trầm mặt không nói gì.

"Ta biết Thạch tiểu thư dịu dàng thiện lương, nhưng bây giờ ta đang dạy tiểu đệ của mình, sao tính là khi dễ?" Ban Hoạ xách Lý Vọng sang cạnh mình, giơ cằm với hắn: "Đến đây, ngươi tới nói cùng Thạch tiểu thư một chút, đại tỷ và tiểu đệ là quan hệ như thế nào?"

"Làm đại tỷ của tiểu đệ, phải thay đại tỷ dẫn ngựa, xách váy, chân chạy, đồng thời muốn gió mặc gió, muốn mưa mặc mưa, không oán không hối." Lý Vọng ưỡn ngực nói: "Ta là nam tử hán, nói lời sẽ giữ lấy lời."

Nội tâm Lý Tiểu như gần như sụp đổ, đệ đệ à, ngươi không nên nhìn vị Ban Quận Chúa này dung mạo xinh đẹp, cảm thấy nàng là thiên tiên, người ta ngay cả Thám Hoa nói quất liền quất, lông mao của ngươi còn chưa đủ dài, sao mà là nam tử hán được.

https://thuviensach.vn

Nhưng không biết vì sao, nhìn thấy lần đầu tiên đệ đệ lộ ra bộ dáng đảm đương như vậy, đúng là một câu phản đối Lý Tiểu Như cũng không nói ra được. Có lẽ trong nội tâm của nàng ta, Ban Họa không phải là một nữ nhân ngang ngược không nói lý, đệ đệ đi theo nàng ấy rèn luyện, có lẽ... Có lẽ là chuyện tốt đây.

Thạch Phi Tiên vốn muốn giúp đỡ tỷ đệ Lý gia nói chuyện, ai biết lớn mà nhát như chuột, tiểu nhân ngu như lợn, thậm chí còn làm hại nàng ta mất mặt. Nàng ta nhìn tỷ đệ Lý gia, nụ cười có chút nhàn nhạt: "Nếu tiểu Lý lang quân tự nguyện chịu ức hiếp của Quận Chúa, thì đó là ta xen vào việc của người khác rồi."

"Đại tỷ giáo huấn tiểu đệ, coi như ức hiếp sao?" Ban Họa không thích nghe nhất là trong lời bông người khác có kim, bình thường như bây giờ, nàng sẽ trực tiếp phản bác đối phương.

"Không tính!" Lý Vọng ngay thẳng lắc đầu: "Cái này gọi là tôi luyện."

Nụ cười của Thạch Phi Tiên trở nên lạnh lùng, Lý gia dạy hài tử thế nào, không thức thời như vậy?

"Quận Chúa, tại sao ngươi lại tới nơi này?" Mắt Thạch Phi Tiên nhìn đám tiểu tỷ muội sau lưng: "Chẳng lẽ Quận Chúa cũng hứng thú với vẽ tranh vần thơ?"

Hôm nay Ban Họa đã hẹn Dung Hà cùng đi biệt trang xem Khổng Tước, nào biết nửa đường gặp được thằng nhóc này cầm ná cao su bắn loạn xạ, liền xuất thủ để thằng nhóc này biết một chút kiến thức ná cao su chân chính thế nào là thần kĩ, lúc này Dung Hà còn đang ở bìa rừng chờ nàng.

"Thạch tiểu thư đừng giễu cợt ta, chư vị đang ngồi người nào không biết thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa mọi thứ ta đều không thông. " Ban Họa kéo Lý Vọng sang bên người: "Đứa nhỏ này ta trả lại ngươi, trở về dạy

https://thuviensach.vn

đàng hoàng lại, đừng để hắn gây chuyện, đến lúc thật sự xảy ra chuyện gì, hối hận cũng không kịp rồi."

"Tạ Quận Chúa nhắc nhở." Lý Tiểu Như chân tâm thật ý hành lễ gửi tới lời cảm ơn đến Ban Họa: "Đợi sau này trở về, ta và người nhà nhất định sẽ dạy hắn đàng hoàng."

"Vậy được, lời đã nói, ta cũng nên đi." Ban Họa quay đầu mới vừa đi chưa được hai bước, Dung Hà liền từ bên ngoài đi tới. Nàng tưởng rằng mình để Dung Hà chờ quá lâu, mới khiến y đến tìm mình, trong lòng có chút áy náy, lại để mỹ nhân đợi khổ, thật sự là sai lầm.

Đương nhiên, nửa tháng trước nàng còn yên tâm thoải mái để Dung Hà đợi nàng gần nửa canh giờ, và nàng đã không còn nhớ.

Tuy người đẹp thật, nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến giấc ngủ dưỡng nhan của nàng, trừ lúc này ra, nàng vẫn vô cùng tiếc thương vì mỹ nhân.

Dung Hà thấy Ban Họa chạy tới chỗ mình, lo lắng nàng bị măng mới mọc trên mặt đất làm trượt chân, bước nhanh đi đến trước mặt Ban Họa: "Canh giờ còn sớm, chúng ta không vội."

Ban Họa nhoẻn miệng cười với y.

"Dung Bá gia?" Thạch Phi Tiên khiếp sợ nhìn Dung Hà, lại nhìn Ban Họa trước mặt y, nụ cười trên mặt rốt cuộc không kềm được, biểu lộ kinh hãi trừng lớn mắt, cứ như không bằng lòng tin trước mắt hết thảy là thật.

"Thạch tiểu thư." Biểu lộ Dung Hà lạnh nhạt thi lễ với Thạch Phi Tiên, cúi đầu mắt nhìn Ban Họa bên người, cười nói: " Tại hạ và vị hôn thê quấy rầy nhã hứng chư vị, mong các vị tiểu thư thứ lỗi, chúng ta liền cáo từ."

https://thuviensach.vn

"Vị hôn thê... Ban Họa?" Móng tay Thạch Phi Tiên bấu vào trong thịt, biểu lộ trên mặt cười như khóc, quái dị vô cùng: "Thì ra vị hôn thê của Dung Bá gia, đúng là Ban... Phúc Nhạc Quận Chúa, không biết hai người khi nào quyết định hôn sự, trước đó đúng là tiểu nữ tử không biết chuyện."

" Hôn sự giữa ta và Dung Bá gia, ngươi muốn biết để làm gì?" Ban Họa quay đầu nhìn nàng ta: "Chuyện này liên quan gì đến ngươi?"

Đây là muốn đào góc tường ở trước mặt nàng à?

"Ta hỏi không phải ngươi. " Thạch Phi Tiên cười lạnh: "Quận Chúa, ngươi không cần để ý như thế."

Ban Họa nhíu mày, dùng ánh mắt thiểu năng nhìn Thạch Phi Tiên: "Ngươi hỏi ta và Dung Bá gia khi nào đặt thân, còn nói không phải hỏi ta, chẳng lẽ ngay trước mặt ta, hỏi vị hôn phu của ta?"

Nhóm quý nữ đang vẽ tranh nhao nhao để bút trong tay xuống, tò mò nhìn một màn bên ngoài đình.

"Bộp!" Một giọt mực nước tung tóe trên giấy, hủy cả bức họa ý cảnh, nhưng Diêu Lăng lại không thèm để ý, đôi mắt nàng như bị định trụ, chăm chú nhìn ra phía ngoài.

Người thật đẹp, nam nam nữ nữ trước kia nàng thấy qua đều là vật tầm thường, chỉ có người trước mắt này, mới là trăng sáng trên trời, báu vật nhân gian, nếu có thể thường gặp được người này, vì y mà vẽ tranh, dù cho nàng ngàn vàng, nàng cũng không muốn đổi.

"Diêu cô nương, Diêu cô nương. " Nữ tử bên cạnh lôi kéo Diêu Lăng, thấy trên mặt nàng lại lộ ra ý cười si ngốc, nhịn không được thở dài trong lòng một tiếng.

Xong, tám phần là bị Thành An Bá mê hoặc.

https://thuviensach.vn

Xưa có hồng nhan họa thủy, còn Thành An Bá này chính là lam nhan họa thủy. Thân phận thanh quý, được Hoàng Thượng nhìn trúng, tướng mạo như ngọc phong độ nhẹ nhàng, lại được người đọc sách tôn sùng.

Diêu cô nương là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, chỗ nào có thể chịu được nhân vật hấp dẫn xuất chúng như vậy?

Đáng tiếc quân đã có vị hôn thê, nếu cứ đi dây dưa, thì thật khó nhìn.

Chỉ không nghĩ tới là, vị hôn thê Thành An Bá đúng là Ban Họa, cái này thật sự là... Thật sựkhó mà tin nổi.

"Thạch cô nương. " Nụ cười trên mặt Dung Hà tản đi, giọng điệu đạm mạc đến có chút lạnh lẽo: "Ý của Phúc Nhạc Quận Chúa cũng là ý của tại hạ."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Edit: Đào Sindy

Mọi người đều biết, Thành An Bá làm việc vô cùng hữu lễ, đối nhân xử thế luôn không khiến người ta cảm thấy khó xử, đây cũng là một trong những nguyên nhân y hấp dẫn rất nhiều nữ tử.

Lý Tiểu Như kinh ngạc nhìn Dung Hà, hình như không thể tin lời ấy là do Dung Hà nói ra, nàng ta há to mồm, quay đầu nhìn thấy sắc mặt Thạch Phi Tiên hết sức khó coi, lôi kéo đệ đệ đi vào trong đình, trực giác nói cho nàng ta biết, tham dự tiếp chuyện này không tốt với nàng ta.

Nhưng mà nàng ta lui về, cũng không có nghĩa là những người khác không muốn xem náo nhiệt.

Thạch Phi Tiên có danh tiếng lớn trong Kinh Thành, một nửa là bởi vì Thạch gia giỏi về kinh doanh, một nửa là bởi vì bộ phận tài tử thổi phồng. Một người dáng dấp tốt, lại có nữ tử tài khí, trong mắt những người đọc sách tự nhận thanh cao kia, đương nhiên là thổi phồng lại thổi phồng, đến mức Thạch Phi Tiên cũng dưỡng thành tính tình vô trần trước mắt.

Nhân vật như Dung Hà, cũng có lang quân chán ghét y, Thạch Phi Tiên lại càng không cần phải nói.

Những quý nữ này trước mặt Thạch Phi Tiên làm bộ đè thấp là một chuyện, trong lòng đến tột cùng thấy thế nào lại là một chuyện. Năm ngoái

https://thuviensach.vn

vương tử Ngải Pha Quốc nhận nhầm Ban Họa thành đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp, mở miệng một tiếng Thạch tiểu thư, không ít người tự mình vui vẻ thật lâu.

Nhân tính vốn là một thức cực kỳ phức tạp, sẽ có thương hại, sẽ có thiện lương, cũng sẽ có ghen ghét và ác ý, trên thế gian không có người hoàn mỹ, nếu có đó nhất định là thánh nhân. Nhưng mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp, người hầu thành đàn, có bao nhiêu ngườithể thực sự trở thành thánh nhân?

Mấy quý nữ giả bộ như quan tâm Thạch Phi Tiên đi đến sau lưng nàng ta, cho dù các nàng che giấu rất khá, Ban Họa như cũ thấy được trong mắt các nàng chỉ có tâm nguyện muốn xem náo nhiệt.

Thạch Phi Tiên hiện tại không có tâm tình quản người khác đối xử với mình thế nào, toàn bộ thể xác tinh thần nàng ta đều đặt trên người Dung Hà, khuôn mặt dọa người.

Nhìn thấy mặt Thạch Phi Tiên, Ban Họa vội ho một tiếng, trong lòng có chút chột dạ, không phải nàng khiến người ta giận điên lên chứ?

Mắt thấy sắc mặt Thạch Phi Tiên đổi tới đổi lui, từ trắng trở nên đỏ, từ đỏ biến xanh, cuối cùng hai lệ hàng trượt xuống gương mặt của nàng ta.

Một là nữ tử điềm đạm đáng yêu, một là lang quân biểu lộ lạnh lùng, im ắng thút thít chính là lên án lớn nhất, mặc cho ai nhìn thấy đều sẽ coi Dung Hà là một phụ tâm lang*.

*lang quân phụ tình.

"Dung Bá gia đúng là bạc tình bạc nghĩa, là tiểu nữ tử si tâm vọng tưởng. " Thạch Phi Tiên phúc lễqua loa với Dung Hà: "Là ta tự chuốc nhục nhã, cáo từ."

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên xoay người rời đi, đồng thời dẫn hộ vệ Thạch gia đi,lập tức người canh giữ bên ngoài đình thiếu đi non nửa.

Nhóm quý nữ hai mặt nhìn nhau, các nàng nghĩ Thạch Phi Tiên sẽ tranh chấp cùng Dung Hà hay Ban Hoạ, không nghĩ tới lại thất hồn lạc phách rời đi, đó là ý gì?

Hai tay Lý Tiểu Như khoác lên trên vai đệ đệ, trong lòng có chút bận tâm, bộ dáng Thạch Phi Tiên uất ức về thành, không biết mấy ngày nữa tin đồn sẽ thành dạng gì? Nàng ta quay đầu nhìn mấy vị tiểu tỷ muội khác, phát hiện sắc mặt của các nàngcó chút quái dị.

"Chờ một chút." Ban Họa gọi lại Thạch Phi Tiên đã đi xa mấy chục bước, ra hiệu hộ vệ Ban gia ngăn cản đám người. Đỗ Cửu đứng sau lưng Dung Hà mắt nhìn sắc mặt chủ tử, thấy ngón trỏ y giật giật, cũng dẫn theo mấy tên hộ vệ đi theo sau lưng hộ vệ Ban gia.

"Phúc Nhạc Quận Chúa, ngươi còn muốn như thế nào nữa?" Thạch Phi Tiên khóc đến hoa lê đái vũ*, giọng nói nàng ta run rẩy nhìn Ban Họa: "Ngươi đừng khinh người quá đáng."

*nước mắt như mưa.

"Ta có làm gì đâu."

Khác biệt với biểu tình kích động của Thạch Phi Tiên, biểu lộ Ban Họa rất tỉnh táo, ánh mắt nàng quét qua trên thân mọi người một lần: "Trước mặt nhiều người như vậy, có mấy lời vẫn nên nói rõ ràng tốt hơn, bộ dáng Thạch tiểu thư như vậy ra ngoài, người không biết chuyện còn tưởng ta làm chuyện quá đáng với ngươi. Mặc dù ta không thèm để ý người khác nhìn ta như thế nào, nhưng cũng không hề nói lên ta bằng lòng nghe lời nói xấu."

Mí mắt Thạch Phi Tiên run rẩy, không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Nếu hôm nay qua đi, ta nghe được gì không đúng lúc, vậy ta cũng chỉ có thể kể chuyện hôm nay cho người khác nghe một chút rồi. " Ban Họa xùy cười một tiếng: "Dù sao Thạch tiểu thư thiện tâm, luôn quan tâm hôn sự của người khác."

Sắc mặt Thạch Phi Tiên tái đi, nàng ta không phải người ngu, tất nhiên nghe hiểu ý Ban Họa. Dung Hà và Ban Hoạ đã đặt chuyện chung thân, nếu Ban Họa ở bên ngoài nói này nói kia, thì sẽ có lời đàm tiếu nhằm vào nàng ta. Nếu là những người khác, vì mặt mũi người hai nhà, sẽ không làm lớn chuyện, thế nhưng Ban Họa lại không giống, Ban Họa là một kẻ điên, nàng làm việc luôn không cố kỵ hậu quả, căn bản sẽ không cho Thạch gia mặt mũi, cũng sẽ không cho nàng mặt mũi.

Quý nữ khác lẳng lặng nhìn Thạch Phi Tiên bị Ban Họa ép buộc, lúc này ai cũng không dám mở miệng, cho dù là quý nữ phụ thuộc vào Thạch gia, lúc này cũng không dám đứng ra đắc tội Ban Họa. Người ta ngay cả mặt mũi Thạch Phi Tiên cũng không cho, các nàng thì là gì chứ?

"Quận Chúa suy nghĩ nhiều rồi. " Thạch Phi Tiên cười lạnh một tiếng, liếc xéo hộ vệ Ban gia: "Tránh ra!"

Hộ vệ Ban gia không để ý tới nàng ta, chỉ quay đầu nhìn Ban Họa. Những thân vệ này đều theo Ban Hoạ từ lúc nhỏ, lão Tĩnh Đình Công tự mình chọn lựa thay nàng, cho nên trung tâm với Ban Họa vô cùng, ngoại trừ mệnh lệnh của Ban Họa thì ai cũng không nghe.

"Thạch tiểu thư hiểu đạo lý rồi thì tốt. " Ban Họa giương cằm, bọn hộ vệ lập tức thối lui, nhường đường cho Thạch Phi Tiên: " Nghe nói Thạch tiểu thư có một tập thơ hiếm có, có được tập thơ không dễ, Thạch tiểu thư cần phải bảo vệ cẩn thận rồi."

Toàn thân Thạch Phi Tiên cứng đờ, hai mắt tránh đi ánh mắt Ban Họa, vội vàng xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn bóng dáng Thạch Phi Tiên biến mất bên ngoài rừng trúc, nhóm quý nữ còn lại có chút xấu hổ, các nàng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, chậm rãi lấy lại tinh thần, bắt đầu cáo từ Dung Hà và Ban Hoạ.

Ban Họa coi trọng oan có đầu nợ có chủ, cho nên đối diện với mấy tiểu mỹ nhân xinh đẹp này, thái độ vẫn rất hữu hảo, cười híp mắt cáo biệt cùng các nàng, còn nhìn thấy một tiểu cô nương mặt tròn thỉnh thoảng quay đầu vụng trộm nhìn bên này.

Nhìn thấy bộ dáng của tiểu cô nương này, Ban Họa nhịn không được cười ra tiếng, tiểu cô nương kia hình như phát giác hành vi mình nhìn lén bị người trong cuộc phát hiện, lập tức mặt đỏ tới mang tai quay đầu chạy, cứ như Ban Họa là một con quái thú ăn thịt người.

Ban Họa:...

Rõ ràng nàng có một khuôn mặt của đại mỹ nhân, vì sao tiểu cô nương này sợ đến như vậy.

"Quận Chúa. " Lý Tiểu Như kéo Lý Vọng đến trước mặt Ban Hoạ, phúc thân với nàng: "Cáo từ."

"Đi thong thả." Ban Họa đáp lại nàng ta bằng một nụ cười.

Lý Tiểu Như nhịn không được cũng cười theo, cúi đầu sờ đỉnh đầu đệ đệ, quay người muốn đi, nào biết đệ đệ lại tránh tay nàng ta, đi đến bên cạnh Ban Họa nói: "Đại tỷ, mấy ngày nữa ta có thể đi tìm ngươi không?"

Lý Tiểu Như lo âu nhìn đệ đệ, Phúc Nhạc Quận Chúa chỉ nói đùa mấy câu, thế nhưng đệ đệ còn nhỏ, sao hiểu được những thứ này?

"Được. " Ban Họa một bộ dáng đại tỷ gật đầu: "Chờ ngươi đến, ta dạy ngươi công phu kỵ xạ."

https://thuviensach.vn

Mắt Lý Vọng sang lên, nặng nề gật đầu: "Ừm!"

Lý Tiểu Như muốn nói lại thôi nhìn Ban Họa, cho đến khi Lý Vọng về lại bên người nàng ta, nàng ta nhịn không được nói: "Quận Chúa, ngươi... Gần đây cẩn thận một chút."

Nàng đi theo bên người Thạch Phi Tiên đã nhiều năm, mặt ngoài Thạch Phi Tiên là một người tính tình ôn hòa, nhưng trên thực tế lại vô cùng mang thù, hôm nay Ban Họa làm nàng ta mất mặt như thế, chắc chắn Thạch Phi Tiên ghi hận trong lòng, tùy thời trả thù.

Ban Họa nhíu mày, có chút kỳ quái nhìn Lý Tiểu Như, sau đó cười nói: "Đa tạ nhắc nhở."

Chờ tỷ đệ Lý gia cũng rời đi, Ban Họa nhìn rừng trúc trống rỗng, nói với Dung Hà: "Lần này an tĩnh rồi."

Dung Hà cười với nàng.

"Đi thôi, xem Khổng Tước nào." Ban Họa tinh thần sảng khoái ra khỏi rừng trúc, tâm tình khi cãi nhau chiếm được thượng phong, giống như đánh thắng trận, đủ để Ban Họa vui một canh giờ.

Biệt trang Ban gia nuôi Khổng Tước rất khá, hơn nữa còn rất tự luyến, tùy tiện dùng thứ xinh đẹp chọc cười một phen, mấy con Khổng Tước đực liền tranh nhau chen lấn lên tấm bình phong, nếu như không đi theo sau lưng bọn nó, thì Khổng Tước đúng là sinh vật cực kỳ mỹ lệ.

Trên đường trở về, Ban Họa nhìn đồng ruộng xanh bát ngát, ven đường còn có hoa đào nở rộ, nàng nhịn không được nói: "Chỉ cần nhìn thấy cảnh sắc đẹp như vậy, sẽ khiến ta cảm thấy còn sống thật tốt."

Dung Hà kinh ngạc nhìn nàng: "Họa Họa đang vào độ tuổi như hoa, vì sao lại có cảm khái như vậy?"

https://thuviensach.vn

Ban Họa cười không nói, gió mát thổi tóc mai nàng bay bay, khiến cả người nàng nhu hòa.

Dung Hà thuận theo ánh mắt của nàng nhìn về phương xa, giữa sườn núi phía xa, nhiều đám mây hồng phấn xinh đẹp lững lờ, giống như ráng khói hồng phấn, mang theo vẻ đẹp mông lung.

Nhưng mà mấy tên ăn mày y phục tả tơi lại phá vỡ sự hăng hái của bọn họ, không biết những người ăn mày này từ đâu ra, y phục họ tả tơi, mặt gầy guộc, một nữ nhân trong tay còn ôm một đứa bé, đứa bé này không hề có động tĩnh gì nằm trong ngực nàng, không biết ngủ thiếp đi hay là đói đến ngất đi.

Mấy tên ăn mày kia nhìn thấy Dung Hà và Ban Hoạ, hai mắt lập tức trở nên cực kỳ sáng tỏ, giống như người chờ đợi lâu năm trong bóng tối, lâu đến nỗi họ muốn từ bỏ, rốt cuộc tìm được chút ánh sáng phía trước.

Hu hu

Nữ nhân ôm hài tử ngồi trên mặt đất, hé miệng gào khóc, không biết là hưng phấn hay là khổ sở.

Ban Họa nhìn mấy tên ăn mày vừa cười vừa khóc ngồi trên quan đạo, quay đầu nhìn Dung Hà.

Dung Hà ra thủ thế với Đỗ Cửu, để hắn đi hỏi thăm đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Nếu là mấy tên ăn mày Kinh Thành, sẽ không có lá gan lớn như vậy, trực tiếp hành tẩu trên quan đạo.

Theo luật Đại Nghiệp, chưa cho phép, bách tính bình thường không thể hành tẩu trên quan đạo, người vi phạm, phạt mười lượng bạc.

Ban Họa móc ra một hầu bao chứa đồ ăn vặt, đưa cho hộ vệ bên cạnh, chỉ chỉ những tên ăn mày như kẻ điên kia.

https://thuviensach.vn

Phụ nhân ôm hài tử cầm hầu bao, dập đầu với Ban Họa một cái, liền vội vã mở ra hầu bao, bởi vì động tác nàng quá mau, đồ vật trong túi rơi ra hai thứ trên mặt đất, nàng nhặt lên liền dồn vào miệng, sau đó lại lấy ra một khối bánh ngọt từ trong túi đưa tới bên miệng hài tử nửa tỉnh nửa mê.

Ngay lúc Ban Họa nghĩ hài tử này sẽ không há mồm, vậy mà hài tử há miệng ra, miệng của hắn mở rất lớn, như thế không giống như đang ăn bánh ngọt, mà đang gặm một con trâu.

"Bá gia, Quận Chúa, thuộc hạ hỏi qua rồi, những người này từ Tề châu chạy nạn mà đến. " Biểu lộ của Đỗ Cửu có chút ngưng trọng: "Bọn họ nói, Tề Châu xảy ra nạn tuyết rất nghiêm trọng, chết không ít người, bọn họ vốn là phú hộ Tề châu, thế nhưng trước khi vào kinh, bị người ta đoạt vàng đoạt ngựa, nói là phí chỉ đường."

Hiện tại trọng điểm không phải thân phận của những người này, mà là thật giả chuyện nạn tuyết ở Tề Châu.

Nếu là sự thật,tại sao quan viên Tề Châu không báo cáo?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Edit: Đào Sindy

Dung Hà cười áy náy với Ban Hoạ: "Vốn định ở lâu với nàng thêm một lúc, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện này, lát nữa ta còn phải tiến cung một chuyến."

Ban Họa nhẹ gật đầu, biểu đạt đã hiểu: "Chính sự quan trọng, chàng cứ tự nhiên mà làm."

Dung Hà cưỡi trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn Ban Họa đi xa, nói với Đỗ Cửu: " Tri phủ Tề Châu là người của Thạch gia à?"

Đỗ Cửu gật đầu: " Tri phủ Tề Châu là con cháu nhà mẹ đẻ Thạch phu nhân."

" Tri phủ Tề Châu cũng coi là nhân vật tâm ngoan thủ lạt, dân chạy nạn có thể trốn tới đúng là không dễ, còn bị hắn ta một đường truy sát, chân chính chạy trốn tới Kinh Thành vậy mà chỉ có mấy người này." Dung Hà quay đầu ngựa lại: "Đi thăm dò một chút là ai ở sau lưng che chở cho mấy người này."

Không thì những người già trẻ này, làm sao có thể thành công đi đến Kinh Thành chứ? Mà bọn họ ngay cả ngựa, vàng bạc, nữ trang đều mất đi, chỉ dẫn đến đúng đường, không biết những người này sớm có phòng bị, hay là hạ quyết tâm muốn tới Kinh Thành cáo ngự trạng?

https://thuviensach.vn

"Bá gia, hiện tại ngài đi vào cung, bên kia Thạch gia..."

"Người là ta dẫn vào, nếu ta giả bộ như hoàn toàn không biết gì cả, chỗ bệ hạ liền bàn giao ngay." Dung Hà rủ mí mắt xuống, che giấu lãnh ý nơi đáy mắt: "Ngươi không cần phải lo lắng, ta tự có chủ ý."

Đỗ Cửu biết Bá gia từ trước đến nay là người quyết đoán, không dám nhiều lời.

Sau khi Ban Họa trở về, liền nói chuyện này như bát quái cho người Ban gia nghe.

"Nạn tuyết?" Âm thị nhíu mày: "Tề Châu cách Kinh thành cũng không quá xa, quan viên nơi đó gan to bao nhiêu, mới dám che giấu chân tướng?"

Mùa đông năm ngoái quả thực tuyết rơi lớn hơn mọi năm, bọn họ thân ở Kinh Thành lại chưa từng nghe nói chỗ nào gặp nạn, chỉ có một số quan viên nói gì đó "Tuyết lành điềm báo năm được mùa", ngược lại không liên quan gì đến tai hoạ giáng xuống.

"Chỉ dựa vào một mình hắn ta chắc chắn không ép được chuyện lớn như vậy." Ban Hoài một mặt nghiêm túc nói: " Không chừng hắn ta còn có đồng bọn ở Kinh Thành."

"Ai?" Ban Hằng tò mò hỏi.

"Ta làm sao biết?" Ban Hoài nói chuyện hiển nhiên: " Phụ thân con nếu như chuyện này cũng biết,ta còn làm hoàn khố gì chứ?"

Ban Hằng gật đầu: "Vậy cũng đúng."

Mỗi lần Âm thị nghe hai phụ tử này đối thoại, đã cảm thấy vô cùng bực mình, nếu như không phải phu quân và hài tử của bà, thậm chí bà còn cảm thấy nhìn nhiều ngại phiền.

https://thuviensach.vn

Làm hoàn khố chẳng lẽ còn có cảm giác vinh dự sao?

"Nữ nhi ngoan, hôm nay con và Quân Phách đi xem Khổng Tước sao rồi?" Ban Hoài hoài nghi nhìn Ban Họa: "Xem mấy con Khổng Tước mất nhiều thời gian vậy à?"

" Nửa đường con gặp phải chút chuyện, có chút mâu thuẫn với cô nương Thạch gia..."

"Lại là Thạch gia?" Ban Hoài nhíu mày: "Từ khi người Nghiêm gia thất thế, người Thạch gia càng ngày càng càn rỡ rồi. Lúc này Thái Tử còn chưa kế vị, nhà ông ta đã bày ra tư thế quốc trượng, ta sợ bọn họ sẽ gây phiền phức cho Thái Tử."

Người Ban gia cùng nhau trầm mặc, bởi vì bọn họ nghĩ, người Nghiêm gia không may... Có chút liên quan đến nhà họ, mà Thái Tử gặp phiền phức cũng không quan trọng, dù sao mấy năm nữa, giang sơn cũng mất.

"Thạch gia càn rỡ chúng ta cũng không sợ. " Ban Hoài vỗ bàn: "Họa Họa, con không thể chịu ấm ức trước mặt nàng ta, dù sao nhà chúng ta cũng không cần xin Thạch gia làm chuyện gì, người nhà ta, cũng không quen tật xấu của họ."

" Thạch gia tiểu cô nương đó nhìn qua không tệ lắm, nhưng không nghĩ đến tâm tư lại nặng như vậy. " Âm thị lắc đầu, nói với Ban Họa: " Cô nương có thể nghĩ thông suốt còn tốt, nếu không, đời này chắc chắn sống rất mệt mỏi."

Ban Hằng bĩu môi nói: "Nàng ta không phải là tâm tư nặng, là tâm tư có vấn đề. Có đôi khi ánh mắt nàng ta nhìn tỷ, rất khiếp người đấy."

"Vậy ta cũng không sợ nàng ta. " Ban Họa nhỏ giọng hừ hừ nói: " Trong giấc mơ của ta, nàng ta và Tạ Khải Lâm còn không minh bạch, trên

https://thuviensach.vn

đường Tạ Khải Lâm đưa tập thơ cho nàng ta về bị ngã mù mắt."

"Tạ Khải Lâm hoa tâm mắt chó có gian tình với Thạch gia cô nương?" Ban Hằng nhìn mà than thở, nửa ngày sau mới nói: "Chân ái của hắn ta không phải nữ tử phong trần kia à?"

"Nếu như là chân ái, sẽ không bỏ người ta bên ngoài, tự mình trở về. " Âm thị cũng không thích nghe được tên của Tạ Khải Lâm:"Đương nhiên là chúng ta mắt mù, thay tỷ tỷ con tìm hôn phu như vậy"

"Mẫu thân, chuyện này không thể trách người, lúc trước cũng là chính ta đồng ý cửa hôn sự kia. " Ban Họa cười ôm lấy cánh tay Âm thị: "Lại nói không phải bây giờ tađã đổi một vị hôn phu khác sao?"

Ban Hằng: Tỷ tỷ ruột của ta là ai, đừng nên nói việc đổi vị hôn phu như đang đổi một bộ y phục nhẹ nhàng vậy.

Ban Họa thấy Tề Châu xảy ra chuyện lớn như vậy, bệ hạ hắn là tức giận, kết quả mấy ngày sau, trên triều đình vẫn im lặng như cũ, thậm chí không có bất kỳ người nào nhắc đến Tề Châu.

Nàng không hiểu triều đình, cũng không hiểu chính trị, chẳng qua cảm thấy những bách tính ở Tề Châu chết vì gặp nạn có chút đáng thương.

Trước kia nàng không hiểu cái chết, thế nhưng từ khi nàng thấy giấc mơ kỳ lạ kia, và sau khi tổ mẫu qua đời, nàng đã hiểu thêm về cái chết.

Tử vong, chính là thiên nhân vĩnh cách*, đời này sẽ không còn được gặp lại, rốt cuộc sờ không tới, chỉ có thể dựa vào hồi ức, từng chút từng chút miêu tả dung nhan người đó, khi thời gian dần dần trôi qua, dung mạo trong trí nhớ cũng biến hóa, phai màu, cuối cùng chỉ lưu lại một khuôn mặt mơ hồ.

* người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi bên cửa sổ, nhìn cây lựu bên ngoài viện kia như có chút không sảng khoái, cây tượng nói vừa cấy ghép cây cối sẽ như vậy, nhưng lúc đào cây này lên rất cẩn thận, không làm tổn thương rễ chính, cho nên nhất định còn sống.

Ánh nắng xuyên thấu qua lá cây, trên đất hiện ra đôm đốm vạch sáng, Ban Họa nhịn không được nhớ lại lúc trước, một lúc lâu sau, nàng nói với Như Ý sau lưng: " Như Ý, ngày mai ta muốn đi Chính Đức tự dâng hương, ngươi đi hỏi Thế Tử một chút, hắn muốn đi với ta hay không."

Như Ý thấy thần sắc Quận Chúa có chút hoảng hốt, lo lắng tâm tình nàng không tốt, lúc tìm Ban Hằng, liền thuận miệng nhắc đến thần sắc Ban Hoạ không tốt có chuyện không vui.

Ban Hằng không yên lòng, liền đi theo Như Ý đến viện của Ban Hoạ.

"Tỷ, ngày mai tỷ muốn đến chùa miếu dâng hương à?" Ban Hằng đi vào phòng Ban Hoạ, trong các bảo vật trên kệ cầm một vòng tay tinh xảo lên thưởng thức: "Ta nhớ hình như tỷ không thích đi cùa miếu, nói gì mà bên ngoài chùa miếu có hòa thượng đoán xâm đoán mệnh, xem xét chính là lừa đảo như đạo sĩ."

"Ta không quen nhìn hòa thượng lừa đảo, lại không nói không quen nhìn tất cả hòa thượng " Ban Họa xùy một tiếng: "Ta còn nhìn thấy nhiều binh sĩ lừa gạt tình cảmnữ tử không vừa mắt,chẳng lẽ ta nhìn tất cả nam nhân thiên hạ không vừa mắt luôn à?"

Ban Hằng:...

"Được, tỷ có lý, ta nói không lại tỷ."

Ban Hằng cảm thấy, từ nhỏ đến lớn hắn không có lần nào có thể thắng tỷ hắn, cùng một phụ mẫu sinh ra, tại sao miệng hắn lại đần như thế?

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, khó được một hôm Ban Họa thức thật sớm, xách Ban Hằng còn trong mộng ra, ném vào trong xe ngựa liền ra khỏi thành. Trên đường đi đều là cảnh tượng phồn vinh thịnh thế, Ban Họa vén rèm lên nhìn thấy bách tính ngoài xe ngựa lui tới, không nhịn được nghĩ, coi như Kinh Thành phồn vinh, như vậy nơi khác thế nào?

Nàng lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều, chuyện phí sức này, không thích hợp để nàng suy nghĩ.

Chính Đức tự là chùa miếu nổi danh Kinh Thành, nhưng bởi vì quý tộc Đại Nghiệp càng tin phụng Đạo giáo, liên đới thấy bách tính cũng thích đi những nói như miếu Nguyệt lão, miếu Tống Tử nương nương, cho nên hương hỏa Chính Đức tự cũng không quá hưng thịnh.

Ban Họa và Ban Hằng đến, để nhóm hòa thượng sa di* Chính Đức tự vui vẻ, ngay cả phương trượng cũng tự mình nghênh đón.

*người mới xuất gia

Mặc dù nói người xuất gia hắn là tứ hải đều không, nhưng bọn hắn bây giờ còn chưa chân chính thành Phật, còn phải ăn cơm mặc y phục, cho nên tạm thời vẫn không nên làm đến toàn không.

"Hôm nay lão nạp nghe thấy Hỉ Thước kêu to trên đầu cành, không nghĩ tới đúng là Quận Chúa nương nương và Thế Tử đại giá quang lâm." Phương trượng dẫn tỷ đệ hai người đi Phật giáo lễ, dẫn hai người vào Đại Hùng bảo điện dâng hương, lúc Ban Hoạ đang dâng hương, đúng là phương trượng tự mình tụng kinh gõ mõ cho Ban Họa, có thể nói là phục vụ chu đáo.

Tỷ đệ Ban gia thích nhất người chu đáo, cho nên không chút do dự vung không ít tiền dầu vừng cho phương trượng, lần này phương trượng càng vui vẻ, thậm chí dẫn hai người tới hậu viện uống trà luận thiền.

https://thuviensach.vn

"Trà này là bần tăng dẫn đồ đệ tự mình vào núi hái, không tính là vật gì tốt, mong Quận Chúa nương nương và Thế Tử chớ chê."

"Phương trượng khách sáo quá. " Ban Họa nâng chung trà lên uống một ngụm: "Ta cùng với xá đệ đều không phải người chú trọng, trà tốt và không tốt đều dùng giải khát thôi."

"Quận Chúa thật có hiểu biết, đúng là nhìn thấu thế tục, thẳng tới bản chất. " Phương trượng buông chén trà xuống ống trúc, thấp giọng niệm một câu phật: "Bần tăng thấy thần sắc Quận Chúa tuy nhẹ nhàng, nhưng đuôi lông mày vẫn có vẻ u sầu chưa giải, không biết có tâm sự gì, nếu Quận Chúa không ngại, có thể cùng bần tăng nói một chút, bần tăng có một đôi tai thần, qua tai trái tai phải sẽ ra."

Ban Họa cười lắc đầu: "Trước khi đến quả thực ta có rất nhiều tâm sự chưa giải, nhưng khi nhìn thấy phương trượng, lại uống chén trà này, cứ như ta đã hiểu rõ."

"A di đà phật. " Phương trượng chắp tay trước ngực: "Nếu Quận Chúa nương nương có thể hiểu rõ, cũng là chuyện tốt. Người sống một đời, khó khăn nhất chính là khám phá, không thể khám phá thế tục, cũng chỉ có thể cho mình thêm phiền não."

Ban Họa cười ra tiếng: "Đúng vậy, có một số việc chỉ có thể nhìn, nếu không phá được, vậy cũng chỉ coi là đã trải qua một cơn ác mộng, mộng tỉnh thì không sao."

Phương trượng cười mà không nói, ánh mắt ông nhìn Ban Hoạ như một trưởng lão, để Ban Họa rất khó có tâm tư ghét một người như vậy.

"Quấy rầy phương trượng lâu ngày, tiểu nữ tử cũng nên cáo từ." Ban Họa đặt chén trà xuống, đứng người lên thi lễ với phương trượng: "Phương trượng, nghe nói Phật gia có một loại kinh văn, ngày ngày niệm có thể phù hộ người đã chết có cuộc sống vui vẻ?"

https://thuviensach.vn

"Phật độ chúng sinh."

Ban Họa cười cười: "Bởi vì chúng ta sinh ra đã khổ?"

Phương trượng chậm rãi lắc đầu: " Lời này của Quận Chúa lại sai rồi, không khổ sao có ngọt?"

Ban Họa đưa ra hai tấm ngân phiếu, hai tay dâng trên bàn: "Vậy thì mong nhóm cao tăng quý tự, vì chúng sinh niệm kinh văn một lần, mong kiếp sau họ được bình an vô tai, ngọt nhiều hơn khổ."

"Quận Chúa nương nương nhân thiện." Nụ cười phương trượng hiền hoà: " Bần tăng thay chúng sinh cám ơn Quận Chúa nương nương."

Ban Họa thản nhiên nói: "Ta chỉ giả nhân giả nghĩa thôi."

"Lời của Quận Chúa sai rồi, làm việc thiện chính là thiện tâm, sao lại nói thật giả?"

Trước lời nói tốt của phương trượng, Ban Họa rốt cuộc hiểu vì sao rất nhiều người Đại Nghiệp đều không tin Phật giáo, Phật giáo còn có thể truyền khắp các nơi Đại Nghiệp.

Đại khái... Do bọn họ thật biết nói chuyện, mỗi một câu đều khiến lòng người vui vẻ, không nhịn được nghĩ thêm một chút tiền hương hỏa.

Đưa tiễn tỷ đệ Ban gia xong, phương trượng trở lại sau sương phòng, gõ cửa phòng một cái: "Bá gia, nữ khách hành hương đã đi."

Một người mặc cẩm bào màu trắng, công tử như ngọc eo buộc ngọc bội từ sau cửa đi ra. Y đi đến ghế đá Ban Họa vừa ngồi qua ngồi xuống, ngẩng đầu nhàn nhạt mà nhìn hòa thượng đầu trọc duy trì mỉm cười, không mở miệng nói chuyện.

https://thuviensach.vn

" Vị hôn thê Bá gia đúng là một cô nương tốt. " Hòa thượng thi lễ với y, lại phàm gian tục lễ: "Chúc mừng Bá gia, tìm được nương tử như ý."

"Ta chỉ nghe qua thế nhân chúc mừng nữ tử tìm được lang quân như ý, cách nói này của ngươi ngược lại khó có được."

"Ước chừng là trong mắt bần tăng, chúng sinh đều bình đẳng."

Nam nhân nghe vậy khẽ cười một tiếng, hình như xem thường lời hoà thượng này, y bưng chén trà đã hơi nguội uống một ngụm: "Nói đi, vì sao ngươi mời ta đến?"

Hòa thượng nhìn chén trà trong tay y, cười cười.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Edit: Đào Sindy

"Mấy tháng không gặp, ngược lại Bá gia khác xưa rồi. " Hòa thượng lấy chén khác, châm thêm trà nóng để trước mặt Dung Hà: "Mời dùng chậm."

"Không cần phải khách sáo. " Dung Hà cầm ấm trà qua, trực tiếp rót nước trà vào cái chén trong tay: "Nàng do ngươi cố ý dẫn tới?"

"Bá gia, nếu bần tăng có năng lực lớn như vậy, không cần ở trong chùa này rồi?" Hòa thượng thấy Dung Hà không uống trà mình rót, duỗi tay cầm chén trà kia tự uống một hớp: " Hôm nay đột nhiên Phúc Nhạc Quận Chúa tới chơi, bần tăng còn kinh ngạc hơn Bá gia."

Bầu không khí lập tức an tĩnh xuống, Dung Hà nhìn hòa thượng không giống hòa thượng trước mắt: "Chuyện của ta nàng không biết, sau này ngươi ở trước mặt nàng, phải cẩn thận một chút."

"Bá gia yên tâm, nàng đối với bần tăng mà nói, chỉ là một vị khách hành hương hào phóng mà thôi. " Hòa thượng có vẻ hơi vô lại: " Lương thực trong miếu hòa thượng không dư nhiều, toàn bộ mấy chục miệng ăn từ trên xuống dưới đều nhờ những khách hành hương có tiền này nuôi, bần tăng cũng không dám đắc tội."

https://thuviensach.vn

"Được rồi, ở trước mặt ta không cần phải nói những lời xã giao này. " Dung Hà đặt chén trà xuống: " Đến tột cùng ngươi phát hiện được gì?"

Hòa thượng dùng ngón tay chấm nước trà trên bàn viết một chữ nhị.

"Quyền thế động nhân tâm, vị này ngồi không yên."

Dung Hà xùy cười một tiếng: "Người hoàng gia vốn như thế, đây cũng không tính là chuyện lớn kinh thiên động địa gì. Đương kim càng thích Thái Tử, trong long hắn ta biết rõ. Hôm nay ngươi đến, là vì nói với ta chuyện này?"

Trên mặt hòa thượng mọc đầy nếp nhăn mỉm cười độ lượng: "Bá gia cần gì phải gấp gáp, coi như bần tăng tìm ngươi đến luận thiền đàm kinh là được."

"Ta từ không tin phật, cũng không tin thần. " Dung Hà khẽ cười một tiếng: "Ngươi muốn cùng ta nói chuyện gì?"

"Bần tăng muốn nói với ngươi về Phúc Nhạc Quận Chúa."

Đuôi lông mày Dung Hà khẽ nhúc nhích, không nói gì.

"Phúc Nhạc Quận Chúa là một cô nương tốt hiếm có, nhưng bần tăng thấy, lúc này không phải là lúc thành hôn tốt nhất của Bá gia. " Hoà thượng nói lời từ chối nhưng nụ cười trên mặt vẫn ấm áp như xuân: " Trên người Phúc Nhạc Quận Chúa mang theo huyết mạch hoàng thất Tưởng thị, vô ích với đại nghiệp của Bá gia. Nhà nàng nhìn như hiển hách, lại là gác xép lơ lửng, cũng không thể giúp Bá gia được nhiều, bần tăng không biết, vì sao ngài vội vàng định hôn thê như vậy?"

"Như vậy theo đại sư, ai mới là người chọn lựa thích hợp nhất?" Dung Hà nhíu mày, y cười như không cười mà nhìn hòa thượng.

https://thuviensach.vn

"Tất nhiên là không thành hôn. " Hòa thượng nhìn thẳng vào hai mắt Dung Hà: "Hiện tại Bá gia chọn thành hôn, là lựa chọn không lý trí. Nghe Bá gia đính hôn với Quận Chúa Ban gia, bần tăng hết sức kinh ngạc, không giống như chuyện Bá gia ngươi phải làm bây giờ."

"Đại sư là người xuất gia, cần gì phải cân nhắc những tục sự hồng trần này. " Dung Hà đứng dậy đi đến dưới một cây dương: "Ta không hy vọng sau này đại sư gọi ta tới, là vì đàm luận mấy chuyện không quan trọng này."

Nụ cười trên mặt hòa thượng dần dần tản đi, ánh mắt trở nên nghiêm túc hẳn: "Bá gia, ngươi thích vị Quận Chúa này rồi?"

Nam nhân đứng dưới tàng cây không quay đầu lại, cũng không đáp lại.

Hòa thượng nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực niệm một câu phật:"Là bần tăng nhiều chuyện rồi, chỉ mong Bá gia không hối hận vì ngày hôm nay."

"Đại sư. " Dung Hà quay đầu nhìn hòa thượng: "Ta cảm tạ đại sư bằng lòng giúp ta một chút sức lực, nhưng có mấy lời ta chỉ nói một lần. Phúc Nhạc Quận Chúa là ta cầu được, cho dù không hợp, cũng là ta không hợp với nàng, không liên quan gì đến nàng."

Hòa thượng mở mắt ra, sau một lúc lâu chậm rãi lắc đầu: "Thôi thôi thôi, Bá gia đã nói đến vậy, bần tăng không dám nhiều lời."

Dung Hà vắt chéo tay sau lưng, một lúc lâu sau mở miệng nói: "Nhị Hoàng Tử và người nhà họ Nghiêm âm thầm cấu kết với nhau, Thạch gia đắc ý quên hình, trong lòng đương kim đã có bất mãn, ngại mặt mũi Thái Tử mà ẩn nhẫn không bộc phát. Nhưng... Nghiêm gia phải phục lên."

https://thuviensach.vn

Gió xuân nổi lên, mang theo tiết lạnh đầu xuân, thổi khắp cả Kinh Thành.

Ngay trong lúc mọi người nghĩ Thạch gia sẽ trở thành người nắm giữa một nửa triều chính Đại Nghiệp, thì đương kim bệ hạ đột nhiên nhớ tới chỗ tốt của Nghiêm gia, liên tiếp lộ ra sắc mặt tốt với Nghiêm Huy trên triều đình, thậm chí có chuyện quan trọng đều giao cho Nghiêm Huy xử lý.

Người có mắt đều có thể nhìn ra, Nghiêm Huy phục sủng rồi.

Có lẽ bởi vì một thời gian trước nhận quá nhiều vắng vẻ, cho dù Nghiêm Huy được Đế Vương trọng dụng, cũng nơm nớp lo sợ, không dám đắc ý chút nào, thậm chí cắt đứt lui tới với Thái Tử. Ngày xưa Nghiêm gia và phe phái Thái Tử âm thầm lui tới, thường hay vì Thái Tử bày mưu tính kế, nhưng lúc Nghiêm gia thất thế, Thái Tử cũng không giúp Nghiêm gia nói tốt trước mặt bệ hạ, thậm chí trên tình cảm hơi có xu thế về Ban gia, cho nên Nghiêm Huy đã sớm buồn lòng với Thái Tử.

Nghiêm Huy thấy, ông đối với Thái Tử không có có công lao cũng cũng có khổ lao, vì sao Thái Tử tuyệt tình đến vậy? Ông hết lần này tới lần khác đã quên, Ban gia cũng là thân thích Thái Tử, thậm chí Trưởng Công Chúa còn là trưởng bối Thái Tử thực tình tôn trọng, trọng lượng Nghiêm Huy trong lòng Thái Tử, sao hơn được Ban gia? Lần này Thái Tử không cùng những người khác bỏ đá xuống giếng với Nghiêm gia, đã là trái với chuẩn tắc bình thường Thái Tử hay làm, bởi vì hắn thấy, ân oán giữa Nghiêm gia và Ban gia, quả thật là Nghiêm gia sai rồi.

Nhưng đối với việc Nghiêm gia thức thời rời xa Thái Tử, Vân Khánh Đế vẫn rất hài lòng. Ông muốn Thái Tử trở thành một người thừa kế xuất sắc, không muốn để hắn thoát ly khống chế của ông sớm, ngự trị trên ông, cho nên hiện tại rất đúng lúc.

Người tuổi càng lớn, lại càng e ngại già đi.

https://thuviensach.vn

Tình phụ tử giữa ông và Thái Tử, cũng càng thêm phức tạp.

Ba tháng sau,Lương Đệ của Thái Tử sinh hạ một nữ, Lương Đệ sinh con không lâu sau bị băng huyết mà chết, thế là đứa bé thứ nhất của Thái Tử liền nuôi dưỡng dưới trướng Thái Tử Phi. Mặc dù người phe Thái Tử có chút thất vọng đây không phải một nhi tử, nhưng người Thạch gia lại nhẹ nhàng thở ra, nếucó trưởng tử cản trước mặt bọn họ, không phải chuyện tốt với Thái Tử Phi.

Ngày tắm ba ngày*, bởi vì trên người Ban gia có hiếu, cho nên không tiến cung chúc mừng Thái Tử, nhưng phái Thường ma ma tiến cung, thay bọn họ cho hoàng tôn nữ thêm bồn.

* theo tục lệ cũ, trẻ sơ sinh đến ngày thứ ba thì tắm

Thái Tử thích nữ nhi này vô cùng, thấy người Ban gia không tới, còn cố ý hỏi thăm Thường ma ma một phen, nghe rõ lí do, thở dài, thưởng mấy thứ cho Thường ma ma liền để bà lui xuống.

"Ta không phải người chú trọng tục lễ, biểu thúc vàbiểu thẩm thật sự quá để ý rồi." Thái Tử nhớ khi còn bé, biểu thúc dẫn hắn đi dưới cây móc tổ chim, bắt ve cho hắn chơi, đây là trong số tuổi thơ quy cũ, hồi ức nhẹ nhõm không nhiều.

"Điện hạ, Ban gia là hiểu quy củ. " Thái Tử Phi thấy thần sắc Thái Tử có chút thất vọng, liền cười khuyên nói: " Tiểu nha đầu mới hơi lớn, vẫn nên tránh bị va chạm, tránh mang đến uế khí không tốt với hài tử."

Sắc mặt Thái Tử có chút không dễ nhìn: "Cô tổ mẫu cả đời vì hoàng gia, cho dù đã qua đời, lão nhân gia bà cũng phù hộ nữ nhi chúng ta sống lâu trăm tuổi, há lại hại nàng?"

"Điện hạ, đây là quy củ trong cung, trên người để tang..."

https://thuviensach.vn

"Ngươi và hài tử về phòng nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài." Thái Tử đứng người lên, giọng nói có chút lạnh, nhìn cũng không nhìn Thái Tử Phi, liền ra cửa.

Thái Tử Phi ngơ ngẩn, muốn mở miệng dặn dò Thái Tử mặc thêm y phục, bên ngoài có chút lạnh, thế nhưng quay đầu thấy tay hài tử nắm tã lót ló ra, tất cả lực chú ý của nàng ta đều đặt trên người hài tử, lời định nói, cũng bị nàng ta quên sau đầu.

Thái Tử quay đầu thấy Thái Tử Phi cúi đầu dỗ hài tử, cuối cùng thở dài, khom người ra khỏi viện.

"Quốc công gia, phu nhân. " Thường ma ma trở lại Ban gia, sau lưng còn đi theo mấy thái giám phụng lễ Đông cung.

Mấy thái giám bái kiến người Ban gia xong, liền lấy lễ vật Thái Tử chuẩn bị ra. Những lễ vật này chuẩn bị rất tận tâm, ngay cả hộp quà cũng không khỏi tinh mĩ.

"Thái tử điện hạ quá khách sáo, sao nhận được những thứ này." Ban Hoài liên tục cám ơn, cho những tiểu thái giám này mỗi người một hầu bao, mới bảo quản gia đưa bọn họ ra ngoài.

Đợi đám tiểu thái giám rời đi, Âm thị để Thường ma ma ngồi xuống: "Ma ma, Thái Tử ổn chứ?"

"Nô tỳ thấy khí sắc Thái Tử cũng không tệ lắm, vô cùng yêu thích hoàng tôn. " Thường ma ma ngồi trên ghế, có chút khom người nói: " Nghe nói mọi người không thể đi, Thái Tử rất thất vọng, cho nên bảo người đưa lễ tới."

"Thái Tử là một người nhân đức." Âm thị quay đầu nhìn nữ nhi, dưới đáy lòng thầm thở dài một hơi, nếu Thái Tử có thể an an ổn ổn ngồi lên hoàng vị thì tốt.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, trong lòng Thái Tử điện hạ nhất định ghi nhớ mọi người. " Thường ma ma nhớ tới phương thức ở chung giữa Thái Tử và Thái Tử Phi, nhỏ giọng nói: " Nhưng nô tỳ muốn nói thêm một câu, giữa Thái Tử Phi và Thái Tử, chỉ sợ chung đụng không quá hòa hợp."

"Sao lại như thế?" Âm thị kinh ngạc nhìn Thường ma ma: "Không phải Thái Tử vô cùng kính yêu Thái Tử Phi à, bên người ngoại trừ hai Lương Đệ Hoàng Hậu ban thưởng, thì không có người khác mà? Trong đó một Lương Đệ sinh hoàng tôn nữ rồi mất, làm sao giữa bọn họ không tốt?"

"Sự hoà hợp giữa phu thê, ít nhiều nô tỳ cũng nhìn ra được, tỉ như Công Chúa Điện Hạ và Phò Mã, còn có Quốc Công gia và phu nhân, đều là phu thê ân ái hiếm có, về phần Thái Tử và Thái Tử Phi..." Thường ma ma lắc đầu: "Chỉ sợ hai người không được như tin đồn bên ngoài."

"Chuyện riêng của hoàng gia, chung quy chúng ta chen miệng vào không lọt. " Mặc dù Âm thị có không ít hảo cảm với Thái Tử, nghe Thường ma ma nói vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

"Thái Tử Phi không phải đại tiểu thư Thạch gia sao" Ban Hoạ ở bên cạnh nghe nửa ngày chợt mở miệng nói: " Con nhớ tính cách nàng ta hiền lành đoan trang, Thái Tử biểu ca tính cách ôn hòa nhân thiện, hai người bọn họ hẳn rất hợp mới đúng."

Đại tiểu thư Thạch gia với Ban Hoạ xem ra, là một đại tiểu thư đúng nghĩa, khí độ bất phàm, cử chỉ ưu nhã, dù cho nàng không thích Nhị tiểu thư Thạch gia, cũng tìm không ra sai lầm của đại tiểu thư Thạch gia. Dung mạo đại tiểu thư Thạch gia so sánh với Nhị tiểu thư, phải kém hơn mấy phần, nhưng hai tiểu thư Thạch gia đứng chung một chỗ, mọi người để ý tới đầu tiên nhất định là đại tiểu thư Thạch gia, mà không phải Thạch Phi Tiên.

https://thuviensach.vn

Đại tiểu thư Thạch gia giống như trân châu trân quý, đẹp đến mức ôn hòa mà không loá mắt, nhưng khiến người ta gặp sẽ cảm thấy dễ chịu, với hiểu biết của nàng với Thái Tử, hắn nên thích loại nữ tử này.

Nhưng Thường ma ma nhìn người cực chuẩn, nếu không phải giữa Thái Tử và Thái Tử Phi tồn tại vấn đề, với tính tình cẩn thận của Thường ma ma, tuyệt đối sẽ không mở miệng, cho nên Ban Họa không thể không tin tưởng, cặp phu thê tôn quý thứ nhì Đại Nghiệp, xảy ra vấn đề.

"Đứa nhỏ ngốc, loại chuyện tình cảm này, có đôi khi rất khó nói đấy. " Âm thị cười cười: "Nam nữ thiên hạ đi với nhau, không phải cứ có tình cảm là tốt."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Edit: Đào Sindy

Ban Họa nghe Âm thị nói như vậy, lắc đầu: "Vậy Thái Tử không thích nàng sao?"

Lúc trước có mấy người ứng tuyển Thái Tử Phi, là Thái Tử kiên trì chọn Thạch thị, nếu như không phải có tình cảm, Thái Tử cần gì phải kiên trì như vậy?

"Có một số phu thê ngay từ đầu là oan gia, sau đó lại thành oan gia vui vẻ, có một số phu thê ngay từ đầu tình sâu như biển, cuối cùng cả hai nảy sinh chán ghét. " Âm thị nghĩ đến nữ nhi đã đính hôn với người khác, liền có ý nói thêm vài lời với nàng: "Cho dù tình cảm tốt, nhưng ở chung không tốt, cuối cùng cũng sẽ bị hao mòn hầu như không còn. Người thông minh, chú trọng nhân tâm."

Ban Họa nghĩ: "Ý của người là, sau khi con thành thân, nên nắm lấy trái tim Dung Bá gia?"

"Vi nương nói đúng, người khác trân quý thì tốt, nhưng cũng đừng vì yêu mà hèn mọn " Âm thị đau lòng sờ lên đỉnh đầu Ban Họa: "Thân là nữ nhi, cũng nên yêu bản thân hơn một chút. Nữ nhân thông minh, phải học cách làm cho nam nhân tiếc thương con như bản thân họ."

"Ừm" Ban Hoài ở bên cạnh gật đầu:"Như ta yêu quý mẫu thân con."

https://thuviensach.vn

Nam nhân thông minh, lúc đối mặt với nữ nhân mình quý mến, nhất định không thể quá cần mặt mũi, đây không phải sợ vợ, là yêu. Luôn có người cảm thấy, dỗ ngon dỗ ngọt vô dụng, yên lặng làm thì tốt, Ban Hoài đối với việc này khịt mũi coi thường. Nam nhân tốt không chỉ yên lặng nỗ lực, còn phải biết dỗ nữ nhân vui vẻ, không phải nữ nhân gả cho ngươi, sinh con dưỡng cái lo liệu việc nhà, liền cầu ngủ cạnh mình là cọc gỗ hay cặn bã?

Ban Hoài ôm loại tư tưởng giác ngộ này, tự nhận mình là nam nhân tốt nhất Đại Nghiệp, cứ việc người khác không thừa nhận, nhưng ông vẫn có tự tin như cũ.

"Mẫu tử chúng ta nói chuyện, ông chớ xen mồm." Mắt Âm thị nhìn trà trước mặt ông, lại nói: " Uống trà lạnh, cẩn thận dạ dày lại không thoải mái."

"Ai!" Ban Hoài lên tiếng, ngoắc tay bảo hạ nhân đổi một chén trà cho mình.

Ban Hoạ và Ban Hằng yên lặng nhìn phụ mẫu, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, lộ ra một nụ cười hiểu rõ.

"Đến đây, hai mẫu tử chúng ta ra sau viện nói chuyện. " Âm thị đứng người lên, nói với Ban Họa: " Trong vườn hoa nở, đúng lúc để con và ta đi dạo cùng nhau."

Ban Họa nghe lời đứng người lên, đi theo sau lưng Âm thị.

Sau khi tước vị Ban Hoài thăng lên làm Quốc Công, một số cửa bị khoá đã mở ra. Đây là một toà phủ đệ xây dựng theo phẩm cấp Quốc Công, Hoàng Đế giao nó cho Ban gia, cũng coi như đền bù tổn thất, nhưng người Ban gia đem về, lấy một số thứ sai quy chế, lại khóa cửa viện, mới thanh thản ổn định ở lại.

https://thuviensach.vn

Nhân khẩu Ban gia không nhiều, dứt khoát chụm mấy cửa và sân vườn lại, tu bổ thành một vườn hoa lớn. Mặc dù người trong nhà đều không chú trọng, nhưng bọn họ có tiền, cho nên mời hạ nhân tới xử lý khu vườn xinh đẹp, không có việc gì tới đi dạo viện một vòng, tâm tình cũng vui vẻ hẳn ra.

"Họa Họa, con thật sự đồng ý gả cho Thành An Bá?" Chỉ cần nhớ tới hôn sự giữ nữ nhi và Dung Quân Phách, Âm thị đã cảm thấy không an tâm trong lòng, luôn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, thế nhưng hết lần này tới lần khác bà lại nói không ra không đúng ở đâu.

"Sao vậy?" Ban Họa không hiểu nhìn Âm thị: "Mẫu thân, có phải người không thích Thành An Bá?"

Âm thị lắc đầu: "Ta không có ý kiến với Thành An Bá, chỉ là lo lắng con gả cho hắn, cuộc sống mai sau không ổn."

"Không tốt con liền về nhà ngoại. " Ban Họa không để ý lắm nói: " Dù sao mọi người cũng sẽ không bỏ mặc con."

"Đứa nhỏ ngốc, hôn nhân đại sự, há có thể xem như trò đùa?" Âm thị thấy nữ nhi thoáng hơn cả mình, tự mình nói nhịn không được cười rộ lên theo: "Con đó, lúc nào mới có thể khiến vi nương yên tâm?"

" Thật hơi khó, chờ con tám mươi tuổi, người một trăm tuổi, người cũng không yên tâm về con đâu. " Ban Họa nắm tay áo Âm thị lắc lắc: "Ai bảo con là nữ nhi người chứ?"

"Một trăm tuổi?" Âm thị lắc đầu:"Ta không muốn sống lâu như vậy, ngại cả người."

"Ai dám ghét bỏ người, nhà có một người già, như có một bảo vật. " Ban Họa nắm chặt tay Âm thị: "Mẫu thân, người phải theo giúp con cả đời."

https://thuviensach.vn

"Được được được, bên con cả đời." Âm thị chỉ trán Ban Hoạ:"Lớn như vậy, còn nũng nịu với ta, biết xấu hổ hay không?"

"Ở trước mặt mẫu thân, ta vĩnh viễn là trẻ con." Ban Họa cười hì hìnói: " Không xấu hổ, không có chút xấu hổ nào."

Trước đại hôn Nhị Hoàng Tử ba ngày, năm Dung Hà gần hai mươi ba được điều nhiệm làm Lại bộ Thượng thư, cả triều xôn xao, có người cho rằng Dung Hà còn quá trẻ, không chịu nổi trách nhiệm này.

"Xưa đã có Tể Tướng tám tuổi, tiền triều có Trạng Nguyên chín tuổi, vì sao triều ta không thể có một Thượng Thư hai mươi ba tuổi?" Hộ bộ Thượng thư Diêu Bồi Cát nói: "Từ nhỏ Thành An Bá đã có kỳ tài, sau khi vào triều, làm việc cẩn trọng, được bệ hạ nhiều lần ngợi khen, chẳng lẽ chư vị đại nhân nghĩ quan viên triều ta không bằng triều trước sao?"

"Diêu đại nhân, cũng không thể nói như vậy, đứa bé tám tuổi làm Tướng là bởi vì đúng lúc hắn gặp loạn thế, trạng nguyên chín tuổi tiền triều, chưa hẳn tốt, triều ta phồn vinh hưng thịnh, bốn biển thái bình, không cần học triều họ?"

"Thế nhưng Thành An Bá có kỳ tài, sau khi trưởng thành có đại tài, vị đại nhân này sao lại phản đối Thành An Bá, còn lấy hiện tại, lớn chưa hẳn tốt đến phản bác ta, hay ngươi có tự tin làm tốt hơn so với Thành An Bá, cho nên mới nói chuyện này?"

"Ngươi, ngươi..."

Vị quan viên bị Diêu Bồi Cát ép không thành câu, hồi lâu mới nói: "Ngươi đang cưỡng từ đoạt lý."

"Ôi nha, đây là tranh luận nhưng nói người ta là cưỡng từ đoạt lý. " Hầu Gia nhàn tản đứng ra nói xoáy: "Xem ra vị đại nhân này ăn khớp chính

https://thuviensach.vn

là, ai nói không lại ta, chính là tài hoa không bằng ta, ai nói hơn ta, thì chính là cưỡng từ đoạt lý. Thật là có ý tứ, có ý tứ."

"Cũng không phải, theo chúng tathấy, Thành An Bá làm Lại bộ Thượng thư rất tốt. Thành An Bá làm người đoan chính, lúc kiểm tra đánh giá công trạng quan viên, cũng theo công bằng mà làm, đây không phải là là một chuyện tốt sao?" Một Bá gia nhàn tản khác cũng đứng dậy, cùng Hầu Gia kẻ xướng người hoạ, thật giống như ai phản đối Dung Hà làm Lại bộ Thượng thư đều là làm quan không được khá, chột dạ mới không cho Dung Hà nhậm chức đấy.

Những huân tước nhàn tản này ngày thường ở đại triều hội không mấy mở miệng, hôm nay mấy người này vậy mà một xướng một họa giúp Dung Hà nói chuyện, dẫn tới những các quan văn giao hảo với Dung Hà liên tiếp ghé mắt, những hoàn khố này hôm nay thế nào, thiên hạ hồng vũ hay là đầu óc xảy ra vấn đề, vậy mà lại ra giúp bên họ nói chuyện?

Người có đầu óc linh hoạt đột nhiên nghĩ đến, mấy hoàn khố này bình thường có giao hảo cùng Ban Hoài, Ban Hoài bởi vì có hiếu kỳ nên không vào triều, nhưng mấy hoàn khố này đều đến đại triều hội, muốn đến tìm chút cảm giác tồn tại đây mà.

Hôm nay đang... Giúp đỡ con rể tương lai của Ban Thuỷ Thanh tìm lại mặt mũi?

Đám công tử bột ăn khớp rất đơn giản, tất cả mọi người là cá mè một lứa, có rượu ngon cùng dùng chung, có đại nạn liền phần ai nấy bay, nhưng đủ khả năng giúp một tay, bọn họ vẫn có thể giúp đỡ. Nói thí dụ như giúp đỡ con rể tương lai Ban Hoài đứng vững, thuộc về phạm vi đủ khả năng.

Nếu bàn về mồm mép công phu, quan văn chững chạc đàng hoàng không phải đối thủ của những hoàn khố này? Cũng không lâu lắm, quan

https://thuviensach.vn

viên phản đối Dung Hà làm Lại bộ Thượng thư, liền bị đám công tử bột dẫn tới trong khe, nhao nhao im miệng.

Ngươi nói Thành An Bá muốn làm Lại bộ Thượng thư không? Không quan trọng, quan trọng là... Bọn họ không thểbại bởi miệng của mấy hoàn khố, chuyện này thật mất mặt mà?

Là quan văn thì không thể sợ, xắn tay áo lên!

Lúc chiến tranh quan văn và quan văn, biến thành chiến tranh quan văn và hoàn khố, nhìn điệu bộ này, còn là hoàn khố chiếm ưu thế.

Thời khắc mấu chốt, đám quan chức triều Đại Nghiệp, rốt cục lần đầu tiên nhìn thẳng vào lực lượng hoàn khố.

Vân Khánh Đế sớm đối với mấy người không có việc gì liền chít chít oa oa, các loại lời của quan văn thật thì khó nghe dính lại nhau, nhưng ông là một Hoàng Đế thích sĩ diện, một người coi trọng thanh danh Hoàng Đế, cho nên khi quan văn nói lời khó nghe, còn không thể không giả bộ như "Ái khanh ngươi nói đạo lý hay lắm, trẫm tiếp nhận đề nghị của ngươi".

Nhận chân cả nhà ngươi ấy, mỗi lần thậm chí Vân Khánh Đế nghĩ chiếu vào những quan văn không có mắt này nói xong, vậy mà ông nhịn được.

Cho nên ông thích người Ban gia, bởi vì người Ban gia từ trước tới giờ không đối nghịch với ông, từ trước tới giờ cũng không ra vẻ thanh cao, được ông ban thưởng vui vẻ vô cùng, đây mới là triều thần khiến người ta thư thái, ông thích ban thưởng cho thần tử như thế, nhìn ánh mắt bọn họ vừa sùng bái vừa vui mừng, mỗi ngày ông đều có thể ăn thêm nửa bát cơm.

Mắt thấy những hoàn khố khiến mấy quan văn ông ngứa mắt tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, trong lòng Vân Khánh Đế rất hưởng thụ, trên mặt lại cau mày, một bộ không vui. Cho đến khi một quan văn râu ria hoa râm

https://thuviensach.vn

giận quá mức, bịch một tiếng ngã trên đất, Vân Khánh Đế mới bảo người đi gọi thái giám, thuận tiện nói: "Chư vị ái khanh không cần nhiều lời, trẫm nghĩ Dung khanh rất thích hợp với chức Lại bộ Thượng thư, bãi triều."

Chúng quan viên nhìn quan viên bị thái giám khiêng ra, cho ông ta một ánh mắt đồng tình, đây xem là không khí hay bạch khí?

Lại quay đầu nhìn Dung Hà, trên mặt không có vẻ đắc ý gì, cũng không lộ ý phẫn nộ. Ngay lúc mọi người nghĩ y sẽ cố ý tránh hiềm nghi, rời đi đầu tiên, y lại bắt đầu di chuyển.

Nhưng không phải đi ra ngoài, mà đi đến một hướng khác.

"Đa tạ chư vị vì văn bối nói thẳng. " Dung Hà đi đến trước mặt mấy lão hoàn khố cà lơ phất phơ, hành đại lễ văn bối với họ: "Văn bối nhất định sẽ không để chư vị tiền bối thất vọng."

Chúng quan viên cảm khái, Dung Bá gia quả thật chính trực, không sợ người khác nói xấu, làm chuyện mình muốn làm, đi đường mình muốn đi.

"Dung Bá gia khách sáo rồi. " Một vị Hầu Gia vỗ vai trái của y: "Ngươi là con rể tương lai của lão Ban, chúng ta không giúp ngươi thì giúp ai?"

"Cũng không phải." Một vị Bá gia vỗ vai phải Dung Hà, còn nắm chặt vai y lắc lắc: "Làm rất tốt, tranh thủ một năm ngồi vững lên vị trí Thượng Thư, năm năm sau thăng chức làm Tướng gia."

Chúng quan viên cùng nhau ghé mắt, Nghiêm Tướng gia và Thạch Tướng gia lúc này còn chưa đi sao.

"Chúc mừng Dung Bá gia lên chứ. " Thạch Sùng Hải đi đến trước mặt Dung Hà, thoáng chắp tay với y: "Tuổi còn trẻ đã có thành tựu thế này, Dung Bá bá gia tiền đồ vô lượng."

https://thuviensach.vn

"Không dám, được bệ hạ hậu ái mà thôi." Dung Hà trả lại một đại lễ.

Bọn họ đều hiểu lẫn nhau, quan viên vừa rồi phản đối y đảm nhiệm Lại bộ Thượng thư, phần lớn đều là người bên Thạch Sùng Hải, Thạch Sùng Hải mặt ngoài chúc mừng Dung Hà, nội tâm chưa chắc vui vẻ bao nhiêu.

"Dung Bá gia khiêm tốn, nếu ngươi không có năng lực, làm sao có thể để Diêu đại nhân lão luyện thành thục nói tốt vì ngươi?" Thạch Sùng Hải tức nhất vẫn là Diêu Bồi Cát, người này đáng lẽ phụ thuộc dưới tay ông ta, không nghĩ tới hôm nay vậy mà giúp đỡ Dung Hà nói chuyện.

Ông thà rằng quyết liệt cùng Thạch gia, cũng phải giúp Dung Hà nói chuyện, thật không biết Dung Hà quá có thủ đoạn, hay là trước kia Diêu Bồi Cát đang vui đùa với ông ta?

Thật sự là can đảm.

"Vấn đề này rất đơn giản. " Hầu Gia hoàn khố cắt ngang Thạch Sùng Hải:"Bởi vì dáng dấp Dung Bá gia đẹp mắt, còn có tài hoa, làm người khác ưa thích thì nên thế."

Thạch Sùng Hải không nghĩ tới mấy hoàn khố này cũng dám cản trở ông ta, lập tức lạnh nhạt nói: "Vậy Hầu Gia hẳn nên học Dung Bá gia, làm người khác ưa thích hơn chút."

"Ta cao tuổi rồi, làm người khác ưa thích có hữu dụng gì, trở về làm sao bàn giao cùng phu nhân?" Hầu Gia hoàn khố lắc đầu thở dài: "Năm tháng không tha người, năm đó ta cũng là mỹ nam tử nổi danh Đại Nghiệp."

Thạch Sùng Hải đột nhiên phát hiện, người có giao hảo tốt với Ban gia, đều là người bị bệnh thần kinh.

https://thuviensach.vn

Ông liếc qua Dung Hà, không biết khi nào thì y bị những người này truyền nhiễm?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Edit: Đào Sindy

Đám công tử bột cãi nhau thắng mấy quan văn kia, tâm tình rất tốt kề vai sát cánh đi tìm thú vui. Chỉ sợ cơn tức trong đầu Thạch Sùng Hải còn chưa tiêu tan, bọn họ đã quên chuyện này ra sau đầu.

Cũng may những ngày này mặc dù Thạch Sùng Hải có chút đắc ý vênh váo, nhưng đầu óc còn chưa hồ đồ, ông ta biết có đấu khẩu lại lần nữa với đám công tử bột này cũng vô dụng, liền quay đầu nói với Dung Hà: "Ngược lại quên chúc mừng Dung Bá gia chuyện tốt đi đôi."

"Đa tạ Tướng gia." Dung Hà cười đáp ứng.

"Bá gia tuổi còn trẻ, còn có Nhạc Gia giúp đỡ, chuyện thật tốt."

Lời này đang cười nhạo Dung Hà dựa vào Ban gia mới ngồi lên chức vị Lại bộ Thượng thư, cũng đang cười nhạo Ban Họa không phải là lương phối, Dung Hà vì đường làm quan mới đính hôn với dạng nữ tử này.

Có đôi khi châm ngòi ly gián quá mức rõ ràng, rất nhiều người đều biết ông ta đang khích bác ly gián, nhưng vẫn sẽ bị ảnh hưởng, trở thành một cây gai trong lòng. Câu nói này của Thạch Sùng Hải không có hảo ý, phàm là người trẻ tuổi có chút kiêu ngạo nghe nói như thế, đều sẽ có cảm giác bị xem thường sỉ nhục.

https://thuviensach.vn

Dung Hà nghe vậy cườithở dài với Thạch Sùng Hải, khắp khuôn mặt đầy cảm kích: "Đa tạ Thạch Tướng, có thể đính hôn cùng Phúc Nhạc Quận Chúa, thật là vãn bối trèo cao rồi."

Thạch Sùng Hải cười lạnh, hay cho một tên ngụy quân tử giỏi diễn trò.

Dung Hà và Phúc Nhạc Quận Chúa đính hôn là chuyện gì xảy ra, ông ta đã sớm hỏi thăm rõ ràng. Nhưng trước khi Trưởng Công Chúa chết, chọn đại một cặp uyên ương, Hoàng Đế tự giác thua thiệt Ban gia, liền để Dung Hà đi Ban gia cầu hôn, người bị từ hôn ba lần, tới đính hôn Phúc Nhạc Quận Chúa có thanh danh không tốt lắm.

Hiện tại bệ hạ thăng nhiệm Dung Hà làm Lại bộ Thượng thư, chỉ sợ một phần nguyên nhân là đền bù tổn thất "tiền bán mình"cho Dung Hà.

Trên đời có mấy nam nhân có thể chịu được nhục nhã như thế, Dung Hà và Ban gia sớm muộn cũng sẽ xuất hiện mâu thuẫn. Người Ban gia sử dụng con rể này tận tâm tận lực, người không có phụ mẫu, còn để bằng hữu giúp đỡ, cũng không biết người con rể tương lai này có thể làm gì?

Dung Hà đưa mắt nhìn Thạch Sùng Hải đi xa, sửa sang áo choàng trên người, không nhanh không chậm đi ra đại điện, nhưng không phải y xuất cung, mà là đi Đại Nguyệt cung.

Vân Khánh Đế nhìn thấy Dung Hà, thở dài: "Quân Phách tới, ngồi xuống nói chuyện."

"Tạ bệ hạ." Dung Hà thi lễ với Vân Khánh Đế một cái, liền thanh thản ổn định ngồi xuống.

"Bây giờ Thạch Sùng Hải càng ra vẻ vênh váo, trẫm không nghĩ rằng Đại Nghiệp chúng ta lại xuất hiện Lý Trùng Dữ như tiền triều." Sắc mặt Vân Khánh Đế có chút khó coi: "Gần đây ông ta quá vui mừng rồi."

https://thuviensach.vn

Lý Trùng Dữ là một danh tướng tiền triều quyền nghiêng triều chính, thần mạnh rất dễ dàng xảy ra vấn đề, thời cuối tiền triều, triều chính bắt đầu hỗn loạn là sau khi Lý Trùng Dữ làm Thừa Tướng. Triều đại thay đổi, Hoàng Đế Đại Nghiệp vì tránh xảy ra chuyện như vậy, liền phân quyền Tả Hữu tướng, ổn định cục diện trong triều.

Vân Khánh Đế đã già, ông rất tinh tường cảm thấy mình già, buổi tối không nỡ ngủ, ban ngày luôn ngủ gà ngủ gật, thậm chí ngay cả thính lực cũng bắt đầu thoái hóa, nội tâm của ông đầy khủng hoảng, nhưng trên mặt vẫn cực lực che giấu, không muốn người ta nhìn ra.

Thân ở địa vị cao, càng sợ cái chết, e ngại quyền trong tay xói mòn, Vân Khánh Đế đã dần dần bất mãn với Thái Tử, nhưng càng làm cho ông bất mãn là Thạch Sùng Hải. Thân vì phụ thân, ông cảm thấy nhi tử mình vẫn có thể cứu, hỏng thật sẽ làm hư người hắn.

Ông vội vàng để Dung Hà nhậm chức Lại bộ Thượng thư, bởi vì ông muốn để người mình khống chế quan viên bình thẩm, không để Thạch Sùng Hải một tay che trời. Ông mới là Hoàng Đế Đại Nghiệp, ông không hy vọng có bất kỳ người nào uy hiếp địa vị của ông, dù người này có thể là con ông.

Dung Hà hiểu tâm tư Vân Khánh Đế, nhưng lại phải làm bộ nhìn không ra, y đứng dậy hành lễ với Vân Khánh Đế nói: "Vi thần nhất định sẽ tận dụng hết khả năng, không để bệ hạ thất vọng."

"Ngươi làm việc, từ trước đến nay trẫm rất yên tâm." Vân Khánh Đế vui mừng vỗ bả vai Dung Hà: "Nếu bên Lại bộ có người không có mắt, ngươi cứ việc nói cho trẫm, trẫm sẽ không dễ dàng tha cho bọn họ."

Dung Hà cười nói: "Bệ hạ yên tâm, vi thần do người phái tới, bọn nọ nịnh vi thần còn không kịp, làm sao có thể gây khó dễ với vi thần."

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế nghe vậy cười ra tiếng: "Được, vậy ngươi trở về chuẩn bị hai ngày, ở chung với cô nương Ban gia thêm chút, sau ba ngày chính thức đi nhận chức Lại bộ."

"Vâng, bệ hạ." Dung Hà hành một đại lễ, thối lui ra khỏi Đại Nguyệt cung.

Y không tin Hoàng Thượng thật chỉ vì an ủi y nên nói mấy câu này, mà muốn ám chỉ y, phải đè người của Thạch Sùng Hải xuống, đừng khiến ông thất vọng.

Lại bộ... Nhìn như không quan trọng như Hộ bộ Binh bộ, trên thực tế lại nắm giữ kiểm tra đánh giá rất nhiều quan viên, không phải người tâm phúc Đế Vương thì không thể ngồi đến chức vị Lại bộ Thượng thư này.

"Dung Bá gia." Vương Đức đuổi tới, trong tay còn cầm một cái hộp: "Dung Bá gia, xin dừng bước."

"Vương công công. " Dung Hà dừng bước lại, chắp tay nói với Vương Đức: " Xin hỏi bệ hạ còn có phân phó gì?"

"Bá gia khách sáo, bệ hạ nghe nói Bá gia thích Khổng Tước, liền bảo nô tài đưa vật trang trí này cho người." Vương Đức đưa hộp gấm cho Dung Hà: "Bệ hạ còn nói, Bá gia trở về nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, không cần cố ý đi tạ ơn."

"Đa tạ bệ hạ." Dung Hà chắp tay về hướng cung điện, ôm hộp gấm rời đi.

Vương Đức cười híp mắt đưa mắt nhìn y đi xa, đợi nhìn không thấy bóng dáng rồi, ông mới trở lại nội điện, nói với Đế Vương ngồi ở vị trí đầu: "Bệ hạ, Bá gia đã nhận hộp gấm rồi."

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế đang thưởng thức một bức họa, thấy Vương Đức tiến đến ngay cả đầu cũng không ngẩng lên: "Biểu lộ của Dung Hà thế nào?"

Vương Đức lắc đầu: "Nhìn như có chút vui vẻ và cảm kích, mắt nô tài vụng về, nhìn không ra những thứ khác."

"Ừm." Rốt cục Vân Khánh Đế nguyện ý ngẩng đầu, ông nói với Vương Đức: " Ngươi cảm thấy đến tột cùng Dung Hà có tâm tư gì với Phúc Nhạc Quận Chúa?"

" Dáng dấp Phúc Nhạc Quận Chúa mỹ mạo như tiên, Dung Bá gia... Ắt hẳn là thích?" Vương Đức có chút không xác định nói: "Nghe nói mấy ngày trước Dung Bá gia còn cùng Phúc Nhạc Quận Chúa đi biệt trang xem Khổng Tước..."

"Phúc Nhạc Quận chúa còn thuận tiện cãi nhau cùng Thạch gia cô nương?" Vân Khánh Đế tự tiếu phi tiếu nói: "Nha đầu này của Ban gia, có thể khiến trẫm vui vẻ."

Lúc ông có bất mãn với Nghiêm gia, đúng lúc Ban gia đang ầm ỹ với Nghiêm gia, hiện tại ông bất mãn với Thạch gia, Ban Họa liền có thể trực tiếp không cho Thạch gia cô nương mặt mũi. Ông biết trên triều có rất nhiều người không dám đắc tội người Thạch gia, bởi vì ông ta là nhạc phụ Thái Tử, quốc trượng tương lai. Thế nhưng những người này lại quên, chỉ cần Hoàng Đế ông còn một ngày, như vậy vĩnh viễn Thái Tử chỉ có thể là Thái Tử.

Những người này vội vàng nịnh nọt Thạch gia, là đang mong đợi ông chết sao?

Chỉ có người Ban gia... Luôn nhớ điểm tốt của ông, dù cho Trưởng Công Chúa vì cứu ông bỏ mình, người Ban gia cũng chưa từng có lời oán giận với ông.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, thái giám canh giữ ở cửa điện thấp giọng nói: "Bệ hạ, người phủ Tĩnh Đình Công cầu kiến, nói là phụng mệnh bệ hạ."

Vân Khánh Đế hơi kinh ngạc, người Ban gia vậy mà không trực tiếp tới gặp ông, phái những người khác đến là có ý gì, việc này làm có chút không quy củ.

"Tuyên." Nhưng Vân Khánh Đế đối với tính cách không quyết đoán của Ban gia đã hiểu rất rõ, lập tức không có do dự, liền để thái giám dẫn người vào. Khi ông nhìn thấy người vào là Thường ma ma hầu hạ bên ngươi Trưởng Công Chúa, nhịn không được đứng lên nói: "Thường ma ma, sao ngươi lại tới đây?"

"Nô tỳ bái kiến bệ hạ." Thường ma ma làm một đại lễ.

"Ma ma xin đứng lên. " Vân Khánh Đế để Vương Đức nâng Thường ma ma lên, giọng điệu ôn hòa nói: " Ma ma sống ở chỗ Thuỷ Thanh đã quen chưa?"

"Tạ bệ hạ quan tâm, nô tỳ mọi chuyện đều tốt. " Thường ma ma cười nói” " Quốc Công gia và phu nhân xem ta như thân nhân, hiện tại mặc dù nô tỳ đang hầu hạ bên người Quận Chúa, nhưng Quận Chúa không nỡ để ta làm việc, nô tỳ thanh nhàn đến không được tự nhiên rồi."

Thường ma ma không con không cái, từ chuyện của Trưởng Công Chúa, Vân Khánh Đế cố ý bảo bà tiến cung dưỡng lão, nhưng lại bị Thường ma ma từ chối, bà nói khi còn sống Trưởng Công Chúa không bỏ xuống được là một đôi tôn tử tôn nữ, bây giờ bà còn có thể động, cho nên muốn hầu hạ bên người Quận Chúa và Thế Tử.

Vân Khánh Đế thấy Ban gia cũng có ý dẫn Thường ma ma vào Quốc Công phủ, thì không nhắc đến chuyện này. Ông biết Ban gia chắc chắn sẽ không mạn đãi thân tín bên người cô mẫu, cho nên nghe được Thường ma

https://thuviensach.vn

ma nói như vậy, liền cười nói: " Trẫm biết, bọn họ là người trọng tình nghĩa. Ma ma có thể sống thoải mái ở Quốc Công phủ, trẫm cũng yên tâm."

"May mắn được bệ hạ quan tâm, hôm nay nô tỳ đến, là làmchân chạy thay Quận Chúa đấy." Trên mặt Thường ma ma lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, như không biết nên mở miệng làm sao, lộ ra chút xấu hổ.

" Nha đầu Họa Họa này trẫm xem như con của mình, ma ma có lời gì cứ nói thẳng, đừng khách sáo với trẫm." Vân Khánh Đế thấy trên mặt Thường ma ma không dám nói, ngược lại khuyên nói: " Ma ma vừa tới Ban gia còn chưa quen, mặc dù bọn họ làm việc... Tùy ý chút, không đa nghi lại tốt, ma ma tuyệt đối đừng khó xử."

"Bệ hạ nói như vậy, nô tỳ liền yên tâm." Thường ma ma móc từ trong ngực ra một tờ giấy dầu, mở ra bên trong là một đôi đồ chơi làm bằng đường, đồ chơi làm bằng đường mặc dù không có mặc long bào phượng bào, nhưng từ thần thái xem ra, liền có thể nhận ra, đây là Vân Khánh Đế và Hoàng Hậu.

" Hôm nay lúc Quận Chúa ra cửa, gặp được một sư phó có tay nghề làm đồ chơi bằng đường cực tốt, nàng liền để sư phó làm không ít đồ chơi bằng đường, bảo nô tỳ nhất định đưa vào, nô tỳ..." Thường ma ma cười khổ: "Quận Chúa tuổi nhỏ không hiểu chuyện, mong bệ hạ khoan dung nàng hành động hoang đường như vậy."

Vân Khánh Đế để Vương Đức cầm đồ chơi làm bằng đường tới, nhìn kỹ vài lần cười nói: "Nha đầu này để người ta làm bao nhiêu đồ chơi bằng đường rồi?"

Thường ma ma tinh tế tưởng tượng: "Ước chừng bảy tám cái, nô tỳ may mắn cũng được một cái."

"Bốn người Ban gia, ngươi một cái, trẫm và Hoàng Hậu một cái. " Vân Khánh Đế nhẹ gật đầu, cười nói: " Thật thú vị, Vương Đức, ngươi đem

https://thuviensach.vn

thứ này đến cung Hoàng Hậu đi."

"Vâng." Vương Đức cười híp mắt nhận tờ giấy dầu, lại dùng một chiếc hộp nhỏ tinh xảo bỏ vào, hai tay dâng qua bên Hoàng Hậu.

Hoàng Đế cảm thấy đồ chơi nhỏ này rất thú vị, quan trọng nhất vẫn là phần tâm ý này, Họa Họa xem ông và Hoàng Hậu như người trong nhà, có thứ gì cũng nghĩ đến họ.

Những năm này, thương nàng không uổng phí.

Ông thân là Đế Vương, không thiếu gì, chỉ thiếu phần tâm ý chân thành tha thiết kia.

Người khác không hiểu ông vì sao lệch sủng Họa Họa như thế, vì sao những người này không giống Họa Họa, lấy chân tình ra mà đối xử với ông chứ?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Edit: Đào Sindy

" Bây giờ nha đầu Họa Họa này càng ngày càng lười nhác, chút chuyện nhỏ này cũng phiền ma ma làm chân chạy. " Vân Khánh Đế cười lắc đầu: "Nha đầu này hẳn nên bị phạt."

"Bệ hạ, là nô tỳ muốn làm chân chạy thay Quận Chúa một lần. " Thường ma ma thở dài: "Có nô tỳ trước mặt bệ hạ, lời nói càng quy củ. Những năm này nô tỳ luôn hầu hạ bên người Công Chúa Điện Hạ, bà không yên tâm nhất là tôn tử của người, nô tỳ thấy bệ hạ tận mắt, mới có thể yên tâm. Huống chi, trên người Quận Chúa để tang, tiến cung lại không tốt lắm."

Vân Khánh Đế nghe nói như thế, trên mặt có chút rung động: "Trẫm... Ai."

Thường ma ma đứng người lên: "Nhìn thấy thân thể bệ hạ cường tráng, long hành hổ bộ*, nô tỳ cũng yên tâm. Bệ hạ nhật lý vạn ky**, nô tỳ cũng không dám phiền lâu, nô tỳ cáo lui."

*rồng bay hổ bước.

**ngày đi vạn dặm

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế cố ý giữ Thường ma ma lại một hồi, nhưng ông biết Thường ma ma là nô bộc bên người cô mẫu hay dùng nhất, cũng trọng quy củ nhất, hôm nay bà nói nhiều lời quy củ như vậy, ông muốn giữ cũng giữ không được.

Rơi vào đường cùng, ông đành phải phái nữ quan đưa Thường ma ma xuất cung, đồng thời lại thưởng một đống đồ đến Ban gia.

Ai khiến ông vui vẻ, ông sẽ khiến người đó vui vẻ theo.

Ban gia, Ban Hằng cắn một miếng đồ chơi làm bằng đường, hắn xém chút nữa đã phun ra.

"Tỷ, đồ chơi làm bằng đường này quá ngọt rồi, không thể ăn nỗi. " Ban Hằng ném đồ chơi làm bằng đường lại trong mâm, chùi nước đường ở miệng, uống từng ngụm từng ngụm nước.

"Ai bảo đệ ăn, ta lấy ra để đệ nhìn mà. " Ban Họa ghét bỏ nhìn Ban Hằng: "Đồ chơi làm bằng hình đệ mà đệ vẫn hạ miệng cắn được?"

"Chỉ cần có thể ăn, ta liền có thể hạ miệng cắn. " Ban Hằng uống nửa chén trà nhỏ, không hiểu nhìn Ban Họa: "Tỷ mua đồ chơi này về làm gì?"

"Đúng lúc gặp trên đường, nên bảo người ta nặn. " Ban Họa đứng người lên: "Sớm biết đệ không thèm, ta còn có thể tiết kiệm hai mươi đồng tiền."

Đối với người bình thường mà nói, đường là một thứ hiếm có, cho nên đường trong đám đó giá cao hơn bột mì. Bởi vì Ban Hoạ cần nhiều, sư phó làm đồ chơi bằng đường cố ý tăng thêm đường, đây là hắn hào phóng tỏ lòng cảm kích với người mua.

"Ai nói ta không thèm, ta thích mà. " Ban Hằng sợ tháng này trên người mình không có ngân lượng dùng, thế là tranh thủ thời gian nhặt đồ

https://thuviensach.vn

chơi làm bằng đường trong mâm liếm hai cái: "Tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ ăn sạch nó."

"Còn ăn sạch nó?" Ban Họa bị hắn chọc cười, đưa tay túm lấy đồ chơi làm bằng đường, dùng khăn thô lỗ chà lên mặt hắn hai lần: "Ngọt như vậy đệ ăn hết làm gì, còn cần răng hay không?"

Ban Hằng cười đùa tí tửng uống một ngụm trà: "Tỷ, có phải tỷ muốn ra ngoài không?"

Ban Hoạ nhướng mày: "Làm gì?"

"Không có gì, không có gì. " Ban Hằng cười hắc hắc nói: "Chỉ là mấy ngày gần đây, không ít người nghe được tỷ đính hôn với Dung Bá gia, kinh ngạc đến rớt tròng mắt. Chu Thường Tiêu tỷ còn nhớ chứ, sáng sớm hôm qua hắn chạy tới phủ chúng ta, vì muốn nghe ngóng chuyện này."

"Vậy hai người các đệ đúng thật là vô vị. " Ban Họa hừ một tiếng: "Sắp đến Nhị Hoàng Tử thành hôn, bọn họ không đi xem náo nhiệt, chạy tới quan tâm ta làm gì?"

"Bởi vì tỷ đẹp hơn Nhị Hoàng Tử Phi nha." Ban Hằng hùng hồn nói: "Những nữ nhân kia đều mơ ước gả cho Dung Bá gia, kết quả... Hắc hắc hắc."

Những tin đồn bên ngoài khi trước quá khó nghe?

Nói tỷ hắn khắc chồng? Còn nói tỷ hắn không gả được, gì mà có mạo vô não, ví như trào phúng tỷ hắn, thì những người này có thểcao quý hơn.

Kết quả thế nào? Bọn họ tôn sùng Dung Quân Phách, không phải cầu tới cửa, hay để bệ hạ làm mai, những người này có tức hay không, buồn hay không chứ?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến những người này rất tức giận, vô cùng tức giận, hắn đã cảm thấy rất vui vẻ.

Không có cách, nghĩ tới những người này không vui, hắn liền không nhịn được vui vẻ.

"Sao lại cùng loại người nhàm chán này chấp nhặt. " Ban Họa đứng người lên: "Đệ không chê nhàm chán à."

Ban Hằng uống nước nói: "Lúc họ nói xấu không biết nhàm chán, lúc ta chế giễu họ cũng không chê nhàm chán."

Ban Họa nhịn cười không được, nàng biết đệ đệ vẫn vì nàng mà bất bình, chỉ vì lo lắng nàng khổ sở, từ trước tới giờ không để những lời khó nghe bên ngoài truyền đến tai nàng. Đưa tay sờ đầu ấm áp của hắn:"Tuổi còn nhỏ, quan tâm chuyện này làm gì?"

Ban Hằng ôm đầu: "Tỷ, đệ đã nói bao nhiêu lần rồi, đầu nam nhân không thể sờ tùy tiện."

"Còn đầu nam nhân. " Ban Họa sờ thêm mấy lần lên đầu hắn: "Ngay cả lễ thành niên còn chưa xử lý, đệ mà là nam nhân gì chứ?!"

Ban Hằng: Bốn người Ban gia, địa vị hắn thấp nhất...

Chờ khi hắn lấy lại tinh thần, Ban Họa đã không còn trong phòng, hắn kéo nha hoàn bên người: "Ngươi nói... có phải tỷ ta đi tìm Dung Bá gia rồi không?"

Nha hoàn cười nói: "Thế Tử, làm sao nô tỳ biết chứ?"

Ban Hằng có chút sa sút chống cằm: "Quả nhiên tỷ tỷ không lấy phu tốt hơn."

https://thuviensach.vn

"Thế Tử, vì sao ngài lại nghĩ như vậy?" Nha hoàn thu dọn bàn sạch sẽ, nhỏ giọng nói: " Nếu Quận Chúa có thể tìm được lang quân như ý, lại thêm một người quan tâm nàng, đây không phải một việc tốt sao?"

Ban Hằng mệt mỏi nói: "Lời tuy là nói như vậy, nhưng mà..."

Nhưng trong lòng vẫn không quá vui vẻ, từ nhỏ hắn đã cùng tỷ tỷ ở chung, khi còn bé nếu có người ức hiếp hắn, tỷ tỷ sẽ giúp hắn trút giận. Chỉ cần có tỷ tỷ ở đây, hắn sẽ không chịu chút uất ức nào, mặc dù hắn luôn cùng tỷ tỷ đấu võ mồm, nhưng trong lòng của hắn hiểu rõ, tỷ tỷ thương hắn bao nhiêu.

Có lẽ... Hắn không nỡ, không nỡ để tỷ tỷ gả cho một nam nhân không hiểu rõ, lo lắng nàng bị ấm ức, lo lắng nàng sống không tốt.

Thân là thân nhân quan tâm lẫn nhau, chỉ cần đối phương không ở bên cạnh mình, khó tránh khỏi sẽ nhớ nhung, sẽ lo lắng. Nghĩ đến sau này tỷ tỷ gả cho người khác, được người xưng là quang vinh phu nhân, Ban Hằng vô cùng không vui.

Tỷ tỷ rõ ràng là người nhà bọn họ.

Phủ Thành An Bá, thần sắc Đỗ Cửu có chút khó coi đi đến thư phòng, nói với Dung Hà đang cúi đầu đọc sách: "Bá gia, bên ngoài có mấy lời đồn không dễ nghe."

"Lời gì?" Dung Hà khép sách lại, ngẩng đầu nhìn về phía Đỗ Cửu.

"Bên ngoài có người nói người... thuộc hàng ngũ phụ thuộc nữ nhân." Lời này của Đỗ Cửu nói đến tương đối uyển chuyển hàm xúc, trên thực tế bên ngoài có người nói Dung Hà ăn bám.

"Ta biết người Thạch gia sẽ dùng thủ đoạn này. " Dung Hà khẽ cười một tiếng: "Bọn họ đi nói, bao nhiêu người muốn ăn bám không được, từ

https://thuviensach.vn

đó xem ra là họ đang hâm mộ ta."

Đỗ Cửu: "Bá gia, người..."

"Vả lại, ta cảm thấy người bên ngoài nói rất đúng. " Nụ cười của Dung Hà trở nên tuỳ tính: "Ta vốn đang ăn bám."

Đỗ Cửu:...

" Thư tịch giá trị vạn kim, có tiền cũng không cầu được danh họa, những vật này tùy tiện lấy ra cũng có thể làm cho người khác điên cuồng, Ban gia lại tặng ta nhiều như vậy: " Dung Hà vuốt trang sách《 Trung Thành Luận》: "Ngươi nói ta không phải ăn bám, thì ăn gì?"

Đỗ Cửu: Kiểu nói này, thật có chút giống như đang ăn bám.

Lời này hắn không có cách nào tiếp.

"Đỗ Cửu, những lờibên ngoài này không cần để ý, người sau lưng đợi đến lúc chúng ta giơ chân: " Dung Hà rủ mí mắt xuống, tiếng cười trong thư phòng vang lên: "Kệ họ đi, ta không phải Tạ Khải Lâm thứ hai, sẽ không bị phép khích tướng này hạ gục."

Đỗ Cửu do dự một chút: "Ý của người là, việc này do Thạch gia sau lưng thao túng?"

"Trừ nhà bọn họ, còn có ai lo lắng thế lực sau lưng ta lớn thêm như vậy?" Dung Hà cười trào phúng một tiếng: "Kệ bọn họ đi, bọn họ nhảy chân, chỉ cần chúng ta không để trong lòng, thì sẽ không có ảnh hưởng gì."

"Thế nhưng thuộc hạ lo lắng những văn nhân kia vì thế sẽ có cái nhìn khác với người." Đỗ Cửu khó khăn nói: " Có ít người khó tránh khỏi bảo sao hay vậy, cuối cùng sẽ có một số ảnh hưởng xấu đến người.."

https://thuviensach.vn

"Ngươi nghĩ những người đọc sách này quá đơn giản rồi. " Dung Hà lắc đầu: "Chỉ cần ta còn chưa thất thế, chỉ cần bệ hạ còn tin ta, bọn họ sẽ không dễ dàng bảo sao hay vậy. Trên thế giới này, không có mấy người ngu chân chính, Thạch gia coi trọng mình lắm."

Phương pháp này hữu dụng với Tạ Khải Lâm, thì cho rằng với y cũng hữu dụng, quả nhiên thật buồn cười.

Người thế gian,ai lại nghĩ như thế?

Đỗ Cửu mặc dù không biết, nhưng nghe Bá gia nói như vậy, cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Thuộc hạ an bài xong xuôi, để người ta biết, lời này do Thạch gia truyền ra."

Nhưng chơi thủ đoạn dư luận, bên họ cũng không phải không có tác dụng.

"Bá gia. " Quản gia cầm một hộp gỗ đi vào, gặp Đỗ Cửu cũng ở đây, nhẹ gật đầu với hắn: "Vừa rồi Ban Thế Tử cho người đưa một vật tới, ngài muốn nhìn tận mắt không?"

Quản gia đã sớm hiểu, mỗi lần hộ vệ lấy danh Ban Thế Tử tặng đồ, trên thực tế là Ban Quận Chúa. Mỗi lần Bá gia nhận đồ vật Ban gia đưa, tâm tình sẽ cực kỳ tốt, cho nên lần này thấy Ban gia đưa đồ tới, ông liền trực tiếp đưa đến thư phòng.

" Người tặng đồ đâu?" Dung Hà tiếp nhận hộp, hỏi một câu.

" Người tặng đồ nói, hắn còn có việc, cho nên đưa hộp liền đi." Quản gia không nhìn thứ trong hộp, cũng không biết Ban gia đang làm gì.

"Ta đã biết." Dung Hà nhẹ gật đầu với quản gia, quản gia liền trầm mặc lui xuống.

https://thuviensach.vn

Đỗ Cửu tò mò nhìn hộp, Ban gia lại đưa thư tịch trân quý gì đến?

Những lời đồn ăn cơm chùa bên ngoài, Đỗ Cửu cảm thấy, cơm chùa Bá gia... Ăn thật đúng là quá dễ dàng.

Dung Hà mở hộp ra, nhìn thấy thứ bên trong, nhịn không được cười ra tiếng.

Đỗ Cửu giương mắt, Ban Quận Chúa đưa thứ gì, vậy mà để Bá gia vui vẻ đến vậy? Hắn đánh bạo bước lên mấy bước, nhìn thấy bên trong đúng là một món đồ chơi làm bằng đường không đáng tiền, sửng sốt nửa ngày?

Đồ chơi làm bằng đường là có ý gì?

Đỗ Cửu ngay thẳng, chưa từng tiếp xúc với nữ nhân trẻ tuổi qua, hoàn toàn không hiểu loại tình thú giữa nam và nữ này. Hắn chỉ cảm thấy, cơm chùa hôm nay hình như có chút tiện nghi.

Dung Hà cầm lấy đồ chơi làm bằng đường, liếm liếm hình nhân trên tay.

Đỗ Cửu vội nói: "Bá gia, không thể!"

Dung Hà giơ tay lên, ra hiệu hắn đừng nói.

Ách, đồ chơi làm bằng đường rất ngọt.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Edit: Đào Sindy

Lúc Như Ý sửa sang hộp trang sức, phát hiện biểu lộ Quận Chúa rất sầu khổ.

Khi Như Ý bưng chè hạt sen long nhãn tới cho Quận Chúa, biểu lộ Quận Chúa vẫn sầu khổ như cũ.

"Quận Chúa, người thế nào rồi?" Như Ý thấy biểu lộ Quận Chúa vẫn luôn không thích hợp, hết lần này tới lần khác còn không nói lời nào, cảm thấy bộ dáng hiện tại của Quận Chúa thật có ý tứ. Phải biết, tính tình Quận Chúa không giấu được lời, hiện tại tự mình buồn bực lâu như vậy cũng không mở miệng, thật là hiếm có.

"Không sao." Ban Họa hữu khí vô lực* nằm sấp trên bàn, ngay cả chè hạt sen trên bàn cũng không có tâm tình dùng. Nàng cố ý để sư phó bóp một đồ chơi làm bằng đường xâu xấu hình Dung Hà, định đưa qua trêu y, không nghĩ tới nàng lấy nhầm giấy dầu, đưa đồ chơi có hình mình ra ngoài.

*uể oải

Suy nghĩ một chút đều cảm thấy... Nàng vẫn cần mặt mũi mà.

"Thật không có chuyện gì à?" Như Ý thấy đồ ăn bày trước mặt Quận Chúa, Quận Chúa đều không có hứng thú, cái này mà nói không có chuyện

https://thuviensach.vn

gì sao?

"Đúng rồi, ngày mai không phải là đại hôn Nhị Hoàng Tử và Tạ Uyển Dụ sao?" Ban Họa đột nhiên nhớ tới, ngày lành Tạ Uyển Dụ và Nhị Hoàng Tử hẳn là đã tới rồi.

"Là ngày mai. " Như Ý nói: " Phu nhân nói, nhà chúng ta để tang, sẽ không đi tham dự hôn lễ Hoàng Tử."

"Đi cũng không sao. " Ban Họa một tay chống cằm: "Dù sao chỉ là ngươi chào ta, ta đáp lễ ngươi, loại náo nhiệt này đụng đến thật vô vị."

Dùng mấy ngụm chè hạt sen xong, Ban Họa lắc đầu: "Ta đi nằm một hồi, khi ăn tối thì gọi ta."

Như Ý hầu hạ Ban Họa nằm trên giường, thấy Quận Chúa nằm lên giường không bao lâu liền ngủ, nàng kéo màn, nhẹ chân nhẹ tay đi ra gian ngoài, phân phó hai nha hoàn đứng ngoài cửa chờ lệnh, để tránh khi Quận Chúa tỉnh lại, tìm không thấy người hầu hạ.

Hai tiểu nha đầu vui mừng hớn hở đứng chờ, có thể tới trước người chủ tử hầu hạ, đó cũng là mặt mũi.

Như Ý không nhúc nhích bưng canh hạt sen ra cửa, lại đụng phải Thường ma ma từ trong cung trở về, nàng bận bịu quỳ gối hành lễ.

“Quận Chúa đâu?" Thường ma ma thấy trong phòng yên tĩnh, trong tay Như Ý lại bưng đồ, liền đoán được Quận Chúa đi ngủ. Nghĩ vậy, bà hạ giọng nói: "Bệ hạ bảo ta lấy chút đồ về cho Quận Chúa, Quận Chúa đã ngủ rồi, đồ ta sẽ để trong viện của phu nhân."

Như Ý còn lo lắng Thường ma ma là người bên cạnh Trưởng Công Chúa Điện Hạ, sẽ yêu cầu quy củ nghiêm ngặt với Quận Chúa, cho nên

https://thuviensach.vn

Thường ma ma mới mấy ngày nay, nàng vẫn một mực nơm nớp lo sợ, sợ mình làm gì sai, khiến Quận Chúa bị phiền phức.

May mà Thường ma ma là một người cực kỳ hiền hoà, cũng không bởi vì bà từng hầu hạ bên người Công Chúa Điện Hạ mà cậy già lên mặt, không chỉ dạy nha hoàn các nàng không ít thứ, còn hết sức tốt với Quận Chúa, giống như là... Giống như là nãi nãi bình thường nuông chiều tôn tử tôn nữ.

" Khẩu vị Quận Chúa không tốt hả, sao lại ăn ít thế?" Thường ma ma biết Ban Họa có thói quen buổi chiều dùng chút thức ăn, cũng biết khẩu vị nàng rất ít, hôm nay vậy mà chỉ dùng một chút,ngược lại khiến bà nhịn không được lo lắng, có phải thân thể Quận Chúa không thoải mái hay không.

Như Ý lắc đầu: " Lúc nô tỳ hầu hạ Quận Chúa ngủ, trên người Quận Chúa không nóng, nhìn không giống thân thể không thoải mái, có lẽ là có chút buồn ngủ." Như Ý trong vô thức, không nói chuyện biểu lộ không đúng vừa rồi của Quận Chúa cho Thường ma ma nghe.

Nàng là tỳ nữ thiếp thân của Quận Chúa, cho dù là Thường ma ma, không phải chuyện nào cũng phải nói với bà ấy.

Ban Họa mơ mơ màng màng nghe được trong viện có người nói chuyện, nhưng nàng thật sự buồn ngủ quá, hình như có gì lôi kéo nàng, thúc giục nàng ngủ đi.

Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy mình đang bay, xuyên qua từng tầng từng tầng sương mù, đáp xuống nóc nhà cao nhất Hoàng Cung.

Trên quảng trường phía trước, bách quan tề bái, trên long ỷ một nam nhân đang ngồi thân mặc long bào huyền y viền vàng, ngự quan phía trước rủ châu xuống che khuất mặt nam nhân này, nàng muốn tới gần nhìn xem, nhưng vẫn không thể động đậy.

https://thuviensach.vn

Nàng dứt khoát ngồi xuống trên nóc nhà, nàng ở chỗ này, nam nhân trên long ỷ ở bên kia.

"Ra!"

Giọng nói này Ban Họa nghe rất quen, là giọng nói nàng từng nghe rất nhiều năm.

Vương Đức, tổng quản thái giám Đại Nguyệt cung.

Nàng nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, tân đế đăng cơ, vậy mà lại không e dè dùng thái giám tâm phúc Hoàng Đế tiền nhiệm lưu lại, vị hoàng đế này thật đúng là quá kỳ quái.

Bỗng nhiên, nam nhân vẫn ngồi ở trên long ỷ đột nhiên ngẩng đầu, nàng bước vào một cặp mắt đen nhánh như vòng xoáy.

Bỗng nhiên, tràng cảnh bên người nàng lại thay đổi, nàng đứng trong một địa lao âm trầm đáng sợ, trên tường địa lao ban bác đầy vết bẩn, nàng không phân rõ đây chỉ là mấy thứ bẩn thỉu đơn giản, hay là... Máu người.

Sau lưng truyền đến tiếng kêu thống khổ thảm thiết, nàng hốt hoảng quay đầu, thấy người nam nhân kia ăn mặc huyền bào, hắn ta đưa lưng về phía nàng trước cửa nhà nhà lao, người bị giam giữ trong lao nàng nhận ra, những năm này Nhị Hoàng Tử vẫn luôn tóc dài não ngắn.

Nhị Hoàng Tử há to mồm đang mắng gì đó, thế nhưng nàng một chữ cũng nghe không rõ, nàng đi về phía trước mấy bước, muốn tới gần nam nhân huyền y, lại không đi được rồi. Cứ như có cái gì đang kéo chân của nàng, không cho nàng tới gần.

Lồng giam giam giữ Nhị Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử ngồi xổm bên trong, giống như một con chó mất chủ.

https://thuviensach.vn

"Lệ Vương điện hạ, ngài ở đây dưỡng lão cho tốt. " Vương Đức cười híp mắt nhìn Nhị Hoàng Tử bên trong phòng giam: "Nơi này phong cảnh độc đáo, tin rằng điện hạ ngài nhất định sẽ nhanh chóng quen thôi."

Lúc này Ban Họa mới chú ý tới, tay trái Vương Đức thiếu ba ngón tay, nhìn rất quái lạ.

Lệ Vương...

Đây là phong hào tân đế ban cho Nhị Hoàng Tử à?

Đột nhiên, nam nhân huyền y xoay người lại, mắt nàng tối sầm lại, cả người cứ như lọt vào khoảng không vô tận, lúc mở mắt ra cả người đầy mồ hôi lạnh, thấy hoa văn hình sen trên màn.

Thật sự là một giấc mơ kỳ quái.

Nàng phủ thêm áo ngoài, từ trên giường đi đến bàn bên cạnh, trầm tư thật lâu mới bất đắc dĩ thở dài.

Có thểđể người ta mơ đẹp hay không, không để nàng thấy rõ mặt nam nhân huyền y là ai cả? Đây quả thực là cầm mồi câu cá, con cá muốn mắc câu cũng không cho, thật có bệnh. Ban Họa cảm thấy mình mất hứng, hết lần này tới lần khác không hiểu và không vui.

Lúc Như Ý vào, nhìn thấy Ban Họa bĩu môi phụng phịu ngồi bên bàn, không nhịn được đi đến: "Quận Chúa, ngài ngủ một giấc tâm tình còn không tốt sao?"

"Càng ngủ càng tức. " Ban Họa nắm tay vỗ lên bàn, ấm trà trên bàn nhảy lên: "Đây quả thực là trêu đùa người chơi, sau này nhìn thấy có người thích mặc đồ đen, ta đánh trước rồi hẵng nói!"

Như Ý:???

https://thuviensach.vn

"Tỷ!" Giọng Ban Hằng vang lên bên ngoài, nhưng hắn biết Ban Họa có thể còn chưa rời giường, cho nên không xông tới: "Dung Bá gia lại tặng quà cho ta rồi, tỷ có muốn xem một chút không."

Dù sao hắn là một cây cầu qua sông, đồ tốt cũng chỉ qua đường trên đầu của hắn, không liên quan gì đến hắn.

Ban Họa nghĩ đến mình đưa sai đồ chơi làm bằng đường, thế là càng tức.

Nàng nhếch miệng, hừ hừ nói: "Ta không xem."

Như Ý hầu hạ nàng thay y phục, Như Ý lại chải mớ tóc dài rối tung sau lưng cho nàng, mới xoay người mở cửa.

"Thế Tử, mời." Như Ý liếc mắt ra hiệu cho Ban Hằng, ra hiệu tâm tình Quận Chúa có thể có chút không tốt.

Ban Hằng bước vào chân sau rụt rụt, nhưng thấy tỷ hắn ngồi ở bên cạnh bàn, bộ dáng uất ức, hắn lại cứng rắn chống chân vào: "Tỷ, tỷ sao thế, không vui à?"

Ban Họa gục xuống bàn, mở mắt ra nhìn Ban Hằng, uể oải nói: "Ta lại nằm mơ."

Vừa nghe đến tỷ tỷ nhắc đến chữ “mơ”, lòng trong Ban Hằng vô cùng khẩn trương, hắn nghiêm mặt, ngừng thở nói: " Tỷ... Thấy rõ mặt không?"

Ban Họa lắc đầu.

Trong nháy mắt Ban Hằng nhụt chí, nhỏ giọng nói: "Ông trời đang trêu đùa chúng ta à."

Để bọn họ biết, nhưng lại không để bọn họ biết rõ ràng, chuyện này so với không biết khiến người ta xoắn xuýt hơn. Như xem một buổi Hí với

https://thuviensach.vn

người khác, lúc hứng thú chính nồng, đột nhiên những con hát này thu trang phục, biểu thị cao lạnh, nói bọn họ không thích hát?

Như Ý thấy hai tỷ đệ hình như có gì cần thầm thì, liền thức thời thối lui ra gian ngoài.

Quay đầu còn có thể nhìn thấy bộ dáng hai người xì xào bàn tán, nàng nhịn không được lắc đầu cười khẽ, tình cảm giữa Quận Chúa và Thế Tử thật tốt.

"Tỷ, quên đi thôi. " Ban Hằng nói: " Dù sao giấc mơ này cũng không có chỗ dùng, chúng ta đừng phí đầu óc suy nghĩ. Tỷ có thời gian thì xem mỹ nhân một chút, gặp người không thích muốn ức hiếp thì ức hiếp, một ngày sống dễ chịu thì tính một ngày. Đừng gò bó về giấc mộng, thích như thế nào làm như thế đó đi."

"Không, thật ra vẫn có chút tác dụng đấy." Ban Họa cười đến một mặt thỏa mãn: "Biết Tưởng Lạc thích sống mái với ta sau này có kết cục không tốt, tâm tình ta liền tốt."

Ban Hằng nghe xong lập tức hứng thú: "Sau này hắn chết thế nào?"

"Bị giam trong lồng giam, bị xưng hào Lệ Vương. " Ban Họa cảm khái: " Địa lao kia âm trầm hắc ám, lấy tính cách hắn ta, chỉ sợkhông được bao lâu đã phát điên."

Đã có một người đối đầu thảm hơn họ, Ban gia bọn họ cũng không phải thảm như vậy.

Ban Hằng cười ra tiếng: "Người như hắn ta, phải nên sống vất vả."

Tỷ đệ hai người trò chuyện kết cục của Tưởng Lạc, tâm tình lập tức vực dậy, thẳng đến giờ cơm tối, Ban Hằng mới đột nhiên nhớ tới, Dung Hà bảo người đưa đồ tới, hắn còn chưa đưa tỷ tỷ.

https://thuviensach.vn

Hắn để mấy nha hoàn ngoài cửa cầm đồ tới, sau đó đưa tới trước mặt Ban Họa: "Ầy, hộp ta vẫn chưa mở, không biết bên trong chứa gì."

Ban Họa mở hộp ra xem, bên trong là vật trang trí chạm khắc Khổng Tước, đuôi Khổng Tước đính đá quý, mỗi một viên đều được chọn kĩ lưỡng, dù cho hiện tại không có nến, vẫn tản ra hào quang mỹ lệ đến cực hạn.

"Ồ. " Ban Hằng kinh diễm nhìn vật trang trí này: "Vị Dung Bá gia này không nói những thứ khác, thật là người hào phóng.”

Từ khi biết nhau đến nay, thứ Dung Hà đưa cho tỷ hắn, không phải đá quý thì là ngọc, đều là đồ tốt hiếm có. Có câu lời nói hay, nam nhân bằng lòng cho nữ nhân xài bạc, không nhất định yêu nàng bao nhiêu, không đồng ý cho nàng xài bạc, là khẳng định không yêu nàng.

Ban Hằng cảm thấy lời này rất có đạo lý, nhìn thấy Dung Bá gia làm người hào phóng như vậy, hắn có chút yên lòng rồi, chí ít tỷ hắn gả đi, không trải qua khoảng thời gian khổ cực.

Nhìn Dung Bá gia luôn ăn mặc thanh lịch, nhưng không có yêu cầu gì với tỷ hắn, những vật đưa tới này, cái nào không xinh không đẹp, giống nhưthay tỷ hắn đo thân mà làm.

Ban Họa sờ sapphire trên đuôi vật trang trí hình Khổng Tước, thật thích vật trang trí này.

"Quận Chúa. " Như Ý vội vàng đi tới, trên mặt biểu lộ khó coi: "Nghiêm gia Nhị công tử kiên trì muốn gặp ngài, đã đứng ngoài cửa phủ gần một canh giờ rồi."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Edit: Đào Sindy

Nghe được đại danh Nghiêm nhị công tử, Ban Họa trong chốc lát mới phản ứng được.

" Không phải hắn bệnh không rời giường được à, chạy đến cửa nhà chúng ta đứng làm gì?" Ban Hằng tức giận đến nhảy dựng lên: "Bất kể hắn là công tử tướng phủ, bảo hộ vệ đuổi người đi đi!" Người này có bệnh, biết rõ tỷ hắn đã đính hôn cùng Dung Hà rồi, còn chạy đến tìm tỷ hắn làm gì?

Lời này truyền ra ngoài, xem như Dung Hà không thèm để ý, người khác cũng sẽ nói không dễ nghe.

"Gọi người đi báo cho Nghiêm Tướng phủ, kẻo đến khi đụng chạm, lại trách bậc thang phủ Quốc Công chúng ta chưa xây xong, cản chân vị quý công tử này rồi. " Ban Hằng đối với hành vi này của Nghiêm Chân bất mãn vô cùng, nếu không phải bình thường Nghiêm Chân không ra khỏi cửa, hắn sớm đã trùm bao tải cho một trận rồi.

"Nghiêm gia dạy hài tử thế nào, một chút quy củ cũng không biết!" Cuối cùng, Ban Hằng không quên mắng một câu này.

Ban Họa không hiểu cảm thấy lời này có chút quen tai.

https://thuviensach.vn

"Tỷ, loại người này tỷ đừng để ý hắn, càng để ý đến hắn, hắn sẽ càng bạo hơn. " Cơn giận Ban Hằng còn sót lại chưa tiêu, quay đầu nói với Ban Họa: " Nói gì mà tình sâu như biển, trên thực tế hắn đọc nhiều sách, yêu nó tình sâu như biển, tỷ không nên thấy hắn đáng thương, liền mềm lòng."

Ban Họa từ đầu tới đuôi ngay cả một câu còn chưa kịp nói, kết quả lời gì Ban Hằng nói cũng được kha khá rồi.

"Được được, ta không gặp hắn, đệ tức với hắn gì chứ?" Ban Họa vỗ đầu Ban Hằng, giống như chủ nhân trấn an chó cưng, Ban Hằng một bên nháo không cho sờ đầu, một bên sợ Như Ý vào nhìn thấy.

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao bây giờ?" Ban Hằng có thể đánh người, trùm bao tải, dẫn theo gã sai vặt tìm người ta gây phiền phức, nhưng không hiểu nhất là động não, mặc dù hắn cảm thấy Ban Họa không thông minh hơn hắn chỗ nào, nhưng đầu óc vẫn tốt hơn chút.

" Không phải đệ mới vừa nói sao, phái người đi Nghiêm Tướng phủ, để bọn họ dẫn người về " Ban Họa đứng người lên, tóc thật dài rối tung sau lưng: "Ta có hiếu kì, đã định thân nhân, làm sao có thể đi gặp nam nhân khác chứ."

Ban Hằng: "Thế nhưng sáng nay tỷ mới ra ngoài mua đồ chơi làm bằng đường về, lấy cớ này có phải quá gượng ép không."

"Vậy đệ cảm thấy dùng một cái cớ gượng ép tốt, hay nói thẳng, ta lười gặp hắn thì tốt?" Ban Họa hỏi lại.

"Lấy gượng ép đi, tốt xấu còn có cái cớ. " Ban Hằng sờ mũi, quay người vội vàng đi khỏi viện, đi tìm phụ mẫu.

Nhưng điều Ban Họa và Ban Hằng có thể nghĩ tới, Âm thị đã nghĩ đến từ sớm, thấy nhi tử vào, bà mở miệng nói: "Đừng hốt hoảng, ta biết con muốn nói gì, ta đã phái người đi Nghiêm Tướng phủ rồi."

https://thuviensach.vn

Ban Hằng đặt mông ngồi xuống, có chút mất hứng nói: " Nghiêm Chân này thật không thức thời rồi, có ý đồ muốn những người khác trong Kinh Thành tìm thú vui đây mà."

"Người trẻ tuổi đọc mấy bài thơ tình ý cảnh duyên dáng, thì thấy tình yêu là thứ xinh đẹp nhất thế gian, thứ khác hết thảy là tục vật. Chỉ có thể dốc hết tâm huyết vào tình yêu, sinh sinh tử tử, mới thể hiện thâm tình của hắn vào tình yêu đẹp." Giọng điệu Âm thị có chút nhàn nhạt: "Nhưng mà thế gian nào có nhiều tình yêu oanh oanh liệt liệt như vậy, nhiều hơn là tương cứu trong lúc hoạn nạn, dắt tay đến già. Nghiêm gia Nhị Lang, là đọc sách đến choáng váng, người nhà họ Nghiêm không dạy tốt hắn."

Bà dám khẳng định, Nghiêm Huy tuyệt đối không biết Nghiêm Chân đang làm gì. Bây giờ Nghiêm gia vừa phục lên, căn cơ còn chưa ổn, Nghiêm Huy sợ nhất là lại xảy ra chuyện, làm sao có thể dung túng nhi tử trở về. Kết quả chỉ có một, đó là Nghiêm Chân lén chạy ra cửa.

Một người đã có được quyền lợi, mất đi rồi lại lấy được, tất nhiên sẽ cẩn thận hơn, trân quý hơn, sao lại càn rỡ đến quên hết tất cả?

Nghiêm Chân nghỉ ngơi trong nhà thật lâu, một lần không nhịn được, cho đến khi đại ca tát một cái đánh thức hắn, hắn mới từ trong ngơ ngác tỉnh lại. Những ngày này hắn vẫn luôn tĩnh dưỡng trong nhà, mặc dù ngày ngày nhớ nhung Phúc Nhạc Quận Chúa, lại ngại người nhà quan tâm, không nói những tưởng niệm ra miệng.

Lúc đầu hắn nghĩ đến, phụ thân đã được bệ hạ tín nhiệm, hắn cũng chuẩn bị lên trên triều đình nhậm chức, đến lúc đó dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, để Quận Chúa nhìn thấy năng lực và thực tình của hắn, để cho nàng bằng lòng gả cho.

Dựa vào tưởng niệm này, hắn từgiường làm lên, mỗi ngày kiên trì rèn luyện thân thể, hiện nay tinh thần đã khôi phục hơn phân nửa, thậm chí so

https://thuviensach.vn

với lúc gặp Phúc Nhạc Quận Chúa lần đầu, còn muốn rắn chắc hơn. Thế nhưng hắn tưởng tượng hoàn mỹ đến đâu, lại không nghĩ tới, trong mấy tháng hắn khôi phục, Ban Họa đã đính hôn cùng người khác.

Ngẫu nhiên từ miệng người ta biết được tin tức này, cả người hắn giống như bị đả kích, hoảng hốt đi ra ngoài, bất tri bất giác đi tới ngoài cửa lớn Ban gia. Hắn không dám lên tiến đến gõ cửa, hắn thậm chí không có dũng khí hỏi Ban Họa một tiếng, nàng thật sự muốn gả cho Dung Bá gia sao?

Hắn biết trong xương mình hèn yếu.

"Nhị đệ. " Lúc Nghiêm Trà chạy tới, thấy đệ đệ còn ngây ngốc đứng ở cửa Ban gia, trong lòng lại vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, nhớ tới thân thể hắn, liền đè ép tức giận vào đáy lòng nói: " Sắc trời không còn sớm, chúng ta phải trở về."

Ngay lúc hắn ta nghĩ nhị đệ sẽ từ chối, không nghĩ tới nhị đệ vậy mà lại ngoan ngoãn gật đầu, tức giận trong đáy lòng của hắn ta lập tức đánh tan một nửa.

"Đại ca, ta không muốn cưỡi ngựa, chúng ta đi bộ về. " Nghiêm Chân quay đầu mắt nhìn cửa lớn Ban gia đóng chặt, quay đầu đi về Nghiêm Tướng phủ.

Nghiêm Trà cứ thế chỉ chốc lát, đi theo.

"Đại ca. " Thần sắc Nghiêm Chân có chút mờ mịt nhìn Nghiêm Trà: "Khi nào thì Phúc Nhạc Quận Chúa... định thân cùng Thành An Bá?"

"Ta cũng không rõ lắm, nghe nói là sau khi Trưởng Công Chúa gặp chuyện, đã định cho hai người." Giác quan Nghiêm Trà đối với Ban gia hết sức phức tạp, hổ thẹn có oán, cho nên ngược lại không thích chú ý đến tin

https://thuviensach.vn

tức Ban gia. Hắn ta có thể biết, cũng đều nghe được những tin đồn từ bên ngoài.

"Lúc Trưởng Công Chúa bị đâm. " Nghiêm Chân kinh ngạc suy nghĩ thật lâu: "Thành An Bá ngưỡng mộ nàng trong lòng sao?"

Thành An Bá là một người văn nhã, Phúc Nhạc Quận Chúa hình như không thích thư hoạ, hắn lo lắng hai người ở cùng một chỗ sẽ không hòa thuận, Quận Chúa lại bị vắng vẻ.

"Cái này..." Nghiêm Trà thở dài, thấy bộ dáng ngu dại này của nhị đệ, nói không ra lời.

Bởi vì chi ngôn trước khi Trưởng Công Chúa chết, mới không thể không đồng ý lấy nữ tử về nhà, Thành An Bá sẽ thích sao? Bây giờ người nào không biết, Dung Hà tuổi còn trẻ đã trở thành Lại bộ Thượng thư, một là bởi vì Hoàng Thượng tín nhiệm y, hai là bởi vì Hoàng Thượng có lòng đền bù tổn thất cho y.

Có người nào có thể khiến Hoàng Thượng làm chuyện bồi thường? Tất nhiên chỉ có Ban gia.

Trưởng Công Chúa bỏ mạng lại bảo vệ bệ hạ an toàn, bệ hạ đương nhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng lão nhân gia bà trước khi chết, như vậy cũng chỉ có thể uất ức cho Thành An Bá rồi. Nhưng những lời này hắn ta không thể nói cho đệ đệ, liền gật đầu nói: " Tương truyền Thành An Bá hay cùng Phúc Nhạc Quận Chúa ra ngoài du ngoạn, cử chỉ hai người thân mật, chắc hẳn hắn thích."

"Thích thì tốt, thích thì tốt." Nghiêm Chân miễn cưỡng cười: "Đại ca, lần trước ngươi nói Hộ bộ có chỗ trống, ta nghĩ đi thử xem."

Nghiêm Trà thấy nhị đệ nghĩ thông suốt, lộ ra một nụ cười vui mừng: "Được, trở về ta sắp xếp người."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Nghiêm đại nhân, Nghiêm nhị công tử."

Có một số người, lúc ngươi không muốn hắn xuất hiện, thì hắn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ngươi. Đối với Nghiêm Trà mà nói, Dung Hà là người hiện tại hắn ta không muốn gặp. Lúc trước nếu không phải Dung Hà bỏ đá xuống giếng, thanh danh Nghiêm gia bọn họ cũng sẽ không rớt xuống ngàn trượng.

"Dung Bá gia. " Nghiêm Trà ngồi trên lưng ngựa ôm quyền với Dung Hà: "Tại hạ chúc mừng Dung Bá gia lên chức."

"Tiểu Nghiêm đại nhân khách sáo rồi, toàn bộ nhờ Hoàng Thượng hậu ái, tại hạ mới có thể có vinh hạnh đặc biệt này." Ánh mắt Dung Hà rơi xuống trên người Nghiêm Chân.

"Nghiêm nhị công tử mấy ngày không thấy, hình như so với lần gặp trước, tinh thần tốt hơn nhiều. " Dung Hà cười như không cười nói: "Xem ra tĩnh dưỡng không tệ."

Nghiêm Chân giơ vai lên, khiến mình càng tăng thêm khí thế. Hắn thở dài nói với Dung Hà: " Đa tạ Dung Bá gia quan tâm, tại hạ rất tốt."

Hắn chợt nhớ tới, lần trước nhìn thấy Dung Hà, hình như là trong biệt trang Thạch gia. Khi đó hắn có lòng cầu hôn Phúc Nhạc Quận Chúa, lúc hắn muốn bộc bạch tâm ý với Phúc Nhạc Quận Chúa, Dung Bá gia mặc trang phục lộng lẫy đột nhiên xuất hiện. Dung Hà xuất hiện, khiến nam nhân khác trong biệt trang ảm đạm không ánh sáng, thậm chí bao gồm hắn.

Nhìn nam nhân đang này mỉm cười, Nghiêm Chân lại một lần nữa ý thức được, hắn ta kém nam nhân này.

Dù là dung mạo, hay cả khí thế.

https://thuviensach.vn

Đối với một nam nhân mà nói, là đả kích lớn nhất, nữ tử ngưỡng mộ trong lòng muốn gả cho người khác, mà người này chỗ nào cũng xuất sắc hơn hắn.

"Nhị công tử không sao thì tốt." Dung Hà khẽ cười một tiếng, trong giọng nói của y không mang theo chút ác ý nào, nhưng Nghiêm Chân lại cảm thụ được, nam nhân này xem thường hắn, hoặc là nói, y ở đây miệt thị hắn.

Sắc mặt Nghiêm Chân có chút lạnh, không nói gì.

Cứ như Dung Hà không nhìn thấy sắc mặt hắn khó coi, tay trắng óng ánh như ngọc nắm lấy roi ngựa, cười nói: "Nghe nói gần đây Nghiêm Tướng gia có hứng thú với chỗ trống ở Hộ bộ?"

Nghiêm Trà nghe vậy, biểu lộ trên mặt lập tức cẩn thận: "Thành An Bá có ý gì?" Hắn ta không dám xem nhẹ Dung Hà, người này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại nổi danh bên ngoài, bây giờ trong triều thế lực không nhỏ, cộng thêm bởi vì y đính hôn cùng Phúc Nhạc Quận Chúa, khiến một số nhàn tản huân quý có quan hệ tốt với Ban gia cũng có ý giúp y, người dạng này thật không thể đắc tội, thậm chí nói tuỳ tiện đắc tội không nổi.

"Tiểu Nghiêm đại nhân suy nghĩ nhiều, Dung mỗ chỉ hỏi một câu mà thôi. " Dung Hà ngồi thẳng người, roi ngựa cũng từ tay phải đổi sang tay trái: "Nếu thân thể Nhị công tử khỏi hẳn, đến Hộ bộ bổ sung chỗ trống, cũng là thích hợp."

Nghiêm Trà miễn cưỡng cười, không nói gì.

Dung Hà thấy bộ dáng hai huynh đệ này, nụ cười trên mặt càng thêm khiêm tốn: "Hai quý nhân bận chuyện, ta không tiện làm phiền. Tại hạ còn có chuyện quan trọng phải đi bái phỏng Tĩnh Đình Công, cáo từ trước."

Sắc mặt Nghiêm Chân ảm đạm.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Trà cắn răng chắp tay nói với Dung Hà: "Bá gia đi thong thả."

"Cáo từ!" Dung Hà vỗ ngựa, con ngựa chậm rãi đi qua bên cạnh hai người, còn nhàn nhã lắc đuôi ngựa.

Nghiêm Trà nhìn chằm chằm bóng lưng Dung Hà rời đi, sắc mặt đổi tới đổi lui, cuối cùng nhịn xuống một hơi này, hắn ta quay đầu nói với Nghiêm Chân: "Nhị đệ, chúng ta đi."

Nghiêm Chân ngẩn người, chậm rãi đi theo sau lưng Nghiêm Trà.

Không biết có phải hắn nghĩ nhiều không, bộ dáng Dung Hà hiện tại đã khác xưa rồi. Nhưng đến tột cùng khác chỗ nào, hắn lại không nghĩ ra.

Có lẽ là nội tâm của hắn, ghen ghét người này đi.

"Bá gia, chúng ta thật đi Quốc Công Phủ à?" Đỗ Cửu hỏi.

Dung Hà nhàn nhạt nói: " Ta quên mang bái thiếp đi, nên khỏi đến đó."

Đỗ Cửu: Người vui vẻ là được.

Dung Hà đang muốn quay đầu trở về, liền thấy phía trước có một đỉnh kiệu nhỏ làm bằng lụa mỏng đi đến bên này. Kiệu lụa nhỏ mỏng manh, có thể thấy được cả tư thế uyển chuyển củanữ nhân ngồi bên trong.

Không bao lâu, đỉnh kiệu nhỏ này dừng trước mặt y.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Edit: Đào Sindy

Kiểu lụa mỏng này, không giống kiểu kiệu của nữ nhi đứng đắn, càng giống vũ nữ ca cơ hay nữ tử phong trần sử dụng hơn.

Thấy cỗ kiệu ngừng trước mặt mình, Dung Hà bình tĩnh vỗ con ngựa, chuẩn bị lách qua cỗ kiệu rời đi.

“Nô gia Vân Nương bái kiến Thành An Bá." Một nữ tử thân mặc sa y tuyết sắc đi ra, dáng người nàng ta đẫy đà, như mật đào chín muồi, tản ra sức quyến rũ nữ nhân hấp dẫn nam nhân. So sánh thân thể nàng ta, tướng mạo của nàng ta lại kém hơn. Mặc dù cả người nàng ta phong trần, nhưng trước mặt Dung Hà, lại thu liễm vô cùng tốt.

Dung Hà nhìn nữ nhân xa lạ trước mắt này không nói gì.

Đỗ Cửu còn có ấn tượng với nữ nhân này, nhưng lần trước hắn nhìn thấy Vân Nương, nàng ta mặc đồ phụ nhân bình thường, tóc thì bao lại, không nghĩ tới mấy tháng trôi qua, nàng ta như biến thành người khác, từ một đóa hoa sơn trà mộc mạc biến thành xà mỹ nữ yêu diễm.

"Cô nương." Đỗ Cửu mở miệng nói: " Không biết cô nương có chuyện gì quan trọng?"

https://thuviensach.vn

"Nô gia dâng hương trở về, trùng hợp gặp được Thành An Bá, muốn thi lễ với Bá gia." Vân Nương chầm chậm khẽ chào với Dung Hà: "Lần trước đa tạ Bá gia giúp Vân Nương chút sức."

Sau khi nàng ta đến Kinh Thành, chờ Tạ Khải Lâm trọn vẹn một tháng, đã từng đến Tạ gia bái phỏng, thế nhưng người gác cổng Tạ gia làm sao cũng không cho nàng ta vào cửa, thậm chí còn chế nhạo nàng ta là một nữ tử phong trần đê tiện, vọng tưởng gả vào đại môn Tạ gia, thật sự buồn cười vô cùng.

Đúng, nàng ta rất buồn cười, mơ ước hão huyền, nhưng những... vọng tưởng này không phải Nhị công tử Tạ gia cho nàng ta sao?

Đúng, nàng ta là nữ tử phong trần, không xứng với cửa nhà Tạ gia, nhưng ban đầu là Nhị công tử Tạ gia muốn dẫn nàng ta bỏ trốn, không phải nàng ta xin Tạ Khải Lâm dẫn nàng ta đi, đến tột cùng ai xấu hổ hơn ai, ai càng buồn cười hơn ai?

Cho nên nàng ta không cam tâm, nàng ta muốn tìm Tạ Khải Lâm nói rõ ràng, thế nhưng nàng ta là một nữ tử phong trần không nơi nương tựa, hơn nữa rời đi Kinh Thành đã nhiều năm, không có giúp đỡ từ bốn phía, có thể đi đâu tìm Tạ Khải Lâm?

Đang lúc tuyệt vọng, hộ vệ phủ Thành An Bá dẫn nàng ta đi gặp Tạ Nhị Lang.

Còn nhớ lúc tình thâm, hắn ta vì nàng ta mà vẽ lông mày vẽ tranh, nàng ta gọi hắn ta một tiếng Nhị Lang, hắn ta nói nàng là Thanh Liên, xinh đẹp cao khiết nhất. Thế nhưng nam nhân ngày xưa miệng dỗ ngon dỗ ngọt, hiện nay lại để nàng ta bị hạ nhân Tạ gia nhục mạ, cứ như những thâm tình ngày xưa đều thoảng qua như mây khói.

Lúc nàng ta nhìn thấy hắn ta, hắn ta đang cùng mấy văn nhân ngâm thơ làm phú, dù đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, vẫn không tổn hại phong

https://thuviensach.vn

nhã của hắn ta.

Hình như hắn ta không nghĩ tới nàng ta sẽ xuất hiện, sửng sốt thật lâu, mới đi đến trước mặt nàng ta, dùng biểu lộ xa lạ nhìn nàng.

Giống như ảo não, giống như áy náy, nhưng nhiều hơn là xấu hổ.

"Vân Nương. " Hắn ta mở miệng nói câu nói đầu tiên: "Sao ngươi lại đến Kinh Thành?"

Đúng vậy, một nữ nhân không ai dẫn đường, tiền bạc trên người có hạn, sao tới Kinh Thành được?

Vân Nương cười lạnh nhìn Tạ Khải Lâm: "Nhị Lang, ta thân là nữ tử, ngươi nói ta còn cách nào?" Nói xong câu đó, nàng ta nhìn thấy biểu lộ trên mặt Tạ Khải Lâm trở nên khó coi. Sau đó hình như hắn ta lo lắng mấy người đọc sách khác nhìn thấy nàng ta, liền dẫn nàng ta đến một nơi hẻo lánh.

"Vân Nương, ta xin lỗi ngươi." Tạ Khải Lâm cho nàng ta một cái hầu bao, bên trong có không ít bạc vụn còn có mấy tấm ngân phiếu, đủ để nàng ta sống ung dung thêm mấy năm, thậm chí đủ để nàng ta mua một viện nhỏ trong Kinh Thành.

"Vẫn là Nhị công tử Tạ gia tốt. " Vân Nương cười đón lấy hầu bao: "Chỉ là hầu bao chứa bạc thôi, chỉ sợ giá trị cũng phải mấy mười lượng bạc đấy. Không như năm đó, ngươi nuôi một nữ nhân không có tác dụng gì như ta, cầu xin người mua tranh chữ khắp nơi."

"Vân Nương..."

"Tạ nhị công tử không cần nhiều lời nữa, tuy Vân Nương là người đê tiện, nhưng cũng biết bốn chữ lễ nghĩa liêm sỉ viết như thế nào. " Vân

https://thuviensach.vn

Nương phúc lễ với Tạ Khải Lâm: "Tạ quân tặng ta một giấc mộng vui vẻ, bây giờ tỉnh mộng, Vân Nương cần phải về rồi."

"Ngươi đi đâu vậy?" Tạ Khải Lâm mở miệng nói: " Ngươi là một nữ tử nhu nhược, không chỗ nương tựa trong Kinh Thành, hay để ta cho người sắp xếp chỗ ở..."

"Chẳng lẽ Tạ công tử còn muốn nuôi ta làm ngoại thất à?" Vân Nương cười lạnh: "Công tử dẫn Vân Nương bỏ trốn, đã phụ một nữ tử, chẳng lẽ còn phụ nương tử tương lai của ngươi? Tạ công tử bỏ được, Vân Nương lại không nỡ rồi. Nghiệt, Vân Nương làm qua một lần, không muốn làm lại lần thứ hai."

Tạ Khải Lâm kinh ngạc nhìn Vân Nương, hình như không nghĩ tới vậy mà nàng lại nói ra tịch thoại này, nửa ngày sau mới nói: "Chuyện cũ không liên quan gì đến ngươi, nên oán là ta. Ngươi đừng tức giận với ta, ta chỉ muốn tìm cho ngươi chỗ sống yên phận, không có ý nuôi ngươi làm ngoại thất, ngươi ở Kinh Thành vô thân vô cố, sao ta có thể để ngươi một thân một mình?"

" Công tử không có ý này, nhưng bí mật sẽ khó giữ nếu nhiều người biết, ai có thể bảo đảm nương tử tương lai của ngươi sẽ không hiểu lầm?" Vân Nương cười khẽ một tiếng, không biết đang cười Tạ Khải Lâm hay đang cười mình: "Ta một thân một mình sống tại Tiết Châu gần hai năm, không phải rất tốt sao? Mặt khác, trái tim nữ nhi yếu mềm, mong công tử thương tiếc phu nhân tương lai ngươi nhiều hơn."

"Vậy ngươi muốn đi đâu đây?"

"Từ chỗ nào đến, thì về chỗ đó. " Vân Nương xiết chặt hầu bao trong tay: "Nô gia vốn là cánh tay ngọc mặc người gối, môi son mặc người người, là công tử tặng cho nô gia một giấc mộng vui vẻ, bây giờ tỉnh mộng, tất nhiên nên về nhà."

https://thuviensach.vn

"Công tử, nô gia cáo từ. Chúc quân quãng đời còn lại an khang, tử tôn kim ngọc đầy cả sảnh đường."

"Vân Nương!" Tạ Khải Lâm bắt được tay Vân Nương.

Vân Nương quay đầu nhìn hắn ta: "Công tử luyến tiếc Vân Nương, là muốn nạp Vân Nương vào phủ làm thiếp à?"

Tay Tạ Khải Lâm như hỏa thiêu buông ra, hắn ta áy náy nhìn Vân Nương: "Ta rất xin lỗi, Vân Nương."

"Tạ công tử không cần nhiều lời. " Vân Nương rủ mí mắt xuống, nhìn y phục mình bị níu, bộ y phục này nàng ta luôn không dám mặc, hôm nay cố ý mặc vào. Bên trên váy còn thêu hoa senhắn ta thích nhất, nhưng hiện tại hắn ta sẽ không chú ý tới những thứ này: "Nếu quả thật công tử thẹn lòng với Vân Nương, thì mong công tử trả lời Vân Nương một vấn đề."

"Ngươi cứ hỏi."

"Năm đó ngươi dẫn Vân Nương bỏ trốn, thật sự muốn vui vẻ ở bên Vân Nương không?"

Tạ Khải Lâm trầm mặc không nói gì.

Sắc mặt Vân Nương trắng bệch cười: "Nô gia đã hiểu."

Lần nữa nhìn thấy Đỗ Cửu, đoạ ký ức ẩn sâutrong đầu liền hiện ra, nàng ta cười như không có việc gì, quay đầu nhìn về phía bảng hiệu trên cửa chính Ban gia:"Nô gia không còn ý gì khác, chỉ là hôm nay có duyên gặp được Bá gia, chỉ muốn tạ ơn Bá gia."

"Mặt khác..." Vân Nương cười yêu diễm một tiếng, vô cùng phong trần:"Phúc Nhạc Quận Chúa là một cô nương tốt, mong Bá gia đối xử tốt với nàng ấy."

https://thuviensach.vn

Lúc nàng ta nói lời tạ ơn với Dung Hà, không có hành đại lễ, nói xong câu đó, chặt chẽ hành đại lễ.

Không ai biết, đối với nàng ta mà nói, đoạn thời gian hoang đường kia, may mắn duy nhất là nàng ta gặp được một cô nương tốt. Năm đó nếu Ban Hoạ nhẫn tâm, không nói đạo lý, nàng ta đã sớm đầu một nơi thân một nẻo, sao còn có thể sống đến hôm nay?

Nàng ta không chỉ một lần nghĩ tới, có lẽ lúc trước Phúc Nhạc Quận Chúa đã đoán được nàng ta và Tạ Khải Lâm không lâu dài, cho nên không chỉ không oán hận nàng ta, ngược lại đưa nàng ta một khoản tiền bạc.

Dựa vào khoản tiền bạc này, nàng ta mới có thể đi đến Kinh Thành, lần nữa nhìn thấy nam nhân khiến nàng ta oanh oanh liệt liệt một phen.

Kẹt kẹt.

Đại môn Ban phủ mở ra, Ban Hằng từ sau cửa đi tới, nhìn thấy giữa cửa lớn nhà mình đứng nhiều người như vậy, nghi ngờ nhìn về phía Dung Hà.

To gan lớn mật, vậy mà chạy đến cửa Ban gia họ cùng nữ nhân **, đây là gây sự mà?

"Đệ chắn tại cửa ra vào làm gì, muốn cùng ra ngoài hay không?" Ban Họa đi sau lưng thấy Ban Hằng ngây ngốc đứng ở cửa ra vào, đưa tay chọc chọc hắn, thò đầu ra nhìn xung quanh.

"Tỷ!"

Ban Hằng không kịp cản, đành phải bất đắc dĩ sờ mặt, đi sau lưng tỷ hắn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ban Họa nhìn thấy cửa nhà mình đứng không ít người, cũng sửng sốt một chút, nhưng đầu tiên nàng thấy không phải Dung Hà, mà là Vân Nương.

"Là ngươi?" Ban Họa kinh ngạc nhìn Vân Nương, hai năm qua đi, Vân Nương đã đẹp hơn trước kia, nhưng Ban Họa nhìn một cái đã nhận ra nàng ta.

"Quận Chúa. " Vân Nương cung kính cúi đầu với Ban Họa: " Trên đường nô gia gặp Thành An Bá, bởi vì Thành An Bá có ân với nô gia, cho nên nô gia đặc biệt xuống kiệu nói lời cảm tạ với hắn." Đây là giải thích với Ban Họa, lí do nàng ta đứng chung với Dung Hà trước cửa Ban gia.

Lúc này Ban Họa mới chú ý tới Dung Hà, nàng quan sát trời, sắc trời đã không còn sớm: "Sắp chạng vạng tối, chàng ăn cơm chưa?"

Đối với người Ban gia mà nói, chưa ăn cơm, là vấn đề rất trọng yếu.

Dung Hà từ trên lưng ngựa bước xuống, đi đến trước mặt Ban Họa: "Ta không đói bụng, nghe nói có người tìm nàng gây phiền phức, cho nên ta tới đây xem."

Phiền phức?

Ban Họa ngốc trong chốc lát, mới hiểu được Dung Hà là nói ai, nàng vội ho một tiếng: "Ta không gặp hắn, người đã bị Nghiêm gia dẫn đi."

Dung Hà cười cười: "Ta biết."

Nhưng mà nụ cười dịu dàng lúc này của y không hấp dẫn được Ban Họa, bởi vì lực chú ý của Ban Họa đã trôi dạt đến trên người Vân Nương. Nàng đi đến bên người Vân Nương, mắt nhìn kiệu nhỏ lụa mỏng sau lưng nàng ta, và trang điểm trên mặt nàng ta, không hỏi nàng ta hiện tại ở đâu, chỉ nói: "Ngươi... Khi nào thì về Kinh Thành?"

https://thuviensach.vn

"Năm ngoái đã đến Kinh Thành. " Vân Nương không nói lần kia xém chút dùng cây chốt cửa đập trúng Thành An Bá, chỉ nói: " Quận Chúa thuận lợi chứ?"

"Mọi chuyện đều tốt. " Ban Họa nhớ tới những chuyện năm đó Tạ Khải Lâm và Vân Nương bỏ trốn, thở dài: "Ngươi không nên về đây."

" Từ nhỏ Vân Nương đã lớn lên ở Kinh Thành, nơi khác mặc dù tốt, nhưng cuối cùng không phải cố hương của ta, một thân một mình sống cũng không có ý nghĩa. " Vân Nương cúi đầu cười: "Nhìn thấy Quận Chúa mọi chuyện đều tốt, Vân Nương liền yên tâm."

Ban Họa biết nàng ta nói gì, xùy cười một tiếng: "Chuyện cũ như gió, không cần nhắc lại, kệ hắn thôi."

"Đúng vậy.” Vân Nương cười theo: " Năm đó nô gia không hiểu chuyện, làm hại Quận Chúa chịu nhiều uất ức, đời này chỉ sợ không thể hoàn trả lại Quận Chúa rồi."

"Chuyện này liên quan gì đến ngươi. " Ban Họa lắc đầu: "Người phụ ta còn chưa áy náy, ngươi hổ thẹn làm gì?"

Vân Nương ngẩng đầu, thấy Dung Hà đứng cách hai người bọn họ không xa, lo lắng mình nhắc tới Tạ Khải Lâm, sẽ khiến Thành An Bá hiểu lầm với Quận Chúa, liền không lên tiếng nhắc chuyện cũ. Trong nội tâm nàng ta hổ thẹn với Ban Họa, lại nghe nói những tin đồn bên ngoài, lo lắng Thành An Bá không tốt với Ban Họa, Ban Họa sẽ chịu ấm ức.

Nữ nhân sợ gả sai phu, tính cách Phúc Nhạc Quận Chúa và Thành An Bá khác biệt lớn như vậy, nàng ta thật lo lắng Thành An Bá để ý đến quá khứ của Quận Chúa.

Nàng ta tự cảm thấy thân phận mình thấp hèn, nếu đứng chung một chỗ với Ban Họa quá lâu, sẽ khiến những người khác nói xấu Ban Hoạ,

https://thuviensach.vn

nhân tiện nói: "Quận Chúa, không còn sớm nữa, nô gia cáo lui."

"Trời đã trễ như vậy. " Ban Họa thấy Vân Nương ngồi cỗ kiệu che chắn không quá kín, liền gọi tới hai tên hộ vệ: "Bọn họ đều là người giỏi của Ban gia, lúc này đường tối đen ít người, để bọn họ đưa ngươi về."

Vân Nương vội vàng lắc đầu nói: "Sao vậy được?"

"Đừng chối từ, để ngươi về như vậy ta không yên lòng." Ban Họa khoát tay áo:" Cứ thế quyết định."

Cứ việc Ban Họa dùng giọng điệu ngang ngược không cho thương lượng, trong lòng Vân Nương lại ấm áp, nàng ta không tiếp tục từ chối, chỉ thi lễ với Ban Hoạ, ngồi vào trong kiệu nhỏ lụa mỏng.

Mấy kiệu phu trong lòng vốn khinh thường nữ tử phong trần như Vân Nương, thế nhưng thấy nàng ta quen biết quý nhân như Quận Chúa, quý nhân còn tự thân phái hộ vệ đưa nàng ta về, trong lòng không khỏi có thêm vài phần kính sợ. Với bách tính bình thường mà nói, người giữ cửa cho nhà quý nhân, cũng đã không tầm thường, bọn họ không dám đắc tội.

Sau khi Vân Nương đi, Ban Họa quay đầu nhìn Dung Hà: "Chàng không đi, chẳng lẽ muốn đứng ở cửa nhà ta làm thần báo bên tai*?"

* ví với kẻ hay mách lẻo, ton hót.

"Chớ nói thần báo bên tai, dù làm mã phu* cho Họa Họa ta cũng làm. " Dung Hà nhìn kiệu nhỏ xa lụa mỏng, không biết vì sao, y cảm thấynữ nhân Vân Nương chỉ sợ không phải trùng hợp đi ngang qua, nàng ta đến tìm Họa Họa hay sao?

*phu xe

Thế nhưng sau khi nhìn thấy Ban Hoạ, sao không nói lời nào?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ nguyên nhân là vì y ở đây?

"Thôi thôi, nếu để người khác biết ta để người khiêm tốn như chàng làm mã phu, vậy ta sẽ bị ngàn người chỉ trỏ rồi. " Ban Họa sờ cổ ngựa của Dung Hà: "Mau trở về đi, ngày mai đại hôn Nhị Hoàng Tử, chàng còn phải vào cung sớm, tối nhớ ngủ sớm."

"Được." Dung Hà cười, không nhắc chuyện Nghiêm Chân với Ban Hoạ, Ban Họa cũng không giải thích gì với y, hai người bèn nhìn nhau cười, Dung Hà trở mình lên ngựa.

"Đây là một con ngựa tốt. " Ban Họa vỗ cổ ngựa: "Có tên chưa?"

"Chưa." Ngựa của Dung Hà màu đỏ thẫm, bên trán còn có một sợi lông trắng, lông tóc bóng loáng, hai mắt hữu thần, bốn vó tráng kiện hữu lực, là ngựa tốt hiếm có.

Con ngựa cọ xát trên người Ban Họa, hình như rất thân cận nàng.

Dung Hà thấy tính nết con ngựa này không tốt, vậy mà thân cận Ban Họa như thế, nhân tiện nói: "Không bằng nàng đặt tên cho nó đi?"

"Lông của nó hồng như vậy..."

Đỗ Cửu lập tức dựng lỗ tai, con ngựa này là ngự tứ bảo mã vạn kim khó được, tên không thể quá tùy tiện.

"Gọi là Bạch Ngọc Cao đi."

Lông đỏ thì tại sao gọi là Bạch Ngọc Cao chứ, không phải gọi là Hồng Ngọc Cao, Hồng Tảo Cao à?

Không đúng, tuấn mã uy phong lẫm lẫm như thế, sao có tên thô tục như vậy?!

https://thuviensach.vn

"Vì sao... Nghĩ tới cái tên này?" Dung Hà cũng không ngờ tới ngựa yêu của mình sẽ bị đặt cái tên tuỳ ý như vậy, mà con ngựa này còn đần độn cọ tay Ban Họa. Làm chủ nhân, nên dùng trách nhiệm nghiêm túc với ngựa yêu, Dung Hà cảm thấy mình còn có thể thay con ngựa tranh thủ một chút.

"Cả người nó màu đỏ, lông trắng chỗ trán là dễ thấy nhất. " Ban Họa dịu dàng sờ cổ con ngựa:"Gọi Bạch Ngọc Cao phù hợp rồi."

Dung Hà há to miệng, cuối cùng gật đầu nói: "Nàng nói đúng, tên này quả thật rất phù hợp."

Đỗ Cửu: Các người... Vui vẻ là được.

"Họa Họa rất thích con ngựa này?" Dung Hà thấy nàng đặt tất cả lực chú trên con ngựa của mình, rạp người trên lưng ngựa nhìn Ban Họa: " Trong phủ ta còn có một con ngựa cùng loại, ngày mai ta sẽ bảo người dẫn đến cho nàng."

"Không được. " Ban Họa lắc đầu: "Con ngựa kia nhất định là đồng bạn của Bạch Ngọc Cao, vẫn nên giữ nó ở quý phủ chơi chung với Bạch Ngọc Cao. Ta có ngựa của mình, nhưng từ nhỏ thích ngựa, nhìn thấy ngựa xinh đẹp thì không nhịn được muốn sờ một chút."

Lúc nàng còn rất nhỏ, tổ phụ đã cho nàng ngồi trên lưng ngựa chơi, kể cho nàng nghe chuyện trên chiến trường,còn có cố sự của tướng lĩnh và con ngựa của mình, đến mức từ nhỏ nàng đã tạo thành một quan niệm, ngựa là đồng bọn của mình, dù nó già, cũng phải nuôi nó thật tốt, không thể tùy ý vứt bỏ, không thể tùy ý thay thế.

Dung Hà nhớ tới, quả thật Ban Hoạ thường cưỡi một con ngựa màu trắng: "Là một con ngựa trắng?"

"Đúng." Ban Họa gật đầu: "Nó tên Mặc Ngọc, là bệ hạ thưởng xuống."

https://thuviensach.vn

"Mặc Ngọc?" Dung Hà nhịn không được cười lên, một con ngựa trắng tên là Mặc Ngọc?

"Ừ, cặp mắt của nó rất đẹp, giống như mặc ngọc. " Nhắc đến ngựa yêu của mình, Ban Họa vô cùng kiêu ngạo: "Sau này có cơ hội, ta dẫn nó so kỵ thuật với chàng."

"Được." Dung Hà đồng ý.

Mặt Đỗ Cửu không thay đổi nghĩ, ngựa nhà mình gọi Mặc Ngọc, ngựa nhà khác gọi Bạch Ngọc Cao, không thêm chữ Cao phía sau không phải tốt hơn sao?

"Được rồi. " Ban Họa thu tay từ người con ngựa:"Chàng về đi."

Dung Hà nhìn Ban Họa, mắt của nàng rất đẹp, giống như một hồ nước, sạch sẽ trong suốt, sạch sẽ đến khiến y kém chút không dời nổi mắt. Thế nhưng đôi trong mắt sạch sẽ này, không có không bỏ, không có lưu luyến, thậm chí không nhìn thấy bao nhiêu tình nghĩa.

Nàng không thích y, hoặc nói... Không động tâm với y.

Nàng nhìn ánh mắt y, giống như đang nhìn một vật trang trí ưa thích, một con Khổng Tước xinh đẹp, có kinh diễm, có thưởng thức, thiếu hụt duy nhất chính là tình cảm giữa nam và nữ.

"Cáo từ." Dung Hà cười.

"Ừm. " Ban Họa cười đến mặt mày cong cong, khoát tay với Dung Hà: "Đi thong thả."

Tiếng vó ngựa nhẹ vang lên, đợi bóng dáng Dung Hà không thấy nữa, Ban Họa quay đầu nói với Ban Hằng: "Đi, trở về."

https://thuviensach.vn

"Tỷ, chúng ta không đi biệt trang nữa à?" Ban Hằng vốn muốn đi chôn ít bạc, không nghĩ tới ra ngoài liền gặp Dung Hà, một tới hai đi kéo thời gian cho tới bây giờ.

"Không đi." Ban Họa ngẩng đầu nhìn lên trời: "Trời gần tối rồi, lần sau đi."

"Được thôi." Ban Hằng có chút thất vọng, chôn bạc hai lần, hắn đột nhiên cảm thấy, loại cảm giác đào hố chôn bạc này thật thoải mái, hắn có chút thích trò chơi này rồi.

Quý nhân ở cách lầu của Vân Nương một khoảng cách, mấy kiệu phu đi nhanh một đường, còn chưa tới lầu, trời đã dần tối.

Càng đến gần làng chơi, thân phận người lui tới càng phức tạp, có đôi khi gặp được mấy tửu quỷ mượn rượu làm càn không nói lý, bọn họ phải cẩn thận ứng phó. Vừa mới vào cửa ngõ, liền có một nam tử y phục lộn xộn, ăn mặc thư sinh trẻ tuổi đi ra.

Hắn đi lung la lung lay trên đường, trong miệng còn lẩm bẩm nói nhỏ, hình như phàn nàn quan trường bất công, lại như đang chửi mắng thân bằng*. Sau đó hắn đụng đầu vào cỗ kiệu, té ngã ra đất. Hắn đang muốn mở miệng mắng to, nào biết được một nam nhân đi đến trước mặt hắn, rút ra đại đao sang loáng, dọa hắn lập tức không rên một tiếng.

*người thân bạn bè

Ở Đại Nghiệp, người có thể mang theo binh khí hành tẩu, đều có thân phận đặc biệt, tỉ như binh sĩ, nha dịch, hộ vệ quý nhân phẩm cấpcao, bách tính bình thường ai dám khiêng đao đi trên đường cái, không đến hai mươi bước đã bị đưa đến nha môn.

Hắn nghĩ ngồi trong kiệu nhỏ lụa mỏng là hoa khôi nào đó được quý nhân yêu thích, cho nên mới phái hộ vệ đưa về, thế là mấy người đi đường

https://thuviensach.vn

này sau khi rời đi, mới dám nhỏ giọng mắng.

"Chỉ là □□, có gì đặc biệt hơn người, chờ đại gia ta... Thi đậu Trạng Nguyên, ngay cả Công Chúa cũng có thể cưới. Trong sách có, có Nhan Như Ngọc, nữ nhân không là thứ tốt lành gì..." Hắn nấc rượu, từ dưới đất bò dậy, người dính bụi cũng không phủi, liền lảo đảo đi ra.

Đi đến đầu ngõ thưa thớt, hắn nhìn thấy hai hắc y nhân cầm cây đao to mọng từ trong bụng nam nhân □□, dọa hắn kém chút ói hết đồ trong bụng ra. Nhưng có lẽ bởi vì trước đó bị người cầm đao dọa giật mình, hắn nhịn không phát ra tiếng, cho đến khi hắc y nhân rời đi thật lâu sau, hắn mới dám vịn tường đến gần nam nhân ở dưới đất.

Không biết dẫm trúng gì trên đất, hắn nhào tới trước một cái, vừa vặn ngã ở trước mặt nam nhân béo. Tay chống trên mặt đất dinh dính, hắn mượn ánh sáng trăng sao yếu ớt, nhìn tới bàn tay dính gì gì, cúi đầu ngửi ngửi, rốt cục nhịn không được nôn mửa.

"Giết người... Giết người rồi!"

"Giết người rồi!"

Người đọc sách đáng thương này, đây là lần la lên lớn nhất trong đời, dọa nhiều nhà bật đèn, đưa người tới nha môn.

Thân phận người chết rất nhanh xác định, một Công bộ Lang trung tòng Ngũ phẩm, tại quý nhân Kinh Thành đầy đất, thân phận người này cũng không cao. Nhưng người này họ Triệu, là Triệu thị nhất tộc chi nhánh, tổ tiên mấy đời thừa kế tước vị quý tộc.

Tộc trưởng Triệu thị nhất tộc là Triệu Lực, trưởng tử của ông ta Triệu Tuấn đương nhiệm Binh bộ Tả thị lang, nhị tử Triệu Trọng chính là thích sứ Tiết Châu. Người Triệu gia làm việc khiêm tốn vô cùng, ngày thường ở

https://thuviensach.vn

Kinh Thành cũng không thấy được, duy nhất có thể lấy ra làm đề tài nói chuyện, là con thứ ba chết yểu nhà họ.

Nguyên nhân là con thứ ba Triệu Gia chết yểu định ra thông gia với Phúc Nhạc Quận Chúa từ bé, sau đó đứa nhỏ này chết yểu, cửa hôn sự này tự động hết hiệu lực. Sau đó Tạ gia lại từ hôn Ban Hoạ. Thế là việc Triệu Gia Tam Lang mất sớm, liền trở thành bằng chứng Ban Họa khắc phu. Cứ việc người Triệu gia một lần lại một lần giải thích, là thân thể hài tử nhà bọn họ không tốt, không liên quan đến Ban Hoạ, nhưng mà đám người yêu thích bát quái, không thèm để ý ý kiến của người trong cuộc, thậm chí cảm thấy Triệu Gia đang nịnh nọt Ban gia mới nói như vậy, cảm thấy suy nghĩ của bản thân rất đúng.

Có đề tài nói chuyện, có chủ đề, ai sẽ để ý ý kiến của người trong cuộc, ai biết người trong cuộc có nói láo không chú?

Người chết là Triệu Cổ đường đệ tộc trưởng Triệu Lực, Triệu Cổ thuộcphái không màn chính sự, hoàn khố thông thạo ăn uống cá cược chơi gái sa đọa, Ban Hoài làm đại biểu phái hoàn khố không thích dạng chơi đùa này, nhưng hai loại hoàn khố ngứa mắt lẫn nhau, cho nên rất ít lui tới với nhau.

Trên người Triệu Cổ có hai vết đao chém, từ trước bụng xuyên thấu ra sau lưng, có thể thấy được sức của hung thủ rất lớn, có thể là hai người.

Ai sẽ ra tay giết một hoàn khố không có tác dụng như thế? Phải biết ngày mai là đại hôn Nhị Hoàng Tử, trong Kinh Thành cam đoan hôn sự ngày mai không có bất ngờ gì xảy ra, cộng thêm rất nhiều người tiến hành nghiêm mật giám sát nội thành.

Loại tình huống này, còn có người ám sát thành công, mà bọn họ lại không tìm thấy bóng dáng hung thủ, cho thấy rất thâm sâu.

https://thuviensach.vn

Vì không để hôn sự xảy ra rủi ro, chuyện ám sát bị tạm thời áp xuống. Sáng sớm hôm sau, trong Kinh Thành một mảnh đỏ, Tạ gia chuẩn bị xong đồ cưới nhấc ra cửa, mặc dù không phải "Mười dặm trang sức đỏ" chân chính, nhưng cũng để dân chúng Kinh Thành thấy được không ít náo nhiệt.

Ban Họa đang ngủ, nghe bên ngoài thổi sáo đánh trống, nàng kéo chăn trùm đầu, che đầu muốn tiếp tục ngủ, thế nhưng thổi sáo đánh trống kết thúc, lại là tiếng pháo nổ lốp bốp, nàng tức giận đến ngồi dậy: "Bên ngoài sao ồn ào vậy?!"

"Quận Chúa, ngài đã quên, hôm nay là đại hôn Nhị Hoàng Tử và tiểu thư Tạ gia. " Như Ý biết Quận Chúa tức giận rời giường, bận bịu nhỏ giọng trấn an: " Bên ngoài bách tính chật ních xem náo nhiệt, chỉ sợ phải náo nhiệt một hồi đấy."

"Ngươi không nói ta cũng quên. " Ban Họa vuốthuyệt thái dương, cả người nằm uỵch xuống giường, lười nhác như một cọng mì: "Thật không muốn rời giường."

"Ngài không dậy nổi cũng không sao, trước tiên nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt súc miệng. " Như Ý dịu dàng cười nói: " Điểm tâm ta bảo người bưng vào phòng cho người dùng nhé?"

"Ừm." Ban Họa uể oải nằm sấp trong chăn, ngay cả mặt cũng không muốn nâng lên.

"Tân lang tới đón tân nương tử rồi!"

"Tân lang đâu?!"

Đội kỵ mã nghênh đón tân nương đã đến cửa Tạ gia, mọi người mới phát hiện, tới đón Tạ Uyển Dụ tiến cung không phải Nhị Hoàng Tử, mà là quan viên Lễ bộ. Nụ cười của người Tạ gia có chút cứng ngắc, nhưng trên mặt không biểu lộ ra.

https://thuviensach.vn

Dựa theo quy củ, Hoàng Tử cưới Hoàng Tử Phi, xác thực không cần tự mình đến, cũng có thể từ Lễ bộ đón dâu thay. Nhưng nếu như ở Kinh Thành, các Hoàng Tử bình thường đều sẽ cho Nhạc Gia mặt mũi, tự mình đến đây cưới tân nương, lúc trước Thái Tử cưới Thái Tử Phi, cũng là Thái Tử tự mình ra mặt.

Đến tột cùng Nhị Hoàng Tử có ý gì, không cho Tạ gia mặt mũi như thế?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Edit: Đào Sindy

Tạ Uyển Dụ lẳng lặng ngồi trong khuê phòng, nghe tiếng pháo nổ phía ngoài, nắm chặt hỉ bào trên người.

Thời gian trôi qua nhanh như vậy, lại chậm như vậy.

Nàng ta mong đợi thật lâu, chờ lâu như vậy cuối cùng đã đến, trong đầu kêu loạn một mảnh, nàng ta không biết đến tột cùng mình vui vẻ hay khổ sở.

"Đội rước dâu đến rồi!"

Nghe được ba chữ "Đội rước dâu", đáy lòng nàng ta run rẩy, giống như một cây băng nhọn đâm vào đáy lòng, nội tâm của nàng ta lập tức trở nên hiu quạnh, không biết mất mát hay khổ sở, kỳ dị là, vậy mà nàng ta không cảm thấy phẫn nộ.

Nắm chặt quyền, đầu ngón tay của nàng ta có chút mát, nhưng đại não lại thanh tỉnh trước nay chưa từng có.

"Muội muội. " Trong giọng nói Tạ gia đại lang cố nén tức giận, hắn ta xoay người cõng Tạ Uyển Dụ lên, nhỏ giọng nói với nàng ta: " Mọi việc trong cung phức tạp, muội muội hết thảy phải cẩn thận. Nếu cần gì, cho người trở về nói với trong nhà, đừng để mình ấm ức."

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển Dụ nắm chắc y phục đại ca, thấp giọng đáp ứng.

Vụ hôn nhân này là Tạ gia bọn họ đáp ứng, hiện nay coi như biết Nhị Hoàng Tử có khả năng không phải lương phối, Tạ gia cũng không hối hôn. Hôn sự người nhà bình thường bất hạnh, chỉ cần có người nhà mẹ đẻ ủng hộ, nữ nhi còn có thể ly hôn. Thế nhưng gả vào hoàng gia, vậy cũng chỉ có thể sinh là người hoàng gia, chết là quỷ hoàng gia.

Ra nội viện, Tạ Uyển Dụ nghe bốn phía tràn ngập tiếng chúc mừng, nhưng nàng ta lại cảm thấy giờ phút này rất khó xử, người trong thiên hạ đều biết Nhị Hoàng Tử không thích Nhị Hoàng Tử Phi là nàng ta, ngay cả tự mình nghênh đón nàng ta cũng không làm được.

Đây là khoảnh khắc quan trọng đời người, lại thành thời điểm nàng ta hận nhất cả đời này.

Trên thực tế, Nhị Hoàng Tử không tới đón Tạ Uyển Dụ, nhưng hắn ta cũng không có trong cung.

Giờ lành hôn lễ là chạng vạng tối, hắn ta thay đổi tân lang phục, đi tới rừng trúc Thạch Phi Tiên thường đi. Hắn ta không cam lòng, cho nên đi giải sầu một chút, không nghĩ tới là, vậy mà Thạch Phi Tiên thật sự ở trong rừng.

"Nhị Hoàng Tử điện hạ?" Thạch Phi Tiên từ trong đình đứng người lên, kinh ngạc nhìn nam nhân này: "Hôm nay không phải ngày đại hỉ của ngươi à, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Tưởng Lạc nhìn nữ tử thần sắc cô đơn trước mắt, nhịn không được bước vài bước đến gần: "Người mà ta cưới, không phải người trong lòng ta, thì có gì mà vui chứ?"

"Ngươi..." Thạch Phi Tiên tránh đi ánh mắt Tưởng Lạc, thở dài một tiếng nói: "Ngươi không nên nói lời này, Uyển Dụ mà biết, thương tâm khổ

https://thuviensach.vn

sở dường nào?"

"Nàng luôn thay người khác suy nghĩ, tại sao không thể suy nghĩ một chút thay mình, không suy nghĩ vì ta?" Tưởng Lạc bước nhanh đến phía trước, bắt lấy cổ tay Thạch Phi Tiên: "Ta thích ai, chẳng lẽ nàng còn không biết sao? Nàng ta là bằng hữu của nàng, vậy ta đây tính là gì?"

Thái giám đi theo sau lưng Nhị Hoàng Tử, bị dọa đến quỳ gối ngoài đình, hôn sự hôm nay nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, hắn đi theo điện hạ xuất cung, chỉ sợ ngay cả tính mạng còn không giữ nổi.

"Vậy xem như đầu óc ngươi không tốt rồi." Ban Họa mặc kỵ trang màu sáng cười như không cười trong rừng đi tới, phía sau nàng còn đi theo mấy thiếu gia nổi danh ăn chơi, những người này có nam có nữ, đều là nhân vật lăn lộn trong Kinh Thành, trên mặt bọn họ đều mang vẻ ngoài ý muốn, ai có thể nghĩ tới hôm nay Nhị Hoàng Tử thành hôn, vậy mà cùng nữ nhi Thạch Tướng không minh bạch ở đây?

Tạ Uyển Dụ và Thạch Phi Tiên không phải có giao hảo sao?

Lúc đầu mấy người bọn họ không đi đụng tiệc cưới náo nhiệt mà chơi bời lêu lổng, hôm nay hẹn đi cưỡi ngựa, thưởng cảnh xuân, ai ngờ mới ra đến liền thấy trò hay trận này?

Nếu không phải Ban Họa bị Ban Hằng nhắc nhở, cũng đã quên hôm nay hẹn người ta thưởng xuân. Đám người bọn họ nhìn thấy Nhị Hoàng Tử hư hư thực thực tiến vào rừng trúc, xuất phát từ hiếu kỳ nên đi theo vào, không nghĩ tới phát hiện ra chuyện này.

Tân lang không đi nghênh đón tân nương, lại chạy tới bạn thân tân nương kể rõ tâm sự, ngay cả thoại bản cũng viết không thú vị như vậy, Nhị Hoàng Tử và Thạch Phi Tiên lại làm thế.

https://thuviensach.vn

Tưởng Lạc quay đầu nhìn về phía đám người Ban Họa, cản Thạch Phi Tiên ra sau lưng, giận tái mặt nói: " Tại sao các ngươi lại ở chỗ này?"

Sắc mặt Thạch Phi Tiên càng khó coi hơn Tưởng Lạc, việc này hôm nay truyền đi, không có chỗ tốt với nàng ta. Nhưng khi nhìn những người sau lưng Ban Họa, có Chu gia, Vương gia, còn có hoàng thất tông xa cùng họ Tưởng, những người này đều không phải là người mà nàng ta và Nhị Hoàng Tử có thể tùy tiện ra lệnh.

Càng nghĩ biểu lộ trên mặt Thạch Phi Tiên càng không được tự nhiên, nhất là Nhị Hoàng Tử lại cản nàng ta ở sau lưng, nàng ta nhịn không được mắng Nhị Hoàng Tử trong lòng một câu, đến tột cùng có đầu óc hay không, đây không phải công khai nói cho những người này, quan hệ giữa bọn họ, vượt ra khỏi tình nghĩa nam nữ bình thường sao?

Nàng ta suy nghĩ, như không có việc gì đi ra sau lưng Tưởng Lạc, phúc thân với đám người Ban Hoạ: "Hôm nay thật là khéo, các ngươi đều đến thưởng xuân hay sao? Vậy mà đến cùng lúc với Nhị Hoàng Tử điện hạ?"

"Ban Họa, vậy mà ngươi dẫn theo những người này theo dõi ta?" Tưởng Lạc nghe được lời này của Thạch Phi Tiên, lập tức nghĩ đến, trên đời làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy, hắn ta vừa cùng Thạch cô nương nói chuyện, những người này liền xuất hiện, rõ ràng là theo chân hắn ta tới.

"Điện hạ thứ lỗi, chúng ta thấy điện hạ chỉ dẫn mấy tên thái giám lên núi, lo lắng ngài xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên cùng theo vào. " Chu Thường Tiêu nghe nói Nhị Hoàng Tử từng đẩy Ban Hoạ ngã gãy tay, lo lắng Nhị Hoàng Tử lại nổi điên, liền mở miệng nói trước: " Xin điện hạ minh xét."

https://thuviensach.vn

Bọn họ nhiều công tử tiểu thư ở đây như vậy, nói theo dõi cũng quá mức rồi, nồi này bọn họ sẽ không cõng, Nhị Hoàng Tử cũng không có bản lĩnh để bọn họ cõng nồi. Bọn họ là hoàn khố, không phải đồ đần, Nhị Hoàng Tử không phải bệ hạ hay Thái Tử, không có bản lĩnh đến chỉ hươu bảo ngựa.

Lại nói, hai người bọn họ một người là tân lang sắp thành hôn, một là nữ nhi chưa xuất giá, ở nơi dã ngoại hoang vu làm gì, có gì không thể nhìn? Cánh rừng này cũng không phải cấm địa hoàng gia, hai người bọn họ tới, bọn họ không thể tới à?

"Hừ." Nhị Hoàng Tử lạnh hừ một tiếng, đưa tay chỉ Ban Họa: "Chu Thường Tiêu ngươi tránh ra cho ta, Ban Họa, ngươi nói rõ cho ta, cái gì gọi là đầu óc ta có bệnh? Ngươi dám phạm thượng, đến tột cùng có để hoàng gia vào mắt không?"

"Hôm nay là ngày đại hôn của điện hạ, nhưng ngươi lại cùng nữ nhân khác hẹn hò trong rừng rậm, việc này người bình thường làm không được." Ban Họa giơ cằm, chỉ đầu: "Nếu như ngươi cảm thấy ta nói không đúng, có thể đi báo cáo chuyện hôm nay cho bệ hạ hay nương nương, thần nữ cam nguyện bị phạt."

"Ngươi!" Tưởng Lạc không dám để Vân Khánh Đế biết việc này, lại không dám để mẫu hậu biết. Nếu mẫu hậu biết hắn ta làm lố, không chỉ hắn ta bị phạt, chỉ sợ ngay cả Phi Tiên cũng bị mẫu thân chán ghét mà vứt bỏ, cho nên hắn ta không dám đánh cược khả năng này, khẩu khí chỉ có thể nhịn.

"Quận Chúa, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm. " Thạch Phi Tiên miễn cưỡng cười lớn nói: " Ta và Nhị Hoàng Tử điện hạ chỉ là trùng hợp gặp nhau."

"Thạch tiểu thư không cần giải thích loại chuyện nhỏ nhặt này với chúng ta. " Ban Họa lắc ngón trỏ, lộ ra vẻ mặt dễ nói chuyện: "Chỉ cần Nhị

https://thuviensach.vn

Hoàng Tử Phi tin tưởng ngươi là được."

Sắc mặt Thạch Phi Tiên hơi biến, sau đó cười nói: "Chỉ cần chư vị không hiểu lầm ta, Nhị Hoàng Tử Phi tất nhiên cũng sẽ không hiểu lầm gì đó."

Ý bảo bọn họ không nên nói lung tung sao?

Mấy vị hoàn khố nhíu mày, bọn họ đã lớn như vậy, lúc nào phân rõ phải trái? Lúc nào người khác nói gì, bọn họ nghe đượcmà nhỉ?

"Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, Thạch tiểu thư chính là đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp, người khác cảm mến ngươi cũng là bình thường. " Một vị tiểu thư quý tộc có khúc mắc với Thạch Phi Tiên che miệng cười nói: " Chuyện này cũng không trách ngươi, chúng ta đều hiểu."

Từ khi Vương Tử Ngả Pha Quốc nhận lầmBan Họa là đệ nhất mỹ nhân, chuyện Thạch Phi Tiên là đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp liền thành trò cười, Thạch Phi Tiên không muốn nghe người khác gọi nàng ta như thế nữa, chỉ cần vừa nghe đến "Đệ nhất mỹ nhân", nàng ta sẽ nhớ tới ngày đó ở bên ngoài cung điện nhận rất nhiều nhục nhã.

Đám công tử bột cùng cười rộ lên, những tiếng cười này giống như bàn tay đang quạt vào mặt Thạch Phi Tiên.

Thạch Phi Tiên và đám công tử bột này không có bao nhiêu giao tình, nàng ta cảm thấy những người này đắm mình trong truỵ lạc, vô cùng xem thường. Mà đám công tử bột cũng cảm thấy Thạch Phi Tiên, Thạch Tấn làm người làm ra vẻ dối trá, chỉ giả vờ chính đáng. Hai bên không ưa lẫn nhau, ngày thường không chơi chung.

Hiện tại Thạch Phi Tiên làm ra chuyện này, theo bọn hắn nghĩ là đào xong góc tường của bạn, những hoàn khố bọn họ không làm chuyện vụn vặt.

https://thuviensach.vn

"Im miệng!" Nhị Hoàng Tử sao có thể trơ mắt nhìn những hoàn khố này ức hiếp Thạch Phi Tiên, trầm mặt nói: " Các ngươi nói chuyện, đừng có quái gở như vậy."

Mấy hoàn khố trợn trắng mắt, mặc dù không trực tiếp nhao nhao với Nhị Hoàng Tử, nhưng vẫn dùng ánh mắt như cũ để diễn tả linh hồn bất khuất của bọn họ.

"Điện hạ. " Ban Họa nhàn nhạt nhìn Thạch Phi Tiên một chút: " Hôm nay Tạ tiểu thư là tân nương của ngươi, bây giờ ngươi nên trở về cung rồi."

"Ngươi là cái thá gì, bản điện hạ không cần ngươi tới khoa tay múa chân. " Nhị Hoàng Tử căm ghét nói: " Ngươi là một nữ nhân đã đính hôn, nên đợi trong nhà, chờ nam nhân đến cưới ngươi, đừng đến lúc đó lại bị người từ hôn, lần này không có người tới giúp ngươi tìm nam nhân tốt mà gả đâu."

Thạch Phi Tiên vô thức cảm thấy lời này có chút không đúng, lấy tính tình Ban Họa, lời này của Nhị Hoàng Tử chỉ sợ sẽ rước lấy phiền phức.

Ban Họa sâu kín nhìn Nhị Hoàng Tử: "Đúng vậy, tổ mẫu thần nữ gặp chuyện bỏ mình, ước chừng Nhị Hoàng Tử điện hạ đối với kết quả này, rất thất vọng đấy."

Trong lúc nhất thời Nhị Hoàng Tử không kịp phản ứng lời này của Ban Họa là có ý gì, nhưng Thạch Phi Tiên lại hiểu rõ.

Ban Họa ám chỉ Nhị Hoàng Tử bất mãn với hành động Đức Ninh Trưởng Công Chúa giúp bệ hạ ngăn thích khách lại, thân là Hoàng Tử, tại sao hắn ta phải bất mãn với việc này, chẳng lẽ hắn ta đang mong đợi bệ hạ chết?

Tội danh này ai cũng gánh không nổi, nhất là Hoàng Tử.

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên quay đầu nhìn Nhị Hoàng Tử, thấy hắn ta còn chưa kịp phản ứng, há to miệng, nhớ tới nhà mình ủng hộ Thái Tử đăng cơ, liền giả bộ không nghe hiểu, yên lặng cúi đầu.

"Điện hạ!" Tiểu thái giám phục vụ cận thân sốt ruột nhìn Tưởng Lạc, lúc này ngươi không nói lời nào, sẽ là ngầm thừa nhận đó!

Tưởng Lạc nghi hoặc không hiểu liếc nhìn thần sắc thái giám lo lắng, trừng mắt Ban Họa nói: "Lời này của ngươi là có ý gì?"

"Thần nữ cũng không có ý gì, Nhị Hoàng Tử chính ngươi tự hiểu đi. " Ban Họa nhàn nhạt phúc thân với Nhị Hoàng Tử: "Nếu điện hạ có việc trao đổi với Thạch tiểu thư, không phải độc thân ra ngoài, chúng ta cũng yên lòng, cáo từ."

Tưởng Lạc vẫn luôn không rõ, dáng dấp Ban Họa cũng xem là tốt, tại sao cứ làm người khác không thích chứ?

Từ nhỏ đã thế này, rõ ràng hắn ta và Ban Hoạ gần tuổi nhau, thế nhưng nàng lại thích dán lấy Thái Tử. Sau đó Thái Tử lấy thê, Ban Họa liền không thích đến hậu cung nữa, dù cho tiến cung, cũng chỉ gặp phụ hoàng và mẫu hậu, không còn tự mình lui tới với bọn họ.

Đến mức hắn ta luôn cảm thấy, nữ nhân như Ban Họa, thực chất trời sinh bên trong đã biết nịnh nọt ai, coi nhẹ ai. Chỉ cần hắn ta ở cùng Thái Tử, Ban Họa liền biết nịnh nọt Thái Tử, bởi vì từ nhỏ nàng đã biết, Thái Tử tôn quý hơn hắn ta.

Tưởng Lạc chán ghét Ban Hoạ đã dưỡng thành từ nhỏ, sau đó hắn ta lớn lên đại khái có thể tự mình xuất cung rồi, quen biết không ít nữ nhân, mới biết được tất cả nữ nhân trên thế giới không phải đều giống Ban Họa. Tiểu thư Thạch gia tính cách dịu dàng, khéo hiểu lòng người, dù cho đứa bé ăn xin ven đường cũng có thể khiến nàng ta thương hại, nàng ta giống như xuân thủy ấm áp nhất, khiến cả người hắn ta mềm mại.

https://thuviensach.vn

Hắn ta có bao nhiêu chán ghét Ban Họa, thì có bấy nhiêu yêu thích Thạch Phi Tiên. Bởi vì thư Thạch Phi Tiên có, Ban Họa lại chưa từng có.

Thấy Ban Họa muốn đi, Tưởng Lạc cười lạnh một tiếng: "Vốn là người nhiều chuyện, nên sớm cút đi."

Mọi người tại đây nghe vậy nhíu mày, bọn họ đều xuất thân quý tộc, xem như không có phong độ hoàn khố, lúc đối mặt với nữ nhi, cũng phải có ý duy trì nhã nhặn, Nhị Hoàng Tử lại nói chuyện với nữ nhi như thế, thật sự là...

Đáng lẽ bọn họ còn cảm thấy Nhị Hoàng Tử đẩy gãy cánh tay Phúc Nhạc Quận Chúa có chút khoa trương, hiện tại xem ra, chỉ sợ tin đồn không phải giả.

"Điện hạ, thần nữ sẽ không cút. " Ban Họa cười như không cười nhìn Thạch Phi Tiên: "Từ lâu đã có chuyện tu hú chiếm tổ chim khách, không biết Thạch tiểu thư là cái gì?"

Thạch Phi Tiên biến sắc: "Quận Chúa, xin người chú ý chọn từ."

"Thạch tiểu thư nói lời này thật lạ nha, ta nói gì sai à?" Ban Họa cười vỗ tay nói: " Ta vẫn cảm thấy Thạch tiểu thư là một kỳ nữ hiếm có, có thể cùng Tạ gia Nhị công tử nói thoải mái, thành hảo hữu tri kỷ, cũng có thể cùng Nhị Hoàng Tử điện hạ... Cùng chung chí hướng. Đúng, còn có thể ‘có lòng’ với Thành An Bá, muốn nói lại không dám, thế gian có bao nhiêu người có thể làm được?"

"Tạ nhị công tử?" Đám người kinh ngạc nhìn Ban Họa, trong này còn có chuyện của Tạ nhị công tử?

Ban Họa là một người tính tình hoạt bát, mọi người đều biết nàng có đặc tính, không dễ dàng nói xấu nữ nhi nhà người ta,nếu nàng không thích

https://thuviensach.vn

ai, thì trực tiếp nói tính cách nàng và người đó không hợp, nhiều lời sẽ không tùy tiện nói lung tung.

Bây giờ nàng có thể ngay trước mặt Thạch Phi Tiên nói những lời này, có thể thấy được thật sự đã xảy ra chuyện này.

"Ngươi, ngươi đừng nói bậy nói bạ. " Giọng Thạch Phi Tiên sắc nhọn: " Ban Họa, ngươi đừng ép ta."

"Thạch tiểu thư thật có ý tứ, năm ngoái Tạ nhị công tử trên đường đưa tập thơ cho ngươi trở về, bị ngã mù một mắt, kết quả không đến mấy ngày, lời đồn đại lại biến thành ta khắc phu. " Ban Họa buông tay: " Tạ Khải Lâm giải trừ hôn ước với ta hai năm rồi, đây coi là khắc phu gì chứ, họ nghĩ ta khắc phu, ngươi nói xem có đạo lí không?"

Thạch Phi Tiên bị Ban Họa làm tức giận đến toàn thân phát run, nàng ta mạnh miệng nói: "Ngươi nói hươu nói vượn, ta vốn không biết tập thơ gì cả."

"Ngươi đến tột cùng có biết hay không, lão thiên gia rõ ràng, ngươi rõ ràng, còn có Tạ nhị công tử đưa tập thơ rõ ràng. " Ban Họa khẽ cười một tiếng: "Đúng rồi, không biết Tạ nhị công tử có nói cho ngươi hay không, hắn tặng cho ngươi tập thơ chép tay này, vốn từ quyển nhà chúng ta ra đấy?"

Thạch Phi Tiên ngơ ngẩn, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phù hợp.

"Quận Chúa. " Tạ Khải Lâm từ bìa rừng đi đến, hắn ta nhìn thoáng qua Thạch Phi Tiên, thi lễ với Nhị Hoàng Tử và Ban Họa: "Chuyện cũ đã thành gió, mong Quận Chúa đừng nhắc lại."

"Ngươi thì tính là gì, ngươi kêu tỷ ta không đề cập tới nữa?" Ban Hằng trợn mắt trừng một cái: "Mặt lớn như vậy, ba cái mặt nạ đều chứa

https://thuviensach.vn

không nổi."

Ban Họa cười cười: "Hôm nay thật sự là ngày tháng tốt, một rừng trúc yên lặng đã náo nhiệt như vậy."

"Tạ Khải Lâm, con mắt của ngươi thật sự bị hỏng trên đường đưa tập thơ cho Tạ tiểu thư về sao?" Tưởng Lạc là một nam nhân, cho dù hiện tại hắn ta sắp thành hôn, cũng không muốn nữ nhân mình thích có quan hệ mập mờ với nam nhân khác.

Tạ Khải Lâm chắp tay nói với Tưởng Lạc: "Điện hạ, ngài nên trở về cung rồi."

Hắn ta tới nơi này, không muốn cùng Tưởng Lạc cãi lộn vì một nữ nhân, mà là vì muội muội mình bất bình. Mắt hắn ta nhìn Thạch Phi Tiên bên người Tưởng Lạc, bình tĩnh tựa như đang nhìn một người xa lạ không có giao tình gì.

"Gấp cái gì, giờ lành còn chưa đến mà?" Tưởng Lạc không nhịn được nói: "Ngươi trước tiên nói cho ta, đến tột cùng ngươi có đưa tập thơ cho Thạch cô nương không?"

Thạch Phi Tiên nhìn Tạ Khải Lâm, mặt mũi tái nhợt, trong mắt mang theo khẩn cầu.

Tạ Khải Lâm dời ánh mắt của mình, chậm rãi nói: "Không có."

Tưởng Lạc thở dài một hơi, hắn ta quay đầu nhìn về phía Ban Họa: " Vì sao ngươi muốn bôi đen khuê dự của Thạch cô nương?"

"Điện hạ, một nữ nhân như ta sao có thể bôi đen khuê dự của nàng ta chứ?" Ban Họa thở dài: "Ngài chuẩn bị là tân lang, gặp mặt trong rừng rậm với nàng ta, mới là bôi đen khuê dự Thạch cô nương đó. Thạch cô nương

https://thuviensach.vn

như trăng sáng trên trời, sao lại hẹn hò cùng trượng phu của hảo tỷ muội mình, ngài nói có đúng hay không?"

Thạch Phi Tiên nghe nói như thế, trong lòng hận Ban Họa đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng trong nội tâm nàng ta rõ ràng, hiện tại nàng ta càng nói chuyện, lại càng dễ bị nắm được cán. Nàng ta không rõ, chuyện lúc trước Tạ Khải Lâm đưa tập thơ cho nàng ta, chỉ có nàng ta và Tạ Khải Lâm biết, Ban Họa từ chỗ nào nghe được?

Chẳng lẽ bọn hạ nhân bên cạnh bọn họ không quản được miệng?

Lời này của Ban Hoạ, chọc cho không ít người nở nụ cười. Đúng vậy, Thạch tiểu thư đẹp như vậy, xuất trần như thế, nói năng quy củ như vậy, như thế nào lại cùng một nam nhân hôm nay phải thành hôn lằng nhằng, vả lại tân nương còn là hảo tỷ muội của nàng ta.

"Quận Chúa..."

"Im miệng!" Nụ cười trên mặt Ban Họa phai nhạt đi, nàng trào phúng nhìn Tạ Khải Lâm: "Ta nhìn thấy ngươi đã cảm thấy buồn nôn, đừng nói chuyện với ta."

Khóe môi Tạ Khải Lâm run rẩy, không nói gì.

"Thân là nam nhân, ngươi vô năng. Làm con cái, ngươi bất hiếu. Làm huynh trưởng, ngươi..." Ban Họa khoát tay: "Được rồi, ta chẳng muốn nói với ngươi, dù sao nếu đệ đệ ta là loại nam nhân này, ta đã sớm một cước đạp hắn đi, miễn cho hắn ở bên ngoài mất mặt xấu hổ."

Ban Hằng:?

"Tỷ. " Ban Hằng chân chó cọ bên người Ban Họa: "Đệ vẫn luôn ngoan ngoãn."

https://thuviensach.vn

Ban Họa vỗ đỉnh đầu của hắn: "Ừm, cho nên ta không đạp đệ."

Tạ Khải Lâm trầm mặc thật lâu, cúi thấp nói với Ban Họa: "Quận Chúa, xin lỗi."

Hắn ta có lỗi với nàng, đây là sự thật không sửa đổi được.

Tưởng Lạc cảm thấy việc hôm nay có chút kỳ quái, hắn ta chỉ đi ra ngoài giải sầu một chút, trùng hợp gặp Thạch Phi Tiên, nhưng chuyện phát triển như có chút không đúng.

Bộ dáng Tạ Khải Lâm bị Ban Họa trào phúng không nói lại được, thấy thế nào cũng không giống như không có chuyện gì xảy ra. Còn có Ban Họa mới vừa nói Thạch cô nương và Tạ Khải Lâm, Thành An Bá, thật là nàng đang nói láo?

Thành An Bá là vị hôn phu của Ban Họa, Ban Họa hắn không thể lấy phu quân tương lai của mình ra nói láo.

Thế nhưng không phải Thạch cô nương nói, việc nàng ta ngưỡng mộ Thành An Bá trong lòng, đều là lời đồn đại bên ngoài, nàng ta không hứng thú với tình yêu, đầu gửi gắm tình cảm trong vần thơ hay tranh vẽ sơn thủy?

Mặc dù hắn ta luôm nhìn Ban Họa không vừa mắt, thế nhưng mỗi lần nàng đã nói, hắn ta nhịn không được phải nghĩ sâu thêm chút, lỡ như... Là thật?

"Nàng..." Tưởng Lạc quay đầu nhìn Thạch Phi Tiên, thấy trong mắt nàng ta rưng rưng, bộ dáng muốn nói lại thôi, trong lòng có chút bực bội, nói với tiểu thái giám bên người: "Thôi, hồi cung." Bên phải là nữ nhân hắn ta không có duyên lấy, suy nghĩ nhiều có gì ích? Nàng chính là thiên kim Tướng phủ, không thể gả cho hắn làm thiếp thất.

https://thuviensach.vn

"Cung tiễn điện hạ." Thạch Phi Tiên phúc thân với Nhị Hoàng Tử, nhưng mà lần này Tưởng Lạc không quay đầu lại, trực tiếp đi ra rừng trúc.

"Kịch xem xong rồi, chúng ta cũng nên đi. " Ban Họa uể oải nói với Thạch Phi Tiên: " Thạch tiểu thư bảo trọng nhiều hơn."

"Quận Chúa. " Thạch Phi Tiên gọi Ban Họa lại: "Ta không rõ, vì sao ngươi khắp nơi nhằm vào ta?"

Ban Họa nhíu mày: "Ngươi coi như ta ghen ghét mỹ mạo của ngươi đi."

"Phụt!"

Có người nhịn không được cười ra tiếng, mặt Thạch Phi Tiên lập tức trở nên hết sức khó coi.

Lúc Ban Họa ra sân, luôn được ủng hộ rầm rộ, lúc rời đi cũng xôn xao. Nàng và những hoàn khố kia rời đi, trong rừng trúc liền an tĩnh lại.

Tạ Khải Lâm nói với Thạch Phi Tiên: "Cáo từ."

"Chờ một chút." Thạch Phi Tiên gọi Tạ Khải Lâm lại, hốc mắt ửng đỏ nói: " Có phải ngươi cũng giống như bọn họ, ở trong lòng lén chế giễu ta?"

"Thạch cô nương. " Tạ Khải Lâm nhìn lá trúc khô cạn trên mặt đất, giọng điệu bình tĩnh nói: "Tại hạ không có ý gì, ngươi không nên hiểu lầm."

" Không phải ngươi không có ý, mà đang oán ta đúng hay không?" Thạch Phi Tiên nhịn không được vừa khóc vừa cười nói: " Nếu như không phải ta, ngươi sẽ không náo vớiBan Họa thành như thế, Tạ gia và Ban gia cũng sẽ không trở thành cừu gia. Đầu óc người Ban gia nhỏ, lại thích mang

https://thuviensach.vn

thù, nếu không phải bọn họ trả thù, Tạ gia sao gặp nhiều chuyện như vậy. Cho nên khởi nguồn mọi chuyện đều do ta, ngươi trách ta cũng đúng."

"Ta có thể trách cũng là bản thân mình. " Tạ Khải Lâm cắt ngang Thạch Phi Tiên: "Năm đó ta tuổi trẻ không hiểu chuyện, phạm sai lầm, đã không thể đền bù."

"Nếu Thạch cô nương cảm thấy có lỗi với ta, sau này cách Nhị Hoàng Tử điện hạ xa một chút, hắn là vị hôn phu muội muội tại hạ, tại hạ chỉ có một người muội muội, không đành lòng để nàng bị hảo hữu và trượng phu phản bội. " Tạ Khải Lâm ngẩng đầu nhìn Thạch Phi Tiên: "Ngươi có thể làm được không?"

Thạch Phi Tiên lúng túng tránh đi ánh mắt Tạ Khải Lâm: "Trong mắt ngươi, ta chính là người như vậy?"

Tạ Khải Lâm không nói gì, trả lời thạch Phi Tiên chỉ có hoàn toàn yên tĩnh.

"Vâng, ta hiểu được!" Thạch Phi Tiên tự giễu nói: " Ngươi chung quy là trách ta."

Gió nổi lên, rừng trúc phát ra tiếng xào xạc, Tạ Khải Lâm đứng tại chỗ, như không có tình cảm.

"Tạ Khải Lâm, năm đó ngươi... Thật sự yêu ta, thật sự không có chút tình cảm nào với Ban Hoạ sao?" Thạch Phi Tiên bỗng nhiên nói: " Trong miệng ngươi nói không trách ta, nhưng trong lòng của ngươi, lại đang oán đấy. Ánh mắt vừa rồi của ngươi, vẫn luôn rơi trên người Ban Họa, chỉ sợ ngay cả chính ngươi cũng không thể phát giác được."

Bả vai Tạ Khải Lâm giật giật, hắn ta sờ lên mặt nạ bạc của mình, thản nhiên nói: "Tùy Thạch cô nương nghĩ sao cũng được, cáo từ."

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên nhìn bóng lưng Tạ Khải Lâm rời đi, tự giễu cười ra tiếng.

Năm đó Tạ Khải Lâm đưa cho nàng ta một bức họa, trên bức họa nàng ta đứng dưới cây liễu, cứ như tiên nhân. Nhưng nàng ta lại không thích bức họa kia chút nào, bởi vì bên trên bức họa kia, trên váy nàng ta thêu lên đóa hoa mẫu đơn rất lớn, rất đẹp, rất diễm lệ.

Nhưng từ trước tới giờ nàng ta không mặc quần sam hình hoa mẫu đơn, cũng không thích kiểu tóc diễm lệ phức tạp, vẽ người là nàng ta, lại không phải nàng ta.

Tạ Khải Lâm nói yêu say đắm nhớ nhung nàng ta, thế nhưng hắn ta thật sự yêu nàng ta như vậy sao?

Năm đó hắn ta nói yêu nàng ta, trong lòng lại động tâmvới nữ nhân khác, đừng trách nàng ta tính kế hắn ta.

Chỉ hận nữ nhân Ban Họa này, giống như đậu hà lan, cả đống tật xấu, nhưng nàng hết lần này tới lần khác làm nàng ta không còn cách nào.

Nghĩ đến sau này Ban Họa sẽ gả cho Thành An Bá, hận ý trong lòng Thạch Phi Tiên làm sao cũng không ngăn được.

"Bá gia." Đỗ Cửu tới gần Dung Hà đang cùng những quan viên khác uống rượu nói chuyện, nói nhỏ vài câu bên cạnh y.

Nụ cười trên mặt Dung Hà không thay đổi, chỉ trầm mặc gật gật đầu.

Đỗ Cửu ôm quyền với mấy vị đại nhân ngồi cùng bàn, rồi lui ra bên ngoài.

Đợi sau khi Nhị Hoàng Tử thành thân, Dung Hà phải đi Lại bộ chính thức nhậm chức, cho nên một bàn ngồi ở đây chính là Lục bộ Thượng Thư

https://thuviensach.vn

và hai vị Tướng gia. Tám người này tâm tư dị biệt, thậm chí lập trường cũng có khác biệt, nhưng trên mặt đều hài hòa, cứ như chính kiến lẫn nhau chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn.

Lúc đội ngũ đón dâu xuất cung, tám người đang ngồi đều biết Nhị Hoàng Tử không tự mình đi đón, nhưng người nào cũng không mở miệng nhắc chuyện này, toàn nói chủ đề không liên quan để giết thời gian.

Hôn lễ hôm nay thành dạng này, vui vẻ nhất chính là Thạch Sùng Hải, đối với ông ta mà nói, Nhị Hoàng Tử phạm vào chuyện ngu xuẩn càng nhiều, địa vị Thái Tử lại càng ổn, ông ta hận không thể khiến Nhị Hoàng Tử xuất cung rồi, thì không quay lại nữa.

"Mượn ngày tháng tốt, lão phu mạo muội hỏi Dung Bá gia một câu, không biết lúc nào chúng ta mới có thể uống rượu mừng trọng đại của ngươi?" Thạch Sùng Hải cười đến một mặt ôn hòa, cứ như không biết Nhị nhi tử Nghiêm Huy vì vị hôn thê Dung Hà náo đến muốn chết muốn sống.

Nghiêm Huy bên cạnh nghe được lời này của Thạch Sùng Hải, ngay cả mí mắt cũng không động một chút.

Những quan viên khác cười nhìn về phía Dung Hà, cứ như cảm thấy hứng thú với đề tài này.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Edit: Đào Sindy

"Thạch Tướng gia ngài nói đùa, Phúc Nhạc Quận Chúa còn đang trong hiếu kỳ, làm sao ta có thể trong lúc nàng đau lòng, đàm luận vấn đề này?" Dung Hà cười nói: " Tại hạ ngưỡng mộ Quận Chúa trong lòng, sao chịu được nàng bị uất ức."

Thạch Sùng Hải nghe vậy cười nói: "Rất đúng, đúng là ta đã quên Phúc Nhạc Quận Chúa có hiếu kỳ rồi. Ngược lại là phải ấm ức cho Thành An Bá, đợi giai nhân thật lâu."

"Có thể cưới được Phúc Nhạc Quận Chúa đã là tam sinh hữu hạnh*, coi như chờ lâu đến đâu, tại hạ cũng vui vẻ chịu đựng."

*có phúc ba đời.

Thạch Sùng Hải nghe nói như thế, da gà nổi lên. Lời thật dễ nghe, đại nghĩa tình lý đều bị y chiếm, người khác còn phải khen một câu tốt.

Đáng lẽ mọi người còn muốn trêu ghẹo Dung Hà và Phúc Nhạc Quận Chúa, nhưng nghĩ đến Phúc Nhạc Quận Chúa còn trong hiếu kỳ, bọn họ là người đọc thuộc thi thư lễ nghi, không thể lấy cái này ra nói chuyện, không thì lại là không quy củ.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, Thạch Sùng Hải nhắc đến đề tài Ban Hoạ có vẻ hơi xấu hổ, cũng may người ngồi cùng bàn xóa chủ đề, bầu không khí coi như không tệ.

Nhưng mà Dung Hà hình như không muốn buông tha Thạch Sùng Hải như vậy, y như vô ý nói: "Thạch tướng gia có nhi nữ xuất sắc, không biết ai may mắn kết thân cùng nhà Thạch Tướng gia đây?"

Tuổi tác Thạch Tấn và Dung Hà gần kề nhau nhưng những năm này vẫn chưa thành thân, Thạch nhị tiểu thư cũng mười bảy mười tám tuổi, hiện tại nói chuyện cưới gả cũng không tính sớm.

Thạch Sùng Hải khẽ cười nói: "Hôn nhân đại sự, không thể qua loa, từ từ rồi đến, không nóng vội."

Dung Hà như có điều suy nghĩ nói: "Thạch đại nhân nói rất có lý."

Những người khác ngồi cùng bàn nhất thời giật mình, thì ra tin đồn Thạch Sùng Hải cố ý để đại nhi tử cầu hôn An Nhạc Công Chúa, sau này không biết thế nào, việc này không thể thành. Nhìn bộ dạng này của Thạch Sùng Hải, chỉ sợ việc này có tin đồn là không giả.

Mặc dù dưới gối bệ hạ có mấy nữ nhi, nhưng chân chính được Đế Hậu coi trọng, cũng chỉ có An Nhạc Công Chúa do Hoàng Hậu sinh, mặc dù An Nhạc Công Chúa từng có Phò Mã, nhưng nữ nhi Hoàng Đế không lo gả. Mặc dù An Nhạc Công Chúa lớn hơn Thạch Tấn mấy tuổi, nhưng nữ hơn ba tuổi là ôm gạch vàng, huống chi đây là một con Phượng Hoàng vàng, đừng nói chỉ lớn hơn vài tuổi, coi như lớn hơn cả mười tuổi, người cưới về cũng xem là chuyện tốt.

Lúc này mọi người nhìn ánh mắt Thạch Sùng Hải, trở nên vi diệu như vậy, loại chuyện nhờ nữ nhi cầu vinh này, quả nhiên là không biết phân biệt cao thấp.

https://thuviensach.vn

Ngoài cung, một đám người ăn chơi trác táng không còn hứng thưởng xuân, chuyện đầu tiên họ làm khi trở lại Kinh Thành là, chia sẻ bí mật động trời này với thân bằng hảo hữu của mình. Nhưng bí mật này, người biết nhiều, vậy thì không còn là bí mật, mà lòng mọi người đã biết rõ lời đồn đại.

Không đến một ngày, tin tức ngày Nhị Hoàng Tử đại hôn lại đi gặp riêng Nhị nữ nhi Thạch Tướng gia, truyền khắp toàn bộ thượng lưu Kinh Thành. Hoàn khố không giống như những quân tử kia, còn để ý chi mấy người nói xấu này. Lại nói, không phải bọn họ nói xấu, mà là lời nói thật.

Chuyện này truyền ra, Nhị Hoàng Tử, Thạch gia, Tạ gia đều hứng chịu ảnh hưởng, nhất là Thạch Phi Tiên mà nói, chuyện này đã giẫm mặt nàng ta xuống đất, thế nhưng nàng ta không thể đứng ra giải thích.

Giải thích, người khác sẽ nói nàng ta thẹn quá hoá giận, không giải thích, người khác sẽ cho là nàng ta ngầm thừa nhận. Nguồn gốc của sự việc này là trên người Nhị Hoàng Tử Tưởng Lạc, thế nhưng từ nhỏ đến lớn Tưởng Lạc không phải là người biết quan tâm, hắn ta trở về cung, cảm thấy tình cảm của mình bị Thạch Phi Tiên làm tổn thương, đâu thèm để ý hồng thủy ngập trời bên ngoài, đâu thèm để ý chuyện Thạch Phi Tiên bị sa vào lời đồn đại, sẽ có hậu quả gì.

Việc này truyền đi khó nghe, nhiều lắm chỉ là Đế Hậu trách phạt hắn ta một phen, hắn ta cùng Tạ Uyển Dụ xuất hiện trong mấy trường hợp quan trọng, những câu chuyện liên quan tới hắn ta, tự nhiên biến thành nam nhân trước thành hôn không hiểu chuyện đi phong lưu, chỉ cần sau khi thành thân không lãng tử nữa, thì đó là nam nhân tốt.

Huống chi hắn ta là Hoàng Tử, bên người không bao giờ thiếu nữ nhân, hắn ta cần gì phải đi quản người khác nhìn hắn ta thế nào?

https://thuviensach.vn

Lời đồn đại này, luôn càng truyền càng mạnh, lúc truyền đến tai Ban Hoạ, đã biến thành Thạch Phi Tiên quyến rũ rất nhiều nam nhân Kinh Thành, vẫn còn làm bộthanh lãnh cao khiết, dẫn tới những thư sinh ngốc kia vì nàng ta làm thơ vẽ tranh, thật ngu ngốc.

Lúc trước cũng đủ loại lời đồn đại quay quanh người Ban Họa, nhưng khi đó nàng không thèm để ý những thứ này, nhưng Thạch Phi Tiên có thể giống nàng không thèm để ý không, Ban Họa không biết. Ban Họa có thể khẳng định là, từ nay về sau, bốn chữ "phẩm hạnh cao khiết" này sẽ không còn được nhắc đến trên người Thạch Phi Tiên.

Lời đồn đại liên quan tới Thạch Phi Tiên truyền đi xôn xao, ngược lại có rất ít người chú ý án Triệu Cổ bị giết, ngay cả Ban Họa cũng chưa từng nghe thấy, cho đến khi quan viên Đại Lý Tự tìm tới cửa, Ban Họa mới biết được Triệu Gia có người bị giết rồi.

Thiếu Khanh Đại Lý Tự là một nam nhân nhã nhặn hơn ba mươi tuổi, tuy hắn tới hỏi án, nhưng thái độ lúc đối mặt với Ban Họa lại hết sức cung kính, mỗi một chữ nói ra đều cẩn thận châm chước, e sợ khiến Ban Họa bất mãn.

Trên thực tế hắn không muốn đến Tĩnh Đình Quốc Công phủ chút nào, hắn nghe uy danh Phúc Nhạc Quận Chúa quất roi Thám Hoa phụ tâm lang, hắn tay trói gà không chặt, sợ người ‘nữ tính’luôn mạnh mẽ như vậy. Thế nhưng thân phận những người khác trong Đại Lý Tự không đủ, nếu tùy tiện đến Tĩnh Đình Quốc Công phủ tra hỏi, thì sợ mạo phạm. Cấp trên của hắn Đại Lý Tự Khanh cũng không hợp đến, bởi vì như vậy quá mức trịnh trọng, lúc đầu chỉ đơn thuần hỏi mấy câu, kinh động đến Đại Lý Tự Khanh, thì chuyện đơn thuần trở nên không đơn thuần rồi.

Hắn một đêm không ngủ, trên giường trằn trọc mấy canh giờ, mới lấy dũng khí bái phỏng Ban giabưu hãn không nói đạo lí trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Khiến hắn không nghĩ tới là người gác cổng Ban gia rất bình thường, không liếc mắt nhìn hắn, cũng không dùng ngôn ngữ công kích hắn, ngược lại khách khí mời hắn vào. Quả thực phủ đệ tương đối tinh xảo, nhưng đây là Quốc Công phủ, chú trọng cũng đúng.

Bọn nha hoàn và gã sai vặt đều rất quy củ, không ai thăm dò chạy loạn, nhìn có tinh thần hơn hạ nhân nhà hắn, ngay cả vải vóc ăn mặc trên người cũng tốt hơn hạ nhân nhà hắn.

"Lưu đại nhân, mời đi bên này." Quản sự dẫn Lưu đại nhân vào chính sảnh, thi lễ với hắn: "Mời."

Lưu đại nhân thấy Tĩnh Đình Công và phu nhân ngồi trên, Thế Tử và Quận Chúa ngồi hai bên, trên mặt bốn người không có vẻ kiêu căng, nhiều hơn là hiếu kỳ và không hiểu.

"Hạ quan bái kiến Quốc Công gia, bái kiến phu nhân, Thế Tử, Quận Chúa." Lưu đại nhân thi lễ với Ban Hoài, Ban Hoài cười híp mắt để hắn ngồi xuống. Nhìn người ta nở nụ cười xán lạn, trong lòng Lưu đại nhân càng thêm không nỡ.

Hàn huyên vài câu, rốt cục Ban Hoài hỏi tới chuyện đứng đắn: "Lưu đại nhân, không biết hôm nay ngươi đặt chân đến hàn xá, là có chuyện gì quan trọng."

"Không dám, không dám, hạ quan tùy tiện tới chơi, là vì án Công bộ Lang trung Triệu Cổ bị giết nên đến."

"Ai, ai?" Ban Hoài kém chút nghĩ lỗ tai mình có vấn đề: "Ai bị giết?"

"Hồi Quốc Công gia, là Công bộ Lang trung Triệu Cổ Triệu đại nhân." Lưu đại nhân quan sát biểu lộ Ban Hoài, con mắt đối phương khẽ nhếch, bộ dáng nghẹn họng nhìn trân trối, không giống giả bộ, xem ra là thật không biết chuyện này. Hắn lại quay đầu nhìn Phúc Nhạc Quận Chúa, trên mặt đối

https://thuviensach.vn

phương cũng toàn là mờ mịt, hình như ngay cả Triệu Cổ là ai cũng không biết.

Ban Hoài sửng sốt nửa ngày, mới không dám tin nói: "Hắn ở bên ngoài đắc tội người nào?"

Bằng không giết ông ta làm gì? Địa vị của Triệu Cổ trong Triệu gia không cao, thời gian ở Công bộ ngồi ăn rồi chờ chết, văn không thành võ không xong, bình thường không có việc gì hay đi uống hoa tửu đánh bạc, người dạng này có giá trị gì để bị giết?

Ánh mắt Ban Hoài ghét bỏ quá mức rõ ràng, Lưu đại nhân muốn giả bộ như không nhìn thấy cũng không được, hắn nhỏ giải thích rõ nói: " Thi thể Triệu đại nhân, chết ngoài hẻm khói liễu, người phát hiện là một thư sinh thi rớt."

Nghe được lời giải thích này, Ban Hoài lập tức giật mình, chẳng lẽ là vì ca cơ hoa khôi tranh giành tình nhân, cuối cùng bị người ta giết?

"Căn cứ vào khẩu cung của thư sinh thi rớt, chúng ta biết được từng có hộ vệ quý phủ cầm đao đi qua, cho nên hạ quan làm theo phép, tới quý phủ hỏi một chút." Lưu đại nhân đã sớm dò xét, hai hộ vệ trùng hợp đi ngang qua là người của Phúc Nhạc Quận Chúa, hôm nay hắn chủ yếu hỏi thăm đối tượng là Ban Họa.

"Phu nhân, ta không đi những nơi này. " Ban Hoài bận bịu quay đầu nhìn Âm thị: "Bà phải tin tưởng ta."

Ở trước mặt người ngoài, Âm thị sẽ không để Ban Hoài khó xử, bà dịu dàng cười nói: " Thiếp thân tin tưởng phu quân."

Ban Hoài vặn vẹo uốn éo cái mông, cả người không được tự nhiên, hết lần này tới lần khác dùng khuôn mặt tươi cười trước mặt Âm thị, ông một chữ cũng không dám nhiều lời.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói là khuya ngày hôm trước?" Ban Họa thấy bộ dáng phụ thân đứng ngồi bất an, không muốn để ông bị oan ức, liền mở miệng: "Lưu đại nhân, ngươi nói hai người hộ vệ kia, là ta phái qua à."

Trong lòng Lưu đại nhân âm thầm kêu khổ, ngươi làm Quận Chúa đang tốt, phái hộ vệ đi những nơi như thế làm gì. Thế nhưng hiện tại hắn hỏi không được, không hỏi cũng không được,thật sự là khó xử.

"Ngày đó ta gặp được một nữ tử tên Vân Nương, lo lắng trên đường trở về nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền phái hộ vệ đưa nàng về. " Ban Họa suy nghĩ: "Ngày đó Thành An Bá và hộ vệ của hắn cũng ở đó."

Nghe được danh hào Thành An Bá, trong lòng Lưu đại nhân tin thêm vài phần. Hắn thấy Ban Họa không cay nghiệt biết nói đạo lý khác lời đồn đại, rất phân rõ phải trái, liền yên lòng: "Mong Quận Chúa tha thứ tại hạ mạo phạm, xin hỏi vị Vân Nương này là người phương nào, có quan hệ gì với ngươi?"

"Nàng..." Ban Họa nghĩ nghĩ, không biết phải hình dung quan hệ giữa nàng và Vân Nương như thế nào:"Nàng là đối tượng Tạ nhị công tử bỏ trốn năm đó."

Lưu đại nhân:???

Đối tượng Tạ nhị công tử bỏ trốn? Nói cách khác, người năm đó đào góc tường của Ban Quận Chúa, còn câu Tạ nhị công tử bỏ trốn, chính là Vân Nương trong miệng Phúc Nhạc Quận Chúa? Nếu là vậy, vì sao Phúc Nhạc Quận Chúa còn lo lắng nàng ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cố ý phái hộ vệ đưa nàng ta trở về, nàng và Vân Nương kia không phải kẻ thù à?

Bởi vì Trầm Ngọc từ hôn Phúc Nhạc Quận Chúa, liền bị Phúc Nhạc Quận Chúa dùng roi quất, Vân Nương kia làm hại Phúc Nhạc Quận Chúa mất hết mặt mũi, vậy mà nàng không trả thù?

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy rõ ràng Lưu đại nhân rất xoắn xuýt, lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, Ban Họa nhịn không được cười ra tiếng, nàng nói: "Lưu đại nhân, Vân Nương chỉ là mộtnữ tử phong trần. Nàng hãm sâu vào vũng bùn, có một bàntay duỗi ra cho nàng, tự nhiên nàng sẽ nắm chắc, ta còn không đến mức chấp nhặt với nàng."

Lưu đại nhân cười khan nói: "Quận Chúa có tâm địa Bồ Tát, hạ quan bội phục."

Ban Hằng liếc mắt, gì mà tâm địa Bồ Tát, Ban gia bọn họ từ trước đến nay luôn chú trọng oan có đầu nợ có chủ. Để tức giận trên người một □□ có hữu dụng gì, thất đức chân chính là Tạ Khải Lâm.

"Quận Chúa, hạ quan còn có một chuyện không rõ, xin Quận Chúa giải đáp giúp hạ quan."

"Lưu đại nhân mời nói thẳng." Ban Họa khẽ vuốt cằm: "Ta biết gì nói nấy."

"Hạ quan nghe nói Quận Chúa hun đúc bên người Ban Tướng Quân nhiều năm, kỵ xạ vũ khí đều có đọc lướt qua, không biết ngươi có biết, vết thương này tạo thành từ lưỡi dao, là đao hay là kiếm." Lưu đại nhân từ đầu đến cuối cũng không xem Ban Hoạ thành hung thủ, không nói trước đây quan hệ Ban gia và Triệu Gia không tệ, với thân phận và địa vị Ban gia, bọn hắn giết Triệu Cổ có lợi gì, giết chơi vui, cho hôn lễ Nhị Hoàng Tử thêm xúi quẩy sao?

Coi như thật muốn thêm xúi quẩy, cũng sẽ không dùng thủ đoạn ngu xuẩn như thế.

Hắn móc ra hai trang giấy, một trang giấy họa tượng Đại Lý Tự mô phỏng mấy loại hung khí, một trang giấy vẽ nửa người trên một nam nhân, vị trí vết thương và hình dạng.

https://thuviensach.vn

Ban Họa tiếp nhận giấy, nhìn kỹ mấy loại hung khí mô phỏng phía trên, lại nhìn vào vết thương một chút, chậm rãi lắc đầu nói: "Không nhìn vết thương chân chính, ta không dám xác định. Nói ra không sợ Lưu đại nhân cười, mặc dù ta xác thực đi theo bên người tổ phụ học hỏi không ít kiến thức, nhưng cũng chỉ đàm binh trên giấy mà thôi, nếu ta có nói sai ở đâu, Lưu đại nhân đừng chê cười."

Lưu đại nhân nghe nói như thế, ấn tượng với Ban Họa càng tốt hơn, đến tột cùng là ai bôi đen thanh danh Phúc Nhạc Quận Chúa vậy, đây không phải một tiểu cô nương rất tốt sao?

" Xin Quận Chúa cứ việc nói, hạ quan rửa tai lắng nghe." Lưu đại nhân mong đợi nhìn Ban Họa.

Ban Họa lại hỏi hắn mấy vấn đề, nói thí dụ như huyết dịch phun tung toé như thế nào, màu sắc da thịt vết thương như thế nào, lật từ trong ra ngoài, cuối cùng Ban Họa lắc đầu: "Lưu đại nhân, chỉ sợ mấy loại vũ khí này đều không phải."

Lưu đại nhân lập tức tỉnh táo tinh thần: "Không biết Quận Chúa có cao kiến gì?"

Ban Họa gọi hạ nhân mang giấy bút tới, tự mình vẽ lên: "Ta cảm thấy có chút giống binh khí ngoại tộc sử dụng."

Lưu đại nhân tiếp nhận giấy xem xét, nhìn phía trên là hình tròn xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn không ra là đao hay kiếm, uyển chuyển hỏi: "Không biết loại vũ khí này tên gọi là gì?"

"Tên à?" Ban Họa không hiểu nhìn Lưu đại nhân: "Đây chính là một loại đao Ngả Pha tộc thường dùng, không có tên. Không phải Vương tử Ngả Pha Quốc còn mặt dày mày dạn ở lại Đại Nghiệp à, ngươi đi hỏi hắn sẽ rõ."

https://thuviensach.vn

Lưu đại nhân bừng tỉnh đại ngộ, đứng dậy thi lễ với Ban Hoạ: "Đa tạ Quận Chúa giải đáp cho hạ quan, hạ quan cáo từ."

Ban Họa vội nói: "Cái này chỉ là phán đoán của ta, không được chuẩn, nếu ra sai, ngươi cũng đừng trách ta."

Lưu đại nhân thấy Ban Quận Chúa một mặt "Ta giúp ngươi, nhưng ngươi đừng lừa ta,trịnh trọng nói: "Mong quận chúa yên tâm."

"Vậy là tốt rồi. " Không có việc gì không cần mò mẫm nhận trách nhiệm đây là một trong những việc tổ mẫu dạy nàng phép tắc, Ban Họa vẫn luôn nhớ. Thấy Lưu đại nhân thức thời như thế, Ban Họa liền lắm lời hỏi một câu: "Ngươi tên là gì?"

"Bẩm Quận Chúa, hạ quan họ Lưu, tên Bán Sơn, tự Thanh Phong." Lưu đại nhân cung kính cúi đầu với Ban Họa.

Ban Họa nhẹ gật đầu: "Ta nhớ kỹ, ngươi đi mau đi."

Ngoài ba mươi đã đảm nhiệm chức Thiếu Khanh Đại Lý Tự, nói chuyện làm việc còn chú ý quy củ, người thế này coi như về sau thay đổi triều đại, thời gian hẳntrôi qua cũng sẽ không quá kém.

Lưu Bán Sơn mặc dù không rõ Phúc Nhạc Quận Chúa vì sao dùng ánh mắt vui mừng thưởng thức nhìn mình, nhưng nghĩ đến đây là vị hôn thê của Bá gia, phu nhân tương lai, hắn vẫn cung kính thi lễ, mới lui ra ngoài.

Chờ Lưu Bán Sơn đi, nghiêm túc trên mặt bốn người Ban gia toàn bộ sụp đổ mất rồi, Ban Hằng một mặt cả kinh nói: "Người Triệu gia lại bị giết, dùng chính là binh khí ngoại tộc, còn trước giờ Nhị Hoàng Tử đại hôn, đây có phải do người hữu tâm cố ý châm ngòi quan hệ giữa Đại Nghiệp và nước phụ thuộc?"

https://thuviensach.vn

"Ta đã nói ăn uống cá cược chơi gái không phải chuyện tốt. " Âm thị dùng ánh mắt liếc phu quân và nhi tử: "Ông xem nó có gì tốt, chết còn không quang vinh. Người khác sau này sẽ nhắc đến ông ta, nghĩ tới ông ta chết bên ngoài hẻm thanh lâu, đến chết còn mất mặt."

"Chết cũng đã chết rồi, đâu còn quản mất mặt hay không. " Ban Hằng nhỏ giọng nói: " Lại nói, Triệu Cổ cũng không phải danh nhân gì, trong Kinh Thành có mấy người biết ông ta chứ?"

"Chiếu theo ý của con, cảm thấy sai sao?" Âm thị nhíu mày, một đôi mắt phượng xinh đẹp quét trên người Ban Hằng, Ban Hằng nhịn không được run lên: "Không có, con nói dạng người này sống không có ý nghĩa, bị chết không lý lẽ, đáng để chúng ta cảnh giác."

"Đệ đó, nếu ngay cả chết cũng nhìn không ổn, đó mới là chết không nhắm mắt. " Ban Họa một mặt cảm khái nói: " Hằng đệ, tuổi của đệ vẫn còn rất trẻ."

"Con đừng nói đệ đệ, con làm việc cũng không động não." Âm thị trừng Ban Họa: "Con là một cô nương, luôn không yên lòng những người khác, nên để hộ vệ trong phủ đi đưa. Phái thân vệ bên cạnh mà đi, để người khác nhìn thấy, những lời nói xấu về con, rất êm tai nhỉ?"

"Dù sao người bên ngoài luôn thích nói xấu con, muốn nói thì cứ nói, đừng liên luỵ đến người cả nhà." Ban Họa cảm thấy mình làm như vậy rất có lời: "Con sao có thể bởi vì một chút chuyện nhỏ, liên lụy người trong nhà chứ."

"Con và đệ đệ từ nhỏ đến lớn, những chuyện liên luỵ cả nhà còn thiếu sao?" Âm thị nhàn nhạt nói: " Không phải kéo cho ta thêm những rắc rối à, lần sau làm việc nên dùng đầu óc, con và đệ con đi quỳ trước bài vị tổ tiênđi."

https://thuviensach.vn

Ban Họa Ban Hằng cùng nhau im lặng, lén dùng ánh mắt nhìn Ban Hoài. Thân là chi trưởng một nhà, phụ thân hai đứa con, giờ phút này Ban Hoài yên lặng cúi đầu, lo liệu đánh chết cũng không nói, kiên quyết không nói giúp nhi nữ câu nào.

Loại chuyện nhỏ nhặt trong nhà này, coi như phu nhân nói, ông vẫn không nên nhiều chuyện.

Ban Họa Ban Hằng:...

Lời đồn đại ngoài cung cuối cùng truyền đến trong cung, Tạ Uyển Dụ nghe hạ nhân nói xong chuyện đã xảy ra, bóp cong một cây bạc trâm, nhất là nghe được mắt của Nhị ca, là bởi vì đưa tập thơ cho Thạch Phi Tiên mới bị mù, biểu lộ Tạ Uyển Dụ càng thêm âm trầm.

Thì ra Nhị ca và Thạch Phi Tiên có dính dấp, chỉ có nàng ta đần độn lo lắng Nhị ca, còn hận Ban Họa.

Nàng ta có loại cảm giác bị phản bội, bị hảo hữu phản bội, bị thân huynh trưởng phản bội, loại đả kích này khiến nàng ta có chút chịu không nổi. Nhìn sắc mặt mình trắng bệch trong kính, Tạ Uyển Dụ ném cây trâm bị mình bóp cong lên bàn. Tay run run mở miệng hộp son, chấm son lên môi.

Thế gian này không có người đối xử với nàng ta thật lòng, nàng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Miệng son đỏ tươi, son phấn hồng, lông mày như mực, từng tầng từng tầng trang dung, khiến cảm xúc đáy lòng nàng ta cũng che giấu từng tầng từng tầng.

Nàng ta không chỉ là Tạ Uyển Dụ, mà còn là Nhị Hoàng Tử Phi.

Hoa rơi xuân đi, khí hậu Kinh Thành liền trở nên quái dị, đột nhiên ấm thành lạnh, buổi sáng ăn mặc dày đặc, đến trưa nóng không chịu được, cho

https://thuviensach.vn

nên lúc này hàng năm, các quý nhân luôn chú trọng, sợ nhiễmphong hàn.

Mỗi ngày Ban gia đều dự phòng thuốc phong hàn, mặc kệ Ban Họa và Ban Hằng có thích hay không, mỗi ngày đều bị Âm thị nhìn chằm chằm nuốt xuống một bát thuốc, muốn ra cửa còn không được.

Khó khăn nuốt xuống một bát thuốc lớn, Ban Họa kém chút che miệng lại phun ra, cứ việc súc miệng nhiều lần, mùi thuốc trong mồm cũng không tan hết.

Mặc dù đã sớm qua áo đại tang kỳ, nhưng từ khi Trưởng Công Chúa qua đời, Ban Họa đã không còn hay mặc y phục đỏ tươi. Hôm nay ra ngoài, nàng mặc quần sam màu xanh ngọc bích, trên búi tóc cũng tránh trâm cài đầu diễm lệ, nhưng sắc đẹp lại không vì vậy bị che giấu tý nào.

Diễm có diễm vẻ đẹp, nhạt có nhạt phong tình, quan trọng nhất là xem mặt.

Mới từ trong tửu lâu đi ra, A KhắcTề Vương tử từ xa đã thấy Ban Họa, mặc dù hắn chỉ gặp qua Ban Họa rải rác mấy lần, nhưng ấn tượng với nàng lại rất khắc sâu, bởi vì đây là một nữ tử cho hắn biết thẩm mỹ các quý nhân Đại Nghiệp khác biệt cùng tộc nhân Ngả Pha Quốc bọn họ.

Tới Đại Nghiệp gần nửa năm, hắn vẫn cảm thấy, vị Quận Chúa này dung mạo xinh đẹp hơn cô nương nhà Thạch tướng gia, thế nhưng hắn sợ bị người ta chê cười, vẫn giấu lời này trong lòng. Nhưng hôm nay nhìn thấy Ban Họa, hắn vẫn có chút kích động, nhịn không được liền chạy tới trước mặt Ban Họa.

"Quận Chúa, ta là Đồ A Kỳ, ngươi còn nhớ rõ hạ chứ?"

Ban Họa nhìn thanh niên tóc quăn tự xưng "Ta" lại thành tự xưng "Tại hạ", cưỡi trên lưng ngựa nghiêng đầu nhìn hắn một lát, cười hỏi: "Ngươi là vương tử điện hạ Ngả Pha Quốc à?"

https://thuviensach.vn

" Trí nhớ Quận Chúa thật tốt, nhiều ngày không thấy, lại còn nhớ tại hạ. " Đồ A Kỳ ngượng ngùng vò đầu, tóc đen um tùm vẩy vẩy: "Ngươi cũng đến xem đá cầu à?"

"Đá cầu?" Ban Họa sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới, mỗi năm vào dịp tháng tư tháng năm, một số con em quý tộc trong Kinh Thành sẽ đi đá cầu, hoặc là đánh Môn pô lo, thường thường khiến bách tính tranh nhau quan sát, nghe lời này của Đồ A Kỳ, chỉ sợ hôm nay lại có con em quý tộc nào đánh bóng.

"Không phải, tự ta ra ngoài." Ban Họa lắc đầu: "Vương tử muốn đi xem bóng?"

Bôi A Kỳ ngượng ngùng nói: "Đúng vậy, nhưng ta không tìm ra chỗ."

Ngả Pha Quốc là một nước nhỏ không giàu, vì có thể làm cho Hoàng Đế Đại Nghiệp tín nhiệm bọn họ, cũng vì học được tri thức tiên tiến của Đại Nghiệp, hắn mặt dày mày dạn nghĩ hết biện pháp ở lại Kinh Thành. Nhưng vì không để người Đại Nghiệp chán ghét, hắn không dám để bên cạnh nhiều người,hiện nay tất cả nhân viên làm bạn ở bên cạnh hắn, cộng lại cũng không đến hai mươi người.

Hắn nghe người ta nói, quý tộc Đại Nghiệp thân phận cao, bên người có mấy chục người vây quanh hầu hạ, càng đừng đề cập hạ nhân thô sử các loại hộ vệ trong nhà. Hắn nghe xong hâm mộ không thôi, khi bọn họ ở Ngả Pha Quốc, ngay cả phụ thân hắn cũng không sinh hoạt xa xỉ như vậy.

Nói thí dụ như hiện tại hắn nhìn thấy vị Quận Chúa này, sau lưng nàng hiện tại theo hơn mười người, hắn toàn là tùy tùng của nàng.

Ở chỗ này lâu rồi, hắn phát hiện văn hóa Đại Nghiệp quá nhiều, coi như hắn ở chỗ này đợi mười năm, cũng không thể hoàn toàn học được. Còn có những phương thức quý tộc kia vui đùa, hắn cái hiểu cái không, ngay cả xem náo nhiệt cũng không tìm đúng chỗ.

https://thuviensach.vn

"Được, vậy ta dẫn ngươi đi. " Ban Họa thấy bộ dáng Đồ A Kỳ tội nghiệp, khó khi nổi thiện tâm: "Đi thôi, đi theo ta."

Trên mặt Đồ A Kỳvui vẻ, nói cám ơn liên tục: "Đa tạ Quận Chúa."

Hai tên hộ vệ đi theo phía sau cũng hành lễ, nhưng dáng vẻ bọn họ hành lễ có chút quái dị, hình như không quen lễ nghi Đại Nghiệp.

"Thượng Thư đại nhân, Đại Lý Tự bên kia đã kết bản án. " Một vị quan viên Lại bộ nói: " Triệu Cổ đại nhân xảy ra tranh chấp với người khác, hung thủ ghi hận trong lòng, liền mời hai ngoại tộc nhân sĩ không có hộ tịch Kinh Thành ám sát Triệu Cổ."

Vụ án này lỗ thủng rất nhiều, thế nhưng bệ hạ nói muốn kết án, Đại Lý Tự cũng chỉ có thể tìm lý do kết án.

Tất cả mọi người biết, hai ngoại tộc nhân sĩ ngay cả hộ tịch cũng không có, không biết rõ quy luật tuần tra quân thay ca, vốn không có khả năng tránh tuần tra quân, nhưng Hoàng Thượng muốn bao che người giật dây, bọn họ làm thần tử, cũng chỉ có thể giả bộ như không biết tình hình.

Quan viên Lại bộ còn muốn nói tiếp gì đó, đột nhiên giọng điệu hắn dừng một chút, kìm lòng không được mở miệng nói: "Phía trước... Lại là Phúc Nhạc Quận Chúa?"

Nói xong lời này, hắn mới ý thức tới vị Quận Chúa này là hôn thê của Thượng Thư đại nhân, nên lập tức ngậm miệng lại.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Edit: Đào Sindy

"Vương đại nhân, xin hỏi còn có việc gì sao?" Cứ như Dung Hà không nhìn thấy xấu hổ trên mặt quan viên Lại bộ, cực kỳ tự nhiên nói: " Nếu như không có chuyện gì, ta cáo từ trước."

"Dung đại nhân đi thong thả. " Trong lòng quan viên Lại bộ âm thầm thở dài một hơi, may mắn quan trên không phải người tính tình quái dị lại mang thù, không phải hôm nay hắn lỡ lời, có thể sẽ đắc tội với người ta. Hắn là một quan lớn, không có việc gì lại chú ý tới vị hôn thê người ta, loại chuyện này nói ra thật sự là...

Trên thực tế điều này không thể trách hắn, muốn trách chỉ có thể trách dáng dấp Phúc Nhạc Quận Chúa quá tốt rồi, chuyện này như thiên nga rơi vào bầy gà, chỉ cầnmắt không mù đều có thể phát hiện thiên nga.

Huống chi Ban Quận Chúa đi ra ngoài, từ trước đến nay đều có thân vệ đi theo, cưỡi bạch mã, như đã thành tiêu chí của Ban Quận Chúa rồi.

Tương truyền thân vệ bên người Ban Quận Chúa đều do lão Quốc Công năm đó tự thân vì nàng chọn lựa, từ nhỏ học không tốt thi từ ca phú, ngược lại giỏi kỵ xạ, giỏi công phu quyền cước. Giỏi kỵ xạ hắn tin tưởng, về phần công phu tay chân...

https://thuviensach.vn

Vương đại nhân yên lặng lắc đầu trong lòng, dáng dấp nũng nịu như vậy, không giống có bao nhiêu lợi hại, chỉ sợ là biết chút khoa chân múa tay, nhóm hộ vệ bên cạnh lại có ý định thổi phồng, trở thành khăn trùm của nữ nhân.

Nhưng nữ nhân xinh đẹp, coi như chỉ là chủ nghĩa hình thức bày ra, có vô số người ủng hộ, là chuyện đương nhiên.

Ban Họa và Đồ A Kỳ ở giữa hộ vệ hai bên, song phương duy trì khoảng cách tiêu chuẩn hữu hảo quốc tế, không lạnh nhạt đối xử mọi người, cũngkhông lộ ra quá thân mật. Hai người bọn họ, một là Quận Chúa Đại Nghiệp, một là Vương Tử ngoại tộc, nên nói quy củ thì không thể bỏ.

Ban Họa cảm thấy Vương Tử ngoại tộc này quả thực cảm thấy rất hứng thú với văn hóa Đại Nghiệp, hơn nữa còn thỉnh thoảng hỏi một số phong tục tập quán, nàng cười híp mắt đáp, cho đến khi người Vương Tử này bắt đầu hỏi nàng thi từ ca phú, danh nhân nhã sĩ, Ban Họa nói thẳng: "Vương tử, có thể ngươi hiểu lầm với một bộ phận Đại Nghiệp chúng ta, không phải tất cả người Đại Nghiệp đều ưa thích thi từ ca phú, đàm nhân sinh triết học. Người Đại Nghiệp chúng ta, có người thích thi từ, có người thích hành binh bày trận, cũng có người cảm thấy hứng thú với dân sinh nông nghiệp, nếu ngươi hỏi một người không có hứng thú về thi từ những vấn đề liên quan, hắn không thể giải thích cho ngươi."

Đồ A Kỳ ngây ngốc ngơ ngác sửng sốt nửa ngày, mới nghe rõ Ban Họa nói ý gì, hắn gãi đầu nói: " Không phải Đại Nghiệp lấy văn làm đầu, võ thứ hai sao?"

"Dĩ nhiên không phải, bệ hạ Đại Nghiệp ta là một Đế Vương văn thao vũ lược vĩ đại, ông không chỉ coi trọng văn hóa, cũng coi trọng bồi dưỡng võ tướng, Vương Tử điện hạ vừa tới Đại Nghiệp không lâu, không hiểu rõ Đại Nghiệp, có hiểu lầm này cũng là phải." Ban Họa cười nói: " Tổ tiên của

https://thuviensach.vn

ta, đều xuất thân võ tướng, thế nhưng bệ hạ lại hết sức hậu đãi một nhà chúng ta."

Trên thực tế Đồ A Kỳ nói không sai, Đại Nghiệp càng ngày càng lấy văn làm trọng, quan văn và võ tướng cho dù phẩm cấp giống nhau, nhưng trước mặt quan văn cũng phải thấp hơn nửa cái đầu. Nhóm văn nhân mặc dù học lục nghệ* như cũ, nhưng rất nhiều đều qua loa, đã sớm vi phạm yêu cầu "Văn võ song toàn" của quân tử trước kia.

*người xưa chỉ: lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán.

Nhóm võ tướng bảo vệ biên cương, chịu cảm lạnh mùa đông, để mạng lại bảo vệ giang sơn, thế nhưng so với quan văn, đây là chuyện đương nhiên. Làm tốt thì thôi, nhưng nếu có chỗ nào không như ý, trên triều đình là một mảnh dùng ngòi bút làm vũ khí, đấu võ mồm.

Tổ phụ từng nói với nàng, bút là đao giết người vô hình, nếu các quan văn trên triều đình muốn nhằm vào ngươi, coi như ngươi ném máu bẩn đi, đến cuối cùng ngươi cũng có khả năng biến thành một tội nhân thông đồng với địch bán nước.

Hiện tại biên cương rất nhiều Tướng Quân, vì không để mình chọc phiền toái không cần thiết, hàng năm đều phái người đến Kinh Thành tặng lễ, để một số quan văn nói tốt vài câu trước mặt bệ hạ, nếu không quân lương phát không xuống, đám binh sĩ bên dưới phải ăn đói mặc rách.

Làm tướng lĩnh, phần lớn đều đau lòng cho binh lính mình dẫn theo, muốn lính của mình trôi qua tốt một chút, cũng chỉ có thể tặng lễ, nịnh nọt các quan văn trong Kinh Thành.

Gì mà khí tiết, gì mà xương sống, lúc địa vị quan võ ngày càng lụn bại, đã sớm cong, không còn gì.

https://thuviensach.vn

Những điều này tuy là sự thật, nhưng Ban Họa tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước mặt một người ngoại tộc, nàng đổi chủ đề, nói qua nói lại thì nói tới vũ khí Ngả Pha Quốc.

"Quận Chúa, loại đao ngươi nói, đúng là một loại đao Ngả Pha tộc chúng ta thường dùng, nhưng bởi vì loại đao này quá cồng kềnh, bây giờ chúng ta đã học phương pháp luyện quý quốc, rèn đúc ra lưỡi đao càng sắc bén. Hiện tại loại này đao chỉ có bình dân còn sử dụng, các quý tộc đều ưa thích dùng loại đao quý quốc." Trên người Đồ A Kỳ không đeo lưỡi dao, nhưng hai tên hộ vệ của hắn đều mang theo đao, nhưng hắn nói như vậy, vỏ bội đao của hai tên hộ vệ mặc dù in hoa văn đại biểu Ngả Pha tộc, nhưng bội đao sử dụng rất gần loại của Đại Nghiệp.

Ban Họa cười nói: " Đao quý quốc, rất đặc sắc."

Đồ A Kỳ chất phác cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Ban Họa bị hàm răng sáng bóng này làm hoa mắt, nhịn không được quay đầu nhìn sang bên cạnh, liền thấy bóng dáng Dung Hà, sao y lại ở đây?

"Quận Chúa. " Dung Hà đi đến trước mặt Ban Họa, thi lễ với Đồ A Kỳ: "Vương Tử điện hạ."

"Dung đại nhân." Đồ A Kỳ đáp lễ, hắn biết Dung Hà, bởi vì văn thần nói cho hắn biết, vị Dung đại nhân này là cận thần thiên tử, thuộc về nhân vật không thể đắc tội trong bảng xếp hạng.

Dung Hà khách sáo cười với Đồ A Kỳ, cưỡi ngựa sóng vai đi cùng Ban Họa, nóivới Ban Họa: "Chuẩn bị đi đâu thế, ta đi với nàng."

"Có phải gần đây chàng rất bận không?" Ban Họa cẩn thận nghĩ, hình như đã vài ngày nàng không nhìn thấy Dung Hà rồi, mặc dù năm ba ngày y lại tặng đồ đến, nhưng người lại vội vàng không thấy bóng dáng.

https://thuviensach.vn

"Có một chút, ta vừa tới Lại bộ, có rất nhiều chuyện duỗi tay không ra." Lại bộ một đống lão hồ ly, y còn quá trẻ đã ngồi lên vị trí Lại bộ Thượng thư, không biết có bao nhiêu người trong lòng bất mãn, không biết có bao nhiêu người ngoài nóng trong lạnh với mệnh lệnh của y. Nhưng những việc này, y không muốn nhắc đến với Ban Hoạ, chỉ hời hợt nói: "Chuyện đã giải quyết, sau này ta có nhiều thời gian giúp nàng hơn."

Ban Họa nhích đầu lại gần Dung Hà, nhỏ giọng nói: "Có phải có người ao ước ghen tị với chàng hay không?"

Dung Hà sửng sốt một chút, cười khẽ một tiếng, dưới ánh mắt không hiểu của Ban Họa chậm rãi gật đầu.

" Ta biết mà, có chút bản lĩnh đứng đầu, lòng dạ mà còn cao, nhìn thấy chàng là một tiểu tử tuổi trẻ đẹp mắt có tài hoa giẫm lên trên đầu bọn họ, bọn họ có thể cao hứng mới là lạ. " Ban Họa chép một tiếng: "Đối phó loại người này, đừng quá nể tình, quá nể tình sẽ được đà lấn tới. Tìm cơ hội nắm lấy sai lầm của hắn, ác độc mà trừng trị hắn dừng lại, lại cho hắn một quả táo ngọt, sau này tự nhiên sẽ trung thực."

Trước kia tổ phụ đã nói với nàng, có đôi khi trong quân doanh đau đầu vì gặp một số người tâm cao khí ngạo, chỉ cần giáo huấn hắn một trận ra trò, biểu hiện ra năng lực của mình, lại tìm cơ hội cho hắn mặt mũi không lớn không nhỏ, không chỉ hắn sẽ trung thực, mà còn mang ơn.

Dựa theo lời tổ phụ mà nói, đây chính là ti tiện đến đáng sợ, thu thập mấy lần là được.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có bản lĩnh chỉnh đốn.

Điểm này, nàng chưa bao giờ hoài nghi Dung Hà.

Lời cẩu thả này hơi cẩu thả một chút, nhưng trên Đại Lý tự lại không sai, xác thực Dung Hà dùng thủ đoạn này thu thập hai người. Hiện tại thấy

https://thuviensach.vn

Ban Họa tập trung tinh thần giúp mình nghĩ kế, tâm tình Dung Hà cực tốt gật đầu biểu thị đồng ý, trên mặt còn làm bộ buồn rầu, nói mấy chuyện với Ban Hoạ.

Ai nói trên miệng hắn không lông, làm việc không tốn sức.

" Trên miệng hắn nhiều lông, không thấy hắn gặp chuyện đáng sợ gì, râu dài hiểu biết ngắn, đừng để ý tới loại người này. Lần sau gặp con hắn, ta giúp ngươi trừng trị hắn."

Ai cố ý ra mệnh lệnh cho hắn, còn giả bộ như không biết.

"Loại người này rất thích ăn đòn, thu thập vài lần là được. Con của hắn còn muốn chúng ta dẫn đi chơi đùa, lão tử hắn không thức thời như thế, vậy chúng ta cũng không dẫn hắn theo chơi." Hoàn khố bọn họ cũng có tiêu chuẩn đoàn thể, không phải người nào cũng có tư cách chơi với bọn họ.

Nghe Ban Hoạ nói xả giận cho y thế nào, nụ cười trên mặt Dung Hà càng ngày càng rõ ràng, lúc Ban Họa nhìn sang, thu lại nụ cười trên mặt: "Cảm ơn nàng, Họa Họa."

"Chàng khách sáo với ta làm gì. " Ban Họa nghi ngờ nhìn Dung Hà: "Chàng là người một nhà của Ban gia, ai có thể nhìn người nhà mình bị uất ức?"

Người một nhà?

Dung Hà kinh ngạc nhìn Ban Họa, miệng nhếch lên cũng không biết.

Một người trong nhà khác của Ban gia là Ban Hoài đang ở trong một cửa hàng mua đồ, thứ gì tốt mua cái gì, đặc biệt là đồ vật nữ hài tử dùng, phàm là ông thấy vừa mắt, tất cả đều mua.

https://thuviensach.vn

"Quốc Công gia, người mua cho Quận Chúa sao?" Chưởng quỹ và Ban Hoài tương đối quen, cho nên đánh bạo hỏi một câu. Nếu là quý nhân khác, hắn còn không dám mở miệng, thế nhưng vị Quốc Công gia này mặc dù hoàn khố, nhưng là hoàn khố phân rõ phải trái vô cùng, cho nên không vì một câu nói đùa của hắn mà tức giận.

Hiện tại trong Kinh Thành người nào không biết nữ nhi Quốc Công gia đính hôn cùng Thành An Bá, nghe nói dáng dấp vị Bá gia này cực kỳ tuấn tú, có tước vị không nói, còn rất được vạn tuế thưởng thức, đây đúng là một con rể tốt.

"Ai. " Ban Hoài thở dài, chọn một bàn đồ trang sức:"Đồ vật của cô nương, mua thế nào cũng sợ nàng dùng không đủ."

"Đó là người quá yêu thương Quận Chúa, cảm thấy đồ vật cho nàng không đủ. " Chưởng quỹ nói: " Như những người chúng ta, có thể cho nữ nhi của một bộ trang sức thuần bạc làm hồi môn, đã rất hào phóng rồi."

Hắn thấy, trên người Phúc Nhạc Quận Chúa có tước vị có thực ấp, quyết định việc hôn nhân cũng không tệ, theo lý vị Quốc Công gia này hắn cao hứng mới đúng, sao mặt mày ủ rũ như vậy?

Ban Hoài biết những người này lý giải không được tâm tình của mình, ông chọn thêm mấy bộ trang sức:"Hay dùng loại chất liệu này, nhưng hình vẽ luôn độc nhất, nếu là đồ người khác đã dùng qua thì không cần."

"Được rồi. " Chưởng quỹ vui mừng nhớ kỹ, thấy tâm tình Ban Hoài không tốt, dẫn người tới cửa rồi, mới quay đầu nói với hầu bàn sau lưng: " Nhà giàu rất khác biệt, nuôi nữ nhi còn quý giá hơn nhi tử."

Ban Hoài cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, đang lúc thất thần, ông thấy nữ nhi cách đó không xa, lúc này kéo dây cương một phát, con ngựa quay đầu chạy tới.

https://thuviensach.vn

Con ngựa vừa quay đầu đi ra chưa được hai bước, đột nhiên nghe được một tiếng loảng xoảng, một chậu hoa thổ gốm to vô cùng rớt xuống, đúng ngay chỗ Ban Hoài chuẩn bị đi qua. Nếu mới vừa rồi Ban Hoài không quay đầu, trực tiếp đi qua như thế, chậu hoa này sợ sẽ đập lên đầu ông.

Sắc mặt hộ vệ bên cạnh Ban Hoài lập tức đại biến, rút bội đao ra vây lầu này lại.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Edit: Đào Sindy

"Phụ thân!" Ban Họa xoay người xuống ngựa, Dung Hà còn không kịp phản ứng, cảm giác trước mặt mình thổi qua một trận gió, vị hôn thê của y đã chạy đến nơi cách mấy trượng. Y bận bịu để hộ vệ của mình cũng chạy tới, giúp đỡ hộ vệ Ban gia vây Mộc lâu mà chậu hoa đã rơi xuống.

"Phụ thân, người không sao chứ?" Ban Họa lôi kéo tay áo Ban Hoài tỉ mỉ vừa đi vừa nhìn nhiều lần.

"Không sao, không sao. " Ban Hoài còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, thấy nữ nhi một mặt lo lắng nhìn mình, còn có chút khôngkịp phản ứng.

Nghe được phụ thân không có việc gì, Ban Họa lập tức yên tâm lại, nàng quất ra roi bên hông, đi đến trước cổng chính Mộc lâu nho nhỏ, chân hung hăng đạp vài cái lên cửa, cửa gỗ bị đá rung rinh, Ban Họa quay đầu nói với hộ vệ: " Phá cửa cho ta!"

Cửa bị phá xong, Ban Họa mang theo mấy hộ vệ xông tới.

Mọi người thấy đại môn rách rưới, còn có tư thế hộ vệ Ban gia nghiêm túc, thì có chút sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Đỗ Cửu nuốt một ngụm nước bọt, một bên nhìn đại môn bị phá vỡ, một bên nhìn Bá gia eo nhỏ nhà mình, nếu như đá lên người Bá gia, Bá gia tay chân lèo khèo, chịu được sao?

"Nhìn ta làm gì?" Dung Hà xuống ngựa: "Phái người đi báo quan."

"Vâng." Đỗ Cửu đối với người phủ Bá gia tương lai kính sợ vô hạn.

"Bá phụ. " Dung Hà đi đến bên người Ban Hoài: "Người không bị kinh sợ chứ?"

"Ta không sao." Lúc này Ban Hoài đã kịp phản ứng, ông nhìn chậu hoa to lớn trên mặt đất, nhịn không được chảy mồ hôi lạnh cả người, nếu nó đập lên người ông, mạng này của ông chỉ sợ sẽ phải nghỉ chơi rồi.

Dung Hà để hộ vệ bảo vệ hiện trường, thuận tiện nhìn đất một chút, đất xốp bị quăng xuống không kết lại, chậu hoa nhìn cũng rất mới, không giống như đã dùng lâu.

Làm vườn cũng rất thú vị, hoa khác biệt, phải dùng chậu khác biệt. Hoa bị rơi xuống này không đáng tiền, khắp nơi có thể thấy được, như đào tuỳ tiện ngoài ruộng vào, nhưng chậu gốm này phải tốn cả trăm đồng mới mua được. Đối với phần lớn ngườibình thường mà nói, đều không nỡ tốn nhiều tiền mua một chậu hoa như vậy.

"Bá phụ, chúng ta có thể mời quan viên Đại Lý Tự tới. " Dung Hà vuốt hoa trong chậu, đứng người lên ôm quyền nói với Ban Hoài: " Chuyện này có khả năng không phải ngoài ý muốn, mà là mưu sát."

"Cái gì?" Ban Hoài kinh ngạc nhìn Dung Hà: "Ta là một hoàn khố chơi bời lêu lổng, những người này giết ta làm gì?"

Dung Hà:...

https://thuviensach.vn

Y phát hiện người Ban gia nói chuyện, hình như tương đối không để tâm.

"Mặc kệ là nguyên nhân gì, chuyện này cũng không thể phớt lờ. " Dung Hà nhịn không được may mắn, may mà vừa rồi bá phụ nhìn thoáng qua phía họ, sau đó quay đầu đi bên này, không thìhôm nay chỉ có máu tươi tại chỗ.

Nghĩ đến tình cảm giữa Ban Họa và người nhà, trong lòng Dung Hà khẽ run, không dám suy nghĩ nếu như ám sát thành công sẽ có hậu quả gì.

"Bành!"

Trong Mộc lâu truyền ra tiếng vang, Dung Hà lo lắng Ban Họa xảy ra chuyện, nhấc chân muốn vào Mộc lâu, kết quả bị Ban Hoài đưa tay ngăn cản.

"Quân Phách à. " Ban Hoài vội ho một tiếng: "Việc này giao cho Họa Họa là được, con không cần đi. Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, nhưng mà sau khi tức giận lên, làm việc có chút không nhẹ không nặng, con..."

"Á!"

Trong Mộc lâu truyền ra tiếng kêu thảm thiết của một nam nhân, Ban Hoài run rẩy theo. Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của con rể tương lai, Ban Hoài gượng cười hai tiếng, quay đầu như không thấy bất cứ một thứ gì.

Rất nhanh trong Mộc lâu lại truyền tới tiếng binh khí giao thoa, Dung Hà thấy bên trong động võ, mình lại bị Ban Hoài lôi kéo, liền nói với Đỗ Cửu: "Ngươi vào xem."

"Vâng." Thần sắc Đỗ Cửu ngưng trọng lách qua đất và chậu hoa, bước nhanh chạy vào.

https://thuviensach.vn

Bách tính xem náo nhiệt bốn phía càng ngày càng nhiều, rất nhanh người bộ binh nha môn Kinh Thành cũng tới, thấy một lần có nhiều người xem náo nhiệt như vậy, liền kéo một sợi dây thừng vây Mộc lâu nho nhỏ này lại. Quan viên cầm đầu nhìn thấy Ban Hoài đã cảm thấy đau đầu, đang chuẩn bị đi chào ông, liền nghe tiếng la như giết heo, dọa bả vai hắn nhịn không được run lên theo.

"Bên trong..." Quan viên ôm quyền với Ban Hoài: "Xin hỏi Quốc Công gia, bên trong là hộ vệ quý phủ à?"

Ban Hoài nhẹ gật đầu, không nói gì.

Thỉnh thoảng có mấy tiếng kêu thảm thiết truyền tới, quan viên rụt cổ lại cảm khái, hộ vệ phủ Tĩnh Đình Công thật không hổ xuất thân võ tướng, thủ đoạn bắt người xấu cũng khác người, bắt thích khách thôi, mà khiến người không biết còn tưởng rằng có người mổ heo trong lâu.

Đỗ Cửu chạy vào Mộc lâu rồi, nhìn thấy sau quầy có hai nam nhân, nhìn giống như là chưởng quỹ và hầu bàn, hắn xoay người sờ mạch đập hai người, trong lòng thở dài một hơi, người còn sống.

Mà Mộc lâu này hắn là nhiều năm rồi, giẫm dưới chân phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, Đỗ Cửu mới vừa đi tới góc, chỉ thấy một người lăn xuống, hắn tránh sang bên cạnh, người này đâm vào góc trên tường, phát ra tiếng va đập nặng nề, chân run lên hai lần rồi không có động tĩnh.

Hắn ngồi xổm người xuống nhìn lòng bàn tay của người này một chút, gan bàn tay có vết chai, cánh tay rắn chắc hữu lực, hắn là người thường hay khuân vác hoặc dùng vũ khí, nhưng vết bẩn y phục trên người cũ nát, không giống thích khách chuyên nghiệp. Người này máu me đầy mặt, mặt sưng phù đến không thể nhìn, cũng không biết vốn dài ngắn ra sao, thấy người còn chưa chết, người nha môn cũng tới, Đỗ Cửu liền không tiếp tục quản hắn ta.

https://thuviensach.vn

Trên lầu còn có động tĩnh truyền đến, có thể thấy được thích khách hắn không phải là một người, hắn đi đến lầu thì thấy cách đầu cầu thang không xa nằm một nam nhân, bộ dáng so với tên nằm ở góc cầu thang không khác mấy, y phục rách tung toé, còn có dấu vết bị roi quất.

Nghĩ đến roi, hắn liền hít một hơi khí lạnh.

Đưa mắt bốn bên, hắn thấy Ban Họa hung hăng quất một roi vào tên nam nhân áo xám □□, tiếng kêu thảm thiết của nam nhân này còn chưa kết thúc, đã bị Ban Họa hung hăng giẫm trên mặt đất, chân dùng sức đạp vào bộ vị không thể nói của nam nhân.

Không biết nam nhân này có phải vì quá đau mà ngất đi, khuôn mặt đan xen trắng xanh, không lên tiếng.

Giống như còn chưa hết giận, Ban Họa lại đá trên nam nhân trên mặt đất này một cước, quay đầu nhìn về phía thích khách duy nhất còn có thể nói chuyện tại hiện trường, hất roi lên, đầu roi linh động như rắn, cuốn lấy cổ thích khách.

"Nói, ai phái ngươi tới?!" Hai mắt Ban Họa đỏ ngầu nhìn chằm chằm tên hộ vệ này, trên mặt không còn bộ dáng cười híp mắt như xưa.

Đỗ Cửu nhịn không được dừng bước lại, trong lòng hơi bất an, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hắn cảm thấy bộ dáng bây giờ của Phúc Nhạc Quận Chúa có chút không thích hợp.

Thích khách bắt lấy cổ mình, mặt đỏ bừng lên, một chữ cũng nói không nên lời.

"Không nói đúng không. " Ban Họa hất roi lên, roi buông lỏng khỏi cổ thích khách, thích khách quay người muốn chạy, nhưng bị một tên hộ vệ của Ban Họa đạp trở về.

https://thuviensach.vn

Ban Hoạ xách người từ dưới đất lên, nghiêm nghị nói: "Ai bảo ngươi động vào người nhà của ta?! Ngươi có thể không nói, nhưng ta sẽ cho ngươi hối hận cả đời vì chuyện hôm nay ngươi đã làm."

"Ta, ta nói!" Thích khách này nhìn không hề giống tử sĩ, nhìn thấy ba đồng bạn khác bộ dáng thê thảm, hắn ta đã sớm sợ hãi, hiện tại chỉ cầu có thể chết thống khoái: "Chúng ta chỉ là lưu manh đầu đường, gần đây Kinh Thành cai thuốc, thời gian chúng ta sống không tốt lắm, nên nhận chút việc. Ta chỉ lấy tiền làm việc, trừ hoạ cho người, những thứ khác không liên quan đến chúng ta! Nửa canh giờ trước có người nói cho chúng ta biết, để chúng ta ở chỗ này chờ một lão gia phú quý mặc áo bào màu sáng, cưỡi hắc mã, dẫn không ít hộ vệ đi ngoài, chỉ cần được chuyện liền cho chúng ta một trăm lạng vàng."

" Lão gia phú quý?" Ban Họa cười lạnh: "Đường đường là mạng Quốc Công gia chỉ đáng giá một trăm lạng vàng? Đừng dùng lý do này lừa ta!"

Từ khi thấy những giấc mơ kỳ quái kia, không cho người nhà xảy ra chuyện là ranh giới cuối cùng của Ban Họa, chỉ cần người nhà bình an, coi nhưbị tịch thu nhà cũng không phải chuyện khó tiếp nhận, chí ít mọi người trong nhà cũng còn sống tốt. Nhưng vậy mà bây giờ có người muốn ám sát người nhà của nàng, lý trí trong đầu nàng lập tức biến mất toàn bộ.

Nghĩ đến vừa rồi phụ thân có khả năng mất mạng trước mắt mình, Ban Họa liền hận không thể nghiền nát những này người từng chút một, để bọn họ dở sống dở chết, ai quản nữ nhân quý tộc nhất định phải thế nào, ai quản người khác nhìn nàng thế nào?

Miệng vạn người trong thiên hạ, cũng không quan trọng bằng người nhà của nàng.

Đi ông nội ngươi đó!

https://thuviensach.vn

"Quốc, Quốc Công gia?!" Thích khách một mặt tuyệt vọng, bọn họ ám sát vậy mà là Quốc Công gia? Không phải nói, chỉ là một phú thương sao? Người cố chủ kia còn nói, chỉ cần bọn họ ám sát thành công, sẽ phái người đưa bọn họ đi phía nam, để bọn họ né tránh quan phủ truy xét.

Bọn họ bị lừa sao?

Toàn thân thích khách co quắp, sau một lúc lâu điên cuồng hét lớn: "Ta đồng ý nói, ta đống ý nói ra tất cả, mong quý nhân tha mạng."

"Ngươi nói." Ban Họa ném hắn ta trên mặt đất, nhìn roi trên tay mình dính đầy máu, ném roi tới trên bàn. Hộ vệ của nàng xoay người nhặt roi lên, im ắng lui sang một bên.

Thích khách nói chuyện đã xảy ra một năm một mười, chủ quan chính là mấy ngày trước có người tìm tới bọn họ, muốn bọn họ giết một người. Đến hôm nay, người kia đến nói cho bọn họ, có thể động thủ, đồng thời còn nói rõ cho bọn họ đối tượng ám sát mặc y phục gì, đặc thù thân thể là gì.

Bọn họ đều là lưu manh tầng dưới chót, không có cơ hội tiếp xúc với quý nhân ghê gớm gì, cho nên cầm tiền đặt cọc liền trốn ở Mộc lâu. Kế hoạch mấy người ám sát lúc đối tượng đi qua, dùng chậu hoa đập chết hắn.

Phương pháp này hơi đần chút, nhưng lại rất hữu dụng. Bọn họ cẩn thận tính toán, nếu như người bị đập chết, phản ứng đầu tiên của mọi người là vây quanh xem, sau đó mới đi tìm người trong lâu. Người Kinh Thành đều thíchxem náo nhiệt, lúc này chắc chắn có rất nhiều người chạy vào trong lâu, bọn họ có thể thừa dịp này tìm một chỗ trốn đi, chờ người vào càng ngày càng nhiều, bọn họ liền có thể giả bộ như người xem náo nhiệt gạt ra, mặc cho ai cũng không thể phát hiện bọn họ.

Nhưng bọn hắn nghìn tính vạn tính, không nghĩ tới lão gia phú quý này vận khí tốt như vậy, chỉ cách tầm một bước, hết lần này tới lần khác lại đột nhiên quay đầu rời đi. Nhưng chậu hoa bọn họ đã đẩy ra, ngay cả đổi ý

https://thuviensach.vn

cũng không kịp. Những hộ vệ này phản ứng cũng nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, liền rút đao vây lại tại chỗ, người xem náo nhiệt ngay cả cạnh cửa cũng không lọt.

Sớm biết đây không phải lão gia có tiền bình thường, mà đường đường là Quốc Công gia, dù cho họ ngàn vàng, họ cũng không dám làm loại chuyện cỏn con này.

"Quận Chúa. " Đỗ Cửu lo lắng Phúc Nhạc Quận Chúa tức giận quá, khiến người duy nhất có thể nói chuyện cũng đánh hôn mê, lấy hết dũng khí đi tới: " Người nha môn đã đến, đang ở dưới lầu."

"Chuyện này người nha môn xử lý không được, trực tiếp báo Đại Lý Tự. " Ban Họa lấy khăn tay ra lau tay sạch sẽ, giọng lạnh đến doạ người: "Chuyện này nhất định tra được rõ ràng, nếu người Đại Lý Tự không tra được, ta sẽ đi vào cung cầu Hoàng Thượng."

Đỗ Cửu đang muốn trả lời, đầu bậc thang có tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân này Đỗ Cửu rất quen thuộc, là tiếng động tiêu sái của Bá gia.

Y thấy đầy đất bừa bộn, còn có búi tóc Phúc Nhạc Quận Chúa tán loạn, cảm giác bất an trong lòng càng nặng.

Bá gia... Nhìn thấy những cảnh này, đối đãi làm sao với Phúc Nhạc Quận Chúa đây?

Nữ tử mạnh mẽ thế gian không ít, nhưng người ngoan lệ như vậy, thì có mấy ai?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Edit: Đào Sindy

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó ngừng lại ở cửa lầu.

Đỗ Cửu quay đầu nhìn lại, Bá gia đã bình tĩnh đứng đằng kia, trên mặt không có phản cảm, không có chán ghét, ánh mắt phức tạp đến làm cho Đỗ Cửu thấy không rõ lắm. Từ nhỏ hắn đã đi theo bên người Bá gia, lần đầu tiên phát hiện Bá gia có biểu lộ kỳ quái này.

Ban Họa không để ý Dung Hà đến, hoặc là nói giờ phút này lực chú ý của nàng không ở trên thân những người khác. Nàng thấy giờ phút này thích khách khóc ròng, giọng như hàn băng: "Người liên hệ với ngươi, trên người có đặc thù gì?"

Thích khách lắc đầu: "Người này tướng mạo rất bình thường, ăn mặc cũng rất phổ biến, ta, bây giờ ta không nói được."

"Không nói được?" Ban Họa rút bội đao trên người hộ vệ, chỉ nửa người dưới của hắn ta: "Nếu như ngươi không nói được, ta sẽ đưa ngươi vào hoàng lăng làm tội nô."

Tội nô, không chỉ khắc chữ trên mặt, còn bị mất đi thứ thuộc về nam nhân, thích khách bị dọa đến toàn thân run rẩy, liên tục xin khoan dung, khi mũi đao vạch phá ống quần của hắn ta, hắn ta nhịn không được hét thảm lên.

https://thuviensach.vn

"Lá gan dám hại người rất lớn, sao bây giờ lại sợ?" Ban Họa cười lạnh, đao lại tới gần mấy tấc: "Các ngươi ngay cả chết còn không sợ, còn sợ mất mấy lạng thịt ư?"

Đỗ Cửu sắp quỳ với Ban Họa, cô nãi nãi ơi, lấy hai lạng thịt của nam nhân ra uy hiếp người ta, lại không thấy ngượng ngùng trên mặt tí nào, hắn là một nam nhân lại lúng túng. Thấy sau đó Bá gia đi tới, hắn nhỏ giọng nói: "Bá gia, Quận Chúa chỉ tức giận..."

Mặc dù hắn cảm thấy Ban Họa không phải người thích hợp nhất với vị trí Bá phu nhân, nhưng thấy nàng là một nữ nhân, vì bảo vệ người nhà bỏ đi hết thảy, trong lòng vẫn kính nể.

Có lẽ không có bao nhiêu nam nhân dám thích nữ nhân hung hãn như vậy, nhưng từ nội tâm bọn họ lại kính nể dạng người này, thật tâm kính nể tính tình của người, không liên quan đến giới tính.

Dung Hà không trả lời hắn, y nhanh chân đi đến bên người Ban Họa, bắt lấy cổ tay đang cầm đao của nàng: "Họa Họa, đừng nóng vội, để đó cho ta."

Ban Họa quay đầu nhìn y: "Sao chàng lại tới đây?"

" Người nha môn phát hiện dưới lầu là chưởng quỹ và hầu bàn, người đã bị đưa đến y quán rồi." Dung Hà cầm đao trong tay Ban Hoạ, đưa cho hộ vệ bên cạnh: "Thay ta chuẩn bị giấy bút."

Mắt hộ vệ Ban gia nhìn Ban Họa, cúi đầu vội vàng xuống lầu, rất nhanh cầm giấy bút đi lên.

Dung Hà trải giấy trên bàn, chấm mực không tốt lắm, quay đầu nhỏ giọng nói với Ban Họa: "Chớ vì loại người này làm ô uế mắt."

Ban Họa mím môi không nói gì.

https://thuviensach.vn

Dung Hà cười, sửa sang lại áo bào, cứ như y đang đứng ở phòng không có thích khách đang nằm dưới đất, mà là thư phòng toả ra mùi mực.

" Người tìm ngươi cao bao nhiêu?"

"Chải búi tóc gì, dùng trâm cài đầu gì?"

"Y phục mặc trên người là gì, nhan sắc như thế nào, vải vóc ra sao?"

Vấn đề này đến vấn đề khác, Dung Hà không ngừng tô tô vẽ vẽ trên giấy, Ban Họa ngồi bên cạnh y, nhìn thấy một nam nhân trung niên xuất hiện trên giấy trước mặt y.

"Là người này sao?" Dung Hà để bút xuống, đợi mực khô, đưa tới trước mặt thích khách.

Thích khách kinh hãi mở to hai mắt, sao lại giống như vậy?

Nam nhân này gặp qua chủ sử sau màn rồi à?

Thấy thích khách lộ ra vẻ mặt như thế, Dung Hà đã nhận được đáp án, y đưa giấy vẽ cho Ban Họa: "Nàng có ấn tượng gì với người này không?"

Ban Họa lắc đầu: "Không biết."

"Không biết cũng không sao, chờ ta đưa giấy vẽ cho người Đại Lý Tự, để họa sĩ của bọn họ vẽ mấy bức, không lo không bắt được người."

Ban Họa không nói gì.

Dung Hà đưa tay nắm chặt cổ tay cách lớp vải của nàng: "Nàng đừng lo lắng, có chuyện gì thì chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp."

Mí mắt Ban Họa khẽ run, nàng ngẩng đầu nhìn Dung Hà, nửa ngày mới cắn môi nói: "Cảm ơn chàng."

https://thuviensach.vn

Bộ dáng của nàng giống như là tiểu hài bị người ta cướp hết bánh kẹo, vừa ấm ức vừa bất lực, như đang chờ đợi có người tới dắt tay nàng, sau đó nói với nàng, không cần phải sợ, ta có rất nhiều bánh kẹo, ăn nhiều thế nào cũng không hết.

Đưa tay níu tay áo Dung Hà lại, tâm tình Ban Họa bình tĩnh trở lại chút xíu, mắt nàng nhìn phòng bị nàng đập loạn, nói với hộ vệ sau lưng: "Trở về bảo chủ cửa hàng tính toán tổn thất tiền bạc bao nhiêu, đền gấp đôi cho bọn họ."

"Được."

Đỗ Cửu nhìn thích kháchnằm bên chân mình không rõ sống chết, nhỏ giọng nói: "Quận Chúa, Bá gia, Thiếu Khanh Đại Lý Tự Lưu Thanh Phong cầu kiến."

Dung Hà thấy trên mặt Ban Họa không bài xích, mới gật đầu: "Để hắn đi lên."

Xoẹt.

Ban Họa rút đao ra khỏi vỏ, vạch xuống tên thích khách còn đang tha thứ.

"Oa!" Thích khách ôm chân lớn tiếng kêu rên, lăn lộn trên mặt đất, rất nhanh trên mặt đất nhiễm lên vết máu đỏ tươi.

Thì ra Ban Họa cắt đứt một sợi gân chân của hắn ta.

Mắt Đỗ Cửu sáng rực lên, đao pháp này nhìn như Phúc Nhạc Quận Chúa từng luyện qua.

"Trở về nhớ đền luôn tiền sàn nhà. " Ban Họa đưa đao cho hộ vệ: " Người nhà chúng ta, không khiến người vô tội ăn thiệt thòi, nhưng từ trước

https://thuviensach.vn

tới giờ không bỏ qua cho bất kỳ một ai có oán với chúng ta."

"Đại nhân." Nha sai nhìn thấy nam nhân nằm ở khúc quanh cầu thang, rút ra bội đao trên người, nói với Lưu Bán Sơn: " Xin ngài cẩn thận."

"Không ngại, người này đã hôn mê, bảo người ta đem hắn ra ngoài đi." Mắt Lưu Bán Sơn nhìn người nằm trên đất, trực tiếp đi lên lầu. Coi như nghe được có người kêu thảm, cũng chỉ dừng bước chân, biểu lộ trên mặt không thay đổi một chút.

Nha sai đi theo hắn trong lòng kính nể, không hổ là Thiếu Khanh Đại Lý Tự, ắt hẳn được chứng kiến các loại tội phạm thê thảm, nghe qua các loại tiếng kêu rên, chút động tĩnh này không doạ được hắn.

Một đoàn người lên lầu, nhìn thấy trên mặt đất có một nam nhân kêu rên lăn lộn, phòng còn loạn thất bát tao, thì có chút choáng váng, đây đều là hộ vệ phủ Tĩnh Đình Công làm à?

"Hạ quan bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa, bái kiến Thành An Bá." Lưu Bán Sơn sửa sang lại áo bào, đi đến trước mặt Ban Họa và Dung Hà, thi lễ với hai người.

Ban Họa cúi đầu mắt nhìn dưới chân của hắn, chân của hắn đã dẫm vào máu, nhưng hắn không xê dịch nửa bước, trên mặt vẫn là thần sắc rất cung kính như cũ. Thần sắc nàng hơi chậm: "Lưu đại nhân không cần đa lễ."

Hộ vệ Ban gia nói chuyện đã xảy ra với Lưu Bán Sơn một lần.

"Mấy thích khách này..." Lưu Bán Sơn vẫn không đổi sắc mặt, rốt cục trên mặt xuất hiện số kẻ hở.

"Là do ta đánh." Ban Họa nhàn nhạt nói: " Mấy thích khách này phản kháng kịch liệt, ý đồ muốn chạy trốn, ta cũng chỉ có thể như thế."

https://thuviensach.vn

Lưu Bán Sơn dùng khóe mắt liếc qua Dung Hà, thấy Dung Hà chỉ an tĩnh ngồi bên người Ban Họa, liền khom người nói: "Đa tạ Quận Chúa giúp chúng ta bắt kẻ xấu, nhưng vụ án này còn chưa tra xét."

"Nếu là những người khác, tránh không được ta muốn nói vài lời, nhưng nếu là Lưu đại nhân, ta không muốn nói nhảm." Ban Họa đưa chân dung tới tay Lưu Bán Sơn: "Ta hi vọng người Đại Lý Tự tận lực mau chóng giúp ta bắt được người này."

Lưu Bán Sơn nhìn người được vẽ sinh động như thật, bỗng nhiên quay đầu nhìn Dung Hà.

Dung Hà ngẩng đầu, bên trong cặp mắt đào hoa mang theo hàn ý: "Lưu đại nhân còn có vấn đề gì? Khẩu âm người này là nhân sĩ Kinh Thành, nhất định có người biết hắn, việc cấp bách trước tiên là Lưu đại nhân bắt lấy người này, ngươi nói xem?"

"Vâng!" Lưu Bán Sơn vái chào thật sâu với Dung Hà: "Hạ quan sẽ cho người đi làm."

Lúc đầu loại án này hắn là giao cho nha môn xử lý, nhưng thân phận Tĩnh Đình Công đặc biệt, lại còn là hoàng thân quốc thích, bản án tự nhiên là chuyển giao đến Đại Lý Tự.

Hắn làm một thủ thế, vệ binh sau lưng liền đem kéo những thích khách nằm trên đất ra ngoài, về thích khách không chỉ kêu rên kia, trực tiếp tìm miếng chặn miệng, rồi kéo ra ngoài.

Người xem náo nhiệt giữ bên ngoài thấy thích khách bị đưa ra, mà từng người hình dung chật vật, thế là trong đầu miêu tả trò hay quan binh đại chiến thích khách, đồng thời trao đổi cách nhìn lẫn nhau của mình.

Cuối cùng nhìn thấy Dung Hà và Ban Họa đi ra, đám người cùng nhau kinh ngạc một trận.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là tuấn nam mỹ nữ, hai người này đứng chung một chỗ, những người khác liền thành vớ va vớ vẩn.

Có người nghe nói đôi nam nữ này là hôn phu hôn thê, lập tức thở dài một hơi, thế này mới đúng chứ, đánh mắt nhìn người xứng đôi như thế nếu không thể cùng một chỗ, thì thật đúng là ông trời đui mù rồi.

Dân chúng Kinh Thành, ý nghĩ luôn đơn giản trực tiếp như vậy.

Lúc Ban Họa xuống, thấy đệ đệhầu ở bên người phụ thân, hẳn là nghe được tin tức chạy tới đấy.

"Tỷ. " Ban Hằng nhìn thấy nàng, đi đến bên người nàng nói: " Tỷ không sao chứ?"

"Ta có thể có chuyện gì, đệ và phụ thân về phủ trước, ta còn có chuyện phải làm." Sắc mặt Ban Họa khó coi như cũ: "Tăng cường thủ vệ trong phủ, chuyện còn chưa điều tra rõ, đệ và phụ thân ít đi ra ngoài thôi."

"Ta..."

"Không có lựa chọn khác, hoặc là ta cắt chân đệ để đệ nằm trên giường, hoặc là đệ ngoan ngoãn ở nhà." Lúc Ban Họa giận tái mặt, để Ban Hằng nghĩ đến mặt mẫu thân thì cảm giác kính sợ, một chữ "Không" đến bên miệng cũng không dám nói ra.

"Vậy bây giờ tỷ muốn đi đâu đây?" Ban Hằng lo lắng Ban Họa đi náo nha môn hay Đại Lý Tự, đến lúc đó việc này càng náo nhiệt.

"Chúng ta bị uất ức, tất nhiên tiến cung tìm hoàng thượng. " Ban Họa nhỏ giọng nói: " Phụ thân bị kinh sợ, ngã bệnh."

Ban Hằng quay đầu nhìn phụ thân không có dấu hiệu chấn kinh quá độ nào, nhẹ gật đầu: "Tỷ, tỷ yên tâm, ta sẽ dẫn phụ thân về."

https://thuviensach.vn

Đưa tiễn phụ thân và đệ đệ, Ban Họa trở mình lên ngựa, đang chuẩn bị rời đi, thấy Dung Hà còn đứng tại chỗ, nhân tiện nói: " Gần đây chàng cũng cẩn thận chút, ta không biết những người này nhằm vào phụ thân ta, hay là nhằm vào toàn bộ Ban gia chúng ta. Chàng đính hôn với ta, ta lo lắng chàng bị liên lụy."

"Ta không sợ bị liên lụy." Dung Hà đi đến trước ngựa của nàng: "Nàng tiến cung cẩn thận."

"Ừm." Ban Họa nhẹ gật đầu, vỗ ngựa, con ngựa liền chạy như bay ra ngoài.

Dung Hà nhìn bóng lưng Ban Họa rời đi, đứng bình tĩnh tại chỗ không nói gì.

"Bá gia?"

"Đi Đại Lý Tự." Giọng Dung Hà có chút lạnh: "Vụ án này, nhất định phải điều tra ra."

Mỗi ngày Đại Lý Tự đều bề bộn nhiều việc, nhưng hôm nay phá lệ một lần, lúc nhân viên tra án đang loại bỏ những nhà có thù hay không với Ban gia, phát hiện người Ban gia từng có ân oán thực sự không ít. Địa vị cao có Nhị Hoàng Tử, địa vị thấp có lưu manh đầu đường đùa giỡn dân nữ.

Người nhà này không có việc gì lại thích trêu chọc người ta chơi, chuyện hôm nay ập xuống, thật cảm thấy nhà bọn họ đã nhiều năm như vậy không bị ai chỉnh rồi, không biết bởi vì hậu thuẫn ổn, hay vận khí tốt.

"Lưu đại nhân, Thành An Bá muốn gặp ngươi."

"Mau mời." Lưu Bán Sơn đoán được nguyên nhân Dung Hà đến, hắn để bút trong tay xuống, dừng lại bức vẽ một nửa.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, sắc mặt Dung Hà có chút lạnh nhạt vào phòng của hắn.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Edit: Đào Sindy

"Lưu đại nhân."

"Thành An Bá, mời ngài ngồi." Lưu Bán Sơn để một thuộc hạ ra ngoài pha trà, sau đó nói: " Không biết Thành An Bá đến, là có chuyện gì?"

"Tất nhiên là vì Tĩnh Đình Công gặp chuyện. " Dung Hà nói: " Không biết hiện tại đại nhân có phát hiện gì chưa?"

"Nơi chậu hoa rơi xuống chúng ta đã biết, miệng bọn thích khách cũng không nghiêm, chúng ta hỏi cái gì bọn họ liền đáp cái đó, hẳn không phải là thích khách chuyên nghiệp, hiện tại vấn đề khó giải quyết duy nhất chính là làm sao bắt chủ sử sau màn."

Lưu Bán Sơn không giấu diếm bản án, đợi cấp dưới rót trà ngon rồi, hắn nói với cấp dưới: " Tất cả các ngươi lui xuống đi, ta và Thành An Bá nói riêng một chút."

Toàn bộ Đại Lý Tự không ai không biết Tĩnh Đình Công là nhạc phụ tương lai của Thành An Bá, mặc kệ y và Phúc Nhạc Quận Chúa đến tột cùng có tình cảm thật hay không, lúc này Thành An Bá không thể thờ ơ, cho nên hiện tại Thành An Bá tới, bọn họ đều hiểu.

https://thuviensach.vn

Đợi sau khi những người khác lui ra ngoài, Lưu Bán Sơn nói: "Bốn thích khách, trong đó có một tên còn hôn mê, ba tên khác bị thương rất nghiêm trọng. Bá gia, Phúc Nhạc Quận Chúa có... Võ nghệ không tầm thường."

Dung Hà nâng chung trà lên nhấp môi: "Sau này ta không cần lo lắng mai sau nàng chịu thiệt thòi, rất tốt."

Đến cùng Lưu Bán Sơn không nói thêm gì nữa, hắn cao giọng nói: " Xin Thành An Bá yên tâm, hạ quan nhất định mau chóng điều tra rõ án này."

"Dung đại nhân. " Khanh Đại Lý Tự đi đến, đưa tay thi lễ với Dung Hà, Dung Hà đứng dậy đáp lễ với ông, ông bận bịu nghiêng người né qua: "Dung đại nhân, vụ án này chúng ta nhất định dụng tâm tra, sao có thể làm phiền ngươi tự mình chạy chuyến này."

"Đúng lúc hôm nay ta nghỉ, liền đến quấy rầy đại nhân, đại nhân không ngại tại hạ phiền chứ."

"Hì hì " Khanh Đại Lý Tự cười bồi: "Dung đại nhân nói quá lời, ngươi có thể tới, tất nhiên hạ quan hoan nghênh rồi." Thân là Khanh Đại Lý Tự, ông biết một số chuyện người khác không biết, nói thí dụ như bên cạnh bệ hạ có mật thám của mình, dò xét là người nào, thủ lĩnh là ai, những người này không có gì không biết.

Khanh Đại Lý Tự hoài nghi khả năng của Dung Hà, nhưng lại cảm thấy dạng người này không thích hợp làm mật thám, cho nên chỉ bán tín bán nghi, nhưng nó không hề ảnh hưởng đến kính sợ ông dành cho Dung Hà.

"Đại nhân làm việc, ta đương nhiên yên tâm. " Dung Hà cười nhạt: "Ta chỉ không đành lòng vị hôn thê vì chuyện này mà tức giận, cả ngày thấp

https://thuviensach.vn

thỏm lo âu, cho nên mới tới nơi này quấy rầy chư vị, mong chư vị tha lỗi nhiều hơn."

Khanh Đại Lý Tự pha trò gượng cười, Thành An Bá đang tạo áp lực với bọn họ.

"Không biết bên Tĩnh Đình Công..."

"Tĩnh Đình Công bị kinh sợ, đã hồi phủ nghỉ ngơi. Còn Phúc Nhạc Quận Chúa..." Dung Hà nâng chung trà lên, chậm rãi uống một ngụm, sau đó dùng nắp hớp nhẹ lên miệng chén, hớp đến tâm lý Khanh Đại Lý Tự bất ổn, chỉ cầu Dung Hà có thể cho ông thoải mái một chút.

"Quận Chúa là một nữ lưu, thấyphụ thân gặp khó khăn, trong lòng khó chịu vạn phần, hiện nay đã vào cung cầu kiến bệ hạ." Dung Hà thở dài: "Bệ hạ đối đãi Ban gia thế nào, trong lòng ngươi cũng rõ, cho nên vụ án này kéo không được, sẽ làm lửa giận trong lòng bệ hạ càng lớn, đến lúc đó ai tới giúp đại nhân gánh tội danh hành sự bất lực này?"

"Đa tạ Dung đại nhân nhắc nhở, hạ quan nhất định tra án này thật nghiêm." Trong lòng Khanh Đại Lý Tự càng sầu, không biết người Ban gia có bản lĩnh gì, lỗ mãng mà có thể dỗ bệ hạ vô cùng coi trọng họ, cho dù trong lúc hiếu kì, bệ hạ cũng thường ban thưởng cho nhà họ, coi như ân tình Trưởng Công Chúa cứu giá, cũng không thể để bệ hạ niệm tình bọn họ như thế?

"Đại nhân bận chuyện, ta không quấy rầy nữa, cáo từ."

"Dung đại nhân đi thong thả."

Đưa tiễn Dung Hà, Khanh Đại Lý Tự mới đi đến trước mặt Lưu Bán Sơn, mày chau mặt ủ nói: "Vụ án này không đầu không đuôi, chúng ta làm sao tra."

https://thuviensach.vn

"Đại nhân, đây là chân dung thích khách khai ra người chủ sự." Lưu Bán Sơn đưa chân dung cho Khanh Đại Lý Tự, sau khi Khanh Đại Lý Tự nhận lấy nhìn thoáng qua, lập tức sợ hãi than một tiếng: "Thật là hoạ sĩ lợi hại, Thanh Phong họa kỹ của ngươi lại tăng lên."

"Đại nhân, bức họa này không phải ta vẽ nên. " Lưu Bán Sơn cười khổ nói: " Đây là bản vẽ của Thành An Bá."

Hắn là một quan viên Đại Lý Tự, bản lĩnh thẩm án vẽ tranh, đúng là không bằng Thành An Bá, thật khiến người ta vừa xấu hổ vừa kính nể.

"Cái gì?" Khanh Đại Lý Tự kinh ngạc nhìn bức họa này: " Không phải Dung Quân Phách từ trước giờ không vẽ ảnh hình người sao?"

"Đại khái mọi chuyện luôn có ngoại lệ." Lưu Bán Sơn nhớ tới Phúc Nhạc Quận Chúa, lắc đầu cười nói: " Vô luận thế nào, may mà có bức họa này, có thể khiếnchúng ta phá án lần này nhẹ nhõm không ít."

Khanh Đại Lý Tự cẩn thận từng li từng tí bỏ bức vẽ lên bàn, đây chính là chân dung nhân vật đầu tiên Dung Quân Phách vẽ, ông có mấy phần xúc động muốn nhét vào trong ngực.

Có người nói, Dung Quân Phách không vẽ hình người, là bởi vì không am hiểu. Thế nhưng chỉ bằng lời miệng của thích khách, liền mô phỏng ra bộ dáng phạm nhân, dạng người này sao có thể không am hiểu?

Chỉ tiếc vẽ là một phạm nhân hình dáng không có gì đặc biệt, nếu không ông cũng phải mặt dày mày dạn thu bức vẽ này lại.

Đại Nguyệt cung, một vị ca cơ đang hát ca khúc cho Vân Khánh Đế, mắt thấy bệ hạ có chút hứng thú với nàng ta, trong lòng ca cơ mừng thầm.

"Bệ hạ, Phúc Nhạc Quận Chúa cầu kiến."

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế còn chìm đắm trong từ khúc của ca cơ nghe vậy ngồi ngay ngắn, nhìn về phía Vương Đức: "Ngươi nói ai?"

"Bẩm bệ hạ, là Phúc Nhạc Quận Chúa."

"À, nha đầu này rốt cục vẫn không biết quy củ." Mấy ngày nay không gặp đứa nhỏ này, Vân Khánh Đế còn hơi nhớ nhung, ông cười sờ cằm nói với Vương Đức: " Lão già ngươi còn không mời người vào."

"Vâng." Vương Đức lui ra, nhưng nghĩ đến bộ dáng Phúc Nhạc Quận Chúa nước mắt rưng rưng, chỉ sợ bệ hạ lại phải nhức đầu.

Quả nhiên, Vân Khánh Đế thấy lúc Ban Bọa đi tiến vào hốc mắt đỏ lên, y phục trên người nhăn nhăn nhúm nhúm, lập tức cho rằng nàng bị người ta khi dễ, lập tức nói: "Họa Họa, ngươi làm sao vậy?"

"Bệ hạ!" Ban Họa quỳ gối trước mặt Vân Khánh Đế, méo miệng, giống như đứa trẻ bị sỉ nhục tìm người đáng tin, oa một tiếng khóc lên.

Nàng không phải phi tần của Vân Khánh Đế, khóc không cần kiềm chế ưu nhã, giờ phút này nàng có bao nhiêu ủy khuất liền khóc đến rất đau lòng.

"Đây là thế nào?" Vân Khánh Đế bị biến cố này làm cho mắt choáng váng, làm gì còn tâm tư đi quản ca cơ, bận bịu để nữ quan vịn Ban Họa ngồi dậy, toàn bộ cung nhân Đại Nguyệt cung loay hoay xoay quanh, vì cô nãi nãi khóc rống không thể nhịn xuống này.

"Họa nha đầu, đừng khóc, bị ủy khuất, cứ việc nói với biểu thúc, biểu thúc giúp ngươi hả giận." Nếu phi tần của mình khóc thành dạng này, Vân Khánh Đế đã sớm phất tay áo bỏ đi. Nhưng đây là hậu bối mình thích, tâm tính Vân Khánh Đế lại không giống, trong lòng ông nghĩ đến tột cùng ai không có mắt như thế, ngay cảhậu bối ông sủng ái cũng dám không cho mặt mũi.

https://thuviensach.vn

Không cho sủng thần của ông mặt mũi, chính là không cho ông mặt mũi, Vân Khánh Đế biểu thị mình có chút không vui.

"Bệ hạ." Ban Họa hít mũi một cái, cặp mắt cái mũi đều hồng, đột nhiên Vân Khánh Đế nhớ tới khi còn bé nuôi một con thỏ trắng nhỏ, sau đó bé thỏ trắng thế nào?

Hình như bị nhị đệ phụ hoàng thích muốn, không đến mấy ngày con thỏ kia liền bị nhị đệ chơi chết, nhị đệ còn cho người lột da thỏ treo lên cây, chờ ông biết việc này, con thỏ đã sớm bị phơi thành khung xương.

Ký ức quá xa xưa, ông đã không nhớ rõ lắm, nhưng tâm tình bị người ta lấn áp, thì vẫn chưa quên.

"Không khóc không khóc, chúng ta không bị uất ức. " Vân Khánh Đế tự tay bưng một chén trà mật ong đến trước mặt Ban Họa: " Uống nước trước."

Ban Họa nhận cái chén thút tha thút thít nói: "Cảm ơn bệ hạ."

Vân Khánh Đế thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã ngừng khóc.

"Bệ hạ, có người muốn giết chúng ta." Mắt to ngập nước của Ban Họa nhìn chằm chằm Vân Khánh Đế: "Ta không muốn chết."

"Ai muốn giết các ngươi?" Vân Khánh Đế kinh ngạc trừng lớn mắt, trong đầu nghĩ lại là, chẳng lẽ vì có người thấy ông đối xử quá tốt với Ban gia, liền bất mãn? Lẽ nào lại như vậy, ông thân là Đế Vương, muốn đối tốt với ai liền đối tốt với kẻ đó, còn có người dám bất mãn với chuyện này?!

Ban Họa không biết Vân Khánh Đế nghĩ gì, nàng nói chuyện đã xảy ra, nhưng nàng thực sự quá thương tâm, quá sợ hãi, lúc kể ngẫu nhiên có chút sai sót, cũng coi là bình thường.

https://thuviensach.vn

"Thần nữ không rõ, vì sao lại có người muốn giết chúng ta, chẳng lẽ là bởi vì..." Ban Họa hình như nghĩ tới điều gì, sắc mặt thay đổi.

Vân Khánh Đế biết tính tình nàng không giấu được lời: "Có chuyện gì cứ nói thẳng không sao, trước mặt biểu thúc đừng để ý những thứ này."

"Có phải là bởi vì nhà chúng ta làm chuyện gì khiến người khác bất mãn, cho nên có người đến báo thù chúng ta?" Ban Họa lầm bầm nói: " Nhà chúng ta gần đây vẫn đang giữ đạo hiếu, không đắc tội ai cả."

Vân Khánh Đế nghe nói như thế, trong lòng nghĩ đến càng xa.

Những người này không phải bất mãn với Ban gia, chỉ sợ là bất mãn với vị Hoàng Đế này. Trước đó xảy ra sự kiện ám sát, cô mẫu vì ông mà mất mạng, nếu bộ hạ cũ Huệ Vương Phủ muốn trả thù, tất nhiên sẽ chọn người Ban gia hạ thủ.

Bởi vì dưới gối cô mẫu, cũng chỉ có mấy hậu bối Ban gia thôi.

Thân là Đế Vương, kiêng kỵ nhất là người khác tính toán đế vị của mình. Ông là người cực hào phóng, cho người ta sủng ái vô thượng tôn sùng. Ông cũng là kẻ hẹp hòi nhất, rất nhiều chuyện ông có thể nhớ một đời, thậm chí rất nhiều chuyện xui xẻo, đều có thể liên lụy đến người mình ghét.

Nếu bộ hạ cũ Huệ Vương còn không xử lý sạch sẽ, như vậy vị Hoàng Đế này, có phải gặp nguy hiểm như cũ hay không?

"Họa nha đầu, ta sẽ hạ chỉ đến Đại Lý Tự, để bọn họ tra án này thật nghiêm, tuyệt đối không để các ngươi chịu ấm ức."

"Thần nữ tạ đại ân bệ hạ. " Ban Họa hít mũi một cái, hình như thấy bản thân vừa rồi khóc không có chút hình tượng nào, hai tay che mặt nói: "Bệ hạ, vừa rồi bộ dáng thần nữ khóc, ngài vẫn nên quên đi."

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế nhịn không được cười to lên: "Cái này có gì xấu hổ, khi còn bé ngươi còn tiểu trên người trẫm, bây giờ nghĩ đến chuyện mất mặt đã trễ."

Ban Họa đỏ mặt nói: "Bệ hạ, thần nữ là cô nương, ngài giữ cho thần nữ chút mặt mũi đi."

"Được được được, giữ mặt mũi cho ngươi." Vân Khánh Đế đứng lên nói: "Đi, ngươi theo trẫm cùng đến thăm biểu thẩm, hôm nay hai thúc cháu chúng ta đến chỗ biểu thẩm ăn chực."

Hoàng Hậu đang cùng hai tức phụ nói chuyện, nghe thái giám nói, bệ hạ và Phúc Nhạc Quận Chúa chút nữa sẽ qua, liền nói với cung nhân: "Mau dọn trà bánh này, đổi thứ Phúc Nhạc Quận Chúa thường dùng tới."

Tạ Uyển Dụ thấy cung nhân ngay cả trà trên tay nàng ta cũng đổi, trong lòng âm thầm kinh ngạc, Ban Họa thật được Hoàng Hậu coi trọng.

Khó trách ngày xưa nàng không biết sợ, cũng không cho ai mặt mũi.

Thái Tử Phi nghiêng đầu nhìn Tạ Uyển Dụ, lấy khăn tay lụa lau khóe miệng, không nói gì. Từ khi truyền ra tin muội muội nàng ta và Nhị thúc tình cảm không minh bạch, nàng và vị nhị đệ muội này trên mặt tình cảm, ngay cả một câu thừa thãi cũng chưa nói qua.

Trong lòng Thái Tử Phi không thoải mái, nàng ta là người vô cùng quy củ, nào biết được muội muội lại náo ra loại chuyện này, lại còn là tiểu thúc nàng ta, cái này khiến trên mặt nàng ta vô cùng khó xử, mặc dù cung nhân không dám nói trước mặt nàng ta chuyện này, nhưng tâm tình nàng ta có thể tốt sao?

Chỉ chốc lát sau, bệ hạ và Ban Họa vào, nàng ta nhìn thấy trên mặt Ban Họa hồng hồng, son phấn chưa bôi, y phục trên người cũng rối bời

https://thuviensach.vn

dúm dó, nhịn không được nhíu mày, Ban Họa làm gì vậy, tiến cung gặp mặt Đế Hậu, ngay cả điểm quy củ ấy cũng không biết sao?

Tạ Uyển Dụ ngoan ngoãn đứng dậy hành lễ với Hoàng Đế, như không nhìn thấy Ban Họa sau lưng Hoàng Đế.

"Ôi nha. " Hoàng Hậu thấy Ban Họa thành dạng này, liền nói: " Đây là thế nào, mau đi thay y phục khác, không chừng chỗ ta có y phục hợp với ngươi."

"Tạ Hoàng Hậu nương nương."

Ban Họa miễn cưỡng cười với Hoàng Hậu, liền đi theo cung nhân ra đằng sau.

Hoàng Hậu nhìn về phía Hoàng Đế: "Bệ hạ, chuyện gì xảy ra?"

Vân Khánh Đế giận tái mặt nói: "Có thích khách ám sát Tĩnh Đình Công."

Cái gì?

Ba nữ nhân địa vị tôn quý trong phòng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Vậy... Tĩnh Đình Công chết không?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Edit: Đào Sindy

"Cũng may Tĩnh Đình Công vận khí tốt, may mắn tránh thoát. " Trên mặt Vân Khánh Đế còn tức giận: "Những kẻ xấu này thực sự quá càn rỡ!"

Thái Tử Phi không biết mình thất vọng hay không, nàng ta quay đầu mắt nhìn Tạ Uyển Dụ, vậy mà đối phương duy trì bình thản, trên mặt không lộ ra gì. Nàng ta thấy hai người Đế Hậu hết sức quan tâm Ban gia, nhân tiện nói: "Nhất định là ông trời biết phụ hoàng mẫu hậu hết sức quan tâm Ban gia, không đành lòng để các người thương tâm vì Ban gia, phù hộ bọn họ chu toàn."

"Thái Tử Phi nói đúng. " Tạ Uyển Dụ tiếp lời:"Tĩnh Đình Công đúng là người may mắn."

Lời này Vân Khánh Đế không phản bác, bởi vì trong trí nhớ của ông, vận khí của Ban Hoài xác thực tương đối tốt. Mỗi lần ông ấy quấy rối, đúng lúc gặp tâm tình phụ hoàng không tệ. Còn khi Huệ Vương cố ý sử dụng tiểu thủ đoạn dọa bọn họ, mỗi lần chỉ cần dẫn theo Ban Hoài, tiểu thủ đoạn của Huệ Vương sẽ rất khó thành công.

Nghĩ như vậy, Vân Khánh Đế cười: "Ông ấy là nhi tử, ngoại tôn hoàng tổ phụ cô mẫu, tất nhiên được ông trời phù hộ."

https://thuviensach.vn

Hoàng Hậu thở dài một hơi, Tĩnh Đình Công không có chuyện gì thì tốt: "Cái này gọi là người lười có lười phúc."

Thái Tử Phi nghĩ thầm, còn có câu nói tai hoạ truyền từ đời này sang đời khác đấy.

"Bệ hạ, nương nương." Ban Họa rất mau ra tới, đổi một bộ y phục trên người, búi tóc cũng chải lại, xác thực như Hoàng Hậu nói, bộ y phục màu trắng này rất vừa người, giống như vì Ban Họa đo thân mà làm.

"Ngồi xuống nói chuyện. " Hoàng Hậu gọi Ban Họa ngồi xuống, dịu dàng nói: " Chuyện đã xảy ra ta đã nghe bệ hạ nói, hài tử ngươi bị sợ hãi rồi."

Ban Họa nhận trà sữa cung nữ bưng tới uống một hớp lớn, nhỏ giọng nói: "Thần nữ tức giận, dẫn hộ vệ đánh thích khách một hồi."

"Nếu thích khách làm tổn thương tính mạng người khác, dù giết cũng không quá đáng, chỉ cần giữ lại người sống có thể nói chuyện là được. " Hoàng Hậu nói xong câu đó, để ý tới hai tức phụ vẫn còn ở đây, liền nói: " Phụ thân ngươi bị dọa sợ, mấy ngày nay đừng ra gió kẻo ảnh hưởng thân thể."

Hoàng Hậu vẫn cảm niệm của chỗ tốt Trưởng Công Chúa, bà mười lăm tuổi gả cho bệ hạ, lúc ấy bệ hạ không được tiên đế coi trọng, dù là Thái Tử, qua thời gian cũng không như một Hoàng Tử, tất cả mọi người cảm thấy chức Thái Tử của bệ hạ ngồi không vững, thường hay lạnh nhạt với họ.

Chỉ có Trưởng Công Chúa thực tình đợi bọn họ, cuối cùng bảo vệ tước vị Thái Tử của bệ hạ. Mà Tĩnh Đình Công mặc dù hoàn khố, nhưng những năm bệ hạ đăng cơ chưa lâu, cũng thường hay che chở cho bệ hạ, không để ông bị Nhị Hoàng Tử khi dễ.

https://thuviensach.vn

Nếu không có Trưởng Công Chúa, thì không có bọn họ hôm nay. Người trên thế gian luôn thích dệt hoa trên gấm, nhưng có mấy người nguyện ý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi? Hoàng Hậu vẫn chưa quên Ban gia tốt, mặc dù người Ban gia hoàn khố, nhưng dưới cái nhìn của bà, người Ban gia tốt hơn rất nhiều người.

"Ừm, đệ đệ thần nữ vẫn đang hầu hạ bên người phụ thân. " Ban Họa ngoan ngoãn gật đầu.

Hoàng Hậu thấy tiểu cô nương từ trước đến nay nhảy nhót tưng bừng bây giờ lại ủ rũ cúi đầu, nắm chặt tay nàng nhẹ vỗ: "Đừng lo lắng, mọi chuyện còn có bổn cung và bệ hạ ở đây, nhất định sẽ không để các ngươi bị ấm ức."

" Dùng cơm trưa trước, ta bảo người phòng bếp làm đồ ăn ngươi thích ăn rồi. " Hoàng Hậu thấy bộ dáng nàng ngoan ngoãn như vậy, đưa tay chỉ trán trơn bóng của Ban Hoạ: "Đi, ăn cơm mới có sức đi tìm thích khách tính sổ chứ."

"Vâng!" Ban Họa trịnh trọng gật đầu, ngồi xuống sát bên Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu chỉ vào hai chỗ trống, nói với Thái Tử Phi và Tạ Uyển Dụ: "Không cần hầu hạ ta, ngồi xuống dùng cơm."

"Tạ mẫu hậu." Thái Tử Phi ngồi dưới Ban Hoạ, Tạ Uyển Dụ ngồi dưới Thái Tử Phi, vị trí này giống như Ban Họa còn tôn quý hơn Thái Tử Phi.

Tạ Uyển Dụ thấy mình không quan trọng, khi thấy tâm tình Thái Tử Phi không tốt, nàng ta lại vui vẻ. Nàng ta ghét người Ban gia, hiện tại nàng ta phát hiện, người Thạch gia còn đáng ghét hơn người Ban gia, lợi hại hai bên, so sánh với người Thạch gia, người Ban gia lại có chút đáng yêu.

Từng món từng món thức ăn tinh xảo lên bàn, Thái Tử Phi phát hiện trên bàn xác thực nhiều hơn mấy món ngày thường mẫu hậu không ăn, mà

https://thuviensach.vn

mấy món ăn này đều bày trước mặt Ban Họa. Nàng ta lập tức không có khẩu vị, ăn vài miếng liền cảm giác bữa cơm hôm nay bực bội vô cùng.

Nàng ta từng nghĩ, nếu không phải Ban Họa nhỏ hơn Thái Tử bảy tám tuổi, không chừng Hoàng Hậu sẽ làm chủ để Ban Họa gả cho Thái Tử. Thấy Hoàng Hậu nhiệt tình với Ban Hoạ, so sánh cùng An Nhạc Công Chúa lại chẳng khác gì.

Ăn xong một bữa cơm, Hoàng Hậu thấy bộ dáng Ban Họa đứng ngồi bất an, biết nàng không yên lòng về Ban Hoài, nhân tiện nói: "Ngươi về với cha nương đi, chỗ ta có chút thuốc an thần, ngươi đem một ít về."

Ban Họa muốn từ chối, lại bị Hoàng Hậu ngăn cản: "Ngươi đừng chối từ, ta không đểngươi đơi lâu ở đây, nhanh trở về đi."

"Tạ nương nương." Ban Họa thi lễ với hai người Đế Hậu, liền vội vàng rời đi.

Hoàng Hậu nói với Vân Khánh Đế: "Thật là một hài tử hiếu thuận."

Vân Khánh Đế gật đầu: "Đứa nhỏ này thuần thiện, cá tính mạnh. May mà Dung khanh tính nết tốt, hai người ở chung coi như bổ sung."

Hoàng Hậu nghe vậy cười: "Như thế, ngắm cả Kinh Thành xem ra Thành An Bá là thích hợp nhất với Họa Họa. Người làm mai tốt, thiếp cảm thấy, Thành An Bá còn tốt hơn hai người trước." Hoàng Hậu không nhắc đứa bé chết yểu của Triệu gia, người không đứng thẳng, có thể không nói sẽ không nói.

Thái Tử Phi và Tạ Uyển Dụ nghe nói như thế, trong lòng có chút đụng chạm, nhưng hiển nhiên Hoàng Hậu không cân nhắc tâm tình của các nàng.

Trước đó Thái Tử Phi nghe người trong nhà đề cập qua, muội muội ngưỡng mộ Thành An Bá trong lòng, nàng ta nghĩ đến bệ hạ coi trọng

https://thuviensach.vn

Thành An Bá, ngay cả Thái Tử cũng có phần thưởng thức, cảm giác đây là một cửa hôn nhân tốt, thế là gật đầu đáp ứng người nhà sắp xếp người đi dò ý Thành An Bá. Không nghĩ tới Thành An Bá trực tiếp nói từ chối, một chút do dự cũng không có.

Dưới cái nhìn của nàng ta, Ban Họa so sánh với muội muội mình, thì không bì kịp.

Nhưng gần đây muội muội cũng thật hồ đồ, sao có thể cùng Nhị Hoàng Tử, Tạ Khải Lâm truyền ra những lời đồn đại nhảm nhí kia, chẳng lẽ bởi vì Thành An Bá từ chối phần tâm tư này, liền vò mẻ không sợ rơi sao?

So với phiền muộn của Thái Tử Phi, Tạ Uyển Dụ càng khó xử hơn. Hoàng Hậu nói Thành An Bá tốt hơn hai vị hôn phu cũ của Ban Hoạ, hai người kia tất nhiên là Nhị ca nàng ta và Trầm Ngọc, thân là muội muội người trong cuộc, Tạ Uyển Dụ sao có thể không xấu hổ?

Hoàng Hậu có thể nói trước mặt nàng ta, có phải muốn thể hiện Hoàng Hậu nương nương bất mãn với Nhị ca hay Tạ gia?

Mặc kệ hai tức phụ này đau lòng thế nào, Ban Họa mang theo một đống lớn dược liệu Hoàng Hậu tặng về đến nhà, chỉ thấy phụ thân đang vùi đầu ăn mì, trên bàn bày biện mười loại thức ăn, bộ dáng ăn như hổ đói, không biết là bị kinh sợ hay quá đói rồi.

Nàng nhẹ nhàng quét ánh mắt về Ban Hằng, đây là thế nào?

Ban Hằng nắm tay lén chỉ Âm thị, bị mẫu thân dạy dỗ, lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

Ban Họa lập tức hiểu, đi đến bên người Âm thị làm nũng nói: "Mẫu thân, người ăn cơm đi nhé."

https://thuviensach.vn

"Tức đủ no rồi, còn ăn cái gì."

Tay Ban Hoài cầm đũa dừng lại, phải buông đũa xuống.

"Ông ăn đi.” Âm thị nhìn Ban Hoài, vừa đau lòng vừa tức giận, nghĩ đến hôm nay ông ra ngoài, kém một chút liền không về được, con mắt chua chua, nói không ra lời.

Ban Hoài thấy Âm thị như thế, đâu còn ăn được, ông móc khăn ra lau miệng, đi đến bên cạnh Âm thị nói: "Phu nhân, ta không tốt, bà đừng buồn, mấy ngày nay ta sẽ không ra khỏi cửa, không để bà lo lắng."

"Ta thật không rõ, nhà chúng ta đã đủ khiêm tốn rồi, không nhúng tay vào chính sự, không độc quyền, tại sao những người này còn không muốn buông tha chúng ta?!" Âm thị khó thở: "Khó nói những năm này chúng ta, làm còn chưa đủ à?"

Quyền thế quá lớn, khiến hoàng gia nghi kỵ. Hiện tại toàn gia hoàn khố, nhưng từ lâu vẫn có người mưu hại bọn họ, muốn bọn họ làm thế nào đây?

"Mẫu thân. " Ban Hằng bưng trà đến trước mặt Âm thị: "Người đừng chọc tức thân thể, đầu óc chúng ta mặc dù không tốt lắm, nhưng nhà chúng ta không phải có một con rể tương lai đầu óc tốt sao?"

Âm thị muốn nói điều gì, nhưng nhìn Ban Họa một chút, lắc đầu nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Ban Họa trừng Ban Hằng một cái: "Đệ ngốc à, con rể còn có thể bán Nhạc gia đổi vinh hoa phú quý đấy."

Ban Hằng nghe nói như thế, da đầu có chút tê dại: "Tỷ, lời này tỷ không thể nói trước mặt Dung Bá gia."

https://thuviensach.vn

"Ta không nói hắn. " Ban Họa vội ho một tiếng: "Dù sao chuyện trong nhà chúng ta bây giờ, không thích hợp nói cho hắn biết."

"Thật ra đệ cảm thấy Dung Quân Phách không tệ. " Ban Hằng nhỏ giọng nói: " Nếu là người đọc sách khác thấy tỷ đánh thích khách thành dáng vẻ cha nương cũng không nhận ra, đã sớm dọa đổi sắc mặt, miệng đầy nữ tử nên như thế nào rồi. Ta thấy Dung Quân Phách so với người đọc sách khác, còn có thể giúp chúng ta vẽ chủ mưu rất giống, chỉ riêng điểm này liền có thể vứt một đống lớn người đọc sách chín mươi chín con phố rồi."

" Mười bảy tuổi hắn đã đổ Trạng Nguyên, có thể không vứt người khác nhiều con phố như vậy à?" Ban Hoài nói đến đây, lại ghét bỏ nhìn nhi tử nhà mình một chút: "Mà con ngay cả tú tài cũng thi không đậu."

"Phụ thân, lời này của người..." Như người thi đậu vậy.

Nhưng mà Ban Hằng không dám nói câu này, lời kia vừa thốt ra, hắn liền bị phạt quỳ trước bài vị tổ tiên ngay.

Bị phu quân nhi nữ nháo trò, cảm giác khủng hoảng trong lòng Âm thị biến mất hơn phân nửa, bà nghĩ: "Gần đây bốn người nhà chúng ta ít ra ngoài thôi, đừng để người xấu chui vào chỗ trống, nếu như mọi người xảy ra chuyện, trong lòng ta đây làm sao chịu được."

"Không đi, không đi. "Ban Hoài suy nghĩ: " Ngày mai chúng ta sẽ dẫn hộ vệ đi suối nước nóng tại biệt trang ở mấy ngày."

"Đi biệt trang cũng tốt, nhưng dẫn nhiều hộ vệ mới được. " Âm thị gật đầu: "Vậy ta sắp xếp người đi chuẩn bị."

"Quốc Công gia, phu nhân, Thành An Bá cầu kiến."

"Mau mau cho mời." Ban Hoài để hạ nhân dẹp bát đũa trên bàn, sau đó sửa sang lại y phục, ngồi trên vị trí chính.

https://thuviensach.vn

Dung Hà đi vào nội viện Ban gia, chỉ thấy mấy hạ nhân cầm hộp cơm vội vàng tránh y.

"Bá gia, mời đi bên này."

Dung Hà thấy quản gia dẫn mình vào nhị môn, có chút do dự nói: "Cái này... Là nhị môn sao?"

"Bá gia không cần để ý, lão gia và phu nhân nhà chúng ta đều ở đó, trong phủ cũng không có nữ quyến khác, Bá gia đã là người một nhà, không cần chú trọng những tục lễ kia. " Quản gia nghe nói Dung Hà giúp đỡ Quận Chúa vẽ kẻ xấu, cho nên cười với Dung Hà, nhiều hơn mấy phần chân ý.

Từ khi Trầm Ngọc từ hôn, hạ nhân Ban gia có thành kiến với người đọc sách, may mắn hành vi của Dung Hà khiến hạ nhân Ban gia một lần nữa có hảo cảm với người đọc sách.

Bên trong nhị môn Ban gia trang trí ấm áp hơn Dung Hà tưởng tượng,không giống những gia đình khác để ý nhã nhặn hay xa hoa, nội viện Ban gia càng được người khác yêu mến. Nhìn một chút,liền biết người một nhà này rất hưởng thụ trong sinh hoạt.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Edit: Đào Sindy

Càng đi vào nội viện, Dung Hà có thể nhìn thấy nhiều đồ vật nhà khác không có khả năng xuất hiện.

Đệm ghế mềm, xích đu, võng, ghế dựa nệm êm, còn có hoa quả tươi trên bàn, rõ ràng nhất vẫn là giữa sân đắp một cái đài, nhìn có chút dở dở ương ương.

"Trong phủ nuôi mấy ca cơ và người viết tiểu thuyết, có đôi khi phu nhân và Quận Chúa sẽ cho các nàng tới biểu diễn một đoạn. " Quản gia để ý tới ánh mắt Dung Hà, mỉm cười giải thích nói: " Bá gia, mời."

"Được. " Dung Hà nhẹ gật đầu, lập tức nói: " Sau này trở về, ta cũng cho người dựng đài tại nội viện."

Quản gia cười không nói gì, rất nhiều câu không phải một hạ nhân như ông nên nói: "Bá gia, là chỗ này. Ngày thường các chủ tử thích dùng cơm chung với nhau, không cần người hầu hạ." Ông dẫn Dung Hà tiến vào nội môn, đứng trên thềm đá nói: " Quốc Công gia, Thành An Bá đã đến."

Dung Hà ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo trên nhà, trên đó viết ba chữ "Thao Thiết các", kiểu chữ ưu mỹ mười phần, đại khí nhưng không mất đi nét xinh đẹp, giống như kiểu chữ của nữ tử.

https://thuviensach.vn

"Mời vào."

Bên trong truyền đến tiếng Ban Hoài, Dung Hà sửa sang lại áo bào, đi vào cửa.

"Vãn bối bái kiến bá phụ, bá mẫu." Dung Hà hành lễ với nhị lão, thấy Ban Họa đang cười với y, nhịn không được cười đáp trả nàng.

Cười xong, y mới giật mình hoàn hồn, bao lâu rồi y chưa từng làm ra hành động thất lễ như vậy?

"Ngồi đi, nhà chúng ta không phải người để ý quy củ. " Ban Hoài thấy y phục trên người Dung Hà chưa thay, vẫn là bộ trông thấy ban nãy:"Dùng cơm chư?"

Dựa theo quy củ người đọc sách, xem như vô dụng, cũngmuốn nói đã dùng lắm.

Mắt Dung Hà nhìn Ban Hoài và Ban Họa, chậm rãi lắc đầu nói: "Mới vừa đi một chuyến đến Đại Lý Tự, còn chưa dùng cơm."

"Người trẻ tuổi sao có thể không ăn cơm. " Ông kêu hạ nhân đến, để bọn họ đi chuẩn bị ngay lập tức.

"Bá phụ, sao có thể được " Dung Hà bận bịu nói: " Ta..."

"Mới vừa rồi không phải nói sao, nhà chúng ta không nói những thứ quy củ vô dụng kia. " Ban Hoài đứng dậy vỗ vai y: "Đói bụng thì ăn, khát thì uống, nói đạo lý cũng không thể để bụng của bản thân ấm ức. Cũng may người một nhà chúng ta vừa rồi dùng cơm chưa nhiều, coi như con ăn cùng chúng ta nhé."

Sau gần nửa canh giờ, mấy bát nóng hổi, một đống thức ăn bày trên bàn.

https://thuviensach.vn

Cơm canh quả thực không tính là chú trọng, nhưng khẩu vị Dung Hà lại vô cùng tốt. Hình như thật lâu y không ăn chung với người khác, cứ như vậy ăn mì, thậm chí thật thà không để ý chuyện ăn uống, có thể nói chuyện lúc dùng cơm.

"Tỷ, sao tỷ ăn ít thế?" Ban Hằng ngồi bên người Ban Họa, tách nàng và Dung Hà ra: "Có phải lúc trong cung đã ăn rồi?"

Ban Họa gật đầu: "Ta chỉ nhàm chán, tùy tiện ăn chung một ít với mọi người." Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Dung Hà: "Chàng mới vừa nói đi Đại Lý Tự à?"

"Đúng, ta và người Đại Lý Tự có chút giao tình, cho nên ở nơi đó nói thêm vài câu với bọn họ về bản án này. " Dung Hà nhìn Ban Hoạ đang cười, không nhịn được cười theo: "Nàng vào cung, thuận lợi chứ?"

Ban Họa gật đầu: "Bệ hạ và nương nương đều nói, muốn tra rõ việc này."

Dung Hà nghe vậy cười khẽ một tiếng: "Sớm biết Họa Họa lợi hại như vậy, ta sẽ không đi Đại Lý Tự rồi."

"Không thể nói như thế, cái này gọi là hai bút cùng vẽ nha. " Ban Họa thấy Dung Hà vì chuyện phụ thân nàng hao tâm tốn sức như thế, thế là đẩy đồ ăn trước mặt mình lên trước mặt Dung Hà: "Đây, cái này cho chàng."

"Cảm ơn."

Ban Hằng ngồi giữa hai người:...

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy mình là dải ngân hà mỗi đầu tách Ngưu Lang và Chức Nữ.

https://thuviensach.vn

Dùng xong cơm, bốn người Ban gia lười biếng ngồi trên ghế mềm, Dung Hà ngồi thẳng lưng, kém chút bắt chước họ ngồi cong cong vẹo vẹo. Cũng may thói quen sinh hoạt nhiều năm kịp thời ngăn trở y, y vẫn ngồi ưu nhã như cũ công tử văn nhã cực hạn.

Bản án vừa xảy ra, Dung Hà cũng không thể suy đoán hung thủ là ai, trước đó y đoán người ám sát Ban Hoài, cùng người ám sát Triệu cổ là một người. Nhưng rất nhanh y đã vứt ý nghĩ này, sát thủ ám sát Triệu cổ rất chuyên nghiệp, hung khí gây án cũng cố ý chọn loại ngoại tộc thường sử dụng. Một là để người ta đoán không được thân phận cụ thể của hắn ta, hai là vì để bệ hạ không dám gióng trống khua chiêng điều tra.

Nga Pha tộc tuy là nơi nhỏ, thế nhưng nước phụ thuộc Đại Nghiệp không ít, việc này nếu làm lớn chuyện, đối với yên ổn xung quanh Đại Nghiệp sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Bây giờ binh mã Đại Nghiệp sớm đã không cường tráng bằng dĩ vãng, nếu nhiều nước liên hợp làm địch của Đại Nghiệp, Đại Nghiệp có thể thắng hay không là hai chuyện.

E là cho dù là thắng lợi, cũng là thắng thảm.

Cho nên bệ hạ không dám đánh.

Lần ám sát Ban Hoài này là hung thủ khác, bọn họ đều là tiểu lưu manh không ra gì, ngày thường làm chuyện trộm gà bắt chó, bởi vì sống không vượt qua nổi mới bí quá hoá liều, nghĩ thủ đoạn giết người cũng không ra gì như thế. Phàm là người có tâm kế, có thủ đoạn, khó có khả năng dùng loại manh này để làm việc.

Án của Triệu Cổ, có khả năng liên lụy đến quốc gia đại sự, mà vụ án này của Ban Hoài, có thể là thù riêng.

Ban Hoài là hạng người gì, y đã sớm biết. Tính cách lười nhác, không muốn phát triển, nhưng người này lại có một đặc điểm rất rõ ràng, chính là thức thời. Nhiều chuyện xưa nay không làm, mặc dù không phải nhân sĩ

https://thuviensach.vn

thiện tâm gì, nhưng cũng chưa từng làm chuyện xấu, thậm chí ngay cả rượu hoa cũng không uống.

Trên thực tế, khi y biết Ban Hoài chưa từng uống rượu hoa, vô cùng ngạc nhiên. Hoàn khố nổi danh Đại Nghiệp, vậy mà chưa bao giờ vào ngõ hẻm trăng hoa, cũng chưa từng vào sòng bạc, cũng không vào quán rượu, một người như vậy, đến tột cùn là như thế nào truyền ra thanh danh hoàn khố?

Trước kia Dung Hà không rõ, cho đến khi cầu kiến Trưởng Công Chúa, nhìn đồ vật Trưởng Công Chúa để lại cho ông ấy, mới biết được là vì sao.

Gần vua như gần cọp, trong vàng son đầy độc, Ban gia chỉ cầu sống an ổn mà thôi.

Có lẽ là bầu không khí Ban gia quá mức thân thiết, Dung Hà bất tri bất giác đợi ở Ban gia đến trưa, lại ở Ban gia ăn xong cơm tối, mới đứng dậy cáo từ.

Lúc y đi tới cửa, thì thấy Ban Họa đuổi theo.

"Chàng chờ một chút." Ban Họa thấy y chỉ dẫn theo mấy hộ vệ tới: "Ta không biết người nào đang tính kế Ban gia, cũng không biết đến tột cùng hắn ta muốn làm gì, chàng đã đính hôn với ta, mọi chuyện hãy cẩn thận chút."

Dung Hà không nghĩ tới nàng cố ý đuổi theo, lại vì chuyện này, ngẩn người rồi gật đầu nói: "Được."

Ban Họa cười, sau đó vỗ tay, bốn tên hộ vệ đi ra phía sau nàng: "Bốn người bọn họ đều do năm đó tổ phụ tự mình chọn lựa cho ta, trời tối đường trơn, để bọn họ đưa chàng về."

https://thuviensach.vn

Dung Hà nhìn bốn tên hộ vệ phía sau lưng Ban Họa, tuổi tác bốn người này ước chừng đã hai lăm hai sáu tuổi, hẳn là từ nhỏ đã xem như thân vệ mà bồi dưỡng, cho nên thái độ với Ban Họa vô cùng cung kính. Xem ra lão Tĩnh Đình Công đã suy tính từ sớm, cho nên mới an bài cho hậu thế những hộ vệ trung tâm này.

Y nhẹ gật đầu, không từ chối ý tốt của Ban Hoạ.

Ban Họa lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Trên đường cẩn thận."

“Ừm." Dung Hà bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng phủi lá cây trên vai nàng: "Nàng an tâm, ta sẽ không xảy ra chuyện đâu."

Ban Họa nháy cặp mắt sáng ngời nhìn y, không nói gì.

Dung Hà xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng che trước mắt nàng, trầm giọng nói: "Mắt Hoạ Hoạ, thật đẹp."

Ban Họa trừng mắt nhìn, lông mi thật dài quét tới quét lui trong bàn tay y.

"Nói mắt ta đẹp, còn che khuất nó. " Ban Họa bắt lấy cổ tay y, kéo tay y xuống: "Chàng đang ghen ghét mắt ta đẹp hơn chàng ư."

Dung Hà cười ra tiếng: "Mắt Họa Họa quá đẹp, ta không nỡ để người khác nhìn thấy."

Ban Họa:???

Đây là ý nghĩ quái lạ gì?

Nàng nhón chân lên, hai tay che mặt Dung Hà lại: "Khuôn mặt này của chàng tuấn tú như vậy, ta còn chưa bảo chàng che lại. Làm người nên rộng lượng hơn một chút."

https://thuviensach.vn

Dung Hà xùy cười, khí nóng ở mũi phả lên tay Ban Hoạ, nàng cảm thấy lòng bàn tay mình có chút ngứa, sau đó... Đưa tay nắm mũi Dung Hà. Sự thật chứng minh, nam nhân dù đẹp hơn nữa, mũi bị bóp lại, cũng sẽ trở nên không dễ nhìn.

"Hì hì, mũi heo." Ban Họa ngắt mũi hai lần, cảm nhận được đầy đủ xúc cảm làn da non mềm của mỹ nam là thế nào, mới hài lòng thu tay lại.

"Họa Họa. " Cặp mắt đào hoa đen nhánh của Dung Hà nhìn nàng: "Hành vi này của nàng, có tính là đùa giỡn không?"

Ban Họa quay mặt: "Sờ mũi của vị hôn phu mình, sao có thể tính là đùa giỡn được?"

"Như vậy phải không?" Dung Hà vươn tay, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi nàng một cái. Bởi vì động tác của y thực sự quá nhẹ, nhẹ đến khiến Ban Họa coi đây là ảo giác.

Trên mặt Dung Hà lộ ra một nụ cười xán lạn: "Nàng sờ soạng ta, ta liền là người của nàng, sau này nàng phải có trác nhiệm với ta."

Ban Họa kinh ngạc nhìn hai mắt mê người của Dung Hà, ngơ ngác gật đầu.

Cho đến khi Dung Hà cưỡi lên ngựa, nàng còn có chút không bình tĩnh nổi.

Không vì thứ gì khác, chỉ vì cặp mắt kia thực sự quá đẹp. Trước kia nàng thường xuyên nhìn mắt Dung Hà, nhưng chưa từng phát hiện mắt Dung Hà đẹp như hôm nay.

Đen kịt, lóe sáng, trong cặp mắt kia còn in bóng của nàng, khi đôi mắt này cong lên cười, trái tim nàng run rẩy theo.

https://thuviensach.vn

Thế gian có sự tuyệt sắc này, nhìn sang nam nhân khác, tất cả đều biến thành cặn bã.

Nam nhan họa thủy, Ban Họa nàng từ hôm nay trở đi, ánh mắt nhìn sắc đẹp lại phải đề cao, cuộc sống sau này sống thế nào đây.

Nửa đường về nhà, Dung Hà thấy Thạch Tấn đang nhàn rỗi, hai người thi lễ với nhau xong, riêng phần mình rời đi, không hàn huyên nửa câu.

"Đại nhân. " Một cấm vệ quân đi theo sau lưng Thạch Tấn nói: " Trong mấy tên hộ vệ vừa rồi đi theo sau lưng Thành An Bá, có mấy người bên cạnh Phúc Nhạc Quận Chúa."

Tay Thạch Tấn nắm chặt dây cương lại, quay đầu hỏi thăm: "Sao ngươi biết được?"

Cấm vệ quân nghe vậy đỏ mặt nói: "Phúc Nhạc Quận Chúa là mỹ nhân như vậy, chỉ cần nàng đi ra ngoài, những huynh đệ chúng ta tránh không được liền... Liền lén nhìn nhiều hơn mấy lần, nàng thường mang theo thân vệ bên người, chúng ta đã sớm nhìn quen mặt."

Nói xong lời này, hắn lo lắng bị Thạch Tấn trách phạt, lại bổ sung: "Đại nhân, những huynh đệ chúng ta không dám nhìn nhiều, không dám tự ý rời vị trí, nhưng có đôi khi mắt không nghe lời, nhìn nhiều một chút, một chút xíu thôi."

"Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có, không trách các ngươi." Thạch Tấn hít sâu một hơi khí lạnh ban đêm: "Có thể là Phúc Nhạc Quận Chúa không yên lòng về hắn, cho nên phái người tiễn hắn về nhà."

"Nào có nữ nhân phái người đưa nam nhân về nhà. " Cấm vệ quân này sờ cằm, giọng có chút chua: "Nhưng Thành An Bá này có diễm phúc tốt, thế mà có thể làm vị hôn phu của Phúc Nhạc Quận Chúa.”

https://thuviensach.vn

Những binh lính như họ không hiểu thi hoạ, theo bọn họ nghĩ, Phúc Nhạc Quận Chúa đẹp vô cùng, ai có thể lấy được người đó có may mắn.

Khẩu vị của võ tướng và người đọc sách, rất khác biệt đấy.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Edit: Đào Sindy

Án Ban Hoài gặp chuyện, trong vòng một ngày ngắn ngủi đã truyền khắp toàn bộ Kinh Thành, so sánh với án Triệu Cổ không có chút cảm giác tồn tại, thân phận đỉnh cấp hoàn khố của Ban Hoài vô cùng quý trọng. Mặc kệ ông có thực quyền hay không, nhưng ở thời điểm này truyền ra tin tức gặp chuyện, đủ để gây nên rất nhiều khủng hoảng cho các quý tộc.

Thiên hạ không có mấy người không sợ chết, nhất là quý tộc trải qua sinh hoạt xa hoa lãng phí.

Một số quý tộc quan hệ không tệ với Ban gia nhao nhao mang theo lễ tới cửa thăm viếng, bọn họ thấy bộ dáng Ban Hoài nằm trên giường tu dưỡng uể oải suy sụp, cũng nhịn không được nói thêm vài câu động viên, phần lớn đều là cố gắng dưỡng bệnh, đại nạn không chết tất có hậu phúc.

Còn có người thực sự không có lời để nói, liền khen Ban Hoài tìm được một con rể tốt, vì án ông gặp chuyện, chạy trước chạy sau quan tâm mệt nhọc ngay cả chân dung tội phạm cũng vẽ ra. Đám người đến lúc này mới biết được, thì ra không phải Thành An Bá không am hiểu vẽ người, mà là không thích vẽ. Nhưng vì giúp nhạc phụ tương lai tìm tội phạm, bởi vậy y đã phá lệ.

Có nguyên tắc quân tử để người ta kính nể, nhưng vì trưởng bối buông xuống nguyên tắc vãn bối của mình, đáng để người ta cảm động. Vốn có rất

https://thuviensach.vn

nhiều người ở sau lưng chế giễu Ban Hoài có thể tìm một con rểxem thường Ban gia, nào biết được con rể này không chỉ không chút bất kính với Ban gia, ngược lại cung kính khắp nơi với Ban Hoài, còn chưa cưới cô nương Ban gia vào cửa, thì đã xem chuyện Ban gia trở thành chuyện của mình mà quan tâm.

Lần này mọi người lại hâm mộ Ban Hoài, đây là vận khí cứt chó gì, mới tìm được một con rể tương lai khắp nơi đều tốt, còn đối với phụ mẫu nhà ngoại tôn kính quan tâm như vậy?

Khó trách có người muốn ám sát ông, nói không chừng cũng bởi vì vận khí ông quá tốt, khiến người ta đỏ mắt nhìn không nổi nữa.

Thánh thượnghạ liên tục hai đạo thánh chỉ để Đại Lý Tự mau chóng tra rõ án này, thậm chí còn để Hình bộ hiệp trợ tra án, toàn bộ Kinh Thành bị đại trận này làm lòng người bàng hoàng, điều này cũng làm cho đám người lại một lần nữa nhận biết trình độ Ban gia được Đế Vương coi trọng.

Bởi vì Dung Hà vẽ nhân vật quá mức giống tội phạm, cho nên cho dù tướng mạo tội phạm hết sức bình thường, vẫn có người vì năm mươi lượng bạc thưởng, nói thân phận của người này ra.

Thì ra người này là một tên quản sự của Huệ Vương Phủ, nhưng từ khi phu thê Huệ Vương chết trong vụ hoả hoạn, Thế Tử Huệ Vương và Quận Chúa được nuôi trong cung, hạ nhân Huệ Vương Phủ bị phân phát rất nhiều. Mà tên quản sự bị khai ra này, hộ tịch đã sớm bị gạch bỏ, lý do gạch bỏ là bị chết trong vụ hoả hoạn.

Một người đáng lẽ đã chết trong vụ hoả hoạn, lại □□, giết Tĩnh Đình Công, nếu nói trong đó không có âm mưu, mặc cho ai cũng không tin.

Tưởng Ngọc Thần và Tưởng Khang Ninh được nuôi trong cung, sau việc này, cuộc sống trong cung càng thêm khó qua.

https://thuviensach.vn

Kinh Thành sớm có tin đồn, trước đó án Trưởng Công Chúa gặp chuyện, chủ sử sau màn chính là Huệ Vương. Nhưng mà Huệ Vương đã chết trong biển lửa, bệ hạ cũng chưa từng đề cập qua chuyện này, cho nên chuyện này rất nhiều người dù có hoài nghi, cũng không dám gióng trống khua chiêng nói ra.

Nhưng bây giờ bộ hạ cũ Huệ Vương Phủ muốn ám sát Tĩnh Đình Công, lý do là gì?

Lý do chỉ có một, chính là bộ hạ cũ Huệ Vương hận Trưởng Công Chúa làm hỏng kế hoạch ám sát Hoàng Đế của bọn họ, nhưng Trưởng Công Chúa đã chết, đối tượng bọn họ có thể trả thù cũng chỉ có nhi tử Tĩnh Đình Công của Trưởng Công Chúa.

Không ít người bắt đầu đồng tình với người Ban gia, chỗ dựa lớn nhất vì cứu giá mất mạng, hiện tại chủ sử sau màn còn hận họ, đây là vận mệnh xui xẻo cỡ nào?

Một ngày sau đó, nha dịch tìm thấy thi thể bộ hạ cũ Huệ Vươngtrong miếu hoang, qua khám nghiệm tử thi kiểm tra thực hư, quản sự này chí ít chết mười canh giờ trở lên.

Cái này rõ ràng là nanh vuốt bại lộ, người đứng sau chó cùng rứt giậu, cho nên diệt khẩu quản sự.

Sau khi khám nghiệm tử thi quản sự phát hiện trong miệng ông ta có một viên trân châu, viên trân châu này chất lượng vô cùng tốt, giống như nữ quyến dùng để thêu trên y phục hay là trên giầy.

Viên trân châu này quản sự giấu trong răng sâu, nếu không phải nhìn kỹ, mặc cho ai cũng không biết trong miệng ông ta có thứ này. Chẳng lẽ trước khi chết ông ta cảm thấy không cam lòng, cho nên cố ý giữ lại thứ của hung thủ trên người?

https://thuviensach.vn

Quan viên Đại Lý Tự lập tức đau đầu, sao lại dính dáng đến nữ nhân rồi?

Nhưng đã có viên trân châu này, bọn họ có đầu mối mới, thế là con đường cung cấp trân châu toàn Kinh Thành đều bị Đại Lý Tự phái người nghiêm tra một lần, nhất là con đường chuyên môn cung cấp trân châu vật dụng cho quý tộc.

Có câu nói là cao thủ luôn ở dân gian, có một thợ thủ công già nhận ra trân châu này là loại ngọc trai đến từ bờ biển, rất hiếm có, thượng đẳng đều từ Hoàng Thương hội đưa vào cung, hơi kém hơn một bậc cũng bị quý tộc mua đi, chất lượng này năm nay bán cho người ba nhà.

Phủ Tĩnh Đình Công, phủ Trung Bình Bá và Thạch Tướng phủ.

Người Đại Lý Tự trước hết tra phủ Trung Bình Bá, cuối cùng tra ra những tất cả trân châu này đều làm đồ cưới cho Nhị Hoàng Tử Phi.

Về phần phủ Tĩnh Đình Công, người Đại Lý Tự đi hỏi nhà bị hại một chút, người nhà này thậm chí ngay cả có mua trân châu hay không còn không biết, cuối cùng từ tờ đơn nhập kho tìm ra hộp trân châu này, thì ra hộp trân châu này sau khi vào cửa Ban gia, vẫn không được mở ra.

Nguyên nhân là Hoàng Hậu đưa một hộp trân châu tốt hơn đến, bọn họ liền quên mất thứ phẩm.

Quan viên Đại Lý Tự rốt cục thấy được người Ban gia xa xỉ, đồ tốt như vậy nói quên liền quên, ngay cả một chút do dự cũng không có, có thể thấy được bình thường đã dùng quen đồ tốt.

"Đại nhân, phủ Tĩnh Đình Công thật sự giàu đến chảy mỡ, làm người ta hâm mộ. " Một quan viên Đại Lý Tự đi theo sau lưng Lưu Bán Sơn ra khỏi cửa lớn Ban gia, cảm khái nói: " Chậu hoa nhà bọn họ chưng kia, tất cả đều dùng đá quý khảm, ta chưa bao giờ thấy đồ vật hoa lệ như vậy."

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc nhà ông ta không có nữ nhi, nếu không thì có thể trèo lên cửa hôn sự Ban gia rồi.

"Ngược lại ta từng thấy qua." Lưu Bán Sơn hình như nghĩ đến cái gì, ông cười cười: "Ban gia đã giàu sang mấy trăm năm, trong nhà có đồ tốt cũng không lạ gì."

"Thế nhưng không phải bên ngoài có tin đồn, năm đó Ban gia theo tổ đế giành chính quyền, bởi vì vận khí không tốt, không có bao nhiêu đồ tốt sao?" Quan viên nói: " Đến bây giờ còn có thuyết tiên sinh kể say sưa ngon lành chuyện hơn hai trăm năm trước đó, tiên tổ Ban gia chiến đấu các loại. " Ông ta cầm ngón tay cái: "Nhưng vận khí lại là cái này."

Lưu Bán Sơn nhìn đồng liêu vươn ra ngón út, thở dài: "Vương đại nhân, ngươi nói chúng ta làm thế nào đi bái phỏng Thạch gia?"

Đại nhân mới vừa rồi còn chậm rãi nói nghe đến Thạch gia lập tức trầm mặc xuống, Thạch Tướng gia hiện quyền nghiêng triều chính, Thái Tử Phi là trưởng nữ ông ta, những tiểu quan bọn họ nào dám đi mạo phạm vị này? Mới vừa đi Tạ gia, bọn họ hãy còn có thể có lực lượng, nhưng đối mặt Thạch gia...

"Đi thôi, nếu chúng ta đã phụng hoàng mệnh tra án, nếu Thạch Tướng gia trung tâm với bệ hạ, nhất định sẽ không làm khó chúng ta. " Lưu Bán Sơn sửa sang lại y phục, nói với đám người sau lưng: " Nếu Thạch Tướng gia không thể hiểu khổ tâm của chúng ta, vậy chúng ta cũng chỉ có thể bẩm báo hoàng thượng."

Chúng nhân viên Đại Lý Tự: Xin đừng nên nói cáo trạng uyển chuyển đến như thế.

Thạch Sùng Hải đang cùng trưởng tử nhắc vụ Ban Hoài gặp chuyện, thì nghe báo, Thiếu Khanh Đại Lý Tự cầu kiến.

https://thuviensach.vn

" Lúc này Lưu Bán Sơn đến nhà chúng ta làm gì?" Thạch Sùng Hải nhíu mày, nói với trưởng tử: " Ngươi đi tiếp đãi, nói ta đã ngủ rồi."

"Vâng." Trong lòng Thạch Tấn có loại dự cảm xấu, nhưng khi thấy mặt Thạch Sùng Hải không nói ra. Hắn rời khỏi viện phụ thân, lúc ra nhị môn, gặp Thạch Phi Tiên từ bên ngoài trở về.

"Phi Tiên, ngươi từng đi ra ngoài?"

Những ngày này bởi vì tin đồn bên ngoài, nên đã mấy ngày Thạch Phi Tiên không ra ngoài.

Thạch Phi Tiên miễn cưỡng cười: "Hôm qua ta và các vị tiểu thư hẹn gặp tại thi xã, nào biết các nàng đều có chuyện, cho nên dời đến hôm nay."

Thạch Tấn lo lắng nàng ta cả ngày buồn bực trong nhà sẽ xảy ra chuyện, có thể ra ngoài cũng tốt, thế là gật đầu nói: "Gần đây trong kinh có chút loạn, tự ngươi phải cẩn thận nhiều hơn."

Thạch Phi Tiên trầm mặc gật đầu, hôm nay nàng ta và tiểu tỷ muội bình thường hay chơi chung nói chuyện, phát hiện các nàng không thân cận mình như xưa, thế nhưng trên mặt lại tìm không ra chút không đúng, trong nội tâm nàng ta vừa tức vừa khổ sở, tuy nhiên lại không có cách nào phát tác.

Nàng ta hận tin đồn Ban Họa và những thiếu gia ăn chơi kia nói lung tung, cũng hận Nhị Hoàng Tử vậy mà không đứng ra giúp đỡ nàng ta nói một câu. Nam nhân thiên hạ đều là như vậy, khi nhàn hạ cảm thấy dung mạo ngươi tốt, có tài hoa, liền nói các loại ái mộ cảm mến, thế nhưng thật sự xảy ra chuyện rồi…

Bọn họ lại từng người biến mất rất nhanh.

Nhị Hoàng Tử như thế, Tạ Khải Lâm cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Nam nhân...

Aiz.

Lưu Bán Sơn và mấy vị quan viên Đại Lý Tự chờ ở chính sảnh hai nén nhang, rốt cục chờ được người Thạch gia, nhưng lộ diện không phải Thạch Sùng Hải mà là Thạch Tấn.

"Lưu đại nhân, các vị đại nhân Đại Lý Tự, ngón gió cát tường nào hôm nay, thổi chư vị đại nhân đến vậy?"

"Thạch đại nhân khách sáo rồi, chúng ta mạo muội quấy rầy Thạch đại nhân, còn mong Thạch đại nhân tha thứ."

Thi lễ lẫn nhau xong, Thạch Tấn mời chúng nhân ngồi xuống. Hắn thấy thần sắc đám quan chức Đại Lý Tự mất tự nhiên, biểu lộ Lưu Bán Sơn cũng không đúng lắm, liền thản nhiên nói: "Vô sự không đăng tam bảo điện*, chư vị đại nhân có chuyện cứ nói thẳng."

*Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo

"Hạ quan quả thật có chuyện muốn nhờ, không biết đại nhân có thấy nữ quyến nào trong nhà đeo trân châu này không?" Lưu Bán Sơn mở ra một cái hộp, bên trong là một hạt trân châu.

Thạch Tấn nhíu mày: " Những trân châu này là bình thường, ta thân là nam tử, sao lại nhìn chằm chằm thứ trên thân nữ tử chứ, lời này của Lưu đại nhân có ý gì?"

"Thạch đại nhân đã hiểu lầm, vật này phát hiện trong miệng kẻ chủ mưu án ám sát Tĩnh Đình Công đấy. " Lưu Bán Sơn hình như không thèm để ý chút nào vật này từ trong miệng người chết lấy ra: "Chúng ta phát hiện viên trân châu này là loại ngọc trai tân tiến năm nay, toàn bộ Kinh Thành chỉ có ba nhà mua."

https://thuviensach.vn

Thạch Tấn nghe vậy giận tái mặt: "Ý Lưu đại nhân nói là, Thạch gia chúng ta trong ba nhà đó?"

"Xác thực như thế. " Đối mặt với sắc mặt Thạch Tấn khó coi, Lưu Bán Sơn nửa bước không lùi: "Ngoại trừ quý phủ, từng mua thứ này còn có phủ Trung Bình Bá, phủ Tĩnh Đình Công."

Nghe được tên phủ Tĩnh Đình Công, Thạch Tấn rủ xuống mí mắt uống một ngụm trà: "Nếu Lưu đại nhân muốn biết hướng đi của trân châu, ta sẽ để hạ nhân đi thăm dò một chút."

Gia đình giàu có đều có tổng quản sự và phân công quản lý mọi chuyện, mua thứ gì, đồ vật ai dùng, đều sẽ có ghi chép của mình. Thạch Tấn lên tiếng, không đến hai phút thì có hạ nhân đến báo cáo, xác thực trong phủ mua trân châu này, nhưng mặc dù trân châu này khó có được, nhưng phu nhân và tiểu thư chê nó có chút nhỏ, không lấy làm trâm cài đầu, chỉ có trước đó vài ngày tiểu thư lấy một ít làm giày thêu.

Nghe được hai chữ giày thêu, ánh mắt đám người Đại Lý Tự đều bày ra, có một quan viên lỗ mãng thậm chí nhịn không được nói: "Thạch đại nhân, không biết có thể để hạ quan nhìn những giày thêu này một chút không."

"Làm càn!" Thạch Tấn lập tức buông xuống chén trà: "Chư vị đại nhân tới làm nhục Thạch gia ta, hay đến tra án đây?"

Giày thêu của nữ nhi, làm sao có thể tùy ý lấy ra cho những nam nhân này xem?

"Chư vị đại nhân đều là người đọc đủ thứ thi thư, sao có thể nào đưa ra yêu cầu hoang đường như vậy?"

"Thạch đại nhân xin bớt giận, đồng liêu hạ quan nhất thời gấp gáp, trong lời nói có chỗ mạo phạm, xin Thạch đại nhân thứ tội. " Lưu Bán Sơn

https://thuviensach.vn

đứng dậy chắp tay với Thạch Tấn: "Mong Thạch đại nhân yên tâm, Đại Lý Tự ta có nữ tử nhậm chức, sao chúng ta dám mạo phạm Thạch tiểu thư."

Quan viên bị quát lớn mới phản ứng được, ông ta vội vàng đứng dậy thỉnh tội nói: "Hạ quan nhất thời nhanh miệng, không nói lời rõ ràng, mong đại nhân thứ lỗi."

Lưu Bán Sơn cũng không đợi Thạch Tấn nói chuyện, trực tiếp mở miệng để một nữ tử sau lưng mặc chế phục Đại Lý Tự đi ra, nói với Thạch Tấn: " Thạch đại nhân, mong hạ nhân quý phủ dẫn đường."

Thạch Tấn lạnh lùng nhìn Lưu Bán Sơn không nói lời nào.

Lưu Bán Sơn mỉm cười nhìn thẳng vào hai mắt Thạch Tấn, không nói một lời.

"Xem ra Lưu đại nhân đã sớm có chuẩn bị mà đến." Thạch Tấn lạnh giọng nói: " Sao bản quan không biết Đại Lý Tự còn có nữ tử nhậm chức?"

"Thạch đại nhân là mấy năm trước nhậm chức bên ngoài, chỉ sợ có một số việc không hiểu rõ lắm trong Kinh Thành. " Lưu Bán Sơn cười nói: " Bởi vì Đại Lý Tự ta có một số bản án dính đến nữ quyến, qua chư vị đại nhân nghiêm mật thảo luận, bệ hạ luôn cân nhắc, liền quyết định tuyển một số nữ tử xuất thân trong sạch, đọc đủ thứ thi thư đến bộ môn nhậm chức. Phẩm cấp các nàng mặc dù không cao, nhưng trong nhiều chuyện, các nàng lại giúp đại ân."

Mắt Thạch Tấn nhìn nữ nhân mặc y phục Đại Lý Tự, ước chừng ba mươi tuổi, đầu tóc chải búi tóc rất đơn giản, dung mạo cũng bình thường, chỉ có ánh mắt vô cùng kiên nghị, nhìn không giống nữ nhân, mà càng giống binh sĩ.

Hắn không muốn để những người này vào viện Nhị muội, bởi vì hắn không rõNhị muội có liên quan đến việc này hay không.

https://thuviensach.vn

Muội muội của mình chính mình hiểu rõ, ngày thường nhìn còn tốt, thế nhưng tính tình lại hết sức quật cường, rất dễ vào ngõ cụt. Dù cho có người nói với hắn, Nhị muội vì để Ban Họa thủ hiếu ba năm, không để Ban Họa gả cho Dung Hà, cho nên mướn người đi giết Tĩnh Đình Công, hắn cũng sẽ tin việc này có chút khả năng.

Càng nghĩ như vậy, hắn càng không thể để người Đại Lý Tự vào cửa, chí ít lúc này không được.

Nhưng hắn không đồng ý, không có nghĩa là Lưu Bán Sơn sẽ buông tha. Vụ án này không phải chuyện nhỏ, nếu trong vòng năm ngày không tra được, đến lúc đó bọn họ không nên đắc tội Thạch gia, mình xui xẻo trước hết. Huống chi vụ án lần này còn liên lụy tới nhạc phụ tương lai Thành An Bá, vô luận thế nào hắn đều phải tra ra manh mối.

"Thạch đại nhân, chúng ta phụng chỉ tra án, ngài đừng để chúng ta khó xử."

"Lời nói này ngược lại có chút buồn cười, chẳng lẽ Lưu đại nhân phụng chỉ đến điều tra Thạch gia chúng ta à?"

Lưu đại nhân hỏi lại: "Nếu quý phủ không thẹn với lương tâm, thì sợ gì chúng ta?"

"Lời này thực sự buồn cười. " Thạch Tấn trầm mặt nói: " Chẳng lẽ các ngươi đi Tạ gia, Ban gia tra án, cũng dùng thái độ như vậy?"

"Thạch đại nhân ngài nghĩ nhiều rồi. " Lưu Bán Sơn ngoài cười nhưng trong không cười nói: " Trung Bình Bá, Tĩnh Đình Công không từ chối yêu cầu của đám người cầu quan, nói nguồn gốc trân châu rất rõ ràng,không có chút giấu diếm nào."

Người Đại Lý Tự nhao nhao đổ mồ hôi lạnh vì Lưu Bán Sơn, đây là muốn trực tiếp tuyên chiến với người Thạch gia sao?

https://thuviensach.vn

"Công, công tử, Phúc Nhạc Quận Chúa đến rồi!" Một gã sai vặt vội vàng chạy vào, kinh hoảng trên mặt vẫn chưa tản ra.

Thạch Tấn từ trên ghế đứng người lên: "Ngươi nói ai?"

"Phúc, Phúc Nhạc Quận Chúa." Gã sai vặt nhớ tới những thị vệ Phúc Nhạc Quận Chúa mang tới, đã cảm thấy từng đợt sợ hãi, thế này sao lại là tới bái phỏng, là tới đập phá thì có.

Thạch Tấn còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào, một nữ tử mặc quần sam bích sắc bước nhanh đến, trên mặt còn có tức giận chưa tiêu: "Thạch đại nhân, ta là khách không mời mà đến tới cửa bái phỏng, không phải ngươi không chào đón chứ."

Nàng bước đi như gió, tay cầm roi ngựa, sau lưng còn có hộ vệ cầm bội đao đi theo, không giống như tới bái phỏng, càng giống tới tìm phiền toái.

Ngay lúc người Đại Lý Tự nghĩ hai bên sẽ đánh nhau, nào biết được vậy mà Thạch Tấn không hề tức giận, mà giọng điệu ôn hòa nói: "Quận Chúa ngồi xuống từ từ nói, người có thể tới bỉ phủ, tại hạ vô cùng hoan nghênh."

Ban Họa ngồi xuống ghế dựa: " Xưa nay đám người Kinh Thành thích nói con người của ta ngang ngược không nói đạo lý, nếu như ta là người quá ngang ngược, Thạch đại nhân cũng không cần nói những nghi thức xã giao này với ta. Ta nghe nói quý phủ mua một ít trân châu, nhưng lại không muốn người Đại Lý Tự xem xét, cái này là vì sao?"

"Quận Chúa, hạ quan thấy vì chuyện này tồn tại hiểu lầm. " Thạch Tấn khuyên nói: " Xá muội là một nữ tử nhu nhược, nếu truyền ra thực hư y phục nàng bị Đại Lý Tự kiểm tra, với nàng vẫn không tốt. Quận Chúa cũng là nữ tử, hẳn nên hiểu chỗ này."

https://thuviensach.vn

" Sợ là Thạch đại nhân đã quên chuyện lệnh muội từng làm, thân là nữ nhân không nên làm khó nữ nhân, vì sao lúc trước nàng ta lại làm khó ta?" Ban Họa nhìn thẳng vào mắt Thạch Tấn: "Nếu Thạch đại nhân không đồng ý để chúng ta đi thăm dò, sao cũng được, chỉ cần Thạch đại nhân lập lời thề, nói rõ việc này tuyệt đối không liên quan với lệnh muội, vậy ta không nói hai lời, trực tiếp rời quý phủ."

Thạch Tấn nhìn hai con ngươi Ban Họa tức giận đầy lửa, nhắm lại mắt.

Bốn năm trước kia, hắn thích một thiếu nữ hoạt bát, thế nhưng nữ tử này đã có vị hôn phu, thất vọng hắn mới đi biên quan, cho đến năm ngoái hắn mới từ biên quan trở về.

Mà bên trong tưởng tượng của hắn hắn nữ tử đó đã gả làm vợ người, nhưng nàng như cũ vẫn một thân một mình, nhưng lại càng tươi mới hơn bốn năm trước, càng xinh đẹp, loá mắt đến làm cho hắn không dám nhìn nhiều. Hiện nữ tử này sắp gả cho người khác, bây giờ lần đầu tiên chăm chú nhìn hắn, nhưng trong mắt lại không có bất kỳ tình ý gì, chỉ có phẫn nộ và oán hận.

Hắn nghĩ tâm tư bốn năm trước đã sớm hóa thành tro tàn, nhưng chỉ cần nhìn thấy nàng, thì sẽ một lần lại một lần nhắc nhở hắn, hắn từng có ý niệm kia.

"Quận Chúa... Sao hùng hổ doạ người như thế?" Thạch Tấn thở dài một tiếng: "Việc này không liên quan đến Thạch gia, ngươi mạo muội đến như thế, nếu tìm không thấy chút chứng cứ, sau này ngươi nên tự xử như thế nào?"

" Lỗ mãng vì người nhà thì có làm sao, nếu ta sai rồi, ta đồng ý thay mặt toàn bộ người Kinh Thành xin lỗi Thạch gia. " Ban Họa cười lạnh: "Ta

https://thuviensach.vn

không sợ mất mặt, chỉ sợ người nhà bị thương tổn lại tìm không thấy kẻ cầm đầu."

Thạch Tấn kinh ngạc nhìn Ban Họa, nửa ngày không lên tiếng.

"Ngươi đúng là như thế..."

Hoang đường như vậy, không tuân theo quy củ như thế, vì sao thiên hạ lại có nữ nhân như vậy?

Lòng Thạch Tấn bị tâm tình phức tạp khó tả áp bách không thở nổi, hắn nhìn Ban Họa, hỏi một câu hắn không nên hỏi.

"Ngươi làm như vậy, có nghĩ đến Thành An Bá nhìn ngươi ra sao không?"

Thế gian có mấy nam nhân có thể tiếp nhận nữ nhân như vậy?

Ánh mắt thế tục, người khác ngôn luận, đều là huyết đao phá hư tình cảm phu thê, mỗi một đao đều có thể □□ tim, đau đến đổ máu chảy mủ.

Ban Họa nghe vậy cười: " Hôm nay ta lựa chọn đến tận cửa quý phủ quấy rầy, thì không nghĩ đến người khác nhìn ta như thế nào. Đời này có cha có nương mới có ta, bọn họ xem ta như châu như bảo, yêu ta như tâm đầu huyết*, nếu ta cân nhắc người khác đối đãi ta như thế nào sau này mới hồi báo bọn họ, vậy ta có mặt mũi gì làm con của bọn họ chứ?"

*máu đầu tim

Lời nói này ra miệng, vốn cảm thấy Ban Họa hoang đường vô lễ, trên mặt mọi người Đại Lý Tự hơi thay đổi. Một nữ tử vì người nhà, có thể xông phá lễ nghi thế tục, thậm chí không sợ người khác nhìn nàng như thế nào, tấm lòng chân thành như thế...

https://thuviensach.vn

Ban Họa thấy Thạch Tấn đứng ở nơi đó không nói gì, nhân tiện nói: "Thạch đại nhân, thất lễ."

Nàng làm một thủ thế, mấy nữ hộ vệ sau lưng mang theo nữ tử Đại Lý Tự trực tiếp đi đến nội viện, tư thế nếu Thạch gia không thả người, nàng liền dẫn người xông vào.

Đám người Đại Lý Tự khẩn trương nhìn về phía Thạch Tấn, lo lắng hắn đột nhiên bạo phát, đến lúc đó bọn họ giúp Phúc Nhạc Quận Chúa, hay không giúp?

Vậy mà Thạch Tấn không có bất kỳ động tác nào, thậm chí hắn không mở miệng để hạ nhân cản người của Ban Họa, khuôn mặt bình tĩnh không nói lời nào.

Quan viên Đại Lý Tự tay chân luống cuống nhìn về phía người lãnh đạo trực tiếp Lưu Bán Sơn, nào biết Lưu Bán Sơn không nói một lời, chỉ cúi đầu uống trà, cứ như trà trong tay ông là lá trà từ Linh sơn chế thành, uống một ngụm thì có thể cãi lão hoàn đồng, sống lâu thêm một trăm năm.

"Quận Chúa thích uống trà gì?" Thạch Tấnngồi nguyên chỗ, nhìn về phía Ban Họa: "Nghe nói Quận Chúa rất thích Đại Hồng Bào, bỉ phủ tuy không có đồ tốt đến vậy, nhưng có một số Bích Đầm Phiêu Tuyết, nếu Quận Chúa không ghét bỏ, mời ngài nếm thử."

Lông mi Ban Họa khẽ run: "Không cần, tạ ơn."

Thạch Tấn miễn cưỡng cười một tiếng, giơ tay lên với hạ nhân, rất nhanh có hạ nhân nâng một chén trà đến, chính là trà Bích Đầm Phiêu Tuyết tốt nhất.

Lưu Bán Sơn thả Mao Tiêm trà trong tay, ánh mắt quét qua trên người Thạch Tấn và Ban Họa, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa lớn, mặc cho không khí ngột ngạt tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi qua từng giờ, phần lớn chén trà đã thấy đáy, nhưng nội tâm bọn họ lại càng bất an. Người đi lâu như vậy còn chưa ra, việc này chỉ sợ thật sự không đơn giản. Chẳng qua nếu như không liên quan đến Thạch gia, vậy bọn họ có mưu đồ gì?

Bây giờ Thạch gia quyền nghiêng triều chính, nữ nhi lại là Thái Tử Phi, Ban gia chỉ là tông tộc nhàn tản, không cùng Thạch gia tranh quyền đoạt lợi, nhà bọn họ ám sát Ban Hoài có chỗ tốt gì? Mà đường đường là phủ Tướng gia, chẳng lẽ ngay cả sát thủ cũng không mời được, nhất định phải tìm mấy lưu manh làm việc không bền chắc ư?

Cũng không thể nói, đây bởi vì Thạch gia Nhị tiểu thư ăn dấm, cho nên muốn giết phụ thân Ban Họa?

Vậy còn không hữu dụng bằng giết Ban Hoạ, giết phụ thân tình địch đáng một đồng tiền nào sao?

"Lưu đại nhân!" Một đao vệ Đại Lý Tự vội vàng đi đến, dùng ánh mắt vi diệu nhìn thoáng qua Thạch Tấn: "Có người đến báo, hôm qua lúc chạng vạng tối, có một cô nương trẻ tuổi dẫn theo tỳ nữ đi đường tắt đến miếu hoang. Người chúng thuộc hạ đi kiểm tra thực hư, phát hiện cô nương trẻ tuổi này chính là Nhị tiểu thư Thạch phủ."

Tay Thạch Tấn bưng chén trà run run, nước trà trong chén hắt lên mua bàn tay hắn, trong nháy mắt nóng đỏ một mảnh da.

"Các ngươi ngậm máu phun người!" Thạch Phi Tiên từ bên ngoài đi vào, đưa tay chỉ Ban Họa nói: " Ban Họa, ngươi đừng khinh người quá đáng, ta giết phụ thân ngươi có tác dụng gì? Nếu ta thật sự muốn ai chết, thì cũng không phải Tĩnh Đình Công."

"Mà là ta đúng không?" Ban Họa cười lạnh trừng Thạch Phi Tiên: "Ta sớm đã nghĩ, trong lòng ngươi đã hận ta, làm gì cả ngày luôn duy trì được

https://thuviensach.vn

nụ cười trên mặt với ta, sớm như thế đã chỉ mũi nháo với ra, chẳng phải càng hả giận?"

"Ta không nói những lời nhảm nhí này với ngươi. " Hiện tại Thạch Phi Tiên đã vô cùng tức giận, nàng ta không nghĩ tới vậy mà Ban Họa để hộ vệ mạnh mẽ xông vào viện của nàng ra, chuyện này thật sự là quá ức hiếp người ta, hoàn toàn không để nàng ta vào mắt: " Đến tột cùng ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn biết chủ sử sau màn đến tột cùng là ai." Giọng điệu Ban Họa lạnh lẽo: "Nếu Thạch tiểu thư không liên quan đến chuyện này, không cần tức giận như thế."

Ngực Thạch Phi Tiên kịch liệt phập phồng, nàng ta quay đầu nhìn về phía Thạch Tấn: "Ca, đuổi nàng ta đi đi, nơi này là Thạch gia, không phải Ban gia để nàng ta muốn làm gì thì làm!"

"Thạch tiểu thư, cái này chỉ sợ không thể theo lời ngươi. " Lưu Bán Sơn phất tay, cười như không cười nhìn Thạch Phi Tiên: "Thuộc hạ của ta phát hiện một đôi giày thêu thiếu trân châu trong phòng ngươi, mà bên trên đôi giày thêu này còn dính bụi đất và cỏ khô trong miếu thờ, xin hỏi ngài là một nữ tử khuê các, vì sao lại đến đó?"

Thạch Phi Tiên ngơ ngẩn, nàng ta lẳng lặng nhìn Lưu Bán Sơn: "Lời này của ngươi là có ý gì?"

"Thạch tiểu thư." Nụ cười trên mặt Lưu Bán Sơn từng chút từng chút biến mất: "Không có ý gì, chỉ sợ phải tạm thời mời ngài đến Đại Lý Tự làm khách mấy ngày rồi."

"Ngươi dựa vào đâu mà dẫn ta đến Đại Lý Tự. " Thạch Phi Tiên cười lạnh: "Ngươi thì tính là gì."

https://thuviensach.vn

Nàng ta đường đường là thiên kim Tướng phủ, những người này chỉ dựa vào chuyện một đôi giày thêu, liền muốn định tội nàng ta, còn muốn dẫn nàng ta đến Đại Lý Tự, thực sự buồn cười vô cùng.

Ban Họa cười lạnh một tiếng, "Thạch tiểu thư dựa vào đâu mà không đi?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Edit: Đào Sindy

Cổ nhân từng nói, khi nữ nhân xảy ra chiến tranh, tốt nhất nam nhân đừng xen vào, nếu không sẽ trở thành vật hi sinh lớn nhất của nữ nhân trong cuộc chiến.

Chí ít mọi người Đại Lý Tự thấy Phúc Nhạc Quận Chúa và Thạch tiểu thư tranh đấu nhau, nhịn không được hít thở thật khẽ.

"Ban Họa, ngươi đừng có mà càn rỡ, thiên hạ này không phải do Ban gia ngươi định đoạt!" Thạch Phi Tiên nói: " Ta sẽ không mặc cho ngươi khi dễ."

"Thiên hạ này dĩ nhiên không phải do Ban gia ta định đoạt, thiên hạ này do bệ hạ định đoạt. " Ban Họa tiến lên một bước, bắt chéo hai tay Thạch Phi Tiên ra sau lưng, trong tiếng thét chói tai của Thạch Phi Tiên, thì đã trói hai tay nàng ta vào nhau:"Nếu do bệ hạ định đoạt, như vậy bây giờ trên người ngươi có hiềm nghi, thì nên đến Đại Lý Tự nói rõ ràng."

"Ngươi thả ta ra!" Thạch Phi Tiên không nghĩ tới Ban Họa to gan lớn mật như thế, nàng ta giãy giụa cựa ra, quay đầu muốn xin Thạch Tấn giúp đỡ, kết quả đầu còn chưa xoay qua chỗ khác, đã bị Ban Họa nắm chặt lấy, sửng sốt không cho nàng ta quay đầu: "Thạch tiểu thư, mời đi."

https://thuviensach.vn

Đám người Đại Lý Tự: Chạy tới nhà người khác cướp người, còn trước mặt ca ca người ta trói người ta lại, dũng khí này của Phúc Nhạc Quận Chúa...

"Quận Chúa!" Thạch Tấn ngăn Ban Họa lại, tay còn chưa tới gần, Ban Họa liền nói: " Ngươi muốn làm gì, nam nữ thụ thụ bất thân có biết hay không?"

Mọi người thấy Thạch Tấn lúng túng thu tay lại, trên mặt còn mang theo xấu hổ và bất đắc dĩ.

Lưu Bán Sơn vội ho một tiếng: "Mong Thạch đại nhân yên tâm, chỉ cần lệnh muội nói rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện, chúng ta sẽ thả nàng trở về, nhất định sẽ không để nàng bị ấm ức."

"Các ngươi muốn đưa khuyển nữ đến Đại Lý Tự thẩm vấn, còn nói không để nàng bị ấm ức?" Thạch Sùng Hải từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy tay của nữ nhi bị trói sau lưng, giận tái mặt nói: " Lưu đại nhân, ngươi đây là có ý gì?"

"Thạch Tướng gia không nên hiểu lầm, bởi vì Thạch tiểu thư không phối hợp điều tra với Đại Lý Tự, ta mới bất đắc dĩ trói nàng lại. " Ban Họa phúc lễ với Thạch Sùng Hải: "Xin Thạch Tướng đừng tức giận như thế."

"Án này do Đại Lý Tự phụ trách, vì sao Phúc Nhạc Quận Chúa đến nhúng tay vào?" Thạch Sùng Hải không khách sáo với Ban Họa: "Cái này chỉ sợ có chút không hợp quy củ."

"Thạch Tướng gia xin yên tâm, tiểu nữ tử đã xin phép qua bệ hạ, việc này tiểu nữ tử có quyềnchen vào. " Đôi mắt đẹp của Ban Họa quét qua, rơi vào trên thân Thạch Sùng Hải:" Nếu Thạch đại nhân bất mãn vì hành động của tiểu nữ tử lần này, cũng chỉ có thể xin ngài thông cảm nhiều hơn thôi."

https://thuviensach.vn

Lời này chẳng khác gì đang gây hấn với Thạch Sùng Hải, ngay cả Hoàng Thượng cũng không có ý kiến, ngươi có ý kiến gì chứ?

Người thân ở địa vị cao, trên người phần lớn mang theo uy nghiêm để rất nhiều người kính úy, một số quan viên Đại Lý Tự phẩm cấp thấp thậm chí không dám nhìn thẳng Thạch Sùng Hải, bởi vì bọn họ đứng trước mặt ông ta liền không nhịn được sinh lòng khiếp đảm.

Thế nhưng Ban Họa là ai, nàng ngay cả trước mặt Hoàng Đế còn có thể nũng nịu khóc rống, làm sao lại e ngại chút khí thế ấy trên người Thạch Sùng Hải, nàng đẩy Thạch Phi Tiên lên trước mặt hộ vệ Đại Lý Tự, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thạch đại nhân, Thạch tiểu thư, chỉ có thể tạm thời đắc tội các ngươi rồi."

"Phúc Nhạc Quận Chúa!"

Sắc mặt Thạch Sùng Hải hết sức khó coi, ông ta tự tay muốn đi kéo nữ nhi, nhưng Ban Họa lại ngăn trước mặt ông ta: "Thạch đại nhân đang chột dạ sao?"

Xin Phúc Nhạc Quận Chúa cẩn thận lời nói!"

"Nếu Thạch đại nhân không sợ chân tướng, cần gì phải ngăn đón chúng ta dẫn Thạch tiểu thư đi. Thạch tiểu thư là một nữ tử chưa gả, gánh vác tội danh □□ cũng không tốt, không bằng sớm đi điều tra rõ bản án, có thể trả lại trong sạch cho nàng ta." Ban Họa một bước cũng không nhường, hiện tại nếu để Thạch Sùng Hải cản Thạch Phi Tiên lại, vậy sau này họ muốn dẫn Thạch Phi Tiên đi sẽ rất khó.

Mặt Thạch Sùng Hải trầm như nước: "Xem ra Phúc Nhạc Quận Chúa dự định làm như thế?"

Ban Họa nói: "Không phải ta muốn làm như thế, đây là quá trình Đại Lý Tự tra án."

https://thuviensach.vn

Thạch Sùng Hải không nhìn Ban Họa nữa, ông ta quay đầu nhìn về phía Lưu Bán Sơn: "Lưu đại nhân, Đại Lý Tự các ngươi phá án, quá trình như thế sao?"

Trong ánh mắt của ông ta mang theo uy hiếp, ông ta thấy, Lưu Bán Sơn chỉ ở tòng tam phẩm Khanh Đại Lý Tự, vốn không dám đối nghịch với ông ta.

"Thạch đại nhân. " Lưu Bán Sơn mỉm cười, chắp tay nói với Thạch Sùng Hải: " Đại Lý Tự ta làm việc quy củ, xác thực như thế, mong Thạch đại nhân thứ lỗi."

Thạch Sùng Hải không nói gì, ông ta híp nửa mắt nhìn Lưu Bán Sơn, Lưu Bán Sơn cung kính nhìn lại ông ta, nụ cười trên mặt không thay đổi.

"Đại nhân, Thành An Bá cầu kiến!"

"Không gặp!" Thạch Sùng Hải nghe được ba chữ Thành An Bá này, liền giận tái mặt: “Xin Thành An Bá tự mình về đi."

"Chờ một chút. " Mắt Thạch Sùng Hải nhìn nữ nhi thút thít, nhớ tới làm lớn chuyện này rất có khả năng dẫn đến hậu quả, trầm mặt nói: "Để hắn vào."

Nữ nhi tuy quan trọng, nhưng Thạch gia quan trọng hơn.

Ban Họa không nghĩ tới vậy mà Dung Hà cũng đi theo đến đây, nàng quay đầu nhìn ra bên ngoài, liền thấy cả người Dung Hà mặc cẩm bào màu sáng nhanh chân mà đến, trong trí nhớ nàng, bước đi của Dung Hà hình như rất ít khi nhanh như vậy.

"Thạch tướng gia. "Dung Hà đi vào nội sảnh, chắp tay với Thạch Sùng Hải và Thạch Tấn: "Hạ quan mạo muội đến đây, xin Thạch Tướng gia thứ lỗi, đừng trách cứ tại hạ quấy rầy."

https://thuviensach.vn

"Không dám. " Thạch Sùng Hải nhàn nhạt nói: " Dung đại nhân là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, Thạch mỗ sao dám trách cứ."

"Lời này của Thạch đại nhân, khiến hạ quan tự xử thế nào?" Dung Hà đi đến đứng vững bên người Ban Họa, mỉm cười nói: " Hạ quan nhận thánh lệnh của bệ hạ, hiệp trợ Đại Lý Tự tra rõ án Tĩnh Đình Công bị tập kích."

"Ồ?" Thạch Sùng Hải nhíu mày: "Dung đại nhân là Lại bộ Thượng thư, sao còn quản đến Đại Lý Tự thế?"

"Không phải là quản Đại Lý Tự, mà là hiệp trợ. " Dung Hà nói: " Vì bệ hạ phân ưu, là chức trách của người làm thần tử, không liên quan đến nơi nhận chức của tại hạ."

"Phụ thân, không phải ta, ta không làm chuyện đó. " Thạch Phi Tiên nhìn thấy Dung Hà đến, giãy dụa càng thêm lợi hại: "Ta bị oan uổng, tiện nhân Ban Họa này hãm hại ta."

"Thạch tiểu thư. " Nụ cười trên mặt Dung Hà tiêu hết: "Án này Đại Lý Tự đang thẩm vấn, điểm đáng ngờ trên người ngươi có nhân chứng có vật chứng, liên quan gì đến Phúc Nhạc Quận Chúa?"

Thạch Phi Tiên kinh ngạc nhìn Dung Hà: "Ngươi không tin ta ư?"

"Tại hạ tin chứng cứ, tin kết quả Đại Lý Tự tra án. " Dung Hà ôm quyền nói với Thạch Phi Tiên: " Tại hạ còn có một câu muốn nói với Thạch tiểu thư, mong sau khi Thạch tiểu nghe xong, đừng tức giận."

"Ngươi muốn nói gì?" Thạch Phi Tiên có chút thất thần, nhìn nam nhân tuấn mỹ vô tình này, nàng ta cảm thấy mình giống như một trò cười.

"Thân là người, khi nói chuyện làm việc nên giữ đức cho miệng. " Giọng điệu Dung Hà lạnh xuống: "Vị hôn thê của tại hạ là một cô nương tốt, tiện gì đó, còn mong Thạch cô nương sau này cẩn thận lời nói."

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên ngơ ngẩn, thì ra y vì Ban Hoạ mà bênh vực kẻ yếu ư?

Nàng ta bị Ban Họa trở tay trói lại, bị người khác xông vào viện bốn phía điều tra, chẳng lẽ đây hết thảy không phải Ban Họa mang tới sao?

Nếu không phải Ban Họa, sao nàng ta lại chịu nhục như ngày hôm nay?

"Thạch cô nương, việc này phải mời ngươi thông cảm nhiều hơn rồi. " Dung Hà nói xong câu đó, nói với vệ binh thủ bên ngoài: " Dẫn người đi."

"Ngươi..." Thạch Sùng Hải đi về trước một bước.

"Thạch đại nhân, hạ quan khuyên ngươi không nên kháng chỉ vẫn tốt hơn. " Dung Hà dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Thạch Sùng Hải, có ý riêng nói: " Người bị diệt khẩu kia, là quản sự Huệ Vương Phủ."

Không biết Thạch Sùng Hải nghĩ tới điều gì, đột nhiên sắc mặt đại biến, ông ta nhìn ánh mắt khẩn cầu của nữ nhi, thở thật dài một tiếng, xoay người không nhìn mắt nữ nhi.

"Phụ thân?" Thạch Phi Tiên không dám tin nhìn phụ thân xoay người, chẳng lẽ ngay cả phụ thân cũng không đồng ý giúp nàng ta sao?

Nàng ta hốt hoảng tứ phương, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên thân Thạch Tấn: "Đại ca, ta oan uổng, những chuyện này ta thật sự không làm."

Thạch Tấn muốn mở miệng nói câu gì, thế nhưng hắn nhìn phụ thân chậm rãi lắc đầu, hắn mở miệng ra lại khó khăn mím lại. Nhưng hắn không né tránh ánh mắt Thạch Phi Tiên khẩn cầu, mà đi đến trước mặt nàng ta, nhẹ nhàng sờ đỉnh đầu nàng ta: "Muội muội, ngươi an tâm, ta và phụ thân nhất định sẽ mau chóng thả ngươi ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Thạch Phi Tiên muốn nói, nàng ta không muốn bọn họ thả nàng ra, mà muốn bọn họ ngăn cản những người này dẫn nàng ta đi.

Thế nhưng nàng biết, trước mặt lợi ích gia tộc, nàng ta sẽ không còn quan trọng. Từ nhỏ nàng ta đã hiểu điểm này, nàng ta học tâm kế, mưu lược, cách quản lý chuyện hậu trạch, mẫu thân nói với nàng ta, ngươi là nữ nhi Thạch gia, không thể tùy hứng.

Đều là xuất thân quý tộc, vì sao Ban Họa lại có thể không kiêng kị gì? Chẳng lẽ người Ban gia không muốn nữ nhi chiếm được thanh danh, vì Ban gia mưu cầu quyền thế sao?

Bị người dẫn ra Thạch gia đại môn, trong đầu Thạch Phi Tiên trống rỗng, nàng ta ngẩng đầu nhìn trời đất tối tăm mờ mịt, nước mắt rơi xuống lã chã.

"Thạch tiểu thư, mời lên xe ngựa."

Xe ngựa trước mặt nàng ta dọn dẹp rất sạch sẽ, thậm chí tinh xảo, nhưng nàng ta biết, chỉ cần hôm nay nàng ta ngồi vào xe ngựa này, thanh danh ngày sau của nàng ta sẽ rớt xuống ngàn trượng, không như bây giờ.

Nàng ta dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Ban Họa: "Lần này ngươi như ý?"

Ban Họa sững sờ, sau đó bị thái độ hùng hồn của Thạch Phi Tiên làm bật cười: "Ta có gì mà như ý hay không như ý, ngươi tốt hay không tốt, với ta mà nói có ảnh hưởng gì đâu?"

Ánh mắt Thạch Phi Tiên đảo qua sau lưng Ban Họa, bỗng nhiên cười nói: "Ngươi khắp nơi nhằm vào ta, cũng bởi vì năm đó Tạ Khải Lâm đã đính hôn với ngươi còn vui vẻ với ta sao? Ta đã sớm khuyên hắn không nên tiếp cận ta, thế nhưng hắn hết lần này tới lần khác không thích ngươi, ta đâu có biện pháp nào khác?"

https://thuviensach.vn

Dung Hà lẳng lặng đi sau lưng Ban Họanhìn Thạch Phi Tiên, biểu lộ trên mặt cũng không vì lời của nàng ta mà có thay đổi gì.

"Hắn thích ngươi thì thích ngươi thôi, có liên quan gì tới ta?" Ban Họa khẽ nâng cằm: " Dáng dấp vị hôn phu của ta đẹp hơn hắn, địa vị cao hơn hắn, tài hoa hơn người lại biết quan tâm, ta hiếm lạ hắn ta làm gì? Một người như vậy, cũng đáng được ngươi cố ý nói ra à?"

"Thôi. " Ban Họa thấy biểu lộ của Thạch Phi Tiên hết sức khó coi: "Nếu nghĩ như vậy có thể để ngươi vui vẻ một chút, vậy ngươi cứ cho rằng như vậy đi, ta sẽ không để ý chuyện nhỏ nhặt này đâu."

Thạch Phi Tiên nhìn thấy trên mặt Dung Hà lộ ra một nụ cười dịu dàng, trong lòng giống như bị kim đâm, nàng ta quay người vào xe ngựa,không nhìn Ban Họa một cái nào nữa.

Tiện nhân này!

Tiện nhân!

Thạch Phi Tiên hận đến cắn môi bật ra máu, giờ phút này hận ý ngập trời đan xen xấu hổ, cả đời này nàng ta không thể quên.

Ban Họa ngồi trên lưng ngựa, sóng vai tiến lên cùng Dung Hà.

Trên mặt Dung Hà đang cười, hình như tâm tình vô cùng tốt. Ban Họa quay đầu nhìn y một cái, lại nhìn y một cái, nhịn không được mở miệng nói: "Chàng đang cười gì?"

"Ừm..." Dung Hà sờ cằm: "Tâm tình tốt, liền cười."

Ban Họa nghĩ thầm, năm đó mỗi lần Tạ Khải Lâm và Trầm Ngọc thấy nàng làm ra một số hành động vượt qua người bình thường, chưa từng bật cười như vậy.

https://thuviensach.vn

"Tâm tình sao lại tốt?" Ban Họa nghĩ: "Nhìn thấy ta chạy đến Thạch gia nháo lên, chàng… Có ý nghĩ gì?"

"Việc này xác thực nàng làm không thỏa đáng." Dung Hà nhíu mày: "Quá mức xúc động."

"Ồ." Ban Họa cảm giác nét mặt mình ắt hẳn có chút lạnh.

"Lần sau muốn tìm ai gây phiền phức, nói cho ta biết một tiếng, tốt xấu để tâm lý ta vững chắc, nếu gặp chuyện không dễ giải quyết, ta còn có thể giúp nàng cùng xử lí. " Đuôi lông mày Dung Hà hơi nhíu: "Tính tình nàng thẳng thắn, ta sợ nàng gặp phải hạng người lỗ mãng thì chịu thiệt thòi."

Ban Họa cứ thế trongchốc lát, mới phản ứng được lời Dung Hà có ý gì.

"Chàng ghét bỏ đầu óc ta không đủ dùng, chịu thiệt thòi?" Ban Họa xẹp miệng: " Võ nghệ ta cũng không tệ lắm mà."

Dung Hà nhịn không được cười lên, sao thành ghét bỏ nàng rồi?

"Có câu tục ngữ nói rất hay, nam nữ phối hợp làm việc không mệt, văn võ đều trọng, có thể đánh lui gấu." Dung Hà cố nén cười nói: " Nàng biết võ, ta biết văn, hai bút cùng vẽ, chúng ta gặp gỡ đối phương chẳng phải không phải chịu thiệt sao?"

Ban Họa bừng tỉnh đại ngộ: "Lời này của chàng nói cũng rất có đạo lý, vậy lần sau ta kêu chàng làm cùng nhé?"

"Ừm, tốt." Dung Hà cười đáp ứng.

Đỗ Cửu đi theo sau lưng Dung Hà duy khuôn mặt chết lặng,giả bộ như mình không nghe thấy gì cả.

https://thuviensach.vn

Ví như hắn không nghe thấy Bá gia muốn đi theo Quận Chúa làm trò xấu, ví như hắn không nghe thấy Bá gia giúp Quận Chúa đưa ra chủ ý xấu.

Người Ban gia... Thực sự rất đáng sợ, trên người bọn họ có loại lực lượng có thể khiến người ta bị lệch lạc.

Ban Họa và Dung Hà đi theo đằng sau người Đại Lý Tự, một đường đi thẳng đến Đại Lý Tự, Ban Họa tận mắt thấy Thạch Phi Tiên bị giam trong một phòng giam sạch sẽ, rốt cục trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Khanh Đại Lý Tự đã sớm nhận được ý chỉ bệ hạ, nói Thành An Bá muốn tới hiệp trợ tra án, cho nên ông ta mừng rỡ khi vung tay làm chủ, hết thảy đều giao cho Lưu Bán Sơn quan tâm, nhưng khi nhìn thấy thuộc hạ của mình nhốt Thạch gia tiểu thư vào trong đại lao, ông ta vẫn bị dọa sợ đến run chân.

Việc này sao còn dính dáng đến thiên kim Thạch Tướng gia?

"Thanh Phong à. " Khanh Đại Lý Tự lén kéo Lưu Bán Sơn ra góc, nhỏ giọng hỏi: " Đây là có chuyện gì, sao các ngươi lại nhốt Thạch gia tiểu thư thế?"

"Đại nhân, việc này thuộc hạ cũng là bất đắc dĩ. " Lưu Bán Sơn nói chuyện đã xảy ra một lần cho Khanh Đại Lý Tự: "Thuộc hạ cũng không nghĩ tới, vậy mà Thạch tiểu thư lớn mật như thế, làm ra chuyện như vậy."

"Giết người diệt khẩu?" Khanh Đại Lý Tự tắc lưỡi, nhìn bộ dáng nũng nịu của Thạch gia tiểu thư, lại dám làm ra □□, chuyện giết người diệt khẩu?

" Trong đó có hiểu lầm gì hay không?" Ông ta không yên lòng như cũ: "Nếu không lại tra một chút?"

"Tất nhiên phải tra. " Lưu Bán Sơn thở dài, mặt mũi đầy bất đắc dĩ: "Nếu là ngày xưa, chuyện này sẽ không dính đến bản thân Thạch tiểu thư.

https://thuviensach.vn

Nhưng hôm nay có Phúc Nhạc Quận Chúa ở đây, Thành An Bá cũng giải quyết án này, hạ quan dẫn Thạch tiểu thư đi, cũng là hành động bất đắc dĩ."

"Ngươi cũng không dễ dàng, ta hiểu mà. " Khanh Đại Lý Tự vỗ vai Lưu Bán Sơn, vẻ mặt đau khổ nói: "Mấy ngày nay ngươi cực khổ, chỗ Thành An Bá và Phúc Nhạc Quận Chúa..."

"Xin đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định làm tốt. " Mắt Lưu Bán Sơn nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: " Xin đại nhân yên tâm, việc Thành An Bá đã nhúng tay vào, ngày sau xảy ra chuyện, tất nhiên do Thành An Bá phụ trách, dù có liên quan đến Đại Lý Tự chúng ta, nhưng cũng liên quan không quá lớn,đại nhân yên tâm là được."

Khanh Đại Lý Tự nghe vậy cười, rất hài lòng với việcthức thời Lưu Bán Sơn:"Ngươi đi nói với Dung đại nhân, là ta bị bệnh, vụ án này Thành An Bá toàn quyền phụ trách, hắn cần gì, các ngươi tận lực phối hợp là được."

Nói xong, lần nữa vỗ vai Lưu Bán Sơn, cười híp mắt đi ra.

"Đại nhân đi thong thả." Lưu Bán Sơn cung kính thi lễ với bóng lưng ông ta. Mấy người Khanh Đại Lý Tự đi xa rồi, ông quay người đi đến đại lao.

Đi vào đại lao, ông thấy vậy mà Dung Hà và Ban Họa ngồi ở một bên uống trà, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc: "Dung đại nhân, không biết người hỏi được gì chưa?"

Dung Hà đặt chén trà xuống: "Lưu đại nhân còn chưa đến, sao ta có thể chuyên quyền?"

"Dung đại nhân khách khí rồi. " Lưu Bán Sơn cười nói: " Cấp trên của hạ quan thân thể khó chịu, cần ở nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, vụ án này chỉ sợ nhờ đại nhân toàn quyền phụ trách."

https://thuviensach.vn

"Chuyện này không quá thỏa đáng. " Dung Hà lắc đầu nói: " Ta và phủ Tĩnh Đình Công có hôn ước, chỉ sợ không thích hợp xử lí một mình án này, không bằng mời Lý Thị Lang bên Hình bộ, ba người chúng ta cùng nhau giúp vụ án này?"

Hình bộ Hữu thị lang Lý Thành Khai, tính cách bình thường, sinh ra là một người sợ phiền phức, xem như nhân vật râu ria trong Thạch đảng, gần đây bị điều đến Hình bộ, liền càng không được Thạch Sùng Hải coi trọng.

Dung Hà để người Thạch đảng tham gia vụ án này, cũng coi như ung dungchặn miệng mồm mọi người.

"Dung đại nhân nói đúng, hạ quan phái người đi mời lý Thị Lang."

Lý Thành Khai đang ở trong nhà dạy nhi tử đọc sách, gần nhất không biết thế nào, nhi tử bảo bối này của ông ta trở nên không gây chuyện bốn phía, mừng đến để ông ta bảo người đốt ba dây pháo.

Mặc dù ông ta ở Hình bộ là một Thị Lang, nhưng không được trọng dụng, cho nên cũng mừng rỡ thanh nhàn.

Nghe được người Đại Lý Tự mời ông ta, trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng lại không dám từ chối, chỉ có thể thay quan phục chuẩn bị đi một chuyến.

"Phụ thân. " Lý Tiểu Như từ bên ngoài trở về, gặp Lý Thành Khai mặc quan phục, chuẩn bị ra ngoài liền nói: " Ngươi muốn đi ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, vi phụ phải đi Đại Lý Tự một chuyến. "Lý Thành Khai cười ha hả nói: "Đệ đệ ngươi đang ở trong sân đọc sách, ngươi đi xem đi."

"Đại Lý Tự?" Lý Tiểu Như nhớ tới bản án huyên náo xôn xao gần đây, quay đầu thấy người Đại Lý Tự vẫn chờ ngoài cửa viện, liền nhỏ giọng nói:

https://thuviensach.vn

" Lúc ngươi đi cẩn thận một chút, ta nghe nói vừa rồi người Đại Lý Tự xông vào nhà Thạch Tướng gia, dẫn Thạch tiểu thư đi."

"Không thể nào. " Sắc mặt Lý Thành Khai đột biến: " Lá gan người Đại Lý Tự lớn như vậy?"

Khanh Đại Lý Tự ông ta có tiếp xúc qua, là một người lá gan rất nhỏ, ông dám dẫn thuộc hạ đi nhà Thạch Tướng gia cướp người, còn là Thạch gia tiểu thư?

Cái này không giống chuyện ông ta làm.

"Dẫn người không phải ông ta, là Thiếu Khanh Đại Lý Tự: " Tin tức bên ngoài đã sớm truyền đi xôn xao, Lý Tiểu Như cũng vì nghe những chuyện này mới vội vàng chạy về nhà: "Nghe nói là Phúc Nhạc Quận Chúa dẫn hộ vệ xông vào đại môn Thạch gia, sau đó Thành An Bá lại chạy tới, rồi dẫn người đi."

"Phúc Nhạc Quận Chúa?" Lý Thành Khai chậc chậc nói: " Vị Quậ Chúa này tính nết thật mạnh mẽ, sau này ngươi gặp được nàng,nhớ kỹ tránh xa chút, nếu không thua thiệt là ngươi."

Lý Tiểu Như không có ý nói với phụ thân, nàng ta đã sớm ăn thua thiệt mấy lần trên tay vị Quận Chúa này, đến mức bây giờ nàng ta thấy Phúc Nhạc Quận Chúa liền sợ hãi.

"Nhưng tại sao Thành An Bá cũng đến?" Lý Thành Khai không hiểu nhìn nữ nhi: "Chẳng lẽ hắn giúp vị hôn thê làm chỗ dựa?"

Lý Tiểu Như nghe vậy nhịn cười không được: "Nào có đơn giản như vậy, Thạch Tướng và Thành An Bá không hợp nhau lắm. Mà nghe nói Thành An Bá phụng chỉ cùng nhau giải quyết án này, hắn tới cửa đòi người, cũng có thể hiểu."

https://thuviensach.vn

"Lý đại nhân. " Quan viên Đại Lý Tự đứng ngoài cửa, chắp tay nói với Lý Thành Khai:" Xin hỏi ngài còn chưa chuẩn bị xong sao?"

"Rồi, rồi. " Lý Thành Khai vội vàng cười nói: " Đi thôi."

Lý Tiểu Như nhìn bóng lưng phụ thân rời đi, thở dài trầm thấp một tiếng, chỉ mong chuyện lần này sớm chấm dứt, đừng liên lụy đến phụ thân. Mặc dù nàng ta không hiểu chính sự, nhưng trực giác nói cho nàng ta biết, chuyện này sẽ vô cùng phiền phức.

Đại lao Đại Lý Tự giam giữ đều là nghi phạm vụ án trọng đại, coi như tội phạm bình thường muốn nhốt vào nhà giam Đại Lý Tự, còn không có tư cách này. Ban Họa cũng là lần đầu tiên đến nhà giam Đại Lý Tự, cho nên mắt nàng cố ý nhìn bên trong phòng giam là dạng gì.

Trên tường khắp nơi không thấy vết máu, cũng không có hình cụ treo khắp tường, chỉ là trong phòng hơi tối, cửa sổ có chút nhỏ, rào chắn cũng làm bằng sắt, nhìn qua lạnh như băng, nhưng nếu xảy ra hoả hoạn, nhà này chắc chắn không đốt nổi.

Nàng ngồi bên ngoài uống trà, Thạch Phi Tiên bị giam bên trong ngẩn người. Ban Họa nghĩ Thạch Phi Tiên sẽ ầm ĩ, hoặc là cao giọng giận mắng với nàng, kết quả vào nơi này rồi, Thạch Phi Tiên rất an tĩnh, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, thần sắc nhìn cũng có chút kinh hoàng.

Trong lúc nàng chuẩn bị dời tầm mắt, Thạch Phi Tiên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trong mắt nồng đậm hận ý, cứ như hôm nay nàng ta bị hết thảy, đều là Ban Họa tạo thành.

Ban Họa sửng sốt một chút, lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn với nàng ta.

Thạch Phi Tiên cào nát đống cỏ khô ngồi dưới thân.

https://thuviensach.vn

"Dung đại nhân, Lưu đại nhân." Lý Thành Khai vào đại lao, cười ha hả hành lễ cùng Dung Hà và Lưu Bán Sơn, mắt ông ta nhìn Thạch Phi Tiên trong lao, trên mặt lộ ra chút chấn kinh: "Đây không phải Thạch cô nương sao, có chuyện gì thế?"

Trong lòng Lưu Bán Sơn thầm mắng đây là một lão hồ ly, ông không tin trước khi đến Lý Thành Khai không biết bọn họ dẫn Thạch gia tiểu thư vào đại lao Đại Lý Tự.

"Vụ án này thực sự khó giải quyết, cho nên hạ quan và Dung đại nhân mớimời Lý đại nhân cùng tra án này. " Lưu Bán Sơn cười nói: " Bệ hạ hạ chỉ, muốn Hình bộ giúp tra án này, cho nên thời gian gần đây, chỉ sợ làm phiền Lý đại nhân."

Lý Thành Khai khoát tay nói: "Hạ quan tài sơ học thiển*, chỉ sợ không thể giúp hai vị đại nhân một tay, không bằng..."

*tài năng kém cõi

"Lý đại nhân. " Dung Hà quay đầu nhìn Lý Thành Khai:"Ngài thân là Hình bộ Thị lang sao lại tài sơ học thiển được chứ, trò đùa này không hề buồn cười."

Toàn thân Lý Thành Khai cứng đờ, sao ông quên Dung Hà là Lại bộ Thượng thư chứ?

Hôm nay nếu ông ta không đáp ứng, như vậy vị trí Hình bộ Thị lang này chỉ sợ giữ không được.

Nghĩ vậy, Lý Thành Khai chỉ có thể cười khổ nói: " Mặc dù năng lực hạ quan có hạn, nhưng Dung đại nhân có chỗ cần, hạ quan nhất định giúp đỡ hết sức."

Trước cường quyền, ông ta có thể thế nào?

https://thuviensach.vn

Lưu Bán Sơn thấy thế cười cười: "Nếu người cũng đã ở đây, vậy chúng ta có thể hỏi."

Vừa mới nói xong, ông quay người đi đến trước cửa nhà lao, chắp tay nói với Thạch Phi Tiên: "Thạch cô nương, xin hỏi buổi chiều hôm qua sao ngươilại đi đến miếu hoang ít người lui tới?"

Thạch Phi Tiên nhìn ông một cái không nói lời nào.

Lưu Bán sơn thấy nàng không để ý tới mình, cũng không tức giận, mà hỏi lần nữa: "Hạ quan cảm thấy rất kỳ lạ, ngươi là thiên kim Tướng phủ, vốn là một quý nhân có kẻ hầu người hạ đi theo, tại sao lại đơn độc vào miếu hoang, bên trong miếu có người nào ngươi muốn gặp à?”

"Đúng vậy, quả thật ta có người muốn gặp. " Bỗng nhiên Thạch Phi Tiên quay đầu nhìn về phía Dung Hà: "Bởi vì có người đưa cho ta một phong thư, hẹn ta ở đó chờ hắn."

" Người hẹn ngươi là ai?" Lưu Bán Sơn truy vấn.

Thạch Phi Tiên lại lần nữa trầm mặc.

"Thạch tiểu thư, nếu ngươi nói mình oan uổng, nhưng nếu ngươi không nói ra tình hình cụ thể, làm sao chúng ta có thể chứng minh trong sạch cho ngươi?"

"Người hẹn ta, không nói rõ hắn là ai."

"Thạch tiểu thư, một người không biết thân phận hẹn ngươi, sao ngươi lại đến?"

"Bởi vì ta nhận ra chữ của người đó." Hai mắt Thạch Phi Tiên sáng rực nhìn về phía Dung Hà: "Chữ của hắn ta nhìn rất nhiều lần, cho nên chỉ cần nhìn một chút, ta liền biết chữ kia là hắn viết."

https://thuviensach.vn

"Là ai?" Lưu Bán Sơn quay đầu mắt nhìn Dung Hà, truy vấn như cũ.

"Thành An Bá, Dung Quân Phách."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Edit: Đào Sindy

Cả phòng đều an tĩnh, có người nhìn Dung Hà, cũng có người đang nhìn Ban Họa.

Ban Họa nhìn Dung Hà một cái, liền cúi đầu xuống tiếp tục uống trà.

Dung Hà nhíu mày: "Ta?"

Thạch Phi Tiên cười thê lương nói: "Nếu không phải ngươi, ta cần gì phải đi miếu hoang ít ai lui tới đó?"

"Thế nhưng Thạch tiểu thư, ta chưa bao giờ viết cho ngươi một tờ giấy nào, cũng không có khả năng viết chữ cho ngươi xem. " Dung Hà thản nhiên nhìn về phía Thạch Phi Tiên: "Không biết ngươi có thể đưa tờ giấy cho ta xem qua?"

Thạch Phi Tiên cười lạnh: "Bây giờ xảy ra chuyện này, đương nhiên ngươi sẽ không thừa nhận đã viết giấy cho ta." Mặc dù bản tính nàng ta có chút hư vinh, nhưng thế gian này người có thể khiến nàng ta tự nguyện làm ra loại hành vi này, cũng chỉ có mỗi Dung Hà thôi.

Hiện tại trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa còn có người thuộc về Thạch đảng Lý Thành Khai ở đây, Thạch Phi Tiên không lo lắng Dung

https://thuviensach.vn

Hà sẽ hủy diệt chứng cứ, không chút do dự, liền lấy tờ giấy dấu trong ngực ra.

Dung Hà không đưa tay đón, Lưu Bán Sơn nhìn về phía Lý Thành Khai, Lý Thành Khai do dự một chút, đưa tay nhận lấy tờ giấy được xếp gọn chỉnh tề. Ông ta đã từng nhìn qua tranh chữ của Dung Hà, cho nên mở tờ giấy ra nhìn một chút, cảm giác chữ này xác thực hình như do Dung Hà viết.

Nhưng Lý Thành Khai không dám nói thẳng, ông ta giơ tờ giấy lên trước mặt Lưu Bán Sơn: "Lưu đại nhân, ngươi xem cái này..."

Lưu Bán Sơn nhìn thoáng qua, liền cười lắc đầu nói: "Chữ này không phải Dung đại nhân viết."

"Cái gì?" Bỗng nhiên Thạch Phi Tiên ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Bán Sơn: "Không thể nào!"

Nàng ta không thể không nhận ra chữ Dung Hà viết, cái này rõ ràng chính là chữ của Dung Hà.

"Thạch cô nương, hạ quan cũng rất thích chữ viết của Dung đại nhân, cho nên những năm gần đây có cất mấy tấm tranh của Dung đại nhân, nhưng mà..." Lưu Bán Sơn quay đầu nhìn Dung Hà: "Trên thực tế tranh của Dung đại nhân rất ít truyền ra, rất nhiều cái bên ngoài gọi là bút tích của Dung đại nhân thật ra đều do người khác vẽ."

"Bức thư này mặc dù rất giống Dung đại nhân viết, nhưng chỉ cần mời lão tiên sinh đến xem xét chữ viết, liền có thể chứng minh đây không cùng một kiểu chữ. " Lưu Bán Sơn nói với Thạch Phi Tiên: " Thạch cô nương, Đại Lý Tự có quan viên xem xét chữ viết, nhãn lực của ông ấy ngay cả bệ hạ cũng tán thưởng qua, hạ quan sẽ gọi người đến xem xét nét chữ một phen."

https://thuviensach.vn

Thấy thái độ Lưu Bán Sơn chắc chắn như thế, nội tâm Thạch Phi Tiên đã tin một nửa. Vẻ mặt nàng ta hốt hoảng nhìn Dung Hà, trong đầu dần dần thanh tỉnh. Thái độ Dung Hà bình thường lạnh nhạt với nàng ta như vậy, sao lại viết giấy hẹn nàng ta gặp mặt chứ?

Thân thể nàng ta lung lay, vô lực ngồi trên mặt đất lạnh buốt.

Rất nhanh có lão già xem chữ viết tới, trong tay ông còn cầm chữ Dung Hà viết, nhìn mấy lần liền khẳng định lắc đầu: "Đây là chữ hai người viết, chữ Dung Bá gia cứng cáp hữu lực, lúc kết thúc, còn có thói quen kéo dài nét, khiến người ta có cảm giác kinh diễm du long múa phượng. Mà chữ bên trên tờ giấy này, nhìn rất giống nhưng lại không giống, mà lúc người này hạ bút có thể là không đủ sức, đặt bút ở giữa có vẻ hơi phù phiếm."

"Người viết chữ này, nếu không phải thư sinh tương đối văn nhược*, thì là một nữ tử. " Lão già buông tờ giấy xuống, chắp tay nói với ba vị đại nhân: " Đây là ngôn luận của lão thân, nhưng làm tình tiết vụ án càng thêm sáng tỏ, thì nhờ chư vị đại nhân mời mấy vị tiên sinh phân rõ một phen."

*nho nhã yếu đuối.

"Làm phiền tiên sinh. " Lưu Bán Sơn thi lễ với lão già, quay người nói với Thạch Phi Tiên: " Thạch cô nương..."

"Không cần. " Mặt thạch Phi Tiên không thay đổi ngẩng đầu: "Ta tin ngươi."

Lưu Bán Sơn cười nói: "Đã như vậy, xin hỏi Thạch cô nương có thể chứng minh ngươi chỉ đúng lúc hẹn gặp mặt người khác trong miếu hoang?"

Lý Thành Khai thấy bộ dáng Thạch Phi Tiên á khẩu không trả lời được, trong lòng âm thầm lắc đầu, chỉ sợ việc này Thạch gia cô nương nói

https://thuviensach.vn

không rõ ràng rồi. Toàn bộ Kinh Thành người nào không biết Thạch gia Nhị cô nương viết chữ rất đẹp, có lẽ tờ giấy này là nàng ta cố ý viết ra lấy cớ cũng chưa biết chừng.

Mà không ít người biết nàng ta có chút tình nghĩa với Dung đại nhân, nàng ta hoàn toàn có thể lấy cớ này để che dấu chân tướng nàng ta giết người diệt khẩu, thật thật giả giả ai có thể nói rõ?

"Thạch tiểu thư, chuyện không rõ trước đó, chỉ có thể tạm thời ấm ức ngươi ở chỗ này hơn mấy ngày rồi." Lưu Bán Sơn quay đầu mắt nhìn Dung Hà và Ban Họa: "Nhưng xin ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không để mất một người xấu, cũng sẽ không để người tốt bị oan."

Thạch Phi Tiên không nói gì. Chỉ trách nàng ta nhìn thấy người khác đưa tới tờ giấy, liền cho là Dung Hà viết, ngay cả cẩn thận phân biệt kiểu chữ cũng không làm.

Nàng ta biết đường ra duy nhất hiện tại của mình chính là chờ phụ huynh tới cứu nàng ta, nhưng nghĩ đến lúc người dẫn mình đi, tư thế phụ thân quay lưng lại trầm mặc, nàng ta lại vì ý nghĩ này của mình cảm thấy buồn cười. Cô nương Thạch gia, sinh ra là để hi sinh cho gia tộc.

Hy vọng xa vời duy nhất mà nàng ta có, cũng chỉ là muốn gả cho nam nhân ngưỡng mộ trong lòng, nhưng mà hy vọng xa vời này cũng tan vỡ, bởi vì nam nhân này cũng không thích nàng ta.

"Ta đã biết, các ngươi đi đi." Thạch Phi Tiên cong môi nở một nụ cười trào phúng: "Không cần bày ra khuôn mặt giả nhân giả nghĩa với ta."

Ban Họa ngồi bên cạnh không nói gì đột nhiên đứng lên, nói với Dung Hà: "Ta cần phải trở về."

"Chờ một chút. " Dung Hà đi theo: "Ta đưa nàng trở về."

https://thuviensach.vn

"Dung Quân Phách. " Thạch Phi Tiên gọi Dung Hà lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn y:"Ngươi có thể nói cho ta biết, vì sao ngươi thà rằng thành hôn với loại nữ nhân như Ban Họa, cũng không đồng ý liếc nhìn ta nhiều thêm một cái?"

Ban Họa nghe vậy dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Thạch Phi Tiên, biểu lộ trên mặt khó coi.

Trên đời có một số người tự nhận thâm tình, cho dù người khác không thích họ, cũng muốn kiên trì vì tình cảm của mình yêu cầu một đáp án, nếu đối phương không trả lời, thì là lạnh lùng vô tình. Dù người này đã có người yêu, hoặc có nương tử, những người này cũng sẽ không cảm thấy vấn đề của mình khó trả lời bao nhiêu, đối phương nhất định phải trả lời mới tính lễ phép.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ qua, bất kể trường hợp đặt câu hỏi, vốn đã không lễ phép, mặc kệ vì mục đích gì.

Mà thế nhân cũng hầu như là bị một số người nỗ lực và thâm trầm làm cảm động, nói thí dụ như hiện tại, Ban Họa thấy ở đây có một số người đã bắt đầu cảm động.

Đúng vậy, một nữ tử xinh đẹp nhu nhược cảm mến một nam nhân, đây là chuyện tuyệt vời thế nào, thậm chí đáng giá người viết sách lập truyền, đồng thời đến cảm khái tình yêu của nàng ta một phen. Nếu nam nhân không cảm khái một phen, đâu còn tính là phong lưu tài tử gì nữa?

"Thạch cô nương. " Dung Hà dừng bước lại: "Ngươi ở trong mắt Dung mỗ, không khác với tất cả cô nương trong Kinh Thành, mà Phúc Nhạc Quận Chúa lại không giống vậy."

"Mong ngươi sau này đừng hỏi tại hạ vấn đề này, càng không muốn hỏi vấn đề này trước mặt vị hôn thê của tại hạ,lời hỏi ra miệng sẽ chỉ làm

https://thuviensach.vn

người ta cảm thấy khó xử, càng khiến vị hôn thê của tại hạ không vui." Dung Hà khẽ nâng cằm: "Cáo từ."

Cho đến khi Dung Hà và Ban Họa rời đi, mọi người mới dần dần hoàn hồn.

Đúng, vị Thạch cô nương này biết rõ Dung đại nhân và Phúc Nhạc Quận Chúa đã đính hôn, còn trước mặt người ta hỏi vấn đề này, có phải có chút không thỏa đáng không? Tình cảm giữa Phúc Nhạc Quận Chúa và Dung đại nhân vốn không tệ, nhưng bị nàng ta hỏi như vậy, không có vấn đề lại có thể xảy ra vấn đề.

Trong lòng Lý Thành Khai âm thầm kêu khổ, đây là chuyện gì, bây giờ ông ta ở trong tình thế khó xử, tiến thoái lưỡng nan.

Ông ta ở bên Thạch Sùng Hải luôn không được trọng dụng, trong lòng có chút ý kiến hoặc nhiều hoặc ít với Thạch gia, bây giờ chuyện của Thạch gia, rất khó tận tâm tận lực.

Đi ra Đại Lý Tự, Ban Họa ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy sắc trời có chút âm trầm như cũ, thế là nói với Dung Hà: "Bây giờ chàng hồi phủ à?"

"Ta đưa nàng về trước. " Dung Hà leo lên lưng ngựa: "Đúng lúc ta có một số việc muốn nói với nàng."

"Về chuyện của Thạch Nhị cô nương à?" Ban Họa nhíu mày: "Không cần, ta tin chàng và nàng ta trong sạch."

Dung Hà kinh ngạc nhìn nàng.

Ban Họa thấy bộ dáng y giật mình, nhịn không được cười nói: " Ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân và ánh mắt nữ nhân nhìn nữ nhân không giống nhau. Trong mắt ta, ánh mắt chàng nhìn Thạch Nhị cô nương, và nhìn Lý Thị Lang hệt nhau."

https://thuviensach.vn

Dung Hà sửng sốt, sau một lúc lâu bật cười nói: "Họa Họa tin tưởng ta như thế sao?"

Ban Họa nghiêm túc gật đầu.

Dung Hà nhìn hai mắt nàng trắng đen rõ ràng, nhịn không được cười trầm thấp vài tiếng.

Tin tức nữ nhi Tướng gia bị dẫn vào đại lao Đại Lý Tự, rất nhanh truyền khắp toàn bộ Kinh Thành, thậm chí ngay cả một số bách tính cũng bắt đầu miêu tả toàn bộ tình tiết vụ án sinh động như thật. Gì mà Thạch tiểu thư bởi vì ghen ghét mỹ mạo của Phúc Nhạc Quận Chúa, mời sát thủ đến ám sát Phúc Nhạc Quận Chúa, sau khi chuyện bại lộ, Thành An Bá giận dữ vì hồng nhan,bẩm báo Thạch Nhị cô nương với ngự tiền, thà đắc tội Thạch Tướng gia quyền nghiêng triều chính, cũng phải áp giải Thạch Nhị cô nương vào đại lao.

Kết luận sau cùng là, Thạch nhị tiểu thư thật sự quá xấu xa, Thành An Bá một mảnh si tâm với Phúc Nhạc Quận Chúa. Còn có Phúc Nhạc Quận Chúa đáng thương kia, nhất định là vì quá đẹp mới bị người ta đố kỵ.

Trong cố sự này, đã mất đi người trong cuộc chuyện này là Ban Hoài.

Cũng có người nói, Thạch tiểu thư mới là đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp, làm sao có thể ghen ghét với Phúc Nhạc Quận Chúa? Nhưng cách nói này đã bị làm mất mặt. Lý do chính là, Vương Tử Ngả Pha Quốc nghe nói Thạch tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân, liền muốn yêu cầu cưới nàng làm Vương Phi, nào biết được trên yến tiệc hắn lại gọi Phúc Nhạc Quận Chúa thành Thạch tiểu thư.

Điều này nói lên cái gì?

Nói lên trong mắt Vương Tử Ngả Pha Quốc, đệ nhất mỹ nhân chân chính là Phúc Nhạc Quận Chúa, mà không phải Thạch tiểu thư.

https://thuviensach.vn

Lại có người hỏi, vậy tại sao trước đó tất cả mọi người ngầm thừa nhận Thạch tiểu thư mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?

Bách tính thông minh bày tỏ, nhất định là vì Thạch tiểu thư rất hấp dẫn nam nhân, nghe nói ngay cả vị hôn phu thứ hai của Phúc Nhạc Quận Chúa cũng bị Thạch tiểu thư quyến rũ đi.

Thế là phiên bản trong cố sự, cũng không có cô nương thanh lâu Vân Nương rồi.

Đủ loại yêu hận tình cừu, ân oán cẩu huyết, trong miệng bách tính Kinh Thành, đủ để làm thoại bản dài trăm vạn chữ, tình tiết không hề tái diễn. Theo lời kể trong một số trà lâu, đã có người căn cứ viết tiểu thuyết chuyện này tiến hành cải biên, dựa vào những cố sự này, lừa không ít tiền khen thưởng.

Thạch Sùng Hảibị những lời đồn đãi bên ngoài này làm tức giận đến không thể nhịn được nữa, thế là chạy đến trước mặt Vân Khánh Đế cáo ngự trạng kêu oan, nhưng mà không phải mỗi người đều có thể như Ban Họa, chỉ cần cáo trạng với Hoàng Đế liền có thể có chỗ tốt.

Lần này Hoàng Thượng không nể mặt mũi Thái Tử, vì Thạch gia bọn họ giữ gìn danh dự, mà ngay trước mặt quần thần trách cứ ông ta.

Nói ông ta dạy con không nghiêm, thái độ lười nhác buông lơi các loại, mặc dù không trực tiếp định tội ông ta, nhưng mặt mũi của ông ta lại mất sạch sành sanh.

Đã rất lâu Thạch Sùng Hải không bị mất mặt nhiều như vậy, khi hạ triều, hai chân còn đang phát run, dựa vào hai vị đồng liêu vịn mới ngồi vào kiệu.

Tạ Uyển Dụ nghe cung nhân nói bộ dáng người Thạch gia chật vật, ngồi trước gương đồng cười nhẹ tô lông mày mình: "Có gì tốt mà vui chứ,

https://thuviensach.vn

chung quy bệ hạ thích Thái Tử, coi như trong lúc nhất thời để Thạch gia khó xử, cũng sẽ không động đến bọn họ, tối đa chúng ta cũng chỉ xem náo nhiệt thôi."

Cung nhân thấy ngôn ngữ của nàng ta mặc dù lạnh nhạt, nhưng trên mặt lại mang ý cười, lập tức liền hiểu được, tiếp tục nói: "Vương Phi ngài có chỗ không biết, những lời bên ngoài nói Thạch Nhị cô nương kia, truyền đi rất khó nghe, nếu nô tỳ bị người ta nói như thế, đã sớm xấu hổ giận dữ chết rồi."

"Ồ?" Tạ Uyển Dụ buông bút vẽ mày xuống, quay đầu nhìn về phía cung nhân: "Người bên ngoài đang nói gì?"

Cung nhân lựa một số lời đồn đại thích hợp nói trong cung, kể xong thấy tâm tình Tạ Uyển Dụ hình như vô cùng tốt, lại bổ sung một câu: "Nghe nói nàng ta còn hỏi ngay trước mặt Thành An Bá, vì sao thà rằng cưới nữ nhân như Phúc Nhạc Quận Chúa mà không đồng ý nhìn nàng ta thêm vài lần."

Tạ Uyển Dụ cười như không cười nói: "Thành An Bá trả lời như thế nào?"

"Thành An Bá nói, Thạch tiểu thư trong mắt hắn, đều như những nữ tử khác trong Kinh Thành. " Cung nhân nhíu mày: "Lời này đại khái nói Thạch tiểu thư không có gì đặc biệt chăng?"

"Không. " Tạ Uyển Dụ cười khẽ một tiếng: "Lời này là nói, trong mắt của hắn từ đầu tới đuôi không có nàng ta."

Thành An Bá này đối với nữ tử vô cùng xa cách, chưa bao giờ gặp y cùng cô nương nào thân cận đặc biệt qua, nàng ta chỉ nhìn thấy một lần duy nhất chính là trong đống tuyết tại lễ vạn thọ bệ hạ, y và Ban Họa sóng vai tiến lên, bầu không khí giữa hai người, khiến nàng ta có cảm giác nếu bước ra ngoài phá hư không khí của họ, chính là phạm vào thiên điều.

https://thuviensach.vn

Nàng ta chưa bao giờ may mắn như ngày hôm nay, ngày đó nàng ta lựa chọn trầm mặc, mà không nói chuyện này cho Thạch Phi Tiên.

Không phải Thạch Phi Tiên tự nhận sức quyến rũ phi thường, nam nhân thiên hạ đều sẽ vì nàng ta khom lưng sao? Nàng muốn xem, đến trình độ này, đến tột cùng có bao nhiêu nam nhân chân chính bằng lòng vì nàng ta khom lưng. Nàng lấy trong bình sứ ra một đoá hoa kiều diễm ướt át, đưa tay bóp cánh hoa, cười khanh khách ra tiếng.

"Ngươi đang cườigì?" Tưởng Lạc đi vào phòng, thấy Tạ Uyển Dụ ngồi trước bàn trang điểm, lười biếng nghiêng người trên ghế: "Mấy ngày nữa là tiệc thọ của Thành Quốc Công, ngươi nhớ kỹ chuẩn bị kỹ thọ lễ."

Tạ Uyển Dụ buông tay ra, cánh hoa rơi đầy đất, sau đó dùng khăn tay lau nước trong lòng bàn tay, rủ xuống mí mắt nói: " Điện hạ, nếu là tiệc thọ ngoại công ngươi, ngươi đích thân đến mới có thành ý."

"Cái này ta biết, không cần ngươi tới dạy. " Tưởng Lạc có chút không kiên nhẫn: "Ngươi chuẩn bị kỹ thọ lễ, đến lúc đó đi chung với ta là được."

Hắn ta yêu thích sắc đẹp, cưới Tạ Uyển Dụ về, luôn cảm thấy dung nhan nàng ta không đủ đẹp, cho nên số lần hai người cùng phòng không nhiều. Hiện tại nhìn thấy bộ dáng Tạ Uyển Dụ tóc dài xõa vai, hắn ta đột nhiên lại có thêm chút hào hứng, thế là đi đến bên người nàng ta nói: " Hôm nay Uyển Dụ rất đẹp."

"Thật sao?" Tạ Uyển Dụ ngẩng đầu nhìn Tưởng Lạc, cười nói: " Có thể nguyên nhân do tâm tình ta tốt."

"Vậy bình thường ngươi cười nhiều một chút." Tưởng Lạc đi lên trước, nhẹ nhàng bắt được tay nàng ta.

Nhóm cung nhân phục vụ thấy thế, cúi đầu trầm mặc lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sau ba ngày, phán quyết bốn thích khách ám sát Tĩnh Đình Công bị hình phạt chém đầu, mà Thạch Phi Tiên vẫn bị nhốt trong nhà giam Đại Lý Tự.

Thái Tử Phi khóc cầu trước mặt Thái Tử mấy ngày, ngay cả mắt cũng khóc sưng lên. Nàng ta nhấn mạnh việc này nhất định không phải muội muội nhà mình gây nên, Thạch gia trung thành tuyệt đối với bệ hạ, không có dính dáng gì với Huệ Vương phủ, càng không có khả năng an bài tiểu lưu manh đi ám sát Tĩnh Đình Công, chuyện này nhất định là người khác hãm hại.

Thái Tử bị nàng ta khóc đến mềm lòng, thế là đi đến Đại Nguyệt Cung gặp Vân Khánh Đếcầu tình cho Thạch gia.

"Thái Tử. " Vân Khánh Đế nhìn Thái Tử, trong giọng nói mang theo thất vọng: "Ngươi là Thái Tử Đại Nghiệp chúng ta, Hoàng Đế tương lai, không phải con rể Thạch gia."

Cho dù tính cách Thái Tử có chút không nóng không lạnh, cũng biết lời này của Vân Khánh Đế không tốt lắm, vội vàng thỉnh tội nói: "Phụ hoàng, nhi thần không có ý gì khác, chẳng qua cảm thấy điểm đáng ngờ của án này chồng chất, hẳn là thận trọng thẩm tra, mong phụ hoàng nghĩ lại."

"Ngươi xác định thế nào, loại sơ hở này không phải Thạch gia cố ý gây nên?" Mặt Vân Khánh Đế không chút thay đổi nói: "Bọn họ cố ý mời lưu manh động thủ, nếu chuyện bại lộ, cũng có thể khiến người ta coi đây là người có tâm hãm hại Thạch gia. Bởi vì làm sao Tướng phủ có thể mời không nổi sát thủ, lại tìm mấy tên côn đồ động thủ?"

"Nhưng ngươi chớ quên, coi như đây chỉ là mấy tên lưu manh không ra gì, nếu không phải Tĩnh Đình Công trùng hợp quay đầu, như vậy hiện tại bọn họ đã đắc thủ. " Vân Khánh Đế quăng bút son trong tay ra, giận mắng: " Trưởng Công Chúa vì cứu trẫm, ngay cả tính mạng cũng mất, bây giờ

https://thuviensach.vn

những người này còn muốn ám toán con độc nhất của cô mẫu, chưa từng để trẫm vào mắt mà?!"

Thấy Vân Khánh Đế tức giận như thế, Thái Tử hơi vén áo bào quỳ xuống: "Xin phụ hoàng bớt giận, nhi thần không có ý này."

"Bớt giận?" Vân Khánh Đế nhìn đỉnh đầu Thái Tử, chỉ cảm thấy lửa giận càng nặng: "Ngươi bảo trẫm làm sao bớt giận? Đó là con độc nhất của cô tổ mẫu ngươi, ngươi thà không quan tâm bọn họ, ngược lại thay người Thạch gia cầu tình, lúc ngươi nói lời này, còn nhớ đến cô tổ mẫu của ngươi không?"

"Phụ hoàng. " Thái Tử cúi đầu, sợ hãi nói: " Nhi thần không có chút bất mãn với Tĩnh Đình Công, trong mắt nhi thần, Tĩnh Đình Côngla nửa thân nhân của nhi thần, há lại vô tình như thế, mong phụ hoàng minh xét."

"Ngươi thân là Thái Tử, lại tin vào lời nói nữ nhân hậu trạch, ngươi bảo trẫm làm sao yên tâm giao giang sơn cho ngươi?" Vân Khánh Đế chán nản khoát tay áo: "Ngươi lui ra rồi suy nghĩ thật kỹ, đến tột cùng hôm nay có nên đến cầu tình vì Thạch gia hay không."

Thái Tử xin lỗi rồi lo sợ không yên trở ra, không dám tiếp tục nhắc một chữ đến Thạch gia.

Thấy Thái Tử rút lui như thế, trong lòng Vân Khánh Đế càng thêm thất vọng. Nếu Thái Tử vì dựa vào lí lẽ Thạch gia biện luận, ngược lại ông sẽ xem trọng Thái Tử vài lần. Thế nhưng Thái Tử vẻn vẹn bị ông răn dạy vài câu, liền đánh trống lui quân, không quyết đoán như vậy, làm sao có thể trở thành Đế Vương một nước?

Nhưng nghĩ đến Nhị nhi tử lỗ mãng, Vân Khánh Đế càng thêm phiền, tối đa Thái Tử cũng chỉ không quả quyết, lão nhị thuần túy không có đầu óc, nếu giang sơn này giao trong tay lão nhị, sớm muộn gì thiên hạ cũng đại loạn.

https://thuviensach.vn

Trước kia bởi vì phụ hoàng lệch sủng con thứ mà chịu không ít khổ, cho nên sau khi ông đăng cơ, liền tuyệt tưởng niệm đám con thứ bọn chúng, ai biết hai trưởng tử lại không hăng hái như thế.

Thân thể Vân Khánh Đế lung lay, trước mắt có chút biến thành màu đen, miễn cưỡng vịn ngự án, mới không để người ta nhìn ra bất thường.

Gần đây ông thỉnh thoảng xuất hiện triệu chứng choáng váng, cho dù để Thái Y đến bắt mạch, Thái Y cũng không nói được gì, chỉ nói ông hao phí tâm lực quá độ, cần phải tĩnh dưỡng.

Tĩnh dưỡng?

Thân là Đế Vương, làm sao có thể tĩnh dưỡng?

Nghĩ đến những chuyện trước kia, lại nghĩ tới cô mẫu vì mình mà chết, Vân Khánh Đế thở dài, chẳng lẽ đây là ông trời báo ứng ông?

Tin tức Thái Tử bị Hoàng Đế răn dạy mặc dù không truyền ra, nhưng bầu không khí Đông cung lại không tốt lắm. Tâm tình Thái Tử Phi không tốt, cả ngày Thái Tử dừng lại ở thư phòng, không vào trong phòng Thái Tử Phi, cũng không vào trong phòng thiếp thất, điều này khiến trong lòng kẻ làm hạ nhân bọn họ sao có thể yên?

Thái Tử Phi không nghĩ tới mình chỉ nhờ Thái Tử giúp đỡ cầu tình, Thái Tử đi Đại Nguyệt cung về, thì không muốn nhìn nàng ta nữa. Trượng phu lạnh nhạt, nhà mẹ đẻ lâm vào phiền phức, hai phe buồn rầu làm nội tâm nàng ta vô cùng dày vò, hình như mỗi đêm đều khóc ướt gối mới thiếp đi.

Việc này chỉ là tình nhân đơn thuần tranh giành cũng không sao, nhưng hết lần này tới lần khác còn liên lụy đến bộ hạ cũ Huệ Vương. Người ở ngoài cung không biết, trong nội tâm nàng ta lại rất rõ ràng, thích khách đâm chết Trưởng Công Chúa là ai phái tới. Nếu nhà bọn họ xoá

https://thuviensach.vn

không hết tội danh, trong mắt bệ hạ, chẳng khác nào là cấu kết cùng Huệ Vương.

Nhà bọn họ và một Vương gia muốn tạo phản không thành công có liên quan, thì có chỗ tốt nào?

" Đêm qua Thái Tử vẫn ở trong thư phòng sao?" Thái Tử Phi nhìn mình trong gương, cẩn thận xoa khóe mắt, cảm thấy hình như mình tiều tụy không ít.

"Hồi Thái Tử Phi... Đêm qua Thái Tử cũng khôngđi chỗ thiếp thất khác."

Thái Tử Phi nghe vậy cười khổ, nếu hắn đi chỗ thiếp thất ngược lại tốt, hết lần này tới lần khác lại ngủ ở thư phòng. Đây là hắn đang trách nàng ta, cho thấy thái độ của hắn với Thạch gia?

"Sắp xếp người chuẩn bị hậu lễ đưa đến phủ Tĩnh Đình Công." Thái Tử Phi đứng người lên, nhìn mầm non cây cối ngoài cửa sổ vừa nhú lên, nếu Ban gia đồng ý thả ra, Thạch gia còn có chỗ trống quay lại. Người Ban gia làm việc tùy tiện lại lỗ mãng, chỉ sợ ngay cả ý đồ Huệ Vương phủ mưu phản cũng không biết, chỉ cần người Ban gia nới lỏng miệng, cho dù bệ hạ có bất mãn, cũng không công khai làm khó xử Thạch gia.

Thạch gia chí ít có thể được một lát thở dốc.

Rất nhanh Đông cung đã chuẩn bị xong hậu lễ, lấy danh nghĩa Thái Tử đưa đến Ban gia.

Người Ban gia nhìn đồ trang sức châu báu khắp phòng, dược liệu tranh chữ này, cảm thấy có chút khó hiểu, Đông cung chuẩn bị đưa khố phòng đến nhà bọn họ sao?

https://thuviensach.vn

Lúc đầu bọn họ muốn hỏi thêm vài câu, nào biết được người Đông cung hạ đồ liền đi, ngay cả bọn họ tặng hầu bao cũng không dám thu, bộ dáng kinh sợ, để người Ban gia nhịn không được hoài nghi, chẳng lẽ bọn họ là nước lũ hay mãnh thú?

"Thứ này chỉ sợ không phải Thái Tử tặng." Âm thị liếc nhìn danh mục quà tặng: " Mặc dù Thái Tử cẩn thận, nhưng không cẩn thận đến thế này."

Có nhiều thứ, nữ nhân hậu trạch mới chú ý tới, như thế nào Thái Tử lại nghĩ đến chuẩn bị những thứ này.

"Là Thái Tử Phi?" Ban Họa lập tức kịp phản ứng: "Thái Tử Phi muốn lấy lòng nhà chúng ta?"

"Nàng ta lấy lòng nhà chúng ta có lợi ích gì?" Âm thị buông danh mục quà tặng xuống: "Hiện nay chuyện không chỉ là ân oán Thạch gia và nhà chúng ta, mà là đảng phái triều đình phân tranh. Thái Tử Phi nghĩ nhà chúng ta là kẻ ngu chưa thấy qua đồ tốt, cầm đám đồ chơi này muốn cầu tình thay Thạch gia?"

"Những thứ này làm sao bây giờ?" Ban Hằng nói: " Chẳng lẽ trả lại cho nàng ta?"

"Nếu đây là Thái Tử tặng lễ an ủi cho phụ thân con, vậy chúng ta cứ thu vào. " Âm thị khẽ cười một tiếng: "Đây có liên quan gì đến Thạch gia?"

Đồ vật cứ thu, về phần những thứ khác?

Thật xin lỗi, đầu óc nhà bọn họ không tốt lắm, chuyện quá phức tạp nghĩ mãi mà không rõ.

"Ngày mai con tiến cung tạ ơn Thái Tử, nói tạ ơn hắn đưa lễ an ủi tới. " Âm thị nói với Ban Hằng: " Hiểu không?"

https://thuviensach.vn

Ban Hằng bừng tỉnh đại ngộ: "Vâng, nhi tử đã hiểu."

Lễ này coi như không phải Thái Tử tặng, bọn họ cũng phải để nó biến thành Thái Tử tặng.

Ban Họa do dự một lúc lâu sau ngẩng đầu nhìn về phía Âm thị: "Mẫu thân, việc này... Thật là Thạch gia làm sao?"

"Có phải Thạch gia hay không đã không quan trọng. " Âm thị thở dài, nhẹ nhàng sờ đỉnh đầu Ban Họa: "Quan trọng là... bệ hạ cảm thấy đây là Thạch gia làm."

Ban Họa trầm mặc xuống, một lát sau nói: "Thế nhưng ta không muốn buông thachủ sử sau màn." Nghĩ đến phụ thân kém một chút đã thật sự xảy ra chuyện, trong lòngnàng cháy lên ngọn lửa không tên.

Chuyện trên triều đình, là chuyện của người khác, nhưng chuyện của Ban gia, chính là chuyện của nàng.

Âm thị cười lạnh: "Ai nói bỏ qua đâu?"

Những người này đều xem Ban gia là đồ đần, thế nhưng ai lại thật thà để bọn chúng có thể ức hiếp lên đầu chứ?

Phủ Thành An Bá.

Một nam nhân trung niên mặc đồ cực kỳ bình thường nhanh chân đi vào thư phòng, đến trước mặt Dung Hà: "Bá gia, tra được rồi!"

"Nói."

"Tạ gia đại lang, Tạ Trọng Cẩm!"

"Hắn ta?" Đuôi lông mày Dung Hà giật giật:"Từ khi nào Tạ gia có khả năng lớn như vậy?"

https://thuviensach.vn

Nam nhân trung niên do dự một chút: "Thuộc hạ phát hiện, một mật thám của bệ hạ hình như nhúng tay vào chuyện này, giúp đỡ Tạ Trọng Cẩm che giấu một số dấu vết."

"Là trước khi Tĩnh Đình Công bị ám sát, hay sau này?" Ngược lại Dung Hà rất muốn biết, Vân Khánh Đế có mấy phần chân tình với Ban gia.

"Sau khi Tĩnh Đình Công bị tập kích."

Dung Hà nghe vậy ý vị không rõ nhẹ hừ một tiếng: "Xem ra lòng của ông ta còn chưa ác đến cực điểm"

Xem ra Hoàng Đế làm sau khi Tĩnh Đình Công bị tập kích, mới tương kế tựu kế kéo Thạch gia vào trong vũng nước đục

"Bá gia, cần thuộc hạ nói điểm đáng ngờ ra ngoài không?"

Dung Hà đứng yên trước cửa sổ, thật lâusau nói: "Không cần."

Y đế ngón tay sạch sẽ trắng nõn lên khung cửa sổ, nghe một con chim nhỏ líu ríu réo lên không ngừng ngoài cửa sổ: "Sắp xếp tốt nhân mã bảo vệ Phúc Nhạc Quận Chúa, không để nàng có chút ngoài ý muốn nào. Mặt khác, đừng để người Ban gia liên lụy đến vào những chuyện này."

"Chung quanh... Bọn họ cũng không giúp được gì."

"Vâng!" Trên mặt nam nhân trung niên lộ ra sắc mặt khác thường, nhưng rất nhanh liền cúi đầu.

Những Võ tướng bộ hạ cũ người của Ban gia đều là giao thiệp hiếm có, sao có thể không giúp được gì?

Lời này của Bá gia, là có ý gì?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Edit: Đào Sindy

Hoàng Hậu nghe nói Thái Tử bị Hoàng Đế răn dạy, ngồi bất động trong phòng nửa canh giờ, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, không đi Đại Nguyệt cung cầu tình vì Thái Tử, cũng không nhắc tới việc này trước mặt Vân Khánh Đế.

Cho đến khi bà nghe nói Ban Hằng tiến cung tạ ơn, mới bảo hai người Ban Hằng và Thái Tử cùng vào. Thấy thế nào Ban Hằng cũng là bộ dáng vui vẻ, trên mặt Hoàng Hậu không tự giác lộ ra chút ý cười: "Nghe nói ngươi tiến cung tạ ơn, là muốn tạ ơn gì vậy?"

"Vi thần bái kiến Hoàng Hậu nương nương. " Ban Hằng cười hì hì thi lễ với Hoàng Hậu: "Mấy ngày trước đây Thái Tử điện hạ để cung nhân đưa tới không ít đồ tốt, trong lòng nhị lão ở nhà vô cùng cảm kích, liền để vi thần tiến cung tạ ơn Thái Tử điện hạ. Lúc đầu hai ngày trước đã muốn tiến cung, nào biết được hai ngày này thân thể phụ thân vi thần lại không được tốt, vi thần ở trong nhà chậm trễ mấy ngày."

"Người trong nhà cần gì nói cảm tạ với không cảm tạ. " Hoàng Hậu cười quay đầu, thấytrên mặt Thái Tử khác lạ, nhất thời trong lòng có loại dự cảm xấu: "Thái Tử, ngươi đưa cho nhà Tĩnh Đình Công thứ tốt gì, đáng để đứa nhỏ này trông mong đến cám ơn ngươi một chuyến?"

https://thuviensach.vn

"Nhi thần..." Thái Tử không dám nhìn thẳng hai mắt Hoàng Hậu: "Cũng không phải đồ vật hiếm có gì."

Ánh mắt Hoàng Hậu liếc lên người hắn, sau đó cười nói với Ban Hằng: "Nghe thấy Thái Tử nói, không phải đồ vật hiếm có gì, chỗ nào đáng để ngươi làm thế? Lần sau đừng khách sáo như vậy nữa, ta sẽ tức giận."

Ban Hằng nghe vậy cười ngượng ngùng: "Lần này bởi vì chuyện của gia phụ, bệ hạ mệt mỏi hao tâm tốn sức như thế, chuyện còn liên lụy đến..." Mắt hắn nhìn Thái Tử, lúng túng nuốt lời xuống: "Sớm biết chuyện sẽ huyên náo lớn như vậy, vi thần liền khuyên người nhà một chút."

"Khuyên gì?" Hoàng Hậu lườm Thái Tử một cái, giọng điệu có chút lạnh nhạt: "Đã làm sai chuyện, nên nhận trừng phạt. Mà các ngươi lại là thân thích của bản cung và bệ hạ, những người này to gan lớn mật dám ra tay tính toán, nếu không sớm ngăn lại, sớm muộn có một ngày bọn họ cũng có thể tính toán trên đầu bản cung và bệ hạ."

Thái Tử nghe nói như thế, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nhưng cứ như Hoàng Hậu không nhìn thấy thần sắc hắn thay đổi, chỉ nói: "Sau này ngươi đừng nói với ta những lời như thế, không thì ta giận ngươi đấy."

Cái khác Ban Hằng không am hiểu, nhưng ở lâu với mẫu thân và tỷ tỷ nhà mình rồi, bản lĩnh lừa nữ hài tử vui vẻ đã luyện được thêm vài phần, cho nên không đầy một lát đã dỗ Hoàng Hậu mặt mày vui vẻ, đúng là đã quên Thái Tử còn ở đây.

Thái Tử là người tính cách nhu hòa, Hoàng Hậu đối với hắn như vậy, nội tâm không chút oán hận, chỉ nghĩ rốt cuộc mình đã làm gì để mẫu hậu không vui.

Trước đó bởi vì hắn nghe lời một phía từ Thái Tử Phi, cảm thấy Thạch gia vô tội, mới đồng ý giúp Thạch gia chuyện này.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà mấy ngày nay hắn ở trong thư phòng tinh tế suy nghĩ, mặc dù Thạch gia thật có khả năng bị oan uổng, nhưng cũng có khả năng đang nói láo. Thái Tử Phi nói muội muội của nàng ta là một nữ tử nhu nhược chỉ biết vẽ tranh làm thơ, thế nhưng hắn phái người nghe ngóng qua, phát hiện bộ dáng muội muội Thái Tử Phikhông phải như trong miệng nàng ta.

Cùng nhiều nam tử cấu kết, thậm chí còn không minh bạch với người từng là vị hôn phu của Ban Hoạ, hiện tại Họa Họa và Thành An Bá đính hôn, lại truyền ra lời đồn đại nàng ta ngưỡng mộ Thành An Bá trong lòng. Điều này khiến Thái Tử không thể không hoài nghi, Thạch Nhị cô nương tâm thuật bất chính, thậm chí có ý nhằm vào Họa Họa. Không phải thì tại sao trong Kinh thành nhiều binh sĩ như vậy nàng ta không chọn, hết lần này tới lần khác luôn có dính dấp với nam nhân Họa Họa có hôn ước?

Quan trọng nhất là, ngày Nhị đệ thành hôn, còn cố ý đi gặp nàng ta, đây này là sức quyến rũ bực nào, mới có thể để Nhị đệ có hành vi bỏ tân nương tử? Trước đó Nhị đệ luôn gây khó dễ với Họa Họa, thậm chí cố ý ức hiếp Họa Họa, chẳng lẽ là vì tin lời Nhị muội Thái Tử Phi, mới làm ra chuyện như vậy?

Đầu óc của con người rất lạ, khi mình nhận định một chuyện rồi, coi như chuyện đó có chỗ không hợp lý, hắn cũng sẽ tự động bổ sung hoàn chỉnh, để nó trở nên hợp lý.

Một số hành vi gần đây của Thái Tử Phi, đã làm Thái Tử bất mãn, thế nhưng tính cách hắn mềm mại, lại nhớ tình cũ, cho nên vẫn giấu bất mãn này vào đáy lòng, thậm chí có khả năng ngay cả chính hắn còn không phát giác được bất mãn này. Cho đến chuyện của Thạch gia lần này, hắn bị phụ hoàng trách cứ, hắn giật mình tỉnh táo lại, hiện tại hắn làm rất nhiều chuyện, rất nhiều quyết định, phía sau đều có bóng dáng Thạch gia, đến mức hắn đã dưỡng thành thói quen,chỉ cần có chuyện lại thích tìm nhạc phụ hỏi vài câu, căn cứ đề nghị của ông ta để ra quyết định.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng nhạc phụ cuối cùng chỉ là nhạc phụ, không phải phụ thân của hắn, thiên hạ này họ Tưởng không phải họ Thạch, khó trách phụ hoàng thất vọng với hắn như thế.

Nghĩ rõ điểm này, khi nhìn đến Ban Hằng, áy náy Thái Tử đối với Ban gia liền không nhịn được rồi. Đừng nói hiện tại ngay trước mặt Hoàng Hậu Ban Hằng bơ hắn, coi như Ban Hằng mắng hắn hai câu, hắn sẽ không cãi lại.

Ban Hằng ở hậu cung ngồi gần nửa canh giờ, liền đứng dậy cáo từ. Hắn thân là binh sĩ, ở hậu cung đợi quá lâu không quá thỏa đáng. Hoàng Hậu không giữ hắn lại, liền để cung nhân sủng ái bên người tiễn hắn xuất cung.

Đợi sau khi Ban Hằng rời đi, sắc mặt Hoàng Hậu trầm xuống.

"Thái Tử."

"Mẫu hậu. " Thái Tử cúi đầu đứng trước mặt Hoàng Hậu, mặt mũi đầy áy náy.

Nhìn thấy bộ dáng nhi tử như vậy, Hoàng Hậu vừa tức vừa đau lòng: "Ngươi đó."

"Nhi thần để mẫu hậu thất vọng rồi, nhi thần biết sai. " Thái Tử nắm chặt tay Hoàng Hậu: "Chỉ cầu mẫu hậu đừng chọc tức thân thể."

"Tính tình này của ngươi, hắn nên sửa lại rồi. " Hoàng Hậu vỗ vỗ mu bàn tay hắn, thở dài nói: " Ngươi là Thái Tử, Đế Vương tương lai, sao có thể ngay cả chuyện hậu viện mình còn quản không tốt. Ban gia nhận được hậu lễ, là ngươi đưa qua, hay Thái Tử Phi mượn danh nghĩa của ngươi đưa đi?"

"Vâng... Thái Tử Phi."

https://thuviensach.vn

"Cái này đều do mẫu hậu, năm đó thấy Thạch thị đoan trang đại khí, lại có hiền danh, thì cảm thấy nàng là lựa chọn tốt nhất với vị trí Thái Tử Phi, nào biết được nàng hồ đồ như thế..." Hoàng Hậu nói đến đây, liên tục thở dài mấy lần: "Việc này không thể truyền ra ngoài, càng không thể để người khác biết là Thái Tử Phi làm, nàng hồ đồ rồi ngươi cũng không thể hồ đồ, thứ này là ngươi tặng, cũng chỉ có thể là ngươi tặng, hiểu chưa?"

"Nhi thần nhớ kỹ."

"Cả đám đều không bớt lo." Hoàng Hậu vuốt trán: "Ngươi lui ra đi."

"Mẫu hậu, nhi thần thấy sắc mặt ngươi không tốt lắm, hay là để thái y đến bắt mạch cho ngươi. " Thái Tử thấy thần sắc Hoàng Hậu rã rời, ý xấu hổ trong lòng càng đậm: "Không thì nội tâm nhi thần khó có thể an ổn."

"Không sao, đều là bệnh cũ. " Hoàng Hậu nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngươi và đệ đệ ngươi đừng chọc tức ta, ta sẽ không còn bệnh gì."

"Vâng."

Thái Tử trở lại Đông cung, thấy thái giám phục vụ trước mặt Thái Tử Phi đang nhìn quanh ở cửa thư phòng, nhớ tới lời mẫu hậu nói, liền giận tái mặt nói với cung nhân sau lưng: "Bắt tiểu thái giám đang nhìn dáo dác kia lại, phạt mười trượng."

"Thái Tử điện hạ, đó là Thái Tử Phi..."

" Lời cô* nói không dùng được rồi à?"

* tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến

"Vâng!"

Mấy năm Thái Tử và Thái Tử Phi thành hôn, dưới gối Thái Tử Phi không con, Thái Tử chưa từng để Thái Tử Phi chịu khó xử, nhưng lần này

https://thuviensach.vn

mặt mũi Thái Tử Phi, chỉ sợ giữ không được.

Nhưng Thái Tử Phi không có mặt mũi cũng là Thái Tử Phi, bọn họ làm cung bộc ngoại trừ ngoan ngoãn nghe lời, thì không có lựa chọn dư thừa.

Rất nhanh trên triều bắt đầu xuất hiện tấu chương vạch tội Thạch Sùng Hải, nhóm Thạch đảng nhao nhao tìm kiếm phương pháp, bộ dáng hoảng sợ, cùng nhóm Nghiêm đảng năm ngoái khi Nghiêm gia thất thế chẳng khác gì? Chỉ tiếc vết xe đổ của Nghiêm Huy không để bọn họ học được cúi thấp, ngược lại bởi vì Nghiêm Huy thất thế, trở nên càng thêm đắc ý càn rỡ, rốt cục gây ra tai vạ hôm nay.

Làm sao Thạch Sùng Hải có thể nhận tội mướn hung ám sát Quốc Công triều đình, cho nên người hai bên một mực đấu khẩu, nhưng thời gian Thạch gia xác thực trở nên gian nan, ngay cả Thạch Sùng Hải và Thạch Tấn cũng tạm thời về nhà "Tĩnh dưỡng" rồi.

Trong nhà giam Đại Lý Tự, Thạch Phi Tiên ngoại trừ mất đi tự do, tắm rửa rửa mặt không tiện lắm, thì không bị tra tấn gì. Hộ vệ trông coi nhà giam khách sáo với nàng ta, hương vị cơm canh mặc dù không chú trọng, nhưng sạch sẽ có thể nuốt xuống, thậm chí bọn họ cũng không ngăn trở người Tướng phủ đến gặp nàng ta, nàng ta trở thành người được đối đãi tử tế nhất nhà lao.

Cái này cùng dự đoán của Thạch Phi Tiên có chút khác biệt, nàng nghĩ Dung Hà vì quan hệ với Ban Họa, cố ý bảo người làm khó nàng ta. Thế nhưng những ngày này đi qua, nàng ta mới biết ý nghĩ này của mình quá mức tiểu nhân. Nếu Dung Hà đối xử tàn khốc với nàng ta hơn, trong nội tâm nàng ta có lẽ sẽ càng thêm khó chịu, nhưng y chỉ không xuất hiện trước mặt nàng ta, cứ nàng ta như những phạm nhân khác trong Đại Lý Tự, không đáng để y nhìn nhiều.

https://thuviensach.vn

"Thạch cô nương. " Cai ngục đi tới, khách sáo thi lễ với nàng: "Mẫu thân tới thăm ngươi."

"Mẫu thân?" Thạch Phi Tiên ngẩng đầu, nhìn thấy Thạch phu nhân rồi, kích động đứng người lên: "Mẫu thân!"

"Hài tử. " Thạch phu nhân nhìn bộ dáng nữ nhi tiều tụy, đau lòng đi đến một bên cửa nhà lao, bắt lấy tay của nữ nhi cách rào chắn: "Hài tử, ngươi chịu khổ."

Mẫu tử hai người cầm tay nhau hai mắt đẫm lệ, khóc cho đủ một trận, Thạch phu nhân liền bắt đầu nói qua một số việc nhỏ vụn vặt trong nhà, gì mà Thái Tử Phi bị thiên tử chán ghét vứt bỏ, Tướng gia trên triều đình bước đi liên tục khó khăn, chỉ có thể tạm thời ở nhà tĩnh dưỡng. Ngự Sử hùng hổ dọa người, Thạch đảng trước kia đều là cỏ đầu tường*, người chân chính có thể dùng không nhiều vân vân.

* gió thổi chiều nào theo chiều nấy

Thạch Phi Tiên nghe mẫu thân phàn nàn, nhìn mình hồi lâu rồi chưa được bảo dưỡng, cánh tay trở nên không còn ánh sáng, nội tâm vì nhìn thấy mẫu thân dâng lên tâm tình kích động, từng chút từng chút bình tĩnh trở lại.

" Hôm nay mẫu thân đến, là muốn nói những lời này với nữ nhi sao?" Giọng nàng ta có chút run, buông lỏng cổ tay đang bắt lấy tay Thạch phu nhân ra.

"Hài tử..." Thạch phu nhân nhìn nữ nhi, lời nói trong miệng chuyển vô số, nhưng thủy chung nói không nên lời.

"Mẫu thân muốn ta gánh tội một mình?" Hai mắt Thạch Phi Tiên rưng rưng, lại lộ ra một nụ cười trào phúng: "Thanh danh hiện tại đã hỏng, coi như có ra cũng không thể tìm nam nhân ở rể có tác dụng, không thể nói

https://thuviensach.vn

trước còn liên lụy toàn bộ Thạch gia. Không bằng ta gánh tội, phụ thân, đại tỷ, đại ca sẽ không bị liên lụy, ngươi nói có đúng không?"

Thạch phu nhân che miệng khóc rống lắc đầu, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

"Nhưng ta không làm chuyện này, các ngươi thân là người nhà, không nên vì ta lấy lại công đạo sao?" Giọng Thạch Phi Tiên trở nên sắc nhọn: "Như Tĩnh Đình Công lúc trước, ai ức hiếp nữ nhi của ông, ông sẽ đến đập cửa nhà đó, coi như thanh danh nữ nhi kém, cũng phải che chở nàng không để nàng chịu chút ấm ức, đây mới là chuyện người nhà phụ mẫu nên làm, không phải sao?"

Thạch phu nhân ghé vào rào chắn, khóc đến thở không ra hơi, bà ta không dám nhìn mặt nữ nhi, cũng không mặt mũi nào đối mặt với nữ nhi.

"Ta đã biết. " Thạch Phi Tiên nhìn Thạch phu nhân khóc rống, lấy tay lau đi lệ trên mặt: "Ngươi đi đi."

"Hài tử..."

"Ngươi yên tâm, tội này... Ta sẽ gánh." Thạch Phi Tiên quay lưng lại, không nhìn Thạch phu nhân, giọng nói run rẩy: "Coi như nữ nhi trả ân nuôi dưỡng của phụ mẫu."

"Ta không muốn, ta không muốn. " Thạch phu nhân khóc đánh vào lồng ngực mình: "Do mẫu thân vô dụng, không bảo hộ được ngươi."

Thạch Phi Tiên nhìn tro bụi lưu lại trên tường trong thời gian dài, khóc đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn không muốn quay đầu nhìn Thạch phu nhân một cái.

Một ngày sau đó, Đại Nguyệt cung.

https://thuviensach.vn

Khanh Đại Lý Tự hành đại lễ với Vân Khánh Đế.

"Bệ hạ, Thạch cô nương đã nhận tội."

"Nàng ta nói thế nào?"

Khanh Đại Lý Tự đưa tờ lời khai trình hai tay lên, khom người đáp: "Thạch cô nương thừa nhận, bởi vì nàng xuất phát từ ghen ghét, không muốn Phúc Nhạc Quận Chúa gả cho Thành An Bá, cho nên mời sát thủ ám sát người trong phủ Tĩnh Đình Công. Nhưng Tướng phủ giáo dục cực nghiêm, tuyệt đối không cho phép nữ nhi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế, cho nên nàng chỉ có thể tự mình tìm mấy tên lưu manh gan lớn, để bọn họ đi ám sát Phúc Nhạc Quận Chúa. Nhưng mấy ngày tìm không thấy cơ hội thích hợp, nàng mới thay đổi kế hoạch, để mấy tên côn đồ ra tay với Tĩnh Đình Công, Phúc Nhạc Quận Chúa phải giữ đạo hiếu ba năm, trong ba năm này nàng không thể gả cho Thành An Bá."

"Ồ?" Vân Khánh Đế thả tấu chương trong tay xuống, sắc mặt thâm trầm nói: " Nàng ta có nói ra chuyện làm thế nào quen biết với hạ nhân Huệ Vương Phủ."

"Thạch cô nương nói, nàng vốn không biết người này là hạ nhân Huệ Vương Phủ, coi ông ta là người trung gian giới thiệu sát thủ."

Khanh Đại Lý Tự cảm thấy lý do này có chút gượng ép, rõ ràng Thạch cô nương muốn tiếp tục gánh tất cả tội danh, để không liên lụy Thạch gia.

Ông ta nghĩ bệ hạ định sẽ không tin lý do vụng về này, không nghĩ tới vậy mà bệ hạ không phản bác, chỉ để ông ta nói lời khai liền để ông ta đi.

Rời khỏi Đại Nguyệt cung, ông ta không nhịn được nghĩ, chỉ sợ Hoàng Thượng vẫn muốn che chở Thái Tử, cho nên mới không tiếp tục truy cứu.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày sau, án Tĩnh Đình Công bị tập kích chân tướng rõ ràng, nguyên nhân lại là do nữ nhân ghen ghét. Trải qua chuyện này, mỹ danh của Thành An Bá Dung Quân Phách truyền khắp thiên hạ, bởi vì nam nhân có thể làm cho nữ tử khuê các sinh lòng ghen ghét mà giết người, nhất định là người cực kì xuất chúng mê người.

Trong lúc nhất thời, Dung Hà trong Kinh Thành được hoan nghênh không giảm mà còn tăng, nếu không phải y đã đính hôn với người khác, chỉ sợ bọn nữ tử mỗi ngày tặng những vật như hoa tươi, khăn tay, trái cây, nhiều đến có thể chôn y xuống.

Thạch Sùng Hải "Biết nữ nhi phạm phải tội lớn này, trên mặt gần như đầy máu và nước mắt cầu phạt với Hoàng Đế, còn tới Ban gia đội gai nhận tội", không bao che nữ nhi, dũng cảm thừa nhận hành vi sai lầm của mình, thắng được bộ phận người đọc sách khen ngợi.

Cái này còn chưa tính, thậm chí Thạch Sùng Hải tự xin rời chức, ông nói mình dạy nữ nhi không nghiêm, không mặt mũi nào đảm nhiệm chức Tướng gia. Hoàng Đế bị thái độ chân thành của ông ta làm cảm động, nói rõ nữ nhi phạm sai lầm, không nên để ông ta gánh chịu, trên đời chỉ có cha nợ con trả, không có lí nào con nợ cha trả. Kết quả cuối cùng là Thạch Sùng Hải bị phạt năm ngàn lượng bạc, đồng thời tự mình tạ lỗi với Tĩnh Đình Công, ngừng bổng lộc nửa năm.

Thạch Sùng Hải lập tức không dị nghị, ngày hôm sau liền bày thịnh yến tạ đại tội, không chỉ mời Ban Hoài làm thượng khách, còn mời rất nhiều người có danh vọng tới làm khách.

Hành động này lộ ra, khiến ông ta thắng được không ít khen ngợi.

Ban Hoài dẫn theo một đôi nhi nữ đến, trong tửu lâu đã không ít người rồi. Mặc dù yến hội bày ở lầu hai, nhưng trong đại đường phía dưới lại có

https://thuviensach.vn

không ít người xem náo nhiệt, tất cả mọi người đang đợi người Ban gia sẽ có phản ứng gì.

Ban Họa nhìn vẻ mặt kích động của những người đọc sách dưới lầu, nhẹ hừ một tiếng sau đó dời đi ánh mắt.

Ban Hằng thấy ánh mắt những người dưới lầu như chó sói theo dõi tỷ hắn, thì chen đến cầu thang, chắn Ban Họa bên trong.

"Tĩnh Đình Công!" Thạch Sùng Hải nhìn thấy Ban Hoài, còn chưa nói hai câu, đã đỏ vành mắt trước, xá dài đến cùng với Ban Hoài: "Tại hạ dạy nữ không nghiêm, thật sự là hổ thẹn, hổ thẹn, tại hạ không mặt mũi nào gặp ngươi."

Ánh mắt Ban Hoài đảo qua tân khách bốn phía xem náo nhiệt, tránh đi lễ của Thạch Sùng Hải, không để ý lắm nói: "Không sao, không phải ngươi đã gặp được sao? Dù nữ nhi này của ngươi không dạy tốt, Nhưng may mắn vận khí ta tốt, bảo vệ được mạng."

Nói xong câu đó, ông thở hồng hộc ngồi xuống ghế bên cạnh, có chút xấu hổ nói: "Để các vị chê cười, lá gan ta có chút nhỏ, chuyện lần này dọa ta bệnh một trận. Hôm nay vốn không muốn ra ngoài, nhưng nghĩ đến nếu hôm nay ta không đến, Thạch Tướng gia sẽ nghĩ nhiều, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tới. Vả lại tinh thần ta quả thực không tốt lắm, nếu có chỗ nào thất lễ, mong chư vị thứ lỗi nhiều hơn."

Đám người nghe vậy nhao nhao quan tâm tới tình trạng cơ thể Ban Hoài, một đống người lao nhao, vô cùng náo nhiệt.

Thạch Sùng Hải ở bên cạnh cũng cười theo, nói tạ lỗi, nhưng rất nhiều người vội vàng nịnh nọt Ban Hoài, không ai để ý ông ta làm gì.

Ban Họa không có tâm tư xem nháo kịch này, quay đầu lại đối mặt với hai con ngươi của Thạch Tấn. Tầm mắt hai người giao nhau trong không

https://thuviensach.vn

trung, Ban Họa trầm mặc không nói gì. Thạch Tấn do dự một chút, đi đến đứng vững nơi cách Ban Họa hai bước: " Gần đây Quận Chúa ổn chứ?"

"Gia phụ bị bệnh, ta thân là nữ nhi, sao có thể tốt được. " Giọng điệu Ban Họa có chút nhàn nhạt: "Thạch đại nhân có việc gì sao?"

Thạch Tấn vái chào nàng, trầm mặc không nói gì.

Ban Họa quay đầu nhìn phụ thân ngồi giữa đám khách quý:"Thạch đại nhân, Thạch cô nương sao rồi?"

"Xá muội phạm phải tội lớn ngập trời, bị Đại Lý Tự phán phục dịch mười lăm năm." Thạch Tấn trầm mặc xuống, giữa hắn và Ban Hoạ, không lời nào để nói.

" Phục dịch ở đâu?"

Một lát sau, Thạch Tấn nghe được Ban Họa hỏi như vậy. Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, thấy trên mặt Ban Họa không có bao nhiêu tức giận, liền nói: " Tây Châu."

"Tây Châu xa xôi nghèo nàn, gió cát lớn, lệnh muội sao chịu được khí hậu nơi đó?" Mí mắt Ban Họarủ xuống, giọng điệu mềm thêm vài phần: "Sao không đổi nơi khác có khí hậu tốt hơn?"

"Phạm sai lầm nên bị phạt, Thạch gia cũng không dám có lời oán giận." Thạch Tấn gục đầu xuống, không nhìn mắt Ban Họa.

"Đương nhiên các ngươi không có gì để oán." Ban Họa có chút ngán ngẩm với người Thạch gia,mặc dù nàng có oán với Thạch Phi Tiên, nhưng nếu như Thạch Phi Tiên thật sự không liên quan đến việc phụ thân bị tập kích, nàng sẽ không hận đối phương đến có ý nghĩ muốn họ chết đi.

https://thuviensach.vn

Ngược lại người Thạch gia xua đuổi ý nghĩ còn nhanh hơn nàng, nếu như nàng nói nhảm thêm nữa, ngược lại khiến người ta ghét thôi.

Thạch Sùng Hải kính trà xin lỗi với Ban Hoài, Ban Hoài biểu lộ bình tĩnh uống xong. Lúc yến hội sắp chính thức bắt đầu, bỗng nhiên sắc mặt Ban Hoài trắng bệch, hôn mê. Dọa mọi người vội vàng mời đại phu đến, mới biết được thân thể của ông còn rất suy yếu, không thể quá mức mệt nhọc.

Thế là bữa tiệc này chưa ăn, mọi người đã đưa Ban Hoài về nhà, ra khỏi cửa lớn Ban gia, Ban Hoài có nhận Thạch Sùng Hải xin lỗi hay là không nhận?

Mặc kệ có nhận hay không, việc này cứ hạ màn như thế. Mặt ngoài nhìn, Thạch Sùng Hải và Nghiêm Huy vẫn như cũ là Tướng gia, địa vị không bị ảnh hưởng. Nhưng trên thực tế người hai nhà không còn vinh quang như ngày xưa, không chỉ không còn nở mày nở mặt, còn phải trải qua thời gian như giẫm trên băng mỏng.

Từ nay về sau, trong triều không còn Thạch đảng Nghiêm đảng nói chuyện. Nhưng dưới mặt bình tĩnh này, hình như ẩn giấu sóng ngầm, chỉ còn chờ ai làm lộ nó, sẽ nghiêng trời lệch đất, thiên địa biến sắc.

Ngày thứ ba sau khi Thạch Sùng Hải nói xin lỗi Ban Hoài, Thạch Phi Tiên đeo xiềng xích, đầu kẹp, cùng một nhóm nữ phạm bị đày đến Tây Châu, ngồi vào trong xe gỗ.

Trong xe gỗ chật hẹp cũ nát tràn đầy mùi vị khác thường, mấy nữ nhân cùng xe nhìn nàng ta, thực sự nghĩ mãi mà không rõ, một nữ nhi nũng nịu như thế, đến tột cùng phạm vào tội bao lớn, mới có thể bị đày đi đến vùng đất nghèo nàn như Tây Châu kia?

Trong xe ngựa,nữ nhân nhiều tuổi nhất nhìn qua gần bốn mươi tuổi, trên thực tế mới ngoài ba mươi. Nàng ta giết trượng phu ngược đãi mình

https://thuviensach.vn

lẫn bà bà, nhưng vì lúc tuổi còn trẻ cứu được một nữ nhi quan viên, có chút nhân tình, cho nên không bị phán tội chết, mà phán quyết lưu vong.

Nàng ta nhịn không được nói với Thạch Phi Tiên: "Cô nương, ngươi phạm vào chuyện gì thế?"

"Ta?" Thạch Phi Tiên sững sờ mà nhìn khuôn mặt nữ nhân tang thương trước mắt này, nửa ngày sau mới nó: "Đầu thai sai, làm sai chuyện."

Xe gỗ rất vững chắc, chỉ để mấy cái lỗ nho nhỏ cung cấp không khí cho người trong xe, nàng ta nghe âm thanh ồn ào náo nhiệt bên ngoài, nhịn không được hoảng hốt, đây là lần cuối cùng đời này nàng ta nghe tiếng Kinh Thành phồn hoa.

Tây Châu, bão cát lớn, nước mưa ít, ánh mắt trời thiêu đốt đủnướng cháy làn da nàng ta, nàng ta không biết mình có thể chịu đựng hay không.

Xe gỗ ra khỏi thành, hai bên đường có người nhà phạm nhân đến đưa y phục, có người khóc, có người dập đầu, nhưng vì nha dịch áp giải phạm nhân thu bạc của những người này, với loại tình cảnh này liền mở một mắt nhắm một mắt.

Mấy nữ phạm trên xe, ngoại trừ Thạch Phi Tiên, tất cả mọi người được thân nhân chuẩn bị đồ, cả nữ nhân hỏi nàng ta khi nãy.

Nàng ta xoay người ngồi trng góc nhỏ hẹp của xe gỗ, nhìn cảnhsinh ly tử biệt ngoài xe, sắc mặt chết lặng vô cùng.

"Thạch cô nương." Một hộ vệ cưỡi ngựa từ trong thành đuổi tới, trong tay hắn còn mang theo một bao phục không nhỏ.

Hai mắt Thạch Phi Tiên sáng lên, nhưng khi nhìn rõ tướng mạo hộ vệ, ánh sáng trong mắt nàng ta biến mất. Người này nàng ta chưa từng thấy qua, chắc chắn không phải người của Thạch gia.

https://thuviensach.vn

" Gia chủ ta nói, núi cao đường xa, cách xa thiên nhai, ân oán ngày xưa xóa bỏ, hãy trân trọng." Hộ vệ nhét bao phục vào trong tay Thạch Phi Tiên, giọng thẳng thắng: " Bao phục này mong cô nương nhận lấy."

"Chờ một chút. " Thạch Phi Tiên nắm một góc bao phục, nhìn về phía hộ vệ tướng mạo bình thường: " Gia chủ ngươi là ai?"

Hộ vệ thi lễ: "Xin thứ cho tại hạ không thể trả lời vấn đề này của ngươi, cáo từ!"

Thạch Phi Tiên nắm bao phục to lớn, nhìn bóng lưng hộ vệ cưỡi ngựa rời đi xuất thần. Rất nhanh các nữ phạm khác cũng bị nhốt về trong xe gỗ, các nàng bắt đầu lật xem bao phục người nhà chuẩn bị, nóng lòng biết bên trong có thứ gì, chỉ có Thạch Phi Tiên nắm bao phục không hề động.

Nàng ta không biết bên trong chứa gì, cũng không có hứng thú biết, có lẽ là đồ đạc nguyền rủa nàng ta, cho dù là chuột chết, con gián cũng có khả năng.

Nàng ta luôn biết, có một số tiểu thư trong Kinh Thành âm thầm ghen ghét nàng ta, nhưng nàng ta càng rõ ràng hơn, bởi vì quan hệ của cha vàtỷ tỷ, những người này coi như ghen ghét, cũng không dám biểu hiện chút nào trước mặt mình, thậm chí phí hết tâm tư nịnh nọt nàng ta.

Mà những nam nhân được gọi là ái mộ, đã sớm lẫn rất xa. Ngay cả người nhà nàng ta cũng không muốn dính vào nàng ta, càng đừng đề cập tới những nam nhân này.

"Khuê nữ, chất vải bao phục của ngươi thật tốt. " Một nữ phạm nói: " Dùng nhiều năm cũng không hư đấy."

Dưới ánh mắt chờ mong của những người này, Thạch Phi Tiên cắn răng, bắt đầu đưa tay mở bao phục.

https://thuviensach.vn

Nàng ta muốn biết, đến tột cùng là người nào từng có ân oán với mình, dám ở trước mắt tặng đồ cho nàng ta. Ngay cả Thạch gia còn không dám làm, nàng ta lấy đâu ra lá gan lớn như thế.

Bao phục mở ra, bên trong không có chết chuột, cũng không có mấy thứ bẩn thỉu, chỉ có một túi nước, mấy bộ y phục không thấy được bốn mùa, một bao lương khô, còn có một cái ví nhỏ, nàng ta đưa tay nhéo nhéo, bên trong còn cótiền đồng và bạc vụn.

Nữ tù trong xe hâm mộ nhìn bao phục trong tay Thạch Phi Tiên, đồ vật trong này chuẩn bị thật đầy đủ, chất vải y phục không nói, thậm chí ngay cả y phục thiếp thân nữ nhân, còn có vật mỗi tháng cần, đều chuẩn bị đầy đủ, có thể thấy được tâm tư người chuẩn bị bao phục bỏ ra.

Thiên nhai cách xa nhau, từ đây ân oán xóa bỏ.

Những người chân chính có ân oán với nàng ta, mấy ai có can đảm như vậy, sắp xếp hộ vệ đưa những vật này đến?

Ngày xưa nàng ta vốn không nhìn đồ, giờ phút này lại thành thứ duy nhất nàng ta có thể có. Người nhà của nàng ta, bằng hữu của nàng ta, nam nhân ái mộ nàng ta, đều tránh nàng ta như rắn rết, chỉ có người này, lại làm chuyện người khác không dám làm.

Một lát sau, trước mắt nàng ta mơ hồ một mảnh, nước mắt theo gương mặt lướt qua, rơi trên bao phục.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Edit: Đào Sindy

"Giá! Giá!"

Tuấn mã chạy như bay trên đường cái, người bên đường nhao nhao né tránh, trong lòng suy nghĩ, đây là vị quý nhân nào tâm tình không tốt, phóng ngựa như bay.

Nhưng những người này có tiền, coi như phóng ngựa ở phố xá sầm uất bị phạt một trăm lượng bạc, bọn họ cũng đồng ý. Thế giới của người có tiền, bách tính bình thường như họ không hiểu.

Thạch Tấn cưỡi ngựa ra khỏi thành, tìm bốn phía một lần, không nhìn thấy bóng dáng muội muội. Hắn quay đầu tìm vệ binh cửa thành: "Hôm nay nữ phạm sung quân đến Tây Châu có ra khỏi thành không?"

Bị tra hỏi là hộ vệ mới nhậm chức, hắn ta thấy người hỏi mặc áo gấm, khí thế bức người, không dám giấu diếm, vội mở miệng nói: "Hai canh giờ trước, đã ra khỏi thành rồi."

"Hai canh giờ trước?" Thạch Tấn bắt lấy vạt áo hộ vệ: "Không phải nói trưa mới áp giải phạm nhân ra khỏi thành sao?"

"Công, công tử, tại hạ không nghe nói như vậy." Hộ vệ thấy vị công tử này bộ dạng điên cuồng, không dám chọc hắn thêm tức giận, thận trọng

https://thuviensach.vn

nói: "Tại hạ nhận được văn thư của quan trên, nói đúng giờ Thìn có một nhóm nữ tù bị đày đến Tây Châu."

"Giờ Thìn..." Thạch Tấn kinh ngạc buông hộ vệ ra, trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác trời đất quay cuồng.

"Đại công tử!" Hộ vệ Thạch gia đuổi theo: "Tướng gia nói, xin ngài lập tức trở về."

"Cút ngay!" Thạch Tấn đá văng hộ vệ cách hắn gần nhất, mặt lạnh trừng những hộ vệ này một hồi lâu, cả người như đã mất đi tinh thần: "Tự các ngươi về đi, ta đi chung quanh một chút."

"Công tử..." Hộ vệ bị đá từ dưới đất bò dậy, vội vàng nói: " Tướng gia nói, mọi chuyện không thể xúc động, người nói hành động ảnh hưởng toàn gia tộc."

Thạch thị nhất tộc, ngoại trừ mạch bên này của Thạch Sùng Hải, còn có rất nhiều chi nhánh bám vào dưới cánh chim Thạch gia mà sống, nếu Thạch Sùng Hải rơi đài, tất cả mọi người dưới cánh chim Thạch gia cũng sẽ rơi theo.

Toàn thân Thạch Tấn run lên, hắn cười khổ một tiếng, dắt ngựa đi vào nội thành, nhìn cũng không nhìn những hộ vệ này một cái.

Từ khi sinh ra, hắn liền bị phụ mẫu tận tâm chỉ bảo, phải lấy gia tộc làm trọng. Đại tỷ gả cho Thái Tử, Nhị muội cũng bị phụ mẫu nuôi tính tình sai lệch, ngay cả hắn cũng phải làm việc nghiêm khắc dựa theo ý của phụ thân, không phải thì là bất hiếu, đem toàn bộ vinh hoa phú quý của Thạch gia ra nói đùa.

Gánh vác gia tộc này, quá mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Hắn đi đến trong đám người hối hả, nhìn người đi đường bốn phía lui tới, có loại cảm giác không thở nổi.

Ven đường có tiểu cô nương nắm tay phụ thân, sau đó chơi xấu để phụ thân ôm nàng, phụ thân nàng cúi đầu nói gì, liền ôm tiểu cô nương vào trong lòng, tiểu cô nương vui vẻ ôm cổ phụ thân, gương mặt nổi lên lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu.

Thế này... Mới xem như người nhà.

Thạch Tấn đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi phụ tử kia đi mất, hắn mới thu tầm mắt lại. Quay đầu thấy một lão thái thái lớn tuổi đang bán hoa lụa, bỗng nhiên hắn nổi lên chút thương hại, móc một nén bạc ra mua cả rổ hoa của đối phương.

"Sao hôm nay công tử chỉ có một mình?" Lão thái thái đưa rổ hoa cho hắn, nụ cười ôn hòa: "Vị hôn thê của ngươi không ở cùng ngươi sao?"

Thạch Tấn nghe vậy sửng sốt, vị lão phụ nhân này nhận lầm người rồi?

Hắn thấy lão nhân kia tóc đã hoa râm, làn da trên mặt già nua như vỏ cây, không giải thích với bà, cười nhận rổ.

"Lão bà tử ta ở chỗ này bán thật lâu hoa, không gặp mấy người tuấn tú hơn công tử. " Lão thái thái cẩn thận từng li từng tí cất bạc vào hầu bao: "Lần sau ngươi đến mua, lão bà tử liền miễn phí cho ngươi, những hoa này không đáng nhiều tiền như vậy đâu. Lần trước ngươi tặng quá nhiều tiền,lão thân trở về mua một ít đồ, bây giờ thời gian trong nhà cũng có hi vọng rồi."

"Lão thái thái, ngươi nhận lầm..."

https://thuviensach.vn

"Đang nói, người đã tới rồi. " Nụ cười trên mặt lão thái thái càng nhu hòa: "Vị hôn thê của ngươi là cô nương tốt, trên mặt có quý nhân chi tướng, các ngươi ở chung nhất định sẽ có hậu phúc đấy."

Thạch Tấn thuận theo ánh mắt lão thái thái nhìn tới.

Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, mặc trên người một bộ quần sam màu trắng, bên trên quần sam thêu hoa văn hình mây trắng thuần, tóc xắn thành búi tóc bách hợp, đẹp mà hồn nhiên.

Thạch Tấn kinh ngạc nhìn Ban Họa, trong lòng bị từng sợi từng sợi đắng chiếm hết.

Lúc Ban Họa nhìn sang bên này, hắn chật vật thu tầm mắt lại, đúng lúc hộ vệ Thạch gia đuổi theo, hắn đưa lẵng hoa cho một gã hộ vệ, quay đầu bò lên lưng ngựa. Có một số người, đã hi vọng nhìn thấy, lại sợ nhìn thấy, không bằng không thấy.

Nhưng mà không như mong muốn, lúc hắn chuẩn bị rời đi, Ban Họa đã đi tới trước mặt hắn.

"Chào cô nương. " Lão phụ nhân bán hoa móc một sợi dây đỏ từ trong ngực ra: "Đây là lão thân cầu Nguyệt lão, nếu cô nương không ghét bỏ, thì cất đi."

Tay của lão nhân rất thô ráp, lòng bàn tay có tầng vết chai thật dày, nhưng dây đỏ này rất tươi đẹp. Ban Họa không biết dây đỏ này lão thái thái để trên người bao lâu, nàng nhảy xuống lưng ngựa, nhận lấy dây đỏ, trịnh trọng nói một tiếng cám ơn với lão phụ nhân.

"Ngươi khách sáo quá, chúc ngươi và công tử tốt bụng sớm ngày thành hôn, bên nhau hạnh phúc." Thấy tiểu cô nương xinh đẹp không ghét bỏ đồ vật mình đưa, trên mặt lão phụ nhân lộ ra một nụ cười xán lạn, hài lòng rời đi.

https://thuviensach.vn

Khi nhìn Ban Họa một khắc này, Thạch Tấn liền biết vừa rồi lão phụ nhân kia nhận hắn thành Dung Quân Phách, nhưng bà nhận lầm hắn, nhưng không nhận lầm Ban Họa, có thể thấy được trong lòng bà, ấn tượng khắc sâu nhất vẫn là nữ tử trước mắt này cầm một đầu dây đỏ không đáng tiền bỏ vào trong ngực.

"Vừa rồi... Bà ấy nhận lầm người." Thạch Tấn thi lễ với Ban Hoạ: "Thật có lỗi."

"Không liên quan gì đến ngươi. " Ban Họa bò lên lưng ngựa, giọng điệu có chút nhàn nhạt: "Thạch đại nhân dẫn nhiều hộ vệra ngoài như vậy, là muốn làm gì?"

Môi Thạch Tấn giật giật, nhớ tới muội muội một mình lên đường đi Tây Châu, quay đầu mắt nhìn bao phục để trên lưng ngựa, vị đắng trong lòng càng nặng.

Ban Họa cũng nhìn thấy bao phục kia, đuôi lông mày chau lên: "Giờ Thìn đã ra khỏi thành, bây giờ ngươi chạy tới, có thể tìm được gì?"

"Phúc Nhạc Quận Chúa, xin chớ hiểu lầm, công tử nhà chúng ta không đi tìm Nhị tiểu thư." Hộ vệ sau lưng Thạch Tấn thấy Thạch Tấn không nói gì, sợ chuyện này xảy ra phiền phức, vội mở miệng giải thích.

"Ngươi là ai, gia chủ nói chuyện, có phần ngươi chen miệng vào sao?" Đôi mắt đẹp của Ban Họa quét qua, lập tức trừng tên hộ vệ kia không dám nói lời nào: "Đi đưa thứ gì thì đã sao, cho dù trước khi bị chém đầu, còn có thể ăn vài miếng cơm người nhà tặng đấy. Đường đường là Tướng phủ, cẩn thận đến nước này, thực là buồn cười."

Thạch Tấn thấy trong mắt Ban Họa mỉa mai, không tự giác mở miệng nói: "Ta tưởng buổi trưa..."

https://thuviensach.vn

Hôm qua hắn phái hộ vệ đi nghe ngóng tin tức, nói là buổi trưa mới đưa nữ phạm ra khỏi thành. Một khắc tìm không thấy bóng dáng Nhị muội, hắn biết là phụ thân lừa hắn. Bộ hạ cũ Huệ vương bị diệt khẩu kia, làm phụ thân sợ hãi, ông ta không dám lấy cả gia tộc đi cược, cho nên ngay cả tiễn đưa muội muội cũng kiêng kị.

Thế nhưng muội muội từ nhỏ đến lớn khi nào thì chịu khổ như vậy, trên người nàng ta không đem gì, sau này làm sao chịu được qua ngày?

"Thân là binh sĩ, trên tay có quyền đưa ra quyết định, mới có người để ý ngươi nói gì. " Ban Họa cười nhạt: "Thạch công tử thật sự là một nhi tử tốt."

Hộ vệ Thạch gia nghe đối thoại lại không dám nói, quay đầu thấy công tử gia không nói lời nào, chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

Bỗng nhiên, Thạch Tấn thở dài nói với Ban Họa: "Phúc Nhạc Quận Chúa nói có lý, tại hạ thụ giáo."

Đuôi lông mày Ban Họa run lên, nàng mới vừa nói gì? Nàng chỉ tùy tiện châm chọc Thạch Tấn vài câu mà thôi, hắn bị kích thích rồi?

Nhìn trộm Thạch Tấn, đối phương không giống như đang nói đùa. Đối mặt với người thật tình như thế, Ban Họa có chút không được tự nhiên, tìm cớ, liền cáo từ. Đi ra một khoảng, Ban Họa nhìn lại, Thạch Tấn hình như còn nhìn mình chằm chằm.

Nàng giật tay áo, không nhịn được nghĩ, Thạch Tấn này... Sẽ không hận nàng chứ?

"Quận Chúa. " Một tên hộ vệ của Ban Họa nhỏ giọng nói: " Người nên về dùng cơm rồi."

Ban Họa thở dài, nhìn cửa thành một cái: "Ừm."

https://thuviensach.vn

Kinh Thành thiếu đi một đệ nhất mỹ nhân như Thạch Phi Tiên, không có gì thay đổi như cũ. Nhị Hoàng Tử không có biến hóa, Tạ gia không có gì thay đổi, ngay cả Vương Tử Ngả Pha Quốc từng yêu cầu muốn cưới Thạch tiểu thư đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp, như đã quên đi chuyện này, lấy cớ hâm mộ văn hóa Đại Nghiệp như cũ, ở lại Kinh Thành Đại Nghiệp.

Với cả thiên hạ mà nói, đây chỉ là một nữ nhân mà thôi, tuy đẹp cũng chỉ là một nữ nhân đã có tội danh, bọn họ nói đến nàng ta lấy làm hổ thẹn, sao lại thừa nhận mình từng ái mộ một nữ nhân "Khẩu phật tâm xà" như thế?

Một ngày sau, nhạc phụ Hoàng Đế, sinh nhật phụ thân Hoàng Hậu Thành Quốc Công. Mặc dù trên người Ban gia còn để tang, nhưng phủ Thành Quốc Công lại biểu thị không quan tâm những tục lễ này, phát liên tục mấy thiếp mời, mong Ban gia nhất định phải đến nhà ngồi một chút.

Đối phương nhiệt tình như vậy, người Ban gia từ chối cũng không được, Ban Họa đổi váy màu trắng thêu ngân hạnh, ngân hạnh ngụ ý Cát Tường, đi tham gia thọ đản lại phù hợp, đúng lúc nhan sắc không gây chú ý, thích hợp nàng mặc trong hiếu kì.

Ngồi xe ngựa đã đến phủ Thành Quốc Công, vừa xuống xe ngựa, người phủ Thành Quốc Công liền tiến lên đón, sau đó vô cùng náo nhiệt mà nghênh đón Âm thị và Ban Họa đến hậu viện.

Mới vừa đi tới cửa thuỳ hoa, đã nghe bên trong truyền ra tiếng cười, vô cùng náo nhiệt. Người bên trong nhìn thấy mẫu tử Âm thị và Ban Họa, nhao nhao đứng dậy đón.

"Đã đến rồi, mới nãy còn nhắc tới đấy."

"Tĩnh Đình Công đã tốt hơn chưa?"

https://thuviensach.vn

"Trong nhà có đơn thuốc dưỡng thần, không bằng dựa theo đơn thuốc mà hốt, uống thử xem?"

Âm thị và những nữ quyến này thi lễ với nhau, lại đáp vấn đề của các nàng, bầu không khí hòa hợp vừa nóng náo, nhưng có thể thấy được, rất nhiều phụ nhân hữu ý vô ý lấy lòng Âm thị.

Ban Họa và bọn vãn bối ngồi cùng một chỗ, nàng là nữ hoàn khố nổi danh trong Kinh Thành, nữ tử giao hảo cùng nàng tính cách phần lớn tương đối cởi mở, cho nên mấy người bọn họ liền ngồi cùng một chỗ hàn huyên. Nói đến hứng khởi, một thiếu nữ khuôn mặt ngọt ngào đi tới, gương mặt ửng đỏ nói: " Ta có thể ngồi không?"

Chu gia tiểu thư là muội muội ruột của Chu Thường Tiêu, nàng ngẩng đầu nhìn người tới, nhẹ giọng vỗ tay nói: " Không phải ngươi là Diêu gia cô nương sao, không cần khách sáo, mau ngồi đi."

Diêu Lăng cảm kích cười một tiếng với Chu gia tiểu thư, cẩn thận từng li từng tí cọ bên người Ban Họa, ngồi xuống cạnh nàng.

Chu gia tiểu thư thấy thế, lập tức cười nói: "Nhìn đi, nhìn đi, gương mặt này của ngươi thật dụ dỗ tiểu cô nương ưa thích, ngay cả Diêu muội muội vừa hồi kinh, cũng thích nhìn chằm chằm ngươi đỏ mặt."

Ban Họa thấy Diêu gia cô nương này nhìn không quen mặt, trên mặt còn mang theo tính trẻ con, liền cầm trái cây trên mặt bàn bỏ vào tay nàng ấy: "Ngươi đừng để ý Chu tỷ tỷ, nàng thích nhất trêu đùa là tiểu cô nương đáng yêu như ngươi vậy."

Mấy người thấy thế cũng cười, tính tình Triệu gia tiểu thư tương đối điềm đạm nho nhã, lúc này cũng phải chen vào một câu: "Chu gia tỷ tỷ không nói dối, chỉ cần ngươi ra ngoài, lúc nào không phải chiêu mèo đùa chó, nhắm trúng một đám tiểu cô nương vây quanh gọi tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn?"

https://thuviensach.vn

Ban Họa sờ mặt, nhíu mày: "Trời sinh quyến rũ khó có chí tiến thủ, đây đều là mệnh."

"Để ta xem da mặt của ngươi dày bao nhiêu. " Chu gia tiểu thư nhẹ nhàng nhéo gương mặt Ban Họa, chỉ cảm thấy làn da vừa non vừa trơn, coi như nàng là nữ nhân, cũng không nhịn được suy nghĩ muốn bóp thêm hai lần: "Mặt không dày, xem ra ngươi nói lời này, là không có ý định muốn nó."

Đám người cùng nhau bật cười, Diêu Lăng len lén nhìn Ban Họa, chỉ cảm thấy vị Quận Chúa trước mắt này đẹp cực kỳ, tất cả cảnh trí vạn vật thế gian, cũng không bằng khuôn mặt tươi cười của nàng ấy.

Nếu nàng là lang quân, nàng muốn cưới nàng ấy về nhà. Mỗi ngày cho nàng ấy cuộc sống tốt nhất, thời gian tự do, để nàng ấy vĩnh viễn vui vẻ sung sướng, cho dù sau này già rồi, cũng biến thành lão nhân xinh đẹp nhất.

Ban Họa chú ý tới Diêu gia cô nương bên người luôn lén nhìn mình, nhịn không được cười nói: "Diêu cô nương, ngươi đang nhìn gì?"

"Ta..." Diêu Lăng xoắn khăn trong tay: "Ta thấy ngươi xinh đẹp."

Ban Họa nghe vậy cười ra tiếng: "Lời này thật dễ nghe."

"Hả?" Diêu Lăng nghi ngờ há to mồm, lúc này không nên khiêm tốn hay thẹn thùng sao?

" Theo như ngươi nói, người nọ không biết xấu hổ, ngươi hết lần này tới lần khác còn khen nàng. " Chu gia tiểu thư vẫy tay với Diêu Lăng: "Đến đây, ngươi vẫn nên cách xa nàng ấy một chút, miễn bị làm hư."

"Quận Chúa rất tốt. " Diêu Lăng suy nghĩ, lại bổ sung một câu: "Sẽ không làm hư."

https://thuviensach.vn

Ban Họa thấy mấy người đồng bạn lại muốn cười, nhân tiện nói: "Được rồi, các ngươi đừng trêu ghẹo tiểu cô nương, da mặt ta dày, các ngươi hãy cười ta đi."

Diêu Lăng vốn còn có chút tiếc nuối nghe nói như thế, trong lòng hơi động, nhịn không được nhìn Ban Họa thêm vài lần, chỉ cảm thấy Phúc Nhạc Quận Chúa cực kỳ dịu dàng. Sau đó nàng phát hiện, khi Phúc Nhạc Quận Chúa nói lời này, các vị tiểu thư thật sự không lấy nàng trêu ghẹo, chỉ nói chuyện trời đất, thỉnh thoảng dẫn nàng vào. Cùng những người này ngồi một chỗ, không bao lâu cảm giáckhông được tự nhiên trên người nàng liền tan thành mây khói.

Thì ra Kinh Thành có nhiều chỗ thú vị như vậy, thì ra công tử nhà kia nhìn như văn nhã vậy mà hỏng như thế. Càng nghe càng thú vị, đột nhiên Diêu Lăng cảm giác được, những ngày sau khi hồi kinh trôi qua thực sự không thú vị, nào giống những quý nữ này rất nhiều màu nhiều sắc.

" Trước kia ngươi ở Tiết Châu à?" Ban Họa chợt nhớ tới mình và Dung Hà đi một tiệm mì nếm nước lèo, lão bản kia hình như là người Tiết Châu: "Nơi đó thế nào?"

"Trước kia ta nghe người ta nói một số không tốt lắm, nhưng từ mấy năm trước đổi một Thứ Sử rồi, bách tính Tiết Châu sống tốt hơn rất nhiều. " Diêu Lăng nói: " Ta theo người đi bái phỏng Thứ Sử phu nhân, là một nữ tử vô cùng dịu dàng."

" Thứ Sứ Tiết Châu?" Chu gia tiểu thư quay đầu nhìn Triệu gia tiểu thư: " Thứ Sứ Tiết Châu không phải huynh trưởng của ngươi à?"

Nụ cười trên mặt Triệu gia tiểu thư xán lạn thêm vài phần: "Diêu tiểu thư, không biết ca ca ta và tẩu tử ở Tiết Châu quen chưa, mập hay ốm? Cháu của ta có khỏe không?"

https://thuviensach.vn

Diêu Lăng còn chưa biết rõ quan hệ nhân tình trong Kinh Thành, cho nên không biết Thứ Sử Tiết Châu lại là huynh trưởng vị Triệu gia cô nương này, nàng sửng sốt một chút sau đó nói: "Số lần ta đi phủ Thứ Sử không nhiều, nhưng chưa từng nghe thấy thân thể Triệu Thứ Sử không tốt, tiểu lang quân nhà Triệu Thứ Sử mặc dù chỉ có hai ba tuổi, nhưng rất linh động đáng yêu, trước khi ta hồi kinh tiểu công tử đã nói chuyện rất lưu loát."

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. " Nụ cười trên mặt Triệu gia tiểu thư càng đậm, lôi kéo Diêu Lănghỏi không ít phong tục Tiết Châu.

Đã có nhạc đệm này, Diêu Lăng tính là chân chính sáp nhập vào tiểu đoàn thể, thọ yến còn chưa bắt đầu, đã có không ít người xưng nàng là Diêu muội muội, mà không phải gọi Diêu tiểu thư hay Diêu cô nương rồi.

"Họa Họa. " Chu gia tiểu thư đưa Ban Họa đến trong góc, nhỏ giọng nói với nàng: " Thạch gia bên kia, ngươi cẩn thận chút."

Ban Họa nhẹ gật đầu.

Chu gia và Ban gia quan hệ không tệ, nhưng quan hệ Thạch gia mặc dù không tính là tốt bao nhiêu, cũng không tính quá kém, cho nên hai nhà nếu có mâu thuẫn, Chu gia cũng không tiện nhúng tay quá nhiều. Lần này Thạch gia ăn thiệt thòi lớn như vậy, hơn nữa còn mất mặt mũi ngay trước mặt rất nhiều người, nàng lo lắng sau này Thạch gia sẽ trả thù.

"Ngươi người này cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình hơi thẳng. " Chu gia tiểu thư quan sát bốn phía: "Diêu Lăng cô nương này mặc dù nhìn không tệ, nhưng sau khi nàng hồi kinh, vẫn luôn theo mấy người Thạch Phi Tiên cùng nhau chơi đùa. Hiện tại Thạch Phi Tiên xảy ra chuyện, kia là Thất Tiên Nữ rừng trúc, bảy tài nữ các loại, cũng giải tán tất cả. Nhưng nên có lòng phòng bị, ngươi..."

"Chu tỷ tỷ, ta biết ngươi tốt với ta. " Ban Họa nhéo nhéo tay Chu gia tiểu thư: "Ta sẽ không nghĩ nhiều."

https://thuviensach.vn

"Ai quản ngươi nghĩ nhiều hay không. " Chu Văn Bích nhẹ hừ một tiếng, đưa tay giúp Ban Họa cài lại trâm bạc trên tóc mai: "Ngươi làm ta bớt lo hơn, ta có thể hài lòng."

Ban Họa nịnh nọt cười một tiếng với Chu Văn Bích, quay đầu nghe tiếng ồn ào bên ngoài, hình như là nhân vật quan trọng nào đến. Hai người xem xét, thì ra là Nhị Hoàng Tử và Nhị Hoàng Tử Phi, bộ dáng hai người này dắt tay đi tới, ngược lại không giống lời đồn tình cảm không tốt bên ngoài.

Nhị Hoàng Tử vào cửa, liền làm đại lễ cho ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu, làm đủ tư thế hiếu thuận.

Nếu không phải bên ngoài nghe đồn liên quan tới hắn lộn xộn quá nhiều, dù ai cũng không dám tin tưởng, người này lại là tên khốn kiếp. Mặc kệ nhân phẩm hắn ta thế nào, da dẻ cũng không tệ lắm, nếu như hắn takhông phải Hoàng Tử, dựa vào gương mặt này, đủ làm tiểu bạch kiểm của quý nữ, cũng đủ miễn cưỡng.

Hành xong lễ, Tưởng Lạc ra bên ngoài ngồi cùng nhóm nam khách, nào biết được hắn ta vừa quay đầu lại liền thấy Ban Họa đứng trong đám người.

Hắn ta đi về phía trước mấy bước, đến trước mặt Ban Họa, giọng điệu có chút trào phúng: " Không phải trong nhà ngươi giữ đạo hiếu sao, chạy tới nơi này tham gia náo nhiệt làm gì?"

Ban Họa hận không thể ở trong lòng lật một cái liếc mắt: "Đến chúc thọ Thành Quốc Công, là vinh hạnh của tiểu nữ tử."

"Hờ, giả vờ giả vịt." Nhị Hoàng Tử ý vị không rõ mà cười một tiếng, quay người sải bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chu Văn Bích nhỏ giọng nói với Ban Họa: "Nhị Hoàng Tử có ý kiến rất lớn với ngươi?"

Ban Họa nhíu mày: "Trong đầu có bệnh, ta tha thứ cho hắn."

Nhị Hoàng Tử rời đi không đầy một lát, Thái Tử đã đến. Nhưng khác biệt với Nhị Hoàng Tử chính là, hắn đơn độc tới, không mang nữ quyến theo.

So sánh với Nhị Hoàng Tử nhanh nhẹn, Thái Tử càng thêm văn nhã, cũng càng trầm ổn hơn, với Ban Họa xem ra, một nhà Thành Quốc Công hình như cũng càng thêm ưa thích Thái Tử, hoặc nói bọn họ càng thưởng thức ngoại tôn như vậy.

Hàn huyên qua đi, phu nhân Thành Quốc Công thuận miệng hỏi: "Thái Tử Phi đâu?"

Thái Tử nói: " Thân thể Thái Tử Phi khó chịu, ta để nàng ở trong cung nghỉ ngơi, nhưng nàng cũng vì nhị lão tự mình chuẩn bị lễ vật, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu nhìn thấy, không nên ghét bỏ."

" Thân phận Thái Tử Phi quý giá, sao có thể để nàng tự mình làm lễ vật. " Phu nhân Thành Quốc Công cười trừng Thái Tử: "Ngươi thật không biết chăm sóc."

"Không phải ta không quan tâm, là Thái Tử Phi nhớ nhị lão, ta cản cũng không được. " Tốc độ Thái Tử nói chuyện rất chậm, cũng rất dịu dàng, một nam nhân như vậy, rất dễ được trưởng bối ưa thích.

Ban Họa nhìn một màn trước mắt này, cảm thấy, nếu nàng là trưởng bối, đại khái cũng thích tôn tử như Thái Tử.

Chỉ tiếc nàng không nuôi được một tôn tử lớn như vậy. Mà lại không biết có phải là nàng nghĩ quá nhiều, giữa Thái Tử và Thái Tử Phi có khả

https://thuviensach.vn

năng xảy ra vấn đề, nếu không dưới trường hợp này, Thái Tử không thể không dẫn Thái Tử Phi theo.

Về phần Thái Tử Phi đến tột cùng có bệnh hay không, cũng chỉ có trong lòng Thái Tử biết.

"Quốc Công Gia, phu nhân, Thành An Bá đến."

"Mau mau cho mời!" Mọi người đều biết, Thành Quốc Công vô cùng thích Thành An Bá, thái độ đối đãi Thành An Bá, như tôn tử ruột của mình. Bây giờ nghe Thành An Bá tới, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn.

Già nhỏ, già nhỏ, người lớn tuổi, làm việc khó tránh bắt đầu tùy hứng.

Dung Hà mặc quan phục trên người còn chưa kịp thay ra, giống như vội vàng chạy đến, y vào cửa rồi liền hành đại lễ với Thành Quốc Công: "Vãn bối tới chậm, mong Thành Quốc Công thứ tội."

"Mau dậy đi, mau dậy đi. " Thành Quốc Công cười ha hả để y đứng dậy: " Bây giờ ngươi là Lại bộ Thượng thư, bận bịu là bình thường, nếu không bận bịu ta mới mất hứng đó."

Nói xong lời này, ông lại nhìn Dung Hà nói: "Gầy, gầy. Ngày thường bận rộn, ăn cơm phải thật ngon, đợi sau này ngươi thành thân rồi, không thể giống như bây giờ."

Dung Hà nghiêng đầu nhìn về phía Ban Họa trong đám người, cười đáp: "Vâng, vãn bối nhớ kỹ."

Thành Quốc Công thấy Dung Hà nghe lời như thế rất hài lòng, quay đầu lại nói: "Đúng rồi, ta nhớ trước đó vài ngày ngươi đã đính hôn, là cô nương nhà nào?"

https://thuviensach.vn

"Hồi Quốc Công Gia, là nữ nhi Tĩnh Đình Công, Phúc Nhạc Quận Chúa." Lúc Dung Hà nhắc đến danh hào của Ban Hoạ, độ cong trên miệng nhếch lên nhịn không được lớn thêm.

"Phúc Nhạc Quận Chúa?" Mặc dù Thành Quốc Công già đến có chút hồ đồ, nhưng vẫn còn chút ấn tượng với Ban Hoạ, ông suy nghĩ kỹ hồi lâu, gật đầu tán thưởng nói: " Cái này hay, cái này hay. Tổ mẫu nàng chính là đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp, đứa nhỏ này lớn lên hiểu chuyện vô cùng, ngươi có thể lấy được nàng là phúc khí của ngươi."

Đúng vậy, trong lòng Thành Quốc Công đời này, đệ nhất mỹ nhân Đại Nghiệp vẫn như cũ là Đức Ninh Trưởng Công Chúa, bọn tiểu bối này đều là mầm đậu đỏ chưa mọc tốt.

"Đệ nhất mỹ nhân" trong miệng thế hệ trẻ xưa nay ông không thừa nhận.

"Vâng, có thể cùng Phúc Nhạc Quận Chúa đính hôn, thật là phúc khí của vãn bối." Dung Hà cười đáp, y quay đầu nhìn Ban Họa, Ban Họa đáp lại y một cái mặt quỷ.

"Vậy lúc nào thì ngươi thành thân?" Thành Quốc Công nói: " Trước đó vài ngày ta và Trưởng Công Chúa nói xong rồi, dẫn phu nhân cùng nhau uống rượu mừng tôn tử tôn nữ của bà ấy, động tác ngươi nhanh chút, đừng để ta chờ quá lâu."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Edit: Đào Sindy

Bầu không khí trong phòng giống như nước sôi đổ vào khối băng, lạnh nóng chạm vào nhau, sinh ra chút quái dị.

"Tổ phụ. " Tôn nữ Thành Quốc Công cười giải thích nói: " Hôm nay nhiều khách như vậy, ngài vẻn vẹn chỉ cố hỏi Thành An Bá là thế nào, quên những người khác như chúng ta đi, ta sẽ ghen đấy."

Khi Trưởng Công Chúa qua đời, tổ phụ và tổ mẫu khổ sở hồi lâu. Nhưng không đến mấy ngày, tổ phụ như đã quên chuyện Trưởng Công Chúa gặp chuyện, thỉnh thoảng nhắc lại một số chuyện xưa. Người nhà không dám kích thích ông, chỉ có thể thuận theo lời ông nói. Hiện tại ngay trước mặt người Ban gia, tổ phụ lại nhắc chuyện này, thật có chút nhói lòng mà.

Bọn hậu bối phủ Thành Quốc Công lộ ra ý cười áy náy với Âm thị và Ban Họa, thân là vãn bối khó xử bọn họ như thế, nhưng mong Ban gia sẽ không cho là bọn họ có ý mạo phạm.

"Ngươi đứa nhỏ này. " Người lớn tuổi, liền ưa thích hậu bối nũng nịu trước mặt ông, ông vui tươi hớn hở lắc đầu: "Khi nào ngươi thành thân, ta rất quan tâm."

https://thuviensach.vn

Dung Hà quay đầu nhìn về phía Ban Họa, thấy sắc mặt nàng có chút không tốt, không muốn Thành Quốc Công hỏi tiếp, nhân tiện nói: "Đầu xuân năm sau vãn bối sẽ thành thân, đến lúc đó lão nhân gia ngài nhất định phải tới."

"Năm nay không phải rất tốt, tại sao còn phải đợi đến sang năm?" Thành Quốc Công bất mãn: "Các ngươi những người tuổi trẻ này, đối với chuyện của chính mình thật sự càng ngày càng không chú ý rồi. Khi ta lớn như ngươi đã sớm thành gia, lão đại có thể chạy có thể nhảy rồi."

Dung Hà kiên nhẫn giải thích nói: "Trước đó vài ngày vãn bối mời người Khâm Thiên Giám tính qua, người Khâm Thiên Giám nói, vãn bối và Quận Chúa tốt nhất qua sang năm thành hôn."

Trên thực tế, Trưởng Công Chúa qua đời, thân là tôn nữ Ban Họa phải giữ đạo hiếu một năm, mặc kệ năm nay có ngày lành hay không, cũng không thể thành hôn cùng người khác. Nhưng Dung Hà không nhắc chuyện này, y lo lắng Thành Quốc Công không tiếp thụ được tin dữ Trưởng Công Chúa đã qua đời.

Lời giải thích này để Thành Quốc Công rất hưởng thụ, ông liên tục gật đầu, đã quên vừa rồi người thúc cưới chính là mình: "Lời này rất đúng, hôn nhân đại sự không thể đùa giỡn, coi trọng thời gian mới được. Lúc ta và bà nhà ta thành hôn, cũng cố ý mời người Khâm Thiên Giám đến tính thời gian, ngươi thấy tình cảm bọn ta tốt bao nhiêu."

Dung Hà nhìn hai lão nhân đầu bạc trắng bên trên, làm một đại lễ.

Rời khỏi nội viện, Dung Hà dừng bước nhìn trong đám nữ quyến một cái, Ban Họa đứng chung một chỗ với đám chi nữ Thượng thư, cử chỉ giữa hai người nhìn rất thân mật. Chu Bỉnh An ở trên triều rất có uy vọng, hết lần này tới lần khác trong hai tử một nữ, chỉ có đại nhi tử thành thục ổn trọng, còn dư lại một đôi nhi nữ tính tình đều hoàn khố ham chơi.

https://thuviensach.vn

Lúc trước Nghiêm gia muốn kết thân cùng Ban gia, giúp đỡ mở miệng chính là phu nhân Chu Bỉnh An, có thể thấy được quan hệ giữa Chu gia và Ban gia không tệ.

Hơn hai mươi năm trước Chu Bỉnh An là Bảng Nhãn khoa cử, chỗ thú vị ở đây là, tổ tiên Chu gia xuất thân nhà võ, hậu nhân Chu gia mặc dù có tâm từ võ chuyển văn, nhưng tử tôn hậu bối đều không phải loại ham học, đến đời Chu Bỉnh An, mới chân chính thi đậu công danh.

Chu gia thành công chuyển thành văn thần, Ban gia thành công... Lưu lạc thành hoàn khố, đây quả thực là hướng lên tích cực và tự mình đắm chìm trong truỵ lạc so với tổ tiên. Nhưng mà tương đối thần kỳ là, quan hệ giữa Chu gia và Ban gia vẫn rất tốt. Đáng lưu ý chính là hai nhà quan hệ mặc dù tốt, nhưng người hai nhà chưa bao giờ liên hôn. Việc này để mọi người lĩnh hội được đạo lý, muốn quan hệ hữu nghị giữa người hai nhà trường tồn, thì không cần biến thành thân gia.

Vừa ra nội viện, Dung Hà liền thấy Ban Hằng, Chu Thường Tiêu và mấy công tử áo gấm tụ tập khác tại một khối, bầu không khí vừa hòa hợp vừa nóng náo, nhưng bộ dáng cà lơ phất phơ kia, để người ta có thể nhìn ra, đây là mấy tên hoàn khố.

Chu Thường Tiêu lấy cùi chỏ đụng Ban Hằng: "Ban huynh, tỷ phu tương lai ngươi đến kìa."

Ban Hằng quay đầu nhìn lại, quả nhiên gặp Dung Hà đi qua Nguyệt lượng môn đi đến bên này, hắn phất tay, chào hỏi y tới ngồi. Nhưng tay vừa vươn ra vẫy hai lần, liền bị Chu Thường Tiêu bên cạnh nắm tay kéo xuống: "Chúng ta không nói thơ luận vẽ, ngươi gọi người ta tới đây làm gì?"

Huống chi, Dung Hà là người có văn hóa, đứng chung chỗ với bọn họ, có thể chịu được phong cách hành sự của bọn họ sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng lời này hắn không dám nói với Ban Hằng, nói ra lại ngại là nói châm ngòi ly gián.

"Ban đệ." Dung Hà đi trước mặt đến Ban Hằng, cùng chư vị hoàn khố chào lẫn nhau, trên mặt không mất tự nhiên chút nào. Không giống quý công tử khác có thực chức hay là tự xưng có tài hoa, lúc bọn họ đối mặt với y, luôn có loại cảm giác ưu việt không hiểu thấu.

Dung Hà nói chuyện với họ một hồi lâu, mới bị một đồng liêu Lại bộ gọi đi. Chờ sau khi y rời đi, đám công tử bột nhao nhao hâm mộ nhìn Ban Hằng: "Ban huynh, tỷ phu tương lai của ngươi rất không tệ nha."

Ban Hằng tự tin: "Đúng thế, nếu không nhà chúng ta sẽ đáp ứng hắn cầu thân chắc?"

"Ban huynh. " Một vị hoàn khố cách Ban Hằng gần nhất nắm tay khoác lên vai Ban Hằng, thở dài một tiếng: "Đáng tiếc tỷ ngươi là một đại mỹ nhân, lại sắp gả cho nam nhân khác."

Đối với rất nhiều hoàn khố mà nói, Ban Họa trong lòng bọn họ, chính là đại mỹ nhân cực phẩm, không bận rộn nhìn vài lần, ở trước mặt nàng hiến một chút ân cần, cũng có thể làm cho tâm tình bọn họ tốt cả ngày. Không phải nói bọn họ thích Ban Họa, mà là lòng thích cái đẹp mọi người đều có, ở cùng một chỗ với mỹ nhân tâm tình tất nhiên sẽ rất tốt.

Đây cũng là nguyên nhân nhóm nữ nhi Kinh Thành thích ném hoa ném trái cây cho mỹ nam tử, dù sao nhìn một chút cũng không trái với luật pháp Đại Nghiệp.

"Không sao, ngươi bắt tỷ ta thành câu chuyện gì. " Ban Hằng cầm ly rượu nhét vào trong tay người này: "Uống rượu của ngươi đi."

Hoàn khố bị nhét rượu cũng không tức giận, bưng lấy ly rượu liền uống, nhưng không nhắc lại chuyện về Ban Họa.

https://thuviensach.vn

Nhị Hoàng Tử và Thái Tử là người có thân phận cao nhất, hai người một trái một phải ngồi cùng bàn trên hai tôn vị. Nhị Hoàng Tử cười nhíu mày: "Nghe nói Thái Tử Phi bị bệnh, Thái Tử phải chú ý nhiều hơn, nữ nhân sinh bệnh rất phiền toái."

Thái Tử nghe vậy liền cười nói: "Đa tạ nhị đệ nhắc nhở, ta nhất định cẩn thận một chút."

"Ô. " Nhị Hoàng Tử cười khinh một tiếng: "Thái Tử quả nhiên trạch tâm nhân hậu."

Thái Tử biết tính cách nhị đệ từ trước đến nay càng phản ứng càng mạnh hơn, cho nên chỉ cười không nói gì.

Thấy Thái Tử không nói chuyện với mình, Tưởng Lạc lập tức có chút khó chịu, quay đầu nhìn thấy Dung Hà tới, liền lạnh giọng nói: " Ngươi thưởng thức vị Thành An Bá đang đến kia, cũng không biết hắn bận bịu gì, tới còn muộn hơn chúng ta."

"Nhị đệ. " Thái Tử thấy thái độ Tưởng Lạc đối với mệnh quan triều đình ác liệt như vậy, nhíu mày nói: " Thành An Bá đến muộn, nhất định là có chuyện chậm trễ. Bây giờ hắn là Lại bộ Thượng thư, chuyện cần quan tâm không ít, làm sao có thể có nhiều thời gian ở không như vậy."

" Lời này Thái Tử nói thần đệ quá nhàn rồi?" Tưởng Lạc cười lạnh: "Ta không tốt số giống đại ca, có thể sớm đầu thai mấy năm, chuyện lục bộ đều có thể nhúng tay."

Sau khi Thái Tử mười lăm tuổi, thìbắt đầu hành tẩu lục bộ, quen thuộc quá trình lục bộ làm việc, hiện tại mặc dù Nhị Hoàng Tử đã thành hôn, lại còn không có một công trạng nào, cũng không có một tước vị nào, bình thường người khác gọi hắn ta mở miệng một tiếng điện hạ, dẫn đến tâm tình bất mãn của hắn ta đối với Thái Tử càng ngày càng nặng.

https://thuviensach.vn

Vốn Hoàng Đế bất công, nhưng Nhị Hoàng Tử không dám hận Hoàng Đế, thế là liền đem tất cả oán khí chuyển đến trên người Thái Tử. Bởi vì tính cách Thái Tử ôn hòa, lại không thích so đo với hắn ta, hắn ta lại càng phát giác Thái Tử giả vờ giả vịt, làm chuyện gì cũng không thể khiến hắn ta thuận mắt.

"Thần bái kiến Thái Tử điện hạ, bái kiến Nhị Hoàng Tử điện hạ." Dung Hà đi đến trước mặt hai huynh đệ hành lễ, đối với sắc mặt Nhị Hoàng Tử khó coi nhìn như không thấy.

"Dung Quân Phách. " Tưởng Lạc chỉ chỗ bên cạnh: "Ngồi đi."

"Đa tạ điện hạ." Dung Hà không ngồi xuống chỗ Nhị Hoàng Tử chỉ, mà chọn một vị trí không đáng chú ý ngồi xuống.

Tưởng Lạc cảm thấy Dung Hà và Thái Tử đôi khi rất giống nhau, đều giỏi diễn trò, trong mắt một đống ngoan cố toan nho, bọn họ liền thành đại danh từ quân tử nhẹ nhàng. Gì mà chính nhân quân tử, nhân ái hậu đức, hắn ta thấy thật giả tạo, trên đời nếu thật có nhiều Thánh Nhân như vậy, thì sẽ không có nhiều người vì công danh lợi lộc dùng hết âm mưu quỷ kế như vậy.

Thành Quốc Công lớn tuổi, cho nên ở bên ngoài đãi khách chính là con cháu vai lứa của Thành Quốc Công, ngồi cùng bàn Thái Tử chính là Thế Tử phủ Thành Quốc Công, thân cữu cữu của Thái Tử và Nhị Hoàng Tử. Lúc Nhị Hoàng Tử nói gần nói xa cùng Thái Tử, ông ta không mở miệng nói chuyện qua, trấn định giống như hòa thượng ăn chay niệm Phật.

Dung Hà ngồi xuống rồi, ánh mắt của ông ta trở nên dễ dàng hơn, hi vọng Dung Hà có thể làm cho bầu không khí tốt một chút. Nào biết được ông ta muốn tươi đẹp, hiển nhiên thái độ Nhị Hoàng Tử điện hạ đối với Thành An Bá cũng không quá hữu hảo, bầu không khí bàn này thế là trở nên càng thêm lúng túng.

https://thuviensach.vn

"Nghiêm Tướng mời bên này."

"Thạch Tướng mời bên này."

Cũng không lâu lắm, Nghiêm Huy và Thạch Sùng Hải cũng đã đến, hai người chân trước chân sau đến, hành lễ với Thái Tử rồi thì ngồi xuống bàn này.

Đáng thương cho Thế Tử Thành Quốc Công, nhìn bầu không khí người một bàn này quỷ dị, tim nghẹn đến không muốn ăn. Cho đến khi lão gia tử đi ra, ngồi ở giữa chủ vị Thái Tử và Nhị Hoàng Tử, ông ta mới thở dài một hơi. Mặc người kệ bàn này tự mình ôm tâm tư gì, trước mặt phụ thân ông ta, những người này chỉ có thể cười.

Tính cách Thành Quốc Côngđã biến đổi đến mức giống tiểu hài tử bắt đầu tự khai tiệc, không ngừng gọi hai ngoại tôn và Dung Hà ăn nhiều chút, để hạ nhân chia thức ăn cho bọn họ. Ông cũng mặc kệ những người khác ngồi cùng bàn nghĩ như thế nào, vẫn nói chuyện với người mình thích. Thế Tử Thành Quốc Công lo lắng những người khác xấu hổ, cũng chỉ có thể gọi quý khách ngồi cùng bàn bị phụ thân "bơ".

Ăn xong tiệc, Thành Quốc Công bỗng nhiên nói: "Dung tiểu tử, dẫn ta đi xem vị hôn thê của ngươi, vừa rồi hậu viện quá nhiều người, ta chưa nhìn trúng ai."

Trong lòng Thế Tử Thành Quốc Công âm thầm kêu khổ, người ta đường đường là Quận Chúa, cũng không phải a miêu a cẩu, sao có thể tùy tiện nhìn người ta. Ông ta cũng không có biện pháp, gọi hạ nhân truyền tin tức ra hậu viện, đồng thời sớm xin lỗi Phúc Nhạc Quận Chúa.

Ban Họa ăn xong cơm, đang cùng mấy bạn khuê phòng nói chuyện phiếm, tôn nữ Thành Quốc Công liền đến nói xin lỗi nàng, nói là lão gia tử muốn gặp nàng.

https://thuviensach.vn

Ban Họa nghĩ đến Thành Quốc Công tuổi đã không nhỏ, liền đáp ứng.

" Thật có lỗi. " Tôn nữ Thành Quốc Công dẫn Ban Họa vào chính phòng nội viện,cười khổ nói: " Một hai năm gần đây tổ phụ làm việc càng giống tiểu hài tử, trí nhớ cũng không tốt lắm, nếu ông nói chuyện có chỗ nào mạo phạm, xin Quận Chúa đừng để trong lòng."

Thấy tôn nữ Thành Quốc Công hạ mình hành lễ tạ lỗi, Ban Họa bận bịu vịn nàng: "Nhà có người già như có bảo vật, tổ phụ và tổ mẫu của tỷ tỷ vẫn còn, là đại hỉ sự đấy."

Tôn nữ Thành Quốc Công nhớ tới khi còn sống Trưởng Công Chúa vô cùng sủng ái tôn nữ Phúc Nhạc Quận Chúa, bây giờ nghe Ban Họa nói như vậy, nàng không biết nên đau lòng, hay là nên đổi chủ đề thì tốt.

Rất nhanh hai người tới chính viện, tôn nữ Thành Quốc Công dẫn Ban Họa tiến vào viện, bên trong truyền tới tiếng cười cười nói nói, để trong viện này tràn đầy sinh khí.

"Cô nương tới rồi. " Một tỳ nữ mặc áo lam tiến lên đón, thi lễ với Ban Họa: "Mời đi bên này."

Có nha hoàn thay hai người vén rèm lên, Ban Họa đi vào xem xét, hai phu thê Thành Quốc Công ngồi ở vị trí đầu, ngoại trừ hai vị lão nhân này còn có ba người, Thái Tử, Nhị Hoàng Tử và Dung Hà cũng ở đây, Ban Họa cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, đây là muốn làm gì.

"Đến, đến. " Phu nhân Thành Quốc Công là một lão thái thái rất hiền hòa, nhìn thấy Ban Họa trên mặt liền lộ ra ý cười: "Đến ngồi bên cạnh ta này."

Bọn nha hoàn trong phòng bưng tới nước trà điểm tâm, hình như xem Ban Họa thành tiểu hài tử mà dụ dỗ.

https://thuviensach.vn

"Ta biết, dáng dấp nha đầu này nhất định xinh đẹp. " Thành Quốc Công cười đến một mặt thỏa mãn, quay đầu nói với Dung Hà: " Cô nương tốt như vậy, ngươi phải đối xử thật tốt với nàng."

Ánh mắt Dung Hà va Ban Họa giao nhau, Dung Hà cười đáp ứng: "Vãn bối nhất định sẽ đối xử thật tốt với Quận Chúa."

Thái Tử khẽ cười một tiếng, nói với Dung Hà: "Sau này ngươi cũng coi là biểu muội phu của ta rồi, nếu ngươi đối với Họa Họa không tốt, ta cũng không tha cho ngươi."

Nhị Hoàng Tử ngồi bên cạnh buồn buồn uống trà, mặc dù hắn ta xúc động, nhưng cũng biết thu liễm tính tình lại trước mặt ngoại tổ phụ cao tuổi, nói chuyện làm việc cũng phải thuận chút, lỡ như làm gì nguy hiểm đến tính mạng, hắn ta thật phải đi quỳ thái miếu rồi.

"Thái Tử ca ca, Dung Bá gia không dám ức hiếp ta đâu. " Ban Họa nhỏ giọng cười nói: " Bởi vì hắn đánh không lại ta."

"Lời này tổ mẫu ngươi cũng từng nói qua. " Thành Quốc Công bỗng nhiên mở miệng nói: " Năm đó bệ hạ lo lắng bà gả cho lão Tĩnh Đình Công chịu thiệt thòi, bà nói bà là nữ nhi của nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, ai dám ức hiếp bà chứ? Nhưng những năm này, tổ phụ của ngươi đối với tổ mẫu ngươi luôn rất tốt, cũng coi đáp lại bà."

"Sống rất tốt. " Ánh mắt Thành Quốc Công như hồ đồ lại như thanh tỉnh, ông quay đầu mắt nhìn Thái Tử và Nhị Hoàng Tử, kéo Dung Hà đến bên cạnh mình, nói với Ban Họa: " Mặc dù hắn khác với tổ phụ ngươi, nhưng nhất định sẽ đối đãi với ngươi thật tốt, không cần lo lắng."

Ban Họa ngơ ngẩn, nàng nhìn lão nhân này, đứng dậy phúc lễ: "Đa tạ Thành Quốc Công, vãn bối không có gì để lo lắng."

https://thuviensach.vn

Nàng nói thật, cuộc sống nhiều biến như vậy, ai biết ngày mai sẽ như thế nào? Chỉ cần người nhà của nàng bình an vô sự, nàng có gì có thể lo lắng đây?

"Không lo lắng thì tốt. " Thành Quốc Công cười như đứa bé, sau đó buông tay Dung Hà ra, ngáp một cái nói: " Ta buồn ngủ."

Thái Tử và Nhị Hoàng Tử nghe vậy, nhao nhao đứng lên: "Ngoại tổ phụ, ngài nghỉ ngơi thật tốt, ngoại tôn không quấy rầy ngài nghỉ ngơi."

"Ừm." Thành quốc Công bắt lấy tay phu nhân, dùng giọng khàn khàn nói: " Đi, lão bà tử, chúng ta ngủ trưa thôi."

Ban Họa nhìn hai lão nhân dắt tay nhau, nhịn không được cười.

Bốn người rời khỏi chính viện, Nhị Hoàng Tử liếc mắt nhìn Ban Họa và Dung Hà: "Thời gian không còn sớm, bản điện hạ nên trở về cung rồi."

"Nhị Hoàng Tử điện hạ đi thong thả." Dung Hà tiến lên một bước, cản Ban Họa ở sau lưng, thi lễ với Nhị Hoàng Tử. Nhị Hoàng Tử nhìn Ban Hoạ sau y, hừ lạnh hai tiếng xoay người thì không quay đầu lại đi ra.

Thái Tử cười ôn hòa nói với hai người: " Tính cách Nhị đệ ngay thẳng, các ngươi không nên để hành động này của hắn ở trong lòng."

"Không sao, ta đã quen đức hạnh này của hắn ta." Ban Họa nhíu mày: "Ta về bên nữ quyến, gia mẫu còn đang chờ ta."

"Ta cùng nàng sang đó. " Dung Hà nói: " Nàng đến đây ít, ta tương đối quen thuộc với phủ Thành Quốc Công hơn."

Thái Tử cười giơ tay lên với hai người: "Các ngươi đi đi, ta đi tìm cữu phụ nói chuyện một chút."

Ban Họa và Dung Hà hành lễ với Thái Tử, liền đi đến bên nữ quyến.

https://thuviensach.vn

" Trước kia chàng thường tới nơi này à?" Ban Họa phát hiện Dung Hà thật rất quen thuộc với phủ Thành Quốc Công, mà không phải thuận miệng nói thôi.

Dung Hà gật đầu: "Lão thái thái và ngoại tổ mẫu ta lúc còn trẻ tình cảm vô cùng tốt. Sau khi cha, nương và huynh trưởng ta qua đời, lão thái thái lo lắng ta một mình sống không tốt, nên thường dẫn ta đến phủ bọn họ chơi đùa, cho nên ta và tôn bối phủ Quốc Công tự mình gọi nhau huynh đệ."

Khó trách bệ hạ tín nhiệm Dung Hà như thế. Một cô nhi mất đi phụ mẫu, huynh trưởng, còn nuôi dưới mí mắt nhạc phụ mình, nhân phẩm như thế nào, tâm tính như thế nào, chỉ sợ bệ hạ hiểu rõ hơn bao giờ hết.

"Thật xin lỗi, ta không nên để chàng nhắc đến những chuyện thương tâm đó." Sắc mặt Ban Họa có chút ngượng ngùng, sớm biết những chuyện này sẽ dính dấp đến nổi đau của Dung Hà, làm gì nàng cũng sẽ không nói ra.

"Không ngại, chuyện sớm đã qua, nói ra cũng không sao. " Dung Hà cười: "Huống chi, trên dưới phủ Thành Quốc Công đối đãi ta vô cùng tốt, cũng không có gì khổ sở cả."

Khóe miệng Ban Họa giật giật, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

"Sắp đến nơi rồi. " Bỗng nhiên Dung Hà dừng bước lại, quay đầu nhìn Ban Họa: "Họa Họa."

"Ừm?" Ban Họa vô thức ngẩng đầu, phát hiện đôi mắt xinh đẹp của Dung Hà đang nhìn mình, nàng nhìn đến có chút mất hồn.

"Đợi ra hiếu, gả cho ta được không?"

https://thuviensach.vn

Ban Họa ngơ ngác, đứng nguyên tại chỗ không biết nói gì cho phải.

Thấy bộ dáng nàng do dự như vậy, Dung Hà cười dịu dàng, đưa tay điểm giữa lông mày nàng: "Nàng vào đi, xuyên qua cánh cửa này chính là viện chỗ các nữ quyến, ta vào không hợp lắm."

Ban Họa lẳng lặng quay đầu rời đi, đi vài bước thì quay đầu, thấy Dung Hà còn đứng tại chỗ, nụ cười như gió xuân nhìn mình, bước chân nàng ngừng lại.

Dung Hà thấy nàng ngừng lại, cho là nàng còn có lời gì muốn nói, thế là đi tới trước mặt nàng: "Thế nào?"

"Không có việc gì. " Ban Họa nhón chân lên điểm tại mi tâm y một cái, cười nói: " Trả lại chàng đấy." Nói xong, quay người chạy vào nội môn.

Dung Hà sờ lên mi tâm của mình, nhịn không được cười.

"Nhị Hoàng Tử điện hạ. " Y quay đầu, nhìn về phía người đứng trong góc: " Không phải ngài hồi cung sao?"

"Bản điện hạ muốn đi đâu, không cần báo cáo với ngươi." Nhị Hoàng Tử tựa dưới một thân cây, mặt không thay đổi nhìn Dung Hà: "Thật làm người ta nghĩ không ra, nhẹ nhàng như ngọc, Dung công tử đối đãi với nữ tử nhạt như nước, cũng có một mặt nhu tình như thế."

Dung Hà cười: "Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, hạ quan vui vẻ bên Phúc Nhạc Quận Chúa, đối đãi nàng tự nhiên khác nữ tử khác."

"Có đúng không. " Hai tay Nhị Hoàng Tử vòng ngực: "Chỉ tiếc nhóm tài nữ si tình ngươi một mảnh trong Kinh Rhành, tài hoa của các nàngtrong mắt ngươi, đúng là không đáng bằng mặt một nữ tử."

https://thuviensach.vn

"Hoàng Tử điện hạ có thể hiểu, khiến hạ quan cảm thấy ngạc nhiên. " Dung Hà cười như không cười nói: " Quả thật Phúc Nhạc Quận Chúa có dung mạo mà rất nhiều nữ tử thiên hạ không sánh bằng, hạ quan may mắn vui vẻ bên một nữ tử mỹ lệ hoạt bát, có gì để tiếc hay sao?"

Tưởng Lạc biết Dung Hà đang cười nhạo hắn ta thích sắc đẹp, hắn ta hừ lạnh nói: "Nói tới nói lui, ngươi cũng chỉ là một tên ngụy quân tử thèm nhỏ dãi sắc đẹp thôi."

Dung Hà chậm rãi nói: " Lời này của Nhị Hoàng Tử điện hạ có chỗ sai, hạ quan thích Phúc Nhạc Quận Chúa, mà nàng vừa lúc cũng là mỹ nhân hiếm có thế gian mà thôi."

"Nguỵ biện. " Nguyên nhân Tưởng Lạc không thích người đọc sách do miệng của họ, nói trắng thành đen, nói đen thành trắng, hết lần này tới lần khác còn có thể để thế nhân không hoài nghi lời bọn họ nói chút nào: "Dung đại nhân ăn nói tốt như vậy, chắc hay dùng trước mặt bệ hạ và Thái Tử nhỉ?"

"Bệ hạ là quân, Thái Tử là Thái Tử, hạ quan không nói dối trước mặt họ. " Dung Hà chắp tay xá một cái: "Đương nhiên, hạ quan trước mặt Nhị Hoàng Tử, cũng không nói xạo nửa câu."

"Được rồi, ngươi không cần giả vờ giả vịt trước mắt ta. " Tưởng Lạc làm động tác cắt cổ: "Giấu đầu lòi đuôi, sớm muộn có một ngày lộ ra ngoài."

Dung Hà cười nhạt một tiếng, chắp tay với Tưởng Lạc.

Tưởng Lạc thấy bộ dáng y lạnh nhạt như vậy, quay người liền đi. Trong lòng càng thêm kiêng kị Dung Hà, một nam nhân luôn duy trì bình thản, tuyệt đối không đơn giản là quân tử nhẹ nhàng trong mắt người khác. Hắn ta không rõ, đến tột cùng dùng Dung Hà dùng thủ đoạn gì, lừa được

https://thuviensach.vn

người đọc sách thiên hạ tôn sùng vô bờ với y như thế, ngay cả phụ thân và Thái Tử đều khen y không dứt miệng.

Đây là một nam nhân vô cùng có dã tâm, nếu hắn ta đăng cơ làm Đế, tuyệt sẽ không lưu lại người này.

Sớm có người chú ý tới Ban Họa rời đi cùng tôn nữ Thành Quốc Công, hiện tại thấy nàng trở về, mặc dù ngoài miệng mọi người không hỏi, nhưng trong lòng đã nghĩ vô số khả năng. Nhất là Nhị Hoàng Tử Phi Tạ Uyển Dụ, quan hệ giữa nàng ta và Ban Họa từ nhỏ đến lớn không tính là tốt, mặc dù xảy ra chuyện của Thạch Phi Tiên, để ác cảm của nàng ta đối với Ban Họa thấp xuống một chút, nhưng nghĩ đến Ban Họa phải ngoan ngoãn hành lễ với mình, nàng ta có loại cảm giác mở miệng đầy buồn nôn.

Sau khi dùng xong tiệc, nàng ta muốn làm khó dễ Ban Họa một phen, nào biết được Ban Họa lại bị người phủ Thành Quốc Công gọi đi, nàng ta chỉ có thể cứng rắn nuốt khẩu khí trong lòng xuống. Nhưng nghĩ đến bộ dáng trước kia mình thường bị Ban Họa chắn đến á khẩu không trả lời được, Tạ Uyển Dụ thủy chung khó kiềm nén.

Dùng gì giải ưu, chỉ có thể tìm Ban Họa trút khẩu khí kia ra.

"Phúc Nhạc Quận Chúa. " Tạ Uyển Dụ nhấp một miếng trà: "Mới mấy ngàykhông gặp, hình như ngươi gầy đi không ít."

"Có thể là gần đây ăn ít. " Ban Họa cười đến một mặt vô tội: "Để Hoàng Tử Phi lo lắng, là ta có tội."

Tạ Uyển Dụ cười lạnh nói: "Đúng vậy, từ khi tiến cung, ta vẫn luôn không yên tâm về ngươi."

Lời này nghe, như hai người từng có giao tình. Mà ở đây không ít người biết, hai người bọn họ quả thật có giao tình, nhưng đều là giao tình cãi nhau, mà nhiều lần là Nhị Hoàng Tử Phi rơi xuống hạ phong.

https://thuviensach.vn

Hiện tại Nhị Hoàng Tử Phi rõ ràng đến vì tìm lại mặt mũi trước kia rồi, chỉ tiếc tâm lý tố chất của Phúc Nhạc Quận Chúa thực sự quá cường đại, đối mặt với khiêu khích của Nhị Hoàng Tử Phi lại thờ ơ, rất có tư thế giả ngu tiến hành tới cùng.

Tất cả mọi người biết Nhị Hoàng Tử Phi không có biện pháp ngăn cản Ban Hoạ, bởi vì cấp trên Ban Họa còn có chỗ dựa là bệ hạ và Hoàng Hậu, mặc dù phẩm cấp Nhị Hoàng Tử Phi cao hơn Ban Họa, nhưng nàng ta là tức phụ hoàng gia, còn phảiđi nịnh nọt Đế Hậu.

Chỉ cần Ban Họa không tiếp chiêu của Nhị Hoàng Tử Phi, Nhị Hoàng Tử Phi liền không thể tìm lý do phát tác.

Bởi vậy có thể thấy được, phẩm cấp cũng không thể nói lên hết thảy, quan trọng nhất vẫn là Đế Hậu sủng ái ai. Tạ Uyển Dụ gả vào cung rồi, tình cảm cùng Nhị Hoàng Tử không được tốt lắm, hai huynh trưởng nhà mẹ đẻ bị bãi miễn, tàn tật, coi như nàng ta muốn bắt đầu cường thế, người khác cũng sẽ không e ngại.

Nàng ta muốn ức hiếp Ban Họa, chỉ có một con đường có thể đi.

Đó chính là Nhị Hoàng Tử đăng cơ, nàng ta thành Hoàng Hậu Đại Nghiệp, đến lúc đó, Ban Họa ở trước mặt nàng ta, mới có thể mặc cho nàng ta xoa tròn bóp nghiến.

Người bên ngoài hiểu đạo lý này, trong lòng Tạ Uyển Dụ cũng rõ ràng, cho nên nàng ta thấy Ban Họa vốn không sợ nàng ta, liền không tự rước lấy nhục, quay đầu nói chuyện cùng những quý nữ khác, lúc các nàng thổi phồng, tìm tới cảm giác tâm lý chính mình cân bằng.

Từ đầu tới đuôi Âm thị không chen miệng một câu, dưới cái nhìn của bà, loại tình huống trẻ con cãi nhau này, vốn không cần bà mở miệng. Sau này Họa Họa đến phủ Thành An Bá, cũng nên gặp một số người không có mắt, bà không thể giúp Họa Họa mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Thọ yến Thành Quốc Công làm rất náo nhiệt, kết thúc cũng rất hoàn mỹ, hai ngoại tôn tự mình đến chúc thọ, triều thần cũng nhao nhao hãnh diện, đến bệ hạ cũng cố ý phái sứ giả đến tặng quà, xem như cho Thành Quốc Công đủ mặt mũi.

Thọ yến duy nhất có thể vượt qua, cũng chỉ có thọ yến lúc Trưởng Công Chúa còn sống. Nhưng mà Trưởng Công Chúa chết Thành Quốc công lại còn sống, mà ông còn có một nữ nhi làm Hoàng Hậu, ngoại tôn làm Thái Tử.

Phân lượng phủ Thành Quốc Công, so với phủ Tĩnh Đình Công bây giờ cao hơn.

Nhưng mà khi người Ban gia rời đi, các chủ nhân phủ Thành Quốc công lại tự mình đưa đến cổng. Đám người giờ mới hiểu được, thái độ nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu, chính là thái độ Hoàng Hậu.

Thánh sủng Ban gia như cũ không giảm.

Thọ yến Thành Quốc Công kết thúc đêm đó, bỗng nhiên trên trời rơi xuống thiên lôi, trong cung truyền ra tiếng ồn ào.

Bệ hạ bệnh nặng nôn ra máu!

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Edit: Đào Sindy

Tin tức Vân Khánh Đế bệnh nặng, cuối cùng không truyền ra ngoài cung. Hoàng Hậu hạ lệnh phong bế cửa cung, bất luận kẻ nào cũng không được để tin tức truyền khỏi cung, ngay cả chỗ ở Thái Tử và Nhị Hoàng Tử, đều phái trọng binh trấn giữ. Hoàng Hậu có thể tin tưởng hai nhi tử của mình, lại không thể tin được người bên cạnh hai nhi tử.

Hoàng Hậu bình thường không quá quản lý, tại thời khắc mấu chốt này lạihiện ra rõ quyết đoán của bà. Năm đó bà gả cho Hoàng Đế, chi vị Thái Tử của Hoàng Đế tràn ngập nguy hiểm, nhưng bà như cũ đi theo bên người Hoàng Đế không oán không hối. Bà và Hoàng Đế đồng hoạn nạn nhiều năm, đã đến độ tuổi này, là nữ nhân trong lòng Hoàng Đế tín nhiệm nhất, có thể thấy được thủ đoạn và lòng dạ của bà.

Từ khi tiến Thái y vào Đại Nguyệt cung, rốt cuộc không có cơ hội. Nếu cần lấy thuốc gì, toàn từ người bên cạnh Hoàng Hậu tự mình áp giải Thái y đi qua, toàn bộ Thái y viện cũng bị khóa lại.

Một canh giờ sau, Vân Khánh Đế tỉnh lại, ông thấy Hoàng Hậu ngồi bên giường rơi lệ, muốn ngồi dậy, kết quả trên người không có chút sức nào: "Hoàng Hậu, bà sao thế?"

"Bệ hạ, người có khỏe không?" Hoàng Hậu nhìn thấy Vân Khánh Đế tỉnh lại, trên mặt lộ ra vui mừng, vội vàng ngoắc tay để ngự y tới bắt mạch

https://thuviensach.vn

cho Hoàng Đế.

Lúc này Vân Khánh Đế mới chú ý tới tình huống có chút không đúng, thế nhưng giờ phút này đầu óc của ông hỗn độn một đoàn, ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp: "Hoàng Hậu, vì sao có nhiều người vây quanh bên người trẫm như vậy?"

"Bệ hạ, vi thần bắt mạch cho ngài."

"Ngươi lui ra, trẫm rất tốt, không cần bắt mạch. " Vân Khánh Đế không thích người khác nói thân thể ông xảy ra vấn đề, giận dữ suy nghĩ muốn mắng người, thế nhưng lời nói mắng ra lại đứt quãng: "Trẫm, trẫm không cần bắt mạch, thái y các ngươi đều, đều lui ra cho trẫm!"

Hoàng Hậu thấy vẻ mặt Vân Khánh Đế nhăn nhó, thậm chí ngay cả tiếng nói cũng có chút mơ hồ không rõ, trong lòng có cảm giác được không tốt lắm, bà nhẹ nhàng nắm chặt tay Hoàng Đế: "Bệ hạ, để ngự y xem cho người được không, coi như để thiếp thân an tâm, nhé?"

Vân Khánh Đế thấy bộ dáng Hoàng Hậu lệ nóng quanh tròng, lửa giận trong lòng dần dần áp chế xuống. Hai người thành hôn nhiều năm như vậy, số lần Hoàng Hậu rơi lệ trước mặt ông có thể đếm được trên đầu ngón tay, mắt nhìn ngự y đứng bên cạnh Hoàng Hậu, Hoàng Hậu là người ông rất tín nhiệm, thế là Vân Khánh Đế không tiếp tục mở miệng.

Hoàng Hậu thấy thái độ ông mềm ra, quay đầu sử dụng ánh mắt với ngự y.

Ngự y cẩn thận từng li từng tí tiến lên, thi lễ với Vân Khánh Đế, mới để tay dựng lên cổ tay của ông. Sau đó lại thận trọng bóp cánh tay ông, quan sát mắt ông, sau khi xem xong, ngự y quay đầu nháy mắt với Hoàng Hậu, sau đó nói với Hoàng Đế: " Bệ hạ, tình huống bây giờ thân thể ngài cần phải tĩnh dưỡng."

https://thuviensach.vn

"Tĩnh dưỡng tĩnh dưỡng, suốt ngày cứ bảo trẫm tĩnh dưỡng. " Vân Khánh Đế mắng: " Trẫm là Hoàng Đế, tĩnh dưỡng thế nào."

Hoàng Hậu không nghĩ tới Vân Khánh Đế không hiểu thấu liền phát tính tình, nhỏ giọng trấn an tâm tình ông. Đợi ông ngủ, Hoàng Hậu thay ông đắp kĩ mền, đi đến gian ngoài bà mới hỏi ngự y bắt mạch cho Vân Khánh Đế: " Thân thể bệ hạ, đến tột cùng thế nào?"

"Hồi Hoàng Hậu nương nương, vi thần vô năng. " Ngự y quỳ gối trước mặt Hoàng Hậu: "Bệ hạ vất vả quá độ, thân thể bị trúng gió."

"Ngươi nói cái gì?" Hoàng Hậu có chút không chịu nổi đả kích như vậy, thân thể lung lay: " Có thể trị hết không?"

"Vi thần chỉ có thể hết sức dùng châm khơi thông huyệt đạo giúp bệ hạ, nếu bệ hạ phối hợp, đứng dậy ngồi đi mấy bước cũng có khả năng." Ngự y nói rất uyển chuyển: " Chỉ sợ bệ hạ không phối hợp vi thần trị liệu."

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Hoàng Hậu nhìn đèn cung đình chập chờn ngoài cửa sổ, chậm rãi gật đầu: "Bản cung đã biết."

"Người tới! Người tới!"

Ngay vào lúc này, Hoàng Hậu chợt nghe Vân Khánh Đế rống lên một tiếng, bà quay người vội vàng chạy vào phòng, thấy sắc mặt bệ hạ trắng bệch, hai mắt đỏ hồng, bắt tay ông lại: "Bệ hạ, người sao thế?"

"Có người ở bên ngoài thăm dò trẫm, nhanh bảo người giết cho trẫm!" Vân Khánh Đế chỉbóng câynphía ngoài:"Hoàng Hậu, bà mau phái người đi xem một chút."

Hoàng Hậu muốn nói đây chẳng qua là bóng cây, nhưng thấy bộ dáng ông điên cuồng như thế, chỉ có thể gật đầu nói: "Thiếp thân đi ngay."

https://thuviensach.vn

Bọn thị vệ không cách nào, cuối cùng chỉ có thể chém đứt gốc cây kia, mới khiến Hoàng Đế tin tưởng, người xấu đã bị bắt đi. Nhưng Vân Khánh Đế cả đêm này ngủ cũng không tốt, ông thỉnh thoảng bừng tỉnh, trong miệng lẩm bẩm Phò Mã, Thành An Bá các loại, trên mặt còn mang theo hoảng sợ.

Lòng bàn tay Hoàng Hậu phát lạnh, bà biết Phò Mã và Thành An Bá trong miệng bệ hạ là ai, nhưng cũng vì bà biết, mới cảm thấy trong lòng không ngừng lạnh.

Phò Mã Trưởng Công Chúa, năm đó có chút chiếu cố với bệ hạ, bệ hạ bị Nhị Hoàng Tử tính toán, cuộc đi săn mùa thu con mồi không đủ, Phò Mã lén đưa con mồi của mình cho ông. Bệ hạ trên triều đình bị xa lánh, Phò Mã cũng chống đỡ cho bệ hạ. Còn phụ thân Thành An Bá Dung Hà, năm đó thời niên thiếu là thư đồng bên cạnh bệ hạ, khi bệ hạ gian nan nhất làm bạn với ông, trợ giúp ông.

Sau đó Thành An Bá trung niên mất sớm, trưởng tử cũng mất, phủ Thành An Bá lớn như vậy, cũng chỉ còn lại một mình Dung Hà, bà biết bệ hạ nhớ tình cũ, cho nên rất chiếu cố Dung Hà.

Nhưng nếu như chân tướng của sự thật là thế, khi bệ hạ nhắc đến tên hai người kia, vì sao mặt đầy hoảng sợ? Bệ hạ... Đến tột cùng đã làm gì hai người này?

Hoàng Hậu ngồi bất động bên long sàn một đêm, thẳng đến khi trời sắp sáng, bà đứng người lên thân thể có chút cứng ngắc, nhìn xuyên ra ngoài cửa sổ: "Người tới, mời Thái Tử đến."

"Vâng."

Một nén nhang sau, Vân Khánh Đế tỉnh lại, ông thấy ánh sáng bên ngoài mông lung, ông nhớ nên vào triều rồi, hôm nay có đại triều hội. Sau đó ông động không nổi như cũ, thậm chí trên người không có chút tri giác.

https://thuviensach.vn

"Hoàng Hậu, trẫm sao thế?"

Hoàng Hậu vén rèm lên, đi đến bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm tay ông:"Bệ hạ, thân thể người khó chịu, hôm nay không vào triều được chứ?"

" Đến tột cùng trẫm làm sao vậy, Vương Đức đâu?" Thần sắc Hoàng Đế không tốt lắm, hình như ông ngay cả Hoàng Hậu cũng không tin.

"Bệ hạ, có nô tài." Vương Đức từ bên ngoài đi vào, thần sắc ông ấy tiều tụy, hình như một đêm không ngủ.

"Ngươi tới nói cho trẫm, trẫm thế nào?"

Vương Đức quỳ gối trước mặt Đế Hậu, trán đập xuống mặt đất lạnh buốt, không dám nói một chữ.

"Chó chết, ngươi ngay cả lời của trẫm cũng không nghe, trẫm còn cần ngươi để làm gì?" Vân Khánh Đế thấy ông ấy như thế, lập tức nổi giận: "Người tới!"

"Bệ hạ. " Hoàng Hậu cắt ngang ông, nhẹ nhẹ vỗ về ngực ông: "Thái y nói, bây giờ người không nên tức giận."

Mắt Vân Khánh Đế trừng Hoàng Hậu: "Vậy bà nói cho trẫm, thân thể trẫm vì sao không động được?"

Hoàng Hậu nhìn nam nhân cao cao tại thượng này, trong vòng một đêm đã trở nên chật vật như vậy, cặp mắt chua chua, quay lưng lại không dám để Hoàng Đế nhìn thấy nước mắt của mình.

"Trẫm..." Vân Khánh Đế dần dần tỉnh táo lại, ông thấy hai vai Hoàng Hậurun rẩy, không dám nhìn ông:"Có phải trẫm bị trúng gió rồi không?"

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ..." Hoàng Hậu lau khô nước mắt: "Thái y nói, chỉ cần người tĩnh dưỡng tốt, chắc chắn không có chuyện gì."

Vân Khánh Đế nhắm mắt lại, nửa ngày mới cố gắng để mình bình tĩnh trở lại: "Để người đi truyền Dung Hà, Chu Bỉnh An, Trương Khởi Hoài, Triệu Vĩ Thân tiến cung."

Dung Hà là Lại bộ Thượng thư, Chu Bỉnh An là Thượng Thư Lệnh, Trương Khởi Hoài là Công bộ Thượng thư, Triệu Vĩ Thân là Binh bộ Thượng thư, mấy người này đều là người Vân Khánh Đế đáng giá tín nhiệm trong lòng.

Hoàng Hậu vội vàng đáp ứng.

Thái giám vừa đi tuyên mấy vị đại nhân này, Thái Tử đã vào, hắn còn không biết trong cung đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Đông cung bị bao vây lớp lớp, trong lòng bất an, cho đến khi hắn thấy hai người Đế Hậu, mới miễn cưỡng thở dài một hơi.

"Thái Tử, hôm nay thân thể bệ hạ khó chịu, ngươi tạm thời giúp bệ hạ giám quốc. " Hoàng Hậu không nói Vân Khánh Đế bệnh nghiêm trọng đến mức nào: "Có gì không hiểu, ngươi có thể tới tìm bệ hạ lĩnh giáo."

"Phụ hoàng, ngài thế nào?" Thái Tử nghe được giám quốc cũng không có vẻ hưng phấn, ngược lại ân cần nhìn Vân Khánh Đế:: "Là nhi tử bất hiếu, đúng là không biết thân thể phụ hoàng khó chịu." Hốc mắt hắn đỏ lên, nhìn Hoàng Đế nằm trên giường, cảm thấy áy náy vạn phần trong lòng.

"Trẫm không sao, thái y nói cần phải tĩnh dưỡng. " Tốc độ Hoàng Đế nói chuyện rất chậm, ông muốn để mình nghe có thể rõ ràng: "Trẫm triệu kiến mấy vị trọng thần trong triều, sau khi ngươi giám quốc, phải thương lượng quốc sự thật tốt cùng mấy vị đại nhân này, không thể lỗ mãng."

https://thuviensach.vn

"Phụ hoàng, nhi thần không bằng một nửa người, sao làm được chuyện giám quốc?" Thái Tử lắc đầu liên tục nói: "Ngài mau khoẻ lên nhé."

Nếu bình thường Thái Tử nói như vậy, Hoàng Đế đầu sẽ cảm thấy hắn mềm yếu vô năng, thế nhưng lúc này, ông lại nhìn nhi tử này vô cùng thuận mắt rồi, bởi vì nhi tử này toàn tâm toàn ý tin cậy ông, thậm chí đối với chuyện giám quốc đều không để trong lòng. Trong lòng vui vẻ, ông lại dặn dò Thái Tử nhiều vài câu, một số lời trước kia ông không muốn nói với Thái Tử.

Chờ Vương Đức đến, nói là mấy vị đại nhân đều tới, Hoàng Đế mới bảo Hoàng Hậu và Thái Tử dìu ông ngồi dậy, lại bảo người sửa sang lại dung nhan cho ông một phen, miễn cưỡng duy trì uy nghiêm Đế Vương, mới bảo Vương Đức tuyên mấy người này.

Tháng bốn, năm tuy không tính là lạnh, nhưng vội vàng từ trong chăn rời giường, y phục vội vàng mặc cho xong, mấy vị đại nhân không tính là quá dễ chịu. Mà tiến cung cứ ba bước có một trạm canh gác, năm bước một tốp, bọn hộ vệ đều mang đao, để tay tại chuôi đao, bọn họ đoán được trong cung có chuyện xảy ra.

Trong bốn người Dung Hà trẻ tuổi nhất đi ở cuối cùng, ba người khác có lòng hỏi y hai câu, nhưng dưới là ánh mắt giám thị bốn phía, bọn họ cũng không dễ quay đầu mở miệng, chỉ có thể kiên trì đi tới ngoài Đại Nguyệt cung.

Thủ vệ Đại Nguyệt cung càng thêm sâm nghiêm, bốn người dưới mí mắt bọn thị vệ song song đứng chung một chỗ, Chu Bỉnh An quay đầu nhìn Dung Hà một cái, nào biết được ngay cả mí mắt Dung Hà cũng không nâng lên, phần lạnh nhạt này đúng là để mấy lão thần bọn họ cảm thấy xấu hổ.

"Chu đại nhân, Dung đại nhân, Triệu đại nhân, Trương đại nhân, Hoàng thượng cho mời." Vương Đức đi tới, thi lễ với bốn người, làm một

https://thuviensach.vn

tư thế mời.

"Làm phiền." Chu Bỉnh An thấy vẻ mặt Vương Đức nghiêm túc, ngay cả môi cũng mím thật chặt, trong lòng âm thầm kêu khổ, không chỉ là đại sự, chỉ sợ là chuyện ngập trời.

Bốn người vào cửa đã nghe trong phòng truyền ra mùi thuốc nồng đậm, thái giám cung nữ quỳ toàn bộ phòng, Thái Tử và Hoàng Hậu đứng bên cạnh giường, mà Hoàng Thượng... Còn ngồi tựa trên ghế. Mặc dù tinh thần nhìn vẫn tốt, nhưng biểu lộ hơi mất tự nhiên kia, hai mắt đục ngầu và miệng có chút lệch, đều khiến trong lòng bọn họ âm thầm hít một hơi.

Bệ hạ không được tốt rồi.

Phủ Tĩnh Đình Công.

Ban Họa từ trong mơ tỉnh lại, quay đầu thấy trời còn chưa sáng, lại trở về trong chăn. Nhưng không biết vì sao, nàng lật qua lật lại trên giường cũng ngủ không được, cho đến khi sắc trời tảng sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

"Họa Họa."

"Họa Họa."

Ban Họa mở mắt ra, nhìn lão nhân ngồi bên giường, lập tức liền nhào vào ngực bà: "Tổ mẫu, sao người lại đến đây?"

"Ta tới thăm cháu. " Trưởng Công Chúa yêu thương vuốt ve đỉnh đầu nàng, cười tủm tỉm nói: " Hôm nay tổ mẫu rất vui."

Ban Họa dính trong ngực Trưởng Công Chúa, tò mò hỏi: "Sao người lại vui?"

https://thuviensach.vn

Trưởng Công Chúa cười không nói, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, giống như dỗ một đứa bé. Ban Họa cảm thấy trong ngực tổ mẫu mềm nhũn thơm thơm, đầu óc nàng mơ màng muốn ngủ mất.

"Ta với tổ phụ cháu trở về."

Lúc mơ hồ, nàng nghe tổ mẫu nói như vậy.

Lạ quá, không phải tổ phụ đã sớm đi tây phương sao, làm sao tổ mẫu và tổ phụ cùng trở về được?

Đi tây phương?

Ban Họa đột nhiên mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng choang, nàng từ trên giường ngồi dậy, cười khổ vuốt mi tâm. Thật sự ngày nghĩ đêm mơ thấy, hôm qua ở phủ Thành Quốc Công nghe lão Quốc Công gia nhắc đến tổ mẫu, nàng liền mơ tới lão nhân gia nhà nàng.

"Quận Chúa, ngài đã tỉnh?"

Ban Họa nghe được giọng nha hoàn, liền vỗ tay.

Bọn nha hoàn nghe được tiếng vỗ tay, bưng dụng cụ rửa mặt tiến đến. Lúc Ban Họa súc miệng, Như Ý nhỏ giọng nói: "Quận Chúa, vừa rồi trong cung cho người tới, mời Quốc Công gia vào triều đấy."

Ban Họa phun nước trong miệng ra, lấykhăn tay chùi miệng nói: " Không phải phụ thân còn giữ đạo hiếu sao?"

"Nô tỳ cũng không biết. " Như Ý lắc đầu: "Nhưng phu nhân nói rồi, đợi người tỉnh, liền đến chính viện."

"Ta đã biết." Ban Họa nhẹ gật đầu, thay xong y phục chải kỹ tóc rồi, liền dẫn nha hoàn đi chính viện. Nàng đến muộn, Âm thị và Ban Hằng đã

https://thuviensach.vn

ngồi trước bàn, thấy nàng đến, Âm thị cũng không để nàng hành lễ, trực tiếp kêu nàng ngồi xuống.

" Sợ là trong cung xảy ra chuyện lớn." Âm thị nhấp một miếng trà, nói với hai nhi nữ: " Hai ngày gần nhất hai đứa an phận đợi trong nhà ít đi ra ngoài, xem trước một chút tình thế phát triển."

"Xảy ra chuyện gì?" Mắt Ban Họa nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng phụ thân: "Con mới vừa nghe Như Ý nói, người trong cung tới tuyên phụ thân vào triều?"

"Ừm. " Âm thị nhẹ gật đầu, sau đó nói:" Vừa rồi phủ Binh bộ Thượng thư phái người đến truyền tin, nói sợ là trong cung không tốt lắm, bảo chúng ta chú ý hơn."

Binh bộ Thượng thư Triệu Vĩ Thân trước kia nhận ân huệ của lão gia tử Ban gia, những năm này người hai nhà mặc dù mặt ngoài không có gì lui tới, nhưng âm thầm gặp chuyện lớn, ông ta vẫn lén phái người đến truyền tin tức, miễn để người Ban gia không biết, trêu chọc tới tai họa diệt môn.

Mặc dù đều họ Triệu, nhưng Triệu Vĩ Thân và nhà Triệu Cổ gặp chuyện không có quan hệ gì, không đồng tông cũng khác tộc, chỉ trùng hợp giống dòng họ nhau.

Ban Hằng và Ban Họa nghe vậy khéo léo gật đầu, Âm thị thấy thế cười nói: "Cũng không bảo hai đứa lập tức cẩn thận ngay, chỉ là cẩn thận chút. Nếu nhà Triệu Thượng Thư truyền tin, chỉ sợ chuyện còn chưa nghiêm trọng như vậy. Mà trước Triệu Thượng Thư, còn có người đưa tin tới."

"Ai vậy?" Trong lòng Ban Họa nghĩ cùng nhà bọn họ có quan hệ tương đối tốt, trừ một số hoàn khố tin tức không linh thông so với bọn họ, thì là một số người tổ tiên xuất thân võ tướng, nhưng những người này thân

https://thuviensach.vn

phận phần lớn không tính quá cao, dù có tâm truyền tin cho họ, cũng không có tin tức gì để truyền.

"Vị hôn phu của con Dung Quân Phách. " Âm thị lấy ra một tờ tờ giấy, đưa tới trước mặt Ban Họa: "Con xem thử đi."

Chữ trên tờ giấy rất ẩu, tổng cộng chỉ có sáu chữ, giống như viết xuống trong lúc vội vã.

Trong cung có chuyện, cẩn thận.

Ban Họa cầm tờ giấy nhìn thoáng qua, để tờ giấy trên ngọn đèn cầy đang cháy, cho đến khi cháy sạch tất cả giấy đều hóa thành bụi, nàng mới nói: "Mẫu thân, bây giờ chúng ta, hắn là cái gì cũng không biết."

Âm thị cười: "Con nói đúng, chúng ta vốn không biết gì cả."

Ban Hằng nhìn Âm thị, lại nhìn Ban Họa, đầu óc mơ hồ.

Một biết, một lại không biết, một hồi lại phải cẩn thận, đây là ý gì?

Đúng vậy, đây là ý gì?

Ban Hoài bị người ta đào từ trong chăn ra ngơ ngơ ngác ngác đứng trong điện, đứng bên cạnh ông vẫn như cũ là những hoàn khố quen thuộc kia. Nhưng những hoàn khố bọn họ, ngày bình thường coi như vào triều, cũng không nhất định có thể tới đầy đủ, làm sao hôm nay tất cả mọi người đều ở đây?

Mấy hoàn khố khác kinh ngạc hơn Ban Hoài, bình thường Ban Hoài không thích vào triều, hiện trên người ông có hiếu kì, càng có lý không vào triều rồi, làm sao hôm nay lại tới? Nhưng bây giờ đang trên triều đình, bọn họ cũng không dễ hỏi, Ban Hoài hiểu ý giơ ngón cái lên, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Mấy hoàn khố khác lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đúng là ý của bệ hạ.

Nửa canh giờ sau, bệ hạ còn chưa xuất hiện, trong lòng triều thần có chút buồn bực, so với thời gian bắt đầu đại triều hội ngày thường chậm hơn nửa canh giờ, làm sao bệ hạ còn chưa ra?

Lúc mọi người đang suy đoán, bốn người Dung Hà xuất hiện, thần sắc bốn người bọn họ đều ngưng trọng, từ khi vào điện về thì không nói một lời, nhắm trúng nghi ngờ trong lòng những đại thần khác tỏa ra, nhưng lại không nghĩ ra.

"Thái Tử điện hạ đến!"

Mọi người thấy người Thái Tử mặc cẩm bào tú long văn Thái Tử, đầu đội ngũ long quấn châu quan, dẫn thái giám đi đến. Thái giám này triều thần nhận ra là thái giám tổng quản Vương Đức bên cạnh bệ hạ.

"Phụ hoàng có lệnh, do cô giám quốc. " Thái Tử đi đến trên điện, hắn không ngồi trên long ỷ, mà ngồi dưới ghế rồng phó vị: " Thân thể phụ hoàng khó chịu, cần tạm nghỉ tĩnh dưỡng mấy ngày. Cho nên gần đây, xin nhờ các vị đại nhân rồi."

Thân thể bệ hạ khó chịu, đến độ muốn Thái Tử giám quốc?!

"Chúng thần tham kiến Thái Tử điện hạ, Thái Tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Được, dù sao bọn họ là thần tử, giúp đỡ Hoàng Thượng làm việc, hay giúp đỡ Thái Tử làm việc cũng không có gì sai biệt, Thái Tử đầu óc bình thường, sẽ không nổi điên bất chợt, bọn họ là thần tử chỉ có thể nhẫn.

Duy nhất để người ta cảm thấy vi diệu là, tình trạng nguy cấp này, bệ hạ triệu kiến bốn người không liên quan đến Nghiêm đảng hay Thạch đảng,

https://thuviensach.vn

có thể thấy được trong lòng bệ hạ Nghiêm Huy và Thạch Sùng Hải, đã mất đi địa vị. Không phải thì sao chuyện quan trọng như vậy, bệ hạ lại tuyên triệu bọn người Thành An Bá?

Tính cách Thái Tử tương đối ôn hòa, cộng thêm căn cơ bất ổn, cho nên nói chuyện làm việc trên triều đình, khó tránh khỏi sẽ giảm bớt nhiều. Cũng may trước đó Nghiêm đảng và Thạch đảng bị đả kích lớn, lực ảnh hưởng trong triều đã không lớn bằng lúc trước,cộng thêm còn có mấy người Dung Hà bận bịu, đại triều hội cũng coi như kết thúc mỹ mãn, thậm chí Thái Tử còn thắng được không ít quan viên khen ngợi.

Triều hội vừa kết thúc, Thái Tử liền chạy về Đại Nguyệt cung, nói công đường hôm nay xảy ra chuyện gì, đám đại thần đều báo cáo những sự kiện gì trọng đại, một năm một mười đều nói cho Vân Khánh Đế, ngay cả rất nhiều tấu chương đều đọc một lần cho Vân Khánh Đế.

Vân Khánh Đế đối với thái độ cung kính của hắn rất hưởng thụ, vốn bất mãn với Thái Tử vì chút chuyện kia, cũng dần dần tan thành mây khói.

Nhưng tâm tình tốt này, nghe hạ nhân nói Nhị Hoàng Tử xung đột cùng hộ vệ trông coi liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Vân Khánh Đế lạnh mặt nói: " Đừng để ý đến nó, mặc cho nó náo."

"Phụ hoàng. " Thái Tử do dự một chút: " Chỉ là tính tình Nhị đệ lỗ mãng, chỉ cần có người giải thích với hắn, hắn nhất định sẽ rõ."

"Giải thích?" Vân Khánh Đế bất mãn nói: " Nó đã hai mươi rồi, đầu óc còn không dài như thế, chẳng lẽ muốn làm trẫm tức chết mới cam tâm."

"Thế nhưng..."

"Ngươi không cần giúp nó nói chuyện. " Vân Khánh Đế tức giận đến biểu lộ nửa bên mặt đều cứng lại rồi: "Nhìn trẫm xem, trẫm một thân bệnh tật, một nửa chính là nó tạo ra đấy!"

https://thuviensach.vn

Thái Tử há to miệng, thấy Vân Khánh Đế tức giận đến mặt vặn vẹo, không còn dám kích thích ông,đành phải tiếp tục đọc tấu chương, chuyển đi lực chú ý của Vân Khánh Đế.

"Dung đại nhân. " Chu đại nhân và Dung Hà cùng đi ra cửa cung, nhỏ giọng nói với y: " Thân thể bệ hạ sợ là không tốt lắm."

Dung Hà thở dài nói: "Bệ hạ chính là con của trời, có trời xanh phù hộ, nhất định không có trở ngại đâu."

Chu đại nhân biết y đang nói lời xã giao, cười: "Lão phu cũng mong mỏi như thế."

Dung Hà quay đầu nhìn Chu đại nhân, chân thành nói: " Thân thể bệ hạ nhất định sẽ không xảy ra chuyện."

Chu đại nhân sửng sốt một chút, lập tức dời ánh mắt: "Dung đại nhân nói đúng."

"Chu đại nhân, Quân Phách." Ban Hoài nhìn thấy hai người, vỗ vỗ con ngựa dưới thân, để nó mau đuổi theo. Dung Hà thấy là ông, bận bịu ghìm chặt dây cương, không cho con ngựa tiếp tục đi về phía trước, chờ Ban Hoài đến gần, y cách Ban Hoài sau nửa thân ngựa: "Bá phụ."

Ban Hoài ngáp một cái, sáng sớm liền bị ép rời giường, tinh thần ông thực sự không đến nơi nào: "Chỗ bệ hạ sao rồi?"

Chu đại nhân nhìn Dung Hà một chút, không nói gì.

Dung Hà nhỏ giọng nói: " Thân thể bệ hạ trúng gió, cần phải tĩnh dưỡng."

Trúng gió?

https://thuviensach.vn

Ban Hoài thầm giật mình, bệnh này rất khó trị đấy, nhẹ thì tay chân không tiện lợi, nặng lại chỉ có thể liệt giường. Khó trách để Thái Tử giám quốc, một Hoàng Đế trúng gió, sao còn ngồi trên triều được?

Chu Bỉnh An bên cạnh càng giật mình hơn Ban Hoài, ông không nghĩ tới Dung Hà lại nói việc này cho Ban Hoài, chẳng lẽ y không sợ Ban Hoài giữ không được lời, mang đến phiền phức cho y sao?

Chờ đến lúc ra ngã rẻ, Chu Bỉnh An thấy Dung Hà đi theo phương hướng của Ban Hoài, lập tức giật mình, xem ra Dung Hà thật xem Ban Hoài lànhạc phụ mà đối đãi. Phúc Nhạc Quận Chúa thật có sức quyến rũ lớn như vậy, lại khiến Dung Hà làm ra hành vi như thế?

Ông ngẩng đầu nhìn mặt trời treo lửng lơ, âm thầm lắc đầu. Tối qua còn là sấm xuân, hôm nay mặt trời đã sáng lạn, thời tiết này thật đúng là nhìn không thấu.

Ban Hoài khó khi chủ động mời Dung Hà tới nhà làm khách, đây là sau khi Dung Hà và Ban Họa đính hôn, đãi ngộ rất khó có được. Cho nên hôm nay khi Ban Hoài mời y đến cửa, y không chút do dự đã đồng ý.

Nhạc phụ tương lai nói với y, lúc nam nhân theo đuổi nữ tử mình ngưỡng mộ trong lòng, da mặt luôn dày hơn, cho nên y đang cố gắng học theo nhạc phụ thật tốt.

"Tiểu nhân bái kiến lão gia, bái kiến Thành Quốc Công. " Người gác cổng Ban gia nhìn thấy hai người, hành lễ, dẫn ngựa, thái độ ân cần vừa nhiệt tình, mấy gã sai vặt vây quanh hai người, đưa hai người vào cửa rồi, mới hành lễ thối lui.

Đây cũng là đặc điểm của hạ nhân Ban gia, chính là đối với chủ nhân và khách nhân đều đặc biệt nhiệt tình, loại nhiệt tình này làm người ta có cảm giác, tất cả hạ nhân đều mong mỏi y đến.

https://thuviensach.vn

Dung Hà làm khách qua rất nhiều nhà, giống Ban gia ân cần khách sáo như vậy, thật đúng là không có mấy nhà.

"Đi, vào trong nói chuyện. " Ban Hoài vỗ vai Dung Hà, dẫn Dung Hà trực tiếp đến nhị môn. Nhưng trước đó hai người vào cửa, sớm có hạ nhân đi bẩm báo Âm thị, để Âm thị có cái chuẩn bị.

"Ai?" Ban Họa đang ngồi trong viện Âm thị nghe sách, nghe được hạ nhân báo lại: "Ngươi nói ai cũng tới?"

"Dung Bá gia."

"Hắn à. " Ban Họa ngồi xuống lại, nói với nữ viết tiểu thuyết: " Nếu là Dung Bá gia, thì không ngại, ngươi tiếp tục kể."

Âm thị nghe vậy nhìn nàng một cái: "Càng ngày càng không quy củ, đợi Dung Bá gia đến, nhìn thấy con còn đang nghe người ta kể chuyện, giống kiểu gì?"

"Hắn không giống những người khác. " Ban Họa dùng xiên bạc xiên miếng hoa quả ăn, lau khô miệng rồi nói: " Thiên hạ có một số người đọc sách là thư sinh nói không không, có một số người đọc sách lòng lại đầy rộng lượng, không câu nệ tiểu tiết, hắn đó..." Nói đến đây, nàng trừng mắt nhìn: "Ước chừng là người không câu nệ tiểu tiết."

"Hắn không câu nệ tiểu tiết, là lòng dạ hắn rộng lượng. " Âm thị phất phất tay, để người viết tiểu thuyết lui ra: "Nhưng không có nghĩa là nhà chúng ta không biết cấp bậc lễ nghĩa."

Âm thị cuối cùng còn chưa đủ hiểu rõ bản tính Dung Hà, cho nên làm việc liền càng thêm chú ý so với Ban Họa.

Ban Họa muốn nói, nhà bọn họ không cần khách sáo với Dung Hà đến vậy, nhưng đối mặt với đôi mắt phượng xinh đẹp của mẫu thân, nàng đem

https://thuviensach.vn

lời này nuốt trở vào.

Lời của mẫu thân, cũng không phải không có lý.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Edit: Đào Sindy

Đi đến cửa thuỳ hoa, Dung Hà nhìn thấy hạ nhân Ban gia dẫn hai phụ nhân đi ra, hai người này trang điểm không giống nô bộc Ban gia, nhưng cũng không giống người phú quý.

"Thỉnh an Quốc Công gia." Hai nữ tiên sinh kể chuyện thi lễ, thấy sau lưng Ban Hoài còn đi theo một người, liền phúc thân lần nữa, mới cúi đầu lui xuống.

"Đây là nữ tiên sinh kể chuyện nuôi trong nhà." Ban Hoài cười nói: " Ngày thường ở cạnh họ tìm thú vui."

Nhớ tới Ban Họa thích nghe người ta kể chuyện xưa, thói quen thích bắt bẻ tình tiết, Dung Hà cười: "Rất tốt."

Sớm biết trong Ban gia nuôi nữ tiên sinh kể chuyện, nhưng sau này mới biết được, người Ban gia sống chú trọng tự do,đủ khiến rất nhiều người hâm mộ.

"Phụ thân, Dung Bá gia." Ban Hằng ra đón, thấy trên người Ban Hoài không có chỗ nào không đúng, mới thở dài một hơi. Sáng sớm phụ thân liền bị người trong cung gọi đi, lại không truyền tin tức ra, người kể chuyện nói gì hắn cũng không nghe lọt tai.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài viện đắp cái bàn, phía trên bày nước trà và điểm tâm, Âm thị và Ban Họa ngồi bên cạnh bàn, Dung Hà tiến lên chào Âm thị, đồng thời dâng lên lễ gặp mặt mua trên đường.

"Nhà chúng ta không để ý những thứ này. " Âm thị cười chào hỏi Dung Hà bảo ngồi xuống: "Lần sau đến không cần mang quà."

"Không là đồ chơi gì đáng tiền. " Ánh mắt Dung Hà thỉnh thoảng quét trên người Ban Họa: "Chỉ là nhìn có chút thú vị, vãn bối liền nghĩ mọi người có thể nếm thử."

Ban Hằng hít mũi một cái, từ "Mọi người" chỉ bao quát mình tỷ hắn? Những thứ lặt vặt này, rõ ràng dùng dụ dỗ tiểu cô nương như tỷ hắn. Hắn là một người lớn, làm sao cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với cái này.

Âm thị cũng đoán được ý đồ của Dung Hà, bà cười để Dung Hà ngồi xuống: "Hôm nay đa tạ thế chất* nhắc nhở."

*thế chất: cháu trai

Dung Hà lắc đầu: "Bá mẫu nói lời này, như xem vãn bối là người ngoài mà đối đãi."

Ban Hằng cúi đầu thưởng thức chén trà trong tay, lời nói này thật giống như lúc này y chính là người Ban gia vậy.

"Phu nhân, có phải nên dùng cơm trưa rồi?" Ban Hoài sờ lên bụng: "Buổi sáng lên triều sớm, ngay cả trà bánh còn không có cơ hội ăn xong."

"Đã sớm chuẩn bị tốt. " Âm thị thấy ông u buồn, vừa hiếu kỳ vừa buồn cười, để bọn nha hoàn hầu hạ rửa tay rửa mặt.

"Dung Bá gia, hôm nay ngày tốt, ăn trưa dùng ở trong vườn, ngươi cảm thấy thế nào?" Âm thị lau tay sạch sẽ, quay đầu hỏi Dung Hà.

https://thuviensach.vn

" Vườn quý phủ rất đẹp, ở chỗ này dùng cơm có thể khiến tâm thần người ta thanh thản. " Dung Hà vội vàng gật đầu nói: " Hết thảy đều có bá mẫu làm chủ."

"Ừm." Âm thị nhẹ gật đầu.

Đồ ăn rất nhanh dọn lên bàn, có thanh đạm có cay, có ngọt có mặn, khẩu vị đa dạng, hương vị đều đủ. Dung Hà phát hiện tuy nhân khẩu Ban gia ít, nhưng khẩu vị lại không giống nhau. Trước khi dùng cơm, người Ban gia không tùy ý như vậy, hiện tại xem ra, người Ban gia trên phương diện ăn ở, quả nhiên không để mình ấm ức.

Còn có khi người Ban gia dùng cơm không cần nô bộc hầu hạ, cũng không để ý cách ăn nói, không có chuyện còn có thể trò chuyện một số bát quái hàng xóm.

Xem ra lần trước y đến nội viện dùng cơm, người Ban gia vẫn còn tương đối kín đáo, hiện tại mới lộ ra bộ mặt thật.

Nghe bọn họ nói chuyện, y mới biết được thì ra mặt khác bà bà nhà ai thích giày vò tức phụ, nhi tử nhà ai không hiếu thuận, đề tài cũng càng thêm rung động so với lần trước đến, có thể thấy được bình thường người Ban gia nhàn đến phát chán, đều đi nghe những thứ này.

"Hiền chất à. " Cơm nước no nê rồi, Ban Hoài kín đáo đưa cho Dung Hà một chén trà tiêu thực, nửa híp mắt nói: "Tính tình người Ban gia chúng ta lười nhác, để con chê cười."

Đuôi lông mày của Dung Hà giương lên, khóe miệng nhiễm lên ý cười: "Không, rất tốt."

Người Ban gia không che giấu tính cách nữa mà thật tâm đối đãi với y, nói rõ người Ban gia đã bắt đầu coi trọng y.

https://thuviensach.vn

Ban Hoài uống trà, nhìn Dung Hà cười không nói.

" Nhà văn bối không có trưởng bối, không có thế chất, có thể cùng người một nhà bá phụ ngồi chung bàn ăn cơm, đối với văn bối mà nói, là một loại hưởng thụ. " Dung Hà quay đầu nhìn Ban Họa: "Ngày sau thành hôn, nếu bá phụ không chê, ta sẽ thường dẫn Quận Chúa trở về dùng cơm."

Hai chữ "Trở về" nghe vào trong tai Ban Hoài, đó là vô cùng an ủi, thế là nhắc đến chuyện thành hôn của Dung Hà cũng không còn bài xích: "Thành hôn rồi, hai thanh niên các con ở trong toà nhà lớn, thật quạnh quẽ. Viện trong nhà sẽ giữ cho hai đứa, các con muốn trở về lúc nào thì trở về."

"Lão gia. " Âm thị không nghĩ tới Ban Hoài nói hai ba câu liền đẩy nữ nhi ra, bà sờ nắp chén trà trong tay: "Hôn sự giữa Họa Họa và Dung Bá gia còn chưa định thời gian, hiện tại nhắc những chuyện này quá sớm."

"Vâng vâng vâng." Ban Hoài liên tục gật đầu, trước mặt Âm thị, ông không có chút lập trường nào.

Dung Hà đứng dậy hành đại lễ với hai người: "Văn bối biết, hôm nay nói ra lời này sẽ có chút thất lễ, nhưng văn bối lại không thể không nhắc. Thân thể bệ hạ ngày càng lụn bại, tính cách Thái Tử mềm yếu, Nhị Hoàng Tử dã tâm bừng bừng, văn bối lo lắng Kinh Thành sẽ xảy ra chuyện."

Người Ban gia: Đúng vậy, không chỉ sẽ sai lầm, hơn nữa còn thay đổi triều đại đấy.

Dung Hà nghĩ người Ban gia sẽ hiếu kỳ, sẽ kinh hoảng, nhưng đối mặt bọn họ một mặt biểu lộ "Nên thế", Dung Hà như mình vừa nói câu "Chúc phát tài, vạn sự như ý."

" Thân phận bá phụ quý giá, văn bối lo lắng có người ẩn núp trong phủ gây hại cho người." Dung Hà nhíu mày: "Sau này mong mọi người cẩn thận làm việc."

https://thuviensach.vn

Ban Hoài gật đầu: "Đa tạ hiền chất nhắc nhở."

"Mặt khác, vãn bối cảm thấy, đầu xuân sang năm sau có ngày đại cát. " Dung Hà ngẩng đầu nhìn Âm thị và Ban Họa: "Vãn bối thực tình cầu hôn Quận Chúa, hi vọng sớm định thời gian. Nếu bệ hạ... Vãn bối lo lắng sau đó càng thêm phiền phức."

Ban Hằng một tay chống cằm, nghiêng mặt nhìn Dung Hà, trọng điểm chân chính cuối cùng đã tới.

Ban Hoài và Âm thị nghe nói như thế, không lập tức phản bác. Nhất là Âm thị, trên mặt bà lộ ra vẻ mặt trầm tư, sau một lúc lâu nhìn về phía Ban Họa, bỗng nhiên cười: "Dung Bá gia có chỗ không biết, Ban gia chúng ta cho tới bây giờ không phải người chú ý tục lễ. Ngươi và cô nương nhà ta khi nào thành hôn, đúng là chuyện đại sự, nhưng việc này không hề do chúng ta định đoạt."

Dưới cái nhìn của bà, Họa Họa gả cho Dung Hà quả thật có rất nhiều chỗ tốt. Một là nhân khẩu đơn giản, gả đi không cần hao tâm tốn sức vì chuyện lông gà vỏ tỏi giữa chị em dâu. Phía trên không có trưởng bối, trên quy củ cũng không chú ý nhiều như vậy, không cần canh ba canh năm đi thỉnh an, với tính cách lười biếng của Họa Họa, bảo nàng sáng sớm mỗi ngày đi thỉnh an chăm sóc bà bà dùng cơm, Âm thị thân là mẫu thân chỉ cần suy nghĩ một chút liền cảm giác không nỡ. Mình nuôi dưỡng nữ nhi ở trong lòng bàn tay, từ nhỏ đến lớn chưa ăn qua khổ gì, gả tới nhà người khác ngược lại nếm mùi đau khổ thế này khiến bà làm sao yên tâm?

Vả lại vừa rồi tự bà quan sát qua Dung Hà, người này tính nết tốt, lòng dạ rộng lớn. Họa Họa nhàbà tính tình không tính quá tốt, gả cho một nam nhân tính tính tốt chút, thời gian mới có thể trôi qua dễ dàng, có tư có vị. Nếu sau khi thành thân, phu thê hai người ở chung, mà ngày ngày tức giận, khắp nơi không tốt, thì thời gian sau khi lấy phu quân còn vui thú gì?

https://thuviensach.vn

Điểm quan trọng nhất là, rõ ràng Dung Hà đã hiểu rõ tính tình Họa Họa, còn biết ham muốn nhỏ của nàng, thậm chí có khi ánh mắt y nhìn Hoạ Hoạ cũng đầy dịu dàng.

Thân là mẫu thân, Âm thị muốn rất nhiều, nhưng thứ muốn duy nhất chẳng qua là nhi nữ sống dễ chịu mà thôi.

"Vãn bối đã hiểu. " Dung Hà mỉm cười nhìn về phía Ban Họa.

Ban Họa ngẩng đầu nhìn hai mắt Dung Hà, không có nhăn nhó, không có trốn tránh, chỉ chớp chớp cặp mắt xinh đẹp kia: "Chàng cảm thấy ngày nào tốt?"

"Đầu xuân sang năm. " Dung Hà cười: "Khi đó trăm hoa đua nở, Quận Chúa một thân hồng trang, nhất định là tân nương tử đẹp nhất thế gian."

Mắt Ban Họa cười thành trăng khuyết.

Ngay lúc Dung Hà cho là nàng sẽ đồng ý, Ban Họa nghiêng đầu một chút, một mặt hồn nhiên: "Ta nghĩ lại một chút, chí ít... Phải hợp bát tự, tính thời gian, phải nói thêm chút chuyện."

Dung Hà không chút hoang mang nói: "Bát tự ta đã mời người Khâm Thiên Giám tính qua, cũng không phạm gì, hai mươi sáu tháng hai sang năm là thời gian tốt."

"Ồ..." Ban Họa không nghĩ tới động tác Dung Hà nhanh như vậy, vậy mà thật sự đã tính qua thời gian, nàng lắc đầu một cái, trực tiếp không nói đạo lý:" Chuyện đó, vậy chàng..."

"Vậy chàng nên tam môi lục sính*, nên nói quy củ thì nói. " Ban Họa quay mặt, nhỏ giọng nói: " Cũng không thể quyết định như vậy."

https://thuviensach.vn

* * Tam môi lục sính: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính tương tự “tam thư lục lễ”

– “Tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ:

+ “Sính thư” thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ “Lễ thư” trong thư nhà trai chọn ngày lành,tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới

+ “Nghênh thư” thư dự kiến ngày giờ rước dâu

– “Lục sính” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

+ Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ sẽ kèm theo lá thư thứ nhất)

+ Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai

+ Lễ Nạp Cát

+ Lễ Nạp Tệ

+ Lễ Thỉnh Kỳ (sẽ kèm theo lá thư thứ ba)

+ Lễ Nghênh Thân (Vu Quy)

Dung Hà nở nụ cười, giọng dịu dàng như gió xuân, gãi nhẹ làm lỗ tai Ban Hoạ ngưa ngứa, cào cho vành tai nàng cũng bắt đầu phiếm hồng.

" Xin Quận Chúa yên tâm, ta sẽ không để nàng vì chuyện quy củ mà chịu chút ấm ức. " Dung Hà cũng không buồn bực, ngược lại như dung túng tiểu hài tử đang làm nũng: "Ta không phải là người nóng vội, nhưng

https://thuviensach.vn

Quận Chúa đối với ta mà nói quá quan trọng, ta không nỡ có chút sơ sẩy nào."

Ban Hoài ở bên cạnh sờ cằm, mặc dù Dung Hà chỉ là con rể tương lai của ông, nhưng tác phong làm việc rất có khí khái năm đó của ông.

Âm thị nhấp một miếng trà, không cắt đứt hai người nói chuyện, bà đứng người lên: "Ta đi buồng trong nghỉ ngơi."

Thái độ này đã gần như không phản đối tháng hai sang năm thành thân.

"Phu nhân, ta đi với bà." Ban Hoài đỡ tay Âm thị, để Ban Hằng lại.

"Bá phụ bá mẫu đi thong thả." Dung Hà hành lễ.

Mắt Ban Hằng nhìn phụ mẫu rời đi, mắt lại nhìn tỷ tỷ và tỷ phu tương lai, không được tự nhiên uốn éo người, bưng chén trà cúi đầu uống, kiên quyết không rời đi. Hắn là một người có nguyên tắc, nói thí dụ như không để người ta tuỳ tiện tới gần tỷ hắn.

Cũng may Dung Hà biết nơi này là Ban gia, không làm động tác quá mức khác người. Đối mặt với ánh mắt Ban Hằng nhìn chòng chọc, y bất đắc dĩ cười với Ban Họa một tiếng: "Mấy ngày nữa ta được nghĩ, không biết Họa Họa có thời gian cùng ta đi tây ngoại ô thả diều không?"

"Thả diều?" Ban Họa nghe xong, lập tức tinh thần tỉnh táo: "Được, ta thích đi!"

Ban Hằng vội ho một tiếng: "Ta cũng đi." Vừa rồi phụ mẫu ở đây, còn quy củ gọi tỷ hắn làQuận Chúa, bây giờ liền biến thành Họa Họa rồi, thật như ảo thuật Thục Châu.

https://thuviensach.vn

Dung Hà mỉm cười nhìn về phía Ban Hằng, Ban Hằng đứng thẳng lưng lên.

"Nhiều người mới náo nhiệt." Dung Hà nói như vậy.

À.

Ban Hằng cười nhìn Ban Hoạ.

Dung Hà ở Ban gia gần ba canh giờ mới đi khỏi, đi ra cửa chính Ban gia rồi, một gã hộ vệ chờ ở bên ngoài tiến lên đón: "Bá gia, người Khâm Thiên Giám muốn gặp người."

Trách nhiệm của người Khâm Thiên Giám là quan sát thiên văn địa lý, từ biến hóa tinh tượng tầng mây đến suy đoán biến hóa khí hậu, nếu gặp phải thiên tai đặc biệt lớn, bọn họ còn phải kiêm chức cầu trời, có chỗ hữu dụng hay không không biết, nhưng các triều đại đổi thay Khâm Thiên Giám đều có người vì đại hoạ mà bị chặt đầu.

Bình thường người bị chặt đầu vận khí không quá tốt, bởi vì bọn họ phải thờ phụng quỷ thần, cho rằng người Khâm Thiên Giám hẳn có thể cầu mưa.

Khâm Thiên Giám hạng người gì đều có, có chút thích quan sát tinh tượng, có người thích nghiên cứu máy ghi địa chấn gì đó, phẩm cấp của người Khâm Thiên Giám cũng không cao, địa vị trong triều cũng rất bình thường, chỉ có các quý tộc lấy ngày sinh tháng đẻ để bọn họ suy đoán mệnh lý, bọn họ mới có cảm giác tồn tại hơn.

Đối với người Khâm Thiên Giám cũng cảm thấy rất uất ức, bọn họ biết quan sát thiên văn học, khí tượng học, không có nghĩa là bọn họ biết coi số mệnh.

https://thuviensach.vn

Mà hướng làm quan, không có mấy năng khiếu thì lăn lộn ngoài đời không nổi, cho nên thời gian người Khâm Thiên Giám dần qua cũng học xong kỹ năng mới, đó chính là suy diễn ngày sinh tháng đẻ, mệnh lý siêu hình, có đúng hay không không quan trọng, quan trọng là... lừa gạt những quý tộc này.

Khâm Thiên Giám giám có Hồ đại nhân năm đó là một cửu phẩm nho nhỏ để lọt lên tiến sĩ, nhưng ông ta lúc trẻ theo một vị cao nhân miệng sắt, có được tín nhiệm của các quý tộc, ngắn ngủi trong vòng mười năm, liền thành người có lai lịch nhất Khâm Thiên Giám, không ít người nhìn thấy ông ta, đều phải gọi một tiếng Hồ tiên sinh.

Ngay từ đầu Thành An Bá để ông ta tính ngày sinh tháng đẻ, ông ta rất tình nguyện đấy. Nhưng mà cầm bát tự vừa suy tính, ông ta kém chút tưởng rằng mắt mình có tật, hay bát tự này sai.

Nhưng mà mặc kệ ông ta tính thế nào, đây rõ ràng là một mệnh cách cực kỳ quý giá nhưng lại bạc mệnh chết sớm.

Phượng phi chi tướng* quý giá, nhưng lại có đoản mệnh hiện ra, đoản mệnh hiện ra càng rõ ràng, phượng phi chi tướng lại hư vô mờ mịt.

*Mệnh phượng hoàng được lên làm Hoàng Hậu.

Mệnh bị mất, đâu còn có thể bay lên?

Thái Tử đã có Thái Tử Phi, nếu Thái Tử đăng cơ, Hoàng Hậu chính là Thái Tử Phi, liên quan gì đến Phúc Nhạc Quận Chúa? Nếu Nhị Hoàng Tử đăng cơ, lấy trình độ Nhị Hoàng Tử chán ghét Phúc Nhạc Quận Chúa, cũng không có khả năng để nàng làm Hoàng Hậu.

Nói rõ vị Quận Chúa này có thể là loại mệnh cách đằng sau.

Đoản mệnh chi tướng*.

https://thuviensach.vn

*Ý nói mạng chết sớm.

Còn có một loại khả năng, nhưng ông ta vẫn không dám thừa nhận, hoặc không muốn thừa nhận.

Ông ta âm thầm thở dài một tiếng, càng nghĩ, vẫn quyết định gặp Dung Bá gia nói rõ. Nói thế nào, ông ta cũng coi là người phụ thuộc vào Dung Bá gia, những chuyện này vô luận thế nào cũng không thể gạt y.

Dung Hà gặp được Hồ đại nhân trong nhà mình, y đi đến ngồi xuống: "Hồ tiên sinh, bát tự có tốt không?"

"Dung Bá gia, năng lực của ta không tinh, chỉ sợ là..."

" Năng lực của Hồ tiên sinh ta không nghi ngờ, có lời gì nói thẳng là được." Dung Hà nói: " Trước đó ta để ngươi quyết định thời gian, có vấn đề sao?"

"Ngày đó đúng là ngày tốt để gả, nhưng mà..." Hồ đại nhân khó xử nhìn Dung Hà: "Có vấn đề là bát tự của Phúc Nhạc Quận Chúa."

Dung Hà nghe vậy nhíu mày: " Bát tự nàng thế nào?"

" Bát tự của Phúc Nhạc Quận Chúa nhìn như hiển hách, nhưng có đoản mệnh chi tướng. " Hồ đại nhân lo lắng Dung Hà nghe không rõ, lại bổ sung một câu:"Mệnh nàng... Chết dưới lưỡi dao."

Dung Hà nhíu mày lại, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén: "Hồ tiên sinh, ta không tin số mệnh, ngươi hẳn biết."

Hồ đại nhân đối đầu với hai mắt Dung Hà, trong lòng run lên, vội vàng đứng dậy nói: "Trên thực tế mệnh cách Phúc Nhạc Quận Chúa còn có cơ hội cải mệnh, tại hạ biết Bá gia không tín nhiệm những thứ này, nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

"Nói đi, còn có cơ hội gì cải mệnh?" Dung Hà đã cắt đứt Hồ đại nhân.

"Phượng mệnh hiện lên tường, chỉ cần Quận Chúa thân mang Phượng mệnh, tự nhiên dập lửa trùng sinh, không sợ tất cả lưỡi dao." Hồ đại nhân thở dài với Dung Hà: "Nhưng tại hạ cho rằng đường này không thông. Bá gia, xin ngài nghĩ lại."

"Lời này của ngươi là nói Phúc Nhạc Quận Chúa, hay đang nói ta?" Nụ cười trên mặt Dung Hà biến mất dần, ngón tay trắng nõn đụng phải mặt bàn, mặt bàn lạnh buốt, y khẽ rũ mắt xuống: "Mệnh do mình không do trời, Phúc Nhạc Quận Chúa có Phượng mệnh hay không, đời này có ta, nhất định không phụ nàng."

"Bá gia!" Rốt cục Hồ đại nhân nhịn không được nói: "Tại hạ không rõ, nếu ngài muốn đạt thành tựu trong Đại Nghiệp, vì sao lại muốn cưới nữ tử như thế?"

"Hồ tiên sinh. " Dung Hà nghiêng đầu nhìn Hồ đại nhân, đáy mắt tràn đầy hàn ý: "Ngươi đang muốn nhúng tay vào chuyện riêng của ta?"

"Tại hạ không có ý này. " Sắc mặt Hồ đại nhân tái đi: "Bây giờ Nhị Hoàng Tử và người phe phái Thái Tử bí mật hành động liên tiếp, còn có một Trường Thanh Vương không mò ra động tĩnh, tại hạ lo lắng ngài..."

"Trường Thanh vương là cỏ đầu tường. " Dung Hà cười lạnh: "Có dã tâm lại không có gan dạ, tự cho là che giấu vô cùng tốt, nhưng tấm lòng kia nghĩ lại rõ rành rành."

Người sống trong Kinh Thành này, đều không phải người ngu.

"Chuyện lớn thế này, thành thì thành danh thiên cổ, kẻ bại để tiếng xấu muôn đời. Bá gia, xin ngài nghĩ lại." Cuối cùng Hồ đại nhân không muốn Dung Hà đi trên con đường kia.

https://thuviensach.vn

"Hồ tiên sinh. " Dung Hà nhìn Hồ đại nhân: "Trước đây không lâu phương trượng nói giống như ngươi."

Hồ đại nhân nhất thời im bặt, ông ta biết Bá gia nói tới phương trượng là ai.

"Ta rất cảm kích chư vị đồng ý đi theo ta, nhưng nhiều chuyện cũng hi vọng Hồ đại nhân hiểu cho." Dung Hà nhấp một miếng trà, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt: "Ta không thích nhất là người khác khoa tay múa chân với ta."

Trong lòng bàn tay Hồ đại nhân có chút đổ mồ hôi: "Là tại hạ vượt quá."

Dung Hà nhẹ gật đầu: "Nếu người Ban gia tới hỏi, ngươi chỉ cần nói, hai mươi sáu tháng hai sang năm là ngày tốt lành là được. Còn những thứ khác... Một chữ đừng nói thêm."

"Vâng." Hồ đại nhân thấy sắc mặt Bá gia hơi khá hơn một chút, lấy hết dũng khí nói: "Có lẽ người định mệnh của Phúc Nhạc Quận Chúa chính là Bá gia ngài."

Sắc mặt Dung Hà hơi nguội, ngón tay nhẹ nhàng vuốt chén trà: "Không phải có lẽ, mà chỉ có ta."

"Vâng." Lúc này Hồ đại nhân mới phát hiện, thì ra hai chân mình đều đang phát run, chỉ là vừa rồi khẩn trương thái quá, đúng là một chút cũng không chú ý tới.

Sau khi Hồ đại nhân rời đi, Dung Hà cầm lấy giấy bát tự đỏ trên bàn nhìn thật lâu, cuối cùng nắm chắc tấm giấy đỏ này chăm chú, từ nhỏ đến lớn, y không tin quỷ thần, cũng không tin thiên mệnh, có thể tin chỉ có bản thân y.

https://thuviensach.vn

"Người đâu!"

Đỗ Cửu đi đến: "Bá gia."

" Bên Nhị Hoàng Tử, có thể đi giúp đỡ một tay rồi." Chất trên giấy đó dính cả tay y, y mở lòng bàn tay ra, nhìn lòng bàn tay đỏ tươi, chậm rãi nói: " Ta nghĩ Nhị Hoàng Tử hẳn sẽ rất thích phần lễ tiễn ta tặng hắn."

"Đúng."

Nhị Hoàng Tử ở trong cung Tây xá phía tây, có cùng phẩm cấp Vương Phủ, nơi này vừa hẹp vừa nhỏ, mỗi tiếng nói cử động đều có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, cùng ở bên này, còn có hai thứ đệ mười mấy tuổi của hắn ta, nhưng hai đệ đệ này chưa từng lọt vào mắt hắn ta, bọn họ có ở đây không, đối với Tưởng Lạc mà nói đều không có gì khác biệt.

Từ khi Tây xá bị trọng binh trấn giữ, hắn ta ở trong phòng phát tính tình thật lâu, cho đến khi tin tức phụ hoàng bệnh nặng Thái Tử giám quốc truyền đến, hắn ta mới biết được tình thế nghiêm trọng.

Nếu phụ hoàng xảy ra chuyện gì, để Thái Tử trèo lên đại bảo, vậy cuộc sống sau này của hắn ta liền không dễ chịu. Người bên ngoài đều nói Thái Tử nhân ái phúc hậu, không ham nữ sắc, khiêm cung lễ phép nhưng hắn ta thấy, Thái Tử không phải là người nhân ái.

Nói gì mà Thái Tử không ham mê mỹ sắc, chỉ sợ trên mặt không thích, bên trong lại phóng túng với vô số nữ nhân. Chỉ có nữ nhân Ban Họa đầu óc ngắn mới cảm thấy, Thái Tử chỉ xem nàng như muội muội tốt. Còn chơi chung với Thái Tử từ nhỏ, coi hắn thành người tốt.

"Điện hạ. " Một nội thị vội vàng đi đến, nói với Nhị Hoàng Tử: " Người Nghiêm gia truyền tin tức vào."

https://thuviensach.vn

"Cho ta. " Nhị Hoàng Tử bận bịu nhận tờ giấy từ trong tay tùy tùng, tờ giấy rất nhỏ, phía trên chỉ viết hơn mười từ. Nhưng đối với Nhị Hoàng Tử luôn bị trông coi tại viện mà nói, chút tin tức ấy đã đầy đủ trân quý.

Thái Tử giám quốc, triều chính bất ổn, Thái Tử khống chế bất lực.

Xem hết tờ giấy, Nhị Hoàng Tử xé nát tờ giấy, ngâm vào trong nước trà, sau đó tưới nước trà vào chậu hoa: "Thật thú vị."

Nội thị thấy Nhị Hoàng Tử bị giam lâu như vậy, lại còn cười ra tiếng, dọa đến không dám ngẩng đầu, nghĩ Hoàng Tử là bị tức choáng váng.

"Điện, điện hạ?"

Nhị Hoàng Tử ngẩng đầu nhìn nội thị: "Thế nào?"

Nội thị lắc đầu: "Nô tài chỉ nghĩ, thật ra người có thể lôi kéo bốn vị đại thần kia."

"Ngươi nói bọn Dung Hà?" Nhị Hoàng Tử trào phúng cười lạnh một tiếng: "Chớ vọng tưởng, bọn họ là chó săn trung thành với phụ hoàng." Không phải bệnh nặng, vẻn vẹn chỉ gọi bốn người bọn họ đi diện thánh.

"Bọn họ chỉ trung với bệ hạ, không có nghĩa là bọn họ trung với Thái Tử. " Nội thị nhỏ giọng nói: " Chỉ cần Thái Tử làm ra chuyện để bọn họ thất vọng, với cách bốn vị đại nhân này làm việc, đến không thể chịu đựng được Đế Vương tương lai là dạng người này."

"Thất vọng..."

Nhị Hoàng Tử nhíu mày, Thái Tử quen giả vờ giả vịt, người bên ngoại trừ Thái Tử Phi cũng chỉ có một thiếp thất, dưới gối mặc dù chỉ có một nữ nhi, nhưng khí độ thong dong, cứ như không có chút sốt ruột nào, hết lần

https://thuviensach.vn

này tới lần khác giọng điệu của nhóm văn nhân hình như yêu thích hắn, không ngừng khen Thái Tử tốt bao nhiêu.

Thái Tử tốt bao nhiêu...

Đúng, nếu những người này thích khen Thái Tử tốt, vậy liền để bọn họ khen, liều mạng khen, từ từ khen, được người thiên hạ đều khen hắn tốt, ngay cả trình độ phụ hoàng cũng không sánh bằng.

Ngược lại hắn ta muốn xem xem, đến tột cùng phụ hoàng có muốn Thái Tử kế tiếp còn muốn "Tốt" hơn so với ông.

"Điện hạ, mặc dù nô tài không phải nam nhân thật sự, nhưng ngày thường nô tài nhìn thấy cung nữ xinh đẹp, cũng nhịn không được phải nhìn nhiều thêm vài lần. " Nội thị nhỏ giọng nói: " Thái Tử điện hạ là một nam nhân chân chính, sao lại thờ ơ với sắc đẹp đây?"

"Ngươi nói đúng. " Nhị Hoàng Tử lập tức cao hứng trở lại: " Nam nhân đối với sắc đẹp không nhúc nhích, không phải giả trang, thì chính là Liễu Hạ Huệ."

Nội thị thi lễ, ân cần nói: "Có thể vì điện hạ phân ưu, là việc nằm trong phận sự của nô tài."

Mọi người thường lấy tiêu chuẩn của mình đi đối đãi người khác, đồng thời dùng cái này làm chuẩn tắc, Nhị Hoàng Tử đã làm như thế.

Trong cung cuồn cuộn sóng ngầm, chỉ có người Ban gia hình như là nhà duy nhất không có phản ứng trong dòng nước ngầm ấy, bốn người Ban gia ngoại trừ số lần ra ngoài ít hơn, thời gian còn lại đều qua như thế, mùa hè nhanh tới rồi, người Ban gia vội vàng tuỳ cơ ứng biến, chuẩn bị y phục màu trắng mặc ra một trăm linh tám loại mỹ cảm khác biệt.

https://thuviensach.vn

Mùa hạ dễ toát mồ hôi, đồ trang sức kim loại bạc không hợp dùng rồi, đồ trang sức năm trước nhan sắc quá mức diễm lệ, không thích hợp bọn họ dùng lại, thì nên thế nào?

Mua, tất cả đều mua một lần nữa.

Pha lê, dương chi bạch ngọc, thủy tinh nhan sắc mộc mạc, đều có thể dùng.

Tiền tài đều là vật ngoài thân, sống không dùng chết không thể mang theo, có thể sớm xài bớt, đợi cho lúc xét nhà, làm lợi cho người khác đó mới là không có lời.

Người Ban gia vẫn cảm thấy, chỉ có đồ vật tiêu hết mới không coi là lãng phí, đặt trong phòng tích bụi không là phong cách của bọn họ. Màn, cửa sổ có rèm, sa che nắng toàn bộ đổi thành sa mỏng màu trắng tốt nhất, gió lùa nhìn thôi cũng dễ chịu.

Lúc quản gia từ bên trong thư khố thư tịch dời ra ngoài phơi nắng, Ban Họa ghé vào trong lương đình, nhìn sách phơi trong viện, nhịn không được buồn ngủ.

Ban Hằng chẳng tốt đẹp gì so với nàng, hắn ghé vào bên trên rào chắn, ngáp một cái nói: "Tỷ, những sách này giữ lại thật phiền phức, không thể ăn không thể dùng, chờ mấy năm còn không biết sẽ tiện nghi cho ai. Nếu không chờ Dung Quân Phách được nghĩ, bảo hắn qua tự mình chọn, nếu hắn coi trọng những thứ này ta liền đem nó làm đồ cưới cho tỷ."

"Ai muốn thứ này làm đồ cưới. " Ban Họa có chút ghét bỏ: "Không bằng đệ cho ta thêm mấy gian cửa hàng, điền trang."

"Vậy cũng được. " Ban Hằng rất hào phóng gật đầu: "Điền trang,cửa hàng chắc chắn sẽ không ít. Nhưng sách cũng phải cần, lỡ như cháu trai

https://thuviensach.vn

tương lai của ta thích đọc sách, nhà chúng ta chẳng phải nhiều thêm một tài tử?"

"Gì mà cháu trai, chuyện làm không chu đáo, không bằng đệ tự lấy cho hài tử tương lai làm tài tử tài nữ." Ban Họa híp nửa mắt: "Càng ngày càng nóng, mỗi ngày đều mệt rã rời."

"Cũng phải, thời tiết nóng lên, đâu cũng không muốn đi. " Ban Hằng nói: " Nhìn mặt trời chói chang, cũng có chút mờ mắt."

"Thế Tử, Quận Chúa. " Một gã sai vặt vội vàng chạy tới, bởi vì chạy quá nhanh, còn đạp sách đang phơi trên đất một cước: "Việc lớn không tốt rồi."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thân thể Ban Họa và Ban Hằng ngồi thẳng, thấy gã sai vặt bối rối như vậy, sắc mặt cũng nghiêm túc lên.

"Vừa rồi bên ngoài truyền đến tin tức, không biết sao Thành An Bá và Diêu Thượng Thư chọc giận bệ hạ, bệ hạ để thị vệ phạt trượng hai người này."

"Cái gì?" Ban Họa chau mày: "Hiện tại thế nào?"

"Thành An Bá đã bị đưa về phủ, nghe nói tình huống không tốt lắm, hạ nhân phủ Thành An Bá đã tìm đại phu rồi."

Đường đường là Bá gia, lại phải cho người chạy ra ngoài tìm đại phu, chẳng lẽ đại phu Bá phủ không dùng được, hay người Thái y viện không dám đến Bá phủ trị thương?

Tình huống này có bao nhiêu nghiêm trọng, mới có thể huyên náo lớn như vậy?

https://thuviensach.vn

"Sắp xếp mấy đại phu nuôi trong phủ chúng ta qua. " Ban Hằng lập tức không chút do dự nói: "Nhanh."

"Vâng, tiểu nhân đi nhốt ngựa." Gã sai vặt lập tức đáp ứng, xoay người chạy.

Ban Hằng quay đầu nhìn Ban Họa: "Tỷ..."

"Đi phủ Thành An Bá."

Sắc mặt Ban Họa nghiêm túc, xoay người đi dưới ánh mặt trời.

Ban Hằng không chút do dự liền đi theo.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 92+1

Edit: Đào Sindy

Phủ Thành An Bá giờ phút này hò hét ầm ĩ, cũng may còn chưa đến mức bối rối. Đại phu nuôi trong phủ am hiểu trị liệu bệnh thương hàn đau đầu, đối với bị thương không quá lành nghề. Quản gia mời người đến Thái y viện gọi thái y, kết quả nửa ngày không có người đến, tức giận đến ông nhịn không được mắng to vài câu, quay đầu bảo người đi mời đại phu bên ngoài.

Hôm nay khi Bá gia được người nhấc trở về, người phủ Thành An Bá đều giật nảy mình. Lưng và eo Bá gia đều là máu, thái giám đưa Bá gia trở về không hề nói gì, chỉ thi lễ, quay đầu vội vàng rời đi, ngay cả thời gian uống ngụm nước cũng không có.

Trong lòng quản gia vừa vội vừa tức vừa lo lắng, thế nhưng trong phủ ngoại trừ Bá gia, thì không còn người nào làm chủ, ông chỉ có thể cùng mấy môn khách khác trong phủ đi sắp xếp công việc trong phủ.

Ngày thường toả sáng, mỗi người đều ân cần cẩn thận. Nhưng có chút sa sút, ngay cả thái y cũng sẽ xu lợi tránh hại. Nếu là người bên ngoài, có lẽ quản gia còn có thể hiểu được chuyện này, nhưng người đương sự là Bá gia nhà mình, trong lòng ông khó tránh khỏi có thêm chút oán hận.

"Quản gia gia gia. " Một gã sai vặt vội vàng chạy trở về: "Đại phu đến rồi!"

https://thuviensach.vn

"Là lão đại phu Hình Hoà đường sao?"

Gã sai vặt thở phì phò lắc đầu.

"Không phải bảo ngươi đi mời đại phu Bình Hoà Đường mà?"

"Tiểu nhân mới vừa đi nửa đường, đã gặp người phủ Tĩnh Đình Công. " Gã sai vặt vội vàng giải thích nói: " Thì ra là chủ tử phủ Tĩnh Đình Công nghe nói Bá gia xảy ra chuyện, liền đưa đại phu ở phủ họ đến."

Quản gia nghe vậy mừng rỡ, để gã sai vặt mời đại phu vào viện của Bá gia. Cảm kích trong lòng với người phủ Tĩnh Đình Công tới cực điểm, đến thời khắc mấu chốt, đúng là Nhạc Gia tương lai của chủ tử gần kề hơn.

Từ xưa đến nay ít người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ít người dệt hoa trên gấm, phủ Tĩnh Đình Công trước mắt, còn dám gióng trống khua chiêng đưa người tới, phần tâm ý này đã làm những người khác không sánh bằng.

Ông vừa mới chuyển đầu đi chưa được mấy bước, lại nghe hạ nhân báo lại, Phúc Nhạc Quận Chúa và Thế Tử Tĩnh Đình Công đến tận cửa thăm.

"Mau mau cho mời!" Quản gia nghĩ, hình như đây là lần đầu Phúc Nhạc Quận Chúa tới Bá phủ?

Nghĩ vậy, ông đứng không vững nữa, quay đầu nói với quản sự sau lưng: " Tiếp đãi long trọng, không thể lười biếng chút nào với Quận Chúa và Thế Tử!"

"Đúng."

Tinh thần hạ nhân phủThành An Bá chấn động, xem ra chuyện xảy ra cũng không to tác gì, thế nhưng vị hôn thê Bá gia ởtrước mặt bệ hạ được

https://thuviensach.vn

sủng ái vô cùng, có nàng giao thiệp, coi như Bá gia thật có chỗ nào chọc giận bệ hạ, bệ hạ cũng sẽ không khó xử Bá gia thái quá.

Ban Họa và Ban Hằng vừa vào cửa, liền nhận thấy hạ nhân phủ Thành An Bá nhiệt tình tiếp đãi, nàng mới từ trên lưng ngựa xuống, búi tóc hơi có chút lỏng lẻo. Nhưng không nghĩ ngợi nhiều, ánh mắt nàng liếc nhìn một lần trên người chư vị hạ nhân, cuối cùng chọn bên trong một quản sự trung niên mặc gấm vóc nói: " Bá gia của các ngươi thế nào?"

"Bẩm Quận Chúa, hiện tại đại phu đang chữa thương cho Bá gia."

"Dẫn ta tới." Ban Họa trực tiếp đi thẳng về phía trước, mặc dù nàng không biết chỗ ở của Dung Hà, nhưng kết cấu chủ thể phòng ốc của gia tộc có tước vị luôn có quy củ, phương hướng đại khái nàng vẫn biết.

"Quận Chúa, mời đi bên này. " Quản gia nhìn thấy vậy mà Ban Họa đảo khách thành chủ liền sửng sốt chớp mắt, sau đó chạy chậm đuổi kịp Ban Họa, cúi đầu dẫn nàng đến viện của Bá gia.

Trong nội viện, Dung Hà nằm lỳ trên giường, nghiêng đầu nhìn về phía hai đại phu cung kính đứng trong phòng, y không nói gì, trong phòng yên tĩnh dị thường.

"Bá gia." Đỗ Cửu canh giữ bên giường nhịn không được nói: "Ngài... Vẫn nên để hai vị đại phu xem một chút đi."

Dung Hà rủ mí mắt xuống,bên trên không có vẻ triều thần bị Hoàng Đế trách phạt sau đó bối rối và hối hận, khuôn mặt bình tĩnh như nước, để người ta nhìn không ra chút cảm xúc.

Sau một lúc lâu y mở miệng: "Làm phiền."

"Không dám." Một vị đại phu vội vàng hành lễ nói: " Chúng ta cũng chỉ phụng lệnh Quận Chúa và Thế Tử."

https://thuviensach.vn

"Đa tạ Thế Tử và Quận Chúa quan tâm. " Bờ môi Dung Hà hơi trắng bệch: "Hai vị đại phu mời lên trước đi."

Đại phu tới gần xem xét, phát hiện máu trên lưng Dung Hà đã ngưng kết cùng y phục, thần sắc bọn họ ngưng trọng nhìn nhau, lấy kéo bạc soáng loáng trong hòm thuốc ra: "Bá gia, vết thương của người đã dính vào y phục, chúng ta phải dùng kéo cắt bỏ y phục của người, có thể sẽ có chút đau, người có cần dùng Ma Phí tán* không?"

*Thuốc gây tê từ cây cần sa.

"Dùng sẽ có ảnh hưởng gì?" Dung Hà hiểu, nếu không có bất kỳ ảnh hưởng gì, đại phu sẽ không cố ý hỏi thăm y có cần hay không.

"Ngẫu nhiên dùng một lần cũng không ảnh hưởng quá lớn, nhưng nếu thân thể không tốt, dàng dễ ảnh hưởng đến thần trí, nặng thì sinh ra ỷ lại..."

"Không cần, các ngươi trực tiếp cắt." Dung Hà nhắm mắt lại: "Nhanh chóng động thủ đi."

Hai đại phu thở sâu, cắn răng, cầm kéo bắt đầu chậm rãi xử lý y phục và vết thương.

Y phục đầu hạ ăn mặc mỏng, cắt bỏ cũng dễ dàng, nhìn thấy trình độ thương thế rồi, hai người đều thở dài một hơi. Thương thế này nhìn dọa người, nhưng không đả thương xương cốt và nội tạng. Bọn họ tuy là đại phu dân gian, cũng gặp qua không người bị đánh, có một số người bị thương mặt vết thương tốt, không đến mấy ngày đã chết. Huyên náo gặp quan, cuối cùng khám nghiệm tử thi tra ra, mới biết được đã đả thương nội tạng.

"Bá gia, ngoại thương của người rất nghiêm trọng, chúng ta vẫn nhanh chóng xử lí vải vóc. "Mỗi khi xé một miếng vải, thì có máu chảy ra, đại phu dùng bông vải cầm máu, dừng đến đầu đầy mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Không đầy một lát, trên mặt đất đã ném một đống băng gạc dính máu, nhưng vết thương lại chỉ xử lý hơn phân nửa.

"Quận, Quận Chúa, người chờ một lát..."

Cửa lớn bị đẩy ra, một trận gió thổi vào trong phòng, màn lụa tung bay trong gió, Dung Hà mở mắt ra, thấy được cô nương đứng ở cửa.

Nàng một thân tố y, búi tóc nghiêng lệch, gương mặt mang theo chút đỏ ửng. Sau lưng nàng ánh sáng chiếu rọi như vàng, đâm vào y nhịn không được híp mắt. Lúc lại mở mắt ra, nữ tử đã xốc lên màn lụa đi tới giường của y.

Y kinh ngạc nhìn nàng, đúng là sửng sốt.

"Chàng có ổn không?"

Nàng đứng ở mép giường nhìn y, biểu lộ trên mặt ngưng trọng, giống như lo lắng, hình như có chút cảm giác khác biệt bên trong. Đầu óc của y chưa bao giờ trống rỗng như bây giờ, duy nhất có thể làm, cũng chỉ là ngơ ngác nhìn mắt nàng, cứ như như thế thì có thể xác định người trước mắt là thật hay giả.

"Phúc Nhạc Quận Chúa." Đỗ Cửu thi lễ với Ban Hoạ.

Ban Họa nhìn lưng Dung Hà suy yếu mơ hồ, mí mắt run rẩy, quay đầu nhìn về phía Đỗ Cửu: "Chuyện gì xảy ra?"

"Ta..." Dung Hà mở miệng.

" Chuyện bây giờ chàng phải làm chính là nằm trên giường im lặng dưỡng thương. " Ban Họa giận tái mặt trừng mắt nhìn Dung Hà: "Một là chàng bảo hộ vệ của chàng không trả lời vấn đề của ta, hai là chàng chọn im miệng!"

https://thuviensach.vn

Phong độ nhẹ nhàng, nam tử khí khái mười phần như Dung Hà há to miệng, cuối cùng thông minh lựa chọn trầm mặc.

Đỗ Cửu nhìn thấy Bá gia phục tùng nhắm mắt, trong lúc nhất thời mắt trợn tròn, đây là để hắn nói thật, hay là không cho hắn nói thật. Còn nữa, lúc này nửa người trên Bá gia mặc dù máu thịt be bét không thể nhìn, nhưng cũng coi là để trần nửa thân trên, Quận Chúa lại hùng dũng như thế xông vào nhìn Bá gia, đây coi như là ai thất tiết?

Thấy Bá gia lựa chọn trầm mặc trước uy nghi của Quận Chúa, Đỗ Cửu cắn răng một cái, ôm quyền nói với Ban Họa: "Quận Chúa, hôm nay khi Bá gia và Diêu đại nhân tiến cung diện thánh, bệ hạ bỗng nhiên nổi trận lôi đình, nói Bá gia và Diêu đại nhân dạy bảo Thái Tử không tốt, dẫn Thái Tử đi nhầm đường, tức giận liền cho người phạt trượng Bá gia và Diêu đại nhân."

"Dạy bảo không tốt?" Ban Họa nhíu mày: "Thái Tử là trưởng tử của ông, đồng thời lớn tuổi hơn Dung Hà, coi như phạm sai lầm, sao có thể đổ lên người Dung Hà?"

Đỗ Cửu im lặng, Hoàng Đế không thể phân rõ phải trái, đó còn là Hoàng Đế sao?

"Chỗ Thái Tử đã xảy ra chuyện gì?" Ban Họa cảm thấy không có khả năng Hoàng Đế nổi giận vô lí, nó không giống phong cách hành sự của Vân Khánh Đế. Chẳng lẽ nói, người đã mắc bệnh, ngay cả tính cách cũng phải chữa?

"Cái này..." Đỗ Cửu do dự một chút, quay đầu nhìn Dung Hà.

"Ta bảo ngươi nói chuyện với ta, ngươi nhìn chàng ấy làm gì?" Ban Họa nhàn nhạt nói: " Có thể nói cứ nói, không thể nói thì không nói."

Dung Hà mở mắt ra nhìn Đỗ Cửu.

https://thuviensach.vn

"Thuộc hạ trước mặt Quận Chúa, không cógì không thể nói. " Thần sắc Đỗ Cửu có chút vi diệu: "Đêm qua có người phát hiện Thái Tử tư thông cùng một tài tử bên cạnh bệ hạ, việc này phát hiện sau lúc nửa đêm, vị tài tử này treo cổ tự tử rồi."

"Treo cổ tự tử rồi?" Ban Họa kinh ngạc nhíu mày: "Vị tài tử nào?"

"Lâm tài tử."

Ban Họa giật mình nhớ tới, vị Lâm tài tử này sau khi tiến cung, được mấy ngày thánh sủng, nhưng bởi vì vấn đề xuất thân của nàng ta, cho nên phân vị ở hậu cung cũng không cao.

Khi tiên đế còn sống, có một Lâm phi ở hậu cung dùng vu thuật được ban cho lụa trắng, hiện Lâm tài tử này cùng tông với Lâm phi của tiên đế. Càng thú vị chính là, hai người Lâm thị đều là Lâm thị nhất tộc người nhà ngoại tổ Dung Hà.

Đồng tông đồng tộc khác chi khác mạch.

Năm đó ngoại tổ mẫu Dung Hà đến Lâm gia, bởi vì liên lụy vào đấu tranh chính trị hoàng gia, cuối cùng bị biếm thành thứ dân, Lâm gia cũng bị ảnh hưởng.

Nàng còn hoài nghi, lúc tiên đế tại vị, vị Lâm phi kia được ban cho lụa trắng, đến tột cùng thật sự vì dùng vu thuật, hay bị Lâm gia liên luỵ, mới rơi vào thảm cảnh như vậy? Chân tướng chuyện này, ngoại trừ tiên đế, chỉ sợ không có ai biết.

"Thì ra đúng là nàng ta." Nghĩ rõ ràng tiền căn hậu quả những chuyện này, Ban Họa thở dài, Dung Hà cũng bị tai bay vạ gió. Những năm này y một thân một mình sống sót, không thấy Lâm gia thân thiết với y, hiện tại nữ quyến Lâm gia tiến cung làm hậu phi, không minh bạch với Thái Tử, lại khiến Hoàng Đế giận chó đánh mèo với y.

https://thuviensach.vn

Nhìn sắc mặt Dung Hàtrắng bệch trên giường, nhíu mày, ngồi xuống trên ghế bên cạnh: " Thương thế Bá gia thế nào?"

"Bẩm Quận Chúa, thương thế Dung Bá gia có chút nghiêm trọng, may thay không tổn thương phổi, không thì lưu lại mầm bệnh rồi." Một vị đại phu đầu rịn đầy mồ hôi, cuối cùng lấy xuống toàn bộ vải vóc trên vết thương của Dung Hà, để ông tương đối kính nể là, vậy mà Dung Bá gia không kêu một tiếng.

Thấy bờ môi Dung Hà lộ ra trắng xanh, Ban Họa nhíu mày: "Chàng đường đường là Bá gia, cũng không biết bảo hộ vệ đánh nhẹ chút à?"

"Khi bệ hạ phẫn nộ, hộ vệ không dám quá mức qua loa. Nếu càng làm bệ hạ giận dữ, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn." Dung Hà cười cười: "Nàng không cần phải lo lắng, ta không có chuyện gì đâu."

"Ai lo lắng cho chàng chứ?" Ban Họa hừ một tiếng: "Ta chỉ lo lắng vị hôn phu của mình chẳng biết tại sao lại xảy ra vấn đề, đến lúc đó ta lại phải gánh tội danh khắc phu."

"Họa Họa yên tâm, ta nhất định sẽ không để nàng chịu ấm ức đó. " Dung Hà đưa tay về phía Ban Hoạ, kết quả Ban Họa cách y quá xa, y không cách nào nắm tay nàng, ngược lại tự y vươn tay như thế, động vết thương trên người, đau đến nhịn không được nhíu mày.

"Nằm trên giường dưỡng thương cho tốt, giơ loạn gì thế kia." Ban Họa trừng Dung Hà, nhưng mà Dung Hà vẫn dịu dàng nhìn nàng như cũ.

Môi nàng khẽ giật, cuối vỗ trên tay y:"Được rồi, ngoan, mau thu tay."

Dung Hà cười khẽ một tiếng, ngoan ngoãn thu tay về.

"Bá gia, chúng ta muốn trừ độc miệng vết thương cho người, người chịu đựng chút."

https://thuviensach.vn

Đối với đại phu mà nói, rượu là chất lỏng trừ độc tốt nhất, bọn họ dùng rượu thanh tẩy vết máu trên người y, có khả năng loại bỏ vụn y phục mắc trong vết thương. Nhưng rượu đối với vết thương mà nói, không thể nghi ngờ là kích thích cực lớn, Dung Hà giỏi về ẩn nhẫn, khi rượu đụng vào vết thương, cơ bắp toàn thân nhịn không được căng cứng. Mồ hôi rịn trán, một ít rớt trên gối, một ít rơi vào mắt y, chátđến mắt đau nhức.

Rượu hòa với máu đen chảy xuống, mùi máu tươi và mùi rượu quấn quanh cùng một chỗ, thực sự không phải hương vị dễ ngửi.

Dung Hà chảy mồ hôi lạnh nhìn về phía Ban Họa: "Họa Họa, trong phòng buồn bực, nàng ra ngoài hóng gió đi."

" Mỗi ngày ta đều ở bên ngoài hóng gió, không hóng một lát cũng không sao. " Ban Họa thấy ngay cả cổ y cũng trắng,giọng nhỏ đi rất nhiều: "Yên tâm đi, mặc dù bộ dáng bây giờ của chàng có chút xấu, nhưng ta sẽ không ghét bỏ chàng."

Chịu nổi đau to lớn, Dung Hà vẫn cười ra tiếng: "Đa tạ."

"Không cần khách sáo." Ban Họa ngồi vững trên ghế, không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 92+2

Edit: Đào Sindy

Rất nhanh mồ hôi trên người Dung Hà chảy ra làm ướt toàn thân, đại phu đắp dược cao trên vết thương của y: "Bá gia, gần đây người phải ở trong phòng, chú ý gió ngoài cửa sổ, không thể quá buồn bực. Ngoài ra chúng ta còn một toa thuốc, hiệu dụng đơn thuốc chủ yếu là cầm máu sinh mủ, đợi vết thương tốt, mới có thể sử dụng thứ bổ huyết. Hiện tại nếu bổ quá mức, đối với vết thương của người có hại không lợi."

"Làm phiền hai vị." Khi thuốc trị thương đến lưng y, y cũng cảm giác được cảm giác thoải mái dễ chịu lạnh buốt truyền khắp toàn thân, ngay cả cảm giác đau đều biến mất hơn phân nửa.

"Bá gia khách sáo. " Đại phu hơi lớn tuổi nói: " Lúc trừ độc là khó nhịn nhất, Bá gia lại chưa kêu một tiếng khổ, chúng ta bội phục."

“Kêu hay không kêu đều đau, không bằng trước mặt giai nhân duy trì phong độ." Dung Hà cười nói: " Vô luận thế nào, hai vị đã giúp ta rất nhiều."

Vừa đi đến cửa Ban Hằng lại nghe được câu này, nhịn không được nhẹ hừ một tiếng, đã bị thương thành như vậy, không ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương, còn có tinh lực nịnh nọt khoe mẽ trước mặt tỷ hắn, đây chính là phong thái quân tử ư?

https://thuviensach.vn

"Không dám nhận tiếng cảm tạ của Bá gia. " Đại phu vội vàng hành lễ nói: " Bá gia chú ý món ăn gần đây nhất định phải thanh đạm, không thể ăn thức ăn kích thích, mỗi ngày chúng ta đều đến quý phủ thay thuốc cho Bá gia."

Nói xong những này, đại phu thi lễ với Ban Hoạ: "Quận Chúa, thuộc hạ cáo từ."

"Các ngươi đi về trước đi. " Ban Họa gật đầu với đại phu, quay đầu nói với Dung Hà: " Thời tiết càng ngày càng nóng, giường này của chàng đã dính máu, cũng không thể nằm. Đợi chút nữa nhịn đau một chút, bảo người đổi phòng khác cho chàng."

" Nên như thế. " Dung Hà áy náy nói: " Hôm nay cực khổ Họa Họa rồi."

"Ta chỉ mở miệng, làm việc là đại phu, không có gì cực khổ hay mệt nhọc cả." Ban Họa thở dài, bị Hoàng Đế hạ lệnh phạt trượng, đối với triều thần mànói cũng không phải chuyện tốt gì, chỉ sợ ngay cả trên sử sách cũng ghi một khoản.

Dung Hà cười, không tiếp tục tranh luận vấn đề này với Ban Họa, y trầm mặc một lát, nhắm mắt lại nói: " Hôm nay nàng không nên tới."

Tất cả mọi người biết, tính tình bệ hạ bây giờ bất định, nếu là người bị ông trách phạt qua, thì sẽ không được trọng dụng lại. Y và Diêu đại nhân hiện tại, không biết có bao nhiêu người tránh không kịp? Giống như Ban gia dựa vào hoàng sủng mới sống vui vẻ tự do, thực sự không nên đến nhà y lúc này.

Việc này nếu truyền đến tai bệ hạ, thì khả năng biến thành Ban gia bất mãn với thánh ý, hay là nói Ban gia ngang nhiên đối nghịch cùng bệ hạ. Khi bệ hạ không bị bệnh sẽ không nghĩ như thế, nhưng bệ hạ bây giờ, lại rất khó nói.

https://thuviensach.vn

Giống nhà Tĩnh Đình Công, không thể mất thánh ý.

"Không gì là nên hay không nên cả. " Ban Họa bình tĩnh nhìn Dung Hà: "Với ta mà nói, chỉ có bằng lòng hay không."

Dung Hà mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt Ban Hoạ, cứ như muốn xuyên qua đôi mắt này nhìn vào linh hồn nàng.

"Cuộc sống có nhiều thứ không nắm chắc, coi như hôm nay ta không đến thăm chàng, không có nghĩa là Ban gia chúng ta có thể vĩnh viễn phú quý. " Ban Họa tùy ý cười một tiếng: "Huống chi không phải ta đã nói với chàng, người Ban gia không để người mình chịu ấm ức. Nếu như chàng cảm thấy ta không nên tới, vậy ý của chàng chính là, chúng ta không nên xem chàng thành người một nhà sao?"

Lông mày Dung Hà giật giật, lông mi thon dài giống như bàn chải, trước mắt thâm thúy lướt qua: "Họa Họa..."

"Hả?" Ban Họa không rõ vì sao y gọi tên mình mà không nói gì.

Dung Hà cười: "Cảm ơn nàng."

"Không phải như chàng nói, không cần nói với ta mấy chữ này?" Ban Họa từ trên ghế đứng người lên: "Thấy tinh thần chàng còn tốt như thế, ta an tâm."

"Nàng muốn đi sao?" Dung Hà rủ mắt xuống, bộ dáng nằm lỳ trên giường có chút điềm đạm đáng yêu.

"Ta ra ngoài dặn dò hạ nhân nhà chàng một lát. " Ban Họa muốn nói mình cần phải trở về, nhưng nhìn dáng vẻ thất vọng kia của y, lời đến khóe miệng lại thay đổi:"Ta ở với chàng một lúc nữa mới đi.”

https://thuviensach.vn

Dung Hà lập tức cười, dáng dấp y vốn cực kỳ đẹp đẽ, sắc mặt tái nhợt, tăng thêm nụ cười hư nhược, để Ban Họa nghĩ tới chú chó nhỏ bị ức hiếp, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Bước chân nàng bước ra thu hồi lại, quay đầu nói với Đỗ Cửu: "Ngươi đi bảo hạ nhân chuẩn bị một gian phòng ngay lập tức, trong phòng không cần bày hoa hoa thảo thảo, cũng không cần dùng huân hương, chỉ cần rộng rãi thông gió là được."

"Vâng." Đỗ Cửu bận bịu lĩnh mệnh lui xuống.

"Họa Họa biết thật nhiều. " Dung Hà cười bắt lấy tay nàng: "Có tài có mạo, thật tốt."

"Có mạo ta thừa nhận, lúc này mới..." Ban Họa thấy y lại không thành thật, rút tay ra: "Không cần chàng khen, tự ta cũng thấy không thú vị."

"Vì thế nên mới tài, không phải hiểu biết thư hoạ mới là tài đâu. " Dung Hà hùng hồn nói: "Ai quy định, một chữ này, chỉ bao hàm những thứ này?"

Ban Họa cảm thấy, nàng không dám xác định, nhưng nàng có thể khẳng định là, khi Dung Hà muốn khen nàng, sẽ không lo âu tìm không thấy lý do.

Dạng lang thức thời ân huệ này, nàng rất thưởng thức.

"Dung Bá gia, tỷ." Ban Hằng đứng ở cửa ra vào nửa ngày rốt cục không thể nhịn được nữa đi đến, hắn nhìn đến Dung Hà đắp dược cao nhưng không quấn băng gạc hay băng vải sau lưng, nhịn không được hít sâu một hơi, trên lưng là một chỗ thịt tốt, đến tột cùng bệ hạ hạ lệnh đánh y bao nhiêu đại bản?

"Bị thương thành dạng này, tại sao không băng vết thương lại?"

https://thuviensach.vn

Mắt Ban Họa nhìn một tầng dược cao thật dày trên lưng Dung Hà: "Có lẽ là vì vết thương tốt?"

"Thương thế kia ta nhìn thôi đã thấy lưng đau. " Sau đó Ban Hằng lui lại mấy bước: "Dung Bá gia, ta vẫn nên chờ ở bên ngoài." Lá gan hắn không lớn, lúc này không cần mặt mũi, da đầu run lên, quay người liền đi ra ngoài, cứ như nhìn nhiều, vết thương này liền chuyển lên người hắn.

"Gan xá đệ có chút nhỏ. " Ban Họa vội ho một tiếng: "Cũng không ác ý."

Dung Hà cười khẽ: "Ta biết."

Ban Họa sờ lên lỗ tai mình có chút ngứa, nói sang chuyện khác: "Chàng nói, Thái Tử... Có thể hay không bị người ta mưu hại?"

Dung Hà dời tầm mắt của mình, không nhìn Ban Họa: "Có thể phải cũng có thể không phải."

"Vậy Thái Tử hiện tại thế nào, hiện nay hắn đang giám quốc, kết quả xảy ra chuyện, thân thể bệ hạ lại không tốt, đại sự trong triều còn có thể giao cho ai?"

" Dưới gối bệ hạ và Hoàng Hậu không chỉ có một đứa con là Thái Tử. " Dung Hà thở dài: "Không có Thái Tử, còn có Nhị Hoàng Tử."

"Nhị Hoàng Tử?" Ban Họa nhíu nhíu mày: “Tính cách hắn ta xúc động, có thù tất báo, sao có khả năng trị quốc?"

"Họa Họa. " Dung Hà bất đắc dĩ cười khổ: "Hắn ta có thể hay không không quan trọng, quan trọng là... Bệ hạ đã không tín nhiệm Thái Tử nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Đế Vương một nước, trúng gió liệt giường, vốn là đả kich cực lớn. Nào biết được hiện tại ngoài cung lại truyền ra anh danh Thái Tử nhân đức, ngay cả đương kim bệ hạ cũng không bằng, những lời đồn đãi này truyền đến tai bệ hạ, liền thành một cây gai trong lòng bệ hạ, kết quả gai này đâm vừa vào còn chưa kịp rút ra, lại truyền ra Thái Tử và phi tần hậu cung gặp riêng, Vân Khánh Đế làm sao còn có thể nhẫn?

Địa vị của nam nhân, thanh danh, tự tôn đều bị một người đoạt đi, trong lúc Vân Khánh Đế bị tra tấn bởi ốm đau bệnh tật, tâm tình sao có thể bình tĩnh trở lại?

Vân Khánh Đế vốn không nghĩ Thái Tử có bị người ta mưu hại hay không, ông nghĩ tới đầu tiên là mình thân là Đế Vương, bị người khác khiêu khích tôn nghiêm.

Mà y và Diêu Bồi Cát chỉ là cớ bệ hạ phát tiết phẫn nộ và xấu hổ, một tấm màn giữ được mặt mũi cho ông. Chuyện Thái Tử và hậu phi gặp riêng mặc dù sẽ không truyền ra cung, nhưng tuyển người giám quốc, tất nhiên sẽ đổi người khác.

"Nếu Nhị Hoàng Tử giám quốc, có thể sẽ ảnh hưởng đến chàng không?" Ban Họa nhớ, hình như Nhị Hoàng Tử và Dung Hà cũng không hợp nhau lắm.

Đây đại khái là tình địch nhìn tình địch, hết sức đỏ mắt?

Nhị Hoàng Tử thích Thạch Phi Tiên, mà Thạch Phi Tiên lại thích Dung Hà. Nghĩ như vậy, nàng cảm thấy mình mới là người thắng cuối cùng, bởi vì vị hôn thê của Dung Hà là nàng.

Ước chừng... Là thế này chăng?

"Cho dù không phải Nhị Hoàng Tử giám quốc, ta bây giờ cũng không cách nào vào triều được. " Dung Hà cười nhạt một tiếng: "Ta bị bệnh, chỉ

https://thuviensach.vn

có thể dưỡng bệnh,hết thảy công việc trên triều ta đều hữu tâm vô lực."

Ban Họa thấy y như thế, cho là y đang khổ sở, thế là khuyên lơn: "Những thứ này chàng đừng để trong lòng, miệng một số người trong Kinh Thành cũng không thích nhàn rỗi, nếu có tin gì khó nghe truyền tới, chàng không cần quá để ý, tất cả đều không quan trọng bằng thân thể mình, bây giờ chuyện trọng yếu nhất là chàng dưỡng thương cho tốt."

"Ta không có khổ sở." Ý cười của Dung Hà chưa tiêu:"Phú quý như mây khói, bắt không được sờ không ra, cho nên ta không thèm để ý."

"Chàng có thể nghĩ như vậy thì tốt."

Ban Họa thở dài một hơi.

Quân tử chính là quân tử, xem phú quý tiền tài như cặn bã. Không giống nàng, chỉ cần nghĩ đến bốn năm sau tước vị nàng không còn, đã cảm thấy cả người khổ sở đến thở không nổi.

Không thể không thừa nhận, người và tâm tính, chênh lệch vẫn còn rất lớn đấy.

"Chỉ tiếc, định chuẩn bị nghỉ đi thả diều cùng nàng. " Dung Hà nhìn ánh mặt trời bên ngoài: "Đợi ta khỏi hẳn, thời tiết Kinh Thành trở nên nóng bức khó nhịn, thả diều lại không thích hợp."

"Không sao, chờ đến mùa thu lại thả cũng giống vậy. " Ban Họa khuyên nói: " Thả diều mỗi năm đều có, đây là việc nhỏ."

Khóe miệng Dung Hà cong lên, như ánh mặt trời đầu mùa xuân, ấm áp mà không làm người ta cảm thấy nóng bức.

Lời Ban Họa an ủi Dung Hà cũng không sai, một ngày sau khi Dung Hà bị đánh, Thái Tử liền bị bệnh, trên triều đình Nhị Hoàng Tử đến giám

https://thuviensach.vn

quốc. Dung Hà và Diêu Bồi Cát cáo bệnh nghỉ dưỡng, Nhị Hoàng Tử ngay cả giữ lại đều không có, trực tiếp trả lời.

Có người nhìn thấy tư thế triều đình thế này, cảm thấy nhất định là Dung Hà bị Thánh thượng chán ghét mà vứt bỏ rồi, không phải thì tại sao Nhị Hoàng Tử lại trực tiếp cho Dung Hà dưỡng bệnh ở nhà, ngay cả giả ý giữ lại cũng không có? Đồng thời còn ở Lại bộ và Hộ bộ tìm Thượng Thư thay thế, tạm thời thay thế chức vị của Dung Hà và Diêu Bồi Cát.

Quan trọng là..., bây giờ tạm thời thay thế, qua một thời gian, ai biết là tạm thay hay thay thật?

Một số người bên ngoài có quan hệ tốt với y, liền bắt đầu dần dần rời xa y, những người này sau khi Dung Hà bị thương, chưa bao giờ tới cửa thăm viếng.

Việc này qua đi, Ban gia lần nữa biến thành trò cười Kinh Thành, tin đồn bên ngoài khác nhau. Cái gì tự cho là tìm được một con rể tốt, ai biết một khi con rể này thất thế, ngay cả chức vị Thượng Thư cũng giữ không được. Trong triều không ít người có tước vị, không có thực chức chỉ có tước vị, ở trong Kinh Thành này, thật đúng không tính là người thế nào. Gì mà vui quá hóa buồn, xem xem bọn họ còn phách lối thế nào.

Ngay cả một số nữ tử từng tự xưng ngưỡng mộ Dung Hà trong lòng, lúc này cũng không tiếp tục đề cập đến Dung Hà. Mặc dù mỹ nam đẹp trai quan trọng, nhưng địa vị quan trọng hơn, ai có thể bỏ qua được vinh hoa phú quý chứ?

Huống hồ không có Dung Hà, còn có thể có Lý Hà, Trương Hà, Vương Hà. Chỉ cần phú quý, sẽ không lo âu về những thứ này.

Tất cả mọi người đang quan sát thái độ bệ hạ, không dám tùy tiện tiếp cận Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Lúc này, chỉ có Ban gia không sợ hãi chút nào, dùng một tấm lòng can đảm ngu ngốc, thường hay tặng đồ đến phủ Thành An Bá.

Tất cả mọi người cho rằng Ban gia đang tìm đường chết, cho đến nửa tháng sau, quả nhiên trong cung hạ chỉ triệu kiến người Ban gia, mà danh hào Phúc Nhạc Quận Chúa thình lình được liệt kê trong thánh chỉ, là trọng điểm mời.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Edit: Đào Sindy

"Tỷ. " Ban Hằng lo âu đi đến trước mặt Ban Họa: "Ta đi cùng tỷ."

"Bệ hạ không triệu kiến, đệ đi cùng có thể làm gì, góp nhân số à?" Ban Họa ngồi trước gương đồng vẽ lông mày, tô lông mày đến càng thêm ngọt ngào nhu thuận hơn:"Bây giờ tình thế trong cung không rõ, đệ ở ngoài cung ta còn có thể yên tâm."

"Nhưng ta không yên lòng. " Ban Hằng ngồi bên cạnh bàn, nhíu mày nói: " Nhị Hoàng Tử và tỷ luôn không hợp nhau, nếu hắn từ đó cản trở, làm tỷ chịu khổ thì làm sao bây giờ?"

" Bây giờ hắn chỉ là Hoàng Tử. " Ban Họa kéo lông mày: " Nếu hắn muốn xử trí ta, phải chờ ngày hắn leo lên hoàng vị lại nói."

" Không phải tỷ nói Nhị Hoàng Tử tương đối ngu xuẩn sao. " Trong lòng Ban Hằng lo sợ bất an: " Người có đầu óc tương đối đơn giản, làm việc thường hay bất chấp hậu quả."

"Hắn không có đầu óc, chẳng lẽ ta rất có đầu óc ư?" Ban Họa tô má hồng, miệng điểm son, ngay cả giữa lông mày cũng vẽ một đóa hoa nhỏ. Trong lúc hiếu kỳ vốn không nên ăn mặc như thế, nhưng nàng hiểu bản tính bệ hạ, chỉ có ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp hơn, mới có thể thu được hảo cảm của ông.

https://thuviensach.vn

"Trong cung là địa bàn của Nhị Hoàng Tử, ta lo lắng tỷ chịu thiệt thòi. " Ban Hằng suy nghĩ: "Nếu không, tỷ đừng đi."

"Chớ ngu dại. " Ban Họa đứng người lên: "Lúc này không đi, đến lúc đó không phải Nhị Hoàng Tử ức hiếp chúng ta nhà, mà là bệ hạ ức hiếp một nhà chúng ta đấy."

Ban Hằng nghe vậy trầm mặc xuống, hắn biết tỷ tỷ nói đúng, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến tình huống trong cung hiện tại, hắn không cách nào an tâm.

Cuối cùng Ban Họa và Ban Hoài tiến cung, bên trong cửa cung sớm có nữ quan và thái giám tới dẫn đường, nhìn điệu bộ này hình như muốn dẫn hai phụ tử tách ra.

"Cô cô. " Ban Họa mỉm cười nhìn về phía nữ quan: " Không phải bệ hạ muốn triệu kiến ta sao?"

" Xin Quận Chúa đừng gấp, Hoàng Hậu nương nương có mấy câu muốn dặn dò người. " Nữ quan quỳ gối với Ban Họa một cái, rồi phúc lễ: "Ngài theo nô tỳ tới."

Ban Họa quay đầu nhẹ gật đầu với Ban Hoài: "Phụ thân, nữ nhi cáo lui."

"Khuê nữ, nếu lúc sau con không đến kịp, phụ thân sẽ đến chỗ Hoàng Hậu đón con. " Ban Hoài cười nói: " Trước mặt Hoàng Hậu, không nên mất cấp bậc lễ nghĩa."

"Phụ thân yên tâm. " Ánh mắt Ban Họa nhìn tường Địa Cung cao cao: "Nữ nhi sẽ mau chóng chạy tới."

Nữ quan dẫn Ban Họa đến hậu cung, phương hướng đúng là đi cung Hoàng Hậu không sai, nhưng khi đi đến nửa đường, nữ quan đột nhiên

https://thuviensach.vn

dừng bước: "Quận Chúa, chờ một chút, còn có người muốn gặp ngài." Khi nói xong lời này, nữ quan quan sát thần sắc Ban Họa, phát hiện trên mặt đối phương lại không có chút ngoài ý muốn.

Trong lúc nhất thời, nữ quan có chút xấu hổ, hai mắt bà ta tránh Ban Họa đi cười như không cười, lui sang một bên.

"Phúc Nhạc Quận Chúa. " Tạ Uyển Dụ đi ra từ sau núi giả, nàng ta đi đến trước mặt Ban Hoạ: "Quận Chúa gần đây ổn chứ?"

"Đa tạ Hoàng Tử Phi quan tâm, mọi chuyện ta đều tốt." Ban Họa thấy bàn đá bên cạnh bày biện trái cây điểm tâm, đi đến cạnh bàn đá ngồi xuống: "Xem ra Nhị Hoàng Tử Phi đã sớm có chuẩn bị mà đến."

"Quận Chúa nói đùa,ta chỉ lâu không gặp Quận Chúa, hơi nhớ ngươi thôi." Tạ Uyển Dụ ngồi xuống đối diện Ban Họa: "Quận Chúa, ta có một chuyện muốn cùng ngươi thương lượng, không biết Quận Chúa có bằng lòng nghe lời của tại hạ không?"

"Không muốn nghe."

"..."

"Quận Chúa vẫn là người nói chuyện sảng khoái như ngày xưa." Tạ Uyển Dụ nhận trà cung nữ đưa tới uống một ngụm: "Coi như ngươi không cân nhắc vì mình, cũng nên vì Ban gia, vì Thành An Bá suy nghĩ một chút."

"Hoàng Phi nói đùa rồi. " Ban Họa chọn miếng hoa quả tươi trên bàn: "Ta càng muốn biết chính là, Hoàng Hậu nương nương biết ngươi giả truyền ý chỉ không?"

" Lời này của Quận Chúa thực sự quá khách sáo,đều là người một nhà, gặp mặt trò chuyện, sao đến mức nghiêm túc như vậy?" Tạ Uyển Dụ cười cười, cũng không để uy hiếp của Ban Hoạ trong lòng. Nàng ta bây giờ, cực

https://thuviensach.vn

kỳ tỉnh táo, không giống một năm trước lúc còn chưa xuất giá, chỉ cần Ban Họa hơi phản bác vài câu, liền nổi trận lôi đình.

Ban Họa thậm chí cảm thấy, nữ nhân trước mắt mặc dù vẫn là Tạ Uyển Dụ, nhưng bên trong lại mang một tầng áo giáp thật dày, tùy thời đều có thể xông pha chiến đấu, sử dụng âm mưu quỷ kế. Cung đình thực sự có thể thay đổi một người, nó có thể làm thay đổi một người hoàn toàn, ngay cả linh hồn cũng thay đổi.

Thấy Ban Họa không nói lời nào, Tạ Uyển Dụ cũng không giận, nàng ta kẹp một miếng điểm tâm để trong đĩa trước mặt Ban Hoạ: "Nghe nói Quận Chúa thích ăn loại điểm tâm này nhất, nếm thử tay nghề đầu bếp trong cung như thế nào."

"Nhị Hoàng Tử Phi, giữa hai chúng ta không cần giả vờ giả vịt. " Ban Họa không hề động miếng điểm tâm kia:"Có chuyện nói thẳng, không cần trì hoãn thời gian lẫn nhau."

" Tính tình Phúc Nhạc Quận Chúa quả thật ngay thẳng. " Tạ Uyển Dụ cười cười, nâng chung trà lên kính Ban Họa: "Ta hi vọng Quận Chúa có thể cùng chúng ta hợp tác."

"Ngươi nói gì?" Ban Họa cho là lỗ tai mình có vấn đề, nàng kinh ngạc nhìn Tạ Uyển Dụ: "Ngươi nói đùa với ta à?"

Tạ Uyển Dụ lắc đầu: "Đương nhiên không có."

"Toàn bộ Kinh Thành người nào không biết Nhị Hoàng Tử nhìn ta khắp nơi không vừa mắt, ta giúp các ngươi có chỗ tốt gì?" Ban Họa chỉ đầu của mình: "Ngươi cảm thấy ta giống kẻ ngu sao?"

Tạ Uyển Dụ nhấp một miếng trà, đặt chén trà xuống: "Ngày xưa cho dù có chút hiểu lầm, nhưng ngươi và điện hạ từ nhỏ đã đùa giỡn cùng nhau.

https://thuviensach.vn

Ngươi, Thái Tử và Nhị Hoàng Tử coi như thanh mai trúc mã, ân oán của tiểu hài đùa giỡn sao để bụng?"

"Nhà ngươi có hài tử lớn hơn hai mươi tuổi sao?" Ban Họa bị cách nói này của Tạ Uyển Dụ chọc cười: "Nhị Hoàng Tử Phi, ta nghĩ ngươi có thể hiểu lầm gì đó với Ban gia ta. Người Ban gia chúng ta không có quyền không có thế, đổi lại không có lòng nhúng tay vào tranh đoạt giữa các Hoàng Tử. Huống chi, thiên hạ này là của bệ hạ, ông muốn hoàng vị cho người nào thì cho người đó, thân là con của người chỉ cần nghe phụ thân an bài là được."

"Quận chúa nói thật là nhẹ nhàng linh hoạt, thắng làm vua thua làm giặc, đây mới là hoàng thất. " Tạ Uyển Dụ cười lạnh: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng phụ mẫu thiên hạ đều như phu thê Tĩnh Đình Công?"

Ban Họa lắc đầu: "Mặc kệ ngươi nói thế nào, ta cũng không đồng ý. Thiên hạ này là của bệ hạ, hết thảy vinh quang của Ban gia cũng là bệ hạ cho. Hôm nay ngươi tới cũng được, Thái Tử Phi đến cũng chẳng sao, ta sẽ nói giống vậy, Ban gia tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện này."

Tạ Uyển Dụ cảm thấy Ban Họa quen giả vờ giả vịt, gì mà không nhúng tay vào chuyện hoàng gia, hoàng vị của tiên đế sao đến tay bệ hạ? Dám nói không có bút tích của Trưởng Công Chúa và lão Tĩnh Đình Công không? Hiện tại giả trang bộ dáng thuần lương, không biết diễn cho ai nhìn.

Theo nàng ta thấy, những điều này chẳng qua là Ban Họa lấy cớ, người Ban gia muốn ủng hộ Thái Tử, mà không phải Nhị Hoàng Tử.

"Chim khôn biết chọn cành mà đậu, hiện nay Thái Tử đã là gỗ mục gãy đầu cành, người Ban gia cần gì phải treo cổ trên một thân cây?"

"Đại khái người Ban gia là chim thả rông, trông cậy vào trời mà kiếm sống, cây nào dáng dấp tốt hơn, cũng không lo nghĩ phạm vi loại hình của

https://thuviensach.vn

chúng ta." Ban Họa đứng người lên: "Nhị Hoàng Tử Phi, không còn sớm, ta nên đi bái phỏng Hoàng Hậu rồi."

"Ban Họa. " Giọng Tạ Uyển Dụ lạnh nhạt nói: " Ngươi không muốn để cho Dung Hà phục hồi nguyên chức à?"

"Hắn không làm quan càng tốt hơn. " Ban Họa cười híp mắt quay đầu: "Sau này sẽ có nhiều thời gian hơn theo giúp ta rồi."

"Nếu để Dung Bá gia biết, ngươi rõ ràng có thể giúp hắn lại không nguyện ý giúp, hắn có thể hận ngươi không?" Tạ Uyển Dụ đứng người lên đi đến trước mặt Ban Họa: "Làm nữ nhân, không nên quá ích kỉ. Nữ nhân ích kỉ, không được nam nhân ưa thích."

" Thật đúng là quá ngượng ngùng. " Ban Họa thở dài một tiếng: "Ta sinh ra đã ích kỉ, đồng thời không được nam nhân ưa thích, chỉ đợi đến khi bọn họ đến đòi ta thích." Nói đến đây, nàng cười kiều mị một tiếng, sờ má: "Để Nhị Hoàng Tử Phi chê cười."

Tạ Uyển Dụ cảm thấy sau khi mình gả vào cung, tính tình đã thay đổi đến mức rất khá, nhưng nhìn bộ dáng này của Ban Họa, nàng ta vẫn cảm thấy tay có chút ngứa, cơn tức trong đầu lại chui ra. Thế gian tại sao có thể có nữ nhân ganh tỵ như thế?

"Quận Chúa thật tự tin với bản thân mình."

"Ừm, bởi vì nữ nhân tự tin càng mỹ lệ hơn."

"Ban Họa!" Tạ Uyển Dụ sau khi tiến cung thì bắt đầu luyện tu dưỡng đã bị đánh vỡ, nàng ta lạnh lùng trừng mắt nhìn Ban Họa: "Ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Ban Họa thấy bộ dáng nàng ta như thế, cảm thấy được rồi nha, nhìn còn có bóng dáng Tạ nhị tiểu thư năm đó.

https://thuviensach.vn

"Tạ tiểu thư không cần nói với ta những lời này. " Ban Họa bình tĩnh lắc đầu: "Có nói với ta cũng vô ích, ta đâu đại biểu cho toàn Ban gia, cũng sẽ không đại biểu cho Ban gia."

"Thân là nữ nhân, ngươi không che chở phu quân tương lai của ngươi, chỉ lo người nhà mẹ đẻ, chẳng lẽ bọn họ có thể bảo vệ ngươi cả đời?" Tạ Uyển Dụ không rõ hành vi của Ban Họa, rõ ràng chỉ cần Ban gia đồng ý hợp tác cùng bọn họ, sau khi đăng cơ điện hạ nhất định sẽ không làm khó người Ban gia, hơn nữa còn để cho Dung Hà phục hồi nguyên chức, tại sao Ban Họa không đồng ý chứ?

" Người nhà mẹ đẻ của Tạ tiểu thư có thể bảo vệ ngươi cả đời không ta không biết, nhưng ta có thể khẳng định là, người nhà mẹ đẻ của ta có thể bảo vệ ta cả đời. " Mặt Ban Họa không chút thay đổi nói: "Lời không hợp ý không hơn nửa câu, Nhị Hoàng Tử Phi xin mời."

Nói xong, nàng quay người muốn đi.

"Ngăn nàng ta lại cho ta!" Tạ Uyển Dụ khó thở, sinh lòng muốn giáo huấn Ban Họa một phen.

"Bái kiến Nhị Hoàng Tử Phi, bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa. " Thạch Tấn mặc khôi giáp ngân sắc dẫn theo cấm vệ quân xuất hiện ở một bên khác núi giả, hắn như không nhìn thấy những thái giám và cung nữ kia có ý đồ tới gần Ban Họa, không kiêu ngạo không tự ti thi lễ với Tạ Uyển Dụ: "Vi thần nghe ở đây truyền đến tiếng ồn ào, không biết chuyện gì đã xảy ra?"

Tạ Uyển Dụ giận tái mặt, không phải đã để người ngăn cản, vì sao cấm vệ quân lại tới?

"Hoàng Phi, chúng ta phụng lệnh bệ hạ, tuần tra trong cung. " Giọng Thạch Tấn bình tĩnh: " Nếu Hoàng Phi có chuyện gì, chỉ cần kêu một tiếng cấm vệ quân sẽ đến."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tạ Uyển Dụ có chút lạnh, vậy mà bệ hạ phòng bị nhi nữ đến trình độ này, thậm chí ngay cả địa giới hậu cung cũng bắt đầu để cấm vệ quân tuần tra. Cuối cùng là phòng lưu manh thích khách, hay phòng người trong cung bọn họ?

Nàng ta nghiêng đầu mắt nhìn Ban Họa, chỉ hận hôm nay không thể dạy dỗ nữ nhân này rồi.

Ban Họa cười như không cười mắt nhìn Tạ Uyển Dụ, lấy tay giấu trong tay ái ra ngoài, xùy cười một tiếng xoay người rời đi.

Tạ Uyển Dụ nhìn bóng lưng nàng rời đi, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

"Nhị Hoàng Tử Phi, chúng ta cáo từ." Thạch Tấn thi lễ, quay đầu liền rời đi.

Chờ sau khi cấm vệ quân rời đi, Tạ Uyển Dụ tức giận đến đập chén trà trên bàn, quay đầu thấy thái giám đứng kế bên, nàng ta hít sâu một hơi: " Hôm nay điện hạ đi đâu?"

"Hồi Hoàng Phi, hôm nay Nhị điện hạ trong cung."

Tạ Uyển Dụ cười ý vị không rõ: " Hôm nay hắn không muốn xuất cung, thật hiếm có."

Tiểu thái giám không dám nói lời nào, thi lễ, lui sang một bên.

Nghĩ đến Tưởng Lạc, trong lòng Tạ Uyển Dụ càng tức, Tưởng Lạc là một thằng ngu không chịu nổi, bùn nhão lên không được tường. Đã bắt đầu giám quốc, lại còn có tinh lực đi trầm mê sắc đẹp, hương thúi nào cũng muốn dính, nếm thử một chút. Nếu hắn ta thật sự đăng cơ làm Đế, hậu cung này không biết có bao nhiêu thiếu nữ bị hắn ta chà đạp.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến Ban Họa chọc tức mình, nam nhân mình gả không phải kẻ tốt, Tạ Uyển Dụ hận không thể cầm cây gậy đánh Tưởng Lạc một trận, nhưng mà nàng ta cũng chỉ suy nghĩ một chút, bởi vì nàng ta là Nhị Hoàng Tử Phi, là châu chấu trên một sợi dây thừng cùng Tưởng Lạc, hắn ta vinh quang nàng ta cũng được hưởng thụ vinh hoa phú quý, nếu hắn ta thua, nàng ta cũng chịu thời gian khổ cực.

Ban Họa đi thẳng đến ngoài cung Hoàng Hậu, tinh thần Hoàng Hậu nhìn không tốt lắm, cho nên Ban Họa nói chuyện với bà một hồi sau, liền đứng dậy cáo từ đi gặp bệ hạ. Hoàng Hậu cũng không giữ nàng lại, chỉ là sau khi nàng đứng dậy, muốn nói lại thôi.

"Nương nương?" Ban Họa không hiểu nhìn Hoàng Hậu.

"Chuyện của Dung Quân Phách, tinh thần ngươi lại thoải mái. " hoàng Hậu thở dài một hơi: " Gần đây tâm tình bệ hạ không tốt lắm, chờ ông ấy nghĩ thông suốt, chuyện sẽ dễ dàng hơn."

Ban Họa nghe vậy cười một tiếng: "Nương nương, việc này ta cũng không để trong lòng."

"Ngươi đứa nhỏ này..." Hoàng Hậu thấy Ban Họa cười một mặt xán lạn, trong lòng có chút thở dài một hơi. Bất kể nói thế nào, bà không muốn có hiềm khích gì với đứa nhỏ này, bệ hạ gần đây làm việc xác thực càng hoang đường, nhưng bây giờ ông ấy ngay cả bà cũng nghe không lọt rồi.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 93+2

Edit: Đào Sindy

"Thôi thôi. " Hoàng Hậu lắc đầu: " Gần đây tính tình bệ hạ không tốt, khi ngươi đáp lời nhớ chú ý chút."

"Vâng." Sau đó Ban Họa hành lễ lui ra.

"Nương nương. " Nữ quan bên cạnh Hoàng Hậu đến cạnh Hoàng Hậu, nhỏ giọng nói: " Người truyền tin tức đến, vừa rồi Nhị Hoàng Tử Phi nửa đường cản Phúc Nhạc Quận Chúa lại, hai người huyên náo có chút không thoải mái."

Tuổi Nhị Hoàng Tử Phi vẫn còn rất trẻ, trong cung này vốn không có gì là bí mật, nàng ta nghênh ngang cản người lại, nên nghĩ đến ngày tin tức sẽ truyền đến tai nương nương.

"Cả đám đều không bớt lo. " Hoàng Hậu mệt mỏi nhắm mắt lại: "Kệ bọn họ thôi, chỉ cần không náo quá mức, bản cung cũng không muốn quản."

"Nương nương, gần đây ngài quá cực khổ. " Nữ quan tiến lên véo nhẹ bả vai Hoàng Hậu: "Ngài vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày đi."

"Bây giờ hậu cung chướng khí mù mịt, lời đồn đại không ngừng, làm sao bản cung có thể an tâm nghỉ ngơi. " Hoàng Hậu lo nghĩ một tay nâng

https://thuviensach.vn

cắm lên: " Mấy ngày trước đây Hoàng Thượng mới phạt trượng Diêu Bồi Cát và Dung Hà, hôm nay lại hạ chỉ khiển trách mấy vị Thượng Thư, đây không phải buộc triều thần lục đục sao?"

"Nương nương ngài không nên suy nghĩ nhiều, mấy vị đại nhân này đều là loại người trung thành tuyệt đối, nhất định không vì những cử động này của bệ hạ mà sinh lòng bất mãn."

"Cũng vì những đại thần này đều trung tâm, bệ hạcàng không nên làm thế." Hoàng Hậu thở dài, trong thoáng chốc lại nghĩ tới đêm bệ hạ vừa trúng gió, ông mơ mơ màng màng hoảng sợ miệng gọi tục danh lão Tĩnh Đình Công và phụ thân Dung Hà.

Phu thê hai người bọn họ thành thân nhiều năm như vậy, chỉ sợ bà cũng không hoàn toàn hiểu rõ bệ hạ.

Trong Đại Nguyệt cung, Vân Khánh Đế đang trong cơn giận dữ đổ chén thuốc, nước thuốc giội khắp cả mặt mũi cung nữ, nàng kinh hoàng quỳ gối trên mảnh sứ vỡ thỉnh tội, trên mặt ngay cả chút đau cũng không dám lộ ra.

"Thứ tay chân vụng về, lăn ra ngoài!" Vương Đức nhẹ nhàng đá cung nữ một cước, cung nữ thuận thế lăn trên mặt đất một vòng tròn, liền vội vàng lui xuống.

Hai tên thái giám tiến lên rón rén dọn mảnh sứ vỡ, lại có hai tên thái giám vội vàng dùng ống tay áo lau thuốc dưới đất, rất nhanh mùi thuốc đắng chát tràn ra toàn bộ đại điện.

"Bệ hạ. " Vương Đức cung cung kính kính làm một đại lễ với Vân Khánh Đế: "Phúc Nhạc Quận Chúa tới."

Vân Khánh Đế cứ thế chỉ chốc lát, quay đầu nói: "Tuyên."

https://thuviensach.vn

Vương Đức lui ra ngoài, đi đến cửa đại điện lộ ra nụ cười xán lạn với Ban Họa: "Quận Chúa, mời."

"Làm phiền công công."

"Quận Chúa làm nô tài ngại chết." Vương Đức tự tay giúp Ban Họa nhấc lên màn lụa thật dày bên ngoài. Đi vào trong điện, mùi thuốc khó ngửi xông vào mũi Ban Họa, ánh mắt nàng rơi xuống trên người Vân Khánh Đế ngửa ngồi trên giường.

Ngắn ngủi hơn nửa tháng không gặp, Vân Khánh Đế như già hơn rất nhiều, sắc mặt vàng như nến, hốc mắt hãm sâu, tướng mạo cũng không ôn hòa uy nghi giống ngày xưa, ngược lại lộ ra cay nghiệt và điên cuồng. Ban Họa trừng mắt nhìn, đáy mắt vẫn như cũ là tình cảm quấn quýt, nàng bước nhanh đến một bên long sàng, ngồi xổm xuống: "Bệ hạ, rốt cục người nhớ tới gặp ta."

Nhìn thấy Ban Họa rõ ràng có ý thân cận, sắc mặt Vân Khánh Đế ôn hòa một chút: "Là ngươi không muốn gặp trẫm, làm sao còn trách trẫm không gặp ngươi?"

"Ngài cũng không phải không biết, bây giờ ta đang trong hiếu kỳ, nếu trực tiếp đến đây gặp ngài, người khác sẽ nói ta không hiểu quy củ." Hai mắt Ban Họa sáng lên: "Nếu ngài triệu kiến ta, vậy ta có thể quang minh chính đại tiến cung."

"Lúc này ngươi có thể không tuân thủ lễ rồi?"

"Quy củ là chết, người là sống nha. " Ban Họa cười giả dối: "Dù sao chỉ cần có ngài ở đây, xem ai dám nói ta."

"Ta xem ngươi đang cãi chày cãi cối." Vân Khánh Đế cười cười: "Trẫm trước kia không nên nuông chiều ngươi."

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ, thần nữ không phải cãi chày cãi cối, mà là cáo mượn oai hùm. " Ban Họa dương dương đắc ý: "Thần nữ đã dùng thành ngữ này rất tốt phải không?"

Thấy bộ dáng Ban Họa đắc ý như vậy, Vân Khánh Đế nhớ tới mấy năm trước, khi đó Họa Họa không thích đọc sách, thường xuyên dùng sai thành ngữ điển cố, nhắm trúng tức cười của ông. Sau đó, mỗi khi nàng dùng đúng một điển cố, ông sẽ khen nàng một chút, đến mức sau này mỗi lần nàng ở trước mặt ông dùng thành ngữ, đều sẽ đắc ý nhìn ông, đợi ông đến khen nàng.

Tiểu nha đầu đáng yêu năm đó giống như cục bông trong chớp mắt đã trưởng thành, mà ông cũng già rồi.

Trên mặt Vân Khánh Đế xuất hiện nụ cười ôn hòa: "Tính là không tệ, có chỗ tiến bộ."

Nụ cười trên mặt Ban Họa càng thêm đắc ý.

Từ khi vào, Ban Họa chưa bao giờ nhắc đến chuyện thân thể của Vân Khánh Đế, Vân Khánh Đế như cũng quên đi khó chịu trên người mình, nói chuyện phiếm cùng Ban Họa, để ông có loại cảm giác trẻ thêm mấy tuổi.

Bất tri bất giác nửa canh giờ trôi qua, cung nhân canh giữ bên ngoài điện nghe được trong nội điện thỉnh thoảng truyền ra tiếng bệ hạ cười, đều nới lỏng tâm trạng. Đồng thời sinh lòng kính ngưỡng với Phúc Nhạc Quận Chúa, ngay cả mấy vị Hoàng Tử Công Chúa đều không làm được, Phúc Nhạc Quận Chúa lại làm được, khó trách bệ hạ sủng ái như vậy. Nếu bên cạnh họ có người có thể làm cho mình vui vẻ, bọn họ sẽ nhịn không được đối tốt với nàng một chút, một chút nữa.

"Họa Họa." Vân Khánh Đế bỗng nhiên nói: " Trẫm cho người đánh Dung Quân Phách, ngươi có oán trẫm hay không?"

https://thuviensach.vn

"Ta oán ngài làm gì?" Ban Họa không hiểu nhìn Vân Khánh Đế, cứ thế chỉ chốc lát sau mới phản ứng được, thế là khoát tay áo nói: "Ngài yên tâm đi, những ngày này ta thường đi phủ Thành An Bá thăm viếng, vết thương của Dung Bá gia không tính quá nghiêm trọng."

"Trẫm lo lắng không phải thương thế hắn như thế nào, mà lo lắng ngươi vì chuyện này mà tâm tình không tốt." Vân Khánh Đế nhìn Ban Họa, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu lộ gì trên mặt nàng.

"Ta... Vẫn tốt mà?" Ban Họa suy nghĩ: "Hắn không đến Lại bộ làm việc, thì càng có nhiều thời gian theo giúp ta. Dù sao tước vị hắn vẫn còn, không thiếu ăn uống, đây không phải chuyện tốt sao?"

Vân Khánh Đế nghe vậy bật cười, ngược lại ông đã quên, nha đầu này từ nhỏ đã ngâm mình trong bình mật lớn lên, coi như người trong nhà không có thực quyền trong triều, cũng chưa từng chịu ấm ức gì. Nàng làm sao biết, đối với binh sĩ mà nói, địa vị quyền thế quan trọng bao nhiêu, nàng chỉ có thể thấy một vùng thế giới trước mặt mình.

Tất cả lời nàng nói thật là lời nói trung thực.

"Nếu ngay cả tước vị hắn cũng bị mất thì sao?"

"Bệ hạ, ngài sẽ không như thế làm đâu?" Ban Họa mở to mắt: "Vậy sau khi ta gả đi sẽ ăn gì, cũng không thể ăn nhờ ở đậu mỗi ngày tại nhà ngoại, vậy không tốt lắm?"

Vân Khánh Đế thấy bộ dáng ngũ quan nàng đều chen tại một chỗ, nhịn không được bật cười lớn tiếng, cho đến khi ông thấy biểu lộ của Ban Họa càng ngày càng tức giận, mới nói: "Yên tâm đi, thật sự không đoạt đi tước vị của hắn. Đợi khi vết thương của hắn lành, liền để hắn về làm việc cho trẫm."

https://thuviensach.vn

"Thật là không khoẻ. " Ban Họa lắc đầu liên tục: "Ngươi để người đánh hắn máu thịt be bét, nhất định phải nuôi tới mấy tháng mới có thể tốt lên."

"Ngươi đó." Vân Khánh Đế lắc đầu, may mà lời này không để Dung Hà nghe thấy, không thì phu thê trẻ còn chưa thành thân, thì trước đã nổi mâu thuẫn: "Mới vừa rồi không phải còn nói hắn không có vấn đề gì, sao lúc này lại nghiêm trọng rồi?"

"Hừm..." Ban Họa quay đầu: "Dù sao cũng phải từ từ nuôi."

Vân Khánh Đế bất đắc dĩ cười một tiếng, đối với lời này của Ban Họa từ chối cho ý kiến.

"Bệ hạ. " Ban Họa bỗng nhiên nghiêng vai: "Ngài nhất định phải tốt lên."

Vâm Khánh Đế nhìn hai mắt thiếu nữ óng ánh, trong hai mắt tràn đầy lo lắng và chờ đợi, ông cứ thế chỉ chốc lát: "Trẫm rất nhanh sẽ tốt lên."

"Vậy là tốt rồi!" Trên mặt Ban Họa lộ ra nụ cười xán lạn: "Lần này thần nữ an tâm."

Vân Khánh Đế nghĩ thầm, nha đầu này bị dưỡng thành tính tình đơn thuần như vậy, sau này phải làm sao bây giờ? Rút cuộc cũng là hài tử mình nhìn lớn lên, trong lòng Vân Khánh Đế mềm nhũn: "Ừm."

Mặc dù đơn thuần ngay thẳng, nhưng phần tâm ý này, xác thực đáng quý.

Phủ Thành An Bá, Dung Hà dùng thuốc rồi, liền ghé vào đầu giường đọc sách, nửa canh giờ trôi qua, sách trên tay y cũng không lật vài trang, ngược lại số lần nhìn quanh ngoài cửa có chút nhiều.

https://thuviensach.vn

"Bá gia. " Đỗ Cửu thấy Bá gia như vậy, thực sự có chút nhịn không được, trực tiếp nói: " Hôm nay Phúc Nhạc Quận Chúa bị bệ hạ triệu kiến tiến cung."

Dung Hà lật ra một trang sách, thản nhiên nói: "Ta đã biết."

Đỗ Cửu ra ngoài làm một chuyện, hai phút đồng hồ sau trở về, phát hiện sách trong tay Bá gia vẫn là tờ kia.

"Bá gia?"

"Thế nào?" Dung Hà để sách xuống, quay đầu nhìn Đỗ Cửu.

" Có phải người có tâm sự gì không?" Đỗ Cửu cẩn thận nghĩ đến chuyện mấy ngày gần, giống như không có chỗ nào không đúng, làm sao tâm thần Bá gia có chút không tập trung như thế.

"Không có việc gì. " Dung Hà nhắm mắt lại, thờ ơ nói: "Lần sau khi người Ban gia tiến cung,nhớ kỹ nói cho ta biết một tiếng."

"Vâng." Đỗ Cửu đồng ý:"Nhưng bệ hạ và Hoàng Hậu vô cùng sủng ái Quận Chúa, sẽ không có chuyện gì."

Dung Hà mở mắt ra nhìn hắn: "Ta biết sẽ không có chuyện gì, chỉ hỏi nhiều thêm một câu mà thôi."

Đỗ Cửu: Hả...

"Bá gia. " Quản gia đi đến: " Phủ Tĩnh Đình Công cho người đến nói, hôm nay Phúc Nhạc Quận Chúa có chút chuyện, khoảng buổi chiều mới có thời gian qua thăm ngài."

"Nếu Quận Chúa có việc, sao có thể làm phiền nàng vừa đi vừa chạy về, sau khi Quận Chúa về nhà, hãy nghỉ ngơi thật tốt đi."

https://thuviensach.vn

"Thế nhưng hạ nhân Tĩnh Đình Công phái đến đã đi. " Quản gia suy nghĩ: "Có cần thuộc hạ lại phái người đi phủ Tĩnh Đình Công nói một tiếng."

Trong phòng trầm mặc quỷ dị một lát.

"Không cần." Giọng Dung Hà bình tĩnh: "Sao lại đến quấy rầy."

Quản gia và Đỗ Cửu liếc mắt nhìn nhau, không khỏi có loại ăn ý thần kỳ.

Buổi trưa vừa tới, hạ nhân báo lại, Phúc Nhạc Quận Chúa đã đến.

Đỗ Cửu nhìn thấy, Bá gia nhà bọn họ bóp sách trong tay nổi lên nếp uốn, hết lần này tới lần khác giọng điệu hoàn toàn bình tĩnh như trước đây.

"Cho mời."

Ách.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 94+1

Edit: Đào Sindy

Không biết có phải là ảo giác hay không, Ban Họa phát hiện mình đi vào cửa lớn Dung gia rồi, nụ cười của quản gia đối với mình so với ngày xưa càng thêm xán lạn.

"Quận Chúa, mời."

"Làm phiền." Qua hành lang, Ban Họa nhìn thấy một nam nhân trung niên mặc trường bào màu xanh đứng trong góc nhỏ, nàng nhíu mày, không hỏi nhiều. Nhưng quản gia lại chú ý tới ánh mắt của nàng, nhỏ giọng đáp: "Đó là môn khách Bá gia nuôi."

Ban Họa hiểu gật đầu, nhóm văn nhân đều thích nuôi một số môn khách ở nhà, thảo luận thi từ ca phú, hội họa thư pháp, người thân phận càng cao, sẽ nuôi một số môn khách thanh khách, không giống Ban gia bọn họ,nuôi đều là con hát, gánh xiếc gánh hát, ca cơ vũ cơ còn có tiên sinh kể chuyện, so với Dung gia, Ban gia bọn họ thực sự quá tục, đơn giản tục không chịu được.

"Thì ra là thế." Ban Họa nhẹ gật đầu, quay đầu thấy môn khách kia đang dò xét nàng, nàng hơi nhíu mày:" Môn khách quý phủ đều vô lễ như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Quản gia quay đầu nhìn lại, chú ý tới ánh mắt môn khách còn rơi trên người Ban Họa, lập tức xạm mặt lại, đang lúc ông chuẩn bị phát tác, môn khách lui lại một bước, làm một đại lễ với Ban Họa rồi lui ra ngoài.

Ban Họa bị thái độ của môn khách làm cho không hiểu thấu, nhưng nghĩ đến đối phương chỉ là một môn khách không có công danh, thế là cũng không để người này trong lòng, quay đầu đi đến nội viện.

Hạ nhân phủ Thành An Bá không tính quá nhiều, nhưng gã sai vặt, nha hoàn đều cực kỳ có quy củ, thấy nàng đến, nhao nhao né tránh hành lễ, ngay cả chút mạo phạm cũng không có.

Tiến vào nội viện, Ban Họa vừa vặn đối đầu Đỗ Cửu từ bên trong đi ra, nàng dừng bước.

Đỗ Cửu đi hai bước, hành lễ trước mặt Ban Họa. Từ lần trước Tĩnh Đình Công giúp đỡ khi gặp chuyện, Đỗ Cửu cung kính hơn rất nhiều với Ban Họa: "Bái kiến Quận Chúa."

" Hôm nay Bá gia nhà các ngươi thay thuốc chưa?" Ban Họa thấy cửa phòng mở ra: "Đã gần đến trưa rồi."

"Bẩm Quận Chúa, thuốc đã thay." Đỗ Cửu cúi đầu trả lời.

"Vậy chàng dùng cơm chưa?"

"Bá gia còn chưa dùng cơm."

"Ta biết rồi." Ban Họa nhẹ gật đầu, nâng mép váy lên đi vào trong nhà, hai tỳ nữ mặc kỵ trang sau lưng nàng đứng ngoài cửa, không cùng đi vào.

Mặc dù Dung Hà và Vân Khánh Đế đều dùng thuốc, thế nhưng mùi thuốc trong phòng Dung Hà rất nhạt, sẽ không để người khác buồn nôn,

https://thuviensach.vn

cùng mùi buồn bực lại khó ngửi trong Đại Nguyệt cung rất khác biệt. Ban Họa vào cửa, gặp Dung Hà còn nằm lỳ trên giường đọc sách, tiến lên rút đi sách của y:"Nằm lỳ trên giường đọc sách gì chứ, không cần mắt sao?"

"Nàng không có ở đây, ta nằm lỳ ở trên giường cũng không trò chuyện, không đọc sách giết thời gian, còn có thể làm gì đây?" Dung Hà mở to hai mắt nhìn Ban Họa, nước trong con ngươi trơn bóng, Ban Họa nhìn thêm mấy lần, trái tim nhịn không được mềm nhũn ra.

"Các chàng là những văn nhân, thích nuôi gì mà môn khách, bây giờ chàng bị thương, bọn họ có thể cùng chàng làm thơ hay vẽ tranh sao?" Ban Họa ngồi xuống cạnh giường: "Nhà ta nuôi nghệ nhân gánh xiếc, ngày mai ta cho bọn họ tới ở trong phủ chàng vài ngày, nếu như chàng rảnh đến không có việc gì, thì gọi họ đến làm thú vui."

"Sao ta có thể đoạt lấy thú vui của nàng."

"Không sao, những tiểu xảo của gánh xiếc ta xem nhiều rồi, để chỗ chàng mấy ngày, ta còn có thể tiết kiệm một khoản tiền ăn."

Dung Hà cười ra tiếng: "Đường đường là Quốc Công phủ còn thiếu bạc sài ư?"

"Ai mà ngại có nhiều tiền chứ?" Ban Họa cười tủm tỉm nói: "Cho nên chàng cứ việc giữ đi, nhà chúng ta những thứ khác không nhiều, nhưng nuôi người thú vị không ít."

"Được." Khóe mắt đuôi lông mày của Dung Hà đều tràn ngập ý cười, ngọt ngào như đồ chơi làm bằng đường, ăn thêm vài miếng vẫn muốn ăn nữa.

"Chàng đừng cử động, ta xem vết thương trên lưng thế nào." Ban Họa đi lên trước, lúc Dung Hà chưa kịp phản ứng, đã tiến lên cởi áo gấm lộ tấm lưng bóng loáng, lộ ra nửa người trên trần nhẵn bóng.

https://thuviensach.vn

Làn da Dung Hà rất trắng, vết thương trên lưng đã kết vảy, đen nhánh dúm dó kéo dài trên lưng, nhìn vặn vẹo đáng sợ, không có chút mỹ cảm nào. Y lo lắng Ban Họa nhìn thấy vết thương rồi, sẽ có hình ảnh không tốt với mình, muốn kéo chăn lại bị Ban Họa đè tay xuống.

"Đừng nhúc nhích. " Ban Họa xoay người xích lại gần nhìn vết thương: "Vết thương khôi phục không tệ, mấy ngày nay có phải sau lưng ngưa ngứa?"

Dung Hà nhẹ gật đầu, ý thức được Ban Họa nghe không rõ, lại ừ một tiếng.

"Vậy chàng nhớ kỹ tuyệt đối đừng cào, lưu lại vết sẹo là nhỏ, làm đổ máu sinh mủ mới là chuyện lớn." Ánh mắt Ban Họa có chút hướng xuống, xem xét eo Dung Hà vừa trắng nõn căng mịn vừa khêu gợi, kéo chăn mền, phủ lên nửa người y: "Dùng cơm chưa?"

"Vẫn chưa." Dung Hà không thích nằm lỳ trên giường ăn, cho nên cứ việc rời giường sẽ có chút đau, y chật vật từ trên giường đứng lên.

"Thân thể gặp tội lớn như vậy, còn không ăn cơm cho đàng hoàng." Ban Họa thở dài, quay người đi tới cửa, vẫy tay với hạ nhân Dung gia:"Mau bưng cơm trưa vào phòng."

"Vâng." Hạ nhân hành lễ lui ra, hoàn toàn không chất vấn mệnh lệnh của Ban Họa, thậm chí không cần nhìn sắcmặt của chủ nhân chân chính. Từ hôm đó đến nay, bọn họ nhìn thấy Quận Chúa quở trách Bá gia, mà Bá gia chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, ngay cả những quản sự trong phủ, cũng toàn diện nghe theo mệnh lệnh Quận Chúa, bọn họ là hạ nhân sao dám đắc tội Quận Chúa.

Dù sao sớm muộn gì cũng là nữ chủ nhân phủ Bá gia, bọn họ tiếp nhận cực kỳ bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Ban Họa bận rộn vì mình, đáy mắt Dung Hà đầy ấm áp.

Chẳng được bao lâu, đồ ăn lên bàn, tất cả đều là đồ thanh đạm, Đỗ Cửu và một gã sai vặt đỡ Dung Hà từ giường đứng lên, sau đó khoác áo lụa mềm mại rộng rãi lên người y, vịn y ngồi xuống bàn cơm.

Áo lụa mềm rộng rãi mặc dù không ma sát lên làn da, nhưng vì rộng quá mức, khó tránh khỏi sẽ lộ ra nơi từ cổ trở xuống, vínhư xương quai xanh, ví như ngực. Có người nói, như ẩn như hiện, nửa hở nửa che, mới là thời khắc mê người nhất.

Ban Họa cảm giác mắt mình có chút không nghe lời, lén nhìn nơi từ cổ xuống của Dung Hà nhiều lần.

Nhưng mà Dung Hà hết lần này tới lần khác không chú ý, khi cầm đũa, một đầu đũa không cẩn thận kéo vạt áo, chỗ ngực lộ càng thêm rõ ràng.

Làn da trắng nõn trơn bóng, cơ ngực cân xứng, tràn đầy cảm giác hấp dẫn thần bí, khiến Ban Họa còn chưa ăn cơm, cũng đã cảm thấy hài lòng trong lòng. Nàng lau gò má, rất tốt, không có đỏ mặt.

Tổ tiên đã sớm nói, sắc đẹp mê người, xem ra lời này rất có đạo lý đấy.

"Họa Họa, nàng ăn không quen những thức ăn này sao?" Dung Hà cười khanh khách nhìn nàng, nhếch miệng lên, đẹp đến mức làm lòng nàng cũng nhũn ra.

"Rất tốt. " Ban Họa bỏ một miếng măng non vào miệng, vốn không ăn ra mùi vị gì, liền nuốt xuống.

Dung Hà cười đến híp lại mắt, y nhớ kỹ hình như Họa Họa không thích ăn măng non?

https://thuviensach.vn

"Hí...iiiiii." Y duỗi đũa ra muốn gặp một món ăn cách đó không xa, thế nhưng tay vừa vươn ra, liền đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chàng đừng cử động. " Ban Họa bận bịu chuyển đồ ăn đến trước mặt y:"Muốn ăn cái gì thì nói cho ta biết, đừng động tới vết thương."

"Ừm." Dung Hà gật đầu, bắt đầu gắp thức ăn theo vòng cung nhỏ.

Ban Họa thỏa mãn gật đầu, nam nhân nghe lời đáng yêu nhất.

Một bữa cơm ăn gần nửa canh giờ, đợi Dung Hà nằm lại trên giường, Ban Họa nói với y: "Chàng nghỉ ngơi thật tốt, ta phải về."

Dung Hà: "Được." Chỉ là đáy mắt đầy không nỡ.

"Đúng rồi. " Ban Họa móc ra hai bình thuốc nhỏ bỏ lên trên bàn: "Đây là thứ tốt ta cầm từ chỗ bệ hạ, trị vết thương ngứa ngáy rất hay, nơi bệ hạ có tổng cộng không đến mấy bình, ta đã đòi cho chàng hai bình đó."

"Bệ hạ đối đãi nàng thật tốt." Dung Hà nhìn hai bình thuốc còn không to bằng nắm tay trẻ con, tự nhiên biết bên trong chứa gì.

"Đúng vậy." Ban Họa cười gật đầu: "Vậy đợi ta đi rồi, sau đó bảo người xoa thuốc cho chàng nhé."

Cười đáp ứng, chờ sau khi Ban Họa rời đi, Đỗ Cửu đi đến. Hắn nhìn hai bình này thuốc, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc: "Bá gia, đây không phải bí dược trong cung à, Phúc Nhạc Quận Chúa mang tới sao?" Vừa rồi cũng chỉ có Phúc Nhạc Quận Chúa ở đây, cho nên hai bình này thuốc sẽ chỉ là Quận Chúa mang tới.

"Ừm. " Dung Hà cầm qua một bình thuốc, mở nắp bình liền có thể ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt. Đậy nắp bình, y vuốt vuốt bình thuốc nho

https://thuviensach.vn

nhỏ này, bỗng nhiên nói: " Đỗ Cửu, ngươi nói chuyện thành rồi, Phúc Nhạc Quận Chúa có oán hận ta không?"

Đỗ Cửu sửng sốt, hắn trầm mặc một lát: "Bá gia, thuộc hạ không biết."

Dung Hà đặt bình thuốc ở chóp mũi nhẹ ngửi: "Đúng vậy, ngươi không biết đâu." Ngay cả y, cũng không dám khẳng định y và Họa Họa ngày sau có thể xảy ra mâu thuẫn vì người nhà họ Tưởng không.

"Bá gia, vì sao ngài không nói chuyện của lão Tĩnh Đình Công cho Phúc Nhạc Quận Chúa biết? Còn có chủ sử sau màn ám sát Tĩnh Đình Công chân chính là người Tạ gia, chỉ là bệ hạ giúp Tạ gia yểm hộ. " Đây là chỗ Đỗ Cửu không hiểu nhất: "Nếu Phúc Nhạc Quận Chúa biết những điều này, nàng chắc chắn hiểu người thêm."

Dung Hà trầm mặc lắc đầu.

Y thích nhìn Họa Họa sống không buồn không lo, mặc váy hoa mỹ nhất, ăn đồ ăn ngon nhất, nàng không chút kiêng kỵ mà khoe khoang, đây hết thảy quá mức mỹ hảo, y không nỡ phá hư.

Y của thời thơ ấu đã từng tưởng tượng tới những điều đó, nhưng lại không được trải qua; giờ chỉ cần nàng sống tốt, y đã cảm thấy giấc mộng thuở bé được thỏa mãn.

"Việc này đừng nhắc lại. " Dung Hà chăm chú giữ bình thuốc trong lòng bàn tay: " Tâm lý ta đã nắm chắc."

"Nhưng đương kim bệ hạ đối với Phúc Nhạc Quận Chúa tốt như vậy, làm sao nàng trơ mắt nhìn..."

"Nhưng rất nhanh, thiên hạ này sẽ không còn là của đương kim bệ hạ nữa." Dung Hà đặt bình thuốc bên gối, nhàn nhạt nói: "Đứa nhi tử bất hiếu

https://thuviensach.vn

của ông ấy đang ngóng trông ông ấy đến tuổi trăm năm qua đời. Hộ vệ dù có hết sức che chở cho ông ấy, cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 94+2

Edit: Đào Sindy

Đỗ Cửu hé miệng, sau một lúc lâu nói: "Thuộc hạ đã rõ."

Ban Họa vừa về tới nhà, người nhà liền xông tới, xác định nàng không bị uất ức gì, thần sắc người Ban gia mới buông lỏng.

"Họa Họa, con vào cung, bệ hạ nói gì?" Âm thị lôi kéo Ban Họa ngồi xuống, hỏi kỹ quá trình khi Ban Hoạ vào.

Ban Họa nói chuyện xảy ra khi vào cung một năm một mười: " Nhìn bệ hạ xác thực không tốt lắm, dung mạo vặn vẹo biến hình. Thần sắc nhóm cung nhân Đại Nguyệt cung từng người từng người khẩn trương, e sợ bệ hạ nổi giận trách phạt bọn họ." Lần này đi Đại Nguyệt cung, làm nàng cảm thấy vừa kiềm chế vừa buồn bực, cùng bầu không khí nhẹ nhõm trước kia hoàn toàn khác biệt.

Âm thị cười lạnh trong lòng, người làm nhiều chuyện xấu,chắc chắn sẽ có báo ứng. Bà vỗ tay Ban Hoạ: "Nếu cảm xúc bệ hạ hiện tại không ổn định như thế, sau này con nên ít tiến cung. Chuyện giữa Thái Tử và Nhị Hoàng Tử nhà chúng ta không tham dự, Nhị Hoàng Tử Phi bàn tính đánh cho quá vang dội, hận không thể chiếm hết chỗ tốt trong thiên hạ. Loại người này quá nông cạn, đừng đến gần nàng ta."

https://thuviensach.vn

"Ngay từ đầu quan hệ giữa con và nàng ta không tốt sao có thể đến gần. " Ban Họa cười: "Người cứ yên tâm đi."

"Hai vật nhỏ các con làm người ta không bớt lo, khi nào mới để ta yên tâm?" Âm thị nói: " Thôi, con từ trước đến nay có thói quen ngủ trưa, về tiểu viện của mình đi."

Ban Họa đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

"Chờ một chút. " Âm thị gọi nàng lại: " Thương thế của Dung Bá gia thế nào?"

"Đã khá nhiều, chàng chỉ chịu vết thương da thịt, nuôi rất nhanh." Ban Họa tùy ý đáp nói:" Người không cần lo lắng."

Hài tử ngốc này, bà không phải vì lo lắng cho Dung Hà, mà lo lắng cho nàng. Nếu thân thể Dung Hà xảy ra vấn đề, bà không muốn để nữ nhi gả cho một người tàn tật. Mỹ danh của nữ nhi là chuyện nhà người ta,bà chỉ hy vọng nữ nhi nhà mình không thiệt thòi.

"Lão gia, phu nhân, cô nương nhà Diêu Thượng Thư cầu kiến."

"Diêu Thượng Thư?" Âm thị nghi ngờ nhìn Ban Hoài, từ lúc nào thì nhà họ và Diêu Bồi Cát có liên hệ thế?

Ban Hoài lắc đầu, ông và Diêu Bồi Cát si mê tranh khi nào thì có quan hệ.

"Là Diêu Tam cô nương sao?" Ban Họa nhìn về phía quản gia hỏi.

"Đúng thế." Quản gia đáp.

"Vị Diêu Tam cô nương này cùng con có chút giao tình, để nàng vào." Nói xong lời này, Ban Họa quay đầu nói với Âm thị: " Mẫu thân, Diêu Tam

https://thuviensach.vn

cô nương có chút thú vị, trước tiên để nàng vào, hỏi một chút dụng ý của nàng rồi nói."

Âm thị gật đầu, không nói thêm gì.

Ban Hằng hoài nghi lườm Ban Họa: "Tỷ, tỷ lại ra ngoài trêu chọc tiểu cô nương?" Hắn có lý do tin tưởng, nếu như tỷ hắn là nam nhân, nhất định sẽ là hoa tâm công tử phóng đãng nổi danh Kinh Thành.

"Nói hươu nói vượn, là tiểu cô nương tự mình cố ý kết giao với ta. " Ban Họa trừng Ban Hằng: " Đứa nhỏ này thật không biết nói chuyện."

Ban Hằng:...

Diêu Lăng tâm thần bất định bất an ngồi ở gian ngoài, khăn trong tay đã bị nàng vặn thành bánh quai chèo. Từ khi phụ thân bị bệ hạ phạt trượng, vị trí Thượng Thư lại bị người ta thay thế, địa vị Diêu gia bọn họ trong Kinh Thành liền rơi xuống ba trượng. Thái y phải ba thúc bốn mời mới bằng lòng đến, đại phu bên ngoài lại không được, vết thương trên người phụ thân đã có nhiều chỗ hóa mủ.

Sau khi phụ thân mất đi giá trị lợi dụng, Thạch gia không tiếp tục để ý Diêu gia bọn họ, những gia đình khác cũng qua loa cho xong, trong nhà muốn mời hai đại phu có bản lãnh lớn, lại không biết nên tìm ai. Nàng trùng hợp nghe nói Ban gia nuôi đại phu trong nhà có chút bản lĩnh thật sự, tiền bối của những đại phu này đều theo chân tổ tiên Ban gia lên chiến trường, cho nên phương diện trị liệu vết thương rất lợi hại, ngay cả vết thương của Thành An Bá đều dựa vào đại phu Ban gia trị liệu.

Nàng đã sớm muốn đến cầu người Ban gia, nhưng lại sợ bị từ chối hay liên lụy bọn họ, cho nên một mực chịu đựng. Nào biết được đêm qua vết thương phụ thân chuyển biến xấu, sáng sớm hôm nay sốt cao không lùi, bây giờ nàng không còn cách nào, chỉ có thể mặt dạn mày dày đi cầu người Ban gia.

https://thuviensach.vn

Hạ nhân dẫn nàng vào chính điện, gặp một nhà bốn người đều ở đây, nàng bước lên phía trước thi lễ: "Tiểu nữ tử bái kiến Quốc Công gia, bái kiến phu nhân, bái kiến Quận Chúa và Thế Tử. Mạo muội tới chơi, xin Quốc Công gia và phu nhân tha lỗi nhiều hơn."

"Diêu cô nương mời ngồi. " Âm thị cười ôn hòa một tiếng: "Diêu cô nương bỗng nhiên đến thăm, là có chuyện gì?" Bà nhìn thấy hốc mắt Diêu Lăng đỏ lên, bên trên lông mi còn mang theo nước mắt, giọng điệu mềm thêm.

"Phu nhân, hôm nay tiểu nữ tử tới cửa, là tới cầu xin một chuyện." Diêu Lăng đứng dậy làm một đại lễ: "Gia phụ bị thương nặng, cầu Quốc Công gia và phu nhân phái đại phu quý phủ giúp gia phụ xem vết thương."

Âm thị thấy nàng hành đại lễ, còn tưởng là xảy ra chuyện lớn gì, không nghĩ tới chỉ vì hai đại phu mà thôi. Bà sửng sốt một chút: "Vết thương của lệnh tôn còn chưa tốt sao?"

Diêu Lăng lắc đầu: "Không chỉ không tốt, vết thương đã sinh mủ, hiện tại thân thể ông ấy lại bắt đầu phát sốt, tiểu nữ tử thật sự không biết có thể đi cầu ai."

Trước kia nàng ở Tiết Châu, không trực tiếp cảm nhận được chỗ tốt của quyền thế. Ở Kinh Thành chờ đợi vẻn vẹn nửa năm, liền hiểu người Kinh Thành, vì sao nghĩ hết biện pháp trèo lên trên. Bởi vì nơi này là nơi hiện thực, có quyền thế thì nhận được tôn trọng, nếu một khi thất thế, những người này mặc dù không đến mức bỏ đá xuống giếng, nhưng ít có người đồng ý ra tay giúp đỡ.

So sánh cùng Kinh Thành, Tiết Châu thuần phác rất nhiều, nàng bỗng nhiên có chút hoài niệm cuộc sống tại Tiết Châu.

Mặc dù nơi đó không có phồn hoa như Kinh Thành, ăn dùng cũng kém Kinh Thành, nhưng người ở đó càng thêm thuần phác, càng có tình

https://thuviensach.vn

nghĩa.

Đến Ban gia, nàng sẽ thử bất cứ gì khi tuyệt vọng, ôm chút hi vọng yếu ớt, dù Ban gia không đồng ý, nàng cũng sẽ không oán hận trong lòng. Lúc đầu phụ thân nàng nhắm trúng chỗ bệ hạ không vui, người bên ngoài sợ bị liên lụy, cũng bình thường.

"Được, ta sẽ bảo họ đi xem Diêu đại nhân."

Diêu Lăng mở to mắt, đáp ứng đơn giản như thế? Nàng còn chưa nói làm sao hồi báo, còn chưa bắt đầu cầu bọn họ.

Người Ban gia ngang ngược trong truyền thuyết... Chính là như vậy?

" Phu, phu nhân?" Diêu Lăng kinh ngạc nhìn Âm thị, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

Ban Họa thấy bộ dáng nàng ngơ ngác, liền hỏi: "Còn có chỗ nào khó xử sao?"

"Không, không có. " Diêu Lăng lắc đầu, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt người Ban gia, dập đầu mạnh mẽ với người Ban gia: "Đa tạ, ngày sau tiểu nữ tử nhất định có trọng báo." Lúc nhờ vả người ta, nàng không quỳ xuống, bởi vì e ngại bên ngoài. Hiện tại, nàng lại quỳ đến cam tâm tình nguyện.

Nàng cầu mấy hộ có quan hệ không tệ với Diêu gia, kết quả những người này đều lề mề, không nguyện ý hỗ trợ thật sự. Không nghĩ tới, cuối cùng đồng ý giúp đỡ, lại là Ban gia không có bao nhiêu lui tới với Diêu gia.

"Chỉ là một chuyện nhỏ, Diêu muội muội ngươi làm gì vậy?" Ban Họa xoay người nâng Diêu Lăng từ dưới đất lên, móc ra khăn tay lau nước mắt cho nàng: " Thân thể lệnh tôn quan trọng, ngươi mau mau dẫn đại phu về đi."

https://thuviensach.vn

"Ban tỷ tỷ. " Diêu Lăng hít mũi một cái, cảm kích phúc lễ với Ban Hoạ, mới lấy tay dụi mắt một cái, vội vàng rời Ban gia.

Diêu Bồi Cát là trụ cột Diêu gia, nếu ông ngã xuống, toàn bộ Diêu gia liền không gượng dậy nổi. Cho nên hiện tại ông sốt cao không lùi, tất cả người Diêu gia đều bất an. Diêu phu nhân và mấy đứa nữ nhi một tấc cũng không rời canh giữ trước giường, thuốc cho uống lại bị phun ra, Diêu phu nhân gấp đến độ không ngừng lau nước mắt.

"Phu nhân, phu nhân, Tam tiểu thư dẫn đại phu trở về."

Diêu phu nhân bận bịu lau sạch sẽ lệ trên mặt, mừng rỡ nói: "Là đại phu nhà nào?"

"Tiểu nhân cũng không rõ, nhưng nhìn hai đại phu mặc y phục tơ lụa, hẳn không phải là đại phu bên ngoài." Có rất ít đại phu mặc y phục tơ lụa, nhìn qua, mười phần hết tám chín phần là nhà giàu sang nuôi.

"Bất kể là đại phu nào, trước tiên dẫn người vào rồi nói." Diêu phu nhân lòng nóng như lửa đốt, hận không thể để hai đại phu lập tức xuất hiện trước giường bệnh.

Đợi Diêu Lăng vào, người một nhà cũng không kịp hỏi, bận bịu mời đại phu giúp đỡ xem bệnh. Nhắc tới cũng lạ, không biết hai đại phu này lấy bản lĩnh ở đâu ra, hai hạt dược hoàn vào, toàn thân Diêu Bồi Cát không run lên, thuốc cũng có thể uống, nhiệt độ trên người cũng giảm rất nhiều.

Hai vị đại phu viết đơn thuốc cho bọn họ, khai thuốc, người Diêu gia tặng tiền xem bệnh thế nào cũng không chịu thu. Sau đó người Diêu gia cứng rắn nhét vào tay họ, bọn họ mới miễn cưỡng nhận lấy.

Đưa tiễn đại phu xong, Diêu phu nhân nhìn Diêu Bồi Cát an ổn ngủ mất, tâm buông xuống.

https://thuviensach.vn

"Lăng Lăng, hai vị đại phu này là cao thủ nhà ai nuôi?"

Diêu Lăng thay Diêu Bồi Cát đắp kín mền: " Đại phu phủ Tĩnh Đình Công nuôi, vết thương của Thành An Bá, cũng là bọn họ phụ trách trị liệu."

"Đúng là... phủ Tĩnh Đình Công?" Diêu phu nhân nhớ tới ngày xưa có người nói xấu Ban gia, bà còn chen thêm vài câu liền cảm giác trên mặt phát sốt một trận. Tình hình nhà bọn họ hiện tại như vậy, ngay cả bằng hữu thân thích đều muốn kiêng kị, Tĩnh Đình Công lại đồng ý ra tay giúp đỡ, đại ân cứu mạng, Diêu gia bọn họ báo ân làm sao cũng không đủ.

Những người khác trong Diêu gia cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ là thư hương thế gia, luôn không nhìn trúng tác phong làm việc của người Ban gia. Mặc dù duy trì phong độ quân tử, chưa từng nói xấu người Ban gia,nhưng trong nội tâm lại khinh bỉ người nhà này.

Nhưng đến lúc này, người họ khinh bỉ, trong lúc người khác bận rộn không dám giúp, lại giúp bọn họ.

"Mẫu thân. " Diêu gia Đại công tử mở miệng nói: " Ngày mai ta tự mình đến Ban gia cảm tạ."

"Đừng vội. " Diêu phu nhân vội vàng lắc đầu nói: " Bây giờ cơn giận của bệ hạ còn sót lại chưa tiêu, chúng ta đi bái phỏng Ban gia làm liên lụy bọn họ thì sao đây?"

Trước đó Diêu gia đại lang còn không nghĩ qua chuyện này, bây giờ nghe Diêu phu nhân nói như vậy, cứ thế chỉ chốc lát: "Nhi tử đã biết."

"Đợi phụ thân ngươi khỏi hẳn hãy nói đi. " Diêu phu nhân thở dài: "Người khác giúp chúng ta là chuyện tốt, chúng ta không thể hại… bọn họ."

Trong Đại Nguyệt cung, Vân Khánh Đế đang an tĩnh uống thuốc.

https://thuviensach.vn

Từ khi Ban Họa rời đi, tâm tình của ông cũng không tệ lắm, không chỉ dùng một bát cơm bích ngạnh, còn dùng thuốc.

"Bệ hạ. " Thống lĩnh cấm vệ quân cúi đầu đứng trước long sàng: " Sau khi Phúc Nhạc Quận Chúa xuất cung, không trở về Quốc Công phủ, mà đi phủ Thành An Bá."

"Ừm, trẫm đoán nàng đưa thuốc trị thương cho Thành An Bá mà?" Vân Khánh Đế cười nhạt một tiếng, hiển nhiên chuyện này không làm ông tức giận.

"Đúng vậy, Phúc Nhạc Quận Chúa dùng cơm cùng Thành An Bá xong, liền trở về phủ Tĩnh Đình Công. Nhưng mà.."

"Nhưng mà cái gì?" Mắt Vân Khánh Đế nhìn chằm chằm lấy người trước mắt.

"Diêu gia Tam tiểu thư đến Quốc Công phủ bái phỏng, Tĩnh Đình Công phái hai đại phu đến phủ Diêu đại nhân."

Vân Khánh Đế nghe vậy bỗng nhiên cười ra tiếng, sau một lúc lâu mới nói: "Tất cả người Kinh Thành am hiểu nhất chính là mượn gió bẻ măng, xu lợi tránh hại. Chỉ có người Ban gia, mới thật sự là người sống thật. Diêu Bồi Cát là một người cần dùng, ông ta không xảy ra chuyện gì là được."

"Sau này những việc vặt này không cần báo cáo với trẫm, chỗ hai Hoàng Tử thế nào?"

"Thái Tử đang đọc sách trong điện, không vì bệ hạ nhốt hắn mà bất mãn. " Thống lĩnh cấm vệ quân nói: " Nhưng giữa Thái Tử và Thái Tử Phi hình như có hiềm khích."

"Ừm. " Vân Khánh Đế khẽ gật đầu: "Còn bên Nhị Hoàng Tử?"

https://thuviensach.vn

"Nhị điện hạ..." Cấm vệ quân do dự một chút: " Tính tình Nhị điện hạ hoạt bát hơn Thái Tử."

"Theo trẫm thấy, không phải tính cách hắn hoạt bát, mà là tâm tư sống động. " Sắc mặt Vân Khánh Đế nhàn nhạt: "Trừ cái đó ra, hôm nay còn xảy ra chuyện gì không?"

"Nhị Hoàng Tử Phi cản Phúc Nhạc Quận Chúa lại, muốn để Phúc Nhạc Quận Chúa thuyết phục Ban gia hợp tác cùng Nhị điện hạ."

"Nàng ta muốn hợp tác làm gì?" Vân Khánh Đế cười lạnh: "Trẫm vẫn còn sống, bọn họ không kịp chờ đợi muốn tính toán gì rồi?"

Thống lĩnh không dám nói lời nào.

"Phúc Nhạc Quận Chúa trả lời thế nào?"

"Quận Chúa nói, thiên hạ này là của bệ hạ, người muốnhoàng vị cho người nào thì cho người đó, thân là con của người chỉ cần nghe phụ thân an bài là được."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 95+1

Edit: Đào Sindy

"Khi ấy nàng thật sự nói vậy?"

"Vâng." Thống lĩnh cấm vệ quân thấy thần sắc bệ hạ phức tạp khó phân biệt: "Còn có, vi thần phát hiện, Nhị Hoàng Tử Phi và Phúc Nhạc Quận Chúa hình như có thù cũ."

"Ngươi đúng là đã quên, lão nhị Tạ gia và Phúc Nhạc Quận Chúa từng có hôn ước, sau đó lão nhị Tạ gia bỏ trốn cùng người khác, hôn ước hai nhà Tạ Ban liền hết hiệu lực, người hai nhà cũng từ thân gia biến thành cừu gia." Ân oán lúc trước giữa hai nhà, vị hoàng đế này lệnh sủng, trong bóng tối che chở người Ban gia, từ sau chuyện ngày, tiếng nói của người Tạ gia tại Kinh Thành kém rất nhiều.

"Người Tạ gia không đủ quyết đoán, suy nghĩ không sâu, lá gan càng lớn. " Vân Khánh Đế vắt chéo tay sau lưng: "Nếu không phải Nhị Hoàng Tử thực sự quá hoang đường, trẫm cũng không muốn tìm Nhạc Gia như thế cho hắn."

Ông chướng mắt người Tạ gia, đồng thời lại tìm cho nhi tử mình một chính phi xuất thân Tạ gia, tâm tính này, làm người ta có loại cảm giác hoảng hốt như Nhị Hoàng Tử là ông từ ngoài cung nhặt về.

https://thuviensach.vn

Nói ông thiên vị Thái Tử, thế nhưng Thái Tử hiện nay sống cũng không tốt lắm, bị nhốt ở một tấc đất Đông cung kia, nhận chỉ trích bốn phương tám hướng.

Thống lĩnh cấm vệ quân không nói gì, bởi vì hắn biết bệ hạ không cần thủ hạ nói nhiều. Thân là thống lĩnh cấm vệ Hoàng Cung, hắn còn có tầng thân phận khác, đó chính là thống lĩnh đội mật thám của bệ hạ.

Những chuyện không thể phơi bày ra ánh sáng, đều để hắn tới làm.

Người bên ngoài đặt cho bọn họ một cái tên là hắc y vệ. Bởi vì khi bọn họ xuất hiện, thường vô thanh vô tức*, dù cho có người trông thấy, bọn họ cũng mặc đồ đen, mang theo khăn mặt màu đen, không để bất luận kẻ nào nhận ra bọn họ.

*im hơi lặng tiếng

Đại lang Tạ gia Tạ Trọng Cẩm phái người ám sát Ban Hoài, chuyển này khiến hắn khó hiểu vô cùng, tranh đấu giữa quý tộc lúc nào trở nên thô bạo đơn giản như vậy?

Càng làm cho hắn không hiểu là, tại sao bệ hạ phải giúp Tạ Trọng Cẩm xử lý sơ hở? Thân là Đế Vương, phương pháp xử trí triều thần không nghe lời còn nhiều, vì sao lại chọn phương thức này? Như thế chỉ kéo Ban gia và Thạch gia xuống nước, còn để hung thủ thật sự ung dung ngoài vòng pháp luật.

Không phải nói bệ hạ rất sủng ái Ban gia sao?

Chuyện này lợi dụng Ban gia lôi Thạch gia xuống nước, khiến Tạ gia không dính chút nước bẩn nào, cũng không giống thái độ sủng ái.

"Trẫm nhiều hậu bối như vậy, chỉ có Phúc Nhạc Quận Chúa hợp ý trẫm nhất."

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, vị Quận Chúa này hợp tâm ý ngài như thế, lúc ngài bẫy cha người ta, sao lừa bịp như vậy?

"Ai. " Vân Khánh Đế đột nhiên thở dài một tiếng, trên khuôn mặt già nua đầy mỏi mệt: "Đáng tiếc nàng không phải con của ta, cũng không phải binh sĩ, nếu không dưới trướng trẫm cũng có thêm một Đại Tướng Quân."

"Thôi, Nhị Hoàng Tử hoang đường như thế, trẫm cũng nên để hắn kiềm chế lại rồi." Vân Khánh Đế thấy thống lĩnh nửa ngày nói không nổi một chữ, lập tức cũng mất hào hứng nói chuyện.

Ngày hôm sau, Vân Khánh Đế hạ hai đạo thánh chỉ, để quan viên Lễ bộ đương triều đọc ra. Lão nhân gia ông phong Nhị Hoàng Tử làm Ninh Vương, tấn thăng Thành An Bá Dung Hà thành An Hầu.

Sauk hi Nhị Hoàng Tử giám quốc, hắn ta được phong làm Vương gia là chuyện mọi người đã sớm ngờ tới, chỉ là thời gian đến sớm mà thôi. Ngược lại Thành An Bá... Từ bỗng nhiên bị đánh đã biến thành An Hầu rồi? Nếu có chuyện dễ dàng như vậy, bọn họ cũng hận muốn bị đánh một trận.

Nhưng thứ như tước vị, không phải muốn có liền có, mọi người cũng không hiểu bệ hạ đang làm gì, hơn mười ngày trước đánh Dung Hà không rời được giường, lúc này chẳng biết sao cho người ta thăng tước vị, chẳng lẽ vì đã hối hận, cho nên đền bù tổn thất cho Dung Hà?

Chuyện này cũng không đúng lắm, không có đạo lý Diêu Thượng Thư và Dung Hà cùng bị ăn đòn, kết quả bồi thường chỉ có mình Dung Hà. Cũng không thể vì dáng dấp Dung Hà tuấn tú, lòng bệ hạ có thể lệch thành dạng này?

"Các ngươi đừng đoán nữa. " Trường Thanh vương vuốt cây quạt, phong lưu phóng khoáng: "Ta nghe nói một chuyện."

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì?" Đám quan chức cùng nhau tò mò quay đầu, gặp người nói chuyện là Trường Thanh vương, cảm xúc tò mò trong lòng càng thêm dày đặc.

Nói thế nào Trường Thanh Vương cũng là hoàng thân quốc thích, hắn ta nhất định biết một số bí ẩn hoàng gia mà những người khác không biết.

Thấynhững quan viên này một mặt hiếu kỳ, Trường Thanh Vương thu quạt, nhẹ gõ lòng bàn tay, một mặt thần bí: "Có tin, hôm qua bệ hạ triệu kiến Phúc Nhạc Quận Chúa."

Triệu kiến Phúc Nhạc Quận Chúa, và Thành An Bá... Thành An Hầu có quan hệ gì?

Đám người ngay từ đầu chưa kịp phản ứng, nhưng nhìn Trường Thanh Vương một mặt thần bí nở nụ cười, bọn họ đột nhiên nghĩ đến, hiện tại Thành An Hầu là vị hôn phu của Phúc Nhạc Quận Chúa, nghĩ kĩ, cũng có thể xem như nửa người Ban gia.

Toàn bộ trên dưới Kinh Thành, người nào không biết trong mấy vãn bối bệ hạ thương yêu nhất, Phúc Nhạc Quận Chúa tuyệt đối là một trong số đó. Ngay cả những Quận Chúa họ Tưởng và Công Chúa con thứ cũng không sánh nổi sủng ái nàng nhận được trước mặt bệ hạ, thậm chí còn có một chữ phong hào giống nữ nhi được bệ hạ sủng ái nhất là An Nhạc Công Chúa, đây là đãi ngộ hoàng thân quốc thích bình thường có thể có sao?

Địa vị Ban gia bây giờ, đã cao không thể cao hơn, nhưng bệ hạ thực sự quá thích Quận Chúa Ban gia, thế nhưng tại sao lại thưởng? Mà Dung Hà là vị hôn thê của Phúc Nhạc Quận Chúa, vậy liền thưởng cho Dung Hà đi, dù sao phu vinh thê quý, tước vị Dung Hà càng cao, đối với Ban Họa mà nói cũng là chuyện tốt.

Thân phận Bá gia quá thấp, lại mất mặt, cũng làm hại Phúc Nhạc Quận Chúa mất mặt?

https://thuviensach.vn

Không sao, thăng tước vị thôi!

Đám quan chức nghĩ rõ điểm ấy, trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen ghét, nam nhân cưới một phu nhân không tầm thường, cuộc sống thật có thể thiếu phấn đấu mười năm.

Nhìn thấy bây giờ Dung Hà được lợi ích thực tế, suy nghĩ lại người Tạ gia kém chút kết thân cùng Ban gia, đám người không tránh khỏi nổi lên lòng trài phúng. Tạ gia hiện tại có duy nhất một nhân vật có thể xuất thủ, đó là nữ nhi làm Vương Phi, người khác thì già càng già, tàn càng tàn, phế càng phế, trừ phi Nhị Hoàng Tử đăng cơ đồng thời nắm giữ quyền hành trong triều, không thì Tạ gia đời này cũng chỉ có thể như vậy.

Vốn cho rằng hai nhi tử Tạ gia coi như không tệ, nào biết được đứa lớn hồi kinh liền bị lột chức quan, lão nhị càng hoang đường vô cùng, làm ra chuyện bỏ trốn, đắc tội Ban gia dẫn tới bệ hạ bất mãn, từ đó thanh danh rớt xuống ngàn trượng, cô nương tốt nhà ai dám đến Tạ gia họ chứ?

Về phần Nhị hoàng tử có thể đăng cơ làm Đế hay không, đồng thời giữ triều chính trong tay, chỉ sợ... Khó.

Trong phủ Thành An Bá, Dung Hà phát hiện đại phu thay thuốc cho y biến thành người khác, tuổi của đại phu này tương đối trẻ, mà y chưa từng thấy qua, nếu không phải hộ vệ Ban gia tự mình đưa tới, y sẽ không tin người này là đại phu Ban gia nuôi trong nhà.

"Sư phụ tại hạ và Tào đại phu đi phủ Diêu Thượng Thư trị thương rồi, bởi vì vết thương của Bá gia khôi phục tương đối tốt, cho nên sư phụ mới dám bảo ta đến thay thuốc cho ngài. " Đại phu thay thuốc vừa bó thuốc cho Dung Hà, vừa nhỏ giọng nói: " Bá gia, vết thương của ngài đã gần như khỏi hẳn, có thể dựa theo đơn thuốc bồi bổ khí huyết của sư phụ tại hạ mà sắc."

"Làm phiền." Dung Hà nhẹ gật đầu với hắn.

https://thuviensach.vn

"Không dám." Đại phu bận bịu đáp lễ lại, quay đầu thu thuốc vào trong hòm còn chưa kịp lên tiếng nói cáo từ, đã nghe hạ nhân Dung gia nói, lễ quan trong cung đến tuyên chỉ.

Dung Hà phủ thêm ngoại bào, hạ nhân vịn y đến chính sảnh.

Quan viên tuyên chỉ đến từ Lễ bộ, hắn thấy Dung Hà đi ra, trước cùng y chào mới nói: "Dung đại nhân, trước tiên chúc mừng ngươi."

"Không biết... Bên ngoài có chuyện gì vui?" Dung Hà nhìn thấy thánh chỉ trên tay hắn, liền muốn quỳ đi xuống, nhưng bị một quan viên Lễ bộ đỡ.

"Dung đại nhân, bệ hạ nói, bởi vì trên người ngài có vết thương, đặc biệt cho phép người đứng nghe chỉ."

"Như vậy sao được. " Dung Hà làm bộ nhất định phải quỳ, quan viên Lễ bộ đỡ y nói: " Dung đại nhân, đây là khẩu dụ bệ hạ, nếu ngài quỳ xuống, chẳng phải lãng phí tấm lòng của bệ hạ sao?"

"Ai. " Dung Hà ôm quyền về hướng cung điện: "Đa tạ bệ hạ thương cảm."

Quan viên Lễ bộ cười cười, mới run rẩy mở thánh chỉ trong tay, dùng giọng điệu trầm bổng du dương đọc.

Phần đầu thánh chỉ, dùng lời ca tụng khen ngợi đức hạnh và năng lực của Dung Hà, trọng điểm cuối cùng, đó chính là hoàng đế muốn thăng Dung Hà làm Hầu gia.

Bây giờ Dung Hà không nghĩ đến mình vậy mà lại tiếp một đạo thánh chỉ như thế, y sửng sốt một chút, mới hành lễ tạ ơn.

"Chúc mừng Hầu Gia rồi. " Quan viên Lễ bộ thi lễ với Dung Hà, nụ cười trên mặt ôn hòa cực kỳ.

https://thuviensach.vn

"Cực khổ đại nhân chạy chuyến này rồi." Dung Hà đáp lễ lại, Đỗ Cửu phía sau y đưa hầu bao cho quan viên Lễ bộ và đám người đi đường, coi như tiền boa. Bình thường số tiền này, tất cả mọi người sẽ không từ chối, cũng coi như dính chút hỉ khí.

Quan viên tuyên chỉ vô cùng vui vẻ rời đi, được hạ nhân Dung phủ một đường đưa đến cửa chính, hắn ngồi trên lưng ngựa, nói với vị thái giám phẩm cấp cao đồng hành: " Phong thái của Dung Hầu Gia, dù bị thương, cũng không tổn hại chút nào."

"Không phải sao. " Tên thái giám này nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, cười rộ lên vui cực kỳ, trong cung không nhiều người dám đắc tội gã,bởi vì gã có một sư phụ tốt, đại nội tổng quản Vương Đức, được gọi là Vương Hỉ Tử, nghe nói tên Hỉ Khánh này do Hoàng Hậu nương nương tự mình đặt:"Tạp gia cảm thấy, Dung Hầu Gia một thân khí khái, khiến người ta kính nể."

Hai người bèn nhìn nhau cười, không nhắc chuyện trước đó Dung Hà bị đánh.

"Ôi." Vương Hỉ Tử bỗng nhiên hô to một tiếng, vỗ con ngựa, lui sang một bên. Tiểu thái giám sau lưng gã thấy thế, nhao nhao làm theo, mặc dù bọn họ ngay cả chuyện gì xảy ra còn không biết.

Quan tuyên chỉ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, mới biết được vị Vương công công rất có mặt mũi này tại sao vội vàng né tránh, thì ra Phúc Nhạc Quận Chúa đang cưỡi ngựa tiến tới.

Quan tuyên chỉ chỉ là tiểu quan Ngũ phẩm Lễ bộ, số lần có thể nhìn thấy Phúc Nhạc Quận Chúa không nhiều, nhưng chỉ cần thấy được con ngựa trắng kia Phúc Nhạc Quận Chúa cưỡi kia, là hắn biết thân phận đối phương không thấp, bởi vì giống ngựa này là ngựa cống, thân phận không

https://thuviensach.vn

đủ cao, quý tộc không được sủng ái, thì có cầu cũng cầu không được, coi như cầu được, cũng không dám cưỡi trên đường lớn.

"Nô tài bái kiến Phúc Nhạc Quận Chúa." Vương công công nhảy xuống ngựa, ân cần hành lễ với Ban Họa, cũng mặc kệ Ban Họa có nghe gã nói hay không.

"Xuy."

Ban Họa ngừng con ngựa lại, nàng cúi đầu nhìn người trẻ tuổi mặc trang phục thái giám màu xanh đậm, nghiêng đầu nghĩ, nhân tiện nói: "Ngươi là thái giám phục vụ trước mặt Hoàng Hậu nương nương Vương Hỉ Tử công công."

"Quận Chúa còn nhớ rõ nô tài, nô tài thật sự rất vinh hạnh. " Vương Hỉ Tử một mặt kinh hỉ, hai mắt nhìn Ban Họa đều phát sang: "Không nhận nổi hai chữ công công, Quận Chúa gọi nô tài là Tiểu Hỉ Tử được rồi." Nói đến khó nghe hơn, nếu có thể được Phúc Nhạc Quận Chúa nhớ tên, đó là vinh hạnh của đám hoạn quan* như bọn họ.

*Nam nhân bị thiến.

Người trong cung, ai không phải mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, nương nương nào được Hoàng Thượng sủng ái, tính tình Hoàng Tử nào Công Chúa không tốt, bệ hạ có kiêng kị nào, hoàng thân quốc thích nào có mặt mũi trước mặt Đế Hậu nhất, phàm là thái giám cung nữ có chút hiểu biết, đối với những tin tức này biết rất rõ ràng.

Nói thí dụ như vị Phúc Nhạc Quận Chúa này, là nhân vật số một không thể đắc tội, bọn họ thà nhưng đắc tội Công Chúa con thứ, cũng không dám để quý chủ tử này có một tý không vui nào. Hai năm trước, có một cung nữ không có mắt chỉ trích hôn sự của Phúc Nhạc Quận Chúa, bị Phúc Nhạc Quận Chúa phát hiện, Phúc Nhạc Quận Chúa vẻn vẹn nhìn nàng ta một cái, không nói lời nào. Nhưng từ đó về sau, cung nữ này vốn có chút

https://thuviensach.vn

mặt mũi, bị đi làm cung nữ thô sử, trước đó vài ngày gã nhìn thấy cung nữ này, vừa già vừa xấu, đâu còn mềm mại như hai năm trước?

Đây không phải Phúc Nhạc Quận Chúa muốn làm khó nàng ta,mà có người biết Phúc Nhạc Quận Chúa không vui, cố ý đến chỗ Hoàng Hậu nương nương cáo trạng, nhờ vào đó nịnh nọt Hoàng Hậu nương nương và Phúc Nhạc Quận Chúa. Trong hậu cung, người không quản được miệng mình, rơi vào kết cục gì, đều không kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 95+2

Edit: Đào Sindy

Tiếng người tán gẫu, quan tâm y phục đồ trang sức, đó là cuộc sống của các tiểu thư quý tộc, làm cung nữ, thì chính là tính tình tiểu thư mệnh nha hoàn, tìm đường chết cũng không chọn thời gian.

Ngay cả sư phụ Vương tổng quản cũng từng cố ý nhắc gã không thể đắc tội quý chủ tử, tuyệt đối không thể đắc tội Phúc Nhạc Quận Chúa, gần đây sư phụ còn cố ý nhắn gã lần nữa, tận tâm chỉ bảo, nhìn thấy Phúc Nhạc Quận Chúa phải cung kính hơn, ân cần hơn.

Mặc dù gã không rõ duyên cớ, nhưng lời của sư phụ mình, đương nhiên sẽ không hại gã, gã chiếu vào làm là được.

"Thêm mấy năm nữa, ta nên gọi ngươi là Đại Hỉ Tử rồi. " Ban Họa thấy bộ dáng Vương Hỉ Tử ân cần, nhịn không được cười: "Các ngươi đi đâu thế?"

"Gần đây nô tài hầu hạ ở Đại Nguyệt cung, may mắn cùng Lễ bộ đại nhân đến tuyên chỉ cho Thành An Hầu, lúc này mới từ phủ Thành An Hầu đi ra." Vương Hỉ Tử vừa nói vừa làm đại lễ với Ban Hoạ: "Chúc mừng Quận Chúa."

Đầu tiên Ban Họa sững sờ, sau đó mới phản ứng được lời này là có ý gì: "Thành An Hầu, chàng được thăng tước vị rồi?"

https://thuviensach.vn

"Bẩm Quận Chúa, xác thực như thế.” Vương Hỉ Tử cười ha hả trả lời.

"Thì ra là thế. " Ban Họa móc ra một cái hầu bao ném cho Vương Hỉ Tử: "Tặng ngươi dùng trà đấy."

"Tạ Quận Chúa thưởng." Hai tay Vương Hỉ Tử cầm hầu bao, ngẩng đầu nhìn, Phúc Nhạc Quận Chúa đã cưỡi ngựa đi xa, bọn hộ vệ sau lưng nàng cưỡi ngựa chỉnh chỉnh tề tề theo ở phía sau, nhìn khí phái cực kỳ.

Đây mới thật sự là quý nữ vọng tộc, ra tay rất hào phóng.

Trở về cung, Vương Hỉ Tử tìm được Vương Đức, kể chuyện hôm nay xuất cung cho Vương Đức nghe. Nói xong, gã còn lấy ra hầu bao Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa thưởng hiếu kính cho Vương Đức.

"Nếu Hầu Gia và Quận Chúa thưởng, ngươi hãy thu vào. " Vương Đức không lấy đồ của gã, chỉ cười nói: " Ngươi có thể được Phúc Nhạc Quận Chúa nhìn quen mắt, đó chính là phúc khí của ngươi. Vị này..." Ông ý tứ sâu xa nói: "Là một quý nhân."

Vương nhện cao chân nghĩ, xuất thân thế gia, huyết mạch cao quý, lại có một vị hôn phu nổi danh khắp thiên hạ, tất nhiên là quý nhân bọn họ không đắc tội nổi.

Ban Hoạ đi vào phủ Thành An Hầu,thấy hạ nhân trong phủ từ trên xuống dưới ai nấy cũng vui mừng, nhưng không mất chừng mực, ở trong lòng nhẹ gật đầu, không hổ là hạ nhân thư hương thế gia, một thân khí khái không giống bình thường.

"Quận Chúa. " Quản gia tiến lên đón, thấy trong tay Ban Họa cầm một túi dầu giấy, trong túi chứa hình như là... kẹo trái cây đường?

Ban Họa nhẹ gật đầu với quản gia, đi tới viện của Dung Hà. Dung Hà hiện tại đã có thể đọc sách viết chữ, chỉ là động tác không thể quá lớn, sợ

https://thuviensach.vn

đụng đến vết thương. Lúc Ban Hoạ vào, y đang ngồi thẳng thóm trên ghế đọc sách, cũng không dám dựa vào, Ban Họa nhìn thôi đã mệt thay y.

"Hôm nay có chuyện vui như vậy mà chàng có thể đọc sách à?" Ban Họa nhấc chân vào nhà, mở cửa sổ ra: "Vừa rồi nửa đường gặp Vương Hỉ Tử trong cung, biết chàng được thăng tước vị, trên người ta không có lễ vật, vừa vặn gặp ven đường có bán kẹo trái cây đường, liền mua mấy xâu đến, cho chàng nếm thử mùi vị."

Dung Hà để sách xuống, cười mỉm nhìn Ban Họa.

Ban Họa bỏ túi giấy dầu lên bàn, đi đến sau lưng Dung Hà, cẩn thận kéo cổ áo ra nhìn thoáng qua bên trong: "Tuổi trẻ thật là tốt, nghe nói Diêu đại nhân chịu khổ không ít, thiếu chút nữa bỏ mạng rồi."

Dung Hà nhìn Ban Họa: " Làm sao Họa Họa lại để đại phu đi giúp Diêu đại nhân?"

"Ban đầu nhà chúng ta không phải người nhiều chuyện, thế nhưng Diêu Tam cô nương khóc đến thương tâm, cộng thêm Diêu đại nhân và chàng cùng bị phạt chung, nếu chàng hoàn toàn không sao, Diêu đại nhân lại có sao, trong thời gian ngắn không người nào nói xấu, nhưng sau này nếu có người lấy chuyện này ra bàn tán, thì không tốt cho chàng."

Dung Hà ngơ ngẩn, y lại không nghĩ tới, Ban gia trêu đến phiền toái này, có một nửa nguyên nhân do y.

"Thôi, chúng ta đừng đề cập đến người không liên quan. " Ban Họa lấy ra một xâu kẹo trái cây đường từ trong gói giấy dầu, thật ra đây là trái cây rang khô ướp lên ít nước đường, hoa quả có chút chua, nhưng nước đường lại rất ngọt, hương vị có ngon hay không phải dựa vào may mắn.

Ban Họa mua phần quà này, mẫu thân ra ngoài dạo phố, tùy tiện mua quà vặt ăn đến dụ đứa nhỏ nhà mình.

https://thuviensach.vn

Dung Hà tiếp nhận xâu kẹo tráu cây đường, trong lúc nhất thời lại có chút không cách nào hạ miệng.

"Thế nào?" Ban Họa thấy y sững sờ nhìn xâu kẹo, từ dầu trong gói giấy lại lấy ra một xâu, tự mình cắn một cái, lập tức chua đến răng cũng rơi mất: "Phi phi phi."

Dung Hà ném xâu kẹo, bưng một ly trà cho nàng.

Bưng trà uống một ngụm, Ban Họa ném kẹo trái cây đường vào giấy bao dầu:"Chàng chớ ăn, hương vị không tốt." Nàng không vui xụ mặt:"Cái đó, ngày mai ta bù quà khác cho chàng."

"Không, cái này được rồi." Dung Hà cắn một miếng kẹo, thịt quả xác thực rất chua, nhưng nhai nhiều mấy ngụm, khi nước đường và thịt quả trộn lẫn với nhau, hương vị cũng không khó nuốt như vậy.

"Chàng đừng ăn. " Ban Họa túm que trong tay y:"Ngốc quá đi thôi, mới nói chua, chàng còn ăn."

"Không chua, rất ngọt." Dung Hà nuốt kẹo trái cây trong miệng xuống, lè lưỡi liếm đường bên mép miệng:"Ta rất thích."

"Khụ!" Ánh mắt Ban Họa có chút lơ lửng, khóe mắt liếc qua lại không tự chủ rơi vào khoé môi của Dung Hà.

Tội lỗi tội lỗi.

Thời khắc hai người an tĩnh không có duy trì bao lâu, liền bị bọn hạ nhân cắt đứt.

"Bá gia, phủ Nghiêm Tướng gia đưa hạ lễ tới."

"Bá gia, phủ Trung Bình Bá đưa hạ lễ tới."

https://thuviensach.vn

"Bá gia, phủ Trường Thanh Vương đưa hạ lễ tới."

Lễ vật liên tục không ngừng đưa vào, một tờ lại một tờ danh mục quà tặng đến trước mặt Dung Hà,có mặt mũi trong Kinh Thành đều đưa lễ tới.

"Ngọc Thiềm thừ?" Ban Họa nhìn một phần danh mục quà tặng: "Thiềm Thừ chiêu tài, đây là chúc phát tài đây."

"Còn có cái này, thư pháp bút tích thực của tiền triều?" Nàng nghi hoặc nói: " Bút tích bức họa này thực không giống ở nhà của ta? Bút tích thực này của họ từ đâu ra?"

Dung Hà cười nói: "Có thể mua phải đồ dỏm rồi."

"Thế thì không nhất định, không chừng đồ nha ta mới là đồ dỏm. " Ban Họa buông danh mục quà tặng xuống, ngáp một cái nói: " Ta thấy nửa tháng trước đây, những nhà thường xuyên qua lại là những nhà kia,hiện tại những người này..."

Ban Họa xùy cười một tiếng: "Đều là cỏ đầu tường mượn gió bẻ măng."

"Cũng không trách bọn họ. " Dung Hà cười nhạt: "Thánh tâm khó dò, bọn họ cũng vì khó. Từ xưa đến nay đều như thế, không có gì đáng giận cả."

"Ngược lại chàng nghĩ thoáng thật, dù sao ta rất hẹp hòi." Ban Họa không thú vị đứng người lên: "Ngươi hôm nay khách nhiều, ta sẽ không quấy rầy nữa."

"Ai." Dung Hà duỗi tay ra níu Ban Họa lại, mặc dù cách ống tay áo, nhưng lúc này đã là đầu hạ, Ban Họa mặc sa y, cho nên Dung Hà như cũ có thể cảm nhận được nhiệt độ qua sa y: "Nàng đi rồi thì làm sao đây, hiện tại

https://thuviensach.vn

ta bị thương, nếu nàng không giúp ta, ta chỉ có thể tự mình xem những vật này rồi."

"Không có ta còn có quản sự mà." Ban Họa lôi kéo tay, không tránh ra: "Không xem."

"Không xem thì không xem, nàng ở cạnh ta thêm chút nữa nhé?" Mặt Dung Hà mất mác nói: " Những danh mục quà tặng này chỉ là tục vật mà hạng người mượn gió bẻ măng đưa tới, nhìn cũng được, không nhìn cũng chả sao. Họa Họa là người dám yêu dám hận, làm sao ta cam lòng để nàng mệt nhọc vì những chuyện nhỏ nhặt này?"

"Ta thấy chàng mới là hạng người mượn gió bẻ măng. " Ban Họa ngồi lại trên ghế: " Người mượn gió bẻ măng xác thực không vui, nhưng bọn họ đưa tục vật tới vẫn nên vui đấy." Ban Họa tự nhận mình là người thích tục vật, cho nên xưa nay không ghét bỏ bảo ngọc trân châu.

Ánh mắt Dung Hà hơi sáng: "Khố phòng trong phủ, có rất nhiều đồ trang sức châu báu xinh đẹp, nếu Họa Họa thích, thì cứ việc đi chọn. Chỉ cần nàng đeo lên, chắc chắn khiến đá quý càng xinh đẹp hơn."

Lòng Ban Họa có chút rung động, nhưng nghĩ đến mình còn trong hiếu kỳ, rung động lại biến mất: "Vậy chàng hãy giữ mấy món tốt lại cho ta."

"Được." Dung Hà liên tục gật đầu.

Đi tới cửa một người quản sự trung niên dừng bước lại, khom mình hành lễ nói: "Hầu Gia."

"Vương Khúc?" Mắt Dung Hà nhìn Ban Họa, quay đầu nói với nam nhân trung niên ngoài cửa: " Ngươi có chuyện gì sao?"

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện."

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì xảy ra?"

" Trưởng tử phủ Trung Bình Bá uống say, xảy ra tranh chấp cùng một tên lưu manh, nào biết được tên lưu manh này to gan lớn mật, nên đâm Tạ đại lang ba đao."

Ban Họa kinh hãi, không phải nửa canh giờ trước đó phủ Trung Bình Bá còn đưa lễ cho Dung Hà, vừa mới qua bao lâu, thì nhà hắn ta đã xảy ra chuyện?

Giấc mơ của nàng thật sự quá mơ hồ, hoàn toàn không có đoạn ký ức này, đại khái là bởi vì... Nàng hoàn toàn không quan tâm tới Tạ đại lang?

" Bắt lấy tên lưu manh chưa?"

"Nơi xảy ra chuyện là chợ, nhiều người phức tạp, người xem náo nhiệt cũng không ít, bị mất dấu hung thủ rồi."

"Tạ đại lang thế nào?"

"Tạ đại lang bị thương ở đùi và..." Vương Khúc do dự một chút, nghĩ đến còn có Phúc Nhạc Quận Chúa ở đây, liền dùng lời tương đối uyển chuyển nói ra:"Bị thương bộ phận quan trọng, sợ là không thể có con."

"Ta đã biết, ngươi đi xuống đi." Dung Hà trầm mặc một lát, khoát tay với Vương Khúc.

"Vâng." Vương Khúc nhẹ giọng nhẹ chân lui ra.

"Chuyện đó. " Ban Họa tò mò duỗi cổ, nhỏ giọng hỏi bên tai Dung Hà: " Tạ Trọng Cẩm thành thái giám rồi sao?"

"..."

"Tại sao chàng không nói gì?"

https://thuviensach.vn

Dung Hà gian nan gật gật đầu, bởi vì y thực sự không muốn nói với Ban Hoạ vấn đề tự tôn của nam nhân.

"Tạ gia... Đây là cái vận chó má gì?" Ban Họa nhịn không được bắt đầu đồng tình với người Tạ gia, tại sao lại như vậy.

"Có lẽ là nhà bọn họ làm chuyện thất đức, gặp báo ứng." Dung Hà nhéo nhéo đầu ngón tay của Ban Họa: "Nếu như nàng cứ quan tâm đến chuyện của nam nhân khác, ta sẽ ghen."

"Một nam nhân biến thành thái giám, có gì để ghen chứ. " Ban Họa an ủi đập tay y:"Yên tâm đi, toàn bộ Kinh Thành không có nam nhân nào đẹp hơn chàng. Có chàng, ánh mắt ta đã cao hơn."

Dung Hà dở khóc dở cười, thực sự không biết đây là khích lệ hay là gì khác.

Qua buổi trưa, Dung Hà giữ Ban Hoạ lại dùng bữa trưa, mới lưu luyến không rời tự mình tiễn người ra cửa. Đợi Ban Họa đi rồi, Dung Hà gọi cấp dưới: "Tra được nguyên nhân Hoàng Đế thăng tước vị cho ta không?"

Biểu lộ của hộ vệ đứng trước mặt y có chút vi diệu: "Chủ tử, thuộc hạ vô năng, không tra được nguyên nhân xác thực. Nhưng mà... Trong đám triều thần xuất hiện tin đồn."

"Tin đồn gì?"

"Hôm qua bệ hạ triệu kiến Phúc Nhạc Quận Chúa, ngài vì Phúc Nhạc Quận Chúa, mới được tấn phong."

Dung Hà chợt nhớ tới, hôm qua xác thực Họa Họa vào cung gặp bệ hạ, cho đến buổi trưa, mới từ trong cung chạy tới chỗ y. Rốt cuộc Họa Họa đã làm gì, vậy mà để Vân Khánh Đế đối tương đối keo kiệt với tước vị, bỗng nhiên quyết định thăng cho y?

https://thuviensach.vn

Hộ vệ thấy Dung Hà trầm mặc không nói, tưởng rằng tin đồn bên ngoài làm chủ tử không vui, vội nói: "Đây chỉ là lời nói nhảm của một số người bên ngoài, không thể coi là thật. Làm sao Hoàng Đế vì một nữ nhi, liền làm ra quyết định lớn như vậy. Những quan viên kia đều nòi xằng bậy nội tâm ghen ghét mà thôi."

"Không. " Dung Hà lắc đầu, một mặt thâm trầm: "Nếu là người khác, đương nhiên là làm không được, nhưng là Họa Họa, quả thật có sức quyến rũ này."

Hộ vệ:??

Bá gia có biết hiện nay bên ngoài đều đang cười nhạo y không phải lấy thê tử, mà là ở rể không?

Không đúng, phải nói từ khi chuyện Bá gia và Phúc Nhạc Quận Chúa có hôn ước truyền ra ngoài, những lời nói lung tung không ngừng suy diễn, chỉ là lần này qua đi, truyền càng lợi hại.

Nhà khác cưới thê tử là phu vinh thê quý, Bá gia nhà bọn họ còn chưa lấy nương tử vào cửa, đã là thê vinh phu quý rồi.

Lời này nghe vào ai mà không tức giận?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 96+1

Edit: Đào Sindy

Lời ác lạnh người sáu tháng ròng.

Dung Hà vốn là quý công tử có tài hoa có năng lực có tướng mạo, nhưng vì tin đồn của một số người bên ngoài, thành một nam nhân dựa vào vị hôn thê để thăng tước vị.

Người đọc sách trọng nhất cốt cách, những lời này đối với rất nhiều người mà nói, chỉ là lời đùa trong lúc rảnh rỗi, nhưng đối với người trong cuộc mà nói, không phải ai cũng chấp nhận được lời đồn đãi này.

Ngay từ đầu Đỗ Cửu thật không dám nói lời này ra, cũng vì hắn cảm thấy những tin đồn này thật quá đáng.

Nhưng mà khiến hắn ngoài dự liệu đó là, Hầu Gia càng không thèm để ý những thứ này so với trong tưởng tượng của hắn.

"Tin đồn vô căn cứ bên ngoài, không cần quá để ý, chờ sau này ta viết lời tạ ân tấu chương, ngươi đưa đến... phủ Tĩnh Đình Công, nhờ Tĩnh Đình Công giúp ta đưa đến trước mặt bệ hạ."

"Hầu Gia, vì sao để Tĩnh Đình Công đưa, để đại nhân khác đi đưa không phải càng thỏa đáng sao?" Không phải Đỗ Cửu nói nhiều, thật sự là Ban Hoài làm việc không đáng tin lắm, nghe nói hơn hai mươi năm trước,

https://thuviensach.vn

tiên đế để ông đi tuyên chỉ, kết quả ông lại làm rơi thánh chỉ vào hồ sen trong ngự hoa viên.

Tiên đế tức giận đến phạt ông chép sách mười lần, chuyện mới qua.

"Không cần cân nhắc người khác, Tĩnh Đình Công chính là lựa chọn tốt nhất." Dung Hà không còn giải thích: "Ngươi đi mài, ta phải viết gấp."

"Vâng." Đỗ Cửu không dám nhiều lời, quay đầu đi bày giấy mài mực.

Tấu chương tạ ơn viết một cách tình cảm mãnh liệt, cảm kích vạn phần, làm người ta trông thấy nội dung bên trong, đều có thể cảm nhận được tình cảm trong mỗi câu chữ. Dung Hà gác bút, đợi mực nước khô, đưa cho Đỗ Cửu: "Đi thôi."

"Vâng." Đỗ Cửu tiếp nhận tấu chương, lĩnh mệnh mà đi.

Bởi vì chuyện Dung Hà được tấn phong thành Hầu Gia, thanh danh của Ban Họa trong Kinh Thành càng sâu, có người nói nàng tốt số, cũng có người nói nàng có vận may, lời đồn đại một năm trước nói nàng khắc phu, đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Bởi vì tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy Ban Họa mang tới chỗ tốt cho hôn phu, mặc dù mặt ngoài bọn họ không thèm để ý, nhưng nội tâm lại cực kỳ hâm mộ.

Lời đồn đại phía ngoài truyền đi xôn xao, cái gì cũng nói. Nhưng Dung Hà vốn có người ủng hộ không ít, cho nên dù có người nói Dung Hà là dạng ăn cơm chùa, cũng có người phản bác, nói Dung Hà tài hoa hơn người, ngay cả không có Phúc Nhạc Quận Chúa, trở thành Hầu Gia cũng là chuyện sớm hay muộn.

Chỉ tấn phong Hầu Gia, đã có thể khuấy lên nhiều người thảo luận như vậy, đủ để chứng minh địa vị của Dung Hà trong Kinh Thành. Vốn còn lo lắng cho Dung Hà, nhưng một số nữ nhi lại không thể đến thăm viếng, nghe được tin tức này rồi, tâm tình cũng phức tạp. Các nàng nên cao hứng

https://thuviensach.vn

vì Dung Hà không ngại, hay nên ghen ghét Ban Họa thủ đoạn cao siêu, được bệ hạ sủng ái.

"Nàng ta có thể được sủng ái bao lâu?" Nhị Hoàng Tử Phi cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Tưởng Lạc ngồi trên giường: "Chỉ là một tiểu thư phủ Quốc Công, ngươi đường đường là Vương gia, chẳng lẽ không cách nào bắt nàng ta sao?"

"Ngươi cũng là Vương Phi, ngươi có thể bắt nàng ta thế nào?" Tưởng Lạc không những không giận mà còn cười, hắn ta không kiên nhẫn từ trên giường đứng lên: "Trước khi ngươi xuất giá không có cách bắt nàng ta, hiện tại trở thành Vương Phi, ngươi cũng chỉ có ngần ấy thủ đoạn. Ta xem ngươi, vẫn nên thành thành thật thật đợi trong phòng, sớm một chút mang thai rồi sinh cho bổn vương một đứa nhi tử mới là chính sự."

Tạ Uyển Dụ nghe nói như thế, kém chút lấy ngọc như ý trong tay đập vào mặt Tưởng Lạc, sinh nhi tử, sinh nhi tử, hắn ta cả ngày lưu luyến bụi hoa, bảo nàng ta làm sao sinh?

"Ngươi trừng mắt ta làm gì?" Tưởng Lạc bị Tạ Uyển Dụ chằm chằm đến toàn thân không được tự nhiên: "Bổn vương hiện tại đang giám quốc, không có thời gian nổi nóng với ngươi."

"Vương gia quả thực không có thời gian bồi thiếp thân. " Tạ Uyển Dụ cười lạnh, ném ngọc như ý lên bàn, phát ra một tiếng bịch: "Ngược lại có thời gian đi bồi những a miêu a cẩu* kia." Vật trang trí ngọc như ý này là của hồi môn Nhị ca đặt cho nàng ta trước khi xuất giá, hiện tại nàng ta có hiềm khích với Nhị ca, ngay cả ngọc như ý này cũng ghét bỏ.

*Chó, mèo ý chỉ lăng nhăng với nữ nhân khác.

"Ngươi lại nổi điên gì đấy?" Tưởng Lạc nhíu mày: "Suốt ngày quẳng đập phá chả ra gì?"

https://thuviensach.vn

Tạ Uyển Dụ thấy Tưởng Lạc thật sự nổi giận, cũng không dám ép buộc hắn ta, chỉ vẽ lại lông mày, không để ý Tưởng Lạc.

"Báo!" Một thái giám mặc trang phục màu lam nhạt vội vàng tiến đến, đầu đầy mồ hôi nói: "Khởi bẩm Vương gia, khởi bẩm Vương Phi, phủ Trung Bình Bá đã xảy ra chuyện."

Bút vẽ lông mày trong tay Tạ Uyển Dụ buông lỏng, rơi trên bàn trang điểm, gãy thành hai nửa. Một bên lông mày nàng ta đen kịt như trăng khuyết, bên còn lại nhạt nhẽo như mây khói: " Phủ Trung Bình bá đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi Vương Phi, Đại công tử xảy ra tranh chấp cùng người ta trên phố, bị người ta đả thương thân thể."

"Ngươi, ngươi nói cái gì?" Tạ Uyển Dụ chỉ cảm thấy cổ họng có uất khí tán không ra: " Thương thế của Đại công tử thế nào?"

"Nô tài cũng không biết, nhưng thái y của Thái y viện đã đến phủ Bá gia rồi. " Tiểu thái giám không dám nói Tạ Trọng Cẩm bị đả thương “của quý”, chỉ dám chọn trả lời mơ hồ không rõ.

"Lập tức chuẩn bị xa giá. " Tạ Uyển Dụ vịn tay tiểu cung nữ đứng người lên, sắc mặt trắng bệt như vừa từ trong nồi ra, không khỏi làm người ta sợ hãi: "Ta muốn đi phủ Trung Bình Bá."

Tưởng Lạc vốn định đi phòng thiếp thất nằm một lát, bây giờ nghe nói phủ Trung Bình Bá xảy ra chuyện lớn như vậy, mặc dù trong lòng hắn ta có chút không tình nguyện, cũng chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ này, cùng Tạ Uyển Dụ về phủ Trung Bình Bá xem xét.

Tạ Uyển Dụ không có tâm tình phản ứng đến hắn ta, quay người liền muốn đi ra ngoài, nếu không phải cung nữ thiếp thân kéo nàng ta, giúp

https://thuviensach.vn

nàng ta tô lại lông mày, nàng ta đại khái muốn dùng gương mặt này xuất cung rồi.

Ban gia.

Ban Hoài tiếp nhận tấu chương tạ ơn Đỗ Cửu đưa tới, không mở ra xem nội dung bên trong, mà hỏi hắn một chút chuyện liên quan đến thương thế của Dung Hà.

Đỗ Cửu nhất nhất đáp lại, Ban Hoài gật đầu nói: "Nếu hắn không sao, ta cũng yên lòng. Còn những chuyện khác, bảo Hầu Gia nhà các ngươi không cần để trong lòng, người bên ngoài nói chuyện từ trước đến nay luôn không có ý tốt. Người Ban gia chúng ra không bao giờ làm chuyện ức hiếp người nhà với nhau, có vinh cùng vinh, bị huỷ cùng huỷ, nhà chũng ta vẫn biết.”

Đỗ Cửu đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mới hiểu được Tĩnh Đình Công nói gì.

Xem ra Tĩnh Đình Công cũng nghe nói đến những lời đồn bên ngoài liên quan tới "Ở rể" "Ăn bám" các loại, hiện đang cố ý nói những lời này, là vì để chủ tử an tâm?

"Mong Quốc Công gia yên tâm, Hầu Gia nhà chúng ta không tin những tin đồn thất thiệt bên ngoài đâu. " Đỗ Cửu khom người thở dài: "Những người bên ngoài kia, chí thèm muốn khó chịu, mới nói mấy câu chua đó."

"Lời nói này rất đúng, những người nói chua bên ngoài, không đáng để chúng ta làm tổn thương cảm tình, đây là chuyện kẻ ngu mới làm. " Ban Hoài bây giờ càng ngày càng hài lòng với Dung Hà, hiện tại nghe lời này, tâm tình cực kỳ vui mừng, liên tục gật đầu nói: " Hầu Gia nhà các ngươi là một người hiểu chuyện, thói đời này, chỉ có người hiểu chuyện mới có thể sống tốt hơn."

https://thuviensach.vn

Đỗ Cửu nghe nói như thế, không nhịn được nghĩ, Tĩnh Đình Công là người hiểu chuyện hay là người hồ đồ?

"Phụ thân, ngài lại dùng đạo lý thấy đúng nhưng lại sai à. " Ban Hằng đi tới, vỗ vỗ bả vai Đỗ Cửu, đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh: “Ta nhớ ngươi tên Đỗ Cửu phải không?"

"Đúng vậy, Thế Tử." Đỗ Cửu quay đầu mắt nhìn bả vai mình bị đập, chắp tay nói: " Xin hỏi Thế Tử có gì phân phó."

"Ta không có gì muốn phân phó.” Ban Hằng uống một ngụm trà, phát hiện trà có chút nóng, liền ghét bỏ buông chén trà xuống: "Chỉ muốn hỏi trắng ra một câu." Đỗ Cửu này thường đi theo bên người Dung Hà, hình như nơi nào có Dung Hà thì nơi đó có bóng dáng Đỗ Cửu, người nọ là tử sĩ Dung gia bồi dưỡng lên từ nhỏ sao?

Đỗ Cửu biết Ban Hằng là một người cà lơ phất phơ, cho nên cũng không để việc này ở trong lòng.

Ánh mắt của hắn quét bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng Phúc Nhạc Quận Chúa, đã gần chạng vạng tối, Phúc Nhạc Quận Chúa đúng là không ở trong phủ sao? Hắn nhớ Quận Chúa dùng bữa trưa không lâu thì rời khỏi Dung phủ.

“Thế tử, Quận Chúa còn chưa hồi phủ sao?"

"Có thể là gặp được tiểu thư khác, liền chơi đến quên thời gian. " Ban Hằng khoát tay áo: “Nữ nhân mà,làm việc luôn lề mà lề mề như vậy, quen rồi thì không sao."

Lời này, hắn cũng chỉ dám thừa dịp Ban Họa không có ở đây nói một câu, ngay trước mặt Ban Họa, hắn vốn không dám nói một chữ không tốt nào.

https://thuviensach.vn

Đỗ Cửu:...

Ban Hằng đoán không sai, trên đường về nhà Ban Họa gặp Chu gia tỷ tỷ, hai người ngồi trong trà lâu chốc lát.

Khi hai người đi xuống trà lâu, phát hiện một chiếc xe ngựa sang trọng vội vàng chạy tới bên này.

Chu Văn Bích lui về sau một bước: "Đây không phải xa giá của Hoàng Tử sao? Đã lúc này, còn gióng trống khua chiêng xuất cung như vậy?" Nhìn thấy xa giá của Hoàng Tử, ý nghĩ đầu tiên của nàng chính là Nhị Hoàng Tử lại gióng trống khua chiêng đi tầm hoa vấn liễu rồi.

Mặc dù Tưởng Lạc có tước vị thân vương, nhưng phẩm cấp xe ngựa thân vương còn chưa chuẩn bị tốt, cho nên hiện tại ra ngoài, dùng chính là xa giá Hoàng Tử như cũ.

Ban Họa thấy gương mặt Chu Văn Bích ghét bỏ: "Có lẽ là xảy ra chuyện gì rồi?"

Thanh danh của Tưởng Lạc đến tột cùng kém bao nhiêu, ngay cả trong đám nữ nhi khuê các đều biết biệt hiệu của hắn ta, nhìn thấy hắn ta liền không nghĩ tới chuyện tốt.

"Cho dù có chuyện xảy ra,hắn còn có thể giúp đỡ?" Trong giọng nói của Chu Văn Bích có trào phúng nhàn nhạt, không thấy bao nhiêu cung kính. Thật sự là sau khi Nhị Hoàng Tử giám quốc, không làm được vài chuyện nên hồn, phụ thân Chu Văn Bích còn bị Nhị Hoàng Tử trách cứ.

Lúc bệ hạ chưa bệnh, thường hay khích lệ phụ thân nàng, Tưởng Lạc là thứ gì, cả ngày kén chọn dựng thẳng mũi bới móc thiếu sót của triều thần. Lúc này chỉ là giám quốc, còn không phải Hoàng Đế, đã hoang đường như thế, nếu hắn ta trở thành Đế Vương đời tiếp theo, các lão thần còn có thể có đường sống sao?

https://thuviensach.vn

"Ta thấy là phương hướng phủ Trung Bình Bá. " Chu Văn Bích bừng tỉnh đại ngộ: "Sẽ không phải là phủ Trung Bình Bá đã xảy ra chuyện chứ?"

Ban Họa nhìn phương hướng phủ Trung Bình Bá không nói gì.

"Đi. " Chu Văn Bích kéo tay áo Ban Họa: "Chúng ta cùng tới xem náo nhiệt."

"Tỷ tỷ của ta, tỷ xem đã giờ gì rồi?" Ban Họa chỉ trời: "Nếu tỷ thật sự tò mò thì phái hai gã sai vặt tới xem trộm là được, chúng ta tuỳ tiện tới như vậy chẳng phải là muốn làm tức chết người phủ Trung Bình Bá sao?"

"Lời này của muội nói đến..." Chu Văn Bích cười trộm: "Như muội chưa từng chọc người Tạ gia vậy."

"Chế giễu bọn họ đã không còn cảm giác thành tựu rồi. " Ban Họa một mặt biểu lộ Độc Cô Cầu Bại: "Chế giễu quá nhiều lần, nhà bọn họ xuất hiện chuyện hiếm thấy, cũng không thể gợi lên tâm tình của ta."

"Lời này của muội nói đến thật là xấu. " Chu Văn Bích lập tức bật cười: "Nhưng muội nói đúng, ta phái hai gã sai vặt đi nhìn náo nhiệt là được rồi."

Mặc dù nàng chán ghét người hai nhà Nhị Hoàng Tử, phủ Trung Bình Bá, nhưng coi như có lý trí, cũng thừa nhận Ban Họa nói rất có đạo lý, nếu Tạ gia thật sự xảy ra chuyện, nàng còn bệ vệ đứng ở cửa ra vào xem náo nhiệt, không thể nghi ngờ là đang đổ thêm dầu vào lửa.

"Vậy muội sớm trở về, về trễ bá phụ bá mẫu lại lo lắng cho muội." Chu Văn Bích sờ lên con ngựa của Ban Họa: "Mấy ngày nữa chúng ta lại cùng đi thưởng sen."

"Được." Ban Họa bò lên lưng ngựa: "Chu tỷ tỷ, cáo từ."

https://thuviensach.vn

"Ừm." Chu Văn Bích nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn Ban Họa rời đi, mới ngồi vào trong xe ngựa của mình.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 96+2

Edit: Đào Sindy

Trong phủ Trung Bình Bá đã sớm loạn tung tùng phèo, khóc lóc, gây náo. Hạ nhân đi theo Tạ Trọng Cẩm cùng nhau ra cửa càng kêu trời trách đất, cầu chủ nhân mở ra một con đường, thế nhưng Trung Bình Bá không nghe bọn họ cầu xin tha thứ chút nào, để hạ nhân kéo bọn họ ra ngoài phạt trượng, liền giao cho người môi giới xử trí.

Sau này sống hay chết, ông ta sẽ không xen vào.

Lúc Tạ Uyển Dụ trở về, hạ nhân Tạ gia đang khóc trời đập đất. Nàng ta không cố kỵ những chuyện này, vội vàng đến viện đại ca, mới vừa vào cửa liền nghe tiếng kêu rên của đại ca, trong viện còn đứng mấy đại phu không biết mời tới từ nơi nào, từng khuôn mặt tràn đầy lo lắng, nhưng ánh mắt lại trốn tránh.

"Phụ thân. " Tạ Uyển Dụ đi vào nhà, không cho phu thê Trung Bình Bá hành lễ với mình: "Đại ca thế nào?"

Tạ phu nhân khóc lắc đầu, nước mắt của Trung Bình Bá tuôn đầy mặt, một chữ cũng nói không nên lời. Tưởng Lạc đi theo sau lưng Tạ Uyển Dụ nhìn thấy tình huống này, lại gặp Tạ Trọng Cẩm trên giường kêu rên, không nhịn được nghĩ, đây là thiếu cánh tay hay bị gãy chân, mới kêu thảm như thế?

https://thuviensach.vn

Hắn ta nhớ tính cách đại cữu tử tương đối trầm ổn, trước khi bị tước đi chức quan, cũng coi là nhân trung long phượng, một trong những công tử quý tộc Kinh Thành có tiền đồ tiến tới, hiện tại mặt mũi cũng không cần, gào đến cả viện đều có thể nghe được tiếng, có thể thấy được là vô cùng đau đớn.

"Bá gia, hiện tại nhất định phải cầm máu giảm đau cho Tạ công tử trước, không thì sợ là ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi. " Một thái y quay đầu mắt nhìn nữ quyến trong phòng: "Xin mời chư vị phu nhân tiểu thư tạm lánh."

Tạ phu nhân run run rẩy rẩy bắt lấy tay Tạ Uyển Dụ, quay người ra khỏi phòng.

Trong lòng Tạ Uyển Dụ vô cùng bất an, rốt cuộc đại ca bị thương ở đâu, mà nữ quyến tránh đi mới có thể bôi thuốc?

Tưởng Lạc ở trong phòng không hề rời đi, nhưng khi thái y để lộ chăn mền, hắn ta nhìn thấy nửa người dưới của Tạ Trọng Cẩm máu thịt be bẻ, lập tức bị mùi máu tươi nồng đậm kích thích kém chút phun ra. Hiểu rõ nơi Tạ Trọng Cẩm bị thương, hắn ta chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, cũng nhịn không được nữa, quay người vội vàng thối lui ra khỏi phòng.

" Rốt cuộc đại ca ta đã xảy ra chuyện gì?" Tạ Uyển Dụ thấy Tưởng Lạc cũng trốn chạy đến, vội vàng nắm tay áo của hắn ta hỏi.

"Còn có thể là gì. " Tưởng Lạc không đi quá chậm, nghe Tạ Uyển Dụ hỏi như vậy, trong đầu lại lần nữa hiện lên một màn vừa thấy, sắc mặt lập tức khó xem: "Cái ‘chân thứ ba’ của nam nhân bị thương, ngươi nói có nghiêm trọng không?"

"Cái ‘chân thứ ba’?" Trong lúc nhất thời Tạ Uyển Dụ chưa kịp phản ứng, nàng ta ngẩn người, mới hiểu được Tưởng Lạc chỉ thứ gì, lập tức cảm thấy toàn bộ thiên địa đều đảo quanh.

https://thuviensach.vn

Chẳng được bao lâu, tiếng kêu rên của Tạ Trọng Cẩm dừng lại, Tạ Uyển Dụ vội vàng trở lại phòng, thấy Tạ Trọng Cẩm nằm trên giường, chút động tĩnh đều không có, vội vàng nói: " Phụ thân, đại ca thế nào?"

"Thái y vừa cho hắn dùng qua Ma Phí tán, hiện tại đã ngủ." Mặt mũi Trung Bình Bá đầy rã rời, giọng nói khàn khàn: "Thái y, xin hỏi con ta thế này, còn có thể bổ cứu* không."

*dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng.

"Bá gia, đây là trùng sinh đứt đoạn, chuyện truyền kì trong thoại bản, chúng ta không tinh y thuật, chỉ sợ vô năng bất lực. " Thái y cảm thấy việc này thật sự là quá khó giải quyết, Tạ gia đại lang bị thương ở chỗ đó, “của quý” đã bị gãy, có thể giữ mạng đã không tệ rồi, sao còn có thể đón về.

Trong cung hàng năm đều sẽ sắp xếp không ít nam đồng tiến cung làm thái giám, bọn họ có kinh nghiệm như lão thái giám giúp họ tịnh thân, kết quả trong mười người, chí ít cũng có hai ba người nhịn không được. Tạ gia đại lang lớn như vậy rồi, vết thương của hắn ta không nhẹ không nặng,có thể giữ mạng đã A di đà phật, thần tiên phù hộ.

Hiện tại cảm xúc người Tạ gia hết sức kích động, bọn họ không dám nói quá nặng, chỉ nói: "Bá gia, chúng ta không am hiểu trị liệu loại này, không bằng ngài đi hỏi thăm một chút, vị đại phu am nào hiểu trị liệu vết thương, có lẽ còn có thể nghỉ biện pháp."

"Bá gia. " Tạ phu nhân đi tới, giọng run rẩy: " Phủ Tĩnh Đình Công, phủ Tĩnh Đình Công có đại phu am hiểu trị liệu vết thương!"

"Ngươi là phụ nhân vô tri, nói hươu nói vượn cái gì?" Hai nhà Tạ gia và Ban gia đã sớm chán ghét nhau, Trung Bình Bá khoát tay nói: " Ngươi đừng nghe những người khác nói hươu nói vượn."

https://thuviensach.vn

"Bá gia, là thật. " Tạ phu nhân tinh thần kích động nói: " Mấy ngày trước vết thương của Diêu Thượng Thư sinh mủ, nghe nói cả người cũng không được. Sau đó Diêu Tam cô nương đi phủ Tĩnh Đình Công cầu hai đại phu trở về, không đến hai ngày Diêu Thượng Thư liền chuyển nguy thành an, mừng đến phủ Diêu Thượng Thư đưa một đống tạ lễ lớn đến phủ Tĩnh Đình Công."

"Ban Hoài là loại người như thế, trong phủ có thể nuôi ra đại phu ghê gớm gì?" Mặc dù giọng điệu Trung Bình Bá vẫn có chút không tốt lắm, nhưng đã ôn hoà hơn trước nhiều.

"Bá gia. " Một vị thái y nói: " Trong phủ Tĩnh Đình Công, quả thật có mấy đại phu am hiểu chữa thương. Nghe nói tổ sư của mấy vị đại phu này đều là cao thủ hạnh lâm,đi theo tổ tiên Ban gia giành chính quyền trên chiến trường biên quan, hiện tại mặc dù Tĩnh Đình Công không lên trận giết địch, nhưng những này đại phu này vẫn như cũ được nuôi ở Ban gia."

Ngay cả mấy phương thuốc chữa thương trong cung, đều là Ban gia trình lên. Hiện tại mặc dù bên ngoài đều đang đồn Ban gia đời này không bằng đời trước, ngay cả hạ nhân nhà bọn họ nuôi cũng kém tổ tiên, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, bọn họ tin tưởng đại phu Ban gia có năng lực đấy.

Dù không có năng lực như thế, nhất định phải nói họ có năng lực như thế, không thì loại chuyện khó giải quyết này sẽ chỉ rơi trên đầu bọn họ.

"Ban gia..." Trung Bình Bá chán nản ngồi trên ghế, nghĩ đến ân oán hai nhà, mắt lại nhìn đại nhi tử nằm trên giường, cuối cùng chỉ có thể than thở nói: " Người tới, chuẩn bị lễ, ta tự mình đến phủ Tĩnh Đình Công bái phỏng."

"Phụ thân. " Tạ Khải Lâm đi đến trước mặt Trung Bình Bá, hành lễ nói với ông ta: " Gần đây thân thể ngài khó chịu, lại phải quan tâm chuyện

https://thuviensach.vn

của đại ca, chuyện đi Ban gia cầu người, vẫn nên để nhi tử đi làm."

Đây hết thảy đều là hắn ta tạo thành. Nếu năm đó hắn ta không cùng người khác bỏ trốn, làm hại mặt mũi Ban gia mất hết, người hai nhà cũng sẽ không náo đến nước này. Sau đó hắn ta bị thương ở mắt, không cách nào nhậm chức trong triều, phụ thân rơi vào đường cùng chỉ có thể triệu đại ca hồi kinh, nào biết được lại liên lụy đại ca mất đi chức quan, cũng làm cho đại ca cả ngày sống trong suy sụp.

Khởi nguồn của mọi hậu hoạ là hắn ta, muốn cúi đầu cầu người, cũng nên để hắn ta đi.

"Ngươi..." Trung Bình Bá lắc đầu, người Ban gia hận nhị nhi tử bao nhiêu, ông ta đây quá rõ ràng. Lúc này Khải Lâm đến Ban gia cầu người, chờ đợi sẽ chỉ để người Ban gia làm nhục nhã vô tận, trừ cái đó ra vốn không làm nên chuyện gì.

"Phụ thân, ta biết ngài đang lo lắng cái gì. " Tạ Khải Lâm hành đại lễ với Trung Bình Bá: "Nhưng xin ngài tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mời đại phu trở về."

Tạ Uyển Dụ đứng trong góc nhỏ, nhìn nhị ca vội vàng đi ra ngoài, nàng ta há to miệng, cuối cùng một chữ cũng không nói ra.

"Cửa cung sắp đóng rồi. " Tưởng Lạc đứng dựa vào cửa, nhìn cũng không nhìn Tạ Trọng Cẩm trên giường: "Chúng ta cần phải trở về."

"Vương gia..." Nước mắt Tạ Uyển Dụ rưng rưng nhìn Tưởng Lạc: "Để ta ở nhà một đêm có được không?"

"Tạ thị, nhà của ngươi trong cung. " Giọng điệu của Tưởng Lạc không tốt lắm: "Ngươi không được quên thân phận của mình."

"Thế nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

"Vương Phi. " Tạ phu nhân đau lòng vì nữ nhi, bà thấy thái độ Tưởng Lạc lạnh nhạt như vậy, liền biết nữ nhi sống trong cung cũng không dễ chịu, sợ nàng ta lại làm Tưởng Lạc tức giận, vội vàng nói: " Nơi này tất cả còn có chúng ta, ngươi an tâm hồi cung đi."

"Cáo từ." Thái độ người Tạ gia thức thời làm Tưởng Lạc rất hài lòng, hắn ta chắp tay qua loa với phu thê Trung Bình Bá, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tạ Uyển Dụ nhìn bóng lưng Tưởng Lạc, quay đầu nhìn Tạ phu nhân.

"Đi thôi. " Tạ phu nhân lau nước mắt, bả vai nhịn không được run rẩy: "Đi thôi."

Tạ Uyển Dụ lau nước mắt ra cửa, đi ra nội viện, Tưởng Lạc cau mày đi lên trước, bất mãn hết sức nhìn nàng ta: "Khóc khóc khóc, chuyện tốt đẹp đều bị ngươi khóc đến không thuận." Lúc đầu hắn ta được tấn phong làm thân vương, là chuyện vui lớn, hết lần này tới lần khác lại gặp Tạ gia náo ra loại chuyện này.

Thật sự là xúi quẩy, cưới một Vương Phi thế này, thật là đến đòi nợ.

"Gì mà chuyện vui lớn, chẳng lẽ huynh trưởng thiếp thân bị thương, trong mắt Vương gia, đúng là việc vui sao?" Tính tình Tạ Uyển Dụ từ nhỏ không tốt, coi như sau khi tiến cung thay đổi không ít, cũng khó có thể đổi tính toàn bộ, bây giờ nghe Tưởng Lạc nói như vậy, không thể nhịn được nữa nói: " Đó là thân ca ca của ta, đại cữu huynh của ngươi!"

" Nhiều người muốn làm đại cữu huynh của bổn vương, không thiếu nhà ngươi đâu. " Tưởng Lạc cười lạnh: "Ta vừa phong lên Vương gia, nhà các ngươi náo ra họa sát thân, không biết còn nghĩ đến đám nhà các ngươi chuyên sống mái với ta."

https://thuviensach.vn

"Ngươi!" Tạ Uyển Dụ khó thở, Tưởng Lạc thuận tay nắm lấy chuẩn bị lên xe ngựa: "Ngươi nói nhiều như vậy, là muốn Thạch Tấn làm đại cữu tử của ngươi à? Đáng tiếc ngươi coi trọng người ta, người ta lại chướng mắt ngươi!"

"Nói hươu nói vượn!" Tưởng Lạc giơ tay muốn đánh nàng ta.

"Ngươi đánh đi, ngươi đánh đi. " Tạ Uyển Dụ hất cằm lên: "Ngươi có bản lĩnh đánh, ta liền dám dùng gương mặt này đi thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu!"

"Không thể nói lý!" Tưởng Lạc thu tay lại, quay người đi vàoxe ngựa.

Tạ Uyển Dụ cười lạnh: "Ta không thể nói lý, chỉ sợ người nào đó mong mà không được!" Nàng ta quay người nói với hạ nhân: " Đi gọi người trong phủ chuẩn bị xe cho ta."

Nhóm cung nhân đi theo Vương gia và Vương Phi không dám đắc tội ai trong hai người, đành phải đi chuẩn bị xe ngựa cho Vương Phi, hai người này cùng một chỗ liền rùm beng cả lên, tách ra ngồi hai chiếc xe ngựa cũng tốt.

Ban Họa trên nửa đường gặp một nghệ nhân bán con rối tay, nàng mua hai cái giao cho hộ vệ, chậm rãi về nhà, vừa tới cửa chính, còn chưa kịp xuống ngựa, liền nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Nàng trở lại xem xét, nhìn thấy một người hết sức quen thuộc.

"Phúc Nhạc Quận Chúa." Tạ Khải Lâm nhảy xuống ngựa, làm một đại lễ với Ban Họa.

"Tạ nhị công tử?" Ban Họa híp mắt thấy nam nhân này, cầm roi ngựa trong tay thưởng thức: "Hôm nay thật đúng là đại hồng thuỷ, vậy mà Tạ nhị công tử cũng có quy củ hành lễ một ngày với ta."

https://thuviensach.vn

Tạ Khải Lâm khom người đứng đấy, không nói gì.

Thấy hắn ta như thế, Ban Họa cũng không có hứng thú trào phúng, ném roi ngựa cho hộ vệ sau lưng: " Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo. Nói đi, Tạ nhị công tử có dặn dò gì?"

"Không dám." Tạ Khải Lâm lại làm một đại lễ lần nữa: " Hôm nay tại hạ đến, là muốn cầu hai đại phu của quý phủ."

"Thú vị. " Ban Họa cười khẽ một tiếng: "Không biết còn nghĩ Ban gia chúng ta mở y phường, thường hay có người tới mượn đại phu. Quý phủ là hạng người gì, sao có thể thiếu mấy đại phu chứ?"

" Bản thân đại ca tại hạ bị trọng thương, nghe nói mỹ danh đại phu quý phủ, cho nên đặc biệt tới để cầu y, cầu xin Quận Chúa thành toàn." Tạ Khải Lâm duy trì tư thế hành lễ như cũ.

"Thành toàn?" Ban Họa nhíu mày:"Tạ Lâm, ta nhớ đây là lần thứ hai ngươi cầu ta thành toàn rồi đấy."

Tạ gia Nhị công tử tên Lâm, tự Khải Lâm, Ban Họa trực tiếp gọi hắn ta là Tạ Lâm, không phải thân cận cùng hắn ta, mà đang trào phúng hắn ta.

Tạ Khải Lâm giật mình nhớ tới, ba năm trước đây lúc hắn ta và Vân Nương rời đi Kinh Thành, bị Ban Họa phát hiện hành tung, hắn ta cũng từng nói qua câu nói này.

Khi đó hắn ta nói thế nào?

"Ban Hương Quân, tại hạ và Vân Nương là thật tâm yêu nhau, cầu Hương Quân thành toàn."

"Nếu Tạ công tử cùng vị cô nương này chân tình một mảnh, vậy ta liền thành toàn cho hai vị, chúc hai vị vĩnh kết đồng tâm, bạch đầu giai lão,

https://thuviensach.vn

không có ngày hối hận."

Nhưng mà hắn ta rất nhanh đã hối hận, đã phụ Vân Nương, cũng cô phụ nàng.

Có chút ký ức, hắn ta cho là mình đã quên, trên thực tế chỉ là hắn ta không dám nghĩ mà thôi.

"Quận Chúa..." Cuống họng hắn ta khàn khàn, ngẩng đầu nhìn nữ tử ngồi cao trên lưng ngựa, chợt phát hiện, tất cả ngôn ngữ đều nhợt nhạt bất lực.

"Thôi. " Ban Họa dời ánh mắt, không nhìn tới gương mặt này của Tạ Khải Lâm. Nàng nhảy xuống lưng ngựa, cũng không quay đầu lại nói: " Đại phu ta có thể cho ngươi mượn, nhưng nếu trị không hết, Tạ gia các ngươi cũng đừng oán Ban gia chúng ta không hỗ trợ."

"Đa tạ Quận Chúa." Tạ Khải Lâm vẩy áo choàng lên, lại quỳ xuống với bóng lưng Ban Họa.

Ban Họa chạy tới cửa chính quay đầu lại, nhìn Tạ Khải Lâm quỳ gối dưới thềm đá, trong mắt một mảnh hờ hững.

"Đỗ thị vệ đi thong thả."

Chân Đỗ Cửu vừa phóng ra đại môn Ban gia, liền bị một màn trước mắt làm cho ngây dại.

Đây là... Vừa náo cái gì vậy?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 97+1

Edit: Đào Sindy

Trên đời có một loại lúng túng, gọi là tiến lên trước một bước mây lật mưa che, lui lại một bước vực sâu địa ngục. Đỗ Cửu đi theo chủ tử dãi nắng dầm mưa, thấy qua máu, trải qua không ít chuyện, duy chỉ có tình huống hôm nay, làm hắn có loại hận sao lại mọc ra mắt, không thì sẽ không nhìn thấy tình huống xấu hổ như vậy.

Ban Họa chú ý tới hắn, cười với hắn: "Đỗ Cửu, sao ngươi lại tới đây?"

"Hầu Gia bảo thuộc hạ đưa một tấu chương tới gấp." Đỗ Cửu cố gắng làm như không thấy gì, cúi đầu chuẩn bị rời đi, nào biết được bị Ban Họa gọi lại.

"Vậy thì tốt, ta không cần phái người đi một chuyến rồi. " Ban Họa móc ra hai con châu chấu lá tre: "Chủ tử ngươi hay nói, khi còn bé chưa từng được chơi những thứ này. Đây, ngươi mang về cho chàng, ta giúp chàng đền bù tổn thất tuổi thơ."

Đỗ Cửu mờ mịt tiếp nhận mấy con châu chấu lá tre: "Tạ, tạ Quận Chúa?"

Hầu Gia nhà bọn họ từ nhỏ đến lớn sẽ không chơi những thứ này, rốt cuộc Quận Chúa mua những thứ lặt vặt này từ góc nào thế? Khoan hãy nói,

https://thuviensach.vn

tay nghề coi như không tệ, bện châu chấu thật đáng yêu, tiểu hài tử nhất định sẽ thích.

Nhưng mà Hầu Gia nhà bọn họ là tiểu hài tử sao?

Nhưng đối mặt với Phúc Nhạc Quận Chúa cười híp hai mắt, hắn rất sợ cúi đầu xuống, không dám lộ ra chút lạ thường nào.

"Được rồi, ngươi về đi." Ban Họa hài lòng lộ ra một nụ cười, quay người đi vào đại môn Ban gia. Bộ dáng nhẹ nhõm vui vẻ, hiển nhiên là quên đi phía sau nàng còn một người đang quỳ.

Đại môn Ban gia chậm rãi đóng lại, mắt Đỗ Cửu nhìn Tạ Khải Lâm, vị hôn phu tiền tiền nhiệm của Phúc Nhạc Quận Chúa, quyết định đi đến chỗ hẻo lánh, tận lực không tiến vào ánh mắt Tạ Khải Lâm. Nhưng mà lúc hắn nói chuyện cùng Ban Họa, Tạ Khải Lâm đã thấy hắn.

"Đỗ hộ vệ." Tạ Khải Lâm từ dưới đất đứng lên, gọi Đỗ Cửu chuẩn bị vội vàng rời đi lại: "Tại hạ có một câu muốn nói với Dung Bá gia..."

"Tạ nhị công tử, bây giờ ngươi phải gọi gia chủ của chúng ta là Hầu Gia rồi. " Đỗ Cửu cắt ngang Tạ Khải Lâm: " Nếu ngươi là có lời gì, có thể nóitrước mặt Hầu Gia nhà chúng ta, tại hạ không thông văn, nếu lỡ lời, nói ra mấy chữ không phải. Cho nên câu nói này, ngài không cần nói trước mặt tại hạ."

Luôn cảm thấy thời gian chung đụng cùng Phúc Nhạc Quận Chúa nhiều, hắn nói chuyện cũng bắt đầu có phong phạm của Phúc Nhạc Quận Chúa rồi, cái này là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

"Cáo từ." Đỗ Cửu thi lễ, quay người vội vàng rời đi, lưu lại cho Tạ Khải Lâm một bóng lưng bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Tạ Khải Lâm kinh ngạc đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phủ Tĩnh Đình Công, lại có loại cảm giác không biết chiều nay ra sao.

Ban Họa trở lại nội viện, tìm tới phụ mẫu, liền nói chuyện mượn đại phu với bọn họ.

"Việc này con làm rất khá. " Sau khi Âm thị nghe xong, cười: "Thiên hạ không có đại phu nào có thể chữa bệnh như vậy, trừ phi là thần tiên xuất thủ, không thì Tạ gia đại lang cũng chỉ có thể phế đi."

"Con cũng nghĩ như vậy, cho mượn tốt hơn không cho. " Ban Họa một tay chống cằm: "Nhưng mà vận khí này của Tạ gia đại lang cũng thực sự là..."

Âm thị rủ mí mắt xuống cười nhạt một tiếng: "Ai biết là vận khí không tốt, hay gặp báo ứng chứ?"

"Mẫu thân, tỷ, chúng ta cấp đại phu cho Tạ gia, nhưng lại trị không hết cho Tạ gia đại lang, Tạ gia có thể oán chúng ta cố ý để đại phu không chữa khỏi cho hắn ta không?" Với Ban Hằng thấy, cả nhà Tạ gia đều là tiểu nhân, lòng dạ còn nhỏ hơn kim.

"Quản bọn họ nghĩ như thế nào, nếu bọn họ không biết xấu hổ, chúng ta cũng không ngại náo chuyện này cho cả thiên hạ đều biết. Con của ông ta bị người ta phế đi ‘của quý’, trị không khỏi liền trách người khác không xuất lực." Ban Hoài trào phúng cười một tiếng:"Lời này truyền ra, chỉ làm thiên hạ cười nhạo mà thôi."

"Ông nói bậy bạ gì đấy?" Âm thị trừng Ban Hoài một cái, loại lời thô tục này có thể nói ngay trước mặt nhi nữ sao?

Ban Hoài rụt cổ một cái: "Ta nói sự thật mà, có thể giúp Tạ gia đại lang giữ được tính mạng đã xem như dùng bản lĩnh thật sự rồi, chẳng lẽ còn

https://thuviensach.vn

có thể làm làm hắn ta biến trở về làm nam nhân chân chính, việc này đem đến đâu nói lí, cũng không oán được trên đầu chúng ta."

"Hắn ta vẫn sống tốt. " Âm thị cười như không cười nói: "Dạng người này, nên sống cho tốt, tốt xấu đã từng là nhân trung long phượng mà."

"Phu nhân, hình như bà có chút ý kiến với Tạ Trọng Cẩm?" Ban Hoài thấy thần sắc Âm thị có chút quái dị, cẩn thận từng li từng tí hỏi nói: " Chẳng lẽ hắn ta từng mạo phạm bà?"

"Ông nghĩ nhiều quá, ta quanh năm suốt tháng không gặp được người Tạ gia mấy lần, nói gì mạo phạm?" Âm thị khoát quạt tròn trong tay, như vì thời tiết càng ngày càng nóng bức, tinh thần có vẻ hơi mệt mỏi: "Đều ngồi ở đây làm gì, dùng bữa tối đi."

"À." Ban Hoài đứng người lên đàng hoàng, đi ra ngoài bảo hạ nhân chuẩn bị đồ ăn.

Dùng xong bữa tối, Ban Họa chuẩn bị trở về viện mình, đột nhiên Âm thị gọi nàng lại.

"Họa Họa, con ở lại. " Âm thị đứng người lên: "Hôm nay ánh trăng tốt, con theo ta dạo ngoài vườn một vòng."

"Thế nhưng lúc này..." Ban Họa lo lắng liếc nhìn hoa hoa thảo thảo bên ngoài viện: "Bên ngoài có muỗi không?"

Âm thị nghe nói như thế, chân vươn đi ra lại bước trở về: "Thôi, vẫn nên ở trong phòng nói chuyện."

Đêm hè có tiếng côn trùng kêu liên tiếp, còn có gió mát chầm chậm từ cửa sổ thổi tới. Ban Họa ngồi dựa bên cửa sổ, mắt nhìn trăng khuyết treo trên trời, quay đầu nói với Âm thị: "Mẫu thân, có phải người có tâm sự gì không?"

https://thuviensach.vn

Âm thị cười cười không nói gì, bà thở dài thăm thẳm một tiếng: "Họa Họa, có một số việc ta vốn không nên nói cho con. Thế nhưng ta thấy Dung Quân Phách không phải là người không có chút dã tâm nào, nếu bốn năm sau quỹ đạo vận mệnh có thay đổi, cuộc sống của con ngày sau, phải tiếp xúc càng nhiều người, cũng gặp phải nhiều âm mưu quỷ kế."

Ban Họa cười hỏi: "Người lo lắng con ăn thiệt thòi sao?"

"Ta lo lắng Ban gia bảo hộ con không được. " Âm thị lắc đầu: "Tính cách đệ đệ con hồ đồ, tương lai tân đế là ai còn chưa biết được, ta lo lắng con sống không tốt."

"Mẫu thân, người sao thế?" Ban Họa nắm chặt tay Âm thị: " Không phải lúc trước chúng ta đã nói rồi sao, có ngày tháng tốt đẹp thì cứ hưởng, ngày sau xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết. Chúng ta đừng vì chuyện gì sắp xảy đến, ảnh hưởng tâm tình hiện tại."

"Con đó. " Âm thị điểm trán nàng: "Nhìn như lỗ mãng, nhưng chừng mực thì chưa bao giờ thiếu. Nhưng nếu nói con thông minh, hết lần này tới lần khác làm chuyện lại không cố kỵ gì, tính tình này không giống ta, cũng không giống phụ thân con, có lẽ là giống tính cách tổ mẫu con trước đây."

Ban Họa cười cười: "Giống tổ mẫu không tốt sao?"

" Tổ mẫu con là người tốt, vạn vật thế gian đều nhìn thấu hơn bất kì ai. " Âm thị cười khổ: "Nhưng nếu bà hồ đồ chút, đời này có thể sống tốt hơn."

Bà thấy hai mắt nữ nhi đen bóng, cuối cùng không nói ra những suy đoán trong lòng liên quan tới hoàng thất kia: "Thôi không có gì, con đi ngủ sớm đi."

"Mẫu thân, người có chuyện gạt con." Ban Họa yên lặng nhìn Âm thị: "Có liên quan đến ngoại tổ mẫu sao?"

https://thuviensach.vn

Âm thị lắc đầu, đứng dậy cầm cái hộp bỏ lên trên bàn, mở hộp lấy một chồng giấy ra: "Những thứ này là đồ cưới ta và phụ thân con sớm chuẩn bị tốt mấy năm trước, còn có tài sản riêng tổ phụ tổ mẫu để lại cho con, những năm này chúng ta không hề động qua, nhưng khi đó con còn nhỏ, vẫn chưa giao cho con."

Ban Họa tiếp nhận một xấp tờ đơn, chỉ nhìn vài trang liền có chút cảm giác choáng đầu, ấy mà nàng có nhiều tài sản như vậy?

"Mẫu thân, hiện tại người cho con mấy thứ này làm gì?" Ban Họa không quan tâm tính sổ sách nhất, cho nên thả tờ đơn lại trong hộp: "Không phải con đây còn chưa xuất giá sao?"

"Năm mới rất nhanh đã đến." Mắt Âm thị nhìn nữ nhi không thôi: "Những thứ này là đồ của con, con phải biết trên danh nghĩa con có điền sản ruộng đất trang tử nào, không thì ngày nào tâm huyết dâng trào muốn kiểm toán, con đi tìm ai?"

"Trước kia khố phòng tổ mẫu luôn giao cho Thường ma ma quản lý, nữ nhi cảm thấy Thường ma ma không tệ, tài sản riêng của con sau này cũng giao cho bà ấy quản lý." Ban Họa nói: " Nhóm đại nha đầu bên cạnh con mặc dù đều trung tâm, nhưng tuổi còn nhỏ, không như Thường ma ma có nhiều kinh nghiệm."

"Đúng lúc ta cũng tính như vậy đấy. " Âm thị cười: " Là người khác ta vẫn chưa yên tâm, nhưng nếu là Thường ma ma, lại rất ổn thoả. Mà con cũng không thể lười biếng, thứ gì nên học thì học một ít, miễn cho hạ nhân lừa gạt con." Bà thu dọn tờ đơn, đắp lên hộp, đẩy hộp lên trước mặt Ban Họa.

Vẻ mặt Ban Họa đau khổ tiếp nhận hộp, không biết còn tưởng rằng nàng nhận một hộp giấy nợ.

https://thuviensach.vn

Cái này nếu để cô nương nhà trọng nam khinh nữ biết, chỉ sợ là hận đến nghiến răng. Các nàng ước gì trong nhà chuẩn bị đồ cưới nhiều một chút, thế nhưng người trong nhàchỉ để đồ tốt cho nhi tử, nào có đạo lý các nàng là nữ gả ra ngoài có thể chiếm quá nhiều chứ?

Như Ý thấy Quận Chúa ôm một hộp gỗ đỏ bên người đi từ trong phòng ra, đưa tay thay Quận Chúa ôm hộp, nhỏ giọng nói: "Quận Chúa, vừa rồi Thế Tử cho người đưa tới một mâm trái cây, nói là mới lấy được món đồ chơi mới mẻ từ bằng hữu, bảo người nếm thử cho tươi."

"Là cái gì?"

"Nhìn giống vải nhưng không phải vải?" Như Ý nghĩ: " Kiến thức của nô tỳ kém, nghe nói thứ này trên đường đi toàn bộ phải ướp lạnh, tốn không ít băng, chạy chết mấy con ngựa, mới đưa đến Kinh Thành. Thế Tử còn nói, thứ này yếu ớt không thể để lâu."

"Vậy chính là vải rồi." Ban Họa cười, trở lại viện xem xét, trên bàn quả thật bày một mâm vải, số vải không nhiều, nhưng màu sắc diễm lệ, quả to, hiển nhiên là tuyển chọn tỉ mỉ, còn có băng trên bàn, tản ra từng hơi lạnh.

"Vật này là ai đưa tới?" Ban Họa lột một quả vải bỏ vào trong miệng, lập tức cảm thấy cả người mát mẻ.

"Là Thu Liên bên người Thế Tử. " Như Ý bưng trà giải nhiệt vào: "Chủ tử muốn gặp nàng ấy sao?"

"Ừm, để nàng vào. " Ban Họa lấy khăn lụa xoa xoa đầu ngón tay: "Để người bên dưới chuẩn bị nước kỹ, ta muốn tắm rửa."

"Vâng." Chủ tử Ban gia đều thích tắm rửa, cho nên trong phủ mỗi ngày đều dự sẵn nước nóng, sợ khi các chủ tử muốn, trong thời gian ngắn không đưa kịp.

https://thuviensach.vn

Không đến một lát, Thu Liên đã đến.

"Thế Tử dùng chưa?" Ban Họa dùng một cây trâm bạc nhẹ nhàng khuấy khối băng, khối băng sột soạt tan thành nước.

"Bẩm Quận Chúa, Thế Tử đã dùng qua. Bởi vì buổi chiều người không có ở đây, mâm vải này đặc biệt chuẩn bị vì người." Thu Liên là một hài tử trung thực, Ban Họa hỏi gì liền đáp đó.

"Ta đã biết. " Ban Họa cười, đứng dậy lấy trong ngăn kéo ra ít bạc vụn cho Thu Liên:"Trở về bảo Thế Tử ngủ sớm đi, đừng xem sách ‘bậy bạ’ nữa."

"Vâng." Lòng Thu Liên thất kinh, làm sao Quận Chúa biết mấy ngày nay Thế Tử đang xem sách ‘bậy bạ’?

Thấy bộ dáng này của Thu Liên, Ban Họa liền biết nàng đang cười gì, thế là cười giải thích nói: "Nếu gần đây thư phòng ra sách mới, mà hắn nhiệt tình xem nó, đó mới là chuyện lạ."

Thu Liên không nhịn được cười, sau đó trở về thuật lại cho Ban Hằng.

"Nàng không đến xem, làm sao nàng biết trong thư trai có sách mới?" Ban Hằng có chút chột dạ phản bác, nhưng vẫn buông sách trong tay xuống: "Chuẩn bị nước."

Tắm rửa đi ngủ.

Vân Khánh Đế ngủ không được, phải nói từ khi chân ông không thể đi, cả đêm thường không ngủ được. Không biết là ban ngày ngủ quá nhiều, hay đêm quá dài, ông đều sai thái giám cung nữ đốt sáng nến trong phòng, như thế mới làm nội tâm ông bình tĩnh hơn.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 97+2

Edit: Đào Sindy

Lúc thống lĩnh cấm vệ quân tiến vào, một cung nữ đang hầu hạ bệ hạ dùng thuốc, tất cả màn lụa đều treo lên, ánh nến sáng đến làm cho phòng thoáng như ban ngày.

Thấy hắn đến, Vân Khánh Đế khoát tay áo để cung nữ lui ra. Cung nữ lấy khăn tay lau miệng Vân Khánh Đế sạch sẽ, đứng dậy phúc lễ lui ra.

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng Vân Khánh Đế có chút khàn khàn, thậm chí nhiễm lên chút già nua.

"Bệ hạ, Tạ đại lang bị người đả thương thân thể, sau này không thể có tử tôn rồi. " Thống lĩnh cấm vệ quân nhỏ giọng nói: " Buổi chiều Ninh Vương điện hạ và Vương Phi xuất cung đi phủ Trung Bình Bá thăm viếng, chỉ là khi xuất phủ, hai người huyên náo có chút không thoải mái."

"Buổi chiều xảy ra những gì, sao bây giờ ngươi mới đến báo?" Vân Khánh Đế có chút bất mãn, ông nuôi hai đội mật thám, người hai bên không biết thân phận của đối phương, nhưng luận năng lực làm việc, vẫn là Dung Hà hơn một bậc.

Thế nhưng bây giờ Dung Hà đang dưỡng thương trong phủ, có thể sử dụng cũng chỉ có người trước mắt.

https://thuviensach.vn

"Thuộc hạ vô năng, mong bệ hạ thứ tội." Thống lĩnh cấm vệ quân không giải thích, trực tiếp quỳ một chân xuống thỉnh tội.

"Thôi, hung thủ tra được chưa?" Vân Khánh Đế nhàn nhạt nói: " Tạ Trọng Cẩm là một người thất thế, ai lại gây sự với hắn chứ?"

Thống lĩnh nghĩ, Triệu Cổ càng không nổi bật hơn Tạ Trọng Cẩm, vẫn bị người ta ám sát thôi? Mặc dù trên người Tạ Trọng Cẩn không có chức quan, nhưng hắn ta có phụ thân làm Bá gia, có muội muội làm Vương Phi, thân phận làm sao cũng hiển hách hơn Triệu Cổ?

"Thuộc hạ đã điều tra một phen, chuyện này chỉ là trùng hợp." Thống lĩnh nói Tạ Trọng Cẩm uống say xảy ra xung đột cùng du côn, trong chuyện này không có chút đáng ngờ. Chọc giận du côn là Tạ Trọng Cẩm, động thủ trước cũng là Tạ Trọng Cẩm, ngay cả chính hắn ta cũng không ngờ rằng, một tên du côn cũng dám đả thương hắn ta.

Có thể thấy được làm người không thể quá mức hung hăng, không chừng ngày nào đó sẽ bức mình chết.

Thống lĩnh lại cùng Vân Khánh Đế nói một phen phản ứng của các phủ với chuyện này, sau khi Vân Khánh Đế nghe xong mở mắt ra nói: " Ban gia đâu?"

"Ban gia?" Thống lĩnh sửng sốt một chút, trong nháy mắt hiểu vì sao bệ hạ lại để ý phản ứng Ban gia đối với việc Tạ Trọng Cẩm bị thương như thế. Trước đó Tĩnh Đình Công gặp chuyện, kẻ chủ mưu chân chính là Tạ Trọng Cẩm, sau khi kết thúc công việc vẫn là hắn đi xử lý, không thì với quan hệ và thủ đoạn của Tạ Trọng Cẩm, sớm đã bị Đại Lý Tự tra ra được.

" Người Ban gia biết được tin, ngược lại không phái người đi thăm viếng. Nhưng khi Phúc Nhạc Quận Chúa hồi phủ, gặp Tạ nhị công tử, Tạ nhị công tử muốn mượn đại phu của Ban gia."

https://thuviensach.vn

"Mượn Ban gia sao?"

"Mượn."

"Ừm."

Trong phòng lại lần nữa trở nên an tĩnh, một lát sau Vân Khánh Đế mới gật đầu nói: "Coi như người Ban gia cũng có việc làm."

Không sợ phiền phức không gây chuyện, nhưng sẽ không cay nghiệt quá mức khó xử.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, đến nay người Ban gia không biết chủ sử chân chính sau màn là người Tạ gia. Nếu là những người khác, trong đầu đã sớm chuyển vô số vòng, đề cử vô số người hiềm nghi, chỉ có Ban gia, ông nói cái gì, bọn họ liền tin cái đó.

Ông thích triều thần nghe lời như vậy.

"Trẫm nghe người trong điện Trung Tĩnh nói, gần đây tiến cống một ít vải, trẫm nhớ người Ban gia thích ăn thứ này, bảo người sáng sớm ngày mai đưa một sọt đi."

"Vâng." Thống lĩnh cấm vệ quân muốn nói mình không quản chuyện này, thế nhưng gặp bộ dáng bệ hạ buồn ngủ, hắn thấp giọng đồng ý. Đứng hồi lâu, xác định bệ hạ đã ngủ, hắn nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi Nội Điện, quay người gặp Vương Đức giữ ở ngoài cửa, hai người hành lễ lẫn nhau.

Thống lĩnh cấm vệ quân nháy mắt với Vương Đức, Vương Đức đi theo hắn ra ngoài.

"Vương công công, bệ hạ nói sáng sớm ngày mai, bảo điện Trung Tĩnh đưa một sọt vải đến phủ Tĩnh Đình Công." Mắt thống lĩnh cấm vệ

https://thuviensach.vn

quân nhìn Nội Điện, hạ giọng nói: "Bệ hạ đã ngủ, nếu bệ hạ thức giấc, thì phải làm phiền Vương công công rồi."

"Trần Thống lĩnh nói gì vậy, hầu hạ bệ hạ tốt, là bản chức của các nô tài, sao có thể nói là phiền." Vương Đức thở dài: "Nhưng việc vải này khá phiền, hôm nay đồ được đưa đến, liền đưa đến các cung. Chỉ còn lại Đông cung và Ninh Vương điện hạ tạm thời chưa đưa, cái này..."

"Đã như vậy, liền cho hai nơi ít hơn tý. " Thống lĩnh cấm vệ quân nói:" Bệ hạ đã lên tiếng, chúng ta cũng chỉ nghe lệnh làm việc, nếu Thái Tử và Ninh Vương điện hạ có bất mãn, chỉ có thể mời bọn họ đến trước mặt bệ hạ hay Hoàng Hậu nương nương tranh luận."

"Trần Thống lĩnh thật cao kiến." Vương Đức cười đáp ứng.

"Cút đi! Cút ngay!"

"Người tới!"

"Bệ hạ lại gặp ác mộng rồi." Vương Đức và thống lĩnh cấm vệ quân vội vàng vào trong phòng, nhưng trên mặt không thấy có bao nhiêu kinh hoảng. Từ khi bệ hạ trúng gió, thường hay mơ thấy ác mộng, bọn họ cũng đã quen.

Cuối tháng năm ở Kinh Thành, nói nóng liền nóng, một chút do dự cũng không có, liền bắt đầu oi bức khó chịu.

Lúc Ban Hoài giúp Dung Hà đưa sổ đến trước mặt Vân Khánh Đế, cũng không biết Vân Khánh Đế bị kích thích gì, còn chưa xem hết sổ, trên mặt liền lộ ra vẻ hối tiếc vô hạn, thậm chí còn có chút... Hoảng sợ?

"Thuỷ Thanh. " Tay Vân Khánh Đế đã không linh hoạt lắm, cầm sổ phát run: "Quân Phách là một đứa bé tốt, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đối đãi hắn thật tốt."

https://thuviensach.vn

Mặc dù trong lòng Ban Hoài rất nghi ngờ, nhưng vẫn tạ ân nghe lời như cũ: "Đa tạ bệ hạ, sau khi vi thần trở về, liền chuyển tin tức này cho hắn."

"Không cần, trẫm sẽ đích thân sắp xếp người đi thăm viếng hắn. " Ánh mắt Vân Khánh Đế có chút trốn tránh lơ lửng, thậm chí còn mang theo chút điên cuồng không diễn tả được. Ban Hoài không dám nhìn nhiều, trầm mặc cúi thấp.

Thời tiết càng oi bức, người liền cảm thấy khó chịu. Cũng may vết thương của Dung Hà đã tốt hơn bảy tám phần, không thì thời tiết nóng bức như thế, chắc chắn sẽ làm vết thương sinh mủ.

Trên người y khoác sa bào rộng màu trắng, trên mặt vẫn tái nhợt mất máu như cũ.

Trần Thống lĩnh và Dung Hà ngồi đối diện nhau, mặt lộ vẻ khó khăn nói rõ ý đồ.

Thì ra là gần đây Vân Khánh Đế ngủ không an ổn, cho nên muốn Dung Hà chép một phần kinh thư để trong phòng cho ông, sau đó lại vẽ một đôi môn thần* dán trên cửa nội điện Đại Nguyệt cung.

*tranh hộ pháp dán trên cánh cửa.

"Vì bệ hạ phân ưu, là vinh hạnh của vi thần." Dung Hà đồng ý, nhưng khi đứng dậy hành lễ, Trần Thống lĩnh vẫn nhìn thấy trên mặt y lộ ra mấy phần thống khổ. Xem ra vết thương của Dung Hà vẫn chưa khỏi hẳn, cho nên động một cái liền đau.

Trước đó bệ hạ vì chuyện của Thái Tử, giận chó đánh mèo trên người Dung Hà, phạt trượng y. Hiện tại vết thương Dung Hà chưa lành, lại để người ta thay ông sao chép kinh thư vẽ môn thần, việc này thật...

https://thuviensach.vn

May mắn Dung Hà một mảnh trung tâm với bệ hạ, nếu là những người khác, chỉ sợ sớm đã sinh lòng bất mãn.

Làm vi thần thì nên trung với vua, nhưng làm vua cũng nên thông cảm cho triều thần, không thì ngai vàng ngồi không lâu.

"Hầu Gia." Sau khi mấy người Trần Thống lĩnh rời đi, sắc mặt Đỗ Cửu mới xụ xuống: "Vân Khánh Đế thật sự là khinh người quá đáng."

"Có gì mà tức giận." Dung Hà nhàn nhạt đứng người lên: "Ta ước gì lúc này thân thể của ông ta khoẻ mạnh, sống thật tốt."

"Chủ tử?"

"Ít nhất phải sống qua tháng ba sang năm. " Giọng điệu Dung Hà lạnh lẽo: "Chí ít khi ta đang xử lí chuyện vui, không thể dính xui xẻo vào."

"Vậy những thứ kinh thư này..."

"Để cho Phương Trượng quan tâm đi. " Dung Hà cười lạnh: "Ta nuôi ông ta lâu như vậy, không phải vì để ông ta theo giúp ta tham thiền niệm kinh." Y cúi đầu xuống, từ trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra một con châu chấu lá tre thả trong tay chậm rãi thưởng thức, trên mặt biểu lộ rất tốt.

" Phải." Đỗ Cửu cảm thấy lời nói Bá gia nói rất có đạo lý.

"Bá gia, phủ Tĩnh Đình Công lại phái người mang đồ tới."

Cái chữ lại này, lộ ra ý vị sâu xa. Đỗ Cửu cảm thấy, lời này không có gì xấu.

Rất nhanh đồ vật được đưa tới, là một rổ vải ướp lạnh, để cho người ta nhìn liền thèm nhỏ dãi, nhịn không được lột ra hai quả bắt đầu ăn.

https://thuviensach.vn

Dung Hà để Đỗ Cửu tự mình đưa hạ nhân tặng đồ của phủ Tĩnh Đình Công ra ngoài, mình lại nhìn rổ vải ngẩn người.

Nói là một rổ, trên thực tế là nửa rổ băng cộng với thêm ít đá bào và vải, nhưng nhìn thế này đã làm người ta thấy tốt.

Khối băng tản ra khí lành lạnh, Dung Hà cầm hai khối đặt ở lòng bàn tay, những ham muốn trong lòng cũng bị khí lạnh ép không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vào ban đêm, Dung Hà tự tay vẽ tranh môn thần liền đưa đến trước mặt Vân Khánh Đế, bởi vì kinh thư quá dài, trong thời gian ngắn chép không hết.

Môn thần vừa đưa tới, Vân Khánh Đế liền không kịp chờ đợi để Trần Thống lĩnh tự tay áp vào trên cửa. Có lẽ... Có lẽ bạn thuở thiếu thời của ông, khi nhìn đến môn thần do Dung Hà vẽ, sẽ bỏ qua cho ông.

"Bệ hạ." Vương Đức bưng một cái khay tiến đến, bên trong là một túi thơm xấu xí, chữ phía trên méo mó uốn khúc, miễn cưỡng nhìn ra được chữ Phúc.

"Đây là vật gì?"

"Hôm nay lúc nô tài đến phủ Tĩnh Đình Công đưa vải, Phúc Nhạc Quận Chúa giao cho nô tài đấy, nói đây là nàng cố ý thêu túi thơm phúc khí."

Vân Khánh Đế không biết nghĩ đến cái gì, vội nói: "Nhanh đem cái này đặt dưới gối đầu của trẫm."

"Vâng." Vương Đức cười lấy túi thơm đặt dưới gối đầu của Vân Khánh Đế.

https://thuviensach.vn

Mắt ông nhìn Đế Vương già nua, khom người lui xuống.

Một đêm này, Vân Khánh Đế ngủ cực kỳ an ổn. Không có ác mộng, cũng không có thức đêm, một đêm ngủ thẳng tới rạng sáng. Khi ông mở mắt ra, nhìn thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ xán lạn, giật mình cảm thấy, hình như đã thật lâu mình không cảm thấy dễ chịu như vậy.

Thậm chí ông phát hiện, hai chân và cánh tay phải chết lặng của mình đều đã có cảm giác.

Là bởi vì túi thơm, hay tranh môn thần ngoài cửa?

Hay là cả hai?

"Người tới!"

"Truyền mệnh lệnh của trẫm, thưởng cho Phúc Nhạc Quận Chúa và Thành An Hầu."

Mấy ngày kế tiếp, Vân Khánh Đế đều ngủ an giấc, thậm chí dưới sự nâng đỡ của thái giám cung nữ, ông có thể xuống giường đi mấy bước. Xem như Thành An Hầu sai người đưa lên kinh thư đã chép xong, Vân Khánh Đế cảm thấy, ông chẳng mấy chốc sẽ thoát khỏi thời gian khổ cực nằm trên giường động cũng không thể động.

Ban thưởng liên tục không ngừng đưa đến Ban gia và Dung gia, ai cũng không biết bệ hạ thế nào.

Ngược lại tin tức liên quan tới bệ hạ dần dần khôi phục truyền đến trên triều, không ít đại thần sớm bất mãn với Tưởng Lạc đã nhịn không được mong đợi ngày bệ hạ lâm triều.

Còn có lời đồn truyền ra, nói là Phúc Nhạc Quận Chúa và Thành An Hầu vì mong bệ hạ khỏe mạnh, đi chùa miếu nào đó cầu phúc, cho nên bệ

https://thuviensach.vn

hạ mới có thể tốt nhanh như vậy. Nhưng lời đồn đại này không được chứng thực, ai cũng không biết thật giả.

Nhưng trên cửa nội điện Đại Nguyệt cung nhiều thêm một cặp tranh môn thần, hơn nữa tin tức còn là bút tích thực của Thành An Hầu, rút cuộc truyền ra ngoài.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 98+1

Edit: Đào Sindy

"Phụ thân, mẫu thân. " Ban Hằng đưa tiễn thái giám trong cung xong, vẻ mặt mờ mịt nói với người nhà: " Mấy ngày gần đây bệ hạ sao thế, tặng đồ nhà chúng ta liên tục, ngại đồ tốt nhiều quá sao?"

"Có lẽ là xem trọng thái y nhà chúng ta cho Tạ gia mượn?" Ban Hoài cũng nghĩ không ra so với nhi tử, ông đưa tấu chương tạ ơn Dung Hà viết cho Vân Khánh Đế, Vân Khánh Đế xem hết sổ mặc dù hơi động dung, nhưng không đến mức lộ ra cảm giác cảm động đến mức ông ấy không đè nén được, làm sao mới qua không đến hai ngày, liền không ngừng nhét đồ cho nhà họ?

"Quốc Công Gia, tiểu nhân nghe được. " Người hầu bên người Ban Hoài chạy chậm tiến đến: "Bệ hạ không chỉ ban thưởng đồ vật cho phủ chúng ta, ở phủ Thành An Hầu, ban thưởng cũng liên tục không ngừng, bên ngoài đều truyền tin rằng ngườinhà chúng ta lọt vào mắt xanh của bệ hạ đấy."

"Lúc nào thì nhà chúng ta được lọt vào mắt xanh vậy?" Ban Hoài phất tay để hạ nhân lui ra, trong lòng cảm thấy hơi bất an, khi trước mặc dù bệ hạ hậu đãi Ban gia, nhưng cũng không giống như bây giờ, ngày ngày tặng đồ cho nhà bọn họ, cứ như không kịp chờ đợi chứng minh với thế nhân, ông ấy đối tốt với người Ban gia bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ không coi trọng Tạ gia như vậy." Ban Hằng có chút do dự nói: " Làm sao có thể vì Tạ gia làm ra nhiều chuyện như vậy. Ta nghe nói Tạ gia xảy ra chuyện lớn đến thế, bệ hạ và Hoàng Hậu chỉ phái người hỏi qua hai lần, đến ban thưởng nhà bọn họ, còn không bằng một nửa nhà chúng ta đó."

"Tỷ, có phải lần trước tỷ tiến cung đã nói gì với bệ hạ, để ông ấy thêm tốt với Ban gia chúng ta không?" Ban Hằng quay đầu nhìn Ban Họa, mấy ngày gần đây tỷ hắn nhàn đến phát chán, nhìn tú nương trong nhà thêu đồ vật xinh đẹp, cũng không biết nghĩ như thế nào, vậy mà muốn học thêu thùa.

Học được vài ngày, miễn cưỡng biết được làm sao cầm châm, làm sao bện dây, nhưng mà thứ thêu ra không thể xem. Nếu không phải hôm nay hắn ngẫu nhiên gặp, còn không biết tỷ hắn nhàm chán như vậy.

"Ta cũng không nói gì. " Ngón trỏ trái của Ban Họa hơi đau, vốn không có tâm tư nghe Ban Hằng vừa nói gì, bây giờ nghe hắn hỏi, nàng sửng sốt một chút mới nói: " Không thì ta phái người sang bên Thành An Hầu hỏi một chút, có lẽ là chàng đã làm gì, bệ hạ mới dùng mắt khác đối đãi với ta."

" Cũng có khả năng. " Ban Hoài phụ họa gật đầu, quay đầu nhìn Âm thị vẫn không nói gì: "Phu nhân, ý của bà thế nào?"

Âm thị chậm rãi gật đầu: "Ừm, đi hỏi một chút cũng thỏa đáng."

Trong phủ Thành An Hầu, người thăm tặng lễ, thái giám trong cung đưa ban thưởng, lui tới nối liền không dứt, kém chút đạp gãy cánh cửa phủ Thành An Hầu. Những người này lúc Dung Hà bị thương chưa từng thăm viếng, Dung Hà không oán bọn họ, nhưng hiện tại bọn họ tới, Dung Hà cũng sẽ không nhiệt tình chiêu đãi họ. Không ai cảm thấy Dung Hà làm như vậy không tốt, ngược lại đối với phẩm tính của Dung Hà càng thêm thổi phồng, cứ như y chính là Thánh Nhân của hiện tại.

https://thuviensach.vn

Lúc hộ vệ Ban gia tới cửa, Dung Hà đang nói chuyện cùng môn khách Vương Khúc, nghe hạ nhân truyền báo, thì nói với Vương Khúc: " Chờ một lát."

Vương Khúc nhìn thấy bóng lưng Hầu Gia vội vàng rời đi, trong lòng hơi có chút lo nghĩ. Hắn thừa nhận Phúc Nhạc Quận Chúa là một nữ nhân rất tốt, nhưng thái độ Hầu Gia đối với Phúc Nhạc Quận Chúa, thực sự hơi quá. Quân tử thích chưng diện không có gì không đúng, nhưng lại không thể sa vào sắc đẹp.

Ngay cả một hạ nhân Ban gia, liền để Hầu Gia lộ ra vội vàng như vậy, nếu vị Quận Chúa kia của Ban gia tới cửa, Hầu Gia còn sẽ làm ra tư thái thế nào?

Dung Hà nhìn thấy tên hộ vệ này, sắc mặt nhu hòa mấy phần: "Quận Chúa nhà các ngươi phái ngươi qua đây, là có chuyện gì cần?"

"Tại hạ bái kiến Hầu Gia. " Hộ vệ thi lễ với Dung Hà, sau đó nói: " Quận Chúa phái thuộc hạ đến, là muốn hỏi gần đây xảy ra chuyện gì."

"Ồ?" Dung Hà nhíu mày: " Quận Chúa nhà các ngươi đang lo lắng chuyện bệ hạ ban thưởng à?"

Hộ vệ không nghĩ tới hắn còn chưa mở lời, Dung Hà đã đoán được, hắn sửng sốt một chút, rồi cúi đầu nói: "Hồi Hầu Gia, chính là việc này."

"Hôm nay nếu ngươi không đến, ta cũng phải người đi một chuyến. " Dung Hà cười cười: "Ngươi trở về bảo Quận Chúa không cần lo lắng, không phải chuyện gì xấu. Đúng rồi, gần đây ta tìm được mấy quyển thoại bản thú vị, ngươi mang về cho Quận Chúa nhà các ngươi đi."

Hộ vệ tiếp nhận một hộp sách, nói cám ơn với Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến đi ra khỏi cửa lớn phủ Thành An Hầu, hắn mới đột nhiên nhớ tới, Dung Hầu Gia hình như cũng không nói gì?

Tự giác hành sự bất lực, hộ vệ rất áy náy, trở lại Ban phủ chuyển giao thoại bản cho Ban Hoạ, còn thỉnh tội với nàng.

"Chỉ là việc nhỏ, không cần để trong lòng. " Ban Họa cười lắc đầu, nói với hộ vệ: " Nếu Dung Hầu Gia nói không phải chuyện xấu, thì lhính là chuyện tốt, ngươi đi xuống đi."

"Vâng." Trong lòng hộ vệ bừng tỉnh giật mình, hình như Quận Chúa rất tín nhiệm Dung Hầu Gia.

"Quận Chúa." Như Ý bưng một bát canh ướp lạnh tiến đến, Ban Họa chỉ chỉ trên bàn: "Đặt lên bàn, lui ra đi."

"Vâng." Như Ý phúc thân, dẫn nha hoàn khác trong phòng cùng ra ngoài.

Trong phòng an tĩnh lại. Ban Họa mở hộp sách ra, lấy sách đóng chỉ* bên trong ra, bỗng nhiên một trang giấy từ trang sách rơi ra.

*một cách đóng sách truyền thống của Trung Quốc, sợi chỉ lộ rõ ra ngoài bìa.

<< Họa Họa thêu hầu bao cho bệ hạ thật đẹp, khi nào rảnh thêu cho tại hạ một cái nhé. Quân Phách đặt bút >>

Ngoại trừ hàng chữ này, phía trên còn vẽ một cái hầu bao, hầu bao xiêu xiêu vẹo vẹo, càng chưa nói tới có mỹ cảm gì.

Ban Họa sững sờ, khi nào thì nàng thêu hầu bao cho bệ hạ?

Bỗng nhiên, nàng nắm chặt giấy trong tay, xé nát nó từng chút từng chút, mới nhẹ nhõm thở ra.

https://thuviensach.vn

Nàng đã hiểu, khó trách bệ hạ bỗng nhiên đối tốt với Ban gia như vậy, thì ra là vì nàng "hiến" một cái hầu bao cho bệ hạ. Đây là Dung Hà ở phía sau lén làm, rốt cuộc y làm sao làm được? Còn có... Vì sao bệ hạ lại bởi vì một cái hầu bao, liền đối tốt với nàng đến mức đáng sợ như thế?

Quay người cầm lấy thoại bản bắt đầu đọc cố sự bên trong, một chuyện lạ quái dị, có một cố sự bị gấp một tờ, trong cố sự này nói, có vị lão nhân bệnh nặng, cả đêm kinh mộng, cầu Thần bái Phật đều vô dụng, thế nhưng vãn bối của ông tự mình thay ông cầu phúc, ông đã dần dần khá hơn, không còn thấy ác mộng.

Ban Họa khép sách lại, đây chỉ là một cố sự đơn giản, Dung Hà muốn mượn cố sự này nói với nàng điều gì?

"Họa Họa. " Âm thị đứng ngoài cửa phòng Ban Họa: "Người của chế y phường đã đến, con để họ đo kích thước đi."

"Tới." Ban Họa vuốt trang bị gấp, bỏ sách vào trên giá, thuận tay cầm quạt tròn trên bàn, vội vàng ra cửa nói: " Trước đó vài ngày không phải vừa làm hơn mười bộ y phục sao?"

"Đây là làm trang phục mùa thu cho con. " Âm thị nói: " Trời nóng nực, công việc trong tay Tú Nương cũng phải chậm lại, một tới hai đi không phải tiêu hao một hai tháng sao, nhập vào sao cho vừa người."

Ban Họa khoát quạt tròn trên tay, ngẩng đầu nhìn mặt trời trắng toát trên đầu, cũng không biết có phải do nàng sợ nóng không, mà nàng luôn cảm thấy mùa hạ năm nay rất gian nan, còn chưa đến tháng sáu, đã nóng đến khiến người ta chịu không được. Trong phủ đã chuẩn bị đủ băng, không thì nàng có thể sắp nổi điên.

Năm nay bệ hạ hoạt động bất tiện, hẳn sẽ không đi nghỉ mát. Bệ hạ không ra kinh, bọn họ là những huân quý triều thần tự nhiên không dám

https://thuviensach.vn

một mình ra kinh, không thì truy cứu xuống, tội này dù là người Ban gia, cũng không đảm đương nổi.

Người chế y phường nhìn thấy Ban Họa thì lộ ra một mặt cười ân cần, hai phụ nhân ăn mặc đẹp đẽ, tướng mạo mỹ lệ tiến lên hành lễ với Ban Họa: "Bái kiến Quận Chúa."

"Không cần đa lễ. " Ban Họa giang hai tay: "Biết các ngươi bận bịu, ta không để lỡ thời gian của các ngươi."

"Không để lỡ, không để lỡ, Quận Chúa là khách quý của chúng ta, có thể vì ngài làm ra một bộ y phục hài lòng, là mặt mũi lớn lao của chúng ta." Mặc dù trước đây không lâu mới đo kích thước của Ban Hoạ rồi, nhưng phụ nhân vẫn cẩn thận đo nhiều nơi trên người nàng, sợ xuất hiện chỗ bỏ sót.

" Trang phục mùa thu làm kiểu dáng mộc mạc chút. " Ban Họa nâng cằm, để các nàng đo chiều dài cổ của mình: "Không thể dùng màu đỏ tía."

"Thiếp thân nhớ kỹ." Đầu tiên là phụ nhân sửng sốt một chút, vị Quận Chúa này là hạng người thích màu sắc diễm lệ nhất, mùa thu năm ngoái bọn họ ở trong phường định chế thật nhiều bộ y phục và trang sức mùa thu diễm lệ, hết lần này tới lần khác người bình thường ăn mặc lộ ra thô tục, chỉ có vị Quận Chúa này mặc vào sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp bức người, không dám để lòng người ta có chút khinh nhờn nào.

Nàng giật mình nhớ lại, Trưởng Công Chúa là tổ mẫu của vị Quận Chúa này, năm ngoái Trưởng Công Chúa vì cứu giá mà chết, vị Quận Chúa này muốn tránh y phục diễm lệ màu mè, ngược lại dễ hiểu rồi.

Bỏ ra thời gian gần nửa canh giờ, đo xong kích thước. Đợi sau khi người chế y phường rời đi, toàn thân Ban Họa vô lực tê liệt ngồi trên ghế: " Mùa hè năm nay sao nóng như thế?"

https://thuviensach.vn

Mùa đông năm ngoái vô cùng lạnh, mùa hè năm nay nóng đến làm cho người thở không nổi, ông trời có ý làm khó nàng à?

"Chúng ta còn tốt, dù nóng lên cũng có thể tránh trong phòng hóng mát. " Âm thị thở dài: "Nếu các nơi trên cả nước đều nóng như vậy, dân chúng lại phải chịu khổ."

Ngay cả nóng lên nhiều như vậy mà trời không mưa, nhất định sẽ xuất hiện đại hạn, dân chúng sống không nổi rồi. Nữ nhi từ nhỏ chưa từng chịu khổ, nói có thể nhìn đến, cũng chỉ có một mảnh địa giới Kinh Thành này. Kinh Thành dưới chân thiên tử, cho dù là nông dân, sống cũng tốt hơn dân chúng nơi khác, chịu chút tai hoạ hay khổ cực, liền có người đến giải quyết. Thế nhưng ở một số vùng xa xôi, thì lại xem hành động của quan viên nơi đó, dù sao núi cao Hoàng Đế xa, ai cũng không quản được những nơi đó.

Ban Họa há to miệng, đúng là nói không ra lời, bởi vì nàng ngay cả chút nóng này còn chịu không được, hoàn toàn không dám tưởng tượng, những dân chúng mặt cúi xuống đất lưng ngửa lên trời kia phải sống thế nào.

Trong Kinh Thành càng ngày càng nóng, thế nhưng ròng rã hơn mười ngày trời không mưa, lúc trời nóng, trên đường cái không nhìn thấy vài bóng người, dù là mấy tiểu hài tử nghịch ngợm, lúc này cũng tránh trong nhà không dám ra.

Không ngừng có nơi trình sớ báo thiên tai, nhưng Nhị Hoàng Tử lại lấy lý do Hoàng Thượng bệnh nặng không thể bị kích thích, đè những tấu sớ này xuống. Chỉ phái mấy khâm sai đại thần xuống dưới quản lý nạn hạn hán.

Trong triều đình có người bất mãn, thế nhưng hiện tại bệ hạ tuỳ tiện không gặp đại thần, đại thần có chút gấp gáp dứt khoát tìm tới mấy người được Hoàng Đế sủng ái, hi vọng bọn họ có thể tiến cung chuyển lời.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng ai dám nhận lời?

Chuyện ngay cả Nhị Hoàng Tử còn không dám làm, bọn họ là những người làm triều thần, càng không dám nhúng tay. Hoàng thân quốc thích ngày xưa còn thích chơi bời lêu lổng nhao nhao trở về nhà, mặc cho ai tới cửa đều báo bệnh không gặp, thậm chí tự xưng cảm nắng, đả thương tâm mạch, cần tĩnh dưỡng.

Bị cảm nắng có liên quan đến tâm mạch sao?

Cái đó không quan trọng, quan trọng là... Bọn họ không đồng ý giúp đỡ.

Những hành vi của đám hoàng thân quốc thích này, để một số trọng thần buồn lòng. Ngày bình thường những người này ăn mỹ thực mặc hoa phục, thế nhưng khi chuyện quốc gia đại sự trước mặt, từng người không đồng ý nhận gánh trách nhiệm, nếu cả Đại Nghiệp đều là hạng người như vậy, bách tính thiên hạ còn có hi vọng gì?

Mấy vị đại thần lo lắng cho bách tính tụ lại một chỗ, nghĩ phương pháp tiến cung.

"Không bằng sai người tặng lễ đến trước mặt Vương Đức, tên thái giám này là thái giám tổng quản trước mặt bệ hạ, nhất định có thể nói chuyện ttrước mặt bệ hạ."

"Không ổn." Một quan viên phản bác nói: " Những thái giám này biết nhất chính là mượn gió bẻ măng, lúc này hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm. Huống chi trong tay ta và ngươi lại không giàu có, thì có thể đưa bao nhiêu đồ hắn để mắt chứ?"

Địa vị thái giám như Vương Đức, phú quý gì chưa từng gặp qua, đại nhân vật gì chưa tiếp xúc qua, chỉ sợ Vương Đức ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ.

https://thuviensach.vn

"Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, khó nói chúng ta liền trơ mắt nhìn dân chúng khắp nơi chịu khổ sao?" Quan viên hơi trẻ tuổi nói: " Trữ Vương vốn không để tính mạng của dân chúng trong mắt, mấy tên gọi là khâm sai, đều là môn nhân của hắn ta, đi đến những nơi đó có thể làm cái gì?"

Các quan viên lập tức ủ rũ.

Đúng vậy, bất kể là bệ hạ, Nhị Hoàng Tử hay là người không để tính mạng bách tính trong mắt, chỉ khổ cho bách tính, sống trong nước sôi lửa bỏng, lại không ai có thể giải cứu bọn họ.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 98+2

Edit: Đào Sindy

Mười ngày sau, bỗng nhiên một tin tức truyền vào Kinh Thành, Trữ Vương phái khâm sai đi huyện Dương Ngưu đã xảy ra xung đột cùng dân chúng địa phương, bị dân chúng địa phương tụ tập đánh chết.

Tin tức này truyền đến tai Trữ Vương, Trữ Vương tức giận đến phát đại hỏa trên triều, lúc này hạ lệnh, muốn quân đội đóng quân gần huyện Dương Ngưu đến bình loạn dân, bắt lấy kẻ cầm đầu. Có triều thần đưa ra phản đối với mệnh lệnh này của Trữ Vương, nhưng Trữ Vương lại ngoảnh mặt làm ngơ với những người phản đối này, còn để thị vệ kéo những quan viên này xuống.

Trong lúc nhất thời, tiếng oán than trong triều đầy đất.

Càng ngày càng nhiều người bất mãn với Trữ Vương, có quan viên không biết dùng biện pháp gì, rốt cục gặp được Vân Khánh Đế. Ai biết hắn ta nói không đến mấy câu, liền bị Vân Khánh Đế bất mãn đuổi ra ngoài, hình như chê hắn ta có chút chuyện bé xé ra to.

"Chỉ là mấy loạn dân mà thôi, vậy mà ám sát khâm sai, trẫm xem bọn họ dám to gan lớn mật nữa không!"

Quan viên cầu kiến bị mắng máu chó đầy đầu, lúc đi ra cửa cung, nhìn lại toà cung đình xa hoa này, thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Từ xưa đến nay, triều đình luôn từ loạn đến thịnh, từ thịnh đến suy, triều Đại Nghiệp... Cũng phải đi theo lối cũ này chăng?

Rơi vào đường cùng, mấy vị đại thần lo nước thương dân tập hợp một chỗ uống rượu đắng, qua ba lần rượu đã có chút say.

"Ta chỉ vì thiên hạ bách tính kêu oan thôi!"

"Đại Nghiệp à Đại Nghiệp!"

Có người nằm trên bàn khóc rống lên, chỉ không biết là vì bách tính thiên hạ mà khóc, hay vì tương lai Đại Nghiệp mà khóc.

"Chúng ta còn có cơ hội đấy!" Một quan viên trẻ tuổi bỗng nhiên kích động nói: " Còn có một người, có lẽ nàng có thể giúp chúng ta."

Người trẻ tuổi này là tân khoa Trạng Nguyên lần này, cùng tiền nhiệm vị hôn phu của Ban Họa là bạn cùng nâng đỡ, nhưng gia thế hắn phổ thông, lúc mới vừa vào triều cũng không được như ý như Trầm Ngọc. Nhưng từ khi Trầm Ngọc bị đoạt đi chức quan và công danh, vị tân khoa Trạng Nguyên này càng được thể hiện hơn.

Mặc dù bây giờ chỉ là tiểu quan tòng tứ phẩm, thả trong Kinh Thành không đáng chú ý, nhưng tương đối bình đẳng, hắn đã phát triển rất nhanh rồi.

"Ai?" Một vị đại thần tóc hoa râm hỏi.

"Phúc Nhạc Quận Chúa."

"Không nên không nên, nữ nhân làm sao biết khó khăn của nhân gian, nàng có thể hỗ trợ gì chứ?" Lão thần lắc đầu liên tục, ông ta uống có chút say mèm, cũng không kiêng dè nguyên tắc quân tử không thể nói xấu người

https://thuviensach.vn

khác: "Mà tính cách vị Quận chúa này từ trước đến nay ương ngạnh, thích xa hoa lãng phí, nữ nhân như vậy có thể làm chuyện gì?"

Tân khoa Trạng Nguyên không nghĩ như vậy, năm ngoái hắn ra khỏi thành làm việc, còn chứng kiến vị Quận Chúa này giúp đỡ một phụ nhân ôm hài tử vào thành, bởi vì tiểu hài tử trong ngực phụ nhân sốt cao không lùi, nhìn không ổn lắm. Việc này hắn từ trước tới giờ không đề cập qua với người khác, huống chi hắn là nam nhân trẻ tuổi, lén nhìn một cô nương chưa xuất giá cũng không thỏa đáng.

Nữ nhân có thể có lòng trắc ẩn với một tiểu hài tử bị bệnh, sao có thể không có chút lương thiện nào?

"Việc này ngoại trừ Phúc Nhạc Quận Chúa, chỉ sợ không ai có thể giúp đỡ rồi. " Tân khoa Trạng Nguyên cười khổ: "Tất cả mọi người đều biết, bệ hạ rất thích vị Quận Chúa này, một năm bốn mùa đều ban thưởng cho nàng chưa từng đứt đoạn."

"Nhưng nàng đồng ý giúp chuyện này không?" Một vị đồng liêu khác hỏi.

"Cũng nên thử một lần đi."

"Hầu Gia. " Một gã sai vặt tướng mạo không rõ đi đến trước mặt Dung Hà: "Có mấy quan viên chuẩn bị đi phủ Tĩnh Đình Công cầu kiến Phúc Nhạc Quận Chúa, mong Quận Chúa giúp bọn họ thuyết phục bệ hạ thay đổi chủ ý."

"Có những ai?"

Gã sai vặt báo tên những quan viên này ra.

"Chỉ có một bầu nhiệt huyết, đầu óc lại không dài." Dung Hà quăng sách trên tay lên bàn, lạnh mặt nói: "Ta thấy bình thường bọn họ cũng

https://thuviensach.vn

không coi trọng Phúc Nhạc Quận Chúa, làm sao lúc này lại cầu tới cửa?"

Gã sai vặt không dám nói lời nào, cúi đầu đứng đấy.

"Thôi." Dung Hà chậm rãi hít một hơi, cảm xúc đáy mắt cũng bình tĩnh trở lại chút xíu: "Cuối cùng những người này còn biết quan tâm bách tính thiên hạ."

Gã sai vặt do dự một chút, nhỏ giọng hỏi: "Hầu Gia, muốn ngăn bọn họ lại không?"

Dung Hà vắt chéo tay sau lưng, đi đến giường vừa nhìn gốc cây lựu trong viện. Cây lựu này vừa trồng một tháng trước, mặc dù ngày ngày tưới nước, thế nhưng thời tiết quá nóng bức, nhìn qua không có chút tinh thần.

"Không cần."

"Đối với chuyện này, ta không có quyền thay Quận Chúa làm chủ."

"Đúng."

" Mấy vị đại nhân Công bộ và Hộ bộ muốn gặp ta ư?"

Ban Họa thả chuôi gương đồng xuống, quay đầu nhìn Ban Hằng: "Đệ xác định bọn họ muốn gặp ta, không phải phụ thân?"

"Đúng."

Ban Họa cảm thấy có chút không hiểu thấu những người này, nàng nghĩ sơ: "Để bọn họ chờ ở ngoài, ta thay y phục xong sẽ đến gặp bọn họ." Bởi vì nguyên nhân thời tiết, nàng ăn mặc không quá chú trọng, mặc trong nhà thì không nói, nếu đi gặp khách cũng quá mất mặt.

"Được." Ban Hằng không yên tâm nhìn nàng một cái: "Ta cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, tỷ cẩn thận một chút."

https://thuviensach.vn

Ban Họa nhẹ gật đầu.

Mấy người Công bộ và Hộ bộ như ngồi bàn chông trong chính sảnh ở phủ Tĩnh Đình Công, nhất là nghe nói Tĩnh Đình Công bồi Tĩnh Đình Công phu nhân dâng hương rồi, bọn họ càng thêm tự tại. Việc này nếu truyền đi, người khác có thể cho là bọn họ cố ý lừa gạt tiểu bối mạo hiểm tiến cung không?

Ngồi trong phòng chốc lát, ngay cả trà cũng đổi một lần, thế nhưng Phúc Nhạc Quận Chúa vẫn chưa qua tới.

"Chư vị đại nhân xin ngồi một lát. " Ban Hằng đi vào chính sảnh, thở dài nói với mấy người: " Gia tỷ lát nữa sẽ tới."

"Thế Tử khách sáo, là chúng ta quấy rầy." Mấy vị đại nhân vội vàng đứng dậy đáp lễ. Ban Hằng là Thế Tử của Tĩnh Đình Công được thánh chỉ khâm phong, luận phẩm cấp mấy người bọn họ ai cũng không cao hơn Ban Thế Tử, lễ của đối phương bọn họ không nhận nổi.

Lại uống một chén trà, cuối cùng Phúc Nhạc Quận Chúa trong lúc mọi người trong chờ khoan thai tới chậm. Mấy vị đại nhân nhìn thấy chính chủ, cảm xúc có chút kích động, nhao nhao đứng dậy hành lễ với Ban Họa.

"Chư vị mời ngồi. " Ánh mắt Ban Họa đảo qua từng người, cuối cùng rơi vào một người trẻ tuổi nhất, đẹp mắt nhất: "Không biết các vị đại nhân tìm tiểu nữ tử có chuyện gì quan trọng?"

"Không dám không dám." Mấy vị đại nhân ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cảm giác có chút khó mở miệng.

Tân khoa Trạng Nguyên bị Ban Họa nhìn đến mặt đỏ tới mang tai, hắn đứng dậy làm một đại lễ với Ban Họa: "Quận Chúa, chúng ta thật có đại sự muốn nhờ."

https://thuviensach.vn

"Đại sự?" Ban Họa nghe vậy khẽ cười một tiếng: "Chư vị đại nhân thật coi trọng ta, ta từ lúc sinh ra đến bây giờ, chưa từng làm chuyện đại sự gì."

Tân khoa Trạng Nguyên:...

"Quận Chúa, chuyện này ngoại trừ ngài, chỉ sợ không người nào có thể giúp đỡ."

"Bình thường có người nói với ta loại lời này, ta cũng có chút sợ hãi. " Ban Họa nâng chung trà lên uống một ngụm: "Trước tiên nói một chút là chuyện gì, xem có đồng ý được không, ta không dám hứa chắc."

Trong sảnh để mấy bồn băng bốc lên khí lạnh, cho nên trong phòng cũng không quá nóng. Nhưng mấy vị đại nhân lại nhìn đến có chút đau lòng, băng ở mùa này là thứ hiếm có, dùng như Ban gia, thật không xem nó ra gì rồi.

"Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đống tử cốt*. Hừ!" Một vị lão thần nhìn thấy Ban gia hưởng thụ xa xỉ như vậy, cuối cùng không thể nhẫn hừ một tiếng.

*Bên trong cửa sơn son, mùi rượu thịt [tỏa ra] ; ngoài đường có người chết cóng nằm trơ xương

" Lời của vị đại nhân này chỉ sợ có chút không thỏa đáng."

Mấy vị đại nhân khác trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, vị đồng liêu này sao không giữ được bình tĩnh như thế, nếu đắc tội vị Quận Chúa này, bọn họ còn có thể đi cầu ai?

"Vâng vâng vâng. " Mấy quan viên vội vàng nói: " Quận Chúa nói đúng."

https://thuviensach.vn

Quan viên mới vừa nói cũng ý thức được tính tình mình có chút kích động, đứng dậy cứng đờ bồi tội với Ban Họa.

" Trời cực nóng, ở đâu ra xương chết cóng. " Ban Họa nhíu mày: "Vị đại nhân này đang chọc cười ta sao?"

Mấy vị đại nhân: Trọng điểm là cái này sao?

"Quận Chúa, mặc dù đường không có xương chết cóng, nhưng lại có bách tính sống không qua nổi hạn hán." Tân khoa Trạng Nguyên nói: " Quận Chúa, bây giờ trong triều hỗn loạn tưng bừng, bệ hạ lại không đồng ý gặp chúng ta, mong Quận Chúa vì bách tính thiên hạ, tiến cung đi chuyến này."

Ban Họa sửng sốt một chút: "Ngươi nói rõ cho ta biết, rốt cuộc những địa phương nào gặp thiên tai thế?"

Tân khoa Trạng Nguyên thấy Phúc Nhạc Quận Chúa như thế, trong lòng vui vẻ, bận bịu bắt đầu kể rõ.

Nghe đối phương, Ban Họa có chút thất thần. Hạn hán lớn, trong giấc mơ của nàng đã xuất hiện, chỉ là trong mơ quá mơ hồ, thậm chí nàng không biết lúc nào xảy ra, chỉ nhớ rõ chết rất nhiều người, thậm chí còn xảy ra □□, cuối cùng bị người ta dẫn binh trấn áp, thây ngang khắp đồng, tiếng kêu rên thẳng đến mây xanh.

Nghĩ đến tràng diện trong mơ, Ban Họa cảm thấy đời trước có chút khó khăn.

Chẳng lẽ chuyện xảy ra trong mơ kia, chính là năm nay?

"Chờ một chút, ngươi nói ai ra lệnh?" Ban Họa nghe được danh xưng "Trữ Vương" này, nhíu mày nói: " Tưởng Lạc hắn chỉ là một giám quốc, có tư cách gì điều động trú quân ở huyện Dương Ngưu?"

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tân khoa Trạng Nguyên lộ ra chút khó xử: "Quận Chúa, bây giờ đại bộ phận thế lực trong triềuđã bị Trữ vương nắm giữ."

Ban Họa nghe vậy mày nhíu chặt hơn: "Hai Tướng gia trên triều đâu?"

Tân khoa Trạng Nguyên do dự một chút, vẫn trả lời vấn đề của Ban Họa: "Nghiêm Tướng trên mặt không ủng hộ Trữ vương, nhưng trên triều có tin đồn, sau khi Nghiêm Tướng và Thái Tử quyết liệt, thì tự mình ủng hộ Trữ Vương rồi."

"Còn có Thạch Sùng Hải đâu?" Ban Họa không có hứng thú với chính trị, làm sao nàng cũng không nghĩ tới, Tưởng Lạc bao cỏ như thế, cũng có thể nắm giữ triều chính: "Ông ta là nhạc phụ của Thái Tử, không có khả năng ủng hộ Trữ Vương?"

"Quận Chúa, ngài đã quên? Từ khi Thạch gia tiểu thư mướn người ám sát lệnh tôn, Thạch gia liền bị bệ hạ chán ghét mà vứt bỏ, bây giờ trong triều, Thạch Tướng không còn năng lực đối nghịch với Trữ Vương."

Tân khoa Trạng Nguyên nghĩ, nếu không phải bệ hạ đả thương Thành An Hầu và Diêu Thượng Thư, chỉ sợ thế cục triều đình sẽ không trở nên hỏng bét như vậy. Chỉ sợ bệ hạ cũng không nghĩ tới, bây giờ trong triều lại biến thành tình huống này.

Thế cục trong triều lúc nào thì bắt đầu biến đổi?

Hình như từ khi Thành An Hầu và Diêu Thượng Thư bị bệ hạ phạt trượng, Trữ Vương để người khác thay thế chức vị hai người.

Nếu lúc trước bệ hạ không xúc động như vậy thì tốt rồi.

"Các ngươi muốn ta tiến cung khuyên bệ hạ một chút?" Ban Họa bật cười: "Các ngươi nghĩ bệ hạ sẽ nghe ta ư?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 99+1

Edit: Đào Sindy

"Các ngươi đọc đủ thứ thi thư, giữ thiên hạ trong lòng, vì sao không dám nói thẳng can ngăn, nếu làm tốt còn có thể lưu danh sử sách." Đầu ngón tay của Ban Họa non nớt xanh tươi, nàng khẽ nâng cằm, nhìn hết sức kiêu căng, mấy vị quan viên đều có cảm giác tức giận do bị khinh thị.

"Võ tướng dựa vào đánh giặc bảo vệ biên cương mới giành được mỹ danh, văn thần tất nhiên là định bang an quốc, vì bách tính sục sôi để lại tiếng thơm muôn đời. " Khóe mắt Ban Họa nhíu lại, quý khí bức người: "Chư vị cần gì phải đến làm khó xử một nữ tử nhu nhược như ta?"

"Nếu chúng ta liều chết can gián hữu dụng, thì hôm nay sẽ không tới làm phiền Quận Chúa..."

" Không phải các ngươi còn rất tốt đứng ở đây sao?" Ban Họa rủ mí mắt xuống, cúi đầu bưng chén trà sứ trên bàn: "Nếu chư vị đại nhân liều chết can gián vô dụng, dù tiểu nữ tử tiến cung cầu kiến bệ hạ cũng vô dụng."

Lời này còn thiếu không nói rõ, các ngươi đi liều chết trước đi, không chết làm sao biết liều chết can gián vô dụng?

"Hay cho một Phúc Nhạc Quận Chúa." Một quan viên tức giận nói: " Cũng vì loại người ngồi không ăn bám như các ngươi quá nhiều, mới làm ô

https://thuviensach.vn

uế triều cương Đại Nghiệp ta, hại bách tính thiên hạ ăn không no bụng, áo không có mặc..."

"Vị đại nhân này họ Vương à? Ta nhớ ngươi nói bên ngoài rằng người Ban gia hoang đường vô dụng, chính là sâu mọt trong triều. " Ban Họa khẽ cười một tiếng: "Vương đại nhân có cốt khí và khí tiết như thế, sao có thể đến chỗ ta tìm giúp đỡ, chẳng phải làm tổn hại thanh danh của ngươi sao?"

Lời vừa nói ra, quan viên vừa nổi trận lôi đình lập tức như ếch xanh xì hơi, miệng há hốc nói không ra lời. Lời này xác thực ông ta từng nói qua trước mặt mấy vị đồng liêu, nhưng trường hợp nhiều người, ông ta chưa bao giờ nói qua những lời này, làm sao Phúc Nhạc Quận Chúa biết được?

Chẳng lẽ có đồng liêu vì nịnh nọt người Ban gia, cố ý truyền lời ông ta nói vào tai Phúc Nhạc Quận Chúa?

"Vương đại nhân không cần sợ hãi. " Ánh mắt Ban Họa liếc trên người những người này, những quan viên này không được tự nhiên tránh thoát ánh mắt của Ban Họa, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng: "Ngươi không phải là người đầu tiên nói xấu ta, cũng không phải người cuối cùng. Người sống một đời, nếu không có người bình luận thì rất tịch mịch, ta không trách các ngươi."

Ban Họa nói là các ngươi, không phải ngươi.

Vương đại nhân thấy sắc mặt mấy vị khác đồng liêu khác cũng không thả lỏng, tình cảnh xấu hổ trong lòng giảm xuống, chí ít người phạm phải loại sai lầm này, không phải mình ông ta.

Trong đám người này, chỉ có tân khoa Trạng Nguyên không kiêu ngạo không tự ti đứng trước mặt Ban Họa, cũng không né tránh tầm mắt của nàng. Hắn từ trước tới giờ chưa từng nói xấu Ban Họa, thậm chí khi Tạ Khải Lâm cùng người khác bỏ trốn, còn cùng người ta tranh chấp vì Ban Họa.

https://thuviensach.vn

Chỉ là khi đó hắn còn không phải là Trạng Nguyên, cũng không có người để ý hắn nói gì.

"Tha thứ ta không thể giúp các vị đại nhân một tay, mời chư vị trở về."

Những quan viên khác còn muốn nói tiếp, tân khoa Trạng Nguyên thi lễ một cái: "Chúng ta đã làm phiền, cáo từ."

"Tới cửa bái phỏng, bái thiếp không viết, lễ vật không mang theo, đây mà là người hiểu quy củ sao?" Sau khi mấy người này rời đi, Ban Hằng lạnh lùng hừ một tiếng: "Đừng để ý tới bọn họ, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, phê phán thiên hạ, kết quả trước mắt, bọn họ không dám đi đắc tội bệ hạ, hết lần này tới lần khác bảo tỷ đi, thật sự là chút mặt mũi cũng không cần."

"Nếu biết bọn họ là người như vậy, thì có gì tốt?" Ban Họa cười khẽ một tiếng, trong giọng nói tràn đầy trào phúng: "Lúc trước khi họ nói xấu ta, làm sao nghĩ tới hôm nay sẽ ở trước mặt ta, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được."

"Việc này nói cho chúng ta biết một đạo lý, đệ biết là đạo lý gì không?"

"Không thể nói xấu sau lưng người khác à?"

"Không. " Ban Họa lắc đầu: "Khi nói xấu người khác, phải tìm cho đúng trường hợp, gì mà đồng liêu bằng hữu, không nhất định đáng tin cậy. Lão họ Vương kia, chân trước nói xấu, xế chiều hôm đó đã có người vì nịnh nọt ta đến tố giác ông ta. Cho nên trước mặt quyền thế và lợi ích, cam làm bọn chuột nhắt hay tiểu nhân rất nhiều, trên đời có trung nghĩa lương bạn, nhưng không phải mỗi người đều thế."

"Tỷ, tỷ muốn nói với ta rằng trước mặt bằng hữu, không phải cái gì cũng có thể nói đúng chứ?" Ban Hằng trừng mắt nhìn: "Tỷ yên tâm đi, coi

https://thuviensach.vn

như ta muốn nói cho người khác biết bí mật động trời gì, ta cũng không biết nói làm sao."

"Thế cũng đúng."

Lại qua gần mười ngày, Kinh Thành vô cùng nóng bức như cũ, trong cung bỗng nhiên truyền ra một đạo thánh chỉ, triệu Thành An Hầu tiến cung diện thánh, nào biết được lúc Thành An Hầu đi nửa đường, bởi vì vết thương nứt ra, cộng thêm khí trời nóng bức, té xỉu trong xe ngựa. Cuối cùng bệ hạ chỉ có thể để hộ vệ đưa Thành An Hầu về phủ, chuyện diện thánh cũng không giải quyết được gì.

Sau khi Thành An Hầu tỉnh lại, cực kỳ sợ hãi, nộp lên hai tấu chương thỉnh tội, nhưng bệ hạ sao nỡ trách phạt Thành An Hầu, chẳng những không trách cứ y, ngược lại để y an tâm dưỡng thân thể, lại ban thưởng không ít ích đồ tốt dưỡng cơ thể, lấy đó làm coi trọng.

Thành An Hầu bệnh nặng không cách nào tiến cung, người bên ngoài cũng biết trình độ y được bệ hạ coi trọng, triều thần trước kia ủng hộ Thái Tử, cũng bắt đầu hữu ý vô ý lấy lòng y. Nhị Hoàng Tử và Thành An Hầu không hợp nhau là chuyện tất cả mọi người biết, Thái Tử từ trước đến nay vô cùng thưởng thức Thành An Hầu, đã từng nói qua công chúng "Làm quân tử phải như Quân Phách", cho nên quan viên phe Thái Tử thậm chí nghĩ Thành An Hầu có thể giúp đỡ Thái Tử cầu tình, chí ít không để cho Nhị Hoàng Tử ngồi lên vị trí này.

Ngay cả Thạch Sùng Hải quan hệ không quá hoà thuận với Thành An Hầu, gần đây còn thỉnh thoảng kể một số lời hữu ích về Thành An Hầu, để tỏ rõ lập trường của mình.

Rất nhiều người cũng không muốn Nhị Hoàng Tử đăng cơ, nhất là khi tin tức mới truyền về từ các quận huyện bị thiên tai, nói lưu dân bị trú quân bắt giết, chỉ trích liên quan tới Nhị Hoàng Tử càng nhiều hơn thủy triều.

https://thuviensach.vn

Quan viên trước đó đi cầu Ban Họa giúp đỡ nói tốt, cuối cùng không đến trước cửa Đại Nguyệt cung liều chết can gián, bọn họ chỉ viết một bài thơ lo nước thương dân, để diễn tả nội tâm phẫn nộ và sầu lo. Duy nhất đến trước Đại Nguyệt cung quỳ cầu bệ hạ gặp một lần là quan trạng nguyên, quỳ trước cửa cung Đại Nguyệt ròng rã bốn năm canh giờ, cuối cùng té xỉu khi mặt trời đã khuất, cũng không được gặp Vân Khánh Đế, ngược lại chọc giận quan viên phe Nhị Hoàng Tử, cuối cùng bị bỏ đi chức quan, nhàn rỗi ở nhà.

Ban Họa nghe được tin tức này, nhíu mày: "Cuối cùng cũng có một người có tính người, tên này là quan trạng nguyên, hắn tên gì ấy nhỉ?"

"Trần Dương, tự Hạ Dương, nhân sĩ Tiết Châu. " Hộ vệ đáp:" Người bên ngoài đều chế giễu hắn trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng, mới rơi vào kết cục này."

"Hành động lần này của hắn quả thật có chút xúc động, nhưng thế gian lại cần người không biết trời cao đất rộng này, mới có người đứng ra mở rộng chính nghĩa. " Ban Họa thả quạt gỗ đàn hương trong tay xuống: "Bảo người chuẩn bị lễ, lấy danh nghĩa của ta đưa đến nhà vị Trần trạng nguyên này."

"Quận Chúa, vị Trần trạng nguyên không có phủ đệ, hiện tại vẫn đang mướn tiểu viện ở. " Hộ vệ nói: " Hiện tại hắn không có chức quan, chỉ sợ ngay cả tiểu viện cũng thuê không nổi rồi."

"Vậy lại đưa sang thêm ba trăm lạng bạc." Đối với Ban Họa mà nói, đừng nói ba trăm lượng, dù cho ba ngàn lượng cầm lấy đi tặng người khác cũng chỉ cần mấy câu nói, nhưng trong nội tâm nàng rất rõ ràng nhân phẩm của vị Trần trạng nguyên này, ngân lượng vượt qua con số mấy trăm lạng, chỉ sợ đánh chết hắn cũng không dám nhận.

"Quận Chúa, thế này có phải có chút không ổn?"

https://thuviensach.vn

"Có gì không ổn, toàn bộ Kinh Thành người nào không biết ta và Nhị Hoàng Tử không ưa nhau, người hắn ta thấy ngứa mắt, ta đồng ý ra tay giúp thì thế nào?" Ban Họa cười nhạo: " Bây giờ hắn chỉ là Trữ Vương, không phải vua của Đại Nghiệp chúng ta, hắn ta có thể làm khó dễ được ta sao?"

Tước vị của nàng là Vân Khánh Đế tự tay ban cho, hiện tại coi như Tưởng Lạc xem cổ trở thành vật trang sức, cũng không dám động nàng.

"Vâng, thuộc hạ hiểu rõ."

Từ khi bị cảm nắng từ Đại Nguyệt cung, Trần Hạ Dương liền bệnh nặng một trận, trong nhà dưỡng mấy ngày, cũng còn chưa hết hẳn. Mấy vị đồng liêu đến thăm hắn một hai lần, đều nói hắn quá mức xúc động rồi, làm đại sự nên cẩn thận vân vân.

Sau đó mấy vị đồng liêu này dần dần ít đến, trong tay hắn túng quẫn, đành phải làm một số đồ để thanh toán tiền thuê nhà sáu tháng cuối năm, thời gian trôi qua thật là gian nan.

Nghe được thư đồng nói hộ vệ của Phúc Nhạc Quận Chúa cầu kiến, hắn kém chút nghĩ lỗ tai mình có vấn đề. Mười ngày trước, bọn họ đi cầu kiến Phúc Nhạc Quận Chúa, thế nhưng bị vị Quận Chúa này giễu cợt, lúc này phái người đến, chẳng lẽ là tới chế giễu hắn?

Trong lòng mặc dù nghi ngờ, hắn cũng không dám do dự, vội vàng đón người vào.

Người đến ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tướng mạo bình thường nhưng khí thế uy nghiêm, xem xét giống như người luyện võ. Sau hắn còn đi theo mấy gã sai vặt nhấc gánh nâng hộp quà, đều ăn mặc đẹp đẽ, bộ dáng trung hậu đàng hoàng.

https://thuviensach.vn

"Quận Chúa nghe nói đến hành động vĩ đại của Trần trạng nguyên, vô cùng kính nể nhân phẩm của Trần trạng nguyên, những lễ mọn chính này là một phen tâm ý của Quận Chúa, mong Trần trạng nguyên đừng từ chối." Bây giờ Trần Hạ Dương không có chức quan, nhưng công danh vẫn còn, kính xưng "Trần trạng nguyên" đã là cách gọi tôn trọng nhất.

Trần Hạ Dương không nghĩ tới nghênh đón mình không phải trào phúng, mà là một phần hậu lễ trịnh trọng. Nhìn lấy chồng lễ vật, có dược liệu vải vóc và các loại thịt, đều là một số đồ vật thực dụng. Vị Quận Chúa tôn quý kia cân nhắc mình khó xử, mới lấy lý do này tặng đồ cho hắn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Trần Hạ Dương ngũ vị trần tạp, đứng dậy hành lễ nói với hộ vệ: "Ý tốt của Quận Chúa, đệ tử chân thành ghi nhớ, chỉ là những thứ này..."

"Quận Chúa nói, nếu Trần trạng nguyên không hiếm lạ những vật này, cứ việc ném đi thôi, đồ vật nàng đã đưa ra ngoài, luôn không thích người khác trả lại." Hộ vệ đứng dậy thi lễ một cái với Trần Hạ Dương: "Mong Trần trạng nguyên đừng làm tại hạ khó xử."

"Cái này..."

Hộ vệ không đợi hắn mở miệng, nói thẳng: "Cáo từ."

"Ai, chờ một chút!" Đáng thương cho Trần Hạ Dương là một thư sinh tay trói gà không chặt, lại còn mang bệnh, tay chân nào nhanh như gã sai vặt và hộ vệ, chờ hắn chạy ra cửa, hộ vệ và bọn sai vặt đã sớm cưỡi ngựa rời đi.

" Phủ Tĩnh Đình Công thật sự là hiển hách, ngay cả gã sai vặt cũng có ngựa." Thư đồng vịn Trần Hạ Dương, trong mắt tràn đầy ý hâm mộ.

Trần Hạ Dương nghe vậy cười khổ, quý nhân trong Kinh Thành nhiều vô số kể, nhưng người hiển hách như phủ Tĩnh Đình Công xác thực không

https://thuviensach.vn

nhiều. Hắn là một thư sinh nghèo không quyền không thế, hiện nay ngay cả một chút giá trị lợi dụng cũng không có, người khác không dám công khai giúp hắn, hết lần này tới lần khác vị Quận Chúa này lại gióng trống khua chiêng phái hạ nhân đến giúp hắn, thật làm cho hắn có loại cảm giác thế gian lại xuất hiện quái tướng.

Trở lại trong thư phòng, Trần Hạ Dương nhìn bài thơ trên bàn mình viết trong lúc mất hết ý chí, sau một hồi lâu, vò tấm giấy thành một cục, ném vào trong sọt rác.

Đại trượng phu không được hối hận, làm không nghi ngờ, là như thế.

"Công tử, công tử. " Bỗng nhiên thư đồng ôm một cái túi vải màu đen đến: "Tiểu nhân phát hiện cái này."

Trần Hạ Dương mở túi ra xem xét, bên trong có hơn mười hai thỏi bạc vụn, mấy xâu tiền đồng, còn có tấm ngân phiếu ba trăm lượng.

Trong chớp nhoáng này, Trần Hạ Dương cảm giác vàng bạc trong tay nặng hơn ngàn vàng.

Ngày hôm sau, Ban Họa nhận được một phiếu nợ khoảng ba trăm lượng. Chữ trên giấy nợ viết nhìn rất đẹp, Ban Họa nhìn thoáng qua, liền giao giấy nợ cho Như Ý: "Nhận lấy đi."

Trần Hạ Dương là một người thú vị, không cổ hủ trả đồ lại, cũng không quy tất cả lễ vật ra giá ghi hết lên giấy nợ này, hắn vừa nhận tâm ý của nàng, vừa duy trì nguyên tắc của hắn.

"Xem như chính trực chẳng qua lại là người cố chấp. " Ban Họa nói với Ban Hằng đang ngồi cạnh: " Dạng người này, miễn cưỡng được xưng tụng một câu quân tử."

https://thuviensach.vn

Ban Hằng nhíu mày: "Ta còn tưởng rằng tỷ và Dung Hầu Gia ở chung lâu rồi, tiêu chuẩn với quân tử sẽ đề cao."

Ban Họa nghe vậy cười: "Ta là một người vị tha."

"Vậy mà ta thật sự không nhìn ra." Ban Hằng nhỏ giọng thầm thì.

Ban Họa cười không nhìn hắn, hắn yên lặng cúi đầu uống trà, không nói thêm câu nào.

Thời gian vào độ tháng bảy, ông trời cứ như quên hẳn đi chuyện làm mưa, trên nền trời Kinh Thành, rốt cục nghênh đón đám mây đen đầu tiên.

Ban Họa từ trên lưng ngựa xuống, nhìn lên mây đen trên trời, trời muốn mưa rồi sao?

Hạ nhân canh giữ ở cửa Dung phủ nhìn thấy Ban Họa, lập tức nhiệt tình tiến lên đón: "Tiểu nhân bái kiến Quận Chúa."

"Không cần đa lễ. " Ban Họa vừa bước vào đại môn, hạt mưa lớn chừng như hạt đậu liền lốp bốp rớt xuống, nàng sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra mỉm cười.

"Trời mưa, trời mưa!"

Hạ nhân trong phủ Dung Hà đều rất hiểu quy củ, nhưng khi mưa rớt xuống, nàng đã nghe được tiếng thét chói tai của một số người cực vui. Có thể thấy được trận mưa này có bao nhiêu người ngóng trông, hy vọng bao lâu.

Nàng đứng dưới hành lang, nhìn mưa trong chớp mắt biến thành mưa to, như cảm nhận được hơi nóng thoát ra từ lồng đất.

"Quận Chúa, xin ngài cẩn thận, đừng để nước mưa tung tóe làm ướt mép váy của ngài." Hai tỳ nữ ngăn trước người Ban Họa, không cho nước

https://thuviensach.vn

mưa tung tóe văng lên người nàng.

"Không ngại." Ban Họa gặp hai tiểu nha hoàn cản trước mặt mình. Kéo các nàng về sau: "Cẩn thận, các ngươi không nên khiến bản thân bị ướt."

"Quận Chúa..." Hai nha hoàn kinh ngạc nhìn Ban Họa, trong mắt mang theo chút cảm động.

Trong màn mưa, Dung Hà cầm một cây dù chầm chậm đến, y đi lên bậc thang, nhìn Ban Họa cười cười nói nói với mấy nha hoàn, còn chưa nhìn thấy y, dịu dàng nói: " Họa Họa."

"Sao chàng lại tới đây?" Ban Họa quay đầu, nhìn nam nhân đang che dù: "Vết thương trên người chàng còn chưa tốt, sao có thể bị dính mưa?"

"Nghe được Họa Họa tới, bên ngoài lại có mưa, sao ta có thể ngồi yên?" Dung Hà giơ dù lên đầu Ban Họa, cười dịu dàng một tiếng với nàng: " Đã hai ngày nàng không tới."

"Hai ngày trước quá nóng, thực sự không muốn ra cửa. " Ban Họa sóng vai cùng y, thuận theo hành lang cửu khúc đã đến trên hồ, nước mưa rơi trên dù phát ra tiếng bịch bịch bộp bộp.

"Cẩn thận." Dung Hà nhẹ nhàng vòng quanh vai nàng, nghiêng dù sang bên nàng: "Nghiêng sang đây thêm tý nữa."

Ban Họa nhẹ nhàng cười nhìn y một cái, quay đầu nhìn về phía hoa sen nở rộ trong hồ: " Hoa sen trong mưa, hình như có một phong vị khác."

Nghe vậy, bước chân Dung Hà chậm dần, cùng Ban Họa chậm rãi thưởng hoa.

https://thuviensach.vn

"Tục truyền trước đây thật lâu, trong ao sen có một con cá chép tinh. " Dung Hà nhìn cá chép vui sướng chơi đùa trong nước: "Cả ngày nàng ấy đều tu hành, cuối cùng biến thành người."

"Cuối cùng yêu một vị thư sinh sao?"

Dung Hà lắc đầu.

"Sau đó biến thành thần tiên bay mất."

Ban Họa: "..."

"Chàng lấy cố sự này ra hù ta sao?" Ban Họa liếc mắt nhìn.

Dung Hà cười ra tiếng nói: "Họa Họa thật thông minh, đúng là bị nàng nhìn ra."

"Ta nên cám ơn chàng khích lệ không?" Ban Họa hừ một tiếng, còn chưa kịp nói, liền thấy dưới chân Dung Hà bị trượt, ngay lúc sắp ngã sấp xuống. Ban Họa vội vươn tay nắm eo y, kéo lại trên lầu.

Cảm giác được mỹ nhân cứu là...

Có chút thơm, có chút mềm.

Ban Họa nhẹ nhàng vỗ bả vai Dung Hà, đưa tay cầm thẳng dù che mưa: "Không sao chứ?"

"Không sao. " Dung Hà lắc đầu cười nói: " Đa tạ Họa Họa, làm trên người nàng bị nước mưa dính ướt rồi."

Ban Họa lấy tay sờ soạng mặt một chút, may mắn nói: "May mắn hôm nay ra ngoài ta không trang điểm, không thì lớp trang điểm bị trôi sẽ rất khó coi."

https://thuviensach.vn

"Dung mạo chỉ là vẻ bề ngoài, nhưng mắc mưa dễ bị cảm. " Dung Hà không dám để Ban Họa mắc mưa, dắt tay nàng, bước nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 99+2

Editor: Đào Sindy

Trở lại chủ viện, Dung Hà liền bảo người chuẩn bị nước nóng, sau đó nói với Ban Họa: "Ta còn có chút chuyện cần đến thư phòng xử lý, phòng này ta chưa từng dùng qua, nàng cứ yên tâm."

Nói xong, y lo lắng Ban Họa xấu hổ, vội vàng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, nước nóng và thùng tắm được đưa lên, lại có tỳ nữ đưa y phục sạch sẽ tới, hai nữ hộ vệ Ban Họa mang tới một người giữ ngoài cửa, một người canh giữ bên cạnh bình phong, không ai tới quấy rầy.

Tắm rửa qua đi, Ban Họa thay đổi y phục Dung Hà bảo người ta chuẩn bị, phát hiện bộ y phục này vừa người ngoài ý muốn. Nhìn vải vóc và kiểu dáng, giống như mới làm ra. Nàng lười biếng ngồi trên giường quý phi, để mái tóc rối tung sau lưng, bảo tỳ nữ lau tóc cho nàng.

"Trong Hầu phủ các ngươi từng có khách nữ à?" Nàng hỏi một tỳ nữ.

"Bẩm Quận Chúa, bởi vì trong phủ không có nữ chủ nhân, cho nên Hầu Gia chưa bao giờ tiếp khách nữ, ngược lại chỉ có một lão phụ nhân lão thái thái đến."

" Bộ dáng chàng như vậy, ngược lại làm các lão thái thái thích. " Ban Họa ngồi thẳng người: "Bảo người thông truyền cho Hầu Gia các ngươi

https://thuviensach.vn

một tiếng, nói ta bên này đã thay xong y phục rồi."

"Vâng."

Khi Dung Hà tới, trên người đã đổi một bộ y phục, xem ra cũng tắm rửa qua. Thấy y tiến đến, Ban Họa vẫy tay với y, sau đó chỉ y phục trên người nói: " Dung Hầu Gia, không biết y phục này từ đâu mà đến?"

"Trước đó vài ngày để Tú Nương bỉ phủ làm gấp đấy. " Dung Hà cười nói: " Ta nghĩ lúc nàng đến chỗ ta, nếu không cẩn thận đổ trà, hay nước bùn tung tóe trên người, không có y phục thay thế lại không đẹp. Cho nên liền đểTú Nương bỉ phủ làm y phục cho nàng, xem ra kích thước còn rất phù hợp."

Ban Họa không nghĩ tới vậy mà Dung Hà cẩn thận như thế, sửng sốt một chút mới nói: "Thì ra là thế."

Tóc Ban Họa rối tung sau lưng, giống như là tơ lụa đen đẹp nhất, mềm mại bóng loáng, ánh mắt Dung Hà rơi vào tóc của nàng, lại dời ánh mắt của mình thật nhanh: "Ta cho người nấu canh gừng, nàng uống một chút."

"Không uống. " Ban Họa nhíu mày: "Quá cay."

"Ta bảo họ thêm đường trong canh, không cay mấy." Dung Hà biết Ban Họa miệng bắt bẻ, lập tức cười: "Ta uống cùng nàng."

Ban Họa quay đầu nhìn về phía cửa, đã có nha hoàn bưng canh gừng tới, nàng thở dài: "Trời rất nóng, còn đuổi lạnh gì chứ."

Dung Hà không nói lời nào, chỉ dịu dàng cười nhìn lấy nàng, một đôi mắt hoa đào ẩn ý đưa tình, để Ban Họa thực sự không cách nào chống cự, chỉ có thể ngoan ngoãn uống hết canh gừng.

https://thuviensach.vn

Tục ngữ có câu, được chết dưới hoa mẫu đơn, thì làm quỷ vẫn phong lưu, nàng có bệnh háo sắc, ước chừng không đổi được rồi.

Sắc trời tối xuống một chút xíu, thế nhưng mưa bên ngoài không bớt chút nào, cứ như ông trời dồn lại những ngày trước đó vào hôm nay.

"Tối nay đừng về, ta cho người đến phủ Tĩnh Đình Công cáo tội " Dung Hà nghe tiếng mưa rơi lốp bốp bên ngoài, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm: "Nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không mạo phạm."

Theo lễ mà nói, Ban Họa ở lại Dung gia cũng không thích hợp, nhưng hai người bọn họ vốn là người sắp thành hôn, chỉ cần người hai nhà không quá để ý, quy củ ngủ lại một đêm, cũng không phải vấn đề quá lớn. So với những quý công tử, quý nữ nuôi tiểu mỹ nhân trong phủ, Ban Họa và Dung Hà như hoa sen tươi mới.

Cuối cùng Ban Họa cũng đồng ý.

Lúc ăn cơm xong, bỗng nhiên Dung Hà nói: "Nghe nói mấy ngày trước nàng đưa hành lễ cho Trần Hạ Dương?"

Trần Hạ Dương?

Ban Họa sửng sốt một chút, mới nhớ tới người này chính là Trần trạng nguyên xui xẻo. Thế là gật đầu nói: " Ừ, ta cho người đem vài thứ cho hắn. Người này mặc dù so ra kém chàng, nhưng đáng yêu hơn đám hủ lậu toan nho kia."

Dung Hà cười, không nhắc lại việc này.

Trần Hạ Dương kia y đã gặp qua, dáng dấp mặc dù miễn cưỡng được xưng tụng xuất sắc, nhưng lấy ánh mắt của Họa Họa, tất nhiên chướng mắt loại người tư sắc như thế.

https://thuviensach.vn

Trong đêm Ban Họa có chút không nỡ ngủ, có thể là tiếng sấm, tiếng mưa rơi quá lớn, mặc dù đêm nay rất mát mẻ, nhưng sau khi nửa đêm nàng tỉnh lại rồi vẫn luôn không ngủ được.

Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, nàng nghe loáng thoáng trong viện Dung Hà ở sát vách truyền đến tiếng đồ vật bị bể nát. Nàng từ trên giường ngồi dậy, do dự một chút, vẫn phủ thêm ngoại bào đi ra ngoài.

"Quận Chúa?" Hai nữ hộ vệ ngủ ở gian ngoài nghe được nội thất truyền đến động tĩnh, bận bịu từ giường ngồi dậy, thấy Quận Chúa tóc tai bù xù từ trong nội thất ra tới, giật nảy mình: "Quận Chúa, ngài sao thế?"

"Ta nghe được trong viện sát vách truyền đến động tĩnh, các ngươi có nghe thấy không?"

"Chúng ta không nghe thấy tiếng gì cả."

Tối nay mưa to gió lớn tiếng sấm vang, muốn nghe được động tĩnh từ viện sát vách là chuyện khó.

Ban Họa nhíu mày: "Các ngươi theo ta đi xem."

"Vâng." Hai nữ hộ vệ không hỏi Ban Họa tại sao phải đi, chỉ cung cung kính kính đi theo nàng ra cửa.

Ban Họa không nghe lầm, ở viện của Dung Hà xác thực xảy ra chuyện. Hơn mười sát thủ áo đen không biết sao xông vào nội viện, giết chết hai gã sai vặt thủ bên ngoài, cùng mấy hộ vệ núp trong bóng tối liều giết.

Nếu là ngày xưa, sớm đã có hộ vệ đến đây, chỉ là tối nay thời tiết mát mẻ, bị nóng lên nhiều ngày làm bọn hạ nhân khó được ngủ ngon giấc, cộng thêm tiếng mưa gió lớn, động tĩnh trong viện bên này rất khó truyền đi.

https://thuviensach.vn

Trong tay Đỗ Cửu cầm kiếm, toàn thân cao thấp đã bị dính nước mưa ướt đẫm. Cánh tay trái của hắn bị thương, phải dựa vào tay phải, gắt gao ngăn lại thích khách đang xông lên.

"Không quản các ngươi là thích khách ai phái tới, chúng ta đồng ý giao gấp ba giá cả mua các ngươi thu tay lại!"

Đỗ Cửu đâm bị thương một tên thích khách nhào lên, thở hổn hển nói: "Các vị huynh đệ làm nghề này, đơn giản là vì bạc..."

Nhưng mà giờ phút này những người này hiển nhiên rất có đạo đức nghề nghiệp, lời hắn nói vẫn chưa xong, những thích khách này lại vọt lên.

"Hầu Gia, lui ra phía sau." Sắc mặt Đỗ Cửu xanh mét, tối nay sợ rằng sẽ là một trận ác chiến, hy vọng duy nhất chính là giữa bọn họ có người có thể đột phá trùng vây, gọi người tới giúp đỡ. Nhưng những sát thủ này hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, cổng bị bọn họ cản đến sít sao, vốn không có cơ hội ra ngoài.

Hắn lau nước mưa và máu trên mặt, biểu lộ trở nên dữ tợn.

Dung Hà bị những hộ vệ này thủ ở phía sau, nhưng y không nhàn rỗi, ngược lại dựng cung kéo tiễn, bắn chết hai tên sát thủ. Kiếm thuật của y chỉ là trò mèo, danh sĩ Đại Nghiệp phần lớn biết một chút kiếm thuật, nhưng đều là kiếm thuật phong nhã, kiếm thuật của bọn họ sẽ không giết người.

Những thích khách này có chuẩn bị mà đến, thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay lưu loát, hiển nhiên là sát thủ chuyên nghiệp.

Y đứng ở cửa ra vào, nhìn hộ vệ của mình đều bị thương, trên mặt không chút biểu tình. Lúc này, người rất muốn giết y chỉ có một, đó chính là Trữ Vương Tưởng Lạc.

https://thuviensach.vn

Cũng chỉ có hắn ta mới có thể to gan lớn mật như thế, nhưng cũng không nhận ra người thủ đoạn. Trữ Vương chưa bao giờ nghĩ tới, nếu hắn ta thật có thể leo lên đế vị, triều thần nào dám thần phục một Hoàng Đế phái người ám sát triều thần? Thân là Đế Vương, thủ đoạn để thu thập triều thần còn nhiều, thậm chí rất nhiều, Tưởng Lạc lại chọn thủ đoạn kém nhất.

Dạng người này, cho dù có may mắn trở thành Hoàng Đế, cũng ngồi không vững giang sơn.

Y tính toán không bỏ sót, đúng là tính toán sai về đầu óc của Tưởng Lạc, người này so với trong dự đoán của y còn hung hăng hành và ngu xuẩn hơn. Dung Hà y có lẽ sẽ có muôn vàn kết cục, nhưng không thể chết trong tay một thằng ngu.

Mũi tên khoác lên trên dây, cặp mắt Dung Hà nhắm lại, mũi tên bay ra ngoài, xuyên thấu lồng ngực một tên thích khách, thích khách ngã xuống đất bỏ mình.

"Hầu Gia, ngài vào trong nhà trước đi, nơi này giao cho bọn thuộc hạ." Đỗ Cửu quay người nhìn về phía Dung Hà: "Thích khách lòng dạ độc ác, thuộc hạ lo lắng ngài bị thương."

Dựa theo tình hình hiện tại ở đây, hắn thật lo lắng mình cùng với những tên hộ vệ khác ngăn không được.

"Không cần." Dung Hà lấy một mũi nữa, khoác lên trên cung nói: " Các ngươi có thể vì ta mất mạng, ta lại không thể tham sống sợ chết."

Hốc mắt Đỗ Cửu phiếm hồng, đây cũng là vì sao họ bằng lòng khăng khăng một mực đi theo Hầu Gia.

Một mảnh chân thành, chỉ có nhiệt huyết hồi báo.

https://thuviensach.vn

Ban Họa đi đến ngoài cửa viện, thấy cửa viện của Dung Hà chăm chú giam giữ, nhưng bên trong truyền đến tiếng binh khí va chạm. Ánh mắt nàng ảm đạm, dồn khí đan điền: "Có thích khách, bắt thích khách!"

Giọng của nữ nhân, khi các nàng cần, có thể xuyên phá mây xanh.

Ban Họa thét lớn lên, đủ để cho toàn bộ người phủ Thành An Hầu từ trong giấc ngủ mơ bừng tỉnh, cũng kinh sợ đến thích khách trong viện. Âm điệu Ban Họa cứng rắn, một thích khách liền giơ kiếm vọt ra.

Lưu loát quay người, Ban Họa trở tay rút kiếm trong tay nữ hộ vệ ra, một kiếm đâm đi, thích khách xông tới còn chưa kịp phản ứng, liền trợn tròn mắt ngã xuống.

Nữ nhân...

Một nữ nhân lại dùng kiếm phản lại...

Trong nháy mắt cả thế giới của hắn ta trở nên ảm đạm, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Thân là sát thủ, phần lớn không được chết tử tế, nhưng làm sao hắn ta cũng không nghĩ ra, cuối cùng mình sẽ thua trong tay một nữ nhân.

Ban Họa thật không dám nhìn người nằm trên đất, nàng vung mép váy lên, một cước đá văng cửa đang khép một nửa, rút kiếm vọt vào.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 100+1

Editor: Đào Sindy

Rầm!

Cửa cứng rắn bị đập lên tường, phát ra □□ tuyệt vọng, cuối cùng chỉ có thể yếu ớt ngả xuống.

"Họa Họa!" Dung Hà kéo dây cung, nghiêm nghị nói: "Nàng tới làm gì, ra ngoài!"

"Chàng câm miệng cho ta!" Ban Họa rống lên.

Nước mưa dính ướt tóc và toàn thân nàng, nàng không phản ứng với Dung Hà, ngược lại ngại ngoại bào trên người có chút vướng bận, thế là móc váy lên, thắt trên lưng, trong chớp mắt, nàng còn tránh được hai tên thích khách đánh lén.

Thích khách cũng không nghĩ tới vậy mà lại có một nữ nhân xông vào, khi nhìn thấy rõ người xông vào, bọn họ liền cản Ban Họa lại, nhưng không hạ thủ. Hiển nhiên những người này biết thân phận của Ban Họa, mà đối với nàng còn hơi cố kỵ.

Bọn họ cố kỵ, Ban Họa liền phá tan trùng vây của bọn họ, đi tới bên cạnh Đỗ Cửu.

https://thuviensach.vn

"Bị thương à?" Ban Họa lau nước trên mặt, mũi kiếm vẩy một cái, máu đỏ thẫm thuận theo kiếm chảy xuôi, hoà lẫn cùng nước mưa, rơi xuống mặt bàn đá xanh.

Ban Họa dùng kiếm rất nhẹ, rất sắc bén, mỗi một chiêu mỗi một thức như tàn ảnh vô thanh vô tức, nhanh đến mức làm người ta hoa mắt.

Đỗ Cửu bưng lấy vết thương, có chút phản ứng không kịp.

Ngay lúc hắn cho là mình sẽ bỏ mạng đêm nay, vậy mà Phúc Nhạc Quận Chúa dẫn hai nữ hộ vệ vọt vào, tư thế rút kiếm kia, động tác thắt mép váy lưu loát, khiến hắn như thấy được khí khái anh hùng quát tháo trên chiến trường.

Đêm mưa sấm chớp rền vang này, lần đầu tiên Đỗ Cửu tin tưởng lão Tĩnh Đình Công năm đó.

Phúc Nhạc Quận Chúa đúng là giống ông ấy nhất, thậm chí là thân võ nghệ này cũng làm người khác kinh diễm.

Ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem cửa nói, Đại Nghiệp rất nhiều người tự tập kiếm thuật, nhưng bọn họ phần lớn học cường thân kiện thể, nói thí dụ như Hầu Gia nhà bọn họ. Nhưng Phúc Nhạc Quận Chúa lại khác, một chiêu một thức của nàng, đều mang sắc sảo mạnh mẽ, thậm chí còn mang theo hàn ý bức người.

Nàng thiếu hụt duy nhất, chính là sát khí có thể tôi luyện được trên chiến trường.

Vào lúc sét đánh, một ám tiễn bay ra, nó muốn tập kích mục tiêu, chính là Dung Hà sau lưng Ban Họa và Đỗ Cửu. Dung Hà nghiêng đầu tránh khỏi, nhưng thích khách hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, lại có người nhắm ngay Dung Hà.

https://thuviensach.vn

"Hầu Gia!" Đỗ Cửu tròn mắt chứng kiến, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể ném kiếm trong tay ra bay vào lồng ngực thích khách này. Ngay lúc này, một thích khách vốn đã ngã trên mặt đất, lại giơ tay lên với Dung Hà.

"Hầu Gia!"

Đỗ Cửu chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, thực chất bên trong sinh ra vô tận sợ hãi run rẩy.

"Đinh!" Màu mũi kiếm bạc chặn ám tiễn lại, mũi kiếm run rẩy, ám tiễn rơi trên mặt đất. Ban Họa tiến lên mấy bước, một cước giẫm trên lồng ngực thích khách này, thích khách phun bọt mép, trợn trắng mắt hôn mê.

Ngay lúc này, ngoài cửa viện truyền đến tiếng đám hộ vệ chạy đến.

Ban Họa nâng kiếm lên, chỉ sáu bảy thích khách đứng trong viện như cũ, nước mưa theo mặt nàng lăn xuống, có loại mỹ cảm quỷ dị tái nhợt đến cực hạn.

"Rút lui."

Thích khách thấy tình thế không ổn, liền muốn rút lui.

"Đây là phủ Hầu Gia, không phải chỗ ở của tôm tép. " Ban Họa bước nhanh ngăn trước mặt những thích khách này: "Ta muốn xem, hôm nay trong các ngươi ai có thể ra ngoài."

Hiện trong sân, ngoại trừ Ban Họa và hai hộ vệ của nàng hoàn hảo vô hại ra, Đỗ Cửu và mấy tên hộ vệ đều bị trọng thương, về phần Dung Hà hoàn hảo như cũ đứng tại chỗ, Ban Họa không nhập sức chiến đấu của y vào.

"Quận Chúa là một nữ tử yếu ớt, hà tất dùng mạng để đọ sức?" Cuối cùng thích khách cầm đầu mở miệng, giọng nói của hắn ta có chút khàn

https://thuviensach.vn

khàn, nghe ra vô cùng quái dị: "Thành An Hầu tuy là mỹ nam tử khó gặp, lấy thân phận của ngài, muốn nam nhân nào không có. Nếu hắn chết, người có thể nuôi một đống trai lơ, xinh đẹp tuyệt trần, cái gì cần có đều có, không cần vì một nam nhân liều mạng?"

"Mỹ nhân trước mắt, ta sao có thể bỏ mất tư thế ai hùng của mình?" Ban Họa cười lạnh một tiếng: "Nhưng nhìn ngươi không ra ruồi muỗi hay rệp sống trong khe cống ngầm, cũng xứng nói điều kiện với ta sao?"

Kiếm pháp của Ban Họa vô cùng tốt, nàng am hiểu nhất chính là kiếm pháp và tiên pháp, ngược lại tiễn thuật và quyền pháp chỉ tạm được, người bên ngoài thấy tiễn thuật của nàng không có trở ngại, liền khen nàng có phong thái của tổ phụ, đều bởi vì bọn họ không trông thấy kiếm của thuật Ban Họa mà thôi.

Trong Ban gia nuôi rất nhiều tướng sĩ tàn tật bị thương trên chiến trường, những người này đều liều mạng từ núi thây biển máu. Trước kia lão Tĩnh Đình Công luôn dẫn theo nàng giao thiệp với những người này, sau đó Tĩnh Đình Công qua đời, Ban gia vẫn cung cấp nuôi dưỡng những tướng sĩ dần dần già nua này, chỉ là triều đình đã sớm quên đi những công thần này, không còn để ý đến họ.

Một thân bản lĩnh của Ban Họa đều học từ họ, nàng từ nhỏ đã thích chưng diện, cảm thấy đao pháp và quyền pháp không đủ đẹp, không ra lộ ra tính tình của nàng, cho nên không thích học hai thứ này nhất. Trước khi nàng được mười lăm tuổi, mỗi ngày nàng đều tập võ, hai năm gần đây vì lớn tuổi, thời gian đi ra ngoài nhiều, mới bỏ bê luyện tập.

Năm đó tổ phụ đã từng chính miệng khen ngợi nàng võ nghệ cao cường quá đáng, đáng tiếc toàn Kinh Thành không có mấy người tin tưởng.

Nàng rất làm tiếc vì điều này.

https://thuviensach.vn

Thích khách thấy Ban Họa hùng hổ dọa người như thế, lập tức không cố kỵ, mỗi chiêu đều lộ ra hung ác.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, võ thuật hai nữ hộ vệ của Ban Họa càng mạnh hơn Ban Họa, sức lực mạnh mẽ này, giống như là... Tử sĩ?

Vậy mà Ban gia nuôi tử sĩ cho một nữ nhi?

Nghĩ tới chỗ này thích khách âm thầm kinh hãi, nhưng họ lại không có cơ hội nói ý nghĩ này ra khỏi miệng.

Bởi vì hắn chết rồi, chết dưới kiếm nữ hộ vệ tùy thân của Ban Họa.

Tử sĩ học thủ đoạn đánh lén sát thủ từ một góc tối nào đó, nhưng mà Ban Họa và hai hộ vệ, học chính là thủ đoạn giết người trên chiến trường. Thủ đoạn giết người của hai bên đụng vào nhau, cao thấp phân rõ.

Động tác của hai nữ hộ vệ rất sắc bén, đưa tay đá giữa hai chân không có một động tác dư thừa nào. Bởi vì trên chiến trường, quân địch không cho phép ngươi làm động tác dư thừa gì, bọn họ liều cả mạng mình.

"Phập."

Đây là tiếng lưỡi dao đâm vào thịt.

Dung Hà nhìn nữ tử trước mắt, trong bóng đêm nàng không còn đáng yêu và ngọt ngào như ngày thường, mà nhiều hơn chút lãnh ý và thần bí, mấy lọn tóc dính lên mặt nàng, để mặt nàng nhìn như tuyết trắng mùa đông.

Y cảm thấy trong lòng mình có chút thở không nổi, nhưng hai mắt giống như đã mất đi lý trí, chỉ có thể nhìn nàng, chỉ có thể theo chuyển động của nàng.

Ban Họa nhanh chóng quất kiếm ra, máu tươi phun tung toé, làm ô uế giày của nàng. Nàng nhíu mày, không nhìn thích khách nằm dưới đất, mà

https://thuviensach.vn

quay đầu nhìn về phía Dung Hà chẳng biết lúc nào đã vọt tới trong mưa: "Trước tiên chàng đừng đến đây, Đỗ Cửu, kéo Hầu Gia nhà ngươi về đi, lỡ như trong này có người giả chết thì làm sao bây giờ?"

Tổ phụ từng nói, trên chiến trường thường xuyên có tình huống như vậy phát sinh. Quân địch giả chết bất động, chờ khi quan binh Đại Nghiệp đi quét dọn chiến trường, những người này lại đột nhiên đánh lén, hại chết không ít quan binh Đại Nghiệp. Cho nên từ đó về sau, binh sĩ quét dọn chiến trường bên này đã dưỡng thành một thói quen, chỉ cần là thi thể quân địch, trước hết bổ một đao rồi nói.

Ban Họa vừa mới nói xong, một hắc y nhân trên mặt đất liền xoay người bay lên, nhưng thân thể hắn còn chưa kịp đứng vững, Dung Hà kéo trường cung ra, tiễn vũ đã xuyên phá yết hầu của thích khách.

Bọn hộ vệ phủ Thành An Hầu đứng ở cửa ra vào, nhìn thi thể đầy đất, còn có máu tươi nhiễm đỏ viện, đều giật mình kêu lên, xác định Hầu Gia đứng đấy còn rất tốt, mới thở dài một hơi.

Ban Họa thấy những hộ vệ này rốt cục đuổi tới, lập tức thở ra một hơi, sức lực mạnh mẽ trên người lập tức hóa thành mây khói, quay đầu nói với nữ hộ vệ: "Mau đỡta."

"Quận Chúa, ngài làm sao vậy, bị thương rồi ư?"

"Không, ta sợ hãi, ta run chân."

Tử thi nằm một chỗ, người đều bị giết, mới nghĩ đến đã sợ hãi?

Dung Hà không nhìn những hộ vệ kia, y đi đến trước mặt Ban Họa, bỗng nhiên ôm ngang nàng lên, quay người vào phòng.

Ban Họa bị động tác đột nhiên của y làm cho sững sờ, ném kiếm trong tay cho hộ vệ: "Chàng định làm gì?"

https://thuviensach.vn

Y cúi đầu mắt nhìn nữ nhân trong ngực, không nói gì.

"Hầu Gia..." Đỗ Cửu gọi Dung Hà lại.

Dung Hà dừng bước lại, mắt nhìn di thể mấy hộ vệ phủ Thành An Hầu trên đất, nói với hộ vệ chạy tới: "Hậu táng mấy hộ vệ này."

Những hộ vệ này đều là người không cha không nương không ràng buộc, hôm nay vì y mà chết, nếu ngay cả mộ bia cũng không có, thực sự làm cho người ta đau xót.

"Vâng." Đỗ Cửu đáp.

"Việc này gọi những người khác đi làm, ngươi và những người bị thương khác đi xem đại phu đi. " Dung Hà phân phó, quay đầu nhanh chân đi vào trong nhà.

Vào phòng, y đặt Ban Hoạ trên ghế phủ đệm, lại cầm một cái chăn thật dày đắp lên người nàng. Y ngồi xổm xuống, cởi giày bẩn trên chân nàng ra, lộ ra một đôi chân trắng nõn.

Trong lòng bàn tay y có chút nóng lên, cho đến khi kéo chăn, đắp lên chân nàng, cảm giác nóng rực này mới thoáng hạ xuống.

Ban Họa trừng mắt nhìn, ngẩng đầu nhìn Dung Hà, Dung Hà lẳng lặng nhìn lấy nàng, không nói lời nào.

"Chàng sao thế?" Ban Họa đưa tay huơ huơ trước mặt y: "Bị doạ rồi?"

Dung Hà bắt lấy cổ tay nàng, cổ tay của nàng thật lạnh, nhưng mạch đập hữu lực kia, lại làm y vô cùng an tâm: "Vừa rồi quá nguy hiểm."

"Nếu không phải nguy hiểm, ta cũng không cần giúp chàng. " Ban Họa hít mũi một cái, tóc còn đang chảy nước: "Chàng là người của ta, sao ta có thể trơ mắt nhìn người khác bắt nạt chàng."

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay y run lên, bỗng nhiên ôm Ban Họa sát trong ngực.

Chăm chú, giống như vòng ôm này đang ôm lấy trân bảo có một không hai, nếu buông tay ra, thì sẽ hối hận suốt đời.

Bầu không khí trong phòng vừa yên tĩnh vừa tươi đẹp, ánh nến mờ nhạt, làm trong phòng tăng thêm chút ấm áp.

Ban Họa đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng chọc sau lưng Dung Hà, Dung Hà không có phản ứng, nàng lại chọc lần nữa.

"Thế nào?" Dung Hà nhẹ nhàng sờ lên mái tóc ướt át của nàng.

"Có chăn bông thấm ướt, chàng còn cầny phục làm gì?"

"..."

Gì mà ấm áp yên tĩnh toàn diện hóa thành hư không, Dung Hà khẽ cười một tiếng, cúi đầu nói khẽ bên tai nàng: "Ta bảo hạ nhân chuẩn bị nước nóng."

Ban Họa sờ soạng lỗ tai hơi tê tê, ngón tay có chút ngứa, kìm lòng không đặng sờ lên môi Dung Hà.

Mềm hơn so với trong tưởng tượng, cũng ấm áp hơn trong tưởng tượng.

Đây không thể trách nàng, mà là không kiềm được sai.

Dung Hà nắm ngón tay của nàng, giọng có chút khàn khàn: "Họa Họa, ta là nam nhân."

Ban Họa: Nam nhân thì sao? Ta là nữ nhân đấy.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy nàng một mặt vô tội, cuối cùng Dung Hà không thể nhịn được nữa, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, sau khi hít sâu một hơi thì lui về sau một bước, quay người bước ra cửa không quay đầu lại.

Thật sự là một yêu tinh câu hồn đoạt phách!

Yêu tinh câu hồn đoạt phách biểu thị, thì ra nam nhân mặc y phục ướt toàn thân, có một phong vị khác, thật là khiến người ta thèm muốn nhìn thêm.

Nàng sờ lên môi mình, bỗng nhiên có loại xúc động muốn xé vạt áo Dung Hà, bắt nạt y đến khóc.

Ý thức được tư tưởng của mình thực sự quá ô uế, Ban Họa vỗ mặt, thật sự là yêu nam họa nước, loại yêu nghiệt này, vẫn nên để nàng thu phục.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 100+2

Edit: Đào Sindy

Bộ binh ti* Kinh Thành, Đại Lý Tự, kinh đô nha môn, đêm nay bị một tin tức động trời kích thích xém chút từ trên giường lăn xuống.

*Lính đánh đường bộ.

Trong phủ Hầu Gia Dung Quân Phách vừa được tấn phong đột nhiên có rất nhiều thích khách lẻn vào, phủ Thành An Hầu chết mấy tên hộ vệ, mà ngay cả hộ vệ bên người Thành An Hầu hay dùng nhất cũng bị trọng thương, hiện tại đang để đại phu cứu chữa.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, từng bộ ngành có liên quan đều phải chịu trách nhiệm, nhất là Thành An Hầu gặp chuyện, đây càng là một chuyện kinh thiên động địa.

Từng quan viên các ngành đội mưa to, đi suốt đêm đến phủ Thành An Hầu. Thống lĩnh cấm vệ quân đến trước nhất, hắn mới vừa đi tới chủ viện, đã nghe được mùi máu tươi bốc lên.

"Trần Thống lĩnh, mời đi bên này." Một tên hộ vệ Dung gia dẫn hắn tiến vào viện, mặc dù thi thể trong viện đã dọn đi, nhưng mùi máu tràn ngập trong viện nói cho hắn biết, nơi này trước đây không lâu khẳng định đã trải qua một trận ác chiến. Không thì mưa lớn như vậy, còn không thể cuốn đi mùi này.

https://thuviensach.vn

"Thích khách có tổng cộng bao nhiêu người?"

"Hồi Trần Thống lĩnh, thích khách tổng cộng có hai mươi hai người, chết hai mươi người, còn hai tên còn sống."

Trần Thống lĩnh nhận thánh chỉ trong đêm đến xử lý vụ án này, nhìn thái độ của bệ hạ, hình như phẫn nộ vô cùng với người dám ám sát Thành An Hầu. Trên thực tế, khi nghe Thành An Hầu bị người ta ám sát, hắn kém chút tưởng rằng bệ hạ cho người hạ thủ.

Hắn quan sát trong sân một lần, dấu vết đánh nhau rất nghiêm trọng, trên tường còn có dấu vết của thiết trảo, xem ra là thích khách leo tường vào. Nhưng phủ Thành An Hầulớn như vậy, coi như hôm nay mưa to gió lớn, cũngkhông thể có không người giữ cửa, những thích kháchnày có thể im hơi lặng tiếng lăn lộn đến đây, nói rõ trong phủ có thể có nội ứng.

Làm cho hắn kinh ngạc nhất là, những thích khách này đột nhiên tới, Thành An Hầu không có chút phòng bị nào. Với tình huống như tối hôm nay, tiếng đánh nhau hắn là rất khó truyền đi, như vậy thì coi như hộ vệ bên cạnh Dung Hà đều chết hết, cũng ngăn không được công kích của những sát thủ này. Y làm thế nào ngăn được những sát thủ này, còn ngăn lại được tất cả?

Trong lúc này khẳng định có chuyện ẩn giấu bên trong.

Mắt hắn nhìn quản sự Dung phủ sau lưng, trầm giọng nói: " Còn có tình huống gì chưa nói không?"

Quản sự khom người đáp: "Không biết Trần Thống lĩnh còn muốn biết gì nữa?"

"Hạ quan phụng mệnh bệ hạ đến tra vụ án này, nếu quý phủ cứ giấu diếm, chỉ sợ bàn giao không tốt với bệ hạ. " Trần Thống lĩnh không nói quá: "Mong quý phủ có thể thông cảm."

https://thuviensach.vn

Quản sự nghe vậy cười nói: "Xin Trần thống lĩnh yên tâm, ngài có gì muốn hỏi cứ hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy."

Trần thống lĩnh nhẹ gật đầu: "Đã như vậy, không bằng mời vị quản sự này nói cho ta biết, nhiều thích khách như vậy, hộ vệ của các ngươi lại không kịp thời đuổi tới, Thành An Hầu làm thế nào ngăn lại được tất cả các thích khách."

"Trần Thống lĩnh nhìn thi thể của những thích khách này sẽ biết."

Hạ nhân Dung gia đặt thi thể thích khách ở một chỗ, vì dễ dàng tra án, bọn họ không hề động đến bất kỳ vật gì trên người thích khách.

Trần Thống lĩnh nhìn thấy, trên người những thích khách này, có bốn người chết bởi tiễn vũ, trên người những người khác đều do đao kiếm tạo thành vết thương. Cho dù là vết thương, cũng có sự khác biệt. Một loại là kiếm nặng thường dùng, một loại là kiếm nhẹ với yêu cầu cao về quá trình.

Bình thường hộ vệ đều không cần kiếm nhẹ, cho nên kiếm này là do Dung Hà tạo thành?

Thế nhưng hắn nghe nói Dung Hà có tiễn thuật trác tuyệt, khi nào thì kiếm pháp cũng tốt như vậy?

" Kiếm pháp của Dung Hầu Gia thật tốt, làm bản quan không ngờ đến."

"Trần Thống lĩnh, những vết thương do kiếm này không phải Hầu Gia tạo thành. " Quảnsự cười như cũ: "Hôm nay đúng lúc trời mưa to, Phúc Nhạc Quận Chúa đến bỉ phủ làm khách, không tiện rời đi, ở tạm bỉ phủ một đêm."

Trần Thống lĩnh lập tức phản ứng: "Những vết thương này đều là Phúc Nhạc Quận Chúa tạo thành?"

https://thuviensach.vn

"Cũng không phải, còn có hai tên hộ vệ của Phúc Nhạc Quận Chúa."

Đầu tiên Trần Thống lĩnh cảm khái thân võ nghệ này của Phúc Nhạc Quận Chúa, sau đó phía sau mát lạnh. Những thích khách này rõ ràng có chuẩn bị mà đến, bọn họ duy nhất không ngờ tới chỉ sợ là Phúc Nhạc Quận Chúa lại ở nhờ trong phủ Thành An Hầu, nếu Phúc Nhạc Quận Chúa không có ở đây, cái mạng này của Thành An Hầu, còn giữ được không?

Trước kia thường nghe người khác nói Phúc Nhạc Quận Chúa khắc phu, từ trước đến nay hắn khịt mũi coi thường. Lấy chuyện xảy ra sau khi Dung Hầu Gia và Phúc Nhạc Quận Chúa đính hôn mà xem, Phúc Nhạc Quận Chúa không chỉ không khắc phu, rõ ràng còn vượng phu mới đúng.

"Không biết hạ quan có thể gặp mặt Dung Bá Gia hay không?"

"Trần Thống lĩnh mời theo tiểu nhân đi bên này. " Quản sự nói: " Chắc hẳn Hầu Gia lập tức ra ngay."

Trần Thống lĩnh nghĩ, Dung Hầu Gia chỉ là một văn thần, gặp phải loại chuyện này, bị kinh sợ cần chỉnh sửa một phen cũng coi như bình thường.

Hắn ở buồng lò sưởi đợi không đầy một lát, chỉ thấy Dung Hà y phục chỉnh tề đi đến. Sắc mặt y hơi tái nhợt, tóc rối tung ở sau lưng, còn bốc lên khí ẩm nóng hổi.

Dung Hà tiến lên thi lễ với Trần thống lĩnh: "Lấy khuôn mặt thế này tới gặp khách, tại hạ thất lễ."

"Hầu Gia quá khách sáo rồi, chuyện quan trọng, tại hạ không phải loại người cổ hủ." Trần thống lĩnh đã có thể xác định, Dung Hà đã đi tắm rửa thay y phục, mới có thể lấy bộ dáng này tới gặp khách. Người chưa từng thấy máu, lần đầu tiên nhìn thấy loại tình cảnh đáng sợ này, không nhịn được muốn đi tắm, cũng coi như bình thường.

https://thuviensach.vn

"Đa tạ Trần thống lĩnh thông cảm." Dung Hà ngồi xuống, xin lỗi nói: " Vì chuyện của ta, làm hại bệ hạ lo lắng, thật sự là sai lầm."

"Hầu Gia không nên nói như vậy, tấm lòng bệ hạ coi trọng ngươi cả triều đều biết, bệ hạ đối đãi ngươi như con như cháu, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, sẽ làm lão nhân gia ông khổ sở, mới thật sự là sai lầm." Trần Thống lĩnh tự mình cũng cảm thấy lời này có chút châm chọc, cẩn thận tính, Dung Hầu Gia thật đúng là biểu chất của bệ hạ. Đây là chuyện cả triều đều biết, nhưng vì năm đó có một món nợ xấu, ai cũng không dám nhắc đến việc này.

Xem như bệ hạ thường hay nói coi Dung Hầu Gia là con cháu mình, đó cũng là "Xem như", không phải thật sự.

Cha không hiểu lòng con, bệ hạ đã dùng phương thức này, biểu đạt ông bất mãn với một số quyết sách của tiên đế. Nhưng bất mãn thì bất mãn, ông có thể cho Dung Hà thăng quan tiến tước, lại không thể nhận ngoại tổ mẫu Dung Hà về hoàng thất một lần nữa.

Trần Thống lĩnh lại hỏi Dung Hà một lần chuyện đã xảy ra, Dung Hà không giấu diếm, nói chuyện xảy ra từ đầu tới cuối, đầu là nội dung có liên quan đến Ban Họa, tận lực một đôi lời nói qua.

"Không biết Phúc Nhạc Quận Chúa còn ở quý phủ không?"

Dung Hà áy náy nói: "Phúc Nhạc Quận Chúa một đêm ngủ không ngon, chỉ sợ lúc này nàng đã đi ngủ."

"Ồ. " Trần Thống lĩnh thở dài một tiếng, đứng dậy làm một đại lễ với Dung Hà: "Chỉ sợ còn phải làm phiền Hầu Gia mời Quận Chúa đến một chuyến."

Dung Hà nhíu nhíu mày, mắt nhìn sắc trời bên ngoài, rủ xuống mí mắt chậm rãi nói: "Quận Chúa đang ở bỉ phủ, trong đêm đi gọi một nữ tử cũng

https://thuviensach.vn

không thỏa đáng, không bằng chờ trời sáng, hắn nhắc lại việc này."

Trần Thống lĩnh thấyDung Hà quyết tâm không chịu gọi Ban Họa rời giường, liền biết nếu như mình cứ kiên trì, thì sẽ đắc tội Hầu Gia nhìn như ôn hòa, nên không nhắc đến chuyện này nữa.

"Hầu Gia nói đúng lắm, là hạ quan nghĩ không đủ thỏa đáng."

Ý cười trên mặt Dung Hà lộ ra không quá rõ ràng, cứ như người lạnh nhạt vừa rồi không phải y.

Chẳng được bao lâu, bộ binh sư Kinh Thành, nha môn, quan viên Đại Lý Tự đều tới, đây nhất định là một đêm không ngủ.

Khi Ban Họa tỉnh ngủ, cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, mũi còn có chút tắc. Chóng mặt trong một đống mỹ tỳ hầu hạ mặc y phục súc miệng, cả người nàng có chút mệt mỏi không nhấc lên được.

Bộ dáng này rơi vào trong mắt tỳ nữ Hầu phủ, thì chính là Phúc Nhạc Quận Chúa vì cứu Hầu Gia, lấy tấm thân nữ tử yếu ớt anh dũng dùng tay giết người, hiện tại tỉnh táo lại, mới cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ đến rõ ràng Quận Chúa sợ hãi, còn muốn kiên trì cứu Hầu Gia bọn họ, nhóm tỳ nữ càng thêm kính nể, các nàng nhìn ánh mắt Ban Họa, giống như đang nhìn một nữ chiến thần đạp trên thất thải tường vân, từ đầu đến chân đều tản ra loá mắt, ánh sáng ấy làm người ta nhịn không được cúng bái.

Ăn cháo vào, Ban Họa phát hiện tất cả thức ăntrên bàn đều tránh đi màu da, màu đỏ, dùng hết khả năng loại bỏ màu sắc làm nàng khó chịu, tất cả đều không xuất hiện trước mắt nàng.

Nhưng dù món ăn hôm nay mỹ vị đến đâu, khẩu vị của nàng cũng chưa chắc tốt bao nhiêu, chỉ ăn nửa chén cháo đã buông xuống.

https://thuviensach.vn

"Quận Chúa." Hai nữ hộ vệ lo lắng nhìn nàng.

"Ta không sao." Ban Họa khoát tay áo, đang muốn nói gì đó, thì hạ nhân Hầu phủ báo lại, nói Đại Lý Tự và thống lĩnh cấm vệ quân cầu kiến.

Ban Họa nghĩ bọn họ là vì chuyện tối hôm qua nên muốn hỏi nàng, liền theo hạ nhân ra phòng khách. Nhóm tỳ nữ lo lắng thân thể Ban Họa không thoải mái, ủng hộ rầm rộ đi theo, nâng bình cầm hương bung dù, không làm chuyện dư thừa nào.

Trần Thống lĩnh không nghĩ qua, cho dù Phúc Nhạc Quận Chúa ở phủ Thành An Hầu, cũng toả sáng như vậy. Cùng với kiểu mỹ tỳ ở sau lưng nàng, tư thế thật sự là ân cần cực kỳ, nếu không phải những tỳ nữ này mặc váy xanh dành cho tỳ nữ phủ Thành An Hầu, hắn kém chút nghĩ những tỳ nữ này đều do Phúc Nhạc Quận Chúa dẫn từ Ban phủ đến.

Ban Họa vừa vào cửa, những tỳ nữ này đã đặt đệm, châm trà, quạt, ngay cả Ban Họa nhấc tay còn có người đi vịn. Này không phải hầu hạ khách nhân, rõ ràng là hầu hạ người có sức ảnh hưởng lớn. Hết lần này tới lần khác những tỳ nữ này như còn thích thú, mắt nhìn Ban Họa còn đang phát sáng.

Tỳ nữ phủ Thành An Hầu, hắn thực sự... Nhìn không ra.

"Trần Thống lĩnh. " Ban Họa một tay chống cằm, cả người nhìn có chút lười nhác: "Không biết Trần Thống lĩnh gặp ta, có chuyện gì quan trọng."

Quan viên Đại Lý Tự nhìn nàng rất quen mắt, cho nên nhẹ gật đầu với đối phương.

"Quấy rầy đến Quận Chúa nghỉ ngơi, hạ quan vô cùng áy náy, nhưng vì điều tra rõ đại án đêm qua, hạ quan chỉ có thể mạo phạm."

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói đi." Ban Họa nhẹ gật đầu, cũng không cảm thấy việc này có bao nhiêu mạo phạm.

"Xin hỏi Quận Chúa, ngươi không ở cùng viện với Thành An Hầu, tại sao thể nghe được động tĩnh viện bên này."

"Đêm qua khoảng hơn giờ Tý, ta ngủ không an tâm, loáng thoáng nghe có tiếng vang truyền tới, nhưng lại giống như không, ta nghĩ dù sao cũng ngủ không được, không bằng ra ngoài nhìn một chút. " Ban Họa nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, cười nói: " Thời tiết dông tố này, như đã xảy ra chuyện gì, người khác nhất định có thể không nghe thấy, cẩn thận chút không lại có sai lầm lớn."

" Kiếm thuật của Quận Chúa ưu việt, hạ quan bội phục."

"Không cần bội phục. " Ban Họa vuốt trán, đầu nàng có chút choáng, giọng nói chuyện cũng rất lười nhác: "Trần Thống lĩnh là thống lĩnh hộ vệ trước mặt bệ hạ, chút kiếm thuật của ta ở trước mặt ngươi, chỉ là trò cười mà thôi."

Trần Thống lĩnh nghĩ thầm, kiếm thuật có thể ngăn lại nhiều sát thủ như vậy, sao có thể là trò cười?

"Quận chúa, nàng sao thế?" Dung Hà chú ý tới sắc mặt Ban Họa có chút không đúng, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, đưa tay đụng trán nàng, sắc mặt lập tức đại biến: "Nàng sốt rồi."

"Người đâu, vào cung mời thái y!"

Nhất định là đêm qua đã dính mưa quá lâu.

Y không kiên nhẫn nhìn về phía mấy người đang ngồi: "Chư vị, có chuyện gì để sau hỏi lại."

https://thuviensach.vn

Đầu Ban Họa lung lay chóng mặt, nàng sốt à?

Dung Hà bận bịu vịn đầu nàng lại: "Đừng lắc."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 101+1

Edit: Đào Sindy

Bị người khác nâng đầu, lúc đầu Ban Họa lại choáng đầu, dứt khoát đặt đầu dựa vào người đối phương, lười nhác giống xà mỹ nhân không xương.

Ở đây có người nhịn không được lén nhìn nhiều thêm mấy lần.

Dung Hà quay người ngăn Ban Họa ở phía sau: "Cẩn thận dạ dày khó chịu."

Dáng dấp Ban Họa mặc dù kiều kiều non nớt, nhưng từ nhỏ rất ít sinh bệnh, lúc này trời đất quay cuồng mắt mờ, nàng cảm thấy cả người mình đều mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, Dung Hà nói gì nàng đều chẳng muốn động đậy.

Thiếu Khanh Đại Lý Tự Lưu Bán Sơn vội ho một tiếng, quay đầu nhìn về phía Trần Thống lĩnh: "Trần Thống lĩnh, thân thể Quận Chúa khó chịu, chúng ta quấy rầy nữa sợ có chút không thích hợp."

"Cái này..." Trần Thống lĩnh biết vị Phúc Nhạc Quận Chúa này trong lòng bệ hạ vẫn còn có chút phân lượng, cho nên hắn cũng không dám thật sự để Quận Chúa mang bệnh trả lời vấn đề của hắn. Tối hôm qua mưa to gió lớn, trên tay vị Quận Chúa này lại dính máu, bị dọa phát sợ quá độ nên

https://thuviensach.vn

bệnh, ngược lại là... Đối với Thành An Hầu si tâm một mảnh: "Lưu Thiếu Khanh nói rất có lý."

Hắn đứng người lên, nói với Ban Họa: "Xin Quận Chúa nghỉ ngơi thật tốt, hạ quan chắc chắn sớm ngày bắt sát thủ."

Dung Hà vỗ lưng Ban Họa nhè nhẹ, nói với Trần Thống lĩnh: "Làm phiền Trần Thống lĩnh rồi."

"Hầu Gia nói quá lời, đây là trách nhiệm hạ quan phải tận lực mà làm. " Trần Thống lĩnh thấy bộ dáng Dung Hà che chở Ban Họa, ngược lại có cảm giác mới với Dung Hà. Hắn mặc dù là võ tướng, nhưng bởi vì vấn đề chức trách, từng quen biết với rất nhiều quan văn, những quan văn này phần lớn thích các cô nươngkhéo hiểu lòng người, dịu dàng như nước, giống Phúc Nhạc Quận Chúa lên ngựa có thể bắn tên, xuống ngựa có thể đánh quyền, nhìn thấy thích khách còn có thể rút kiếm anh dũng, các quan văn từ trước đến nay tránh không kịp.

Ví như chuyện đêm qua xảy ra, nếu truyền đi, nói không chừng có không ít người người nói miệng, mà chưa chắc tất cả đều là lời hữu ích. Một nữ nhân tuy đẹp, nhưng không nhất định tất cả mọi người có thể tiếp nhận nàng giết người, cứ việc nàng không thể làm gì, chuyện tòng quyền.d.đ,l,q,đ

Đáng thương cho Kinh Triệu Doãn, từ đầu tới đuôi không dám mở miệng nói chuyện, người khác nói cái gì hắn đều gật đầu theo, dù sao nơi này tùy tiện một ai cũng quyền lực lớn hơn hắn, hắn đắc tội không nổi.

Nghe Trần Thống lĩnh nói không hỏi Phúc Nhạc Quận Chúa nữa, trong lòng hắn âm thầm thở dài một hơi, hận không thể lập tức từ trên ghế đứng lên, chào từ giã cáo lui với Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa. Nhưng mà hắn còn chưa kịp đứng dậy, đã thấy một thiếu niên trẻ tuổi mặc áo tơ màu trắng sa bước nhanh đến.

https://thuviensach.vn

Ôi, đây không phải Thế Tử phủ Tĩnh Đình Công nổi danh là lang quân hoàn khố trong Kinh Thành sao?

"Tỷ!" Ban Hằng nghe được phủ Thành An Hầu bị sát thủ xâm nhập, lập tức ngựa không dừng vó chạy tới, thậm chí ngay cả thông báo đều chờ không nổi, trực tiếp xông vào đại môn Dung gia. Hạ nhân Dung gia cũng không dám thật sự cản hắn, làm sao cũng là tiểu cữu tử tương lai của Hầu Gia, huynh đệ Hầu phu nhân tương lai, ai dám đắc tội?

Thấy tỷ tỷ nhà mình yếu ớt tựa trên người Dung Hà, Ban Hằng gấp đến độ kém chút nhảy lên cao ba thước: "Tỷ, tỷ sao thế, có bị thương không? Làm bị thương chỗ nào rồi? Có mời thái y chưa?"

Ban Họa cảm thấy trong lỗ tai vang lên ông ông, quay đầu thấy bộ dáng Ban Hằng gấp đến độ xoay quanh, không nhịn được cười, thế nhưng đầu nhoáng một cái, lại là một trận trời đất quay cuồng.

"Ban đệ, hôm qua Quận Chúa bị lạnh, không có bị thương, ta đã phái người đi mời thái y rồi. " Dung Hà biết tình cảm hai tỷ đệ Ban gia rất tốt, cũng không vì hành vi Ban Hằng vội vàng xao động cảm thấy mạo phạm: "Trước hết mời đệ ngồi."

"Tỷ ta như thế, sao ta ngồi xuống được. " Ban Hằng vây quanh Ban Họa đi tới đi lui: "Từ nhỏ tỷ ấy đã khoẻ mạnh như trâu, rất ít bị bệnh. Nhưng chỉ cần vừa bị bệnh, thì sẽ rất nặng."

"Đệ mới là trâu..."

Mặc dù đã bệnh đến trời đất tối mù, nhưng đối với hình tượng mỹ lệ của mình, vẫn muốn kiên trì giữ lấy. Trán Ban Họa cọ lên eo Dung Hà, hừ hừ nói: " Đệ đừng lắc lư nữa, đầu ta choáng."

Ban Hằng lập tức dừng lại, đưa thay sờ sờ trán Ban Họa, xác thực nóng hổi. Hắn trừng Dung Hà một chút, muốn trách y không chăm sóc tốt

https://thuviensach.vn

Ban Họa, nhưng nghĩ đến còn có người ngoài ở đây, lại nuốt lời trở vào.

Chuyện nhà mình, nhà mình giải quyết, tuyệt không để người ngoài xem náo nhiệt, đây cũng là một trong những nguyên tắc của người Ban gia.

Thấy bộ dáng lo lắng của Ban Thế Tử, mấy vị đại nhân đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Đi thôi, lỡ như bị người khác hiểu lầm bọn họ không quan tâm thân thể Quận Chúa liền không đẹp. Nhưng nếu lưu lại, Quận Chúa chính là nữ tử, bọn họ lưu lại nơi này cũng không thích hợp.

Cũng may Dung Hầu Gia là một người khéo hiểu lòng, thấy bọn họ khó xử, liền mở miệng nói: "Ta suýt nữa quên mất, nếu chư vị đại nhân muốn hiểu rõ hơn một số chuyện liên quan tới sát thủ, có thể đến hỏi mấy tên hộ vệ của ta. Bọn họ bị thương, đang ở trong phòng dưỡng thương, nếu mấy vị đại nhân không để ý, có thể đi hỏi bọn họ một chút."

"Vậy làm phiền hạ nhân quý phủ dẫn đường rồi." Lúc này Trần Thống lĩnh liền đáp ứng.

Ra chủ viện, Kinh Triệu Y nhịn không được cảm khái nói: "Phúc Nhạc Quận Chúa, thật sự là nữ trung hào kiệt."

Lưu Bán Sơn cười nói: "Đúng thế."

Trần Thống lĩnh và hai quan văn này không có bao nhiêu quan hệ, chỉ gật đầu cứng ngắc, không nhiều lời.

Mắt Lưu Bán Sơn nhìn Trần Thống lĩnh trầm mặc ít nói, biểu hiện trên mặt không thay đổi, ánh mắt di chuyển, rơi xuống trên tường viện. Trên tường gạch dính một chuỗi vết máu, mấy canh giờ qua đi, lại qua nước mưa cọ rửa, màu máu không quá chói lọi, nhìn giống như là một chuỗi vết bẩn nước bùn bên trên.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, thái y liền chạy tới, ông bắt mạch cho Ban Họa: "Mong Hầu Gia và Thế Tử yên tâm, Quận Chúa chỉ bị phong hàn, cần uống thuốc, tĩnh dưỡng thêm mấy ngày, thì có thể khỏi. Nhưng mà..." Ông ta cẩn thận nhìn sắc mặt Ban Hằng: "Quận Chúa bị lạnh, còn gặp phải một số kinh hãi, trước khi khỏi hẳn, không nên xê dịch cũng không nên hóng gió."

Mặc dù Ban Hằng không đồng ý để Ban Họa ở Dung gia, nhưng hắn phân rõ chuyện nặng nhẹ, nghiêm mặt nhẹ gật đầu, chưa hề nói phản đối.

"Thức ăn cần kiêng kị gì không?" Dung Hà biết Ban Họa có tật kén ăn, mắt nhìn nàng nằm trên giường ngủ mê man, đưa tay dò xét trán nàng, vẫn bỏng đến dọa người như cũ.

"Đồ có mỡ heo tạm thời không thể dùng. " Thái y sờ lên râu hoa râm sợi: "Còn có đồ cay độc lạnh, cũng không có cửa vào."

"Đa tạ thái y, ta sẽ nhớ kỹ." Dung Hà tiếp nhận khăn tỳ nữ đã vắt kĩ, nhẹ nhàng đặt trên trán Ban Họa. Ban Họa ngủ mơ mơ màng màng cảm thấy trên đầu có thêm thứ gì, liền muốn hất văng nó ra.

Dung Hà bận bịu một tay đặt nhẹ trên khăn, một tay vỗ chăn mền, giống như dỗ đứa trẻ, dỗ Ban Họa đến ngủ yên ổn hơn.

Ban Hằng chú ý tới động tác này của y, quay đầu nói: "Ta trở về trông nom việc hạ nhân bên người gia tỷ thường mang tới, mấy ngày nay ta muốn ở phủ Hầu Gia quấy rầy mấy ngày, Hầu Gia không ngại chứ?"

"Hoan nghênh đã đến."

Y nhìn Ban Họa đang ngủ mê, cũng không dám không chào đón.

Sau khi Ban Hằng rời đi, rất nhanh thuốc nấu xong rồi, Dung Hà đánh thức Ban Họa, tiếp nhận chén thuốc tỳ nữ bưng tới, dùng thìa múc đưa tới bên môi Ban Họa.

https://thuviensach.vn

Ban Họa còn chưa có lấy lại tinh thần nhìn nước thuốc đen thùi lùi, trong dạ dày bốc lên một trận, kém chút đã phun ra. Dung Hà thấy thần sắc nàng không đúng, bận bịu lấy chén thuốc ra, vỗ lưng của nàng nói: "Có phải dạ dày không thoải mái?"

"Ừm. " Ban Họa mệt mỏi nhìn Dung Hà, có chút tội nghiệp uất ức nói: " Khó ngửi."

Dung Hà nếm nếm thuốc, vừa đắng vừa chát, hương vị cũng không dễ uống, y nhíu nhíu mày, thuốc này quả thực vừa khó ngửi vừa khó uống. Y nhìn quản gia sau lưng: "Thuốc này sao đắng như thế?"

Quản gia:...

"Hầu Gia, thuốc đắng dã tật."

"Không có thuốc viên à?" Dung Hà thấy sắc mặt Ban Họa trắng bệch như tờ giấy, dịu dàng khuyên nói: " Họa Họa, nếu không nàng uống một chút thôi?"

Bị mỹ nhân dùng ánh mắt khẩn cầu và quan tâm nhìn mình, Ban Họa gật đầu không ngừng.

Thế là một thìa thuốc lại đút tới trước mặt nàng.

"Đưa chén đây." Ban Họa từ chối phương pháp dùng thìa cho ăn này. Nửa chén thuốc, từng muỗng từng muỗng cho ăn, đơn giản chính là tra tấn, còn không bằng buồn bực một phát. Mỹ nhân chủ động mớm thuốc mặc dù là chuyện tốt, nhưng phương thức này làm sao cũng thực sự quá nặng nề, nàng không chịu đựng nổi.

Dung Hà sửng sốt một chút, đưa chén thuốc cho Ban Họa.

https://thuviensach.vn

Ban Họa bưng chén, ực ực mấy ngụm lớn uống xong, ngay cả ăn xong mấy miếng mứt hoa quả mới đè xuống xúc động buồn nôn trong cổ họng.

Tỳ nữ bưng chén trà cho nàng súc miệng, nàng uống một ngụm phun ra nhân tiện nói: "Không thể lại súc miệng, nếu súc nữa thì sẽ phun thuốc ra."

"Uống thuốc xong thì ngủ một giấc, đổ mồ hôi là tốt." Dung Hà vịn Ban Họa nằm xuống, thay nàng đắp kín mền, móc khăn ra xoa miệng của nàng, nhịn không được hôn lên thái dương nóng hổi của nàng một cái: "An tâm ngủ đi."

Ban Họa mở mắt ra, hai mắt nhuận nước cong cong, nhắm lại ngủ thiếp đi.

Tỳ nữ cên cạnh cảm thấy một màn này khiến nàng có chút đỏ mặt, bận bịu quay đầu đi.

" Hầu hạ Quận Chúa cho tốt. " Dung Hà từ trên ghế đứng lên: "Ta lập tức tới."

"Được."

Dung Hà đi ra chính viện, quản gia theo sau lưng: "Trần Thống lĩnh đi rồi sao?"

"Hầu Gia, mấy vị đại nhân đã xuất phủ rồi."

Dung Hà nhẹ gật đầu, thần sắc y rất lạnh, lạnh đến như lưỡi dao rút ra khỏi vỏ ngày đông, làm người ta không dám sờ mũi nhọn của nó.

"Bảo Vương Khúc đến thư phòng gặp ta."

Vương Khúc nhìn thấy Hầu Gia lần đầu tiên, liền không nhịn được cúi người.

https://thuviensach.vn

"Nội gián bắt được chưa?" dieeeennnnn/ddaaan/leee/quyyyy/donnnnn

"Là hai người canh cửa, có người bắt người nhà họ..."

"Ta không muốn nghe nỗi khổ tâm riêng của bọn họ." Dung Hà không ngẩng đầu lên cắt ngang Vương Khúc: " Xử trí theo quy củ.

Vương Khúc chôn lưng thấp hơn: "Thuộc hạ đã hiểu."

"Đêm qua nếu không có Phúc Nhạc Quận Chúa, hôm nay Hầu phủ sẽ phủ lên cờ trắng mời người khóc tang rồi." Dung Hà ngẩng đầu nhìn về phía Vương Khúc: "Ta đánh giá cao đầu óc Tưởng Lạc."

"Hầu Gia, thuộc hạ nghĩ, Trữ Vương ngồi không yên rồi."

Tính cách Trữ Vương vội vàng xao động, lại không hợp nhau với Hầu Gia. Hiện nay Hầu Gia lần nữa được bệ hạ coi trọng, Trữ Vương sẽ dùng phương pháp giải quyết ngu xuẩn nhất, tổn hại địch tám trăm tự bị thương một ngàn.

"Khi nào hắn chẳng ngồi không yên?" Dung Hà cười lạnh: "Hình như Tạ Trọng Cẩm không lành được?"

Vương Khúc sửng sốt một chút, không rõ vì sao Hầu Gia lại đột nhiên nhắc đến Tạ Trọng Cẩm: "Tạ gia đại lang xác thực không lành được, chỉ là chuyện này có quan hệ gì đến Trữ vương?"

"Trước kia không, hiện tại có thể có."

Y không tin Vân Khánh Đế sẽ vì mình mà xử Nhị Hoàng Tử, Vân Khánh Đếnày y hiểu. Ích kỉ đa nghi, chỉ có người trong thiên hạ có lỗi với ông, không có chuyện ông làm sai. Trữ Vương dù làm sai, thì đó cũng là con ông, chuyện lần này điều tra rõ về sau, có lẽ Vân Khánh Đế sẽ đền bù

https://thuviensach.vn

tổn thất cho y, sẽ còn chém đứt mấy nanh vuốt của Trữ Vương làm y bớt giận, nhưng tuyệt đối sẽ không động đến Nhị Hoàng Tử.

Tạ gia hiện tại bất kể như thế nào, đều giống như trói lại đầu thuyền lớn như Trữ vương, y muốn để Tạ Trọng Cẩm biến thành cây gai trong Tạ gia.

"Hầu Gia, Ban Thế Tử tới." Giọng của quản gia vang lên bên ngoài thư phòng.

Dung Hà đi ra xem xét, liền thấy một đoàn người rinh mấy cái rương lớn đến, còn có hai ba mươi nam nam nữ nữ, có người ăn mặc tỳ nữ, có người ăn mặc hộ vệ, Ban Hằng bị những người này vây vào giữa, rất giống tiểu đệ lưu manh thu phí bảo hộ đường phố.

"Ban đệ." Mắt Dung Hà nhìn mấy rương lớn để dưới đất kia: "Không biết những thứ này là..."

"Đều là y phục đồ trang sức và một số đồ vật tỷ ta thường dùng. " Ban Hằng thở dài: "Nàng tạm thời ở tạm quý phủ, ta cũng không dễ đem quá nhiều đồ, tạm thời cứ như vậy đi."

"Ban đệ không cần phải khách sáo, nếu có cần cái khác, cứ việc nói ra, chúng ta là người một nhà không nói hai nhà. " Dung Hà dẫn Ban Hằng vào nội viện: "Viện của đệ và Hoạ Hoạ gần nhau, ta dẫn đệ đi xem viện, phàm là có chỗ nào không thích, ta sẽ để hạ nhân đi sửa lại."

"Huynh yên tâm, ta không kén chọn chỗ ở." Đồ của Ban Hằng, tổng cộng chỉ có một rương, bên người ngoại trừ mấy gã sai vặt và hộ vệ ra, nha hoàn một người cũng không có. Cho nên trong những người này hắn mang tới, đại bộ phận đều là hầu hạ Ban Họa.

Hạ nhân Dung gia phát hiện, vị Thế Tử Ban gia này xác thực rất dễ hầu hạ, ngoại trừ đối với thức ăn chú trọng một số chỗ, những thứ khác

https://thuviensach.vn

không có một chút ý kiến. Nhìn thấy mỹ tỳ Dung phủ, cũng không nhìn nhiều, cũng không ức hiếp hạ nhân, càng không rảnh rỗi mà đi gây sự.

Một vị công tử như vậy, vậy mà được người khác xưng là hoàn khố?

Tiêu chuẩn hoàn khố Kinh Thành thật sự là quá thấp.

Ban Họa uống thuốc, ngủ an ổn một giấc, dùng nửa bát cháo xong, lại ngủ mê man. Nửa đêm, nàng tỉnh một lần, trong phòng không có ánh nến, nhưng bên trên một giá nến lại tản ra ánh sáng yếu ớt.

Đây là Dạ Minh Châu chế thành đèn ư?

"Họa họa, nàng đã tỉnh?" Dung Hà thấy nàng tỉnh lại, vội vàng nói: “Đừng ngủ nữa, ta cho người hâm nóng thuốc rồi bưng tới."

"Sao chàng còn chưa ngủ?" Toàn thân Ban Họa mềm nhũn, vừa ngồi dậy lại nằm trở về.

"Lúc chiều ta đã ngủ. " Giọng Dung Hà hơi khô chát, y đứng dậy đi tới cửa, nói với người canh ngoài cửa, lại vội vàng đi trở về bên giường: "Hiện tại đỡ hơn chút nào chưa?"

" Hiện tại toàn thân ta đều là mồ hôi, khó chịu. " Ban Họa lấy tay ra khỏi chăn, kết quả quay đầu liền bị Dung Hà đắp về: "Thái y nói, bây giờ nàng không thể lại bị lạnh. Ngoan, đừng quậy."

"Ai quậy " Ban Họa vội ho một tiếng: "Ta muốn thay y phục."

"Ta để nha hoàn đến hầu hạ." Dung Hà không được tự nhiên sờ lên mũi, lần nữa đứng dậy đi tới cửa. Rất nhanh, hai tỳ nữ đi đến.

"Như Ý, Ngọc Trúc?" Ban Họa trừng mắt nhìn: "Sao các ngươi lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

"Quận Chúa, nô tỳ là Thế Tử mang tới đấy, hắn lo lắng người khác không biết thứ ngài yêu thích, hầu hạ ngài không tốt. " Như Ý thay Ban Họa sửa y phục tử tế, thấy Thành An Hầu đã ra khỏi gian phòng, cùng Ngọc Trúc vịn Ban Họa đi ra sau tấm bình phong.

Ban Họa nằm lại trong chăn, giọng khàn khàn nói: "Thế Tử cũng ở cạnh đây à?"

Với hiểu biết của nàng với đệ đệ, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng đơn độc ở phủ Thành An Hầu lâu như vậy.

"Đúng vậy. " Như Ý dùng khăn nóng thay Ban Họa lau đi mồ hôi trên trán: "Thế Tử ở trong viện sát vách."

Ban Họa cười: "Tiểu tử thúi này..."

Đến cùng không nỡ mắng câu khác.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 101+2

Edit: Đào Sindy

Chẳng được bao lâu, Dung Hà lại vào lần nữa, y tự tay dò xét trán Ban Họa một chút: "Còn chút sốt nhẹ."

Y dùng chăn mền gói Ban Họa kỹ lưỡng, để nàng ngồi dựa vào đầu giường, bưng chén thuốc đến miệng nàng: "Ta bưng cho nàng uống."

Cuối cùng không thể dùng thìa cho ăn.

Ban Họa kìm nén bực bội uống sạch thuốc, cắn một miếng mứt hoa quả Dung Hà nhét vào trong miệng nàng, trên mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười.

"Cười gì?" Một tay Dung Hà vịn nàng, một tay lau miệng cho nàng.

"Cười mỹ nhân trước mặt ta. " Ban Họa trừng mắt nhìn, lộ ra ngây thơ vô tội.

Dung Hà cười khẽ một tiếng: "Là mỹ nhân trong ngực ta mới đúng."

"Oáp..." Ban Họa ngáp một cái: "Ta còn muốn đi ngủ."

"Ngủ đi." Dung Hà cười, nhưng lại không buông nàng ra. Ban Họa trợn mắt nhìn y, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm và nửa bên mặt y. Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, coi như chỉ là cái ót, cũng đẹp đến thế.

https://thuviensach.vn

"Hầu..." Như Ý định nói với Thành An Hầu, thả Quận Chúa bọn họ nằm xuống, có sao đâu.

Nhưng Thành An Hầu lại ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nàng tự giác ngậm miệng lại. Đợi nàng và Ngọc Trúc đi ra khỏi phòng, mới giật mình trên ót đều là mồ hôi.

"Như Ý tỷ tỷ, chỉ để mình Thành An Hầu trong phòng, có phải không quá thỏa đáng không?" Ngọc Trúc nhỏ giọng nói: " Chúng ta có nên đi vào hầu hạ không."

"Không cần. " Như Ý hít sâu một hơi: "Nếu Quận Chúa muốn chúng ta lưu lại, trước khi nàng ngủ đã mở miệng."d^đ^lqd

Huống chi lấy nhân phẩm của Dung Bá Gia, sẽ không tạo ra chuyện gì, có các nàng và mấy vị nữ hộ vệ thủ bên ngoài, y cũng không thể làm gì.

Dung Hà chưa bao giờ thấy lúc Ban Họa suy yếu như vậy, ngày thường nàng giống như hồ ly mạnh mẽ tràn trề, nơi có nàng, tồn tại sáng rỡ nhất. Không ai có thể chân chính coi nhẹ nàng, hoặc nói, chỉ cần có nàng ở đó, rất nhiều người rất khó dời đi chú ý người khác.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Họa Họa yếu ớt như thế, y có loại xúc động muốn nhập nàng vào thân thể mình, nhưng lại sợ siết đau nàng, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí ôm lấy, không chịu buông tay ra, lại không dám dùng quá sức.

Thế gian sao lại có nữ tử tươi đẹp như vậy?

Chỉ cần có nàng, toàn bộ thế gian đều trở nên u ám, chỉ có nàng diễm lệ như vẽ.

Y chưa từng nghĩ, một ngày nào đó sẽ có một nữ nhân giơ kiếm ngăn trước người mình, giống như một ngọn núi lớn thay y chắn mưa gió, cản

https://thuviensach.vn

đao kiếm.

Mẫu thân y là người nhu nhược, trên mặt của bà luôn treo vô tận ưu sầu, nói với y mãi không phiền chán thống khổ. Một lần lại một lượt, một lần lại một lần, giống như sương mù vĩnh viễn không bao giờ có thể tản ra.

Trước khi mẫu thân lâm chung, cánh tay mảnh khảnh bấm cánh tay y chảy máu, bà nói bà lo lắng phụ thân sẽ lấy người mới, nói phụ thân sẽ quên bà, bà yêu, hận, đau khổ, hồi ức, giống như giấc mộng u ám thiếu nữ, cho đến chết cũng chưa từng rực rỡ lần nào.

Bà không lo lắng qua hai nhi tử không có mẫu thân che chở sẽ như thế nào, cũng không cảm thấy kể ưu sầu và đau khổ một lần lại một lần cho hài tử nghe cógì không đúng. Bà thích đồ thanh nhã trắng thuần, nên họ từ nhỏ, y cũngthích giống vậy.

Bà ghét bỏ màu đỏ diễm tục, ghét bỏ vàng bạc thô bỉ, thậm chí khi còn sống khịt mũi coi thường với người Ban gia.

Châu báu trong khố phòng ở phủ xưa nay bà không dùng, bởi vì bà cảm thấy những thứ đó là tục vật, nữ nhân mỹ lệ nhất không cần châu báu trang điểm cũng đã đẹp. Nữ nhân trầm mê châu báu, tiêu tốn tinh lực trên y phục đồ trang sức, đã tục khí lại nông cạn, bà khinh thường nói câu nào với hạng người này, cũng khinh thường ngồi cùng một chỗ với các nàng.

Khi còn bé y đã từng tưởng tượng, những đồ trang sức mỹ lệ trong khố phòng kia mẫu thân đeo lên nhất định sẽ rất đẹp. Nhưng y còn chưa nói ra miệng, mẫu thân đã nói với y, người thích những thứ này, đều là nông cạn.

Cho nên ý nghĩ này, y đã giấu đi thật sâu.

Ôn tồn lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, nói chuyện hành động có chừng mực. Đây là kỳ vọng mẫu thân giao phó cho y, bà cũng giáo dưỡng y như

https://thuviensach.vn

thế.

Sau đó bà mất, phụ thân qua đời, huynh trưởng cũng chết, toàn bộ Dung gia chỉ còn lại một mình y, y trở thành quân tử đoan chính Dung thị nhất nhất tộc.

Chỉ là mỗi lần đi vào khố phòng trong phủ, y không nhịn được sẽ ngắm những châu báu kia.

Rõ ràng là đồ vật rất đẹp, vì sao thích chúng lại diễm tục* đây?

*Nét đẹp tục tỉu

Vì sao?

Cho đến ngày đó, y cưỡi ngựa đi ở đầu đường, tình cờ nhìn thấy quý nữ trong núi, ăn mặc một thân áo đỏ ngồi trên lưng ngựa, giơ roi quấtmột nam nhân, tất cả ánh mắt của y liền bị thiếu nữ kia hấp dẫn, tất cả mọi người và vật giữa trời đất, đều là tro bụi u ám, chỉ có nàng như ngọn lửa, diễm lệ đến làm cho y không thở nổi.

Rõ ràng đây là nét đẹp vô cùng chói lọi, sao lại diễm tục?

Từ trong hồi ức hồi hồn, Dung Hà cúi đầu nhìn nữ tử ngủ yên trong ngực, thả nàng lại trên giường, đứng dậy nhẹ hôn lên môi nàng một cái. Môi nàng có chút đắng, có chút ấm áp.

Liếm liếm khóe môi, Dung Hà dựa vào đầu giường hai mắt nhắm nghiền.

Ban Họa biết mình lại nằm mơ.

Nàng nhìn thấy Trầm Ngọc đến đây từ hôn, thấy Tạ Khải Lâm bị mù một mắt, thấy Tạ Uyển Dụ thành hôn cùng Tưởng Lạc, hai người vì Thạch Phi Tiên mà xa cách.

https://thuviensach.vn

Mộng cảnh chuyển đổi rất nhanh, lại không có chút nào ăn khớp, cứ như một hồi là mùa xuân, một hồi lại có tuyết rơi, trước mắt là cả vườn □□.

Thái Tử bị nhốt ở một viện ẩm ướt âm u, hình như hắn đang viết gì đó, thế nhưng còn không đợi Ban Họa tới gần, mộng cảnh lại thay đổi, nàng nhìn thấy chính điện Đại Nguyệt cung cấm vệ quân, hộ vệ nằm đầy, Thạch Tấn và thống lĩnh cấm vệ quân đứng chung một chỗ, hai người máu me đầy mặt, không biết sống hay chết.

Một đôi giày màu xanh bước vào cửa, đế giày đạp trên máu đọng lại, người này hình như ngại máu, nhấc chân giẫm lên một thi thể hộ vệ bên cạnh, lau sạch vết máu dính, mới tiếp tục đi lên phía trước.

"Trường Thanh Vương, tại sao ngươi phải làm như vậy?"

"Vì sao à?" Người tới cười một tiếng, từ từ mở ra cây quạt trong tay: "Đây là Vân Khánh Đế thiếu nợ ta đấy."

Trường Thanh Quận Vương?! Ban Họa nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại, Tưởng Lạc dẫn theo một đội hộ vệ cầm bội đao tiến đến, khuôn mặt đầy đắc ý.

Tưởng Lạc?

Nàng khiếp sợ nhìn hai người này ở cùng nhau, làm sao Trường Thanh Vương lại có liên hệ cùng Tưởng Lạc?

Ban Họa bỗng nhiên mở mắt ra, thấy Dung Hà ghé vào màn lụa đầu giường.

"Họa Họa, nàng đã tỉnh?"

Ban Họa lẳng lặng nhìn Dung Hà, bỗng nhiên nói: "Chàng và Trường Thanh Vương có quan hệ rất tốt nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ lần trước Trường Thanh Vương mời nàng và Hằng đệ đi xem chim sáo, Dung Hà và Trường Thanh Vương đang ngồi cùng một chỗ.d.đ.l.q.đ

Thần sắc Dung Hà như thường thay nàng lau đi mồ hôi trên đầu: "Không tính quá tốt, hắn thích tranh chữ của ta, cho nên thường mời ta đến phủ hắn đàm thơ, nhưng không phải mỗi lần ta đều có thời gian."

Ban Họa nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Không đi cũng tốt."

"Cái gì?" Dung Hà cười nhìn nàng.

Ban Họa lắc đầu: "Đầu ta còn có chút choáng."

"Ta giúp nàng xoa." Dung Hà thay nàng ấn huyệt thái dương, động tác của y rất nhẹ, ngón tay còn có chút ấm áp: "Làm sao đột nhiên nhớ tới hắn ta?"

"Ta mơ một giấc chiêm bao."

"Mơ hấy hắn nhưng không mơ thấy ta à?"

Ban Họa nghe vậy cười: "Không mơ thấy hắn, chỉ là mơ tới một con lợn và một con chim sáo."

"Hửm?"

"Chim sáo đứng trên lưng heo, heo còn có thể bay. Mơ thấy chim sáo, ta liền nhớ lại Trường Thanh Vương điện hạ từng cho ta xem chim sáo." Ban Họa nhìn Dung Hà: "Heo sao có thể bay được?"

"Đại khái là vì đầu heo đang nằm mơ?"

"Hả hử."

https://thuviensach.vn

Ban Họa cắn trên mu bàn tay y.

"Ahh, heo không chỉ có thể bay, còn có thể cắn người đấy."

Mặt Ban Hằng ở cửa ra vào không thay đổi nghĩ, có phải hắn đã đến sớm không?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 102+1

Edit: Đào Sindy

Ban Họa buông miệng ra, nhìn trên mu bàn tay Dung Hà có một loạt dấu răng, khẽ nói: " Nếu ta là heo, thì chàng là gì?"

"Ta chính là một con heo trung thành đi theo sau nàng..."

"Khụ khụ khụ!"

Ban Hằng cảm thấy mình không làm ra chút động tĩnh lộ sự hiện hữu rõ ràng thì hai người trong phòng đều không nhìn thấy hắn.

"Hằng đệ. " Ban Họa nhìn thấy Ban Hằng, khều Dung Hà ở bên cạnh, miễn cho y cản bên ngoài, che khuất tầm mắt của nàng.

"Tỷ, Dung Hầu Gia. " Ban Hằng đi vào cửa, chắp tay thi lễ với Dung Hà, mặc dù thái độ không tính qua loa, nhưng tuyệt đối không tính là nhiệt tình. Hắn cúi đầu nhìn Ban Họa nằm trên giường, quay đầu muốn nói vài lời, nhưng nhìn hốc mắt Dung Hà không có máu ứ đọng, lời nói lại bị hắn nuốt trở vào.

"Tỷ đỡ hơn chưa?" Trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng chát, trên bàn gỗ cạnh bên để một cái chén không, cho thấy đã dùng thuốc.

Ban Hoạ ừ một tiếng, giọng mũi của nàng có chút nặng, khuôn mặt trắng bệch phối thêm hai mắt thật to, bộ dáng ủy khuất, tim Ban Hằng lập

https://thuviensach.vn

tức mềm nhũn ra. Hắn còn không rõ lắm chuyện xảy ra khuya ngày hôm trước, nhưng thấy thái độ hạ nhân Dung gia, tỷ hắn nhất định là giúp Dung Hà một đại ân.

"Phụ thân và mẫu thân đều rất lo lắng cho tỷ, nhưng họ cũng biết tính tình ổn trọng của Dung Hầu Gia, cho nên tỷ ở bên này dưỡng bệnh, bọn họ đều yên tâm." Nói đến đây, Ban Hằng quay đầu mắt nhìn Dung Hà, cười đến một mặt khách sáo.

Dung Hà nghe vậy cười khổ, lời này nghe là yên tâm, trên thực tế là đang cảnh cáo y.

Ban Họa cười ngượng ngùng: "Ta để nhị lão lo lắng."

"Không sao, trước khi ta ra cửa mẫu thân còn cố ý dặn dò, tỷ không cần nghĩ quá nhiều, dưỡng bệnh cho tốt. " Gương mặt Ban Hằng tự tại, hiển nhiên đã sớm ngờ tới Dung Hà sẽ có phản ứng này: "Dù sao mẫu thân nói, ta với tỷ cũng không có mấy khi bớt lo."

Ban Họa cảm thấy lời này không giống như đang khích lệ.

Dung Hà đứng bên cạnh hai tỷ đệ nhịn không được cười ra tiếng, thấy Ban Họa quay đầu nhìn y, một tay y nắm thành quyền đặt bên miệng ho nhẹ hai tiếng: "Thật có lỗi, ta..."

Ban Họa rộng lượng tha thứ nói: "Chàng muốn cười thì cứ việc cười đi, đừng để mình kìm nén."

Cuối cùng Dung Hà không cười ra, y để hạ nhân dẫn Ban Hằng đi ăn điểm tâm. Sau khi mấy người Ban Hằng rời đi, y mới lần nữa cười ra tiếng.

Ban Họa một mặt cưng chiều cộng thêm vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn y, ánh mắt kia cứ như đang nói: Thật không còn cách nào với chàng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy ánh mắt này của Ban Họa, nụ cười trên mặt Dung Hà càng thêm rõ ràng.

Phủ Trung Bình bá, người Tạ gia đưa tiễn một đợt lại một đợt đại phu, nhưng đáp án mỗi người đều như thế, bọn họ cứu đượcmạng lớn của nhi tử, lại không cứu được "của quý" của nhi tử. Tạ Kim Khoa có hai nhi tử, một nữ nhi, tiểu nhi tử hồ đồ lại bị mù một mắt, bây giờ ngoại trừ gặp mặt bằng hữu và vẽtranh vần thơ bên ngoài, cả người cứ như tu sĩ, đối với bất cứ chút cảm tình nào đều không có hứng thú. Tiểu nữ nhi mặt ngoài gả đi nở mày nở mặt, nhưng tính tình Trữ Vương lại không phải thương người, danh phận nữ nhi dù là Vương Phi, cũng không sống tự tại như gả cho một nam nhân bình thường.

Đại nhi tử hiện tại...

Tạ gia bọn họ đến tột cùng tạo nghiệt gì, những chuyện xúi quẩy này liên tiếp xảy ra?

" Thái y trong cung không có cách nào, những đại phu của Ban gia cũng không có cách nào." Tinh thần Tạ phu nhân hoảng hốt ngồi trên ghế: "Lão gia, chúng ta nên làm gì?"

"Bá gia, phu nhân. " Một nha hoàn vội vàng chạy tới: "Đại công tử và đại nãi nãi cãi nhau, Đại công tử bảo đại nãi nãi cút."

Bỗng nhiên Tạ phu nhân từ trên ghế đứng lên: " Đại nãi nãi đâu rồi?"

" Lúc này Đại nãi nãi đang khóc trong phòng." Nha hoàn sốt ruột nói: " Ngài đi xem một chút đi."

Chuyện Tạ Trọng Cẩm bị người ta đả thương của quý, dân bình thường mặc dù không biết, nhưng trong Kinh Thànhcó bao nhiêu nhân vật có máu mặt đều nghe vài câu, người nói xấu phía sau cũng không ít, nhưng người Tạ gia giả bộ như không biết thôi.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Khoa và Tạ phu nhân đi vào viện Đại nhi tử và Đại nhi tức, chỉ nghe thấy đại nhi tử ở trong phòng mắng, Đại như tức chỉ khóc, cũng không nói lời nào. Tạ phu nhân lo lắng Đại nhi tử cứ tiếp tục như vậy nữa, sẽ đuổi tức phụ đi, liền vào nói: "Trọng Cẩm, ngươi làm cái gì vậy?"

Sắc mặt Tạ Trọng Cẩm xích hồng nhìn Tạ phu nhân: "Mẫu thân, bắt được kẻ xấu chưa?"d.đ.leeee.quyyy.doonn

Tạ phu nhân không dám nhìn hai mắt nhi tử: "Kinh Triệu phủ đang tra, bây giờ thân thể ngươi không tốt, không thể nổi giận tổn thương thân thể."

"Đang tra?" Tạ Trọng Cẩm cười quái dị một tiếng: "Ta thấy Kinh Triệu Y hiện tại đang bận quan tâm bản án của Dung Quân Phách, đâu còn thời gian để ý tới nhà chúng ta?"

Trong lòng Tạ phu nhân vừa tức vừa khó xử vừa đau lòng: "Ngươi đứa nhỏ này, nói mê sảng gì đấy. Trong Kinh Thành nhiều vụ án như vậy, chẳng lẽ Kinh Triệu Y chỉ nhìn chằm chằm một vụ án của Thành An Hầu ư?"

"Thế đạo bây giờ không như vậy à?" Mặt Tạ Trọng Cẩm không biểu tình: "Ai càng có quyền thế, những người này liền nịnh bợ kẻ đó."

"Bất kể hắn là Hầu Gia hay Quốc Công gia, cũng có gì đặc biệt hơn người, hiện nay làm chủ trên triều là Ninh Vương: " Tạ phu nhân lo lắng đại nhi tử để tâm vào chuyện vụn vặt, vịn hắn ngồi xuống giường: "Trong lòng ngươi có tức giận, thì cứ nói với mẫu thân, sao có thể trút giận với phu nhân ngươi?"

Tạ đại nãi nãi ngồi trong góc gạt lệ, nghe Tạ phu nhân nói những lời này, cũng không có bao nhiêu phản ứng.

Nhưng mà với Tạ Trọng Cẩm mà nói, chỉ cần thấy thê thiếp của mình, thì lại làm hắn đau khổ nhớ tới “oai phong” của mình không còn, cho nên

https://thuviensach.vn

bây giờ hắn không muốn nhìn thấy những nữ nhân này. Mặc kệ Tạ phu nhân khuyên thế nào, hắn cũng không cùng phu nhân mình đắp chung một cái mền.

Phu phụ Tạ Kim Khoa vội vàng đến, lại vội vàng đi, Tạ đại nãi nãi cũng ra khỏi viện, Tạ Trọng Cẩm nhớ tới chuyện xảy ra ngày đó, liền đá ngã lăn cái ghế duy nhất bên chân.

Sau hai canh giờ, một gã sai vặt tuổi trẻ chạy vào viện của Tạ Trọng Cẩm, trên mặt còn mang theo khủng hoảng.

"Công, công tử. " Gã sai vặt thở gấp nói: "Người ta tra được, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Tạ Trọng Cẩm thấy thần sắc gã sai vặt không thích hợp: "Ngươi nói rõ ràng."

"Tiểu nhân sai người điều tra, mấy tên lưu manh kia biến mất không còn tăm tích, mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, có tiếp xúc qua với một người tên Muộn Tam Nhi, tên Muộn Tam Nhi là kẻ đoán mệnh lừa đảo ở đầu đường, bản lãnh không có nhiều, nhưng mở miệng rất lợi hại, dụ một số lão bà tử nghèo, tức phụ tin răm rắp." Gã sai vặt thấy trên mặt Tạ Trọng Cẩm lộ ra thần sắc không nhịn được, vội nói đến trọng điểm: "Tiểu nhân nghe nói, Muộn Tam Nhi này có huynh đệ là người hầu trong cung, người huynh đệ này của hắn ta.Vừa lúc hầu hạ ở trong cung Ninh Vương điện hạ." d.đ/l/q/đ

"Trữ vương?" Tạ Trọng Cẩm sửng sốt, cả người giống như điên cuồng mở to mắt: "Tại sao hắn phải làm như vậy?"

Gã sai vặt nào dám nói khác, hắn lắp bắp nói: "Có lẽ là có hiểu lầm cũng không chừng..."

https://thuviensach.vn

"Hiểu lầm gì đó. " Tạ Trọng Cẩm cười lạnh: "Hắn ta ngay cả những trọng thần trong triều cũng không cho mặt mũi, nếu làm ra chuyện này, cũng không kỳ quái."

Sớm đã nghe đồn, Trữ Vương thích là cô nương Thạch gia, nhưng vì Thái Tử cưới đại cô nương Thạch gia, Thạch gia không thể có thể có hai nữ nhi gả vào hoàng thất, cho nên bệ hạ muốn kết thân cùng Tạ gia không có bao nhiêu lực ảnh hưởng trong triều. Luận lực ảnh hưởng trong võ tướng, nhà bọn họ còn không bằng cả Ban gia hoàn khố, luận lực ảnh hưởng trong đám văn thần, nhà bọn họ tất nhiên sánh không kịp người mấy nhà Dung, Diêu, Nghiêm, Thạch, cho nên Tạ gia bọn họ, là người có thể ngăn chặn dã tâm của Trữ vương nhất.

Sau khi Trữ Vương cưới muội muội, vẫn sinh lòng không vui, thậm chí sinh lòng trả thù người Tạ gia cũng không thấy lạ. Như người khác, chỉ sợ không làm được loại chuyện không có đầu óc này, nhưng nếu là Trữ Vương, tất cả đều trở nên hợp lý.

Trữ Vương Tưởng Lạc.

"Tưởng Lạc..."

Tạ Trọng Cẩm đọc ra từng chữ trong cái tên này, hàm răng nghiến ra máu. Thân là nam nhân, gặp phải loại chuyện này, sao hắn có thể không hận?

Phủ Tĩnh Đình Công, Âm thị ngồi bên cửa sổ thêu hầu bao, hầu bao này bà đã thêu thật lâu, cũng thêu đến vô cùng tinh mỹ.

"Phu nhân. " Thiếp thân ma ma của bà đi đến, bà làm một tư thế im lặng, bỏ hầu bao vào sọt, dùng khăn gấm đắp lên, đẩy sọt xa một chút rồi mới nói: "Đây là hầu bao ta đặc biệt thêu vì đại hôn của Họa Họa, không thể để một số thứ xúi quẩy dính vào."

https://thuviensach.vn

Ma ma phúc thân, chờ Âm thị ngồi trở lại ghế, nhỏ giọng nói: "Chuyện đã xử lý sạch sẽ."

Trên mặt Âm thị không có bất kỳ cảm xúc gì: "Ừm."

"Ngài yên tâm, tất cả đều là trùng hợp, mặc cho ai cũng không hoài nghi đến trên đầu chúng ta."

Âm thị cười lạnh: "Ta chỉ lấy đạo của người trả cho người mà thôi, oán được ai?"

"Phu nhân ngài còn quá mềm lòng. " Ma ma có chút bất mãn nói: " Tạ đại công tử đó, muốn lấy mạng lão gia."

"Mềm lòng?" Âm thị cười một tiếng: "Chỉ sợ Tạ đại công tử sẽ không nghĩ như thế."

Mặc dù Ban gia bọn họ thế không bằng trước, nhưng tục ngữ có câu, lạc đà gầy còn to hơn ngựa béo, chỉ cần Đế Vương ngồi ở thượng vị không tận lực nhằm vào Ban gia, đủ để bọn họ sống những ngày thoải mái. Tính tình lão gia đơn thuần, không hiểu được những cong cong quẹo quẹo này, như vậy những chuyện này liền để bà làm.

Người trong một nhà, cũng nên có người động não.

"Phu nhân, chỗ Quận Chúa..."

"Không cần quan tâm quá mức. " Âm thị lắc đầu: “Nó là đứa biết chừng mực, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Huống chi Thành An Hầu đúng là lương phối, sau khi chúng thành thân, nếu có thể ở chung cho tốt, ta cũng có thể yên tâm."

Ma ma nghe vậy, thì không nói thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Âm thị đứng dậy đi ra ngoài viện, nhìn mỗi một ngọn cây cọng cỏ trong viện, tất cả những thứ này đều là phu quân dựa theo sở thích của bà mà trồng. Cả đời này của bà, lúc còn ở Âm gia, nhận hết thủ đoạn tra tấn hậu trạch, cũng học được ít thủ đoạn. Vốn cho rằng đến phủ Trưởng Công Chúa, cũng chỉ là nhảy từ hố lửa này sang hố lửa khác, ai biết nàng lại là nhảy vào một suối nước nóng.

Nếu ai động vào suối nước nóng của bà, bà sẽ liều mạng với kẻ đó.

Năm đó nếu bà ở Âm gia mà không có chút thủ đoạn nào, làm sao có thể bảo vệ đồ cưới mẫu thân giữ cho mình, còn có thể nở mày nở mặt gả vào phủ Trưởng Công Chúa?

Mỗi người đều có điểm mấu chốt, ranh giới cuối cùng của bà là nam nhân và hài tử của mình.

Ban Họa ở phủ Thành An Hầu sống cuộc sống sa đoạ áo đến thì đưa tay, cơm đến thì há miệng, nhắm mắt có mỹ nam bồi giường, mở mắt có mỹ nam mỉm cười, hiện tại mặc dù nàng còn chưa chính thức gả vào cửa, nhưng trên dưới Dung gia nghiễm nhiên xem nàng thành nữ chủ nhân.

"Quận Chúa, ngài nếm thử cái này." Một mỹ tỳ lột nho đút tới miệng Ban Họa, bên kia một mỹ nhân thay Ban Họa quạt, còn có mỹ nhân nâng bình bóp chân nắn vai. Nếu Ban Họa là một nam nhân, mặc cho ai nhìn thấy, đều muốn cảm khái một câu, hay cho một kẻ háo sắc.

Mà ở phủ Thành An Hầu, mỹ tỳ thích cọ bên người Ban Họa, cứ như có thể hầu hạ Ban Họa, chính là vinh hạnh lớn lao.

Ban Hằng ngồi ở một bên khác mặt không thay đổi tự mình bóc vỏ nho, gã sai vặt phía sau hắn đi lên trước hỗ trợ, bị hắn ghét bỏ dùng ánh mắt trừng trở về. Mỹ nhân hầu hạ thì là tình thú, để gã sai vặt cứng rắn tới làm những chuyện lặt vặt này, còn có ý gì?

https://thuviensach.vn

Hắn liếc mắt nhìn Ban Họa uể oải nằm tựa trên giường êm, quay đầu nghe nữ tiểu thuyết kể chuyện xưa. Không nói những cái khác, phủ thành An Hầu nuôi người viết tiểu thuyết thật có chút tiêu chuẩn, kể cố sự vô cùng mới lạ. Hắn đã sớm nhàm chán thư sinh nghèo và tiểu thư phú quý, chuyện về mỹ hồ yêu, tiểu thư phú quý và yêu tinh trong thiên hạ mắt đều bị mù à, công tử phong độ nhẹ nhàng quý khí không thích, liều chết liều sống đều muốn gả cho thư sinh nghèo?

Cố sự ở phủ Thành An Hầu lại khác, bên trong có thư sinh nghèo dốc lòng tiến tới, cuối cùng trở về cưới thanh mai của mình, hai người dắt tay xông xáo quan trường, ân ái cả đời. Cũng có cố sự kể về thư sinh nghèo kiết hủ lậu thăm dò mỹ mạo tiểu thư nhà giàu, cuối cùng bị đánh gậy, còn không thi đậu công danh. Còn có hồ yêu mỹ mạo, tất nhiên là đùa bỡn tướng mạo xuất chúng của thư sinh, liền biến mất trong sơn dã, vốn không biến thành người bình thường đến may y phục nấu cơm.

"Tốt, chính là mùi vị này. " Ban Hằng vỗ đùi nói: " Thư sinh nghèo như vậy, nên hung hăng chỉnh đốn, cố sự này thú vị!" Hắn móc từ ttúi ra hai khối bạc cho người viết tiểu thuyết: " Ngày mai ngươi lại kể cho chúng ta nghe nữa."

"Vâng, Thế Tử." Người viết tiểu thuyết nói cám ơn, nhận lấy bạc.

Ban Họa thật không có phản ứng lớn như Ban Hằng, nàng từng nghe qua Dung Hà kể cố sự, đã cảm thấy những lời thoại khác đều quá mức bình thường. Cũng may gần đây Dung Hà có thời gian, không có việc gì thì trò chuyện cùng nàng, kể chuyện xưa, giết thời gian.

Đang nghĩ ngợi, Dung Hà liền đến. Thân y mặc áo bào tơ lụa màu bạc, tóc dùng ngọc quan thắt, nhìn vừa nhẹ nhàng khoan khoái vừa quý nhã.

Đương thời có một số danh sĩ chạy theo áo không cài eo, tóc không buộc quan, cho rằng đây mới là phong lưu và tự tại. Nhưng mà Ban Họa

https://thuviensach.vn

thưởng thức loại ăn mặc cẩn thận này, nắn nót, quý công tử buộc tóc đến cẩn thận tỉ mỉ, bởi vì chỉ có dạng người này, mới có thể làm nàng có loại xúc động gỡ ra vạt áo ra ngắm nhìn xương quai xanh.

Loại tóc tai bù xù kia, nàng lo lắng tóc họ sẽ dính lại, hay dính ít bụi đất gì đó, chỉ cần nghĩ tới chỗ này, nàng thưởng thức không nổi với loại mỹ nam này rồi.

Ban Hằng thấy mắt tỷ tỷ nhà mình đã rơi vào trên người Dung Hà, cúi đầu tiếp tục lột vỏ nho.

Hắn rất may mắn vì đây là tỷ hắn, mà không phải ca hắn. Không thì dưỡng thành tính háo sắc này, tổ tông Ban gia bọn họ có đội mồ sống dậy cũng không lấn át được nàng.

Nhìn thấy Dung Hà tới, mỹ tỳ vốn còn vây quanh bên người Ban Họa vội vàng lui qua một bên, gập cong cúi đầu, không dám nhìn nhiều.

Ban Họa một tay nâng hàm, nằm nghiêng trên giường mềm, nhìn thấy Dung Hà cũng lười đứng dậy: " Không phải chàng đi gặp Trần Thống lĩnh sao?"

"Hắn nói sẽ điều tra rõ bản án, ta nghĩ có thể nàng cũng có hứng thú với vụ án này, cho nên tới hỏi nàng một tiếng." Ánh mắt Dung Hà đảo qua những tỳ nữ cúi đầu đứng yên, cười nói: " Xem ra nàng và tỳ nữ bỉ phủ sống chung rất tốt."

"Đại khái là vì ta thích mỹ nhân, mỹ nhân cũng thích ta?" Ban Họa ngồi thẳng người, từ dưới gối dựa lấy ra gương cầm tay, tự mình soi gương mấy lần, xác định tóc không loạn, đứng lên nói: "Lúc này mới mấy ngày, hắn đã tra rõ ư?"

Dung Hà dắt tay nàng, mùa hạ nóng bức, nhưng thể chất của y là đông ấm hạ mát.

https://thuviensach.vn

Tay Ban Họa có chút nóng hổi bị Dung Hà nắm chặt, từng chút từng chút lạnh truyền vào lòng bàn tay của nàng, nàng nhếch lông mày nhìn Dung Hà, cười cười, cũng không tránh tay y.

"Ta..." Ban Hằng nhìn bóng lưng hai người rời đi, muốn nói câu "Ta cũng muốn đi", nhưng không có cơ hội nói ra. Hắn nghĩ nghĩ, dứt khoát không hỏi, lựa chọn mặt dày đi theo.

Có một số việc đã quen thuộc, thì không phải chuyện lớn.

Hậu quả duy nhất là hắn muốn lấy thê tử.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 102+2

Edit: Đào Sindy

Hai người đi đến sảnh ngoài cửa lớn đãi khách, Dung Hà nhìn Ban Họa một cái, có chút không nỡ buông lỏng tay ra. Trong lòng có chút tiếc nuối nghĩ, nếu hiện tại bọn họ đã thành hôn, y sẽ quang minh chính đại nắm tay Họa Họa xuất hiện trước mặt mọi người, không cần lo lắng có người nói này nói nọ.

"Bái kiến Hầu Gia, Quận Chúa, Ban Thế Tử." Thấy Trần Thống lĩnh cầm đầu đám quan chức nhìn thấy bọn hắn tiến đến, đứng dậy hành lễ.

"Chư vị đại nhân không cần phải khách sáo, mời ngồi." Dung Hà và Ban Họa đi vào nhà, Ban Họa ngồi xuống bên cạnh, không mở miệng nói chuyện.

"Mấy ngày trước đây Quận Chúa vô tình bị phong hàn, mấy người hạ quan cũng chưa từng chào hỏi đàng hoàng, không biết thân thể ngài hiện tại như thế nào?" Trần Thống lĩnh ôm quyền với Ban Họa: "Bệ hạ vô cùng lo lắng thân thể của ngài, còn nói chờ người khỏi hẳn, liền tiến cung thăm ông ấy."

"Bây giờ đã khá hơn rất nhiều. " Ban Họa ho khan hai tiếng: "Để bệ hạ lo lắng."

https://thuviensach.vn

Trần Thống lĩnh thấy Phúc Nhạc Quận Chúa xác thực có tinh thần hơn lần trước rất nhiều, cũng yên lòng: " Hôm nay hạ quan đến, là tới báo cáo về án sát thủ."

Dung Hà bưng chén trà lên lại buông xuống: "Không biết là vị nào ghi hận đến tận đây với Dung mỗ?"

Trần Thống lĩnh nói ra tên một người, người này là Lại Bộ Tả Thị Lang, đồng thời lúc Nghiêm gia còn chưa thất thế, là bộ hạ cũ Nghiêm gia.

"Đúng là hắn?" Dung Hà nhíu mày lại: "Dung mỗ ở Lại bộ tra được một số sổ sách liên quan không rõ với ông ta, sau khi làm rõ, Dung mỗ không có đề cập qua việc này, không nghĩ tới ông ta lại ghi nhớ mối hận."

"Hầu Gia là quân tử đoan chính, sao có thể đoán được tâm tư những lũ tiểu nhân này?" Trần Thống lĩnh cười nói: " Xin Hầu Gia yên tâm, bệ hạ nhất định sẽ không khinh xuất tha thứ người này."

Gương mặt Dung Hà chấn kinh và khổ sở như cũ, Trần Thống lĩnh nói gì, cũng chỉ trầm mặc gật đầu.

Trần Thống lĩnh thấy bộ dáng y bị đả kích lớn, thở dài trong lòng, đây chỉ là hình nhân thế mạng, không thể liên luỵ người phía sau vào, như vậy thì chỉ có thể tra được trên người ông ta thôi.

Trong vụ án này, Kinh Triệu Y và Lưu Bán Sơn không dám tùy tiện mở miệng, thấy Trần Thống lĩnh kết án, bọn họ cũng không ý kiến. Hiện nay, người có đầu óc đều có thể đoán được, việc này rất có thể có quan hệ với chuyện tranh đoạt hoàng vị, không thì bệ hạ cũng sẽ không phái người tín nhiệm bên cạnh đến chủ trì án này.

Muốn tranh luận, làm sao vụ án này cũng không nên để Trần Thống lĩnh phụ trách, thế nhưng bệ hạ đánh lấy danh nghĩa quan tâm thần tử, nhất

https://thuviensach.vn

định để Trần Thống lĩnh đến phụ trách án này, những người khác còn có thể nói gì?

Đáng thương cho Hầu Gia một mảnh lòng son với bệ hạ, kém chút chết dưới đao sát thủ, cũng không đạt được một chút công chính.

Kinh Triệu Y nhìn Dung Hà có chút sầu não, lập tức càng thêm đồng tình với y, có một số việc không biết vẫn tốt hơn, biết rồi ngược lại càng thêm phiền não.

"Hạ quan nhìn thấy thương thế của Hầu Gia tốt lên rất nhiều, chẳng biết lúc nào vào triều?" Trần Thống lĩnh nói: " Lại bộ Thượng thư bây giờ chỉ là thay tạm, còn rất nhiều chuyện cần ngài tự mình xử lý mới được."

"Kính mong bệ hạ thứ lỗi, gần đây tinh lực của vi thần không tốt, cộng thêm vết thương còn chưa khỏi hẳn, trong thời gian ngắn sợ là không thể thay bệ hạ tận trung, mong bệ hạ thứ tội."

Trần Thống lĩnh trầm mặc gật đầu: "Ngươi yên tâm đi, ta sẽ chuyển đạt ý của ngươi cho bệ hạ."

Hiện thế lực của Trữ Vương trong triều càng lúc càng lớn, bệ hạ đã ngồi không yên. Ông muốn để Thành An Hầu hồi triều, ép sĩ khí của Trữ Vương, nhưng nhìn sắc mặt Dung Hầu Gia trắng bệch, trong thời gian ngắn sợ là không thể quá mức vất vả.

Chờ sau khi những người này rời đi, Ban Họa lười biếng xùy cười một tiếng, vỗ bả vai Dung Hà nói: "Không nên để trong lòng quá, người sống phải nhìn về phía trước, chớ đừng vì người không cần thiết mà làm hỏng tâm tình. Nhưng việc này, dù không cần làm cũng đã làm khó chàng."

Nàng thấy thần sắc Dung Hà hơi có chút sa sút, đưa ngón trỏ ra nhéo nhéo mũi y: "Đến đây, tiểu mỹ nam cười một cái với tỷ tỷ nào."

https://thuviensach.vn

Dung Hà cười.

"Thế này mới đúng. " Ban Họa kéo y từ trên ghế lên: "Mấy ngày trước ta thấy ao sen nở rất đúng lúc, chàng đi cùng ta đến ngắm nhé."

"Được."

Trần Thống lĩnh trở lại Đại Nguyệt cung, bẩm báo mọi chuyện cho Vân Khánh Đế.

Vân Khánh Đế nghe được Dung Hà tạm thời không thể trở về triều, đuôi lông mày hơi nhíu lại: "Chuyện này đã qua hai tháng, thương thế của hắn còn chưa tốt sao? Là vết thương chưa tốt, hay hắn đang oán ta?"

"Bệ hạ, thương cân động cốt một trăm ngày, vi thần thấy sắc mặt Dung Hầu Gia, xác thực không tốt lắm. " Trần Thống lĩnh nói: " Dung Hầu Gia là một văn thần, nào giống vi thần từ nhỏ học võ, chịu đựng đập đánh té ngã."

"Ngươi đang oán trẫm năm ngoái cho người phạt trượng ngươi?"

Trần Thống lĩnh sửng sốt, không nghĩ tới bệ hạ lại nghĩ đến chuyện này. Lúc trước vì chuyện Đức Ninh Trưởng Công Chúa gặp chuyện, hắn và Thạch Tấn đều chịu trượng. Lúc Thạch Tấn đã có thể người cưỡi ngựa, hắn còn "nằm" trên giường, cho nên bên ngoài đều đang đồn hắn không được.

Trên thực tế sau rất nhiều ngày, hắn đang giúp bệ hạ xử lý một số chuyện không thể lộ ra, cho nên sau khi hắn phục hồi chức quan, còn có không ít người cố ý đến chúc mừng hắn.

Quỳ một gối xuống thỉnh tội trước mặt bệ hạ, Trần Thống lĩnh nói: "Bệ hạ, vi thần tuyệt không có ý này."

https://thuviensach.vn

"Không có?" Vân Khánh Đế cười lạnh: "Ta biết các ngươi đều đang oán trẫm, hận trẫm không nói lý. Mà thiên hạ này, là nơi không nói lý."

"Lăn ra ngoài." Vân Khánh Đế không biết nghĩ đến gì, giơ tay lên cầm quải trượng đầu rồng bên cạnh đập trên người Trần Thống lĩnh: "Đi ra ngoài quỳ."

Trần Thống lĩnh vùi đầu thấp hơn: "Vâng."

"Chờ một chút. " Vân Khánh Đế gọi Trần Thống lĩnh lại: "Những sát thủ kia, đã xử lý sạch sẽ chưa?"

"Bẩm bệ hạ, những sát thủ này đã tự sát trong đại lao Đại Lý Tự: " Trần Thống lĩnh lại quỳ trở về tại chỗ: "Xin người yên tâm."

"Ừm." Vân Khánh Đế gật đầu: "Thái Tử có từng ăn năn không?"

Trần Thống lĩnh cười lạnh trong lòng, ăn năn? Tốt cho một nhi tử, bị ông giày vò đến không còn hình dáng, bây giờ còn muốn người ta hối hận cái gì?

Là hối hận không nên tư thông cùng thứ mẫu sao? Hay không dám để danh vọng quá lớn, làm vị Đế Vương này sinh lòng nghi kỵ?

Thế nhưng Đông cung không thiếu mỹ nhân, dù thiếu, chỉ cần Thái Tử lên tiếng, tất nhiên có không ít người nghĩ hết biện pháp đưa mỹ nhân tiến cung, làm sao đến mức tư thông với thứ mẫu? Bệ hạ thật không rõ, hay giả bộ không rõ?

Bệ hạ già, nên ông sợ hãi, sợ hãi nhi tử trở nên lợi hại hơn ông, cho nên giả bộ như tin tưởng Thái Tử làm những việc này, mượn cơ hội hủy đi uy vọng Thái Tử trong dân gian.

Đối với nhi tử còn như vậy, bệ hạ lại lấy thái độ gì đối đãi bọn thủ hạ?

https://thuviensach.vn

Phủ Thành An Hầu, lại nhận được vô số lễ vật, lần này là lễ an ủi thăm viếng.

Văn nhân, triều thần, tiểu nương tử, người có công, cần gì đều có, thậm chí còn có người cố ý dâng lên hậu lễ chuẩn bị cho Ban Họa. Xem ra nàng ở phủ Thành An Hầu dưỡng bệnh, tin tức cứu được Dung Hà trong đêm mưa, rút cuộc truyền ra ngoài.

Không thì tại sao nhiều người như vậy tặng lễ đến, mặc dù công khai không nói, nhưng bên trong có thứ nữ tử mới thích dùng?

"Hầu Gia, Quận Chúa, Trường Thanh vương điện hạ tới."

Tay Ban Họa thả danh mục quà tặng xuống, nói với Dung Hà: "Chim sáo đã đến?"

Nghe Ban Họa nói như vậy, Dung Hà không nhịn cười được, y còn chưa kịp đứng dậy, lại có một gã sai vặt tiến đến.

"Hầu Gia, người hầu của Trữ vương mang theo lễ đến thăm."

Ban Họa buông danh mục quà tặng xuống, híp mắt cười một tiếng với Dung Hà: "Chân chó của heo cũng đã đến."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 103+1

Edit: Đào Sindy

Trường Thanh Vương yêu thích mỹ nhân, không quan tâm triều chính, càngít có lui tới cùng Trữ Vương.

Lúc này hắn ta là đường huynh đệ với bệ hạ, bối phận trong hoàng thất cũng không thấp, nhưng cảm giác tồn tại của hắn ta trong triều còn không bằng một nửa Dung Hà. Nhưng hắn ta lấy danh phận Quận Vương tới bái phỏng, Dung Hà không thể từ chối người ta ngoài cửa, cho nên y chỉ có thể buông bái thiếp xuống, đứng dậy tự mình đi nghênh đón.

"Trường Thanh Vương điện hạ. " Dung Hà đi vào đại môn phòng khách, hành lễ nói với Trường Thanh Vương: " Quận Vương gia đặt chân đến đây, bỉ phủ bồng tất sinh huy*."

*rồng đến nhà tôm.

" Sao Thành An Hầu còn khách sáo như vậy." Trường Thanh Vương buông chén trà xuống, đứng dậy nói: " Hai ngày này vẫn muốn tới thăm ngươi, nhưng ta biết gần đây ngươi ắt hẳn vội vàng tra án, cho nên cũng không tới cửa quấy rầy. Bây giờ nghe đã điều tra rõ bản án, sau khi ta thở phào, cũng không lo lắng tới cửa sẽ làm phiền đến ngươi rồi."

"Bản án do Trần Thống lĩnh và mấy vị đại nhân Đại Lý Tự phụ trách, bây giờ vết thương cũ của hạ quan chưa lành, lại gặp phải chuyện này, nào

https://thuviensach.vn

có tinh lực quan tâm những thứ khác." Dung Hà cười nói: " Chỉ ở trong phòng đọc sách, dưỡng thân thể thôi."

"Cuộc sống như thế mới tốt. " Trường Thanh Vương khẩy cây quạt: "Đúng rồi, biểu chất của ta dưỡng bệnh ở đây đúng không?"

Dung Hà cười nhạt: "Đúng."

"Ừm. " Trường Thanh Vương thở dài: "Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không chịu ngồi yên, năm nàng tám tuổi xảy ra tranh chấp cùng Trữ Vương, vậy mà đánh nhau với Trữ Vương lớn hơn nàng mấy tuổi, ngươi nói trên dưới cả triều, có mấy đứa bé dám đánh như vậy cùng Hoàng Tử?" d&đ^l.q.đ

Dung Hà không nói gì, hoặc là nói y không có thói quen nói về chuyện riêng của vị hôn thê mình với người khác.

Nhưng mà hiển nhiên Trường Thanh Vương cũng không thèm để ý y nghĩ như thế nào, hắn ta trực tiếp đi tới cửa nói với Dung Hà: "Đi, đúng lúc một thời gian dài ta chưa gặp biểu chất nữ, hôm nay ngươi dẫn ta đi gặp nàng một cái. Họa nha đầu ở trong viện cạnh viện của ngươi phải không?"

Dung Hà thấy Trường Thanh Vương trực tiếp đi lên phía trước, hiển nhiên có chút không coi ai ra gì, bộ dáng không xem mình là người ngoài, bước nhanh đi theo.

"Vườn hoa nhà ngươi tu bổ không tệ. " Trường Thanh Vương đạp lên cầu cẩm thạch Cửu Khúc ở trung tâm hồ: "Nghe nói cầu này là lệnh tôn lúc còn sống, đặc biệt vì lệnh đường làm đúng không?"

Dung Hà nhìn cá chép ngoắt ngoắt đuôi trong hồ nhân tạo: "Từ khi ta biết chuyện, hồ và cầu đã có."

Trường Thanh Vương cười một tiếng: " Tình cảm giữa lệnh tôn và lệnh đường thật tốt, khiến người ta hâm mộ."

https://thuviensach.vn

Dung Hà cười nhạt nói: "Lúc lão Thân Vương và Vương Phi còn sống, tình cảm cũng là cầm sắt hòa minh*, Quận Vương nói đùa."

*phu thê hoà hợp

Lấy trưởng bối đã qua đời của người khác ra mà khen, cho dù là trò đùa thiện ý, cũng là muốn □□ phần đấy, y cảm giác quan hệ cùng Trường Thanh Vương còn không tốt đến có thể đùa kiểu này.

"Tính quan trọng hoá vấn đề của ngươi vẫn như cũ. " Trường Thanh Vương thấy y không vui, cười thở dài: "Thôi thôi thôi, ta không nói là được."

Hai người đi qua cây cầu, Dung Hà không dẫn Trường Thanh Vương đến viện sát vách, mà dẫn hắn ta tới chủ viện của mình. Lúc đi đến cửa sân, y nói với gả sai vặt giữ cửa: " Đi mời Phúc Nhạc quận Chúa và Ban Thế Tử, nói Trường Thanh Vương đến thăm."

Trường Thanh Vương nghe vậy gọi gã sai vặt lại: "Không cần chú trọng như thế, Họa nha đầu bị bệnh, sao ta nhẫn tâm để nàng chịu khó sang đây, không bằng ta đi qua thăm nàng."

"Quận Vương gia, luận theo ngài là trưởng bối của nàng, không có đạo lí người đi thăm nàng. Luận công ngài là Quận Vương, thân phận cao hơn nàng, càng không thể hạ mình. " Dung Hà cười nhạt: "Đúng lúc tinh thần nàng hôm nay tốt hơn chút, đi một chút đối với thân thể cũng có chỗ tốt."

"Thì ra là thế. " Trên mặt Trường Thanh Vương cũng không thấy xấu hổ: "Là ta nghĩ không đúng rồi."

Dung Hà dẫn Trường Thanh Vương vào chính viện, Trường Thanh Vương ngồi ở tôn vị, y ngồi phó vị.

https://thuviensach.vn

Có nha hoàn tiến đến dâng trà, Trường Thanh Vương một mặt ý tứ sâu xa nhìn Dung Hà: " Tỳ nữ trong phủ Hầu Gia thực sự là..."

"Hầu Gia, Quận Chúa và Thế Tử đã đến." Tiếng của một gã sai vặt vang lên bên ngoài.

Những này hạ nhân xưng là Quận Chúa và Thế Tử, mà không phải Phúc Nhạc Quận Chúa và Thế Tử phủ Tĩnh Đình Công, sự khác biệt trước đây cũng không phải lần một lần hai. Trường Thanh Vương cúi đầu uống một ngụm trà, bên ngoài đều nói Dung Hà không thích Phúc Nhạc Quận Chúa, do Phúc Nhạc Quận Chúa cứ mãi dây dưa, thêm nữa bây giờ lại có ân cứu mạng với Thành An Hầu, lấy nhân phẩm Thành An Hầu, không để ý ánh mắt người ngoài giữ nàng dưỡng thương trong phủ, không đành lòng cô phụ một lời tình ý của nàng.

Nhưng nếu Thành An Hầu thật không có tình yêu nam nữ với Ban Họa, hạ nhân trong phủ y sao lại thân thiết với Ban Họa như thế?

"Bái kiến Trường Thanh Vương điện hạ."

"Người một nhà không chú trọng những thứ này. " Trường Thanh Vương ngẩng đầu nhìn tỷ đệ dung mạo xuất chúng, cười để hai người ngồi xuống: " Hôm nay ta mạo muội đến thăm viếng, không ảnh hưởng đến Họa Họa nghỉ ngơi chứ?"

Ban Họa nghe vậy cười trả lời: "Điện hạ có thể quan tâm ta, sao mà ảnh hưởng được?"

Trường Thanh Vương lập tức liền cười nói: "Chất nữ nói lời này rất hay, bây giờ trong triều không có đại sự gì, ta liền ngóng trông có thể uống rượu mừng của chất nữ rồi."

Ban Họa quay mặt: "Điện hạ, hôm nay ngài đến, là để trêu ghẹo ta à?"

https://thuviensach.vn

Trong triều không có đại sự?

Chỉ sợ là khắp nơi đều có việc, tất cả mọi người giả bộ như không nhìn thấy mà thôi.

Trường Thanh Vương nghe vậy lập tức nở nụ cười, giống như là trưởng bối ôn hòa nhất, nói qua một số trò đùa, nhưng lại bận tâm tâm tình tiểu bối, thưởng thức khai thác vừa đủ. Nếu Ban Họa không gặp giấc mơ kỳ quái tối hôm qua, như vậy nhất định nàng sẽ rất thích Trường Thanh Vương.

Nhưng bây giờ mặc kệ Trường Thanh Vương làm gì, trong đầu nàng đều hiện lên một màn trong mộng.

Bởi vì lòng bàn chân dính máu, liền lau lên một thi thể kẻ khác, cứ như dưới chân hắn ta giẫm lên không phải người, mà là một miếng giẻ lau. Nàng cảm thấy tâm tính mình không có bao nhiêu thiện lương, nhưng không có nghĩa là nàng có thể tiếp nhận một người lãnh khốc vô tình như vậy.

"Họa nha đầu?" Trường Thanh Vương phát giác thần sắc Ban Họa có chút không đúng, nhìn cặp mắt của nàng tràn đầy lo lắng: "Thân thể ngươi còn chưa khỏi hẳn sao?"

Ban Họa miễn gượng cười nói: "Quả thực còn có chút chóng mặt."

"Đã như vậy, ta không tiện quấy rầy. " Trường Thanh Vương đứng lên nói: " Hôm nay ta đến, vốn là muốn thăm ngươi, thấy ngươi không có vấn đề gì lớn, ta cũng có thể yên tâm."

Ban Họa híp mắt cười, hai con ngươi xán lạnhíp lại thành trăng khuyết, nhìn như thật vui vẻ, lại không để người ta thấy rõ thật ý trong lòng nàng.

https://thuviensach.vn

"Hạ quan tiễn Quận Vương gia. " Dung Hà đi theo, cùng Trường Thanh Vương đi ra chủ viện.

Đi khỏi cửa nguyệt lượng, Trường Thanh Vương bỗng nhiên nói: "Dung Hầu Gia, ngươi là người may mắn."

"Không biết Quận Vương gia cớ gì nói ra lời ấy?"

"Ta vốn còn tưởng rằng, lấy tính cách này của ngươi, sẽ tìm một nữ tử thanh nhã như cúc, còn nghĩ cuộc sống như vậy trải qua hết sức không thú vị. " Trường Thanh Vương vuốt vuốt quạt xếp trong tay, lắc đầu cười nói: " Không nghĩ tới ngươi lại cầu tới tay chất nữ thú vị nhất của bổn vương."

"Quận Vương nói đùa. " Giọng nói Dung Hà chợt biến đổi: "Nhưng Quận Chúa đúng là cô nương tốt khó gặp."

Trường Thanh Vương khẽ cười một tiếng, quay đầu tiếp tục đi ra ngoài. Đi đến nhị môn, thấy mấy tên nha hoàn và gã sai vặt bưng vô số hộp quà đi vào trong, trong đó trên một số hộp quà còn có ký hiệu Trữ Vương.

Thấy tình cảnh này, độ cong khóe miệng của hắn ta càng lớn, quay đầu nói với Dung Hà: "Hầu Gia dừng bước, không cần tiễn."

"Quận Vương ngài khách sáo rồi, mời."

"Dừng bước."

Dung Hà đưa người đến cửa chính, lúc Trường Thanh Vương ngồi vào trước xe ngựa, y che miệng ho nhẹ vài tiếng.

Trường Thanh Vương nghe được âm thanh, quay người nói với Dung Hà: "Hầu Gia phải bảo trọng thân thể thật tốt mới phải."

"Đa tạ Quận Vương gia quan tâm."

https://thuviensach.vn

Trường Thanh Vương đi vào xe ngựa, xe ngựa Quận Vương xa hoa chậm rãi lái rời phủ Thành An Hầu, Dung Hà đứng ở cửa chính, lặng yên nhìn xe ngựa đi xa, rốt cuộc đến khi nhìn không thấy nữa, mới quay người trở về. d>Đ/leeee???quyyy%Đoooonnn

Nào biết được vừa trở về, y liền thấy Ban Họa đứng ở trên cầu đá cẩm thạch cửu khúc, Ban Hằng thích làm đuôi nhỏ cạnh nàng lại không thấy tung tích.

"Họa Họa. " Dung Hà đi đến bên người Ban Họa: "Nơi này gió lớn, sao nàng lại tới đây?"

"Buồn bực trong sân quá nhàm chán, ta đi ra phơi phơi nắng. " Búi tóc của Ban Họa buông thỏng, nhìn hết sức thanh thản lười nhác, nàng giơ cằm về phía cửa: "Trường Thanh Vương về rồi?"

"Ừm, về rồi. " Dung Hà vươn tay với nàng: "Chúng ta đi trong viện phơi nắng, nơi này gió lớn, nếu bệnh trở nên nghiêm trọng, nàng lại phải uống thuốc, đây không phải chịu tội sao?"

Ban Họa nhìn bàn tay giơ ra trước mặt mình, nắm tay Dung Hà bỏ vào lòng bàn tay: "Được thôi."

Nàng quả thực không muốn lại chịu khổ uống thuốc.

"Ban đệ đâu?"

"Ta bảo hắn về viện đứng tấn rồi. " Ban Họa nói: " Thể cốt hắn quá yếu, cần luyện một chút."

Dung Hà nghe vậy ngẩn người, lập tức gật đầu nói: "Nàng nói đúng, thân thể nam hài tử khỏe mạnh một chút vẫn tốt."

Dù sao Họa Họa nói đều đúng, vậy không thành vấn đề.

https://thuviensach.vn

Bản án phủ Thành An Hầu bị sát thủ tập kích, cuối cùng tính vì quan viên Lại bộ ghen ghét trả thù, không liên quan đến những người khác. Một nhóm người tin tưởng thuyết pháp này, dù sao bệ hạ gióng trống khua chiêng phái người tra án, lại ban thưởng Thành An Hầu không ít thứ, thậm chí có lời đồn đại, nếu không phải gần đây Thành An Hầu không vào triều, lại vừa được phong làm Hầu Gia, bệ hạ đã muốn tấn phong y làm Quốc Công gia rồi, thái độ này không giống như không coi trọng Thành An Hầu.

Nhóm người có công khịt mũi coi thường với lời đồn này, đây chính là tước vị Quốc Công, không phải bánh kẹo dỗ tiểu hài, thấy ngươi không vui, liền phát cho ngươi một cái.

Trên dưới cả triều người chân chính có tước vị Quốc Công, tổng cộng không quá ba người.

Một là đệ đệ Thái Hậu, một là phụ thân Hoàng Hậu, còn dư lại một người chính là Ban gia hoàn khố kia rồi.

Ba vị Quốc Công này đều có một điểm giống nhau, đó là dựa vào nữ nhân thượng vị. Một người dựa vào tỷ tỷ, một người dựa vào nữ nhi, còn một người dựa vào mẫu thân.

Làm thần tử, nếu có thể kiếm được một tước vị, thì chính là đại sự làm rạng rỡ tổ tông, trên gia phả, cũng muốn ghi lại thật to, dù cho mấy trăm năm sau thay đổi triều đại, tử tôn thấy cũng nở mày nở mặt.

Ít có mấy người thấyrõ ràng, bệ hạ đây không phải thương yêu Thành An Hầu, mà đang trấn an y. Bởi vì hung thủ thật sự tuyệt đối không thể nào là quan viên Lại bộ kia, mà còn có người khác. Một quan viên Lại bộ nho nhỏ, sao có bản lĩnh mời sát thủ chuyên nghiệp đến thế, còn mua được hạ nhân phủ Thành An Hầu?

Bệ hạ muốn bảo vệ ai, bọn họ không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng hắn đã hiểu.

https://thuviensach.vn

Trữ Vương.

Một số lão thần có chút thất vọng đau khổ, Trữ vương làm ra loại chuyện này, cho dù bệ hạ bao che khuyết điểm, cũng không nên để hắn ta tiếp tục giám quốc. Hôm nay Thành An Hầu làm hắn ta không vui, hắn ta liền phái sát thủ đi ám sát, ngày mai nếu bọn họ làm chuyện không hợp ý của hắn ta, có phải hắn ta cũng phái sát thủ tới giết bọn họ không?

Thành An Hầu có vận khí tốt, trong lúc quan trọng nhất có Phúc Nhạc Quận Chúa đến cứu mạng, nhưng mỗi người bọn họ đều có thể có vận khí tốt như vậy không?

Bệ hạ làm việc như thế, không xem mạng của thần tử bọn họ thành chuyện to tát thôi.

Có triều thần đau lòng nhức óc, có triều thần đấm ngực dậm chân, Ban Hoài dẫn theo mấy huynh đệ hoàn khố, còn náo một trận trên triều, sắc mặt Trữ Vương tức giận đến xanh mét, nếu không phải cố kỵ thân phận Ban Hoài, thì đã sớm phái cấm vệ quân lôi Ban Hoà xuống rồi.

Lúc đầu bọn họ nghĩ là, Trữ Vương bị Ban Hoài chọc tức thành như thế, Ban Hoài nhất định sẽ thừa lúc rèn sắt khi còn nóng, lần nữa đến triều đình giương oai, nào biết được lúc đại triều hội bắt đầu, Ban Hoài không chỉ không tới, hơn nữa còn bị thương.

Mọi người hỏi nguyên do, được biết, đường đường là Tĩnh Đình Công vậy mà trên đường về nhà lúc bãi triều, ngựa bị kinh sợ, cái ót đập vào vách xe, bị thương một chỗ không lớn không nhỏ. Đáng may thay, trong xe ngựa Tĩnh Đình Công ngồi trải đệm thật dày, ngay cả kẻ hở trên tường cũng bao lại, cho nên bị thương không nghiêm trọng lắm.

Nhưng mà Tĩnh Đình Công mới vì Thành An Hầu bênh vực kẻ yếu trên triều, trên đường trở về liền bị thương, còn “trùng hợp” là ngựa bịkinh sợ.

https://thuviensach.vn

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế, chỉ sợ đây không phải trùng hợp, mà có người làm. Người thân ở địa vị cao, đều tránh không được bệnh đa nghi. Cho nên lần này Tĩnh Đình Công xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng mọi người đều nghĩ là ai đó đang có mục đích riêng.

Thử hỏi, ai sẽ ghi hận Tĩnh Đình Công chứ?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 103+2

Edit: Đào Sindy

Mọi người đưa ánh mắt về phía Trữ Vương ngồi dưới long ỷ, táo bạo dễ giận, hung tàn thành tính, xem mạng người như cỏ rác, lòng dạ hẹp hòi, dạng người này nếu trởthành Hoàng Đế, bọn họ đâu còn đường sống? Thành An Hầu và Tĩnh Đình Công đều bị hắn ta tính toán như thế, huống hồ là bọn họ?

Ban Họa đang ở phủ Thành An Hầu dưỡng thương nghe được tin Ban Hoài bị thương, đâu còn ngồi được vững, liền trở về ngay, kết quả nàng vây quanh Ban Hoài vòng vo mấy vòng lớn, chỉ thấy trên ót ông có một vết đỏ bằng ngón tay cái, chỗ khác không bị thương tý nào.

"Phụ thân, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?" Ban Họa một hơi uống nửa chén trà nhỏ, để sớm trở về, ngay cả cơm trưa nàng cũng không kịp ăn.

"Việc này thật sự là một chuyện trùng hợp. " Ban Hoài gượng cười, nói một lần chuyện đã xảy ra.

Chủ quan đó là một người không cẩn thận lao ra, làm người kéo xe bất ngờ, Ban Hoài ngồi trong xe ngựa liền đụng đầu vào vách xe, càng trùng hợp chính là, mà người làm chuyện xấu này, còn là một tên thái giám trong cung Ninh Vương. Hắn lén xuất cung, là vì để mua đồ.

https://thuviensach.vn

Việc này thật nói không rõ, coi như không phải Trữ vương bảo người làm, tất cả mọi người ở Kinh Thành nhìn lại, đều nghĩ do Trữ Vương làm.

Thế là mọi người lại lần nữa cảm khái, Trữ Vương thật sự là phát rồ, chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc này Tưởng Lạc đang lúc danh tiếng nổi trên đầu sóng, lại đang cãi nhau cùng Vương Phi. Tưởng Lạc ghét bỏ Tạ Uyển Dụ xen vào việc của người khác, còn phái người tặng lễ đến phủ Thành An Hầu, Tạ Uyển Dụ cười đầu óc hắn ta làm việc không đủ dài, không chỉ có bệ hạ và Hoàng Hậu ban thưởng đồ cho Thành An Hầu, ngay cả Đông cung Thái Tử bị giam tại, cũng bảo người đưa lễ đến phủ Dung Hà, mặt mũi của y lớn bao nhiêu ngay cả giữ mặt mũi đưa lễ cũng không muốn? Là ngại tin đồn bên ngoài chưa đủ nhiều,chưa đủ khó nghe sao?

"Đúng là ta phái người giết hắn thì làm sao?" Tưởng Lạc cười lạnh: "Hắn là cái thá gì, ta đường đường là Hoàng Tử, chẳng lẽ còn phải xem sắc mặt hắn mà sống?"

"Nhưng ngươi không giết được hắn. " Tạ Uyển Dụ tuyệt vọng với đầu óc của Tưởng Lạc: " Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, đêm đó đã lấy được mạng của hắn rồi. Hiện tại ngươi đánh rắn động cỏ không nói, còn để không ít người nhận ra động cơ của ngươi, ngươi bảo triều thần nhìn ngươi thế nào?"

"Ta đâu quản bọn họ nhìn ta, đối đãi ta như thế nào..." Tưởng Lạc xùy cười một tiến: "Chỉ là một bầy chó, ai để ý chó sẽ nghĩ như thế nào?"

Tạ Uyển Dụ lười nói nhiều với hắn ta, dứt khoát đứng dậy ra khỏi phòng.

Chó cũng biết cắn người đấy, hơn nữa, những người này coi như đồng ý làm chó, cũng không nhất định bằng lòng để Tưởng Lạc làm chủ nhân của bọn họ.

https://thuviensach.vn

"Vương Phi. " Một tỳ nữ tiểu bước loạng choạng chạy đến trước mặt nàng ta, nhỏ giọng nói: " Đại công tử phái người đưa tin tới."

Bước chân Tạ Uyển Dụ dừng lại, đuôi lông mày giương lên: "Ngươi nói Đại công tử?"

"Đúng."

Nàng tiếp nhận cuộn giấy còn nhỏ hơn ngón tay, mở ra xem xét, sắc mặt cả người tái đi, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía viện sau lưng.

"Vương Phi, ngài thế nào?" Tỳ nữ thấy thần sắc nàng ta không đúng, lo âu nhìn nàng ta.

"Ta, không sao. " Tạ Uyển Dụ hít sâu một hơi, móng tay chăm chút sạch sẽ mỹ lệ hung hăng ấn vào trong thịt: "Nhớ kỹ, chuyền về tờ giấy này, không thể nói cho bất luận kẻ nào biết, bao gồm người phủ Trung Bình Bá, biết chưa?"

Tỳ nữ có chút sợ hãi gật đầu: "Vâng, nô tỳ nhớ kỹ."

Nàng ta từng chút từng chút xé nát tờ giấy, ném vào trong lọ thủy liên thật to bên cạnh. Tờ giấy màu vàng nhạt trôi nổi trên mặt nước, giống như vết bẩn chướng mắt, đâm vào cặp mắt đau nhức của Tạ Uyển Dụ.

"Bộp!"

Nàng ta tát một cú nặng nề trên mặt nước, bọt nước văng khắp nơi, tung tóe ướt mặt và y phục của nàng ta. Nàng ta lấy tay lưng hung hăng lau đi nước trên mặt, quay đầu nhìn về phía tỳ nữ bị dọa đến quỳ trên mặt đất: "Quỳ làm gì, tới đây"

"Vâng." Tỳ nữ nơm nớp lo sợ đứng người lên, không dám nhìn sắc mặt Tạ Uyển Dụ.

https://thuviensach.vn

Nhưng thần sắc Tạ Uyển Dụ lại vô cùng bình tĩnh, nàng dùng lòng bàn tay lau đi giọt nước trên miệng, khẽ cười một tiếng: "Hầu hạ ta thay y phục."

Hậu quả khi Ban Họa vội vàng chạy về phủ Tĩnh Đình Công đó là nàng lại bị bệnh, lúc tốt lúc xấu, lặp đi lặp lại, Dung Hà không phải lúc nào cũng có thể chạy tới Ban gia, cũng chỉ có thể cho người tặng đồ cho Ban gia. Hôm nay đưa đá quý, ngày mai gấm Yên Vân, ngay tới lại đưa thoại bản. Đồ đáng tiền hay không, phàm là thứ y cảm thấy Ban Họa sẽ cảm thấy hứng thú, đều đưa toàn bộ cho Ban Họa.

Mùa hạ cứ như vậy dần dần qua, cuối thu bắt đầu vào đông, Ban Họa mới triệt để khá hơn. Quả nhiên là ứng với câu nói, bệnh đi như kéo tơ, tơ này của nàng đúng là kéo đặc biệt chậm.

Bệ hạ đã gửi mấy ý chỉ liên tiếp bảo Dung Hà hồi triều nhậm chức, nhưng hình như thân thể Dung Hà từ lần bị đánh trước về sau, thân thể vẫn không tốt, vừa hồi triều nhâkmm chức không đến mấy ngày, lại bị bệnh. Vân Khánh Đế phái ngự y tự mình đi xem mạch, ngự y cũng nói là đả thương bên trong thân thể, không nuôi một năm hay nửa năm là không tốt lên được.

Vân Khánh Đế rơi vào đường cùng, đành phải đề bạt mấy người không liên quan đến người bên phe Trữ Vương và Thái Tử.

Những người này nhìn không quá thu hút, nhưng quan viên phe Thái Tử và Trữ vương mỗi tiếng nói cử động, cũng không thể tránh đi bọn họ, mà quan viên phe Trữ Vương và Thái Tử còn không dám động đến những người này, không ch không thể động, còn phải đề phòng người khác ám toán.

Người của hai bên đều biết, bệ hạ đang khảo nghiệm lòng của người hai bên, nếu mấy người này xảy ra chuyện, bệ hạ tất nhiên sẽ sinh nghi.

https://thuviensach.vn

Khi trận tuyết mùa đông đầu tiên rơi xuống Kinh Thành, Vân Khánh Đế đã có thể ném đi quải trượng, không cần người nâng cũng có thể đi được mấy bước rồi, ngay đêm ông định nắm lại triều chính, ông lại bắt đầu thấy ác mộng.

Ông mơ tới khi mình chỉ hơn mười tuổi, phụ hoàng không chào đón ông, các huynh đệ xem thường ông, chỉ có Ban Hoài và Dung tiểu lang quân nhỏ hơn ông mấy tuổi thành tâm thành ý đi theo ông.

Thấy Tĩnh Đình Công tới đón Ban Hoài, thế nhưng từ yếu hầu Tĩnh Đình Công yết trở lên tất cả đều là máu mủ, khắp khuôn mặt là vết máu: "Cô phụ, ngài sao thế?"

"Bệ hạ, không phải ngài cho người hạ độc hại chết vi thần sao?"

"Bệ hạ. " Dung tiểu lang quân vốn đi bên cạnh ông đột nhiên ngã xuống đất, tai miệng mũi đều chảy ra máu đen hôi thối: "Bệ hạ, ngài hận ta vì đã nhìn thấy tất cả đã qua của mình, cho nên mới giết ta ư?"

"Không, không..."

Vân Khánh Đế liên tiếp lui về phía sau: "Trẫm, trẫm vì giang sơn xã tắc..."

"Nói dối!"

"Nói dối!"

"Không!" Vân Khánh Đế bỗng nhiên sợ hãi, hoảng sợ rống to: "Không phải trẫm!"

"Bệ hạ! Bệ hạ!" Thái giám và cung nữ nối đuôi nhau vào, nhìn thấy Vân Khánh Đế nằm dưới giường rồng, bị doạ một đầu mồ hôi lạnh, làm sao bệ hạ lại rớt xuống dưới giường được?

https://thuviensach.vn

Rất nhanh ngự y chạy tới, nhìn thấy triệu chứng của Vân Khánh Đế, thần sắc ngưng trọng lắc đầu, hình như bệnh của bệ hạ càng thêm nghiêm trọng.

"Ngự y..." Mắt Hoàng Hậu nhìn Hoàng Đế nằm trên giường, thần sắc chết lặng tiều tụy, nửa năm qua bởi vì tính tình Vân Khánh Đế cổ quái, làm tình cảm ngày xưa của họ mòn đi bảy tám phần, nhưngnhìn nam nhân nằm trên giường râu tóc bạc trắng, lòng bà vẫn mềm nhũn ra: "Bệ hạ đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao trong một đêm, tóc bạc nhiều như vậy?"

"Hoàng Hậu nương nương, bệ hạ sầu lo quá nặng." Ngự y quỳ gối trước mặt Hoàng Hậu: "Vi thần vô năng, bệnh tình bệ hạ vốn đã dần dần chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng tối nay..."

Hoàng Hậu vô lực khoát tay áo: "Ta đã biết."

Hai lần trúng gió, muốn khôi phục lại, chính là khó càng thêm khó rồi.

Sauk hi Vân Khánh Đế tỉnh lại, phát hiện mình lại đi không được, lập tức phát cáu lớn, phạt trượng không ít cung nhân trong Đại Nguyệt cung, ngay cả Hoàng Hậu cũng bị ông hung hăng mắng qua.

"Túi phúc của trẫm đâu?" Vân Khánh Đế phát hiện túi phúc dưới gối của mình không thấy, ông hoảng sợ mở to mắt: "Ai trộm túi phúc của trẫm?"

Túi phúc không thấy, ngay cả môn thần dán ngoài cửa, cũng vì đêm qua gió quá lớn, thổi đến hỏng một góc. Vân Khánh Đế tóc tai bù xù ngồi dựa vào đầu giường, kinh ngạc nhìn chằm chằm màn lụa, cả người cứ như đã mất đi lý trí,:"Chắc do không có những thứ này, bọn họ mới tìm đến ta, nhất định là lí do này."

"Bệ hạ, ngài nên dùng thuốc." Vương Đức bưng chén thuốc đi đến, nhưng cảm xúc đột nhiên trở nên kích động khi Vân Khánh Đế hất đổ đi

https://thuviensach.vn

chén thuốc trong tay mình, thuốc đổ vào người ông, thẩm thấu y phục ông, nhưngVương Đức ngay cả lông mày cũng không dám nhíu một cái.

"Ngươi đi truyền khẩu dụ của trẫm, lập tức triệu Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa tiến cung." Vân Khánh Đế nắm chắc tay Vương Đức: "Bảo bọn họ lập tức tiến cung."

"Bệ hạ." Vương Đức nhỏ giọng nói: "Thành An Hầu bị bệnh, bây giờ còn nằm trên giường nghỉ ngơi."

"Dù cho người nâng cũng phải nâng hắn đến đây." Hai mắt Vân Khánh Đế tỏa ra ánh sáng, giống như người thiếu nước đã lâu, tìm được một suối nước thanh tịnh, tất cả đều không quan tâm nữa: "Nhanh đi."

"Vâng." Vương Đức khom người lui ra ngoài.

Ra phòng, gió lạnh thuận theo chỗ ướt thấm vào từng khớp xương, ông nhịn không được rùng mình một cái.

"Đức gia gia, ngài có dặn dò gì?"

"Truyền khẩu dụ của bệ hạ, tuyên Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa yết kiến."

"Cái này..." Tiểu thái giám nhìn tuyết lớn trắng buốt bên ngoài, hai ngày trước Thành An Hầu nộp tấu báo nghỉ bệnh, bệ hạ còn thưởng thuốc bổ, kết quả hôm nay lạnh thế này, còn phải tiến cung, đây không phải giày vò người khác sao?

"Việc này để người cấm vệ quân đi xử lý, tốc độ phải nhanh, bệ hạ vội vã muốn gặp bọn họ."

"Vâng!" Tiểu thái giám cũng không dám nhiều lời, hiện tại bệ tính tình hạ càng ngày càng quái dị, Đại Nguyệt cung đã có mấy người đang sống sờ

https://thuviensach.vn

sờ bị gậy đánh chết, coi như gả chỉ là thái giám không có ‘của quý’, cũng tiếc mệnh đấy.

Người Ban gia đang vây quanh một cái nồi ăn ấm áp, mặc dù người nhà bọn họ hiện tại không thể ăn thịt cá, thế nhưng bắt đầu ăn thức ăn trong nồi cũng vô tư vô lo. Nghe thấy Vân Khánh Đế triệu kiến khẩn cấp, hơn nữa còn triệu kiến một mình Ban Họa, người Ban gia ngoài ý muốn lại lo lắng, nhưng không dám công khai kháng chỉ.

Ban Họa thay đổi cung trang cổ áo Bạch Hồ, lại phủ thêm áo choàng Bạch Hồ, dưới ánh mắt lo lắng của người Ban gia đi khỏi đại môn.

Xe ngựa trong cung phái tới đã sớm chờ ngoài cửa lớn, đứng ở phía trước, chính là Thạch Tấn.

Thạch Tấn nhìn thấy Ban Họa, trầm mặc thi lễ với nàng, rồi lui về sau mấy bước.

Một tên cấm vệ quân dẫm lên nền tuyết, dời một cái ghế gỗ kẽo kẹt đặt trước xe ngựa. Ban Họa gật đầu một cái với cấm vệ quân này, mặt cấm vệ quân lập tức đỏ tới mang tai lui sang một bên.

Gió lạnh lay động lông trên áo lông chồn của Ban Họa, nàng kéo vạt áo, một cước dẫm lên ghế gỗ.

"Xin Quận Chúa cẩn thận dưới chân."

Thạch tấn đứng bên cạnh ghế ngựa, cúi đầu nhỏ giọng nói một câu.

Ban Họa nghiêng đầu nhìn hắn, hắn mặc một thân ngân giáp như cũ, trên đỉnh bạc khôi có mấy sợi Hồng Anh đung đưa trong gió rét, đây hình như là màu sắc diễm lệ nhất trên người hắn.

"Đa tạ đã nhắc nhở."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Edit: Đào Sindy

Xe ngựa ở trong tuyết thật dày gian nan tiến lên, cấm vệ quân đánh xe có lòng để con ngựa chạy nhanh một chút, nào biết móng ngựa trơn trượt, xe ngựa trên đường lúc ẩn lúc hiện.

"Cẩn thận chút." Thạch Tấn cưỡi ngựa đi bên cạnh xa phu, trầm mặt nói: " Nếu làm Phúc Nhạc Quận Chúa bị thương, các ngươi ai có thể bồi thường nổi?"

"Vâng. " Cấm vệ quân phụng sự làm mã phu bị dọa đến trán đổ mồ hôi, trong lòng lại hơi nghi ngờ, không phải Thạch gia và Ban gia có mâu thuẫn sao, vì sao Phó thống lĩnh đối với Phúc Nhạc Quận Chúa không có quá nhiều cảm xúc phản cảm?

Nhưng ân ân oán oán giữa quý tộc, cũng không phải người có thân phận như họ có thể thấy rõ, nếu Phó thống lĩnh không muốn nhân cơ hội này thu thập Phúc Nhạc Quận Chúa, hắn cũng sẽ không đi đắc tội quý nhân.

Ban Họa nâng trâm nhung thỏ tuyết bên tóc mai, giả bộ như mình không nghe thấy đối thoại phía ngoài, vén rèm xe lên nhìn thoáng qua bên ngoài, đã sắp đến Hoàng Cung rồi.

https://thuviensach.vn

"Thạch Phó thống lĩnh. " Cửa cung sớm có thái giám chờ, gã thấy Thạch Phó thống lĩnh, vội vàng nói: " Bệ hạ có lệnh, để Quận Chúa trực tiếp ngồi xe ngựa đến Đại Nguyệt cung, không cần xuống ngựa."

Thạch Tấn quay đầu mắt nhìn xe ngựa sau lưng, khẽ gật đầu nói: "Ta đã biết."

Bọn hộ vệ thủ tại cửa ra vào ngay cả đầu cũng không dám nhấc, dù cho xe ngựa hào hoa vội vàng đi qua, bọn họ ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không có. Càng xe quét tuyết ở cửa cung thành một vệt lớn, cho đến khi không nhìn thấy nữa, mấy tên hộ vệ mới dám trao đổi ánh mắt.

Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa tiến cung thời gian một nén nhang, bệ hạ vội vã triệu bọn họ làm gì? d.đ,l/q//đ

"Thạch Phó thống lĩnh. " Ban Họa ngồi trong xe ngựa mở miệng nói: " Ngồi xe ngựa trong cấm cung, có phải có chút không ổn?"

Thạch Tấn nắm chặt dây cương, lui qua một bên chắp tay nói: "Quận Chúa, đây là mệnh lệnh của bệ hạ."

Ban Họa ý vị không rõ khẽ cười một tiếng: "Lần này, hắn sẽ không cho người kéo ta từ trong xe ngựa ra ngoài chứ?"

Sắc mặt Thạch Tấn nghiêm lại, thần sắc cung kính nói: "Quận Chúa nói quá lời, hạ quan không dám mạo phạm."

Lúc trước làm trượt chân ngựa của Phúc Nhạc Quận Chúa ở cấm cung, gần như sắp trở thành chuyện không cách nào tiêu tan trong lòng của hắn, bây giờ nghe Ban Họa nhắc đến nó, trong lòng hắn như thẹn, như hối hận, lại có chua xót và tiếc nuối không nói rõ.

Nếu ngày đó hắn không làm trượt chân con ngựa của Ban Họa, mà làm bạn cùng nàng đi gặp bệ hạ, có lẽ...

https://thuviensach.vn

Hắn cười khổ, lại cảm thấy mình có chút ý nghĩ hão huyền rồi.

Ban Họa cười một tiếng, cho đến khi xe ngựa đứng trước cửa chính Đại Nguyệt cung, nàng cũng không nói thêm câu nào.

"Quận Chúa, đã đến Đại Nguyệt cung."

Ban Họa đi ra xe ngựa, cấm vệ quân bốn phía nhao nhao gục đầu xuống, lui về sau một bước, ngay cả Thạch Tấn thân làm thống lĩnh cũng xuống ngựa, duy trì tư thế cung kính. Hắn cúi đầu, có thể thấy cũng chỉ là áo lông dày màu trắng và mấy hạt bảo thạch màu lam được thêu lên, vô cùng tướng xứng với áo lông chồn màu trắng váy xoè thêu hoa sen màu lam của nàng.

"Nô tỳ bái kiến quận chúa." Mấy nữ quan tiến lên đón, có người bung dù cho Ban Họa, có người dâng lên lò sưởi cầm tay cho Ban Họa, vừa cung kính vừa kính sợ.

Mắt thấy Ban Họa bị các cung nữ vây quanh tiến vào Nội Điện, Thạch Tấn đứng nguyên chỗ trong chốc lát, cho đến khi cấp dưới bên người gọi hắn, hắn mới hoàn hồn nói: "Trước tiên thủ ở chỗ này một hồi, nếu bệ hạ có cần, chúng ta cũng có thể kịp phản ứng."

Nghĩ đến tính tình bệ hạ bây giờ, mấy cấm vệ quân trong lòng còn sợ hãi, liền nghe Thạch Tấn, đứng thủ ở bên ngoài.

Ban Họa đi vào ngoài điện, thấy Dung Hà đã đến. Y mặc một bộ cẩm bào màu lam, trên mặt còn mang bệnh.

Trong điện để một chậu than, vô cùng ấm áp, Ban Họa cởi áo lông chồn đi đến bên người Dung Hà: "Thế mà chàng còn đến trước ta?"

Không phải bị bệnh sao, thế mà đi vội như vậy?

https://thuviensach.vn

Dung Hà lấy khăn tay che miệng ho khan vài tiếng: "Bệ hạ triệu gấp, phải nhanh một chút."

Y buông khăn xuống, kéo tay Ban Họa qua nâng trong lòng bàn tay mình, bàn tay Ban Họa còn có chút lạnh, lập tức bị một mảnh ấm áp bọc lại. Nàng lo lắng mà liếc nhìn hướng Nội Điện, muốn nói gì đó, cuối cùng không mở miệng.

Vừa lúc này Vương Đức đi ra, ông nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, đi về phía trước hành lễ: "Quận Chúa, Hầu Gia, bệ hạ tuyên hai vị vào."

Mắt Ban Họa nhìn Vương Đức, Vương Đức nở nụ cười, thối lui bên cạnh.

"Đi thôi." Dung Hà nhéo nhéo ngón tay non mịn của Ban Họa, không nỡ buông tay nàng ra.

Khi Ban Họa đi vào Nội Điện, kém chút bị hương vị kỳ quái bên trong hun đến nôn ra. Mùi nến và thuốc hỗn trộn lại cùng nhau, làm nàng kém chút buồn bực đến không thở nổi. Thế nhưng nàng biết trên mặt mình không thể lộ ra chút cảm xúc nào, không thì Vân Khánh Đế nhất định sẽ cảm xúc bạo phát.

Như dự liệu của Ban Họa, từ khi hai người bọn họ vào điện, ánh mắt Vân Khánh Đế liền rơi trên người bọn họ. Cho đến khi hai người đến gần rồi, Vân Khánh Đế mới nhắm mắt lại.

"Bệ hạ. " Ban Họa đứng cách long sàng mấy bước, ánh mắt vừa lo lắng vừa khờ dại nhìn nam nhân già yếu này: "Ngài lại nhớ ta à?"

"Đúng vậy." Vân Khánh Đế mở mắt ra, nhìn Ban Họa nói: " Trẫm nhớ tới ngươi rồi."

https://thuviensach.vn

“ Ngồi xuống cả đi."

Ban Họa lôi kéo Dung Hà ngồi xuống ghế dựa, thuận tiện lấy một quả quýt da mỏng màu đẹp từ mâm cá lá sen ra lột, lột xong mới phát hiện hai tay đều dính dầu vỏ quýt, nàng muốn lấy khăn tay bên người ra lau cũng không tiện.

Dung Hà âm thầm móc ra khăn của bản thân, kéo tay qua Ban Họa lau sạch sẽ cho nàng, Ban Họa hào phóng chia cho y gần nửa quả quýt.

" Nha đầu này, có vị hôn phu, ăn liền không chia cho trẫm rồi?" Giọng Vân Khánh Đế có chút mập mờ, trong lòng Ban Họa hơi nghi hoặc một chút, không phải nói bệ hạ đã tốt đẹp rồi, sao nói chuyện còn không lưu loát bằng lần trước nàng đến.

"Thứ này quá mát, ta không dám ăn nhiều, lại không muốn lãng phí, đành phải để chàng ăn phần dư. " Ban Họa cười híp mắt lấy quýt đã lột trên tay đút tới miệng Vân Khánh Đế: "Chúng ta ăn cái này là được rồi."

Nàng gọi mình Khánh Đế là "Chúng ta", ám hiệu trong lòng nàng, Vân Khánh Đế là người nhà của nàng, mặc dù Dung Hà là vị hôn phu của nàng, nhưng trong lòng nàng, địa vị vẫn không sánh bằng Vân Khánh Đế.

Quả thật Vân Khánh Đế bị nàng chọc cho vui vẻ, không ăn miếng quýt: "Thôi thôi thôi, thứ này mát cực kì, trẫm không thích ăn."

"Thần nữ biết đây là bệ hạ cố ý cho người chuẩn bị vì thần nữ. " Ban Họa vui vẻ nói: " Đa tạ bệ hạ hậu ái."

Thứ này thật ra cũng không phải cố ý chuẩn bị đâu, nhưng Vân Khánh Đế thấy bộ dáng Ban Họa vui vẻ, cuối cùng không nói gì thêm. Ông nhìn Dung Hà im lặng ngồi một bên, một đoạn thời gian không thấy, Dung Hà gầy đi không ít, trên mặt bị bệnh chưa tiêu, sắc mặt tái nhợt đến một chút máu cũng không có.

https://thuviensach.vn

"Quân Phách, hôm nay trẫm bảo ngươi và Họa nha đầu đến, là muốn các ngươi thay trẫm làm một chuyện." Vân Khánh Đế nói: " Lần trước ngươi thay trẫm vẽ môn thần, trẫm rất thích, hôm nay ngươi lại vẽ một bức."

"Vâng, " Dung Hà nhìn Vân Khánh Đế muốn nói lại thôi: "Bệ hạ, ngài cũng phải chú ý thân thể."

Vân Khánh Đế biết y quan tâm thân thể của mình, khẽ thở dài một cái: "Trẫm đã biết."

Hai tên thái giám nhấc một cái bàn đến, bút mực giấy nghiên và thuốc màu đều chuẩn bị tốt, nhìn điệu bộ này, là Vân Khánh Đế muốn xem Dung Hà trực tiếp vẽ tranh rồi.

"Bệ hạ, Thành An Hầu có thể vẽ tranh, ta có thể làm cái gì?" Ban Họa quay đầu nhìn Vân Khánh Đế, một mặt buồn rầu: "Ngài đừng bảo để ta đến đây viết chữ."

Vân Khánh Đế cười cười: "Ngươi tùy tiện thêu mấy châm lên hầu bao cho trẫm đi."

Lúc này Ban Họa mới nhìn đến, trên mặt bàn thái giám nâng, ngoại trừ công cụ vẽ tranh ra, còn có một hầu bao thanh lịch, bên trên hoa gì văn cũng không có.

"Bệ hạ, nữ công của thần nữ thế nào, không phải ngài không biết. " Ban Họa cầm hầu bao qua, lấy châm ngồi trên ghế vào cách Vân Khánh Đế gần nhất: "Thêu cóxấu thì ngài cũng đừng giễu cợt."

Trong phòng an tĩnh lại, Ban Họa nắm vuốt châm thêu lên hai chữ xiêu Phúc Thọ xiêu vẹo vẹo, chỉ có thể nghe được tiếng ho khan của Dung Hà thỉnh thoảng vang lên. Thêu tốt chữ Phúc rồi, Ban Họa ngẩng đầu nhìn bóng lưng Dung Hà, Dung Hà ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn lại nàng.

https://thuviensach.vn

Bốn mắt nhìn nhau, Ban Họa trừng mắt nhìn, cúi đầu tiếp tục đấu tranh cùng chữ Thọ.

Vân Khánh Đế nhìn thần thái nam nữ giữa hai người, giật mình nhớ tới, ông từng trải qua thời trẻ tuổi, đã từng luyến mộ nữ tử kiều diễm. Chỉ là ông đã sớm quên nữ tử kiều diễm kia có bộ dạng dài ngắn thế nào, chỉ nhớ có lẽ bà ấy đã gả cho người ta.

"Bệ hạ. " Dung Hà gác lại bút: "Vi thần vẽ xong rồi."

Vân Khánh Đế nhìn cũng không nhìn môn thần, trực tiếp bảo thái giám đến, để họ dán trên cửa cung.

Đuôi lông mày Dung Hà khẽ nhúc nhích, nhìn hai con ngươi Vân Khánh Đế có chút cuồng loạn, đi tới bên người Ban Họa. Hầu bao Ban Họa thêu cũng gần xong rồi, nhưng thêu xác thực quá kém, y cũng không đành lòng nói một chữ "Đẹp".

Nhưng Vân Khánh Đế rất ưa thích, hầu bao làm xong, liền không kịp chờ đợi nhét dưới gối.

Ban Họa cảm thấy Vân Khánh Đế có chút không đúng, lời nói và hành động của ông không giống như Đế Vương quyết đoán, càng giống một tiểu hài bảy tám tuổi không thể khống chế tâm tình của mình.

Ông cố ý bảo họ lội tuyết tới, vì để bọn họ vẽ tranh thêu hầu bao, có gì khác với hôn quân cơ chứ?

"Bệ hạ, bệ hạ ơi?" Ban Họa phát hiện Vân Khánh Đế nhắm mắt lại, nàngvà Dung Hà trao đổi một ánh mắt, nhẹ chân nhẹ tay lui ra ngoài.

Ra Nội Điện, hô hấp hít vào mát mẻ, Ban Họa cảm giác thâm tâm của mình đều trở nên thoải mái dễ chịu, nàng nhìn cung nữ thái giám bên ngoài

https://thuviensach.vn

điện đứng trang nghiêm, vẫy tay với Vương Đức đứng cách nàng gần nhất: "Vương tổng quản, bệ hạ đã ngủ."

Vương Đức nghe vậy cười, dẫn hai người ra Đại Nguyệt cung, sau đó làm một đại lễ với hai người:"Hôm nay làm phiền Hầu Gia và Quận Chúa rồi."

Ban Họa cười nói: "Có thể tới gặp bệ hạ một lần, là chuyện bao nhiêu người đều trông mong không nổi." Nhưng lúc nói lời này, nàng nghiêng đầu mắt nhìn Dung Hà bên người mặc áo lông xanh đen, nàng lo lắng thân thể của y chịu không được, liền trực tiếp nói: " Công công, nếu bệ hạ đã nghỉ ngơi, chúng ta cũng không dám quấy rầy nhiều hơn, cáo từ."

"Đi thong thả."

Mắt Vương Đức nhìn Dung Hà, thi lễ với y, mới quay người trở về Đại Nguyệt cung.

Cấm vệ quân canh giữ ở bên ngoài cửa cung gặp Dung Hà và Ban Họa đi ra, còn do Vương Đức tự mình đưa ra, đều buông lỏng tâm tình, xem ra hôm nay tâm tình bệ hạ còn tốt.

Bọn họ đưa người đến, tất nhiên cũng phải tiễn người đi, Ban Họa vịn Dung Hà lên xe ngựa, quay đầu nói với hộ vệ: "Làm phiền các vị, ta và Dung Hầu Gia về cùng là được."

Theo quy củ, nam nữ cùng ngồi một chiếc xe ngựa không phù hợp, thế nhưng hai người này không bao lâu liền thành thân rồi, nghĩ kĩ lại, cũng không chú trọng bao nhiêu, bọn họ còn có thể bớt một số chuyện, cho nên không ai đưa ra dị nghị.

"Phó thống lĩnh, không bằng thuộc hạ..."

https://thuviensach.vn

"Không cần, cứ để ta chạy chuyến này. " Mặt Thạch Tấn không chút thay đổi nói: "Phúc Nhạc Quận Chúa là ta tiếp đến đấy, tất nhiên ta phải đưa nàng về an toàn."

"Vâng."

Ban Họa ngồi trong xe ngựa, lo lắng nhìn Dung Hà: "Thân thể chàng sao rồi?"

Dung Hà lắc đầu: "Không sao đâu." Y kéo tay Ban Họa qua, viết ba chữ trong lòng bàn tay nàng.

Đừng lo lắng.

"Chàng..." Ban Họa nhớ tới người thủ bên ngoài là Thạch Tấn, liền nói: " Đêm nay trong nhà ta có nấu nồi lẩu, chàng cũng đến đi."

Dung Hà gật đầu: "Được."

Ngoài xe ngựa, hai mắt Thạch Tấn bình thường nhìn về phía trước, bông tuyết bay xuống tóc hắn, rất nhanh tóc của hắn đã trắng một mảng. Cấp dưới muốn che dù cho hắn, lại bị hắn từ chối.

Thuộc hạ cảm giác tâm tình của hắn không tốt lắm, không dám nhiều lời nữa.

Xe ngựa dừng lại trước phủ Thành An Hầu, người xuống xe ngựa trước không phải Dung Hà mà là Ban Họa.

Nàng nhảy xuống xe ngựa, quay người vươn tay với người trong xe ngựa:"Xuống đây, ta đỡ chàng."

"Khụ khụ khụ." Dung Hà hi khan, vén rèm xe lên đi ra, nhìn tay ngả ra trước mặt mình, không chút do dự cầm lấy. Đi xuống xe ngựa rồi, y dùng

https://thuviensach.vn

khăn tay che miệng, cười với Thạch Tấn: "Làm phiền Thạch Phó thống lĩnh đưa chúng ta về."

"Nằm trong chức trách, Thành An Hầu không cần phải khách sáo."

Dung Hà cười đến càng ấm áp hơn, nắm tay Ban Họa đi vào đại môn Ban gia.

"Ách. " Mấy người nhìn hai người đi vào đại môn, một cấm vệ quân có chút khó chịu nói: " Những người đọc sách này sao có đức hạnh như thế, thật yếu đuối, còn để nữ nhân đỡ, hệt như tiểu bạch kiểm." Đáng hận hơn chính là, dáng dấp Phúc Nhạc Quận Chúa xinh đẹp như vậy, Thành An Hầu cũng không cảm thấy ngại để Quận Chúa đỡ, thật chẳng biết xấu hổ nữa rồi?

Có giống gia môn* chút nào không?

*có nghĩa là trụ cột, phu quân trong nhà.

"Được rồi. " Sắc mặt Thạch Tấn có chút lạnh: "Cố ý nói xấu người khác, không bằng trở về luyện đao pháp một lần."

Có thể tới gần mỹ nhân hơn một chút, ai mà quan tâm gia môn hay không gia môn chứ?

Dung Hà nắm tay Ban Họa, chỉ cảm thấy toàn thân thả lỏng, không ho, không thở gấp nữa, sắc mặt tái nhợt cũng hồng nhuận hơn, thậm chí lúc đang ăn lẩu, còn ăn một bát lớn. Gì mà suy yếu bất lực, giường bệnh triền miên, đều biến thành bọt nước.

Cuối cùng y còn lấy lý do bão tuyết lớn, thân thể không chịu nổi, ở lại Ban gia một đêm, y ngồi vững quyết tâm muốn cưới Ban Họa.

https://thuviensach.vn

Hôm sau Vân Khánh Đế tỉnh lại, thức dậy ông ăn hai bát cháo, còn ăn thêm mấy miếng điểm tâm, ngay cả trên mặt mũi cũng nhiều hơn chút hào quang.

"Vương Đức." Vân Khánh Đế bỗng nhiên nói với Vương Đức bên người: " Dân gian có cách nói, gọi là xung hỉ phải không?"

"Bệ hạ. " Vương Đức do dự nhìn Vân Khánh Đế: "Quả thật có cách nói này, nhưng mà..."

"Ngươi nói trẫm để Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa thành hôn trong cung, có thể mang đến hỉ khí không?"

"Bệ hạ. " Vương Đức dọa đến phù phù một tiếng quỳ xuống trước mặt Vân Khánh Đế: "Phúc Nhạc Quận Chúa và Thành An Hầu chỉ là ngoại thần, sao có thể thành hôn trong cung, đây không hợp quy củ tổ tong.”

"Bọn họ một người là chất nữ của trẫm, một là chất nhi của trẫm, thành hôn trong cung cũng không phải quá hoang đường. " Vân Khánh Đế lại nói: " Trẫm thấy họ định hôn kỳ quá muộn, tháng mười hai có ngày tốt lành, đúng lúc ra khỏi hiếu kì của Trưởng Công Chúa, thời gian đúng lúc tốt?"

Vương Đức quỳ trên mặt đất không nghĩ tới, ông chỉ là một thái giám, chẳng lẽ còn phải quan tâm quy củ tổ tông?

"Đi gọi người Khâm Thiên Giám đến, coi coi tháng mười hai có ngày tốt lành hay không."

Vương Đức lĩnh mệnh lui ra, chỉ là trước khi đi Khâm Thiên Giám, cố ý tiết lộ tin tức ra ngoài.

Bệ hạ muốn Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa thành hôn trong cung, đó là chuyện không thể. Nhưng hôn kỳ định ở tháng mười hai xác

https://thuviensach.vn

thực có thể thực hiện, bởi vì hai mươi tám tháng mười hai là ngày đẹp, bên ngoài gọi đó là ngày ‘nên nghĩa phu thê’, không có gì thích hợp bằng.

Hoàng Hậu nghe được tin tức này, đuổi tới Đại Nguyệt cung khuyên Vân Khánh Đế thật lâu, mới khiến ông bỏ đi suy nghĩ để hai người thành hôn trong cung, nhưng suy nghĩ trong lòng Vân Khánh Đế về "Xung hỉ" này thực sự quá ăn sâu bén rễ, cuối cùng ông ban cung khác ở ngoại ô Kinh Thành cho hai người, hơn nữa còn lấy danh nghĩa Khâm Thiên Giám nói hai người thành hôn ở chỗ này sẽ tốt hơn.

Cung Đế Vương từng ở qua, phong thủy tất nhiên không kém, vấn đề duy nhất là, cung Đế Vương Đại Nghiệp từng ở, bình thường đều ban thưởng cho hậu thế, nhưng còn chưa từng có tiền lệ thưởng cho ngoại thần. Không chỉ như thế, Vân Khánh Đế nhiệt tình đối đãi hết sức về hôn sự của Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa, không kém thân nhi tử nhà mình thành hôn.

Huống chi lúc trước Trữ vương thành hôn, Vân Khánh Đế còn không nhiệt tình như vậy đâu.

Thế là một tin tức thần bí ngầm lưu truyền tới, trên thực tế Thành An Hầu chính là hài tử của bệ hạ, cho nên mới sẽ để nữ hậu bối mình thích nhất cho y cưới, hiện tại bệnh nặng như vậy, còn vì hôn sự Thành An Hầu quan tâm không thôi.

Những người này truyền tin đồn, giật mình đã quên, lúc trước nói hôn sự Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa, những người này còn nói Thành An Hầu bị bệ hạ buộc cưới Phúc Nhạc Quận Chúa, lúc này lại biến thành Thành An Hầu là con riêng bệ hạ, cho nên mới để hậu bối sủng ái nhất cho y cưới.

Chuyện ăn khớp này, với lời đồn đại mà nói, là thứ vô dụng nhất.

https://thuviensach.vn

Lúc Ban gia biết được ý tứ của Vân Khánh Đế, người cả nhà đều lơ mơ, hậu bối nhà mình thành hôn, thời gian vốn nên để phụ mẫu đến định, Vân Khánh Đế thao tâm làm gì? Gì mà hai mươi tám tháng chạp là ngày tốt lành, cho dù thời gian tốt, thì liên quan gì đến ông

Ban Hoài tức giận đến đập mấy bộ đồ uống trà trong nhà, nhưng họ lại không thể từ chối "hảo ý"lần này của bệ hạ.

"Lão gia, bộ đồ uống trà này sáu trăm lượng đấy. " Mắt Âm thị lạnh lung nhìn Ban Hoài đập đồ uống trà, chờ ông đập nát hết rồi, mới nói: " Tổng cộng ông đập gần hai ngàn lượng bạc."

"Phu nhân. " Ban Hoài thở gấp nói: "Ta đang tức giận trong lòng."

"Giận cũng phải nuốt khẩu khí này xuống." Âm thị cười lạnh: "Ông không nghe những người trong cung nói thế nào à, bệ hạ gần đây để ý nhất là việc về hôn sự này, vì hôn sự này, ăn không vô, ngủ không ngon, nếu như ông nhảy ra ngăn cản, ông nghĩ ông ta có thể nổi điên không."

"Ông quan tâm ta như vậy làm gì, chẳng lẽ do... Thành An Hầu thật đúng là con riêng của ông ta?"

"Chỉ là một số lời đồn đại của đám vô tri bên ngoài, ông cũng tin à?" Âm thị cười lạnh: "Lâm thị và đương kimchưa từng có quá nhiều liên quan, làm sao sinh hạ con riêng cho ông ta được? Chẳng lẽ giống những lời thảo luận kia, theo cảm giác mà thụ thai?"

"Gì mà theo cảm giác mà thụ thai, chỉ là lừa người mà thôi." Ban Hoài lập tức có chút chột dạ: " Làm sao ta có thể tin những lời này?"

Âm thị nhíu mày, không them phản ứng với ông.

"Dù sao Họa Họa cũng đồng ý gả cho Thành An Hầu, thời gian sớm hay muộn cũng không có khác biệt gì. " Âm thị nhíu mày: "Cũng may đồ

https://thuviensach.vn

vật đều chuẩn bị gần xong, không phải tùy tiện sớm..."

"Ta không nỡ để khuê nữ lấy phu quân sớm như vậy. " Ban Hoài cố chấp: " Trong lòng ta đang không thoải mái."

"Chẳng lẽ ông muốn khi cả nước chịu tang mới để chúng thành thân?" Âm thị hạ giọng, giọng nói mang theo ý lạnh.

"Phu, phu nhân, lời này của bà có ý gì?" Ban Hoài giật mình kêu lên, ông kinh sợ nhìn Âm thị: "Gì thế?"

"Ai biết được?" Âm thị đứng người lên: "Ông đừng làm thêm phiền, ta đi chỗ Họa Họa hỏi một chút, nếu nàng không có ý kiến, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Với lời đồn liên quan tới Dung Hà là con riêng của Vân Khánh Đế, chỉ là giọng điệu của một số người vô tri ngu muội ghen ghét, nhưng không biết vì sao, lời đồn đại này đến cuối cùng, vậy mà càng truyền càng thịnh, thậm chí ngay cả Trữ vương cũng nghe đến.

"Cái gì, con riêng?" Trữ vương kích động từ trên ghế đứng người lên: "Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng."

Nếu Dung Hà là con riêng phụ hoàng, phụ hoàng vốn không thể lựa chọn bảo vệ hắn ta trước án sát thủ, điều đó không có khả năng.

"Làm sao không có khả năng?" Tạ Uyển Dụ châm chọc cười một tiếng: "Nếu muốn bàn, mẫu thân Thành An Hầu và bệ hạ vẫn là biểu huynh muội. Nghe nói dáng dấp Lâm thị này cực đẹp, làm năm đó lão Thành An Bá có thể không thèm để ý thân thế Lâm thị, khăng khăng cưới bà làm chính thê, còn vì bà tu sửa hoa viên."

"Ngươi im miệng. " Tưởng Lạc nói: " Phụ hoàng nhiều thêm một đứa con riêng, đối với ngươi và ta đều không phải chuyện tốt, ngươi cho rằng

https://thuviensach.vn

đây là thời điểm xem náo nhiệt à?"d.đ.l.q.đ

"Vương gia nói lời này không có đạo lý. " Tạ Uyển Dụ bình tĩnh, dáng vẻ nhàn nhã nói: " Coi như Thành An Hầu là con riêng bệ hạ, chỉ cần bệ hạ không nhận hắn, vậy hắn vĩnh viễn chỉ là một thần tử, ngươi cần gì phải để ý hắn?"

Tạ Uyển Dụ không rõ, vì sao gần đây Tưởng Lạc khăng khăng gây trở ngại với Dung Hà, lúc này khẩn yếu nhất chẳng lẽ không chiếm được niềm vui của bệ hạ, còn hung hăng giẫm Thái Tử vào vũng bùn, để hắn không còn cách nào đứng lên sao?

Vấn đề về IQ này, thật sự là khó giải.

"Không nhận lại thì như thế nào, hiện tại truyền đi toàn bộ Kinh Thành đều biết rồi, còn biệt cung kia, năm đó tổn hao bao nhiêu tài lực vật lực tu kiến mà thành, bổn vương và Thái Tử muốn, phụ hoàng cònkhông bỏ được, hiện tại thành An Hầu sắp thành thân, ông không nói hai lời liền thưởng đi, còn cho người trực tiếp thành thân trong đó,thái độ này còn không lộ rõ sao?"

Càng nói Tưởng Lạc càng cảm thấy, Dung Hà mười phần hết támchin phần là con riêng phụ hoàng, không phải thì tại sao những năm gần đây phụ hoàng đối với y tốt như vậy?

Tạ Uyển Dụ nhíu mày: "Bệ hạ đã cho, ngươi cũng không thể đi đòi về?"

"Bổn vương không phải chưa từng thấy qua đồ tốt. " Tưởng Lạc có chút lòng dạ không như: "Ngươi im miệng, ta không muốn nói chuyện với ngươi."

Tạ Uyển Dụ cũng không thèm để ý, nàng ta nhẹ hừ một tiếng, quay người liền đi ra ngoài, hoàn toàn không thèm để ý hắn ta đang xoắn xuýt và

https://thuviensach.vn

khó xử.

"Bệ hạ. " Hoàng Hậu đi vào Đại Nguyệt cung, thấy bệ hạ vậy mà đang xem quá trình của một hôn sự, bà dẫm chân xuống: "Đây là quá trình đại hôn của Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa?"

"Ừm. " Gần đây tinh thần Vân Khánh Đế không tệ, giống một người lo chạy việc, tinh thần cả người đều tốt: "Thành An Hầu gia không có trưởng bối, trẫm lại mai mối hôn sự này cho họ, khó tránh khỏi cần quan tâm một số chuyện."

"Bệ hạ..." Hoàng hậu cầm lấy danh mục quà tặng trên bàn Lễ bộ định ra nhìn thoáng qua, quy chế thành hôn lễ này không khác của Quận Vương. Dựa theo quy củ, huân quý có tước vị thành thân, Lễ bộ sẽ dựa theo quy chế chuẩn bị hạ lễ, nhưng bình thường đều trên mặt đồ vật, chỉ là cho mặt mũi thêm tầng hào quang thôi.

Trong lòng bà khẽ run, nhớ tới bệ hạ từng gọi tiểu lang quân trong giấc mộng, thần sắc hoảng sợ, hình như đã làm chuyện gì có lỗi với ông ấy.

Chẳng lẽ...

Hoàng Hậu đột nhiên cảm giác được, danh mục quà tặng trong tay nặng hơn ngàn cân.

"Bệ hạ có nghe lời đồn bên ngoài chưa?"

"Lời đồn gì?" Vân Khánh Đế không ngẩng đầu, tất cả lực chú ý của ông đều ở từng tờ danh sách. Đối với ông mà nói, ông xem không phải danh sách, mà là một hôn lễ hoàn mỹ, ông hy vọng hôn lễ này hoàn thành, thân thể của ông sẽ khỏe mạnh, sau đó lại phong quang lần nữa ngồi trên long ỷ, được văn võ bá quan triều bái.

"Bên ngoài đều nói Thành An Hầu là con riêng của ngài."

https://thuviensach.vn

"Đây đều là hồ ngôn loạn ngữ*?" Vân Khánh Đế không nghĩ tới lại có lời truyền ra hoang đường như thế, lập tức nói: " Hoàng Hậu, bà chớ tin những lời bên ngoài, trẫm và Lâm thị ngay cả mặt mũi còn chưa từng thấy qua mấy lần, sao có một đứa con riêng lớn như Thành An Hầu được?"

*ăn nói lung tung, nói xằng bậy.

Nếu ông có một đứa nhi tử như thế, thì lại tốt.

Lòng Hoàng Hậu thả lỏng ra, đúng là bệ hạ không hề để tâm những lời đồn đãi này?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Edit: Đào Sindy

"Bệ hạ. " Hoàng Hậu buông danh mục quà tặng xuống: "Tin đồn này đối với ngài và Thành An Hầu đều không phải là chuyện tốt, thiếp thân nghỉ, nên làm sáng tỏ."

Vân Khánh Đế lại cảm thấy, chỉ có khi ông xem Dung Hà như con ruột mà đối đãi, mới có thể thoát khỏi cơn ác mộng kia. Thân ở địa vị cao, lại không thể có một thân thể khỏe mạnh, Vân Khánh Đế giống như rất nhiều Đế Vương hoang đường trong lịch sử, sợ hãi cái chết, sợ hãi già yếu, hùng tâm tráng chí và hắc bạch phân minh lúc tuổi còn trẻ đều hóa thành hư không, chấp niệm duy nhất chính là thân thể cường tráng và trường thọ.

"Giải thích thì có ích lợi gì, những người này sẽ chỉ coitrẫm đang che giấu. " Vân Khánh Đế hoàn toàn thất vọng: "Thanh giả tự thanh, Hoàng Hậu không cần để ý."

Hoàng Hậu mấp máy môi, rủ mí mắt xuống: "Thiếp thân đã biết."

Năm đó Lâm thị, xác thực đẹp đến mức giống như hoa lan trong cốc vắng, cho dù là nữ nhân gặp, cũng sẽ nhịn không được sinh lòng thương tiếc. Lâm thị vốn là thân biểu muội của bệ hạ, nhưng vì ân oán đời trước, làm bà tuổi nhỏ chịu không ít ấm ức.

https://thuviensach.vn

Tục truyền trước khi bệ hạ thành thân cùng bà, có ngưỡng mộ một nữ tử trong lòng, mặc dù sau khi bọn họ thành thân, bệ hạ chưa bao giờ nhắc tới nữ nhân này, nhưng Hoàng Hậu như cũ không nhịn được nghĩ, chẳng lẽ nữ tử kia chính là Lâm thị? Cho nên bệ hạ mới không thể lấy bà ấy, thậm chí không thể lộ ra tâm ý?

"Hoàng Hậu. " Hoàng Đế cho là mình nói lời đã đủ rõ, Hoàng Hậu nhất định sẽ không hiểu lầm: "Cuộc hôn sự giữa Thành An Hầu và Họa nha đầu rất quan trọng với trẫm, thân thể trẫm không dùng được, hết thảy tất cả phải dựa vào ngươi quan tâm nhiều hơn."

"Bệ hạ yên tâm." Hoàng Hậu cúi đầu giúp Vân Khánh Đế chỉnh lý tờ danh sách trên bàn: "Cuộc hôn sự này sẽ không có sự cố đâu."

Lấy trình độ sủng ái nữ nhi của Ban gia, cũng không có khả năng để cuộc hôn sự này sai lầm.

Quận Chúa Ban gia từng có bốn vị hôn phu rốt cục nhanh phải xuất giá rồi.

Tin tức này truyền khắp Kinh Thành, có nam nhân hâm mộ vận tốt của Thành An Hầu, có nữ nhân hâm mộ vận tốt của Ban Họa, còn có người tâm tính quỷ dị nhàn rỗi không chuyện gì làm, hâm mộ Dung Hà có hai người cha.

Một số người mặc dù suy đoán qua lại những khả năng chuyện xưa ướt át kia, nhưng trên mặt lại bày biện vô cùng nghiêm túc đứng đắn, lôi kéo cờ hiệu quan tâm triều chính, tính lấy khả năng bệ hạ nhận "Con riêng" này về, nếu bệ hạ thật nhận nhi tử này, hoàng vị có thể biến thành Dung Hà đến ngồi không?

Suy nghĩ một chút hiện tại Trữ vương làm việc bừa bãi, còn có Thái Tử tính cách hơi mềm yếu, không ít quan viên thực tình quan tâm thiên hạ Đại Nghiệp lại đột nhiên cảm giác được, nếu Thành An Hầu thật sự là

https://thuviensach.vn

huyết mạch Tưởng gia, để y tới làm Hoàng Đế, đúng là lựa chọn tốt nhất. Chí ít bọn họ không cần lo lắng Hoàng Đế vì mang tai mềm, sẽ tin vào sàm ngôn củagian thần, cũng không cần lo lắng Hoàng Đế làm việc toàn bằng tâm ý, đối đãi triều thần không đánh thì mắng, không thèm để mệnh bách tính trong lòng.

"Cái này sao có thể. " Ban Họa nghe xong Ban Hằng nói bát quái, nhịn không được cười ra tiếng: "Cái này đều là lời đồn lung tung, chàng tuyệt không thể nào là hài tử của bệ hạ."

" Cũng không nhất định, tỷ xem bệ hạ đối tốt với Thành An Hầu bao nhiêu, những năm này một mực đề bạt hắn, sau khi song thân và huynh trưởng của hắn qua đời, không chỉ không để hắn kế thừa giảm tước vị, còn cho người nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu chiếu cố hắn, " Ban Hằng vốn cũng cảm thấy lời đồn đại này cực kỳ hoang đường, thế nhưng tin đồn càng truyền càng mạnh, mà những người này nói đều có mắt có mũi, bởi vì tiền duyên, cái gì hiện tại, hắn cũng nhịn không được tin tưởng. " Nếu không phải cha ruột, sẽ đối tốt với một nhi tử của triều thần như vậy?"

"Đệ đã quên, phụ thân Dung Hà đảm nhiệm làm thư đồng cho bệ hạ khi ông còn là Thái Tử?" Ban Họa nghĩ nghĩ: "Có lẽ vì đoạn tình cảm này, ông mới cố ý chiếu cố Dung Hà.”

"Tỷ tin ư?" Ban Hằng nhíu mày nhìn Ban Họa, với lý do thoái thác này của nàng rất không tín nhiệm. Nếu bệ hạ là người nhớ tình cũ như thế, năm đó khi huynh trưởng Dung Hà còn sống, ông thậm chí lấy lý do hiếu kỳ chưa qua, luôn không cho Dung gia đại lang thừa kế tước vị, kết quả Dung đại lang vừa chết, còn chưa đến bốn chin ngày, ý chỉ để Dung Hà thừa kế tước vị liền ban xuống, hơn nữa còn là cùng phụ thân hắn, là Bá tước.

Dựa theo quy củ Đại Nghiệp bọn họ, tử tôn kế thừa tước vị trưởng bối, cũng phải hàng nhất đẳng đấy. Nếu người nhà này không nhận được hoàng

https://thuviensach.vn

gia chào đón, cấp hai ba cũng có khả năng. Làm Hoàng Đế, đều tương đối keo kiệt với đồ vật hiếm có như tước vị, làm sao hào phóng như vậy?

Ban Hằng thậm chí cảm thấy, nguyên nhân Dung đại lang tráng niên mất sớm, có một nửa đều do Vân Khánh Đế kéo lấy tước vị không cho hắn.

"Đây không phải vấn đề tin hay không tin, mà Dung Hà không thể nào là con riêng Vân Khánh Đế. " Ban Họa không giảng đạo lý với Ban Hằng, đứng lên nói: "Đừng nghe những lời đồn đại bên ngoài, vốn đã choáng váng, nghe vào càng choáng váng hơn."

Ban Hằng:...

"Tỷ đi đâu vậy?"

"Ta đi gặp con riêng của Hoàng Đế trong miệng đệ một lần." Ban Họa cầm áo choàng lông chồn, liền phải xuất môn.

"Tỷ." Ban Hằng gọi lại Ban Họa: "Tỷ và Dung Hà thật muốn thành thân trước giao thừa?"

"Thời gian không phải đã định rồi sao?" Ban Họa đứng trước gương đồng lớn, đối mặt tấm gương buộc lại dây áo choàng, trên mặt cũng không có bài xích với cuộc hôn sự: "Bệ hạ vội vã muốn chúng ta thành thân, chúng ta còn có thể kéo sao?"

"Trước đó nói xong tháng hai là ngày tốt lành, quay đầu lạitrước thời hạn hai tháng, bệ hạ vội vã như vậy cuối cùng có mưu đồ gì?" Trong giọng nói Ban Hằng có chút bất mãn.

"Có lẽ cầu xung hỉ?" Ban Họa trêu tức nói: " Dân gian không phải hay nói thế sao? Trưởng bối trong nhà bị bệnh, liền để hậu bối thành thân mang đến hỉ khí cuốn đi bệnh khí."

https://thuviensach.vn

"Đó là muốn hậu bối thành thân mới được, tỷ và Dung Hà không phải nhi tử hay nữ nhi của bệ hạ, xông hỉ gì chứ?" Ban Hằng khịt mũi coi thường với lời nói trò đùa không đáng tin cậy của tỷ hắn: "Bên ngoài còn có tuyết rơi, tỷ đừng cưỡi ngựa."

"Biết rồi. " Ban Họa kéo cửa phòng ra, quay đầu nói với Ban Hằng: " Ừ, đệ đừng quên luyện quyền pháp một lần."

"Được được được, tỷ nhanh đi gặp vị hôn phu đi. " Ban Hằng khoát tay áo, hiển nhiên không có hứng thú với luyện quyền cước cực. Dù sao Dung Hà chỉ là một thư sinh yếu đuối, sau này y dám làm chuyện có lỗi với tỷ hắn, thân công phu quyền cước này của hắn, làm sao cũng có thể đánh thắng Dung Hà cả? d.đ.l.q.đ

Tuyết Kinh Thành thường rất lớn, cộng thêm đã rơi vài ngày rồi, người đi đường ít đi rất nhiều hơn trước, Ban Họa ngồi trong xe ngựa mềm mại ấm áp, trong tay còn cầm lò sưởi cầm tay, nghe tiếng chuông treo trên xe ngựa linh đinh lang đang, nàng có chút không kiên nhẫn xốc rèm cửa sổ xe lên.

Người đi trên đường phố, tay đang run lẩy bẩy, có bán than, có bán dầu, còn có bán tranh tết lông, nàng thở ra một hơi khí trắng, giật mình, lại sắp qua một năm nữa rồi.

Trong góc còn có đồng nam đồng nữ trên đầu cắm cỏ đánh dấu, bị người ta lấy ra mua bán, Ban Họa dời ánh mắt, buông rèm xuống.

Gần đây Kinh Thành càng ngày càng nhiều người bắt đầu buôn bán hài tử, nàng nhíu mày, ngay cả Kinh Thành còn như thế, những nơi khác thì khó khăn cỡ nào?

Phủ Thành An Hầu cách phủ Tĩnh Đình Công cũng không quá xa, khi xe ngựa sắp đến phủ Thành An Hầu, liền ngừng lại. Ban Họa vén rèm xe lên nhìn thoáng qua: "Tại sao lại đứng ở đây?"

https://thuviensach.vn

"Quận Chúa, phía trước ngừng mấy cỗ xe ngựa, chỗ này bị chặn."

Ban Họa vén rèm xe lên đi ra xe ngựa nhìn lên, cũng không phải ngừng mấy cỗ xe ngựa, nhìn quy chế những xe ngựa này, phẩm cấp người ngồi xe ngựa chỉ sợ cũng không quá thấp. Nàng đưa lò sưởi cầm tay cho hộ vệ, từ tay nha hoàn nhận một lò sưởi cầm tay khác, giẫm lên băng ghế đi xuống xe ngựa, nhìn trên mặt đất tuyết bị dẫm đến bẩn, xem ra người đến phủ Thành An Hầu còn không ít.

"Thôi, nên về đi." Ban Họa không thích liên hệ với những người này nhất, quay đầu định trở về.

"Tiểu nhân bái kiến Quận Chúa." Một gã sai vặt mặc áo xanh đi chầm chậm đến trước mặt Ban Họa, cung cung kính kính làm một đại lễ với nàng: "Mời ngài vào trong."

Ban Họa đứng trên ghế ngựa, giơ cằm về mấy cỗ xe ngựa kia: " Lúc này Hầu Gia nhà các ngươi có thời gian ư?"

"Lúc này người khác tới, chưa chắc có thời gian, nhưng là ngài tới, thì nhất định là có thời gian rồi. " Trên mặt gã sai vặt mang nụ cười nịnh nọt: "Hầu Gia đã sớm ban mệnh lệnh xuống, nếu Quận Chúa đến, trước tiên nhất định phải đón ngài vào, nếu có chút lười biếng, liền để chúng tiểu nhân tự mình thu xếp hành lí rời đi Hầu phủ."

"Nói hươu nói vượn. " Ban Họa cười nóiL " Hầu Gia nhà các ngươi, là người không nói lý như vậy sao?"

"Hầu Gia bình thường rất phân rõ phải trái, thế nhưng gặp chuyện liên quan đến ngài, liền không thèm chú trọng ngay. " Gã sai vặt sờ đầu ngượng ngùng cười cười, hắn quay đầu mắt nhìn tỳ nữ bung dù cho Ban Họa, vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nhiều, nha hoàn bên người Quận Chúa đều có dung nhan xuất sắc như vậy, làm người ta nhìn thấy ngay cả mắt đều sáng lên.

https://thuviensach.vn

Dung Hà ngồi trong chính sảnh, nói câu được câu mất với mấy vị đại nhân. Mấy vị này trước mắt, đều tương đối ủng hộ Thái Tử, sau khi Thái Tử bị giam lỏng tại Đông cung, mấy vị đại nhân này một mực bôn tẩu vì Thái Tử, cho đến khi Trữ vương trắng trợn chèn ép quan viên phe Thái Tử, bọn họ mới có thu liễm lại.

Ý đồ những người này đến không cần mở miệng, Dung Hà đã hiểu, đơn giản nghe những lời đồn đại bên ngoài nói, muốn y là "Con riêng" giúp đỡ Thái Tử chính thống nói tốt trước mặt Hoàng Đế mà thôi. Dung Hà cảm thấy những người này có chút buồn cười, khó trách Thái Tử dưỡng thành tính tình như thế, thì ra là bị bóng người bên cạnh vang vọng.

Trữ Vương bây giờ thế lớn, bọn họ không nghĩ làm sao thu dọn Trữ vương, chỉ biết tìm người bốn phía thay Thái Tử cầu tình, đầu óc này không biết làm sao lớn lên? Dùng thủ đoạn tốt nhất, nên kéo Trữ vương xuống ngựa, hoặc nghĩ biện pháp để bệ hạ thất vọng với Trữ vương, bọn họ lại đi giúp Thái Tử cầu tình, nghĩ để bệ hạ thả Thái Tử ra sao?

Nhìn tới nhìn lui, người trong phe Thái Tử, người có thủ đoạn tốt nhất vẫn là Thạch Sùng Hải, chỉ tiếc ông ta quá mức đắc ý, nhắm trúng bất mãn của Vân Khánh Đế, bây giờ muốn giúp Thái Tử mà lực không đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trữ Vương vung uy phong trên triều đình.

" Dáng vẻ Thành An Hầu đường đường, có danh tiếng quân tử bên ngoai, Thái Tử thường tán dương Hầu Gia trước mặt chúng thần. " Một vị quan viên nói: " Đồng thời tôn sùng tài văn chương của Hầu Gia không thôi."

Những người này ba câu nói không rời Thái Tử, mặc dù Dung Hà rất cảm giác động bọn họ trung tâm với Thái Tử, nhưng mặt không thay đổi chút nào.

"Hầu Gia. " Quản gia đi đến: "Phúc Nhạc Quận Chúa đã đến."

https://thuviensach.vn

Dung Hà nghe vậy buông chén trà trong tay xuống, đứng dậy nói với quan viên đang ngồi: "Các vị đại nhân, vị hôn thê của Dung mỗ đã đến, chư vị đại nhân ngồi tạm một lát, Dung mỗ đi một chút sẽ trở lại."

Mấy vị đại nhân coi như da mặt dù dày, cũng không tiện cắt ngang người ta ở chung cùng vị hôn thê, mặc dù bọn họ thấy Dung Hà không có nhả câu nào nói thay Thái Tử cầu tình, nhưng chí ít cũng không từ chối, đủ để bọn họ ôm hi vọng trong lòng.

"Chúng ta cáo từ."

"Chư vị đại nhân mời, không nên khách sáo."

Một phen cáo từ xong, rốt cục mấy vị đại nhân vẫn đi ra đại môn. Bọn họ đi không bao xa, liền thấy một đoàn người từ cửa chính đi đến, nữ tử cầm đầu mới chỉ mười bảy mười tám tuổi tuổi, trên người mặc áo choàng tuyết trắng, hoà làm một với màu tuyết. Một đám mỹ tỳ vú nuôi vây quanh nàng, giống như thần tiên phi tử xuất hành, khí phái phi phàm.

"Cái đó là..." Quan viên cầm đầu dừng bước lại, quay người nói với mấy người sau lung: " Chúng ta chờ một chút rồi đi qua."

Đây là chờ mấy người Ban Họa đi qua, bọn họ mới đi ra. Quản gia đưa bọn họ ra ngoài cúi đầu xuống, cúi đầu cung kính đứng phía sau bọn họ.

Nào biết được Ban Họa đang chuẩn bị đi qua lại thấy họ, nàng dừng bước lại, lấy mũ áo choàng đội ở trên đầu xuống, hơi nhẹ gật đầu với mấy vị đại nhân này. Mấy vị đại nhân thụ sủng nhược kinh* chắp tay đáp lễ, cho đến khi Ban Họa đi qua, mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

*Được sủng ái mà lo sợ.

https://thuviensach.vn

Bọn họ lại thăm dò trông qua, liền thấy Dung Hầu Gia đã đến đón Phúc Nhạc Quận Chúa, tuấn nam mỹ nữ, quả nhiên là ao ước của người bên ngoài.

"Chư vị đại nhân, mời." Quản gia cười híp mắt làm một động tác mời với mấy người.

Mấy vị đại nhân lấy lại tinh thần trong, vội vàng cười đi ra đại môn Dung gia. Ra cửa rồi, bọn họ mới cười khổ tạm biệt lẫn nhau, ngoài ra, không còn làm gì được.d^đ/,đ

Toàn bộ Kinh Thành đều biết bệ hạ nhìn trúng hôn lễ này, cho nên nhà có người lui tới cùng Ban gia, lại đưa thêm trang lễ, đều bỏ hết cả tiền vốn. Gì mà châu báu đồ trang sức, bản vẽ cổ tịch, đều được đưa đến Ban gia.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 105+2

Edit: Đào Sindy

Khoảng cách hôn lễ hai nhà còn có gần mười ngày, đã bắt đầu có người suy đoán, đồ cưới của Phúc Nhạc Quận Chúa rốt cuộc có bao nhiêu khiêng, phủ Thành An Hầu đưa sính lễ qua có bao nhiêu?

Thậm chí còn có một số hoàn khố quan hệ tương đối tốt cùng Ban Hoài bắt đầu đánh cược, lúc Ban Họa xuất giá, Ban Hoài có khóc hay không, có thể ôm nữ nhi không chịu để nàng xuất giá hay không. Vốn là một hôn lễ bình thường của huân quý người ta, nhưng do Vân Khánh Đế cho hai người thành thân ở một cung điện khác, cộng thêm tin đồn Thành An Hầu là con riêng của Hoàng Đế truyền ra hôn lễ này liền trở thành chú ý của mọi người.

Nghiêm gia và Thạch gia không có bao nhiêu phản ứng với chuyện này, ngược lại là Tạ gia tương đối kỳ quái, cố ý chuẩn bị hậu lễ, đưa đến phủ Tĩnh Đình Công. Hai nhà Ban Tạ bất hoà là chuyện mội người đều biết, nhưng vậy mà Tạ gia lại cho nhiều người như vậy đến Ban gia, ngược lại nằm ngoài ý nghĩ của mọi người.

Sau đó mới có người nhớ tới, khoảng thời gian trước Ban gia còn không tính hiềm khích lúc trước cho Tạ gia mượn đại phu, mặc dù sau đó chỉ bảo vệ được mệnh của Tạ gia đại lang, không giữ được "của quý", nhưng gặp phải loại chuyện này, ngoại trừ thần tiên ai cũng không giữ được "của quý", cho nên cũng không trách Ban gia.

https://thuviensach.vn

Lấy trình độ bị thương của Tạ gia đại lang thành như vậy, có thể giữ mệnh, đã coi như y thuật đại phu Ban gia tốt.

Nghĩ như vậy, tất cả mọi người hiểu được, thì ra vì việc này, Tạ gia mới như thế.

Kỳ quái là, lại không ai cảm thấy, người Tạ gia làm như thế, là vì giúp Nhị Hoàng Tử lôi kéo Ban gia và Thành An Hầu, có thể thấy được quan hệ trong đó phức tạp hơn.

"Lúc trước Thái Tử Phi xuất giá từ Thạch gia, cũng chỉ có một trăm tám mươi tám khiêng đồ cưới, đồ cưới nhà chúng ta quá nhiều rồi. " Âm thị sắp xếp xong tờ đơn đồ cưới, đầu cũng đau lên, bà suy nghĩ, nói với Ban Hoài: " Không bằng chúng ta đưa trước một số đến Dung gia, lấy phẩm tính của Thành An Hầu, sẽ không tham đồ cưới của khuê nữ chúng ta."

"Bà nói đúng lắm, còn có những tranh chữ cổ tịch kia, có thể đưa đến Dung gia thì cứ đưa thôi." Ban Hoài lắc đầu: "Miễn cho để ở nhà bị hư hỏng." d^đ.l/q/đ

Mấy năm sau sẽ xảy ra chuyện gì, chuyện sẽ có chuyển biến gì hay không, bọn họ ai cũng không dám khẳng định. Trước tính toán của bọn họ là, nếu thật sự có người đến xét nhà, liền nghĩ biện pháp sớm đưa những sách này ra ngoài. Hiện tại bọn họ tìm một con rể có tài văn chương, đưa những này sách cho con rể, dù sao cũng tốt hơn người ngoài, càng đỡ hơn lúc xét nhà bị người ta lấy đi hết.

Ban Hoài nghĩ rất rõ ràng, nếu bốn năm sau Ban gia có thể bảo trụ, tất cả những cổ tịch này sẽ nhân làm hai bản, bản gốc và bản chép tay chia đôi cho đôi nhi nữ, ai cũng không chiếm nhiều, ai cũng không mất mát gì.

Mặc dù những vật này ông khôngthèm, nhưng làm sao cũng là cha huynh Ban gia, ông cũng coi là cho hậu thế lưu lại một tưởng niệm.

https://thuviensach.vn

"Ta biết ý của ông. " Âm thị nhẹ gật đầu, đột nhiên thần sắc có chút cô đơn: "Nuôi nữ nhi nhiều năm như vậy, chớp mắt đã thành gia, trong lòng ta có chút vắng vẻ."

Nàng biết Dung Hà là một lựa chọn con rể tốt, cũng biết nữ nhi tương đối hài lòng với hôn sự này, thế nhưng làm cha làm nương, luôn không yên lòng, không bỏ được hài tử của mình.

Ban Hoài nắm chặt tay của bà, cười nói: "Nhi nữ sẽ có một ngày lớn lên, bà vẫn còn ta bên cạnh."

Bỗng nhiên Âm thị cười, để tay lên mu bàn tay ông vỗ nhẹ: "Lão gia có thể nói ra những lời này, chắc hẳn ngày Hoạ Hoạ xuất giác, sẽ không quá khổ sở."

Ban Hoài:...

Không, ông không dám khẳng định đâu.

"Tuyết trắng, Hồng Nê lô. " Ban Họa uống một ngụm trà Dung Hà tự tay pha, cười tủm tỉm nói: " Mặc dù ta uống không ra trà này có chỗ nào tốt, nhưng quả thực hương vị rất tốt."

"Nàng thích là được." Dung Hà buông trà lô xuống: "Trà là để uống, dùng dễ uống hay không tốt uống để hình dung, cũng không có gì sai."

Ban Họa nghe nói như thế liền cười nói: " Tính cách chàng thật tốt, khó trách làm nữ hài tử vui vẻ."

" Không phải ta tốt tính với tất cả mọi người. " Dung Hà một mặt uất ức nhìn Ban Họa: "Khi nào thì nàng thấy ta đi nịnh nọt những nữ tử khác, các nàng có vui hay không, liên quan gì đến ta?"

https://thuviensach.vn

Thấy y cố ý làm ra dáng vẻ tội nghiệp, Ban Họa đưa tay nhéo hai bên má của y: "Chàng lại giả bộ đáng thương, đừng tưởng rằng dung mạo chàng xinh đẹp, thì ta không nỡ xử lí chàng nha."

"Họa Họa muốn trừng trị ta thế nào. " Dung Hà ngả đầu về phía Ban gia trước mặt, hai mắt thâm thúy giống như suối sâu u tĩnh, nhìn thẳng vào đáy lòng Ban Họa: "Tất nhiên muốn làm gì ta cũng được."

"Đừng dùng mỹ nhân kế với ta. " Ban Họa vỗ tim nhảy có chút nhanh, đút chén trà tới bên miệng Dung Hà: "Nào, uống hớp trà."

Dung Hà bắt lấy cổ tay nàng, theo tay nàng uống xong chén trà, sau đó liếm bờ môi trơn bóng: "Rất ngọt."d.đ.l.q.đ

"Ngọt?" Ban Họa nhìn môi Dung Hà, có một chút mất khống chế, đầu lưỡi liếm lên môi Dung Hà.

Đầu lưỡi mềm mại, cùng môi mềm mại gặp nhau, có chút ngọt, hơi nóng, còn có chút thở không nổi. Ban Họa chớp chớp, cảm thấy xúc cảm này không không tệ, thế là lại lè lưỡi liếm một cái nữa, sau đó nhanh chóng ngồi lại ghế, ra vẻ nghiêm túc nói: " Ừ, quả thực rất ngọt."

Dung Hà sờ lên miệng mình, cười nói: "Xem ra, Họa Họa cảm thấy rất hài lòng phải không?"

"Hừm. " Ban Họa nắm chén trà trong tay thưởng thức: "Thì ra quân tử đều như vậy?"

"Ta không phải quân tử, không biết quân tử là thế nào. " Dung Hà nắm chặt tay Ban Họa: "Ta chỉ biết rằng, Họa Họa thích là được."

Ban Họa cúi đầu mắt nhìn tay mình bị nắm chặt, quay đầu mắt nhìn bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ, lúc này một năm trước, nàng còn không nghĩ tới, mình sẽ đi cùng nam nhân này. Nàng nhớ tới những chuyện xảy ra

https://thuviensach.vn

trong giấc mơ, mở miệng hỏi: "Dung Hà, chàng cảm thấy triều Đại Nghiệp hiện tại thế nào?"

Dung Hà ngẩng đầu nhìn nàng một cái, bỗng nhiên cười: "Dân chúng lầm than, triều chính hỗn loạn, tông tộc lười nhác vô vi, không người kế tục."

"Chàng thực có can đảm nói ra, không sợ ta đi đến chỗ bệ hạ tố giác chàng?" Ban Họa cười nhìn Dung Hà: "Nhà chúng ta cũng là một thành viên của tông tộc lười nhác."

"Ban gia không giống vậy."

"Không giống chỗ nào."

"Trong mắt ta là không giống cùng những người khác."

"Xem ra chàng không phải người công chính." Ban Họa một tay chống cằm, tay còn lại nắm lưng Dung Hà: "Ta còn tưởng rằng chàng sẽ nói, muốn Ban gia chúng ta học tập vươn lên vân vân."

"Ta vốn là người thiên vị. " Dung Hà cúi đầu hôn một cái trên mu bàn tay Ban Họa: "Chỉ cần là người, thì sẽ thiên vị. Trong mắt ta, Ban gia không phải hoàn khố lười nhác, là lòng dạ khoáng đạt tự tại vô vi*."

*tuỳ theo tự nhiên không có chí tiến thủ.

"Không phải cũng là vô vi sao?"

"Người khác vô vi đáng giận, Ban gia vô vi đáng yêu. " Dung Hà cười nói: " Như thế có đúng không?"

"Ừm..." Ban Họa một mặt thâm trầm gật đầu: "Loại thuyết pháp này ngược lại rất thích hợp."

https://thuviensach.vn

Dung Hà rốt cục nhịn không được cười to lên, đứng dậy đi đến bên người Ban Họa, ôm nàng vào ngực mình. Tại sao thế gian lại có nữ tử đáng yêu đến thế, cho dù nhào nặng nàng tiến vào khớp xương, cũng cảm thấy chưa đủ.

"Đỗ Cửu." Vương Khúc đẩy cửa đi vào phòng, thấy Đỗ Cửu ngồi gần cửa sổ, liền nói: " Thương thế của ngươi thế nào?"

"Đã khá hơn nhiều. " Đỗ Cửu quay đầu nhìn hắn, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn mời hắn ngồi xuống: " Làm sao hôm nay ngươi có thời gian đến phòng của ta ngồi?"

Vương Khúc buông xuống một rổ hoa quả trong tay: "Chỉ là ghé thăm ngươi một chút."

Đỗ Cửu mở mắt ra liếc hắn một cái: "Có lời gì nói thẳng đi, chúng ta làm việc nhiều năm như vậy, ngươi không cần khách sáo với ta."

" Quả thật ta có chút chuyện không rõ. " Vương Khúc lấy ra một quả quýt từ giỏ, tự mình lột ra: " Dựa theo kế hoạch ban đầu, chúng ta hẳn đang giữ quốc hiếu rồi."

"Hầu Gia tự có kế hoạch, chúng ta chỉ cần tuân thủ, những thứ khác ngươi không cần quan tâm." Đỗ Cửu thấy hắn bắt đầu ăn, kéo rổ về cạnh mình: "Dù ngươi đến hỏi ta, ta cũng không có đáp án."

"Chẳng lẽ ngươi không có nghĩ qua, lần này Hầu Gia gặp chuyện, Phúc Nhạc Quận Chúa tới quá khéo?" Vương Khúc híp nửa mắt: "Coi như nàng cứu được Hầu Gia, nhưng ai có thể cam đoan, việc này không liên quan đến nàng, nàng muốn mượn chuyện này, chiếm lấy hảo cảm của Hầu Gia?"

"Thế nhưng nàng có mưu đồ gì?" Đỗ Cửu hỏi lại: " Cầu quyền thế, địa vị, hay là dung mạo của Hầu gia?”

https://thuviensach.vn

Trong lúc nhất thời Vương Khúc đúng là bị nghẹn họng, hắn lại lột một nửa quả quýt: "Có lẽ là... Dung mạo?"

"Cho nên nàng tốn nhiều tinh lực như vậy mời một đống sát thủ, trên tay dính tính mệnh một đống người, chỉ vì cầu dung mạo Hầu Gia nhà chúng ta?" Đỗ Cửu đẩy quýt ra, trực tiếp ném vào miệng: "Vương Khúc à, đầu óc của những người đọc sách các ngươi, thông minh nhưng cũng dễ phạm sai lầm nhất, đó chính là thông minh quá sẽ bị thông minh hại."

Trên mặt Vương Khúc có chút không nhịn được: " Không phải ta đang suy đoán sao?"

"Ta thấy ngươi không phải đang suy đoán, mà là có ý kiến với Phúc Nhạc Quận Chúa. " Đỗ Cửu ném quýt trở lại bàn, trực tiếp lau tay trên người: "Ta thấy Phúc Nhạc Quận Chúa rất tốt, thân thủ nhanh nhẹn, dung mạo xinh đẹp, trái lại đưa cho Hầu Gia không ít cổ tịch vạn kim khó cầu, tức phụ tốt thế này đốt đèn lồng cũng khó tìm. Càng quan trọng hơn là, Hầu Gia thích nàng."

Vương Khúc nói: "Ta vẫn cho rằng Hầu Gia vì thế lực võ tướng phía sau Ban gia, mới có thể cưới Quận Chúa."

"Sự thật chứng minh, là ngươi suy nghĩ nhiều. " Giọng điệu Đỗ Cửu có chút nhàn nhạt: "Vương Khúc, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, có một số việc, không cần ngươi quản cũng không cần ngươi quan tâm, đến lúc đó ai cũng không bảo vệ được ngươi."

Vương Khúc: "Ta cũng là vì Hầu Gia..."

Hắn ngẩng đầu nhìn biểu lộ của Đỗ Cửu, lại thấy trong mắt đối phương có chút trào phúng, cuối cùng nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Edit: Đào Sindy

Vương Khúc và Đỗ Cửu khác nhau, Đỗ Cửu chỉ là hộ vệ cận thân của Dung Hà, nhưng hắn là mưu sĩ, còn là một người được trọng dụng trong số đó.

Hắn luôn không quá ưa thích Ban Họa, có lẽ là vì vị Quận Chúa này quá đẹp, quá yêu kiều, quá mức tự phụ, nữ nhân như vậy làm nữ chủ nhân không tốt. Nàng không biết giúp Hầu Gia trấn an thuộc hạ thế nào, tâm trí mưu lược không đủ, thậm chí ngay cả hai chữ hiền lành cũng không có, cũng không thể để Hầu Gia quan tâm chuyện bên ngoài, về đến nhà, còn phải dỗ một nữ nhân giỏi về sống phóng túng?

"Ngươi quá tự cho là đúng rồi. " Mặt Đỗ Cửu không chút thay đổi nói: "Nếu không phải có Phúc Nhạc Quận Chúa, ta và Hầu Gia đã sớm mất mạng. Ngươi cũng không có cơ hội nói những lời này với ta, nếu như hôm nay ngươi đến, là vì nói những lời này, thì mời trở về đi."

"Đỗ Cửu, ngươi bị nàng ta mê hoặc rồi."

"Bị mê hoặc bởi ân nhân cứu mạng mình rất bình thường. " Đỗ Cửu đẩy một giỏ quýt trở về: "Ngươi đem đồ về đi, ta ăn mát răng rồi."

Vương Khúc muốn khuyên nữa, nhưng nhìn Đỗ Cửu một mặt không nguyện ý mở miệng, liền biết nói nhiều cũng vô ích, đứng dậy chắp tay nói

https://thuviensach.vn

với Đỗ Cửu: "Cáo từ."

"Đi thong thả không tiễn."

Đi ra viện, Vương Khúc ngẩng đầu nhìn sắc trời ảm đạm một chút, kéo căng áo choàng dày trên người, quay người chuẩn bị trở về viện của mình. Bọn họ là những môn khách, đều ở bên ngoài chính viện, tam môn bình thường là không thể tuỳ tiện đến.

Lúc đi ngang qua vườn hoa trong phủ, hắn nghe được trong vườn có tiếng cười của nữ tửtruyền tới, nhịn không được dừng bước lại nhìn sang.

Bông tuyết bay múa, Hầu Gia ổn trọng nhà bọn họ, vậy mà cùng chơi trò đắp người tuyết của trẻ nhỏ với nữ tử kia. Trên mặt y còn mang theo nụ cười nhẹ nhõm, cứ như trò chơi này tràn đầy niềm vui thú, so với một bản cổ tịch độc nhất còn có thể làm yvui vẻ tiêu tán toàn bộ u sầu.

Vương Khúc nhịn không được dừng bước, lặng yên nhìn một màn này.

"Trên đầu người tuyết không thể cắm lá xanh. " Dung Hà gỡ xuống nhánh bách thụ trên đầu người tuyết Ban Họa đắp lên: "Màu này không hợp."

"Tại sao lại không hợp?" Ban Họa đắp mặt người tuyết càng thêm tròn: "Trong trắng có xanh, màu như thế rất đẹp."

"Màu gì cũng được, chỉ không thể dùng màu xanh lá." Dung Hà thấy tay Ban Họa đỏ bừng, đưa tay nàng lên miệng thổi mấy cái, thấy thổi khí nóng không được việc, dứt khoát nhét tay nàng vào trong ngực mình.

Nha hoàn lấy lò sưởi đi ra nhìn thấy một màn này, yên lặng giấu lò sưởi cầm tay ra sau lưng, bảo một nha hoàn khác lấy lò sưởi cầm tay đi.

https://thuviensach.vn

Luôn cảm thấy, lúc này đưa lò sưởi cầm tay đến trước mặt Hầu gia, chỉ sợ không thể gọi là có ánh mắt.

"Tuyết càng rơi càng lớn rồi, chúng ta đi vào." Dung Hà duỗi ra tay còn lại nhẹ nhàng phủi tuyết đọng trên đỉnh đầu Ban Họa, động tác của y rất cẩn thận, cũng rất dịu dàng.

Ban Họa nhìn người tuyết trên mặt đất, nhẹ gật đầu, cười nói: " Ừ, màu xanh lá quả thực không phù hợp."

Dung Hà khẽ cười một tiếng, đưa tay nắm vai nàng, cẩn thận vịn nàng trở về hành lang.

Ban Họa cười quay đầu, thấy Vương Khúc đứng ngoài nhị môn. Đối phương ăn mặc nho sam, bên ngoài phủ áo khoác thật dày, tướng mạo mặc dù không xuất chúng, nhưng cặp mắt kia của đối phương, làm Ban Họa nghĩ tới mèo trong đêm.

"Sao vậy?" Dung Hà thấy Ban Họa đột nhiên dừng bước, lo âu cúi đầu nhìn nàng.

"Đó là môn khách của chàng, hình như họ Vương?" Tay Ban Họa không rút ra từ trong ngực Dung Hà, chỉ hất cằm về phía nhị môn, trông vừa lười biếng vừa yếu ớt.

Ánh mắt Dung Hà rơi xuống trên người Vương Khúc, ánh mắt đảo qua đỉnh đầu và đầu vai của đối phương, ý cười trên mặt không thay đổi: "Vương tiên sinh?"

"Hầu Gia, Quận Chúa." Vương Khúc thấy Dung Hà phát hiện ra hắn, thoải mái đi ra, thi lễ với hai người.

"Vương tiên sinh sao lại ở chỗ này?" Dung Hà tung áo choàng trên người ra, cũng quấn Ban Họa trong áo choàng.

https://thuviensach.vn

Vương Khúc chú ý tới động tác này của y, mí mắt cụp xuống, để tầm mắt của mình rơi vào trên mặt tuyết, biết lễ lại khiêm tốn. Nhưng Ban Hoạ ở bên cạnh Dung Hà lại cảm thấy, người này hình như không quá ưa thích nàng. Đại khái là bởi vì người không thích nàng quá nhiều, cho nên khi có người bất mãn với nàng, dù cho đối phương che giấu rất tốt, nàng đều có thể phát giác được cảm xúc vi diệu này.

Cũng lạ, nàng và Vương tiên sinh này biết nhau duy nhất là lần liếc mắt trước, ngay cả lời cũng không nói mấy câu, tại sao người này lại không thích nàng?

Cũng không thể là ghen ghét mỹ mạo của nàng?

Ngón trỏ của Ban Họa quấn quanh dây lưng trước ngực áo choàng Dung Hà, không biết sao lại cởi nút thắt ra, làm áo choàng rơi trên mặt tuyết.

"Ý.... " Ban Họa vô tội nhìn Dung Hà, hai mắt thật to nháy nháy: "Ta không cố ý."

"Nghịch ngợm. " Dung Hà đưa tay chỉ chóp mũi Ban Họa, nha hoàn đứng ở một bên nhặt áo choàng lên, đưa cho Dung Hà rồi liền vội vàng lui qua một bên.

Dung Hà phẩy tuyết trên áo choàng, mắt nhìn áo choàng mấy lần, không khoác áo choàng lên nữa, y lôi kéo Ban Họa đi đến hành lang gấp khúc, nói với Vương Khúc đang đứng trên nền tuyết: " Vương tiên sinh, vào đây rồi nói."

"Tạ Hầu Gia." Vương Khúc đi vào hành lang: "Khi tại hạ đi ngang nhị môn, nghe trong viện có động tĩnh, cho nên liền tới xem một chút."

Dung Hà nghe vậy cười, nhận áo choàng nha hoàn đưa chuẩn bị thắt lên người Ban Hoạ: "Ta còn tưởng rằng Vương tiên sinh có chuyện muốn

https://thuviensach.vn

nói."

"Không có gì cả." Nhìn thấy nụ cười trên mặt Hầu Gia, chẳng biết tại sao Vương Khúc lại có loại cảm giác không dám nhìn thẳng.

"Nếu không có gì, Vương tiên sinh về sớm nghỉ ngơi đi, gió tuyết lớn, chớ tổn thương thân thể." Giọng điệu của Dung Hà ôn hòa, giống như là chủ nhân thân mật, quan tâm thân thể môn khách.

"Vâng." Vương Khúc thi lễ một cái, quay người chuẩn bị đi.

"Đợi một chút. " Bỗng nhiên Ban Họa gọi Vương Khúc lại: "Ngươi tên gì nhỉ, trí nhớ ta không được tốt, lần trước nghe tên của ngươi một lần, hiện tại lại quên."

"Bẩm Quận Chúa, tại hạ tên Vương Khúc."

"Khúc?" Ban Họa bỗng nhiên cười nói: " Từ này hay, đại trượng phu có thể cong có thể thẳng, mới có thể thành đại sự."

"Đa tạ Quận Chúa khích lệ. " Vương Khúc thở dài nói: " Lúc gia phụ đặt cho tại hạ, hi vọng tại hạ phân rõ thị phi, cho nên mới lấy từ này."

"Lệnh tôn là một người có kiến thức. " Ban Họa nhàn nhạt nói: " Người có kiến thức, thường đáng được người khác kính nể."

Vương Khúc không rõ lời này của Ban Họa là có ý gì, hắn ngẩng đầu nhìn Ban Họa, trên mặt nàng treo một nụ cười, giống như một kiều nữ không biết khó khăn của nhân gian, nói qua tự cho là có thâm ý. Hắn thu hồi ánh mắt, khom người nói: "Tại hạ cáo từ."

"Đi thong thả." Ban Họa khẽ vuốt cằm.

Đi đến nhị môn, Vương Khúc quay đầu nhìn lại, Hầu Gia cúi đầu nói gì đó với Phúc Nhạc Quận Chúa, trên mặt Phúc Nhạc Quận Chúa mang nụ

https://thuviensach.vn

cười xán lạn, xán lạn đến làm cho người ta cảm thấy chướng mắt.

Đúng lúc này, Hầu Gia ngẩng đầu lên, hai mắt hắn chạm mắt Hầu Gia, cuống quít thu tầm mắt lại, vội vàng lui ra ngoài.

"Họa Họa, nàng không thích Vương Khúc sao?"

"Hắn ta chỉ là một môn khách, đáng để ta thích hay không thích hắn ư?" Ban Họa hững hờ nghiêng đầu: "Dù sao ta là nữ chủ nhân tương lai của Hầu phủ, nếu ai làm ta không vui, ta còn không thể chỉnh đốn bọn họ sao?"

"Họa Họa nói đúng." Dung Hà cười cười: "Sau này nàng muốn chỉnh ai thì cứ việc chỉnh kẻ đó."

"Bao gồm cả..." Ban Họa trừng mắt nhìn: "Bao gồm cả chàng luôn sao?"

Dung Hà tội nghiệp nhìn Ban Họa: "Nàng cam lòng à?"

"Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng cũng chỉ là bộ xương khô màu đỏ. " Ban Họa một mặt cảm khái: "Nếu như chàng làm ta không vui, ta cũng sẽ chỉnh chàng."

Dung Hà xá dài đến cùng: "Sau này tiểu sinh nhất định sẽ không chọc Quận Chúa tức giận, xin Quận Chúa tha cho tiểu sinh lần này."

Ban Họa nâng cằm: "Xem biểu hiện của chàng."

Mấy tiểu nha hoàn bên cạnh thấy thế, nhịn không được cười nhẹ vài tiếng. Dung Hà cũng không giận, chỉ nắm chặt tay Ban Họa, chăm chú nắm lấy nhau.

Khi Ban Họa trở lại Ban gia, thời gian đã không còn sớm, nàng nhận được thiệp mời An Nhạc Công Chúa phái người đưa tới, nói là mời nàng đến phủ Công Chúa một lần. Mấy vị Công Chúa trong cung, quan hệ giữa

https://thuviensach.vn

Ban Họa và An Nhạc Công Chúa tốt nhất, nhưng từ khi Trưởng Công Chúa qua đời, Ban Họa có hiếu trên người, cũng rất ít đến phủ An Nhạc Công Chúa bái phỏng, nhưng mỗi dịp tặng quà trong ngày lễ thì không bị đứt đoạn.

Hiện tại An Nhạc Công Chúa mời, nàng nhất định phải đi.

Thân là nữ nhi duy nhất của Hoàng Hậu, từ khi An Nhạc Công Chúa được sinh ra đã nhận hết sủng ái, Công Chúa con thứ ở trước mặt nàng, ngay cả can đảm ngẩng đầu cũng không có.

Nhưng sáng sớm hôm nay, nàng có chút đứng ngồi không yên. Ma ma bên người thấy bộ dáng này của nàng, nhịn không được mở lời an ủi nói: " Điện hạ, quan hệ giữa người và Phúc Nhạc Quận Chúa rất thân mật, có lời gì cũng có thể nói thẳng, lấy tính tình Phúc Nhạc Quận Chúa, có lẽ cũng sẽ không có chút giấu diếm nào."

"Chuyện này..." An Nhạc Công Chúa thở dài: "Chuyện này bảo ta làm sao mở miệng được?"

Ma ma biết Công Chúa đang lo lắng cái gì, bà lắc đầu nói: "Công Chúa, tính tình Phúc Nhạc Quận Chúa không hẹp hòi, đợi nàng tới, người hẳn xem rồi nói.”

"Chỉ hy vọng như thế." An Nhạc Công Chúa cười khổ, nghe hạ nhân nói Ban Họa tới, nàng tùy tiện khoác áo ngoài, liền đứng dậy đón.

"Công Chúa. " Ban Họa đi vào chính viện, thấy An Nhạc Công Chúa đứng tại cửa ra vào, bước nhanh về phía trước nói:" Hôm nay trời lạnh như vậy, tỷ đứng tại cửa ra vào làm gì?"

"Nghe thấy muội tới, ta sốt ruột muốn gặp muội, sao mà ngồi yên được. " An Nhạc Công Chúa để hạ nhân giúp Ban Họa cởi áo choàng, lôi

https://thuviensach.vn

kéo nàng ngồi xuống ghế phủ đệm thật dày: "Xem ra lúc trước muội bị bệnh không nhẹ, muội đã gầy đi không ít."

"Có sao?" Ban Họa ôm mặt nói: " Chẳng lẽ thần sắc cũng bị ảnh hưởng?"

"Yên tâm đi, muội vẫn đẹp như cũ. " An Nhạc Công Chúa biết nàng coi trọng dung mạo nhất, cười nói: "Mấy ngày trước trong phủ mới đến một nhạc công mới, tay nghề cũng không tệ lắm, để hắn đánh một khúc cho muội nghe nhé?"

"Được." Ban Họa đáp ứng.

Rất nhanh một nam tử tuấn mỹ người mặc thanh sam bê cổ cầm đi đến, Ban Họa nghiêng đầu cười nói với An Nhạc Công Chúa: "Người nhạc công này không tệ."

Da trắng tay dài, môi đỏ mặt đẹp, được cho là nét đẹp khó tìm.

"So sánh với Dung quân thì thế nào?"

"Không thể đánh đồng." Ban Họa lắc đầu: "Dung quân là ánh trăng sáng, nốt ruồi chu sa trong lòng ta. Nếu có chàng ở đây, nam nhân thiên hạ đều là dong chi tục phấn*."

*sắc đẹp chỉ do phấn son, sắc đẹp giả dối, tục tằng.

"Có thể có được câu nói kia của muội, có thể thấy được Dung quân làm muội hài lòng. " An Nhạc Công Chúa cười: "Ta còn tưởng rằng, nam nhân thiên hạ không ai có thể khiến muội đối xử khác biệt."

Ban Họa vuốt trái cây, đối với lời này của An Nhạc Công Chúa từ chối cho ý kiến. Dưới cái nhìn của nàng, dùng những nam nhân cam chịu làm nam sủng này ra so sánh với Dung Hà, chính là vũ nhục Dung Hà. Nàng

https://thuviensach.vn

thích Dung Hà bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là... Nàng sẽ không để người nhà chịu loại vũ nhục này.

Nàng và An Nhạc Công Chúa giao tình nhiều năm, mặc dù An Nhạc Công Chúa không phải thân tỷ tỷ của nàng, nhưng hai người đã có tình cảm tỷ muội, nàng không muốn vì một nam nhân mà xảy ra mâu thuẫn cùng nàng ấy, nhưng không chấp nhận chuyện lấy nam nhân của mình ra làm vấn đề bàn tán.

Nhạc công đã bắt đầu đàn tấu, tư thái vừa phong nhã vừa đẹp mắt, Ban Họa bưng một ly trà thần sắc nhàn nhạt nghe, tỏ ra người nhạc công này không thể hấp dẫn nàng.

An Nhạc Công Chúa nghiêng đầu nhìn sắc mặt của nàng, thở dài nói: "Xem ra thủ khúc này cũng không thể hấp dẫn muội, nghe đồn Dung Hầu Gia cầm nghệ phi phàm, muội đã nghe qua ca khúc của hắn, lại nghe những người khác đàn tấu, không thích cũng không có gì lạ."

"Không. " Ban Họa lắc đầu: "Chàng chưa bao giờ vì ta đàn tấu ca khúc nào."

"Tại sao?" An Nhạc Công Chúa có chút ngoài ý muốn nhìn Ban Họa: "Hắn không vì muội mà đàn sao?"

Ban Họa cười, Dung Hà là một nam nhân thông minh, y biết đàn một bài cho nàng còn không bằng đưa món ngon cho nàng ăn, cho nên không biết làm chuyện này sẽ không nịnh nọt được nàng.

Thấy Ban Họa nói chuyện, An Nhạc Công Chúa liền nói tránh đi: "Từ khi phụ hoàng ban thưởng hành cung cho muội và Dung Hầu Gia, tin đồn bên ngoài chưa từng đứt đoạn, ngay cả trong tông tộc cũng có người hỏi việc này, thực sự là..."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 106+2

Edit: Đào Sindy

"Công Chúa nói là tin đồn ngoài cung về con riêng à?" Cuối cùng Ban Họa đã hiểu dụng ý An Nhạc Công Chúa mời nàng làm khách:"Ta bảo làm sao hôm naytỷ cố ý mời ta đến xem mỹ nhân, thì ra là vì chuyện này."

Trên mặt An Nhạc Công Chúa có chút xấu hổ, nàng cười bồi nói: "Là tỷ tỷ không phải, lấy trà thay rượu bồi tội với muội, muội đừng giận ta."

"Ta và tỷ tình cảm tỷ muội nhiều năm, tỷ có lời gì cứ nói thẳng với ta. " Ban Họa bất đắc dĩ cười một tiếng: "Những tin đồn này đều chả ra sao, chính Dung Hầu Gia cũng cảm thấy hoang đường, cũng không biết là ai nghĩ ra được. Bệ hạ tặng hành cung kia, không phải vì Dung Hầu Gia, mà là vì ta. Tỷ quên rồi ư, lúc trước khi hành cung vừa xây xong, ta và bệ hạ đã nói những gì?"

"Làm sao ta nhớ muội nói gì chứ. " An Nhạc Công Chúa tức giận nói: "Từ nhỏ phụ hoàng đã thích muội, phụ hoàng cũng thích nói chuyện với muội, nhiều lời như vậy ta làm sao ta nhớ hết."

"Khi đó bệ hạ hỏi ta, có thích hành cung kia hay không."

"Ta nói rất thích, nói hành cung rất tốt, chờ ta lớn rồi, nên ở một nơi đẹp như thế."

https://thuviensach.vn

Khi đó Vân Khánh Đế kiên trì xây hành cung này, gây nên không ít phản đối của mọi người. Nhưng tính tình Vân Khánh Đếlà người khác càng phản đối lại càng muốn làm, cho nên xây hành cung càng xa hoa, tinh xảo hơn.

Hành cung xây xong rồi, Vân Khánh Đế hỏi nàng, hành cung này có đẹp không.

Nàng nói rất tốt, mình rất thích, sau này mình muốn ở một nơi đẹp như thế.

Vân Khánh Đế thật vui vẻ, còn khen nàng có ánh mắt, giống như ông.

Chuyện này đã qua mười năm, nàng vẫn chưa quên. Bởi vì nàng còn nhớ rõ, lúc Vân Khánh Đế hỏi nàng vấn đề này, trong đôi mắt mang theo không cam lòng và phẫn nộ.

Từ đó về sau nàng đã hiểu, Vân Khánh Đế là một người không thích người khác chất vấn ông, coi như lời thật thì khó nghe, cũng cần lựa chọn phương thức chính xác, không thì sẽ hoàn toàn ngược lại. Chỉ tiếc nàng hiểu đạo lý, rất nhiều quan viên triều Đại Nghiệp lại không rõ, nhất định phải lấy tiêu chuẩn minh quân ngàn năm khó gặp mà đối đãi Vân Khánh Đế, đây không phải tự tìm phiền toái sao?

Cho nên có đôi khi nàng cảm thấy bộ phận quan viên nào đó không biết nói chuyện, rõ ràng có thể dùng thủ đoạn uyển chuyển đến thay đổi ý nghĩcủa Vân Khánh Đế, hết lần này tới lần khác dùng thủ đoạn trực tiếp nhất, mãnh liệt nhất làm chuyện trở nên rất tồi tệ, tính tình thẳng như vậy, nếu gặp phải một đại hôn quân, ắt hẳn bọn họ sống không quá ba năm.

"Thì ra là vì vậy." An Nhạc Công Chúa chợt nhớ tới, năm đó hành cung xây xong, phụ hoàng dẫn theo phi tần được sủng ái trong hậu cung và Công Chúa đi du ngoạn hành cung, lúc ấy Họa Họa cũng có mặt, phụ hoàng quả thực hỏi nàng những lời này, Họa Họa trả lời cái gì nàng không

https://thuviensach.vn

nhớ rõ lắm rồi, chỉ biết tâm tình phụ hoàng ngày đó rất tốt, không đến mấy ngày liền cho Họa Họa tước vị Hương Quân.

Khi đó Họa Họa mới bao nhiêu tuổi?

Sáu tuổi? Bảy tuổi? Tám tuổi?

Tiểu hài tử mấy tuổi, không cần trưởng bối trong nhà mời phong, thì có tước vị, trên triều Đại Nghiệp rất hiếm thấy, cũng làm cho tất cả mọi người Kinh Thành thấy được trình độ Họa Họa được sủng ái. Đến mức từ đó về sau, trong Kinh Thành không người nào dám đắc tội Họa Họa, coi như trong lòng có nhiều bất mãn đi nữa, cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

"Phụ hoàng quả nhiên sủng ái muội. " An Nhạc Công Chúa cảm khái thở dài một tiếng: "May mắn muội không phải nữ nhi của phụ hoàng, không thì không đến lượt ta."

Ban Họa nghe vậy cười: "Tỷ tỷ đừng đùa như thế, ta sợ đến ngày mai, lời đồn liền biến thành ta là con gái riêng của bệ ha đấy."

An Nhạc bị lời này của Ban Họa chọc cho cười ra tiếng, xác định Dung Hà không phải con riêng của phụ hoàng, nàng âm thầm yên lòng. Chính nàng cũng hiểu rõ, nếu như Dung Hà thật sự là hài tử của phụ hoàng, chỉ cần phụ hoàng đồng ý để y nhận tổ quy tông, như vậy thiên hạ này sẽ không còn của hai huynh đệ đồng bào nhà mình.

Huynh đệ của mình có bao nhiêu bản lĩnh nàng rất rõ ràng, Thái Tử và Trữ Vương, so ra đều kém Thành An Hầu.

An Nhạc Công Chúa giữ Ban Họa lại dùng cơm trưa, hầu hạ hai người dùng cơm tất cả đều là mỹ tỳ tuấn nam, nhạc công thay họ đàn tấu cũng có mặt, hắn ta bưng bầu rượu rót rượu thay An Nhạc, Ban Họa không thích uống rượu, cho nên không cần hắn ta hầu hạ.

https://thuviensach.vn

"Họa Họa. " Dùng xong cơm, An Nhạc Công Chúa lấy ra một cái hộp đưa đến trước mặt Ban Họa: "Cái này chuẩn bị vì muội, mong sau khi muội thành thân cùng phu quân sẽ ân ái như mật, bạc đầu không rời."

"Công Chúa hà tất phải như vậy. " Ban Họa nhìn An Nhạc: "Không phải tỷ đã tặng ta rất nhiều đồ rồi sao?"

"Những cái kia đều theo quy củ để người khác nhìn thôi, cái này mới là tỷ tỷ cho muội muội đấy. " An Nhạc Công Chúa cười nói: " Ta biết muội không thiếu những thứ này, nhưng đây cũng là một phen tâm ý của ta, muội đừng ghét bỏ."

Ban Họa nghe nói như thế, cũng không chối từ nữa, cầm lấy hộp nói: "Nếu tỷ tỷ thực lòng tặng, ta làm muội muội, nên nhận lấy nó, đa tạ tỷ tỷ."

An Nhạc Công Chúa cười, ngón tay sơn vẽ nắm cổ tay nàng: "Muội... nhất định phải thật tốt."

Nàng không thể gả cho nam nhân tốt, sau khi phò mã chết, luôn ở phủ Công Chúa trải qua thời gian tự tại, dù vậy, nàng vẫn hi vọng Ban Họa tìm được một người tri tâm, mà không phải một tên ngụy quân tử biết mặt không biết lòng.

"Tỷ tỷ yên tâm, ta chắc chắn sẽ tốt. " Ban Họa cười nói: " Huống chi chúng ta là nữ tử, một thân hạnh phúc cũng không đơn giản chỉ gắn bó trên người một nam nhân, nếu chàng đối xử với ta không tốt, ta sẽ tự đối tốt với mình, không có gì là không được cả?"

"Muội nói đúng. "An Nhạc Công Chúa cười nói: " Quả thực không có gì to tát."

Sau khi về đến nhà, Ban Họa mở hộp An Nhạc Công Chúa đưa cho, bên trong có hai tấm khế đất, còn có một chồng ngân phiếu tiền trang lớn nhất triều Đại Nghiệp.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên địa sản* và bạc mới là đồng tiền mạnh nhất.

*đất đai sở hữu.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, hai mươi hai tháng chạp, phủ Thành An Hầu nhấc từng đống từng đống sính lễ đến phủ Tĩnh Đình Công, người qua đường nhìn đồ được nhấc, nhịn không được hít sâu một hơi, Thành An Hầu vì cưới được tức phụ này, thật đúng là bỏ hết cả tiền vốn rồi, cứ như đang chuyển nhà vậy?

Có người nhàn rỗi nhàm chán, cố ý ngồi xổm ngoài cửa lớn phủ Tĩnh Đình Công đếm số lễ vật mà Dung gia đưa đến phủ Tĩnh Đình Công, kết quả hắn ta ngồi xổm ở cửa chính ròng rã một canh giờ, đội ngũ đưa sính lễ còn chưa dừng lại, hắn ta chà chà hai chân cóng đến chết lặng của mình, cảm khái nói với bằng hữu đi cùng: " Vị Phúc Nhạc Quận Chúa này nhất định có dung mạo tựa thiên tiên."

" Sao ngươi biết?"

" Nếu không phải dung mạo nàng tựa thiên tiên, nam nhân nào chịu tốn nhiều vốn liếng như thế cưới nàng?"

Đám người xem náo nhiệt cùng nhau trầm mặc, đống sính lễ này nhìn thôi đã thấy dọa người, bọn họ đều là nhân sĩ sống ở Kinh Thành, coi như đã thấy qua việc đời đấy, nhà phu quân đưa sính lễ hào phóng như vậy, lại chưa từng thấy qua.

"Không phải nói phủ Thành An Hầu là thư hương thế gia à, sao tặng đều là châu báu đồ trang sức, các loại đồ cổ quý hiếm vậy?"

"Đại khái là... Hợp ý?"

"Lời này có lý."

https://thuviensach.vn

Người Ban gia đều thích những thứ này, đưa châu báu đồ trang sức rất dễ lấy lòng họ.

Hai mươi bảy tháng chạp, nhà gái phơi đồ cưới, gia đình quan hệ tốt với nhà gái đều phái nhi nữ, nữ quyến thân thể khỏe mạnh, song toàn trong nhà đến đây chúc phúc, thuận tiện cũng xem người nhà mẹ đẻ vì tân nương tử chuẩn bị bao nhiêu đồ cưới.

Không xem thì không nói, xem rồi làm mọi người giật mình kêu lên. Cho dù biết rõ Ban gia yêu thương nữ nhi, cũng có chút giật mình, hồi môn này, chẳng phải quản gia đã dọn đi một nửa rồi sao?

"Tỷ tỷ." Một vị thân thích chi nhánh của Ban gia nhịn không được nói: "Ngươi sắp xếp như vậy, Thế Tử có từng ý kiến gì không?"

"Hắn có thể có ý kiến gì?" Âm thị cười nói: " Hắn đau lòng vì tỷ tỷ này bao nhiêu, các ngươi cũng không phải không biết. Nếu không phải ta ngăn đón, hắn còn muốn nhét thêm đồ vào đó."

Nghe nói như thế, trong lòng các nữ quyến lại là một trận hâm mộ. Các nàng cũng có người nhà mẹ đẻ, huynh đệ nhà mẹ đẻ cho dù đối tốt với các nàng, cũng không nỡ để đồ tốt cho các nàng, dù sao cũng là nữ nhi gả ra ngoài, làm sao mà quan trọng bằng nhi tử chứ?

Cô nương được Đế Hậu coi trọng, được phụ mẫu huynh đệ lệch sủng, đời trước tu bao nhiêu phúc phận, mới lấy được thiện quả kiếp này?

"Thế Tử thật là một đệ đệ tốt." Vị phu nhân chi nhánh nghe thấy thế, thì không cần phải nhiều lời nữa. Đương sự không có ý kiến, bà ta là người ngoài lại nói nhiều, chính là không thức thời rồi.

"Các ngươi chỉ lo xem tờ đơn đồ cưới. " Chu phu nhân cười nói: " Vẫn nên đi xem tân nương tử thôi, qua hôm nay, tiểu cô nương sẽ biến thành Thiếu nãi nãi rồi."

https://thuviensach.vn

"Cũng không phải, mau mau mời tân nương tử ra mới là chính sự."

Một đám người đang ồn ào, Ban Họa mặc váy buộc eo màu đỏ tươi. Nàng ở ngoài cửa đã nghe được lời mấy nữ quyến này nói, nàng tự nhiên hào phóng thi lễ với các nàng: "Bái kiến các vị Thái Thái phu nhân."

"Thôi thôi thôi, Quận Chúa mau mau đứng lên. " Chu phu nhân cách Ban Họa gần nhất đưa tay đỡ nàng dậy, cười nói: " Hay cho tiêu chí mỹ nhân tuyệt sắc, quả nhiên là tiện nghi Thành An Hầu rồi."

"Ngươi đừng nói nữa, nói tiếp thì Hầu phu nhân sẽ luyến tiếc nữ nhi, đợi ngày mai tân lang tới cửa tìm không thấy tân nương tử, còn không phải sẽ tìm đến làm phiền ngươi?" Tính tình Phu nhân Diêu Thượng Thư là một người thẳng thắn, bà đi đến bên cạnh Ban Họa, cười tủm tỉm nói:"Chỉ tiếc ta không thể sinh muộn mấy chục năm, cũng thật tiếc ta thân là nữ nhi, không thì ngày mai làm tân lang không phải là Thành An Hầu rồi."

Bà nói ra lời này, làm không ít phu nhân cười lên, bầu không khí trở nên càng thêm náo nhiệt.

Ánh mắt Ban Họa xuyên qua đám nữ quyến đang cười, rơi xuống trên người Âm thị.

Khóe môi Âm thị đang cười, dịu dàng nhìn nàng, cứ như nàng là bảo bối trân quý nhất thế gian, không nhìn kĩ sẽ bay đi mất.

"Mẫu thân. " Trong lòng Ban Họa run lên, hốc mắt có chút nóng. Chu phu nhân nắm tay nàng đi đến trước mặt Âm thị, nhỏ giọng nói: " Ngày mai là ngày tốt lành bệ hạ tự mình chọn."

Khóe môi Âm thị khẽ cong: "Đúng vậy, ngày tốt lành, trong lòng ta rất vui."

https://thuviensach.vn

Hai mươi tám tháng chạp, tuyết lớn tan ra, ánh nắng vàng chói vẩy khắp mặt đất, tảng băng trong suốt phản xạ ra ánh sáng đủ mọi màu sắc, toàn bộ Kinh Thành cực kỳ xinh đẹp.

Ban Họa đứng bên cửa sổ, nhìn cây lựu bên ngoài viện, ánh sáng phản xạ trên nhánh cây, không có một chiếc lá.

"Quận Chúa, ngài nên trang điểm."

Ban Họa quay đầu, trong khay bọn nha hoàn bưng, để mũ phượng và khăn quàng vai*, trâm cài hồng ngọc, cực đỏ, cực đẹp.

*một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 107+1

Edit: Đào Sindy

Từ khi tổ mẫu qua đời, đã thật lâu nhan sắc Ban Họa chưa từng diễm lệ như thế, nàng duỗi tay vỗ vỗ giá y bên trong khay, thần sắc có chút hoảng hốt. Bộ giá y đầy đủ này, do mười tám vị Tú Nương nổi danh chế tạo gấp gáp mấy tháng mới làm thành, Phượng văn phía trên giống như dương liễu, giống như ráng mây, đẹp đến làm ánh mắt người ta không thể rời đi, ngay cả chính nàng, cũng bị bộ giá y này làm kinh ngạc.

Giá y, rất nhiều nữ nhân cả đời chỉ mặc một lần, cho nên đối với nữ tử mà nói, đây là một vật rất quan trọng, quan trọng đến cho dù nàng đã già, cũng sẽ không quên lúc mình mặc giá y đỏ thẫm này mỹ lệ đến mức nào.

Nàng giang hai cánh tay, để nha hoàn mặc từng lớp y phục lên, cho đến khi ngoại bào đỏ thẫm ngoài cùng khoác lên người nàng, gương mặt nàng như bị giá y này làm nổi bật đến hồng nhuận.

"Quận Chúa, nô tỳ thay ngài trang điểm." Một nữ quan ăn mặc sạch sẽ đi đến trước mặt Ban Họa, bà ta ta từng chải tóc trang điểm cho Hoàng Hậu, là cô cô lãnh sự Đại Nguyệt cung, Công Chúa con thứ xuất giá muốn mời bà ta ra ngoài trang điểm, bà ta còn không chắc phải cho mặt mũi. Nhưng hôm nay khác biệt, bà ta được bệ hạ và Hoàng Hậu nương nương tự mình phái tới, cho nên nói chuyện hành động rất cung kính với Ban Hoạ.

https://thuviensach.vn

Xắn búi tóc thiếu nữ thành búi tóc phụ nhân, phú quý như đám mây. Khóe mắt Ban Họa nhiễm một chút son phấn, đuôi mắt giống như hoa đào nở rộ, mềm mại xinh đẹp.

"Quận Chúa, chúc ngài và Thành An Hầu hoa khai tịnh đế*, bách thủ tề mi**." Nữ quan vẽ một đoá hoa nở giữa mi tâm Ban Hoạ, có lẽ vì làn da Ban Họa vô cùng trắng nõn, cho nên đóa hoa này nhìn như lửa cháy, nóng rực đến làm cho ánh mắt người ta không thể rời.

*Hoa nở cùng một lúc.

**Ý chỉ tôn trọng nhau đến già.

Nữ quan để bút trong tay xuống, cười nói: "Quận Chúa thật sự là quốc sắc thiên hương."

Ban Họa quay đầu nhìn mình trong gương, cầm lấy bút lông mày vẽ lông mày hếch lên một chút, lông mày hình dịu dàng lập tức trở nên hếch lên, nàng hài lòng cười một tiếng, lúc này mới giống nàng. Gì mà nhu tình như nước, gì mà thẹn thùng kiều diễm, liên quan gì đến nàng?

Dây cài trán đỏ tươi, hồng ngọc chế thành vòng tai, Ban Họa bỗng nhiên nói: "Trông ta đỏ rực, giống đèn lồng treo ở cửa quá nhỉ."

"Quận Chúa lại nói đùa rồi. " Ngọc Trúc ngồi chồm hổm trước mặt Ban Họa, thay nàng sơn móng tay, Ban Họa nhìn hai tay trắng nõn sống an nhàn sung sướng của mình, quay đầu nhìn bọn nha hoàn bận rộn trong phòng, đại khái nàng là người nhàn nhã nhất phòng này.

Móng tay tô xong, Ngọc Trúc lại bôi lên hai tay Ban Họa một tầng dầu bảo vệ tay vừa tinh tế tỉ mỉ vừa có mùi hương thoang thoảng, Ban Họa giơ hai tay lên, bỗng nhiên nói: "Như thế này đã rất tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Ngọc Trúc đứng dậy lấy ra từ trong hộp gỗ một đôi vòng tay hồng ngọc đeo lên cho Ban Họa: "Quận Chúa, đôi vòng tay này là Quốc Công gia đặc biệt định chế* vì ngài đó."

*hàng đặt theo yêu cầu.

Gần một năm nay Ban Hoài không có việc gì làm chỉ mua đồ khắp nơi, trong đó có hơn phân nửa đều là chuẩn bị thay Ban Họa, vòng tay hồng ngọc này là một trong số đó.

Ban Họa còn chưa đội mũ phượng, bởi vì mũ phượng rất nặng, trước khi tân lang làm ra thúc trang thơ* khiến tân nương hài lòng, mũ phượng này sẽ không đội lên.

*bắt đầu từ thời Đường, xuất hiện trong <Ký sự thơ Đường>. Trong hôn lễ thường xuất hiện thơ ca đặc sắc, tôn nữ của Đường Thuận là Vân Dương Công Chúa có thúc trang thơ khi xuất giá, nó rất có tình ý và hàm xúc.

Ban Họa cười, vuốt ve đối vòng tay, để lòng mình an tĩnh lại một chút xíu.

" Cả đám các ngươi đều phải cẩn thận chút, trên mặt đất còn có băng chưa tan hết, nếu như té ngã, không chỉ là mất mặt, còn là điềm xấu." Vết thương của Đỗ Cửu đã khép lại, hắn đứng trước một đám mặc đồ đỏ, vui mừng trước mặt gã sai vặt: "Hôm nay là ngày Bá gia cưới phu nhân, các ngươi nhất định phải chú ý, không thể xuất hiện chỗ sơ suất nào."

"Vâng." Bọn sai vặt cùng kêu lên.

Đội ngũ đón dâu của Dung Hà lần này cực kỳ lớn mạnh, không chỉ có quan viên Lễ bộ, còn có thân thích lui tới Dung gia, còn có trưởng bối hoàng thất Vân Khánh Đế tự mình sắp xếp xuống vì quan tâm Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Đây là vì Vân Khánh Đế lo lắng Dung Hà tuổi trẻ, đối với rất nhiều quy củ trong hôn lễ không hiểu, cho nên cố ý phái rất nhiều người tới, để Dung Hà biết lúc nào nên làm cái gì, lúc nào thì cấm kị.

Hành cung Vân Khánh Đế thưởng xuống vốn tên là Trường Ninh uyển, nhưng sau khi ban thưởng cho Dung Hà và Ban Họa, Vân Khánh Đế lại hạ chỉ cho người làm tên khác cho cung này thành Bạch Thủ viên.

Đại khái là ý phu thê ân ái, bạc đầu không chia lìa.

Tên là Vân Khánh Đế đặt, nhưng chữ lại là Dung Hà tự mình đề.

Lúc này trong Bạch Thủ viên vui mừng treo lụa đỏ và đèn lồng đỏ, các tân khách nhìn toà hành cung hoa lệ này, trong lòng nhịn không được hâm mộ từng đợt, hành cung xinh đẹp như vậy bệ hạ nói cho liền cho, thái độ hào phóng thế này, cũng chỉ có cha ruột đối với nhi tử thôi.

Bởi vì ngoại trừ cha ruột, ai sẽ cam lòng đây?

"Vương đại nhân, mời tới bên này." Chu đại nhân và Diêu đại nhân giúp đỡ Dung Hà mời tân khách, còn có mấy vị quan viên Lại bộ cũng giúp đỡ chân chạy, một số dòng dõi thân thích của Dung gia chạy tới chạy lui, cả hành cung vô cùng náo nhiệt.

Có lẽ là bởi vì lời đồn đại con riêng ảnh hưởng quá lớn, cho nên phàm là người có chút quan hệ cùng Dung Hà, đều đến chúc mừng Dung Hà, người không có thiệp mời, nghĩ hết biện pháp cũng phải chui vào.

"Tân lang đâu, nên chuẩn bị đi đón tân nương."

Có tân khách hỏi, mọi người mới phát hiện tân lang không lộ mặt, ngày vui thế này, không thấy tân lang sao được?

https://thuviensach.vn

"Tân lang vội vã cưới tân nương tử, nửa canh giờ trước đã cưỡi ngựa đi đón người rồi."

"Anh hùng hâm mộ giai nhân, nên mà nên mà, mọi người đừng quan tâm."

Các tân khách phát ra tiếng cười thiện ý, tìm được bằng hữu quen biết nói chuyện trời đất, cũng là náo nhiệt.

Trên đường đi thổi sáo đánh trống, bánh kẹo rải ra bị những đứa trẻ xem náo nhiệt tranh đoạt sạch sẽ, Dung Hà cưỡi trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy hôm nay trời vừa xanh vừa rộng mệnh mông, ngay cả tảng băng treo trên lá cây cũng trong suốt đáng yêu.

"Tân lang, mau ra đây xem tân lang, tân lang sắp cưới tân nương tử rồi."

Bọn họ vây quanh đội ngũ đón dâu chạy tới chạy lui, vỗ tay nhìn tân lang mặc y phục đẹp, còn có ngựa lớn uy phong lẫm lẫm, cùng đội ngũ đón dâu thật dài. Nhận ra các đại nhân từ quy mô đội ngũ đón dâu, đây nhất định là đại nhân vật nào đó đón dâu, lo lắng tiểu hài nhà mình va chạm đến chuyện tốt của quý nhân, bọn họ vội vàng kéo tiểu hài trở về, trốn xa một chút rồi lại xem.

Trên yên ngựa khảm gì thế, là đá quý sao?

Còn có bọn công tử trẻ tuổi đi theo phía sau tân lang, không biết là quý công tử nhà nào, dáng dấp thật là tuấn mỹ, vải vóc trên người cũng hiếm có, nhìn như ráng mây ấy.

"Thành An Hầu. " Một vị công tử văn nhã mắt nhìn sắc trời: "Hiện tại có phải hơi sớm rồi không?"

https://thuviensach.vn

"Không còn sớm. " Dung Hà ý tứ sâu xa nói: "Chờ đưa tân nương tử ra, đã đúng giờ."

Mọi người ngay từ đầu còn chưa kịp phản ứng lời này là có ý gì, chờ lúc đến Ban gia, bọn họ liền hiểu được.

Thật vất vả vào đại môn, rồi đến nhị môn, lại bị một đám người ngăn cản, phạm vi giao hữu của Phúc Nhạc Quận Chúa thực sự quá rộng lớn, có người giỏi văn, có người giỏi múa, cầm kỳ thư họa cũng không thiếu cao thủ, cuối cùng một đám quý công tử ưu nhã phải gọi là cô nãi nãi, mới chen được vào cửa.

"Không phải nói Thành An Hầu được nữ tử trong Kinh Thành hoan nghênh nhất sao?" Một quý công tử sửa sang cẩm bào trên người mình bị kéo tới dúm dó, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Thế nhưng những cô nương này, rõ ràng không muốn để Thành An Hầu cưới Phúc Nhạc Quận Chúa."

Nghĩ đến những nữ tử hung hãn kia, hai người cùng nhau rùng mình một cái, chỉ cảm thấy thân là nam nhân, muốn cưới một nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, thật sự là quá khó khăn rồi.

May mắn hôm nay tới sớm, không thì chắc chắn lỡ giờ lành.

"Quận Chúa, tân lang đã đến nhị môn rồi." Tỳ nữ đi đến, thấy Ban Họa vẫn ngồi ở đầu giường, mũ phượng còn để một bên, nàng vội vàng nói: " Ngài mau mau chuẩn bị đi."

Ban Họa đứng người lên, đẩy cửa sổ khuê phòng, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào.

"Quận Chúa. " Nữ quan biến sắc: "Ngài không thể xuống đất."

"Là người thì phải xuống đất: " Ban Họa cười cười, mở lòng bàn tay ra, ánh nắng rơi vào giữa ngón tay: "Thứ gọi là quy củ này, đều làm cho

https://thuviensach.vn

người khác nhìn thôi. Có hữu dụng hay không, có ổn hay không, tự mình rõ nhất."

Bà mối hôn sự này của Ban Họa và Dung Hà là Vân Khánh Đế, nhưng bà mối như ông không thể tự mình đến phủ Tĩnh Đình Công, cho nên nữ quan được phái tới, cũng được xem như là bà mối. Nghe được câu này của Ban Họa có lý, trên thực tế ngôn luận có chút kinh thế hãi tục*, bà ta sầu đến ruột đều thắt nút, nhưng bà ta không dám đắc tội vị này, ngay cả một câu nặng lời cũng không dám nói.

*việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi.

"Quận Chúa. " Thường ma ma đi đến bên người Ban Họa, phúc thân với nàng: "Trong lòng ngài còn có lo lắng?"

Ban Họa nghe tiếng náo nhiệt bên ngoài truyền vào, mắt nhìn cây lựu bên ngoài viện, chậm rãi lắc đầu: "Lấy mũ phượng ra."

Dung Hà dưới sự trợ giúp của đội đón dâu, rốt cục đột phá tầng tầng vây công, đi vào viện Ban Họa ở. Nhóm quý công tử trong đội đón dâu đứng bên ngoài viện đưa đầu nhìn quanh, cũng không thể đi vào.

Người giữ ngoài cửa là Ban Hằng, hắn mặc cẩm bào màu tím, vốn là lúc vui mừng, nhưng trên mặt của hắn không có bao nhiêu vui mừng.

"Thành An Hầu."

"Hằng đệ gọi ta Quân Phách là được." Dung Hà thi lễ với Ban Hằng.

Ban Hằng quay đầu mắt nhìn cửa sau: "Ta không cần huynh viết thúc trang thơ gì đó, dù sao nhà chúng ta không ai cảm thấy hứng thú với thơ."

Đám người đứng ngoài cửa viện có chút xấu hổ, Ban Thế Tử trực tiếp như vậy, có phải có chút không tốt lắm không?

https://thuviensach.vn

"Tỷ ta là một cô nương rất tốt, nếu huynh đã thành người một nhà với tỷ ấy, tỷ ấy sẽ không cô phụ huynh. " Giọng điệu Ban Hằng có chút nghẹn ngào: " Từ nhỏ tỷ tỷ đã không chịu chút ấm ức nào, huynh đừng để tỷ ấy chịu khổ."

Dung Hà lui lại một bước, trịnh trọng thi lễ với Ban Hằng: "Mong thê đệ* yên tâm, Dung Hà ta đời này nhất định sẽ không phụ Họa Họa, cũng sẽ không để nàng chịu khổ."

*em vợ.

"Hi vọng huynh nói được thì làm được. " Ban Hằng ưỡn ngực, cố gắng để khí thế của mình nhiều hơn: "Ban gia chúng ta không sợ lưu ngôn phỉ ngữ*, nếu huynh đối đãi tỷ ta không tốt, ta sẽ đưa tỷ ấy về."

*lời đồn xấu.

Ngày lành, tân nương tử còn chưa ra ngoài, trước hết nghĩ đưa người ra ngoài, Ban gia... Quả thực không quá chú trọng.

Dung Hà đi đến cửa lớn đóng chặt, cao giọng nói: "Hôm nay Dung mỗ may mắn đến cầu hôn nữ nhi Ban gia, một không hủy lời hứa, hai không cô phụ giai nhân, ba không khiến nàng đau lòng. Nếu có vi phạm, thanh danh đời này của Dung mỗ sẽ mất hết, không được chết tử tế."

Thanh danh khắp thiên hạ với một văn thần mà nói, lời thề này không thể nói là không độc được.

Ban Họa ở sau cửa đội xong mũ phượng, nghe được câu nói này của Dung Hà, nhắm mắt lại, để Toàn Phúc phu nhân thay nàng đội khăn voan.

Trước mắt một mảnh đỏ sậm.

"Tỷ."

https://thuviensach.vn

Ban Hằng đi đến trước mặt Ban Họa, khom người xuống. Ban Họa ghé vào đầu vai của hắn, hài tử mà nàng muốn bảo vệ, thì ra bất tri bất giác đã trưởng thành. Bờ vai của hắn rộng lớn, cánh tay của hắn rắn chắc hữu lực, có thể vì Ban gia nhấc lên thế giới.

Giấy màu lộn xộn được giơ lên, tiếng pháo nổ vang lên không ngừng, còn có từng tiếng hát báo cát tường của bọn sai vặt, Ban Họa biết mình đã đi qua nội môn, đi qua nhị môn, lại đi một đoạn đường, nàng sắp ra khỏi đại môn Ban gia rồi.

"Phú quý hoa nở, cát tường tới."

Đây là hành lang cửu khúc, trước kia nàng thích nhất ở chỗ này đùa cá chép, cố ý làm chúng nó giành ăn.

"Phúc lộc thọ đến, tử khí tới."

Nơi này trồng một gốc cây Phù Dung, lúc nở hoa cực kỳ xinh đẹp.

"Vui mừng hớn hở, con cháu đầy đàn."

Nơi này có mấy bậc thang, đạp vào bậc thang này, đi thêm mấy bước, thì có thể ra khỏi đại môn Ban gia.

Nàng rất quen thuộc với nơi này, quen thuộc đến cho dù mắt không nhìn thấy gì, trong lòng lại rất rõ ràng.

Mỗi một bước, Ban Họa nghe tiếng pháo nổ rung trời bên ngoài, âm thanh diễn tấu, tiếng người ồn ào, cực kì náo nhiệt. Bỗng nhiên nàng phát hiện tay mình phát lạnh, thế là níu chặt trên vai áo Ban Hằng.

"Tỷ, đừng sợ. " Ban Hằng nhỏ giọng nói với Ban Họa: " Chỉ cần Dung Hà đối với tỷ không tốt, ta sẽ tới đón tỷ về. Hôm nay là ta cõng tỷ lên kiệu hoa, mai sau ta là cánh tay của tỷ, sẽ không để hắn bắt nạt tỷ."

https://thuviensach.vn

Ban Họa cười một tiếng, trong hốc mắt đã có chất lỏng ấm áp không nghe lời chảy ra.

Từ nhỏ đến lớn đều là nàng nói câu này với Hằng đệ, không nghĩ tới cũng có một ngày hắn nói với nàng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 107+2

Edit: Đào Sindy

Hình như nàng nghe thấy tiếng khóc, là phụ thân hay là mẫu thân?

Ban Họa muốn quay đầu, lại bị nữ quan đỡ.

"Quận Chúa, tân nương tử ra cửa, không thể quay đầu lại."

Ban Họa kéo tay nữ quan ra, nhấc một góc khăn voan lên, nhìn lại sau lưng. Phụ thân đứng ở bên cửa, lôi kéo tay mẫu thân khóc như một đứa trẻ, mẫu thân nhìn nàng, dịu dàng trong mắt lao vào lòng ngực, khiến nàng không muốn tiếp tục lên kiệu hoa.

"Quận Chúa!" Nữ quan hốt hoảng đè khăn voan xuống: "Ngài không thể tự kiềm chế mở khăn trên đầu."

Ban Họa không nói gì, nàng buông tay đang níu trên vai Ban Hằng ra, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Đi thôi."

Dưới chân Ban Hằng dừng một chút, xoay người đưa lưng vào để Ban Họa lên kiệu hoa.

Dung Hà tiến lên làm đại lễ vãn bối với Ban Hoài và Âm thị: "Xin nhạc phụ nhạc mẫu yên tâm, tiểu tế nhất định sẽ chăm sóc Quận Chúa thật tốt."

https://thuviensach.vn

Ban Hoài liếc mắt nhìn y, nắm tay áo Âm thị, tiếp tục lớn tiếng khóc rống, mà khóc so với vừa rồi càng thêm thương tâm.

Dung Hà:...

Y có loại cảm giác mình là ác bá cướp đoạt dân nữ trắng trợn, mà Ban Hoài chính là lão phụ bất lực nghẹn ngào khóc rống.

Quay đầu lại nhìn thê đệ, mắt Ban Hằng cũng đỏ bừng nhìn y, trong mắt đầy vẻ không muốn và khổ sở.

"Đi thôi. " Âm thị lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói: " Mong hai con tâm ý tương thông, phu thê hoà hợp."

"Tiểu tế bái biệt." Dung Hà làm một đại lễ với Âm thị, quay người bò lênlưng ngựa buộc hỉ cầu, quay người mắt nhìn cỗ kiệu hoa hồng lớn, ánh mắt dịu dàng đến sắp chảy ra nước.

"Hỉ Thước về đông, kiệu hoa lên."

Ban Hoài và Ban Hằng nhìn kiệu hoa dần dần đi xa, rốt cuộc không kềm được cảm xúc, ôm đầu khóc rống lên. Khóc đến trời đất mù mịt, khóc đến nhật nguyệt ảm đạm, mặc cho ai tới khuyên, mặc cho ai đến nói tốt, cũng không dừng. Hai nam tử hán cứ như vậy đứng ở cửa chính Ban gia, đáng thương như người mất đi trân bảo, khóc đến không còn hình tượng nào.

Có người nói người Ban gia hoang đường, cũng có người nói bọn họ luyến tiếc nữ nhi, nhưng càng nhiều hơn là xem náo nhiệt.

Nhà khác chia lìa nhau, nước mắt vui cười cho người khác xem mà thôi, chỉ là một trận cố ý diễn xuất, ai sẽ để ý tâm tình và tình cảm đương sự người ta chứ?

https://thuviensach.vn

Kiệu hoa lung la lung lay, chuyển động vòng quanh Kinh Thành, Ban Họa luôn cảm thấy tai mình nghe thấy tiếng khóc của người nhà, mặc dù nàng biết nơi này cách Ban gia đã rất xa, nàng vốn không thể nghe được tiếng của mọi người.

Đằng sau kiệu hoa của nàng, người nhấc đồ cưới đi theo một chuỗi thật dài, những người này mặc áo đỏ diễm lệ, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười vui mừng hớn hở.

Tuyết đọng chưa tan, mười dặm trang sức đỏ.

Hôn lễ này, đủ để cho tất cả nữ nhân Kinh Thành hâm mộ, cũng làm cho tất cả mọi người đều biết, cái gì mới gọi là chân chính mười dặm trang sức đỏ.

Tranh chữ đồ cổ, châu báu đồ trang sức, tơ lụa vật trang trí, hạt thóc và lúa mì dùng vàng bạc chế thành, lạc vàng, cây đá quý, theo như đồn đại đã cổ lỗ sĩ, quản gia Ban gia đã dọn trống kho thật chăng?

Thạch Tấn cưỡi trên lưng ngựa, hắn mặc một thân huyền y, tóc đen nhánh dùng kim quan buộc lại, cả người nhìn vô cùng nghiêm cẩn. Ánh nắng vàng vẩy trên người hắn, hắn giống như pho tượng đứng yên trên mặt tuyết, chờ đợi đội ngũ đỏ tươi đến.

Tới gần, tới gần.

Tiếng kèn, tiếng trống, tiếng địch, mỗi một âm thanh đều đang tuyên bố nó sung sướng và vui vẻ, con mắt Thạch Tấn chưa từng động đậy rốt cục run rẩy, quay đầu nhìn về phía đường cái.

Hồng y bạch mã, ngọc diện nhẹ nhàng. Thạch Tấn không thể không thừa nhận, Dung Hà là một nam nhân cực kỳ xuất chúng, y tồn tại, làm tất cả quý công tử sau lưng y bị chèn ép đến ảm đạm phai màu.

https://thuviensach.vn

Mí mắt Thạch Tấn khẽ run, ánh mắt rơi xuống kiệu đại hồng hoa sau lưng Dung Hà.

Đây là một kiệu hoa đặc chế, đỉnh cỗ kiệu nạm đá quý, tám góc kiệu treo chuông vàng nhỏ, mỗi một động tác, liền phát ra tiếng vang êm tai, càng đến gần, còn có thể nghe được mùi thơm nhàn nhạt.

Bát Bảo Hương kiệu, nghe nói ở cổ đại có thần tiên đến thế gian cưới thê tử, đã dùng kiệu loại này.

Cho nên từ đó về sau, thường hay có người nói phi tử thần tiên đang ngồi trên Bát Bảo Hương kiệu. Nhưng ai cũng chưa từng gặp qua thần tiên, người nguyện ý dùng Bát Bảo Hương kiệu tới đón tân nương tử cũng không nhiều, thế gian có bao nhiêu người bằng lòng tốn nhiều đồ như vậy, chỉ vì cưới một nữ nhân chứ?

Nhưng Dung Hà lại làm, y cho Ban Họa vinh quang nhất có thể, giống một tiểu tử truy cầu nữ thần của lòng mình, móc ra tất cả đồ tốt của bản thân, chỉ mong nữ thần có thể liếc hắn thêm một cái.

Thạch Tấn nghĩ, nếu hắn có thể lấy Phúc Nhạc Quận Chúa, có nguyện ý vì nàng làm ra một cỗ kiệu như thế không?

Không thể.

Thạch gia không cho phép hắn xa xỉ kiêu căng như vậy, càng sẽ không để sau khi tức phụ vào cửa, sẽ kiêu căng như thế. Hắn không cho Ban Họa được phong quang như thế, cũng không cẩn thận được như Dung Hà, bởi vì trên vai của hắn còn gánh vác toàn bộ Thạch gia.

Chỉ cần hắn còn sống một ngày, thì không thể buông Thạch gia xuống, đây chính là mệnh của hắn.

Hắn vỗ con ngựa dưới thân, chuẩn bị quay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này, rèm kiệu hoa bị gió thổi bay, hắn thấy được nữ tử qua cửa sổ kiệu.

Nàng ngồi lười biếng, một tay nâng hàm, khăn voan đỏ trên đỉnh đầu nhẹ nhàng lung lay, giống như một bàn tay mềm mại, nhẹ véo nhẹ lấy trái tim của hắn, vô cùng đau đớn, chua đến kịch liệt, hắn che ngực, cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu đỏ sậm.

"Công tử!" Hộ vệ Thạch gia kinh hãi nhìn máu trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Mặt Thạch Tấn không thay đổi lấy tay lau đi máu trên khóe miệng, thản nhiên nói: "Không cần ngạc nhiên."

"Vâng." Hộ vệ kinh hồn bạt vía, cũng không dám nhiều lời. Hắn ta đi theo bên người Đại công tử nhiều năm, loáng thoáng phát giác được tâm tư của Đại công tử với Phúc Nhạc Quận Chúa, nhưng Đại công tử chưa bao giờ nói ra, Thạch gia cũng không có tâm tư làm thông gia cùng Ban gia, cho nên hắn ta cũng không để chuyện này trong lòng.

Không nghĩ tới Phúc Nhạc Quận Chúa thành thân, lại làm cho công tử thương tâm đến thế.

Thạch Tấn dùng ngón cái lau đi giọt máu cuối cùng trên khoé môi: "Các ngươi đừng đi theo ta, ta đi xung quanh một chút."

"Công tử..."

"Lời nói của ta vô dụng rồi sao?"

"Thuộc hạ không dám."

Thạch Tấn cưỡi ngựa, chẳng có mục đích ra khỏi thành, lúc hắn lấy lại tinh thần, phát hiện vậy mà mình đã đến một dốc núi, nơi này vừa vặn có

https://thuviensach.vn

thể nhìn thấy đại môn Bạch Thủ viên.

Ánh nắng mùa đông không có bao nhiêu nhiệt độ, gió lạnh thổi tới trên mặt Thạch Tấn, lạnh buốt giống như kim đâm, hắn nhảy xuống lưng ngựa, nhìn kiệu hoa tiến vào đại môn hành cung, nhìn đội ngũ khiêngđồ cưới thật dài trông không thấy đầu, một chốc mang tới đại môn hành cung, làm sao cũng nhấc không hết.

Hắn hít một hơi khí lạnh, nhìn hành cung một lần cuối cùng, dắt ngựa đi xuống sườn núi.

Dưới sườn núi, hắn gặp một người quen.

"Tạ nhị công tử." Sắc mặt hắn nhàn nhạt.

"Thạch đại nhân." Tạ Khải Lâm không nghĩ tới vậy mà lại gặp được Thạch Tấn ở nơi này, hắn ta cứ thế chỉ chốc lát, rồi thi lễ với Thạch Tấn.

Thạch Tấn lạnh nhạt nhẹ gật đầu với hắn ta, ngồi trên lưng ngựa chuẩn bị rời đi.

"Sao Thạch đại nhân lại ở chỗ này?" Tạ Khải Lâm nhìn đội ngũ khiêng đồ cưới cách hắn ta không đến bảy tám trượng, bỗng nhiên nói: " Chẳng lẽ là đến ngắm phong cảnh sao?"

Thạch Tấn cười lạnh: "Thế tại sao Tạ nhị công tử lại đến đây?"

Tạ Khải Lâm nhìn đội ngũ khiên đồ cưới, có chút cúi đầu: "Tất nhiên là vì ngắm cảnh mà đến."

Thạch Tấn cười lạnh một tiếng, roi quất vào trên người con ngựa, con ngựa liền chạy như bay ra ngoài.

Tạ Khải Lâm cũng không để ý hắn rời đi, chỉ lẳng lặng yên nhìn, cứ như một màn trước mắt không có chút liên quan đến hắn ta, cũng giống

https://thuviensach.vn

như phía trước có mỹ cảnh thế gian khó tìm.

Nghiêm gia.

Nghiêm Chân cầm sách ra cửa sổ đọc, khi âm thanh hỉ nhạc từ đường phố truyền ra đến trong nội viện, hắn đang đọc "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức*; địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật**", bị âm thanh hỉ nhạc cắt ngang, hắn để sách trong tay xuống, nói với gã sai vặt bên người: " Đã sắp hết năm, có nhà nào chuẩn bị thành thân à?"

*Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu vươn lên không ngưng nghỉ.

**Khôn mang trọng trách của đất, người quân tử lấy đức dày để nâng đỡ vạn vật.

Gã sai vặt lắc đầu: "Công tử, tiểu nhân không biết."

Nghiêm Chân nghe vậy cười nói: "Nếu không biết, cũng không sao."

Gã sai vặt cúi đầu xuống không dám nói lời nào.

"Ngươi lui xuống, ta đọc sách không thích có người hầu hạ."

"Vâng."

Nghiêm Chân cười khổ, gã sai vặt không biết, trong lòng của hắn lại rõ ràng.

Hai mươi tám tháng chạp, ngày đại hôn của Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa, hắn trốn trong viện này, chỉ giả bộ như không biết, chẳng lẽ trong lòng thật sự không biết cái gì ư?

"Quận Chúa. " Một vị Toàn Phúc phu nhân đưa vải đỏ vào tay Ban Họa, Ban Họa đi ra kiệu hoa, đứng trước kiệu hoa không hề động.

https://thuviensach.vn

"Họa Họa. " Dung Hà nắm chặt tay của nàng: "Đi theo ta."

Ngón tay Ban Họa cong cong, mặc cho Dung Hà cầm tay của nàng.

Nàng không nhìn thấy gì cả, có người vịn nàng đi, chí ít không bị ngã.

Phụ mẫu Dung Hà đã qua đời, cho nên lúc bái cao đường, bái bài vị hai người là được. Nhưng tân khách ở đây phát hiện, giữa hai bài vị còn bày ấn giám* cá nhân.

*bảo lưu dấu gốc của ấn triện (đề phòng giả mạo).

Thân phận người bình thường không nhận ra, nhưng người ngồi ở vị trí cao lại nhận ra được, đây là ấn giám tùy thân của bệ hạ.

Nhi tử người ta thành hôn, bái thiên địa, bái phụ mẫu là chuyện đương nhiên, bệ hạ bày ấn giám cá nhân ở giữa, là có ý gì?

Nghiêm Huy vốn cảm thấy tin đồn Dung Hà là con riêng bệ hạ cực kỳ hoang đường, nhìn thấy ấn giám kia rồi, đột nhiên cảm thấy, có lẽ suy đoán hoang đường nhất, mới là chân tướng sau cùng.

Dung Hà... Vậy mà thật là huyết mạch hoàng thất?

Trong Đại Nguyệt cung, Vân Khánh Đế nói: "Vương Đức, giờ này nên bái đường rồi đúng không?"

Vương Đức cười nói: "Bẩm bệ hạ, lúc này giờ lành đã đến."

Vân Khánh Đế lập tức an tâm lại.

Chỉ cần Dung Hà và Họa nha đầu bái ấn giám của ông, một thân xúi quẩy của ông chắc chắn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ốm đau cũng không còn.

https://thuviensach.vn

Ông sớm nghe thái giám cung nữ bên người nói, hữu dụng nhất dân gian chính là phương pháp xung hỉ.

Nghĩ đến mình sắp thoát khỏi ốm đau, trên mặt Vân Khánh Đế mang ý cười, ngủ thiếp đi.

Trong Bạch Thủ viên, Ban Họa và Dung Hà cùng nhau quỳ xuống.

"Nhất bái thiên địa, bái."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 108+1

Editor: Đào Sindy

"Nhị bái cao đường, bái."

Ban Họa vô thức quay đầu, nhưng khăn voan thật dày cản tầm mắt của nàng, nàng có thể thấy chỉ có một mảnh đỏ sậm.

Nàng và Dung Hà cách một đầu dây đỏ không dài không ngắn, nàng có thể nghe thấy tiếng cười nói bốn phía, nhưng lại không nhìn thấy gì, nó khiến nàng có chút không tự nhiên. Đột nhiên có một cái tay cầm lấy tay nàng, tay này ấm áp khô ráo, giống như củi lửa trong ngày đông, ấm áp tiến vàođáy lòng Ban Họa.

Nàng mấp máy môi, chậm rãi quỳ xuống.

Lúc đứng dậy, cái tay này đỡ eo của nàng.

"Phu thê giao bái."

Tay đặt bên hông chầm chậm buông ra, Ban Họa quay người, chậm rãi bái phía đối diện mình.

Động tác của nàng rất chậm, tiếng ồn ào bốn phía cũng yên tĩnh trở lại, thậm chí nàng nghe được tiếng trâm và vòng va chạm trên người.

"Đưa vào động phòng!"

https://thuviensach.vn

Dựa theo quy củ, lúc này là Toàn Phúc phu nhân bồi tân nương tử vào động phòng, tân lang ở lại mở tiệc chiêu đãi tân khách bên ngoài, cho đến khi màn đêm buông xuống mới có thể về phòng, mở khăn voan của tân nương xuống, uống ly rượu giao bôi.

Nhưng Dung Hà lại làm một đại lễ với các tân khách ở đây, khi mọi người còn không kịp phản ứng, đã duỗi tay vịn chặt Ban Họa, cùng Toàn Phúc phu nhân vịn tân nương vào trong. Các tân khách đầu tiên là sững sờ, sau đó cười vang.

Có người nói Dung lang quân đau lòng tân nương tử, cũng có người nói đùa tân lang quá gấp gáp, nhưng bất kể nói đùa thế nào, không ai đi ngăn đón tân lang cả.

"Cái gì gọi là đau lòng tân nương tử, đây mới là đau lòng tân nương tử đấy, Dung Hầu Gia thật sự là quan tâm."

"Có lẽ lo lắng tân nương tử đi một mình sẽ sợ hãi?"

Các nữ quyến nhìn nhau, vừa ao ước vừa ghen tị, suy nghĩ một chút nam nhân nhà mình, cảm giác toàn thân trên dưới bọn họ đều là tật xấu, không có chỗ đáng yêu.

"Cẩn thận bậc thang." Dung Hà vịn Ban Họa tiến vào tẩm điện, toà hành cung này tu kiến vô cùng xa hoa, trong tẩm điện nạm một khối dương chi bạch ngọc bích, trên khối ngọc bích này điêu khắc Mẫu Đơn sinh động như thật, phú quý lại xinh đẹp. d^đ.l=q/đ

Nhưng Dung Hà giờ phút này không có tâm tình quan tâm khối ngọc bích kia, tất cả lực chú ý của y đều đặt trên thân Ban Họa.

"Hầu Gia, người như thế..." Hai Toàn Phúc phu nhân nhìn Dung Hà, đều cảm thấy có chút khó khăn, đuổi tân lang đi, thể hiện các nàng có chút

https://thuviensach.vn

xen vào việc của người khác, nhưng nếu không đuổi đi, lại có chút không hợp quy củ.

"Lát nữa ta sẽ ra. " Dung Hà vịn Ban Họa đi đến bên giường, lo lắng các thứ như đậu phộng, long nhãn, bánh kẹo sẽ bị nàng đè lên, đẩy chúng sang bên nói: "Ngồi."

Ban Họa vừa ngồi xuống, Dung Hà liền thoát giày của nàng, ôm nàng sang bên giường, lót sau người nàng một cái gối đầu mềm mại, đắp mền hỉ đỏ thẫm lên người Ban Họa:"Đêm lạnh, nàng ngồi chờ một lát, ta ra ngoài kính hai ly rượu sẽ đến."

"Hầu Gia..." Toàn Phúc phu nhân nhìn Dung Hà đệm phần bụng của tân nương cực kì chặt chẽ, hai người đều trợn tròn mắt, đây là quy củ gì? Tân nương tử sao có thể để tân lang cởi giày lên giường?

Trong lễ thành thân, có rất nhiều phong tục bất thành văn, ví như tân nương không thể giẫm giày tân lang, giẫm lên tức nữ nhân này là một hãn phụ*. Mặt khác tân lang cũng không thể để tân nương nằm trên giường trước, không thì tân nương sẽ đè tân lang cả đời, cả đời tân lang trước mặt tân nương chỉ có thể cúi đầu.

*người đàn bà đanh đá.

" Nằm một hồi cũng không sao, mùa đông khắc nghiệt, ngồi mãi làm sao chịu được?" Dung Hà xác định mình đã đắp kĩ chăn mền, không để cho khí lạnh xông vào, lại từ trong tay nha hoàn nhận lấy lò sưởi cầm tay để vào tay Ban Họa: "Giữ cửa đều là hạ nhân nàng mang tới, có gì không tiện, thì để bọn họ đến hầu hạ, đừng làm mình uất ức."

Ban Họa duỗi tay nắm lấy cổ tay y: "Chàng nhớ uống ít rượu thôi."

"Được." Dung Hà cười cười: "Ta sẽ không để nàng đợi lâu."

https://thuviensach.vn

Ban Họa chu môi đỏ lên, không nói gì.

Dung Hà nhìn móng tay đã sơn của nàng, nhẹ véo một cái, mới đứng dậy đi ra ngoài.

Ban Họa nghiêng tai nghe, cho đến khi tiếng bước chân biến mất không thấy gì nữa, nàng liền dựa vào gối mềm, híp mắt ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm nay bị gọi dậy, hiện tại nàng buồn ngủ không chịu được, chỉ có thể dựa vào dưỡng thần như thế.

Hai Toàn Phúc phu nhân thấy thế, đành phải rón rén lui ra ngoài, mắt hai người nhìn bọn nha hoàn thủ ở bên ngoài, xoay người đi trắc điện.

Vì hợp với tình hình, hôm nay hai Toàn Phúc phu nhân đều mặc quần sam màu tím, một người y phục thêu lên chữ Phúc, một người y phục thêu lên chữ Thọ, hai người bọn họ đã từng làm Toàn Phúc phu nhân cho người khác, nhưng chưa bao giờ thấy qua người nhà ai thành thân như vậy.

"Nhà Thành An Hầu không có trưởng bối, chút quy củ không biết cũng là bình thường. " Toàn Phúc phu nhân áo tím chữ Phúc nói: " Những quy củ này, tin thì linh, không tin thì không sao, không cần quá để trong lòng."

Toàn Phúc phu nhân áo tím chữ Thọ cười nói: "Chúng ta chỉ là làm Toàn Phúc phu nhân, về phần chuyện giữa phu thê, chúng ta sớm không liên quan."

Hai người bèn nhìn nhau cười, đúng là vô cùng ăn ý quyết định bỏ qua chuyện này trong lòng.

Các tân khách nhìn thấy Dung Hà đi ra, đều xông tới, mời rượu, chúc phúc, rất có tư thế không rót làm Dung Hà nằm xuống thì không bỏ qua. Chỉ tiếc nhóm người tiếp khách bên cạnh Dung Hà quá mức ra sức, rất

https://thuviensach.vn

nhiều người mời rượu đều bị bọn họ cản lại, kết quả Dung Hà không say, tân khách và nhóm người tiếp khách lại say một mảng lớn.

Một số văn nhân uống say, đọc vài câu thơ có ý tốt, không biết là đang chúc mừng người mới, hay nhớ lại tâm tình của mình, dù sao đây là tòa hành cung Đế Vương đã từng ở qua, những tân khách này đều ăn rất tận hứng.

"Dung Hầu Gia, cưới được giai nhân quốc sắc thiên hương như thế, hạ quan chúc ngài và tân nương tử ân ái đến bạc đầu, con cháu đầy đàn. " Lưu Bán Sơn giơ ly rượu lên, đi đến trước mặt Dung Hà cười nói: " Hạ quan uống trước rồi, Hầu Gia ngài tùy ý."

"Đa tạ." Hai gò má Dung Hà mang theo vài phần đỏ ửng, y uống ly rượu một hơi cạn sạch: "Lưu đại nhân mời ngồi."

Lưu Bán Sơn thay Dung Hà đổ đầy rượu, mới trở lại chỗ ngồi ngồi xuống.

"Lưu đại nhân. " Một vị đồng liêu bên cạnh có chút hâm mộ nhìn Lưu Bán Sơm: "Ngươi đúng là có giao tình với Dung Hầu Gia." Bọn họ, có thể tới tham gia tiệc rượu đã là tự giác có mặt mũi, đâu còn có thể khiến tân lang uống một ly rượu với họ chứ?

"Trước đó vì một án Tĩnh Đình Công gặp thích khách, Lưu mỗ và Dung Hầu Gia từng có lui tới." Lưu Bán Sơn khiêm tốn cười một tiếng: "Lưu mỗ cũng không nghĩ tới, vậy mà Dung Hầu Gia lại cho Lưu mỗ mặt mũi như vậy."

"Ồ..." Người ngồi cùng bàn nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, sao bọn họ có thể quên chuyện này, vụ án này kéo Thạch Tướng gia xuống nước, đến mức địa vị Thạch Tướng trong triều rớt xuống ngàn trượng, cũng không thể phục hồi phong quang ngày xưa, sao bọn họ có thể quên mất đây?

https://thuviensach.vn

"Đáng tiếc Thạch gia cô nương, cũng coi là một đời giai nhân, không nghĩ tới vậy mà vì ghen ghét, phạm phải tội lớn như thế." Một quan viên nhìn hết sức trẻ tuổi trên mặt tiếc hận nói: " "khanh vốn giai nhân",làm sao tâm không tĩnh."

Lưu Bán Sơn nhíu mày lại, quay đầu nhìn quan viên trẻ tuổi này: "Hôm nay là ngày đại hỉ của Phúc Nhạc Quận Chúa và Dung Hầu Gia, ngươi không nên nhắc đến chuyện xui xẻo này."

"Đúng thế, đúng thế." Đám người nhao nhao phụ họa, vội vàng dời sang chuyện khác.

Người nào không biết Thạch gia cô nương có ý với Dung Hầu Gia, đúng dịp Dung Hầu Gia là một trong chủ thẩm tra án ám sát, cuối cùng Thạch gia cô nương bị phán án sung quân Tây Châu. Tây Châu cách Kinh Thành khoảng hai ngàn dặm, không phải nơi tiểu thư mảnh mai có thể sống nổi?

Nếu Dung Hầu Gia có chút tình yêu nam nữ với tiểu thư Thạch gia, coi như Thạch gia cô nương sẽ được giảm tội, cũng sẽ không bị đày đến nơi như Tây Châu.

Chỉ tiếc thần nữ hữu tâm, tương vương không mộng, trong lòng Dung Hầu Gia hoài niệm không phải tài mạo song toàn của Thạch gia cô nương, mà là dung mạo khuynh thành của Phúc Nhạc Quận Chúa. Đang ngồi đều là nam nhân, lúc trước đều thích khen một câu Thạch cô nương đẹp như thế nào, nhưng nếu có Phúc Nhạc Quận Chúa ở đây, tròng mắt của bọn họ luôn không nghe lời chạy đến trên người Phúc Nhạc Quận Chúa.

Loại ý nghĩ này có chút hoang đường, bọn họ không dám để cho người khác biết, trên mặt còn cực lực làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh, để người khác biết họ không ham mê sắc đẹp.

https://thuviensach.vn

"Chư vị dùng chậm, Dung mỗ đi trước một bước. " Dung Hà bưng ly rượu nói với mọi người: " Chén rượu này, Dung mỗ uống trước rồi nói."

Dung Hà uống rượu trong tay một hơi cạn sạch, liên tục xin lỗi các tân khách, liền vội vàng đi Nội Điện.

Có tân khách tranh cãi muốn đi náo động phòng, nhưng lại bị mấy công tử ngăn lại, không để bọn họ đi qua.

Gã sai vặt cầm đèn lồng, chiếu sáng con đường phía trước, Dung Hà đi trên cầu đá cẩm thạch, cước bộ có chút vội vàng, bọn sai vặt đi theo phía sau y, phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp cước bộ của y.

"Tuyết rơi?" Dung Hà bỗng nhiên dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, lúc này đã có bông tuyết rơi xuống, một số rơi vào trên cầu, một số rơi vào trong ao dưới cầu, phát ra tiếng vang.

Nghĩ đến Ban Họa còn trong phòng chờ mình, bước chân y nhanh hơn.

Đi vào cửa đại điện, Dung Hà không để ý đến những tỳ nữ hành lễ với mình, vội vàng đẩy cửa đi vào, liền thấy Ban Họa dựa vào thành giường giường. Y bước nhanh đến phía trước, nhẹ nhàng gọi Ban Họa: "Họa Họa, nàng ngủ rồi sao? Họa Họa?"

Ban Họa ngủ được mơ mơ màng màng nghe có người gọi mình, nàng muốn ngồi thẳng người, lại phát hiện cổ đau đến không còn là của mình, nàng hít sâu một hơi: "Nhanh, người mau tới."

"Thế nào?" Dung Hà biến sắc, đưa tay muốn dìu nàng.

"Đừng làm ta nhúc nhích!" Ban Họa bắt tay y lại, giọng bắt đầu phát run: "Cổ của ta đau quá."

https://thuviensach.vn

Đội mũ phượng nặng như vậy, ngửa ra sau ngủ, cổ không đau mới lạ. Mũ phượng này làm vô cùng hoa lệ, phía trên khảm đá quý tơ vàng trân châu, tùy tiện một viên trân châu đã đủ nhà bình thường chi tiêu nhiều năm, có thể thấy được mũ phượng trân quý cỡ nào?

Người Ban gia không cầu tốt nhất, nhưng phong cách thích cầu đắt nhất, chuẩn bị cho Ban Họa phối trí đỉnh cấp cấp bậc Quận Chúa, nếu không phải lo lắng không hợp quy chế, mọi người hận không thể để Phượng Hoàng trên mũ phượng cũng dùng tơ vàng ngọc bảo khảm thành, nhưng đây là quy chế hoàng hậu mới có thể có, cho nên sửa đổi, vài chỗ dùng trân châu thay thế.

Dung Hà không nghĩ tới vậy mà mình lại đạt được đáp án như thế, y vịn Ban Họa dựa vào, đưa tay tháo khăn voan trên đầu Ban Họa, gỡ xuống trâm cài đầu cố định mũ phượng, cẩn thận từng li từng tí lấy mũ phượng xuống.

Mũ phượng nâng trong tay, y mới biết được thứ này nặng bao nhiêu.

"Ta giúp nàng bóp." Dung Hà đưa tay thay Ban Họa xoa bả vai và cổ, bật cười nói: " Đỡ hơn không?"

"Muốn cười thì cứ việc cười đi. " Ban Họa quay mặt: "Dù sao mũ phượng cũng chỉ đội một lần, sau này ta sẽ không bao giờ chịu tội nữa."

"Không cười nàng mà. " Dung Hà dịu dàng cười một tiếng: "Khổ rồi."

Ban Họa nghemùi rượu nhàn nhạt trên người y, cau mày hít mũi một cái.

Thấy hình như nàng không thích mùi trên người mình, Dung Hà bỏ đi ngoại bào trên người, lại đứng dậy dùng nước trà súc miệng, nước trà có chút mát, y cũng không thèm để ý. d"đ"l/q///đ

https://thuviensach.vn

"Hiện tại tốt hơn rồi. " Dung Hà ngồi trở lại bên người Ban Họa, một tay xoa bóp cổ thay nàng, một tay nắm tay Ban Họa: "Còn nghe mùi rượu không?"

Giọng điệu của y rất dịu dàng, trong hô hấp còn mang theo hương trà nhàn nhạt, Ban Họa cười lắc đầu: "Hiện tại hoàn hảo."

Hai Toàn Phúc phu nhân vội vàng từ trắc điện chạy tới, thấy khăn voan trên đầu tân nương tử đã tháo ra, mũ phượng cũng lấy xuống, thậm chí tân lang ngay cả ngoại bào cũng cởi ra, các nàng sửng sốt một chút, đi tới nói: "Hầu Gia, Quận Chúa, hai người nên uống rượu giao bôi rồi."

Hai người tự tay rót rượu, đưa tới tay hai người, cười nói: "Chúc hai vị bạc đầu không rời, kim đầy giường, Ngọc Mãn Đường, tử tôn quấn đầu gối, Phúc Thọ song toàn."

"Đa tạ." Dung Hà nhận ly rượu, chéo cổ tay cùng Ban Họa, uống xong ly rượu có chút mát.

Rượu rất nhạt, có lẽ là vì chiếu cố khẩu vị tân nương tử, còn có chút ngòn ngọt.

Ban Họa nâng cốc nuốt xuống, thấy hai gò má Dung Hà ửng hồng, giống như tô son, trong lòng nàng giật mình, đột nhiên cảm giác ánh nến bốn phía mông lung, uống chút rượu, lại có loại xúc động miệng đắng lưỡi khô, muốn sờ mặt y.

Nhưng bên cạnh còn có những người khác, Ban Họa nhịn được.

Nàng quay đầu mắt nhìn hai Toàn Phúc phu nhân, trong lòng nghĩ, nếu không có ngoại nhân ở đó, nhất định nàng phải đưa tay sờ mặt Dung Hà, xương quai xanh, hầu kết, còn có bụng dưới, tuyệt sắc thế này, tay sờ tới sờ lui khẳng định rất tốt.

https://thuviensach.vn

"Đa tạ hai vị phu nhân, nhận lời tốt của hai vị." Dung Hà đưa hai vị Toàn Phúc phu nhân tới cửa, để nha hoàn dẫn các nàng ra ngoài uống rượu.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 108+2

Editor: Đào Sindy

Tóc đen của Ban Họa quấn thành búi tóc hoa lệ phức tạp, bỏ mũ phượng tinh xảo ra, trên đầu chỉ còn mấy trâm cài nhánh và trâm hồng ngọc, ánh nến soi nàng, đẹp đến mức làm Dung Hà không thể chuyển dời ánh mắt.

"Họa Họa..." Giọng Dung Hà hơi khô, y bưng ly rượu trên bàn muốn uống một ngụm, nghĩ đến Ban Họa không thích mùi này, lại rót một chén trà lạnh uống, mới cảm thấy cảm giác khô nóng trong lòng mình biến mất hơn phân nửa.

Theo động tác y nuốt, hầu kết cũng run theo, ánh mắt Ban Họa rơi xuống cổ y, bỗng nhiên đứng người lên, đưa tay vuốt cổ họng y một cái.

Có chút trơn trượt, có chút non mềm, giống như đang sờ đậu hũ non mềm. Ánh mắt Ban Họa đảo qua Dung Hà ăn mặc cẩn thận, áo bào nắn nót, rất muốn học theo ác bá trong thoại bản, đè Dung Hà ngã trên giường, tháo y phục của y, sau đó sờ xương quai xanh trước ngực và sau lưng mấy lần.

Trong đầu nàng xuất hiện các loại hình ảnh đè Dung Hà lên giường, nhưng bản thân nàng vẫn đứng đấy, chỉ là ánh mắt xuyên thấu áo choàng trên người, rơi vào từng chỗ trên người y.

https://thuviensach.vn

"Họa Họa. " Thân ảnh Dung Hà run rẩy càng thêm lợi hại, y tự tay nắm chặt tay nàng: "Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta."

Ban Họa cười vô cùng ‘tinh khiết’: "Ta dùng ánh mắt gì nhìn chàng thế?"

"Nàng muốn ăn sạch ta. " Dung Hà tới gần Ban Họa, hô hấp nóng rực ở bên tai nàng, giống như liều thuốc thần kì, khiến lỗ tai và cổ Ban Họa đều tê dại: "Chàng... Muốn ta bắt đầu ăn từ chỗ nào?"

"Chỗ này?" Dung Hà chỉ môi mình.

"Chỗ này?" Y chỉ cổ mình.

"Hay là..." Y tháo đi nội bào, lộ ra áo trong màu đỏ, y kéo vạt áo ra, lộ ra xương quai xanh hấp dẫn: "Hay là chỗ này?"

Ban Họa bổ nhào người về phía trước, cưỡi trên lưng Dung Hà, đưa tay gỡ xuống trâm hồng ngọc trên tóc mình, mặc cho một đầu tóc đen xõa xuống, môi đỏ như lửa giương nhẹ: "Ta đều muốn ăn, mỹ nhân, chàng đến đây nào."

Yêu tinh, yêu tinh!

Dung Hà cảm thấy, bây giờ để y chết trong tay nữ nhân này, y cũng vui vẻ chịu đựng, không chút phản kháng.

"Hầu Gia!" Ngoài cửa có tiếng Đỗ Cửu vang lên lo lắng: "Hầu Gia, đã xảy ra chuyện."

Ban Họa tiếc nuối liếc nhìn lồng ngực Dung Hà nửa che nửa hở, giúp y chỉnh nội bào xong, quay đầu đi tới cửa kéo ra một khe hở: "Chuyện gì?"

Trang dung của tân nương vô cùng nặng nề, người bình thường dùng trang dung như thế, đều sẽ có vẻ cứng nhắc, nhưng Ban Họa lại khác, càng

https://thuviensach.vn

là thứ diễm lệ, càng nặng nề, nàng lại càng thêm xinh đẹp. Đỗ Cửu nhìn thấy Ban Họa, đầu tiên là ngây ra, sau đó vội vàng hành lễ nói: "Vừa rồi truyền đến tin tức, Trữ Vương và Tạ gia đại lang xảy ra cãi vã, Trữ Vương tức giận, đâm một đao làm Tạ đại lang bị thương. Người Tạ gia cầu y phủ Tĩnh Đình Công, nhưng nghe nói hai đại phu này đi theo Quận Chúa... Hồi môn của phu nhân đã đến hành cung, hiện tại người Tạ gia đã cầu tới cửa."

Tương đối lạ là, tại sao là Phúc Nhạc Quận Chúa mở cửa, Hầu Gia nhà bọn họ đâu?

"Trữ Vương không lúc nào an tĩnh được?" Ban Họa tức giận nói: " Hắn ta làm như vậy, sao không một đao đâm chết mình luôn đi?!"

Đỗ Cửu nghĩ, đại khái là Trữ Vương không ngu đến mức tự mình đâm mình đâu.

"Họa Họa đừng tức giận. " Dung Hà mặc ngoại bào vào đi đến bên người Ban Họa, thấy bộ dáng Đỗ Cửu cúi đầu khom người, nhân tiện nói: "Người Tạ gia không biết hôm nay là ngày lành của Hoạ Họa và ta sao? Toàn bộ Kinh Thành chẳng lẽ không có đại phu khác, nhất định phải đến Bạch Thủ viên của chúng ta cầu người?"

Đỗ Cửu nghe ra trong giọng nói Hầu Gia không vui, vội nói: "Hầu Gia, vốn thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, nào biết được Trung Bình Bá tự mình đến cửa khóc cầu, những người khác không làm chủ được, hiện tại trong viên còn có không ít tân khách, nếu trực tiếp mặc kệ, thuộc hạ lo lắng người khác nói linh tinh."

"Bọn họ thích nói linh tinh thì cứ để họ nói. " Ban Họa hừ lạnh: "Quấy rầy ngày lành của người khác, không sợ thiên lôi đánh xuống à."

"Ngươi cho người dẫn hai đại phu này đi. " Giọng điệu Ban Họa lạnh nhạt, đến cùng không từ chối thỉnh cầu của người Tạ gia: "Nhưng hai đại phu này là Ban gia ta tặng đến, mặc kệ người có cứu được không, cũng

https://thuviensach.vn

không thể để hai đại phu chịu ấm ức. Đỗ hộ vệ, ngươi sắp xếp thêm mấy người đi theo, miễn cho người Tạ gia nổi điên, để người của chúng ta chịu uất ức gì."

"Vâng." Đỗ Cửu lĩnh mệnh lui ra, đợi đi xa mấy bước, hắn muốn bản thân nghe ý của Hầu Gia, nhìn lại, chỉ thấy Hầu Gia cúi đầu nói chuyện cùng Quận Chúa, trong nháy mắt hắn cảm thấy mình có chút tự mình đa tình.

Hầu Gia vốn không liếc hắn thêm một cái.

Hắn đi ra chính điện, thấy thần sắc Trung Bình Bá tiều tụy, ôm quyền nói với ông ta: "Mời Trung Bình Bá chờ một chút, tại hạ đi mời hai vị đại phu."

"Làm phiền Đỗ tiên sinh." Trong lòng Trung Bình Bá run lên, trong lúc bối rối, đã thi lễ với Đỗ Cửu.

Trung Bình Bá ở trên, Đỗ Cửu ở dưới, lễ này Đỗ Cửu nào dám nhận, vội vàng tránh đi, hắn nói: "Trung Bình Bá không cần nói lời cảm tạ với tại hạ, đây là ý của phu nhân nhà ta, thuộc hạ chỉ nghe lệnh mà làm việc mà thôi."

Năm chữ " Phu nhân nhà chúng ta ", Đỗ Cửu nói đến âm vang hữu lực, còn mang theo chút tự hào.

Mặt Trung Bình Bá có chút đỏ lên, phu nhân trong miệng Đỗ Cửu, lúc đầu kém chút liền có thể thành tức phụ nhà ông ta.

Chỉ tiếc... Chỉ tiếc...

"Chỉ tiếc lang tâm như sắt, làm hại giai nhân. " Ban Họa tẩy đi trang dung trên mặt, nói với Dung Hà: " Trữ Vương từ nhỏ đã thích sống mái với ta, cũng không biết đời trước ta và hắn ta có thù hận lớn thế nào."

https://thuviensach.vn

Dung Hà để bọn nha hoàn phục vụ lui ra, kéo Ban Họa đến bên giường ngồi xuống: "Trước kia hắn bắt nạt nàng ư?"

"Hắn muốn bắt nạt ta, tính ta để hắn dễ bắt nạt à?" Ban Họa nhét chân vào mền, ôm chăn ngáp một cái: " Khi còn bé tính cách hắn mặc dù không đáng yêu, nhưng không đáng ghét như bây giờ."

Dung Hà thấy bộ dáng Ban Họa buồn ngủ, cúi đầu nói: "Con người luôn thay đổi."

"Ừm..." Ban Họa nằm vào trong chăn: "Có người sẽ càng đổi càng tốt, có người lại càng đổi càng đáng ghét."

"Mệt à?" Ánh mắt Dung Hà đảo qua cổ Ban Họa, đưa tay nhẹ nhàng sờ vành tai Ban Họa.

Ban Họa miễn cưỡng mở mắt: "Chàng còn việc gì à?"

Dung Hà cũng nằm vào: "Ừm, có việc."

Thêm một người cùng chen mền trên giường, Ban Họa lập tức bay mất hơn phân nửa buồn ngủ, nàng mở to mắt nhìn Dung Hà, giống như một con mèo kiêu ngạo, nhìn người xâm phạm lãnh thổ của mình. Nhưng có thể vì người này dáng dấp vô cùng tốt, con mèo kiêu ngạo rốt cục chậm rãi buông lỏng cảm xúc toàn thân: "Chuyện gì?"

"Hôm nay chúng ta sẽ động phòng hoa chúc..."

Dung Hà vẫn chưa nói xong, bỗng nhiên Ban Họa ngồi dậy: "Vết thương sau lưng chàng tốt rồi à?"

"Muốn xem không?"

"Muốn!" Ban Họa gật đầu, tay đã rời khỏi lồng ngực Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Dung Hà giữ chặt tay của nàng, để tay nàng lên lồng ngực mình, giọng khàn khàn nói: "Không vội, chúng ta có thời gian cả đêm từ từ xem, chậm rãi sờ, còn có thể chậm rãi... Nếm thử."

Đầu ngón tay Ban Họa run lên, đột nhiên cảm giác được dưới bàn tay bỏng đến dọa người, giống như dính dầu hoả, bùng cháy lên.

"Bên ngoài tuyết rơi, rất lạnh."

Môi ấm áp, hôn lên vành tai non mềm, vành tai trong nháy mắt biến thành đoá hoa hồng nở rộ, đẹp đến muốn chảy ra nước.

Bông tuyết bay múa trên không trung, rơi vào ôn tuyền lộ thiên trong cung khác. Sương mù mông lung dâng lên, giao hòa vào nhau cùng bông tuyết, như nóng như lạnh, cuối cùng bông tuyết hóa thành nước, nhưng nhiệt độ suối nước nóng chưa từng giảm.

"Họa Họa, nàng ổn không?"

"Ta rất khỏe, muốn lần nữa không?"

Bông tuyết trong suối nước nóng triền miên, sôi trào, hòa tan, bốc lên hơi nước giống như tiên cảnh nhân gian, làm người ta không phân rõ hôm nay, ngày mai là năm nào.

Nến hỉ khắc long phượng đỏ thẫm đốt suốt cả đêm, cho đến trời sáng tỏ, nến đỏ mới cháy hết, trên giá còn sáp nến, chứng minh một đêm đã trôi qua.

Như Ý mở cửa sổ, nhìn ra thế giới tuyết trắng bên ngoài, nhịn không được lại mặc thêm một lớp áo cho mình.

"Như Ý cô nương. " Một nha hoàn mặc quần sam màu hồng cánh sen đi đến ngoài cửa sổ, thi lễ với Như Ý một cái: "Hầu Gia và phu nhân sắp

https://thuviensach.vn

tỉnh, chúng ta nên đi hầu hạ."

Mắt Như Ý nhìn canh giờ hiện tại, cười với nha hoàn này: "Đa tạ."

"Không cần khách sáo như thế."

Một nhóm người phục vụ ở ngoài cửa, thấy trong phòng không có động tĩnh, thế là đều quay đầu nhìn Như Ý. Như Ý là người bên cạnh Quận Chúa, nhất định biết thói quen và kiêng kỵ của Quận Chúa.

Như Ý không để ý đến ánh mắt những người này, chỉ bình tĩnh đứng ngoài cửa, chờ chủ tử gọi đến.

Khi Dung Hà tỉnh lại, trời đã sáng rồi, y rất ít khi trễ như vậy mới tỉnh, cũng rất ít khi ngủ được sâu như thế.

Y quay đầu mắt nhìn nữ tử bên người, khóe miệng không tự giác lộ ra ý cười.

Trong chăn quá ấm áp, ấm áp làm y không muốn ra ngoài, chỉ muốn nằm chết dí trong chăn lâu như đất trời.

"Chàng đã tỉnh?" Ban Họa mở mắt ra, thấy nụ cười tuấn mỹ của Dung Hà, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn.

Chụt.

Nàng hôn lên khoé môi y một cái, trên mặt hồng nhuận có thêm chút hài lòng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 109

Editor: Đào Sindy

Dung Hà cảm thấy mình bị mê hoặc rồi.

Y muốn hôn toàn thân nàng một lượt, muốn nuốt nàng vào bụng, lại sợ động tác của mình quá mạnh mẽ, sẽ khiến nàng đau.

Môi mềm thơm ngon, y đụng vào lại không muốn buông ra, y là lữ nhân đói khát nhất trong sa mạc, mà nàng là ốc đảo của y. Y muốn chết chìm trong ốc đảo và không muốn tỉnh lại.

"Hơ." Ban Họa đỏ mặt thở, sờ lên môi của mình: "Sáng sớm mà chàng làm gì thế?"

"Không sớm. " Dung Hà ôm nàng vào ngực: "Đã sáng rồi."

"Nhưng ta buồn ngủ. " Ban Họa ngửi được hương vị sạch sẽ dễ ngửi trên người Dung Hà, mùi này không biết nên hình dung thế nào, nhưng Ban Họa rất thích. Nàng ghé vào ngực Dung Hà, duỗi ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cổ y, nhìn thấy y không khống chế nuốt cổ họng, nàng nhịn không được cười ra tiếng.

"Họa Họa. " Dung Hà khoác tay lên lưng nàng: "Biết cái gì gọi là thêm dầu vào lửa không?"

Ban Họa trừng mắt nhìn, cười tủm tỉm nói: "Ta nên rời giường."

https://thuviensach.vn

"* một khắc đáng giá ngàn vàng, rời giường làm gì?" Dung Hà xoay người một cái, đè Ban Họa dưới thân: "Tình nghĩa phu thê làm đầu, bây giờ ta và nàng đã là phu thê, tất nhiên nên làm một số chuyện phu thê nên làm."

Ban Họa duỗi tay phải ra đặt ở lồng ngực Dung Hà, nhỏ giọng cười nói: "Chuyện giữa phu thê là chuyện gì?"

"Tất nhiên là..."

Nước nóng đổi hết lần này đến làn khác, nhóm tỳ nữ thủ bên ngoài không dám gây ra tiếng động, cho đến khi nghe trong điện truyền ra tiếng động. Nhóm tỳ nữ bận bịu nâng dụng cụ rửa mặt vào cửa, cho đến khi vào nội thất, các nàng mới bỏ giày phía ngoài, giẫm lên thảm mềm mại đi đến trước mặt hai vị chủ tử.

Như Ý và những tỳ nữ khác cùng nhau vào cửa, nàng thấy Quận Chúa đứng ở bên giường, Hầu Gia đang thay nàng buộc đai lưng, không khí thân mật giữa hai người, làm nàng có cảm giác mình không thể xem tiếp.

"Quận Chúa." Như Ý đi đến thi lễ, lui sang bên.

Ban Họa nhẹ gật đầu với nàng, bắt đầu dùng nước ấm rửa mặt, rửa mặt xong lại thoa một lớp hoa lộ dưỡng da, quay đầu thấy Dung Hà đang nhìn mình, nhân tiện nói: "Chàng nhìn gì?"

"Nhìn nàng thật đẹp. " Dung Hà cầm bình sứ nhỏ trong tay nàng: "Đây là gì, hương vị nhạt mà mùi thơm ngát."

"Chỉ là hoa lộ mà nữ nhân hay dùng." Ban Họa vò một ít trong lòng bàn tay thoa lên trán y: "Cảm thấy thế nào?"

Hoa lộ có chút mát, có chút trơn, Dung Hà trả bình lại cho Ban Họa: "Nàng thích gì, cứ việc để hạ nhân đi chuẩn bị, không cần lo lắng."

https://thuviensach.vn

"Được rồi. " Ban Họa giao hoa lộ cho một tỳ nữ, lại bôi trên mặt và tay không ít thứ, quay đầu nói với Dung Hà: " Không thấy vô vị à?"

Dung Hà cười lắc đầu: "Nàng thích là được."

Trên thế gian làm gì có nữ nhân nào dung nhan sẽ không già đi, chỉ là cân thận bảo dưỡng, để da của mình nhìn không tỳ vết chút nào mà thôi.

Nhưng những chuyện này Ban Họa không có ý định nhắc với Dung Hà, đối phương cũng sẽ không thấy hứng thú lắm.

Bọn nha hoàn thay Ban Hoạ chải kỹ tóc, Dung Hà muốn xung phong nhận việc vẽ mày cho nàng, thấy bộ dáng y kích động, Ban Họa nhất thời mềm lòng, vẫn để y thử.

Nhưng mà sự thật chứng minh, người giỏi vẽ tranh không nhất định vẽ mày đẹp, Ban Họa nhìn mày liễu của mình biến thành xiêu xiêu vẹo vẹo, ghét bỏ dùng khăn lau sạch lông mày, nói với Dung Hà:" Đây là mặt của ta, không phải vải vẽ."

"Thật có lỗi, lần đầu vẽ cái này, tay có chút không nghe lời. " Dung Hà thấy động tác nàng lau mày quá mạnh, đưa tay đoạt đi khăn của nàng, nhẹ nhàng thay nàng lau sạch: "Nàng vẽ ta nhìn."

Nam nhân vừa thành thân, thấy cái gì cũng cảm thấy hứng thú, trâm cài đầu, mỹ phẩm dưỡng da, thậm chí yếm của nữ nhân... Y cũng lén nhìn trộm, giống như được mở ra một thế giới hoàn toàn mới, trong thế giới này mỗi chỗ nơi toả sáng đều làm y cảm thấy mới lạ.

Khi còn nhỏ, y cảm thấy nếu mình cưới một người không có chuyện gì cứ khóc trước gương, nương tử đối nguyệt ngâm thơ, thành thân cũng không biết ý nghĩa của nó. Có lẽ là mẫu thân của y làm y có cảm giác sợ hãi nữ nhân, đến mức rất nhiều năm y tránh xa nữ nhân, chỉ là người khác nhìn không ra thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hoạ Hoạ lại khác, nàng luôn vui vẻ trước gương, nàng luôn hưởng thụ khi soi gương, hưởng thụ tốt đẹp cuộc sống mang tới.

Y thích nhìn dáng vẻ nàng vẽ mày, thích bộ dáng nàng lựa y phục, tưởng tượng ra nàng mặc y phục và đồ trang sức xinh đẹp khiến những nữ nhân khác ảm đạm phai mờ, chỉ cần nghĩ tới những hình ảnh này, y liền vui vẻ.

"Mấy ngày nữa chúng ta về Hầu phủ ở. " Dung Hà cúi đầu nói bên tai Ban Họa: " Trong Hầu phủ có rất nhiều đồ trang sức xinh đẹp, nàng thích cái nào thì dùng cái đấy."

"Rất nhiều?" Ban Họa hơi kinh ngạc mà nhìn Dung Hà: "Sao chàng lại có nhiều đồ trang sức của nữ nhân như thế?"

"Có nhiều là do tổ tiên để lại." Dung Hà không nói cho Ban Họa, còn có một phần là y mua về, y muốn những trâm vòng xinh đẹp này được nữ nhân mình thương yêu đeo lên, nhưng mà khi đó y lại không biết, những vật này có thể dùng trên người ai.

"Tốt." Ban Họa chải kỹ tóc, sửa lại cung trang đỏ tươi trên người, quay đầu nói với Dung Hà:" Nhìn được không?"

Dung Hà gật đầu: "Đẹp hơn ai hết."

" Nam nhân thành thật, luôn làm người khác thích." Ban Họa ngoắc ngón tay với Dung Hà.

Dung Hà cúi đầu xuống đối mặt Ban Họa.

Một cái hôn mềm mại in trên mặt y, thậm chí còn lưu dấu son môi nhàn nhạt.

"Đây là phần thưởng ta cho chàng."

https://thuviensach.vn

Dung Hà nhìn mặt mình trong gương, cười ra tiếng.

Bọn nha hoàn phục vụ bên cạnh mặt đỏ tới mang tai cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt làm hai gò má các nàng thấy nóng lên, không có ý nhìn nữa.

Hai phu thê ăn trưa, mới ngồi lên xe ngựa, tiến cung đi tạ ơn Hoàng Đế.

Hai người ngồi xe ngựa đi vào ngoài cửa Chu Tước, hộ vệ cửa cung nhìn thấy kí hiệu trên xe ngựa, liền cung kính lui sang một bên. Xe ngựa đi qua cửa Chu Tước, xuyên qua một hành lang thật dài, liền ngừng lại.

"Hầu Gia, phu nhân, đi thẳng là đến Đại Nguyệt cung rồi."

Càng đi về phía trước, xe ngựa không cho đi nữa.

Dung Hà vén rèm xe lên đi ra xe ngựa, quay người vịn Ban Họa đi sau mình: "Cẩn thận."

Hiện tại đang có tuyết rơi, coi như mỗi ngày đều có người đến quét sạch, nhưng cũng không lâu lắm, tuyết vẫn tích lại.

Ban Họa vịn tay của y đi xuống, Dung Hà thay nàng sửa áo choàng, nhận dù thái giám cầm, che trên đầu hai người. Ban Họa kéo cánh tay Dung Hà, nàng giẫm trên bông tuyết xốp, lập tức in một vết chân sâu hoắm trên tuyết.

"Đừng giẫm ở đó, đợi lát nữa tuyết tan chân sẽ lạnh." Dung Hà chú ý tới động tác nàng cố ý giẫm dấu chân, nhỏ giọng nói bên tai nàng: " Đừng nghịch ngợm."

"Ai nghịch ngợm đâu?" Ban Họa nhéo hông y một cái, tay Dung Hà bung dù lung lay, vài bông tuyết tung bay trên gương mặt Ban Họa.

https://thuviensach.vn

"Hí...iiiiii." Ban Họa hít sâu một hơi, dời ngón tay lạnh buốt của mình đến cổ Dung Hà, thấy Dung Hà cóng đến rụt cổ lại, lập tức nở nụ cười: "Có lạnh không?"

Dung Hà bắt lấy tay nàng thổi khí nóng: "Hiện tại ổn hơn không?"

"Còn thế này. " Ban Họa cũng đưa tay phải đến bên môi Dung Hà, thế là Dung Hà lại đối tay phải thổi khí nóng, Ban Họa thấy động tác y nghe lời như thế liền bật cười.

"Bái kiến Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa."

Ban Họa quay đầu, nhìn sau lưng Thạch Tấn mang theo một đội cấm vệ quân, nàng rút tay Dung Hà đang nắm ra, sóng vai đứng cùng Dung Hà: "Thạch đại nhân."

Ánh mắt Thạch Tấn nhìn tay hai người: "Hai vị đến gặp mặt bệ hạ hay sao?"

"Đúng thế." Dung Hà gật đầu, nói với Thạch Tấn: " Hôm nay gió lớn tuyết lớn, Thạch đại nhân khổ cực."

"Đây là trách nhiệm của ta. " Thạch Tấn chắp tay với Dung Hà: "Mời đi bên này."

Chờ Ban Họa và Dung Hà đi xa, một vị hộ vệ nhỏ giọng nói sau lưng Thạch Tấn: " Trước kia ta chỉ cảm thấy hai người Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa không hợp, nhưng hôm nay thấy, chỉ cảm thấy hai người này đứng chung một chỗ không có gì thích hợp bằng, biến thành người khác ở cùng bọn họ, mới không đúng nơi."

"Gì mà không đúng nơi. " Một hộ vệ khác nói: " Không phải ngươi nói, dáng dấp hai người kia đẹp, đứng chung một chỗ đẹp mắt sao?"

https://thuviensach.vn

"Chính là ý này..."

Thạch Tấn nghe hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, trầm mặt nói: "Chúng ta nhậm chức nơi thâm cung, không thể tùy ý đàm luận người khác."

"Vâng." Hai cấm vệ quân biến sắc, vội im lặng không dám nhiều lời.

Dung Hà và Ban Họa đi vào Đại Nguyệt cung, thấy trên mặt đám cung nữ và bọn thái giám đều vui mừng, như gặp phải chuyện vui lớn gì. Những cung nhân này nhìn thấy hai người Ban Họa và Dung Hà, nụ cười trên mặt càng sâu, một nữ quan tiến lên nói: " Hầu Gia và Quận Chúa, bệ hạ đã sớm ngóng trông hai vị quý nhân, mời đi theo nô tỳ."

Trong lòng Ban Họa càng thêm nghi hoặc, nhưng khi nàng đi đến Nội Điện, nhìn thấy Vân Khánh Đế được người ta vịn có thể đi mấy bước, lập tức hiểu vì sao đám cung nhân Đại Nguyệt cung lại vui đến thế.

"Bệ hạ. " Ban Họa ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Vân Khánh Đế, quên cả hành lễ, nàng một mặt vui mừng nhìn Vân Khánh Đế: "Ngài bình phục rồi?"

"Có thể miễn cưỡng đi hai bước rồi." Tâm tình Vân Khánh Đế cực kì tốt, để chứng minh thân thể của ông có chuyển biến tốt, ông đẩy thái giám đang vịn ta, đi mấy bước ngay trước mặt Ban Họa.

"Thật tốt. " Ban Họa vỗ tay bốp bốp bốp bốp: "Bệ hạ, xem ra không đến mấy ngày, ngài có thể bình phục rồi."

Lời nói này Vân Khánh Đế đã khảm trong lòng rồi, ông hiền hoà nhìn Ban Họa và Dung Hà: "Hôm qua là ngày vui của các ngươi, mặc dù trẫm không thể tự mình đến, đợi tâm ý của các ngươi,ấn quan trẫm đưa đến coi như không khác mấy."

https://thuviensach.vn

"Ngồi xuống nói chuyện." Bây giờ Vân Khánh Đế nhìn Ban Họa và Dung Hà, nhìn làm sao cũng thuận mắt, hận không thể hiện tại nhận họ làm con cái của mình.

Nếu có thể để ông khôi phục khỏe mạnh, coi như nhận dưỡng tử dưỡng nữ cũng có sao đâu?

Buổi sáng hôm nay tỉnh lại, ông cảm thấy thân thể mình đã khá nhiều, không chỉ có tinh thần, ngay cả đùi cũng có khí lực, thái y đến xem mạch, nói ông khôi phục rất tốt. Trong lòng của ông rất rõ ràng, đây hết thảy đều vì Dung Hà và Ban Họa thành thân xung hỉ.

Không thì vì sao sớm không tốt, muộn không tốt, sau khi hai tiểu bối thành thân, thân thể của ông bắt đầu chuyển tốt?

Ánh mắt Vân Khánh Đế nhìn hai người như đang nhìn búp bê trân quý, cho nên khi hai người bái, Vân Khánh Đế thưởng cho họ một đống đồ, những vật này cực kỳ trân quý, ngay cả Ninh Vương và Ninh Vương Phi thành thân hôm sau đi bái lễ, bệ hạ cũng chưa từng hào phóng như vậy.

"Dung Hà. " Ban Họa nhỏ giọng nói bên tai Dung Hà: " Chàng có cảm thấy bệ hạ khác lạ không?"

Trước kia mặc dù Vân Khánh Đế đối nàng tốt, nhưng cũng có giới hạn, chí ít sẽ không vượt qua quy củ. Nhưng gần đây cách làm của Vân Khánh Đếhết sức kỳ lạ, ông không chỉ ban hành cung cho họ, còn cho họ nhiều lễ vật như thế, những lễ vật này nếu bị người ta truyền đi, chỉ sợ lại có không ít người nói Dung Hà là con riêng Hoàng Đế.

"Xuỵt. " Dung Hà nhỏ giọng nói bên tai Ban Họa: " Cái này không liên quan gì đến chúng ta."

Mắt Ban Họa nhìn Dung Hà, gật đầu nói: "Ta tin chàng."

https://thuviensach.vn

Nếu Dung Hà nói không liên quan, vậy thì không liên quan, dù sao những vật này là Hoàng Đế cam tâm tình nguyện tặng, không phải nàng giành được.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 109+2

Editor: Đào Sindy

Nghe được ba chữ này, Dung Hà hơi ngẩn ra rồi nắm lấy tay Ban Hoạ.

"Hoàng Hậu nương nương, Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa cầu kiến."

"Nhanh mời bọn họ vào. " Hoàng Hậu nghe phu thê Ban Họa tới, vội để cung nhân ra nghênh đón. Khang Ninh Quận Chúangồi bên dưới có chút lúng túng nhìn Hoàng Hậu, trong lúc nhất thời không biết mình nên đi hay nên ở lại.

Từ khi Huệ Vương Phủ xảy ra chuyện, nàng ta được nuôi bởi Hoàng Hậu, mặc dù còn có phong hào Quận Chúa, nhưng nàng ta sống khoảng thời gian ăn nhờ ở đậu trung cung, ngay cả cung nữ và thái giám cũng không đủ cung kính với nàng ta, thế nhưng nàng ta biết phụ thân từng làm gì, cho nên ngay cả phàn nàn cũng không có.

Bây giờ nghe nói Ban Họa và Thành An Hầu tới, nàng cảm thấy hết sức xấu hổ, tuyệt không muốn hoàn cảnh hai người này nhìn thấy mình lúng túng.

"Nương nương, thần nữ..."

https://thuviensach.vn

"Nương nương, thần nữ rất nhớ ngươi." Nữ tử mặc váy xoè đỏ tươi bước nhanh đến, mặc dù nàng chải búi tóc phụ nhân, nhưng trong lúc giơ tay nhấc vẫn mang theo nét ngây thơ khiến người khác không khỏi sủng ái.

Khang Ninh nhìn thấy Ban Họa, lời còn chưa nói đã nuốt xuống, nàng ta nhìn thoáng qua ngoài điện thấy nam nhân mang theo nụ cười dịu dàng. Nàng có chút hốt hoảng thu hồi tầm mắt của mình, vội vàng cúi đầu.

"Vi thần bái kiến Hoàng Hậu nương nương." Dung Hà đi vào trong điện, thấy Ban Họa đã ngồi nói chuyện bên cạnh Hoàng Hậu, y cười nhìn Ban Họa một chút, tiến lên thi lễ với Hoàng Hậu.

"Không cần đa lễ như vậy. " Hoàng Hậu thấy bộ dáng hai hậu bối liếc mắt đưa tình, liền biết tình cảm của họ vô cùng tốt: "Ở Bạch Thủ viên có quen không?" d^đ.l=q"đ

"Đa tạ nương nương quan tâm, hết thảy đều rất tốt."

" Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã có tính này, cái gì cũng nói tốt. " Hoàng Hậu quay đầu nhìn Ban Họa: "Ta hỏi Họa Họa vậy."

Ban Họa suy nghĩ: "Thứ khác đều tốt, nhưng vườn quá lớn, ta còn chưa kịp dạo hết vườn."

Hoàng Hậu bị lời này của Ban Họa chọc cho bật cười, bà đang định trêu Ban Họa vài câu, chỉ thấy một tiểu thái giám lộn nhào chạy vào.

"Nương nương, không xong, Ninh Vương và Ninh Vương Phi đánh nhau."

"Ngươi nói cái gì?" Bỗng nhiên Hoàng Hậu từ trên ghế đứng lên, bởi vì đứng lên quá nhanh, bà kém chút ngã quỵ trên ghế, may mà Ban Họa tay mắt lanh lẹ đỡ lấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Hậu vội vàng nói: "Không phải để Ninh Vương đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm à, sao hắn lại xảy ra tranh chấp cùng Vương Phi?"

Nghĩ đến bây giờ Tạ gia đại lang còn nửa chết nửa sống, Hoàng Hậu đã cảm thấy có lỗi với Ninh Vương Phi. Lúc này lại truyền ra hai phu thê đánh nhau, bà đã cảm thấy mệt mỏi trong lòng.

Hoàng Hậu vội vàng đi ra ngoài, Ban Họa do dự một chút, cũng đi theo. Quay đầu nàng nhìn thấy Khang Ninh ngồi ở trong góc, nhẹ gật đầu với nàng ta, cũng bước nhanh đi ra.

Khang Ninh há to miệng, đáng tiếc nàng ta chỉ thấy một mảnh góc áo nhanh chóng biến mất.

"Quận Chúa cáo từ." Dung Hà ôm quyền với nàng ta, đi theo sau lưng Ban Họa.

Khang Ninh kinh ngạc nhìn đại điện trống rỗng, chợt nhớ tới, một năm trước, nàng ta còn ôm tâm tư kiều diễm với nam nhân này. Thế nhưng nàng ta tiến cung mới bao lâu, thì trái tim đã tĩnh lặng như nước.

Nàng ta được nuôi dưỡng trong thâm cung, về sau đại khái chỉ có hai đường có thể đi.

Một là vì hoàng gia cầu phúc, đi đạo quan làm ni cô, cả đời không gả.

Hai là được ban cho phong hào Công Chúa, hòa thân xuất giá ra ngoại tộc.

Bất kể là kết cục nào, đều không thể tự mình nàng ta chọn, cho nên qua lại hết thảy đều giống như nằm mơ. Lúc phụ vương và mẫu thân còn sống, nàng ta cảm thấy khắp nơi không hài lòng. Hiện tại phụ vương không còn, nàng ta bị nuôi trong cung, mới biết được cái gì gọi là tình người ấm

https://thuviensach.vn

lạnh. So sánh với thời gian bây giờ, cuộc sống trước kia càng giống nằm mơ.

Trong tay Ninh Vương cầm đao, trong tay Ninh Vương Phi là một thanh kiếm, hai người cách một vườn hoa đứng đấy riêng phần mình, mặc dù không sử dụng bạo lực, nhưng trong miệng mắng ra lại không dễ nghe.

"Tạ gia các ngươi là thá gì chứ, nếu như lúc trước không phải nhà các ngươi ham vị trí Vương Phi này, không thì sao để ngươi gả cho ta?"

"Tưởng Lạc, ngươi không phải người. " Tạ Uyển Dụ tức giận đến toàn thân phát run: "Nếu như ngươi không phải Hoàng Tử, ngươi cho rằng ai sẽ nhìn ngươi? Ngươi là cái thá gì, ngay cả một nửa của Thái Tử cũng không sánh nổi."

"Tiện nhân." Ninh Vương giơ đao muốn xông lên phía trước, bị mấy cung nhân ôm chân.

"Vương gia, ngài không thể làm như thế. " Một thái giám áo lam khóc cầu nói: " Đây là Vương Phi của ngài, nếu để bệ hạ biết..."

"Cút ngay. " Ninh Vương vốn nghe không vô những người này cầu tình: "Toàn bộ triều Đại Nghiệp, có Vương gia nào lấy một Vương Phi nâng đao động tiễn cùng mình chứ? Chỉ có bổn vương không may, bị buộc lấy nữ nhân này, hôm nay ta không thể tha cho nàng ta."

"Ngươi muốn cưới dĩ nhiên không phải ta." Tạ Uyển Dụ cười lạnh: "Đáng tiếc nữ nhân ngươi muốn cưới ở Tây Châu, có bản lĩnh ngươi đi Tây Châu, đi đồng cam cộng khổ cùng nàng ta."

"Ngươi câm miệng cho ta."

"Có bản lĩnh ngươi hãy giết ta, không thì đừng mong ta im miệng." Tạ Uyển Dụ thật hận không thể một kiếm giết Tưởng Lạc, nếu không phải hắn

https://thuviensach.vn

ta, đại ca của mình sao lại sống chết chưa biết, bây giờ còn bốn phía cầu y hỏi thuốc?

Đây là một tên súc sinh, một tên súc sinh không có trái tim.

Hắn ta có thể huyết tẩy nạn dân, cũng có thể nâng đao với đại ca của mình, sau này cũng có thể nâng đao với những người khác trong Tạ gia.

Tạ Uyển Dụ đã hối hận, nếu như nàng ta có thể chọn lại, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho Tưởng Lạc. Gả cho ai cũng được, chí ít người đó sẽ không hại đại ca nàng, sẽ không muốn giết hắn.

"Hoàng Hậu nương nương giá lâm."

Nghe thái giám truyền báo, Tưởng Lạc quay đầu nhìn lại, thấy Hoàng Hậu và một đoàn người đi đến bên này.

"Còn không buông vũ khí xuống!" Hoàng Hậu thấy tư thế của hai người, tức giận giọng run lên: "Đây là đại nội hoàng cung, không phải sân khấu gánh hát vui đùa, các ngươi còn không bỏ đao kiếm xuống."

Tưởng Lạc trầm mặt ném đao cho hộ vệ sau lưng, thi lễ với Hoàng Hậu.

Hai mắt Tạ Uyển Dụ đỏ lên, nàng ta giơ kiếm nhìn Hoàng Hậu: "Mẫu hậu, năm đó là ngài và bệ hạ muốn Tạ gia kết thân cùng hoàng gia, đến tột cùng Tạ gia chúng ta thiếu Tưởng Lạc cái gì, hắn lại lạnh lùng ra tay với đại ca ta chứ? Đó là của ta đại ca, là cữu huynh của hắn!"

Đoạn này là Tạ Uyển Dụ gào lên, giọng nàng ta run rẩy, mang theo oán hận và bi thương: "Đó là đại ca ta, thân đại ca!"

Trong lòng Hoàng Hậu run lên, trên mặt lại không lộ vẻ gì: "Ninh Vương Phi, bản án của Tạ gia chúng ta sẽ xem kỹ, nhưng ngươi không

https://thuviensach.vn

được làm chuyện dại dột, mau buông kiếm xuống."

"Sớm biết có hôm nay, lúc đầu ta sẽ không gả vào hoàng gia. " Tạ Uyển Dụ nhẹ buông tay, kiếm rớt xuống đất, nàng ta lệ rơi đầy mặt: "Tưởng Lạc, ngươi sẽ gặp báo ứng!"

Tưởng Lạc không kiên nhẫn nhìn nàng ta một cái, không nói gì.

Tạ Uyển Dụ nhìn kiếm trên mặt đất, lau khô lệ trên mặt, bỗng nhiên xoay người nhặt kiếm trên đất lên, muốn cắt vào cổ mình.

"Keng."

Kiếm rơi xuống đất, Tạ Uyển Dụ mờ mịt quay đầu, thấy được Ban Họa cách nàng ta hai bước. Nàng ta kinh ngạc sờ khuỷu tay hơi tê tê, còn không biết kiếm trong tay mình rơi xuống đất thế nào.

"Nếu ta là ngươi, sẽ không dùng kiếm cắt cổ mình. " Ban Họa nhặt lên thanh kiếm, phát hiện thanh kiếm này không chỉ mở lưỡi kiếm, hơn nữa còn rất sắc bén. Nàng ném kiếm cho thái giám kế bên, nói với Tạ Uyển Dụ: " Lỡ như không chết được, còn lưu sẹo ở cổ, thì thật khó coi."

"Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm." Tạ Uyển Dụ cắn môi, nạt Ban Họa một câu.

"Ai cần quản ngươi, ta chỉ sợ máu của ngươi dọa Hoàng Hậu nương nương và những người khác. " Ban Họa không chút lưu tình bước trở về: "Dù sao ngươi chết rồi, tên cặn bã Tưởng Lạc này sẽ cưới Vương Phi một lần nữa, xui xẻo chân chính chỉ có Tạ gia các ngươi."

"Ban Họa!" Tưởng Lạc thấy Ban Họa chải búi tóc phụ nhân, càng thấy nàng ngứa mắt: "Ngươi muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

" Coi như ta muốn làm gì, cũng sẽ không làm với ngươi. " Ban Họa xùy cười một tiếng: "Ngươi tranh luận cùng ta, không bằng nghĩ thỉnh tội với Hoàng Hậu nương nương thế nào."

"Ngươi..." Tưởng Lạc muốn mở miệng mắng to, nhưng lời nói còn không chưa ra miệng, liền cảm thấy phía sau lưng mình có chút lạnh. Quay đầu nhìn lại, Dung Hà đứng cách hắn ta mấy bước, trên mặt cười như không cươi, không biết là vui hay là giận.

"Ninh Vương điện hạ. " Dung Hà đi hai bước đến cạnh hắn ta: "Dùng binh khí trong cung, là đại bất kính. Điện hạ đang giám quốc, tất nhiên hiểu quy củ trong cung."

"Ngươi câm miệng cho ta. " Tưởng Lạc cười lạnh: "Dung Hà, ngươi có thời gian quản chuyện của ta, không bằng về nhà ôm thê tử cho ấm giường, dưỡng thân thể."

"Ninh Vương!" Cuối cùng thì Hoàng Hậu không thể chịu nổi nhi tử hoang đường này, bà đưa tay đánh vào mặt Tưởng Lạc: "Nếu như ngươi lại ăn nói xằng bậy, ngay cả ta cũng không thể cứu được ngươi."

Tính tình bệ hạ bây giờ hỏng bét, như chuyện này truyền đến tai bệ hạ, thì nhị nhi tử này của bà không chết cũng rơi mất phân nửa da. Bệ hạ nhìn trúng Dung Hà bao nhiêu, bà rõ ràng hơn ai hết, cho nên cũng so với ai khác không muốn hai đứa nhi tử của mình đắc tội tàn nhẫn với Dung Hà.

"Đa tạ Ninh Vương điện hạ lo lắng thân thể nhà ta*. " Ban Họa đi đến bên người Dung Hà, dắt tay Dung Hà, cười tủm tỉm nói: "Vậy chúng ta liền về nhà ngủ cho ấm giường đi." d0đ)leee-quyyy+đônnnn

* tiếng gọi chồng mình trước người khác

Nói xong, nàng quay người phúc thân với Hoàng Hậu: "Nương nương, thần phụ cáo lui."

https://thuviensach.vn

"Họa Họa..." Hoàng hậu thở dài: "Ngươi đi đi."

Dung Hà thi lễ với Hoàng Hậu, quay người dắt tay Ban Họa, dần dần đi xa.

"Mẹ nó!" Tưởng Lạc nhìn bóng lưng Dung Hà, thấp giọng mắng.

"Bốp!"

Lại là một cái tát rơi trên mặt hắn ta.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 110

Editor: Đào Sindy

"Nương nương!" Cung nữ bên cạnh Hoàng Hậu thấy thần sắc bà không đúng, vội vươn tay đỡ: "Ngài phải chú ý thân thể."

Hoàng Hậu nhìn Tưởng Lạc, sau một lúc lâu đau lòng nhức óc nói: "Lạc Nhi, ngươi làm bản cung thất vọng cực độ."

"Mẫu hậu. " Bị đánh cả hai tay Tưởng Lạc như thanh tỉnh lại, hắn ta quỳ gối trước mặt Hoàng Hậu: "Mẫu hậu, nhi thần..."

"Từ nhỏ tính cách ngươi đã hoang đường, ta nghĩ ngươi còn nhỏ không hiểu chuyện, coi như có chuyện gì còn có Thái Tử đỡ lấy cho ngươi, hiện nay Thái Tử bị bệ hạ giam lỏng ở Đông cung, ngươi thay bệ hạ giám quốc, làm việc còn không ổn trọng như thế, ngươi muốn ép chết bản cung sao?" Trải qua mấy ngày nay, bệ hạ đối xử với bà không nóng không lạnh, phu thê hai người mấy chục năm, bây giờ lại đi đến nước này, trong lòng Hoàng Hậu không phải không đau đớn, chỉ là không biểu hiện trước mặt hai nhi tử thôi.

Mặc dù bệ hạ không coi trọng con thứ, thế nhưng cũng không thể hiện hai nhi tử của bà có thể không kiêng nể gì cả.

"Là lỗi của ta. " Hoàng Hậu rơi lệ nói: " Đây tất cả là lỗi của ta."

https://thuviensach.vn

Nếu không phải bà lo lắng hai nhi tử vì quyền lực mà tranh chấp, cố ý phóng túng tiểu nhi tử, để hắn ta không tranh quyền đoạt vị, hiện nay sẽ không biến thành thế này.

Mắt bà nhìn nhị nhi tử quỳ trước mặt, nói với Tạ Uyển Dụ đứng một bên: "Ninh Vương phi đi theo bản cung."

Tạ Uyển Dụ đi qua bên cạnh Ninh Vương, đến bên cạnh Hoàng Hậu, nhưng không đưa tay đỡ bà. Trong lòng Hoàng Hậu cười khổ, tính tình Ninh Vương Phi hơi lớn, năm đó bà thân là Thái Tử Phi, lại bị Huệ Vương Phi sỉ nhục, khẩu khí này nhịn trọn vẹn đã nhiều năm, cho đến khi tiên đế băng hà, sống lưng của bà mới đứng thẳng lên. Bà khi đó, Ninh Vương Phi có thể chịu được không.

Chỉ là việc này cuối cùng sai trên người con mình, bà cũng nói không nên lời trách cứ.

"Nương nương, Phúc Nhạc Quận Chúa cũng quá mức càn rỡ. " Nữ quan bên cạnh Hoàng Hậu nhỏ giọng nói: " Ninh Vương điện hạ là Hoàng Tử, đúng sai tự có bệ hạ và nương nương kết luận, nàng dựa vào đâu đến nói này nói kia?"

"Họa Họa và Lạc Nhi từ nhỏ không hợp, khi còn bé hai đứa cãi nhau đấu võ mồm, Lạc Nhi ỷ lớn tuổi, thường bắt nạt Họa Họa, cho nên tới bây giờ, hai người vẫn không hợp." Nói đến đây, Hoàng Hậu thở dài trong lòng, nha đầu này của Ban gia bà thật ưa thích, chỉ là mở miệng ra không buông tha người khác.

Tiểu cô nương như vậy khi là tiểu bối sủng ái cũng không sao cả, nếu cưới về làm tức phụ, sẽ không thỏa đáng.

"Nô tỳ cảm thấy, nàng ỷ vào trưởng Công Chúa có chút ân với bệ hạ, mượn ân báo thù thôi."

https://thuviensach.vn

"Im miệng. " Hoàng Hậu giận tái mặt nói: " Chuyện của quý nhân, ngươi có thể nói sao?"

"Nô tỳ biết tội!"

Tạ Uyển Dụ theo sau ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu, sắc mặt Hoàng Hậu xác thực không tốt lắm, nhưng trên miệng bà mặc dù không hài lòng với nữ quan, nhưng không chân chính trách phạt nàng ta.

Nhìn đến đây, Tạ Uyển Dụ không khỏi cười lạnh, người trong cung đều như thế, dối trá đến làm cho người ta buồn nôn. Cho dù là Hoàng Hậu luôn miệng nói mình ưa thích Ban Họa bao nhiêu, trên thực tế có thể có bao nhiêu ưa thích chứ? Phần ưa thích này, so ra hắn kém bệ hạ.

Nghĩ đến Ban Họa vừa rồi nói với mình, tâm tình Tạ Uyển Dụ hết sức phức tạp.

Nàng ta không nghĩ tới, đến lúc này, Ban Họa còn dám ngay trước mặt Hoàng Hậu và Tưởng Lạc, nói Tưởng Lạc là một tên cặn bã.

Ban Họa thật cho là, Hoàng Hậu sẽ không nảy sinh bất mãn với mình sao? Hay nói... Nàng vốn không thèm để ý Hoàng Hậu thấy nàng thế nào?

Ban Họa và Dung Hà dọc theo thành cung cao cao đi ra ngoài, Ban Họa chỉ một khu vườn nói: "Khi ta còn bé chơi ở đây, bị Tưởng Lạc từ phía sau đẩy một phát, cả người nhào vào bụi cỏ."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta liền hung hăng đạp Tưởng Lạc một cước, đạp xong rồi khóc, vừa khóc vừa đi đến cọ cỏ. Bệ hạ và Hoàng Hậu nương nương biết chuyện, phạt Tưởng Lạc quỳ một canh giờ, trái lại ban thưởng cho ta không ít thứ. " Ban Họa thu tầm mắt lại, ánh mắt có chút nhạt: "Đó là lần đầu tiên ta biết, khóc cũng có chỗ dùng đấy."

https://thuviensach.vn

"Từ đó về sau, Tưởng Lạc liền thường xuyên tìm ta gây phiền phức, nhưng chỉ cần hắn ta đụng ta một cái, ta sẽ khóc, không chỉ khóc mà còn làm cho tất cả mọi người biết hắn ta bắt nạt ta. " Mí mắt Ban Họa buông xuống, che dấu tâm tình trong lòng: "Có một lần, bệ hạ hỏi ta, Tưởng Lạc có gì giỏi hơn Thái Tử không."

Dung Hà bỗng nhiên nhớ lại, chín năm trước, bệ hạ cũng đã từng hỏi y, khi đó y chỉ có mười lăm tuổi, ông nói đúng lắm, y càng thưởng thức Thái Tử, cho nên không hiểu rõ lắm Nhị Hoàng Tử.

"Ta nói ta không thích Nhị Hoàng Tử, chỉ thích chơi cùng Thái Tử, Nhị Hoàng Tử trong mắt ta, không chỗ nào vượt qua Thái Tử. " Ban Họa nắm tay Dung Hà, mỗi một bước đi rất chậm cũng rất tùy ý, bởi vì bên người có một người nắm tay nàng, nàng không cần lo lắng mình sẽ bị ngã: "Bệ hạ nghe xong, không chỉ không giận ta, còn khen tính tình ta ngay thẳng."

Có lẽ lúc bệ hạ còn thiếu niên, cũng ngóng trông có người nói, bọn họ chỉ thích Thái Tử, không muốn chơi cùng Nhị Hoàng Tử.

Chỉ là khi đó chưa có ai nói thẳng như thế, những lời này của nàng, làm tâm lý ông có cảm giác thỏa mãn.

"Thật là khéo. " Dung Hà cười: " Năm đó bệ hạ cũng từng hỏi qua ta."

"Vậy chàng trả lời như thế nào?"

"Ta nói ta không quen Nhị Hoàng Tử."

"Hì hì." Ban Họa che miệng cười: "Câu trả lời này tốt."

Hai người xuất cung, thấy đầu đường treo đầy đèn lồng đỏ, trên đường phố đầy ắp người, Ban Họa nói: "Ngày mai là giao thừa rồi."

https://thuviensach.vn

Dung Hà thấy thần sắc Ban Họa có chút cô đơn, để mã phu dừng xe, vội vàng nhảy xuống xe ngựa.

"Cái này cho nàng. " Dung Hà trở lại trong xe ngựa, trong tay nhiều thêm chiếc đèn lồng đỏ lớn xinh đẹp, trên đèn lồng viết một chữ Phúc thật to, một bên khác vẽ một đôi Hỉ Thước. Hỉ Thước báo xuân, là điềm tốt.

"Đây không phải đồ chơi của tiểu hài tử sao?" Ban Họa tiếp nhận đèn lồng, ngoài miệng mặc dù ghét bỏ, tay lại nhịn không được chọc Hỉ Thước trên đèn lồng mấy lần.

"Ừm. " Dung Hà nhẹ nhàng hôn má nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Trong lòng ta, nàng chính là tiểu nữ nhi trân quý nhất, đối đãi nàng như châu như bảo, không nỡ để nàng chịu chút ấm ức nào."

"Hừ. " Ban Họa nhỏ giọng nói với y: " Ta mới không tin chàng." Nhưng không có nghĩa là nàng không thích nghe.

Một mỹ nam tử tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, mặt dịu dàng nói lời đường mật tâm tình, làm người ta sao có thể không động tâm đây?

Dung Hà ôm nàng vào ngực, nhỏ giọng cười nói: "Nàng hãy tin ta."

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, in dấu bánh xe thật rõ trên nền tuyết đọng. Tiếng động lớn thế giới ồn ào bên ngoài, trong xe ngựa dịu dàng đưa tình, giống như trong đống tuyết đầu xuân, mỹ hảo đến không chân thực.

Ba mươi tháng chạp, ngày thứ ba Ban Họa xuất giá, vốn nên là lúc lại mặt sau xuất giá, nhưng dựa theo phong tục, nữ nhi đã gả giao thừa không được về nhà.

Khi Ban Họa tỉnh lại, tuyết bên ngoài còn chưa ngừng, nàng mặc y phục, sạch sẽ rồi mới nói với nha hoàn bưng chậu: " Hầu Gia nhà các ngươi

https://thuviensach.vn

đâu?"

"Hồi phu nhân, Hầu Gia vừa đi rồi."

Ban Họa ném khăn về trong chậu, đứng dậy đi đến trước gương đồng, trời lạnh như vậy, sáng sớm Dung Hà ra ngoài làm gì.

"Quận Chúa, hôm nay ngài muốn chải búi tóc gì?" Ngọc Trúc và Như Ý đi đến sau lưng Ban Họa, hai người thấy thần sắc Quận Chúa có chút cô đơn, lúc tra hỏi có vẻ hơi cẩn thận từng li từng tí.

"Tùy ý. " Ban Họa không hăng hái lắm: "Các ngươi nhìn ổn là được."

"Sao có thể tùy ý?" Dung Hà nhanh chân tiến đến, trên áo khoác còn dính bông tuyết chưa tan ra: "Hôm nay là ngày lại mặt, ta không muốn để nhạc phụ nhạc mẫu nghĩ ta đối với nàng không tốt."

Y để một chiếc hộp gỗ trên bàn trang điểm: "Nàng nhìn đồ trong hộp này, xem có thích không."

Ban Họa không nhìn hộp gỗ, hơi kinh ngạc nhìn Dung Hà: "Chàng bảo hôm nay ta về nhà ta?"

Dung Hà nghe được hai chữ "Nhà ta", biết trong lòng Ban Họa, nhà chỉ có một, đó chính là phủ Tĩnh Đình Công. Y cười cười: "Hôm nay tất nhiên nên trở về, hành cung lớn như vậy, chỉ có hai chủ nhân như chúng ta thì có ý nghĩa gì? Về chỗ của nhạc phụ nhạc mẫu, không chỉ có nhiều người náo nhiệt, mà nàng cũng vui vẻ."

"Dung Hà. " Ban Họa đưa tay ôm eo Dung Hà: "Chàng thật tốt, ta có chút thích chàng rồi."

"Chỉ có một chút?"

"À... Lại nhiều một chút chút?"

https://thuviensach.vn

Vương Khúc đi đến ngoài thư phòng, nói đối với gã sai vặt thủ bên ngoài: "Ta có việc muốn gặp Hầu Gia, ngươi đi thông báo một tiếng."

"Vương tiên sinh. " Gã sai vặt kinh ngạc nhìn Vương Khúc: "Hầu Gia bồi Quận Chúa về nhà ngoại rồi, ngài không biết sao?"

"Ngươi nói cái gì?" Vương Khúc nhíu mày lại: "Hôm nay là giao thừa."

Gã sai vặt gật đầu: "Hôm nay là lúc phu nhân lại mặt, Hầu Gia lo lắng phu nhân tìm không thấy đồ trang sức hợp ý, sáng sớm liền để Đỗ hộ vệ về Hầu phủ lấy một hộp đồ trang sức để phu nhân chọn đấy. Đã đi gần nửa canh giờ, tiểu nhân còn tưởng Vương tiên sinh biết việc này chứ."

Trong lòng Vương Khúc lộp bộp một cái, không biết có phải là ảo giác của hắn ta hay không, gần đây hình như Hầu Gia không muốn gặp hắn ta, rất nhiều chuyện cũng không muốn thương lượng với hắn. Chẳng lẽ hắn ta làm chuyện gì để Hầu Gia bất mãn, hắn mượn cơ hội này mỉa mai hắn ta?

Tâm thần hoảng hốt đi ra thư phòng, hắn ta thấy hạ nhân chủ viện đang chuyển ra ngoài một cái rương, những cái rương này còn có kí hiệu Ban gia, rõ ràng là đồ vật Hầu phu nhân mang từ nhà mẹ đẻ tới.

"Các ngươi chuyển những thứ này đi đâu thế?"

"Vương tiên sinh: " Gã sai vặt dọn đồ thi lễ với Vương Khúc: "Hầu Gia nói, phu nhân ở hành cung không quen, cho nên đem những thứ này đến Hầu phủ, mấy ngày nữa về Hầu phủ ở."

Vương Khúc nghe vậy nhíu mày, đối với Hầu Gia mà nói, ở trong hành cung Đế Vương ban cho, tuyệt đối tốt hơn ở Hầu phủ, thế nhưng cũng vì Phúc Nhạc Quận Chúa ở không quen, liền từ hành cung dọn ra ngoài?

https://thuviensach.vn

Cái gì ở không quen, rõ ràng là muốn cách nhà mẹ đẻ mình gần một chút. Một nữ nhân gả ra, không nghĩ đến chăm sóc phu quân của mình thật tốt, ngày ngày nhớ nhà mẹ đẻ hơn gì? Còn mê hoặc Hầu Gia theo nàng về nhà mẹ đẻ ăn tết, nếu truyền đi, bên ngoài sẽ nói gì?

Nói Hầu Gia sợ thê tử, hay nói Hầu Gia kiêng kị thế lực Ban gia, không ngóc đầu lên được?

Trong xe ngựa, Ban Họa ghé vào trên đầu gối Dung Hà nhắm mắt dưỡng thần, Dung Hà kể cho nàng nghe cố sự nữ hiệp giang hồ đại chiến năm con thú.

"Sau đó thế nào?" Ban Họa nghe được nữ hiệp cứu được năm con thú, nhịn không được ngẩng đầu nói: " Năm con thú biến thành người, muốn lấy thân báo đáp, hay lấy oán trả ơn, giết nữ hiệp?"

Dung Hà cong môi: "Nàng hôn ta một cái, ta sẽ nói cho nàng biết."

Vì muốn nghe được cố sự đằng sau, Ban Họa không chút do dự hy sinh nhan sắc mình.

Dung Hà lập tức thỏa mãn, y tiếp tục kể, vừa kể vừa quan sát thần sắc Ban Họa, không dựa vào thần sắc biến hóa của Ban Họa, mà quyết định hướng đi nội dung cốt truyện cố sự.

"Hầu Gia. " Mã phu đánh xe bên ngoài nhẹ gõ cửa sổ xe: " Đã đến Quốc Công phủ?"

Trên mặt Ban Họa vui vẻ, vén rèm lên nhảy ra ngoài, Dung Hà sau lưng nàng nhìn lòng bàn tay mình trống rỗng, lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

Trong phủ Tĩnh Đình Công, Ban Hoài và Ban Hằng vô lực gục xuống bàn, hai phụ tử liếc nhìn nhau, cùng nhau thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Gần sang năm mới, hai người than thở gì chứ?" Âm thị mặc quần sam màu tím tiến đến, bộ dáng hai phụ tử như vậy, nhịn không được nói: "Nhìn thật xui xẻo."

"Mẫu thân. " Ban Hằng ngồi thẳng thân thể: "Hôm nay là ngày thứ ba tỷ tỷ xuất giá, theo quy củ là lúc lại mặt, có lẽ Thành An Hầu sẽ đưa tỷ tỷ về không chừng."

"Việc này thì con đừng nghĩ. " Sắc mặt Âm thị hơi sầm: " Mặc dù Dung gia không có trưởng bối, nhưng cũng không có đạo lý con rể bồi nữ nhi về nhà ngoại ăn tết, con..."

"Hầu Gia, phu nhân, Thế Tử!" Một quản sự mặt mũi tràn đầy vui mừng chạy vào: "Quận Chúa và cô gia đã trở về."

"Ngươi nói cái gì?" Âm thị mừng rỡ: "Ngươi không nhìn lầm?"

"Là thật, lúc này người sắp đến nhị môn rồi."

"Ta đi xem một chút!" Ban Hằng từ trên ghế nhảy lên, chớp mắt chạy ra cửa.

Ban Hoài không dám tin nhìn Âm thị: "Về, đã về?"

Âm thị lau khóe mắt, quay người vội vàng đi ra ngoài, Ban Hoài không ngừng đuổi theo, cứ như đi chậm một bước nữ nhi sẽ bay đi mất.

"Tỷ! Tỷ!"

Ban Họa ở một bờ ao sen, đã nghe được tiếng Ban Hằng, nàng nhón chân xem xét, đối diện đằng sau giả sơn, Ban Hằng giật nảy mình phất tay với nàng.

"Hằng đệ. " Trên mặt Ban Họa lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn, vươn tay quơ quơ với Ban Hằng.

https://thuviensach.vn

Ban Hằng quay đầu chạy sang bên này, dưới chân lảo đảo một cái, người nằm trên đất, nhưng rất nhanh hắn đã bò dậy từ dưới đất, bước nhanh chạy tới trước mặt Ban Họa.

"Tỷ!" Ban Hằng vây quanh Ban Họa vài vòng, thấy đồ trang sức trên đầu nàng không giống đồ Ban gia cho nàng, mọi thứ đều tinh xảo, liền quay đầu thi lễ với Dung Hà: "Tỷ phu."

"Hằng đệ." Dung Hà mỉm cười đáp lễ lại.

"Sao đệ không cẩn thận một tí. " Ban Họa vỗ áo choàng Ban Hằng dính tuyết: "Ngã đau không?"

"Không đau. " Tay Ban Hằng vỗ bông tuyết dính, quay người muốn thay Ban Họa xách váy, không nghĩ tới váy sớm bị Dung Hà xách trong tay, hắn đành phải sóng vai đi cùng Ban Họa: "Tỷ, phụ thân và mẫu thân đều ở chủ viện chờ tỷ, trong nhà làm đồ ăn tỷ thích ăn, đợi lát nữa nhất định phải ăn nhiều chút."

"Được. " Ban Họa gật đầu, suy nghĩ lại nói: " Lại thêm một phần canh măng chua, tỷ phu đệ thích món này."

Ban Hằng gật đầu: "Vâng." Hắn quay đầu nhìn Dung Hà, Dung Hà ôn hoà cười với hắn một tiếng.

Đi vào chủ viện, Âm thị và Ban Hoài đã sớm chờ tại cửa ra vào. Nhìn thấy Ban Họa, Ban Hoài không đợi Ban Họa hành lễ với mình, tiến lên hỏi Ban Họa ăn ngon không, ngủ ngon không, hạ nhân đi theo có chỗ nào không vừa lòng.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu." Dung Hà tiến lên hành lễ với hai người.

"Bên ngoài đang có tuyết rơi, vào nhà nói chuyện." Hốc mắt Âm thị đỏ lên, trên mặt vẫn còn cười, bà liên tục gật đầu với Dung Hà: "Trở về thì

https://thuviensach.vn

tốt, trở về thì tốt."

Trong viện còn chưa dọn hết đèn lồng đỏ và dây đỏ, giống ngày Ban Họa xuất giá.

Dung Hà đi vào nhà, ngồi cùng Ban Hằng, mắt y nhìn Ban Họa đang nói chuyện cùng nhạc phụ, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

Âm thị nhìn thấy ánh mắt của y, trong lòng an tâm hơn: "Hiền tế dùng trà."

"Đa tạ nhạc mẫu." Dung Hà uống trà, cùng người Ban gia trò chuyện, trò chuyện một chút liền nhắc sắp xếp phía sau.

"Con nói là dời từ hành cung ra ngoài?" Âm thị hơi suy tư một lát: "Con lo rất chu đáo, mặc dù hành cung là bệ hạ ban cho con, nhưng ở lâu cũng không phù hợp, chí ít hiện tại không quá phù hợp."

"Tiểu tế cũng có ý này. " Dung Hà cười nhìn Ban Họa, Ban Họa cũng quay đầu cười cười với y: "Họa Họa cũng ủng hộ quyết định này của con."

Âm thị nghe vậy liền cười nói: "Họa Họa là một tiểu hài cá tính, chuyện đại sự đều hồ đồ, nếu con có quyết định gì, nói rõ với nó là được, không được mọi chuyện đều dựa vào nó."

"Họa Họa rất tốt: " Lúc này Dung Hà phản bác nói: " Không hồ đồ."

Âm thị không nghĩ tới lần đầu tiên con rể phản bác mình, lại vì bà phê bình nữ nhi. Đầu tiên bà là sững sờ, sau đó cười nói: " Thời gian con ở cùng nó chưa dài, sau này sẽ biết."

"Có một số người dù cho ở chung một trăm năm, con cũng không hiểu rõ, nhưng Họa Họa lại khác. " Dung Hà chậm rãi lắc đầu, thần sắc nghiêm

https://thuviensach.vn

túc trước đó chưa từng có: "Con chỉ cần nhìn nàng thôi, thì đã biết nàng là nữ nhân tốt nhất thế gian."

Ban Hoài lôi kéo tay nữ nhi, thấy trâm vòng đồ trang sức nàng đeo đều là đồ tốt giá trị liên thành, y phục cũng là kiểu dáng nữ nhi thích, liền nhỏ giọng nói: "Đến Dung gia, cũng đừng để mình bị thiệt, muốn mặc thì mặc, muốn ăn thì ăn. Ta thấy Dung Hà cũng là binh sĩ tốt, cho nên lúc con ăn, hãy nhớ đến hắn, đây mới là đạo phu thê ở chung."

Lời này nhìn có chút ngây thơ, nhưng sự thật là vậy.

Khi một người để người khác trong lòng, coi như ăn vào thứ gì ngon, nhìn thấy đồ chơi nào thú vị, cũng muốn chia sẻ với người mình yêu.

Không liên quan gì đến giá trị đồ vật, chỉ liên quan đến tâm ý.

"Chàng cái gì cũng tốt, chỉ là phong cách ăn mặc không theo con. " Ban Họa nói: " Màu y phục quá nhạt."

Cho nên khi y mặc vào tân lang bào đỏ thẫm, cả người tuấn mỹ đến độ muốn phát sáng, đến mức nàng nhịn không được muốn nuốt vào bụng. Thịnh cảnh áo đỏ da trắng, hiện tại nhớ tới đều là mỹ vị.

"Người đọc sách mà, mặc y phục đều chú ý chữ nhã. " Ban Hoài khuyên nói: " Làm người nên khoan dung hơn, con không thể xảy ra mâu thuẫn với hắn những chuyện này."

"Yên tâm đi, phụ thân. " Ban Họa bật cười: "Con đâu phải người hẹp hòi như thế."

Nàng nhiều lắm là để Tú Nương làm thêm mấy bộ y phục màu khác, nghĩ cách để Dung Hà thay mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cơm trưa chuẩn bị rất phong phú, Ban gia không chỉ chuẩn bị thứ Ban Họa thích ăn, còn chuẩn bị một đống "Theo như đồn đại" mà Dung Hà thích, hoặc là những đồ ăn được người đọc sách tôn sùng. Mặc dù chưa chắc Dung Hà thật thích những thứ này, nhưng phần tâm ý Ban gia đối đãi y, lại làm tim y mềm ra.

"Chúng ta không biết con thích gì. " Ban Hoài cụng ly cùng Dung Hà, cha vợ hai người nói chuyện: "Sau nay con và Hoạ Hoạ lại đến, trước phái người thông báo một tiếng, nói một chút thứ muốn ăn, chúng ta sẽ bảo người trong bếp chuẩn bị kĩ càng. Người trong nhà không nhiều, cũng không chú trọng những quy cũ ngoài kia, ăn cơm vui vẻ là được."

"Tạ nhạc phụ." Dung Hà biết Ban Hoài nói không phải lời khách sáo, thế là đồng ý.

Hài hòa vui vẻ ăn xong cơm trưa, Dung Hà và Ban Họa đi đến trước mặt nhị lão Ban gia, quỳ xuống trước mặt bọn họ.

"Hai đứa làm gì vậy?" Ban Hoài muốn đi đỡ Dung Hà, nhưng ông làm hoàn khố mấy chục năm, sao có thể đỡ nổi người tuổi trẻ như Dung Hà.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu." Dung Hà dập đầu với hai người, giọng điệu nghiêm túc nói: " Cha nương và thân huynh trưởng của tiểu tế mất sớm, trong nhà ngoại trừ tiểu tế ra, thì không còn người nhà nào. Hiện tại con làm con rể Ban gia, phụ mẫu Họa Họa sẽ là cha nương của con, lễ này tiểu tế nhất định làm được"

Nói xong, y giơ chén trà đến trước mặt Ban Hoài.

"Ngươi đứa nhỏ này." Ban Hoài tiếp nhận chén trà, ngửa đầu uống sạch sẽ chén trà, sau đó sờ trong ngực, lấy ra một chồng ngân phiếu, toàn bộ nhét vào trong tay Dung Hà: "Ta không có chuẩn bị hồng bao, con đừng ghét bỏ."

https://thuviensach.vn

Ban Hằng lén nhìn, tờ ngân phiếu bên trên mệnh giá năm trăm lượng, chồng ngân phiếu này ít nhất cũng có ba ngàn năm trăm hai mươi lượng, hắn và Dung Hà đến tột cùng ai mới là thân nhi tử Ban gia?

"Tạ nhạc phụ." Dung Hà không chối từ, nhét toàn bộ ngân phiếu vào trong ngực.

"Nhạc mẫu, mời uống trà."

Âm thị cũng không nghĩ tới Dung Hà sẽ dựa theo đại lễ nhi tử thân sinh tôn bối quỳ lạy mình, bà tiếp nhận Dung Hà kính trà, cũng uống sạch sẽ, sau đó móc ra hai hồng bao bỏ vào trong tay Dung Hà. Cái này vốn chuẩn bị cho Ban Họa và Ban Hằng, nhưng con rể làm người khác ưa thích như thế, trước hết tặng hồng bao cho y.

"Của con đâu?" Ban Họa quỳ trên đệm êm, nhìn phụ thân và mẫu thân tặng ngân phiếu và hồng bao cho Dung Hà, chỉ có hai tay mình vẫn trống không, lập tức bĩu môi nói:" Làm phụ mẫu không thể bất công như thế."

"Con cũng cầm vài chục năm tiền mừng tuổi rồi. " Âm thị đưa tay nâng Dung Hà: "Năm nay cho Quân Phách trước, sau đó lại bổ sung cho hai tỷ đệ các con."

Ban Họa và Ban Hằng:...

Hai người họ là được nhặt về?

Dung Hà đỡ Ban Họa dậy, lấy ngân phiếu và hồng bao bỏ vào tay Ban Họa: "Của ta cũng là của nàng."

Ban Họa vỗ ngực y: "Ngoan."

Ban Hằng: Ha ha, trong cái nhà này, chỉ có hắn không phải con ruột.

Tới Ban gia, Dung Hà mới biết được, thì ra giao thừa trôi qua như thế.

https://thuviensach.vn

Không cần bỏ ra thời gian nhận hạ nhân quỳ lạy, cũng không cần quỳ nghe trưởng bối răn dạy, người một nhà ngồi cùng nhau, ăn trái cây điểm tâm xem nhạc công, ca cơ, người viết tiểu thuyết, Vũ Cơ trong phủ nuôi biểu diễn. Không cần chú trọng tôn ti quy củ, có thể không chút kiêng kỵ nói đùa, thậm chí con cái vượt phụ mẫu ban thưởng ngân lượng cho Vũ Cơ, cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Đêm đến, khi pháo hoa chiếu sáng cả Kinh Thành, Ban Họa nhìn pháo hoa chiếu sáng mặt phụ mẫu, không khỏi thu tầm mắt lại: "Đi thôi."

Hôm nay Dung Hà có thể theo nàng đến phủ Tĩnh Đình Công đón giao thừa, đã là đánh vỡ tục quy rồi, nàng không thể để y bồi tiếp mình ở Ban gia một đêm được. Cũng may đêm nay không cấm đi lại ban đêm, coi như ra ngoài chậm chút, cũng không sao cả.

"Đi đâu?" Dung Hà dắt tay nàng, cười nói: " Chúng ta còn phải cùng nhau đón giao thừa."

Đầu ngón tay Ban Họa run rẩy: "Chàng..."

"Đêm nay ở lại trong viện của nàng. " Dung Hà cười nói: " Lúc cưới nàng, ta còn chưa kịp nhìn viện của nàng trông thế nào."

Ban Họa cong môi: "Được."

Ánh sáng nở rộ, chiếu sáng gương mặt Dung Hà, Ban Họa trừng mắt nhìn, đầu ngón tay uốn lượn một chút xíu, mặc cho Dung Hà bao lấy tay mình.

"Quốc công gia, bệ hạ thưởng đồ Phúc và chữ Phúc đến."

"Nhanh bưng cho liệt tổ liệt tông, đây là tâm ý của bệ hạ, không thể lãng phí." Mắt Ban Hoài nhìn hai món ăn, không chút do dự mở miệng.

https://thuviensach.vn

"Cái này là..." Âm thị nhìn thấy hai chữ Phúc, hai chữ Phúc viết khác nhay, một cái có chút giống chữ bệ hạ viết, một cái khác lại là chữ Thái Tử: " Chữ Thái Tử?"

Thái Tử không phải bị giam lỏng ở Đông cung sao?

Dung Hà cầm một chữ Phúc trong đó nhìn qua: "Đúng là bút tích của Thái Tử."

"Thái Tử được thả ra rồi à?" Ban Họa cảm thấy, vẫn là Thái Tử tương đối đáng tin cậy.

"Ta cũng không rõ. " Dung Hà cười: "Hắn là như thế, đến giao thừa rồi, bệ hạ sẽ không giam giữ Thái Tử mãi."

Bệ hạ cũng không chịu nổi Ninh Vương rồi.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 111

Editor: Đào Sindy

"Quận Chúa, cô gia, mời đi bên này."

Tỳ nữ cầm lồng đèn đi trước dẫn đường, Dung Hà nắm tay Ban Họa, vòng qua hành lang Cửu Khúc gấp khúc, đi tới viện của Ban Họa.

Viện tu sửa rất tinh xảo, dù có tuyết lớn bao trùm, nhưng vẫn có thể thấy được, lúc chủ nhân thiết kế ra nơi này, phí không ít tinh lực.

Tỳ nữ đẩy cửa phòng ra, trong phòng quét dọn rất sạch sẽ, màn lụa màu đỏ thêu lên đồ án cây lựu ngụ ý cát tường, Ban Họa quay đầu nhìn nha hoàn sau lưng: "Giữ mấy người hầu hạ, những người khác lui ra."

"Vâng."

Nhóm tỳ nữ đốt nến trong phòng, thi lễ với Ban Họa và Dung Hà, khom người lui ra ngoài.

"Lần đầu tiên ta vào khuê phòng của nữ tử. " Dung Hà đi đến bên giường nhìn một chút, phát hiện ở đầu giường có mấy ô nhỏ, kéo ra liền thấy bên trong có một số đồ ăn vặt, y quay đầu nói với Ban Họa: " Thật thú vị, trở về ta bảo họ làm thế này."

"Không sao, giường uyên ương bồi gả cùng ta, phía trên cũng có ô nhỏ. " Ban Họa tẩy đi trang dung trên mặt, đổi lại áo ngủ thoải mái dễ chịu:

https://thuviensach.vn

"Tắm một cái rồi ngủ."

Dung Hà thấy nàng đang ngâm chân, sau đó để chân của mình vào trong chậu lớn.

"Chàng đừng chen với ta. " Ban Họa giẫm chân của y: "Trong nhà không thiếu nước."

"Tiết kiệm nước. " Dung Hà hùng hồn nói: "Trời lạnh như vậy, nha hoàn chạy tới chạy lui cũng không dễ dàng."

"Cô gia, trên lò trong sương phòng vẫn còn nước nóng." Một tiểu nha hoàn thành thật mở miệng: "Không phiền."

"Không sao, ta và Quận Chúa nhà các ngươi gạt ra dùng là được." Cớ bị vạch trần, Dung Hà cũng không mất tự nhiên chút nào, ngược lại dùng chân nhẹ nhàng gãi giữa bàn chân Ban Họa. Khiến Ban Họa nhịn không được đạp y hai cước.

Ngâm chân xong, Dung Hà ngồi cuối bàn ôm Ban Họa đến trên giường. Trên giường đã bị bình nước nóng hun đến ấm áp dễ chịu, Ban Họa co lại trong chăn, ngáp một cái: " Đã qua giờ Tý, ngủ đi."

Dung Hà ôm nàng vào trong ngực, thấy nàng thật sự buồn ngủ, nhẹ nhàng hôn giữa lông mày nàng một cái: "Mơ đẹp."

Ban Họa áp vào ngực y, nghe tiếng tim đập, nặng nề ngủ thiếp đi.

"Dù dung mạo ngươi tựa thiên tiên, điên đảo chúng sinh, nhưng tình cảm không thể miễn cưỡng. Ngươi bỏ qua ta, coi như buông tha cho chính ngươi."

"Ngươi thì tính là gì, đáng giá để ta buông tha hay không sao?" Nữ tử áo đỏ cưỡi trên lưng ngựa, cằm kiêu ngạo có chút giương lên, ánh mắt nhìn

https://thuviensach.vn

hắn ta như đang nhìn một người qua đường A: "Muốn cút thì cút, đừng có ở trước mặt ta nói linh tinh, khóc các kiểu. Lúc trước ta đồng ý định ra hôn ước cùng Tạ Lâm ngươi, là do nhìn ngươi có mấy phần tư sắc. Hôm nay ngươi bỏ trốn cùng người khác, ta không ngăn cản ngươi, chỉ mong hai người các ngươi không có ngày hối hận."

"Đa tạ Quận Chúa khoan dung độ lượng, Tạ mỗ sẽ không hối hận."

"Xùy. " Nữ tử trên lưng ngựa cười một tiếng, trong mắt đầy trào phúng: "Nam nhân như ngươi, ta đã gặp rất nhiều trong thoại bản."

Nàng ném một cái bao phục nhỏ cho nữ nhân đứng bên cạnh hắn ta: "Vật này, xem như tạ lễ ta đưa cho ngươi. Nếu không phải ngươi, ta cũng không biết nam nhân này là loại hang như thế."

Trong tia nắng ban mai nhàn nhạt, sắc mặt nàng hồng nhuận phơn phớt, khóe môi nở nụ cười, một đôi mắt xán lạn, lại tràn đầy hàn ý.

"Nhị công tử, Nhị công tử, Đại công tử lại phát sốt, đại phu nói tình huống không được tốt, ngài mau trở lại đi."

Tạ Khải Lâm mở mắt ra, sắc trời ngoài cửa sổ còn chưa sáng, hắn ta nghe thấy giọng của gã sai vặt vội vàng, vội phủ thêm một lớp áo khoác, ngay cả ngoại bào cũng không kịp mặc, liền kéo cửa đi ra ngoài.

"Đại ca thế nào?"

"Đêm qua dùng một chút cháo, tinh thần còn tốt, nào biết được hiện tại phát sốt." Gã sai vặt cầm theo đèn lồng, chậm rãi từng bước đi tới trên mặt tuyết, hiện tại trời còn chưa sáng, hạ nhân quét tuyết vẫn còn trong giấc mộng, tuyết này không ai đến xúc đi.

"Đại phu đâu?"

https://thuviensach.vn

"Mấy vị thái y và đại phu mời bên ngoài đều có mặt. " Gã sai vặt chạy tới lui mấy lượt, lúc nói chuyện còn mang theo tiếng hơi thở: "Chính là bọn họ nói tình huống không tốt lắm."

Tạ Khải Lâm biến sắc, bước chân càng nhanh. Đi vào viện đại ca hắn ta đã nghe được tiếng khóc của mẫu thân và tiếng mắng của phụ thân dưới cơn thịnh nộ.

"Chúng ta bỏ ra nhiều tiền mời các ngươi, các ngươi hồi báo như vậy sao? Các ngươi còn tự xưng là thần y, sao ngay cả con ta còn trị không hết?!"

"Phụ thân!" Tạ Khải Lâm lo lắng phụ thân thương tâm quá độ, lúc nói chuyện xúc động bất chấp hậu quả, đắc tội những này đại phu, không có bất kỳ chỗ tốt nào với đại ca cũng. Hiện tại đại ca còn phải dựa vào bọn họ cứu chữa, bọn họ đắc tội không nổi những người này.

"Trung Bình Bá. " Hai đại phu đứng dậy, một người sắc mặt lạnh nhạt nói: " Mặc dù hai người chúng ta y thuật không tinh, nhưng cũng là đại phu Phúc Nhạc Quận Chúa nuôi, không phải là người phủ Trung Bình Bá các ngươi. Tục ngữ nói, đánh chó phải nhìn chủ nhân, hai người chúng ta ở trong mắt Bá gia có lẽ chẳng bằng con chó, nhưng cũng chỉ có Phúc Nhạc Quận Chúa mới có thể mắng chúng ta, mà không phải Bá gia."

"Bá gia cầu tới cửa ngày Quận Chúa đại hôn, Quận Chúa mềm lòng để cho hai người chúng ta đến đây thay quý công tử chẩn trị, nhưng cũng không có nghĩa là hai người chúng ta phải mặc cho ngươi quở trách. " Một đại phu khác bổ sung nói. " Nếu Trung Bình Bá không nhìn trúng y thuật hai người chúng ta, vậy bây giờ chúng ta liền cáo từ."

"Hai vị đại phu, xin dừng bước. " Tạ Khải Lâm đi đến trước mặt hai người, thở dài nói bọn họ: " Gia phụ nhất thời nóng lòng, trong lời nói có nhiều mạo phạm, mong hai vị thông cảm."

https://thuviensach.vn

"Thật có lỗi, Tạ nhị công tử, hai huynh đệ chúng ta đều không phải người tính tình tốt, Trung Bình Bá chửi chúng ta, chẳng khác nào không để Quận Chúa nhà chúng ta trong lòng, tục ngữ nói, vua nhục tôi chết, chủ nhục tớ thẹn. Tạ nhị công tử không cần nhiều lời, cáo từ!"

Hai đại phu nói xong lời này, mặc kệ Tạ Khải Lâm khóc cầu như thế nào, phất tay áo liền đi.

Tạ Khải Lâm kinh ngạc nhìn bóng lưng hai người, một câu cũng không nói nên lời. Người Ban gia từ trước đến nay đều thế, nói tốt còn cho chút mặt mũi, nhưng nếu có người đánh mặt của họ, họ sẽ giẫm mặt người đó trên đất, ngay cả hạ nhân cũng giữ gìn cho chủ nhân vô cùng, rất có tác phong gia tộc võ tướng.

"Phụ thân. " Tạ Khải Lâm đi đến trước mặt Trung Bình Bá: "Đại ca thế nào?"

Mặt mũi Trung Bình Bá đầy tang thương lắc đầu, nửa ngày sau mới nói: "Khải Lâm, đời này vi phụ hối hận nhất là để muội muội của ngươi gả cho Ninh Vương, làm cả nhà chúng ta cột vào cùng thuyền với Ninh Vương."

Tạ Khải Lâm nhìn Tạ Trọng Cẩm nằm trên giường không rõ sống chết, bỗng nhiên nói: "Vậy nhà chúng ta liền hạ chiếc thuyền này của hắn xuống."

Sắc mặt Trung Bình Bá đại biến, ông ta run rẩy môi, cả người cuộn mình trên ghế, hoàng hôn nặng nề, không có chút sức sống nào.

Một đêm không mộng, khi Dung Hà tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Y thấy Ban Họa còn đang ngủ, cẩn thận rút cánh tay của mình ra, mặc ngoại bào xong, nhẹ chân nhẹ tay đi đến gian ngoài, mới bảo bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Ban Hằng tiến đến, thấy Dung Hà mặc chỉnh tề ngồi trên ghế ở gian ngoài, đè thấp cuống họng hỏi: "Tỷ phu, tỷ ta còn đang ngủ à?"

Dung Hà nhẹ gật đầu, đứng dậy đi ra bên ngoài: "Hằng đệ, có thể dẫn ta đi dạo trong sân một lát chứ?"

Ban Hằng nhẹ gật đầu: "Bên ngoài còn có tuyết rơi, dùng đồ ăn sáng xong, ta dẫn huynh đi khắp nơi tham quan."

"Làm phiền."

Ban Hằng có chút không được tự nhiên gãi mu bàn tay: "Cái gì kia, huynh đừng khách sáo với ta như vậy. Nhà chúng ta không chú trọng những thứ này, mai sau huynh ở chung với chúng ta lâu, sẽ hiểu. Quy củ là làm cho người khác nhìn, bí mật người trong nhà, làm sao tự tại thì cứ làm."

Dung Hà nghe vậy cười ra tiếng: "Khó trách Họa Họa đáng yêu như thế."

Bả vai Ban Hằng run lên, đây là ánh mắt gì, mới có thể cảm thấy tỷ hắn đáng yêu. Khen tỷ hắn đẹp, đây là sự thật, nhưng nói đến đáng yêu...

Vậy đại khái chính là câu nói người yêu trong mắt hoá Tây Thi trong truyền thuyết, dù sao hắn là thân đệ đệ không nên nói lời trái lương tâm như thế, luôn cảm thấy bậc lương tâm này không qua được.

Đã đến thời gian dùng đồ ăn sáng, Ban Họa vẫn chưa rời giường, Âm thị có chút xấu hổ nói: "Hiền tế, để con chê cười."

"Nhạc mẫu, có thể ngủ là phúc khí. " Dung Hà nói với Âm thị: " Để Họa Họa ngủ thêm một lát cũng không sao."

Âm thị gượng cười hai tiếng, không nói thêm gì nữa. Nếu Dung Hà nói lời này là khách sáo, bà còn có thể thuận thế giáo huấn Ban Họa vài

https://thuviensach.vn

câu, nhưng hết lần này tới lần khác nhìn bộ dáng này của Dung Hà, thật không cảm thấy Họa Họa đang ngủ nướng, tiếp tục như vậy, nha đầu kia sẽ lười thành bộ dáng gì?

Dùng cơm, Ban Hằng liền dẫn Dung Hà đi dạo trong sân Ban gia.

"Mấy tiểu viện này đều không có người ở, nhà chúng ta ít nữ quyến, những tiểu viện này cũng không dùng tới, cho nên có hai viện bị tu sửa thành thư phòng và vườn trái cây, viện khác đều khóa lại." Ban Hằng dẫn Dung Hà vào vườn trái cây, bên trong trồng cây cam, trên nhánh cây treo lẻ tẻ mấy quả cam. Những quả cam dáng dấp không tính quá tốt, chỉ là quả cam màu đỏ cam nhìn rất hợp mắt. Những trái này không ai hái, cho nên đa số đã chín rồi rơi trên mặt đất, còn lại mấy trái treo trên cành, nhưng đến gần nhìn, những trái này cũng không quá tốt, mệt mỏi không có sức sống.

" Phủ Công Chúa của tổ mẫu có một vườn trái cây, nghe nói là vì tổ phụ thích. Sau đó nhà chúng ta chuyển vào Hầu phủ, cũng dựa theo kiểu ở phủ Công Chúa, làm một cái vườn, đáng tiếc tổ mẫu rất ít tới vườn này." Ban Hằng hái được một quả từ đầu cành xuống, lột ra vỏ ngoài, múi cam đã không còn bao nhiêu nước, biến thành màu trắng.

"Vốn còn muốn cho huynh nếm thử, xem ra không có cách nào ăn." Ban Hằng luyến tiếc, ném quả cam vào đống tuyết, quay đầu nói: " Tỷ ta sắp tỉnh rồi, chúng ta trở về."

Dung Hà nhìn rừng cam: "Họa Họa thích rừng cam này không?"

"Trước kia nàng hay dẫn ta đến chơi, còn bắt ve trên cây xuống doạ ta sợ. " Ban Hằng dẫn Dung Hà đi khỏi vườn trái cây, trên mặt lộ ra ý cười: " Tính cách tỷ ta có chút thẳng, không biết dịu dàng quanh co, nhưng có tấm lòng rất tốt."

Hai ba câu nói của Ban Hằng đã quẹo vào trên người Ban Họa, trung tâm tư tưởng chính là "Mặc dù tỷ ta có rất nhiều khuyết điểm, nhưng nàng

https://thuviensach.vn

là cô nương tốt", một câu không đề cập tới Dung Hà phải đối tốt với tỷ hắn, nhưng ý mỗi câu, đều không muốn để Dung Hà cô phụ Ban Họa.

"Thật hâm mộ các người." Dung Hà nhớ lại tuổi thơ của mình, đúng là tìm không thấy một chuyện đặc biệt ý nghĩa nào.

Duy nhất còn có chút ấn tượng là năm mười một tuổi, y dẫn theo một tiểu hài tử năm sáu tuổi lén chơi trên nền đang kết băng, sau đó bị mẫu thân phát hiện y làm ướt áo choàng, tức giận đến vài ngày không để ý tới y.

Sau đó y mới biết được, mặt băng rất nguy hiểm, may mắn hôm đó không xảy ra chuyện, không thì y và đứa trẻ kia đều bị chết đuối trong nước.

Còn nhớ đứa trẻ kia còn tìm một tấm ván gỗ, ngồi trên nền băng muốn y kéo đi, y đã không đồng ý. Y không nhớ rõ dáng dấp đứa trẻ kia ra sao, nhưng bộ dáng đối phương chu môi, y lại nhớ rất rõ.

Động tác này, mẫu thân từ trước tới giờ không cho phép y làm, bởi vì không đủ phong nhã.

Ban Hằng khoát tay áo: "Có gì tốt mà hâm mộ."

Dung Hà cười: "Có người bồi bạn cùng nhau lớn lên, rất tốt."

"Không phải huynh cũng có huynh trưởng, sao lại không có người chơi cùng?" Lời nói này ra miệng, Ban Hằng mới ý thức tới mình nói sai, Dung gia đại lang mấy năm trước bệnh qua đời, hắn nhắc lại chuyện xưa, chẳng phải đang đâm dao lên nỗi đau của người ta sao.

"Thật có lỗi..." Ban Hằng cảm thấy miệng mình có chút sai.

"Đừng ngại. " Dung Hà lắc đầu: "Đều là chuyện cũ năm xưa, không có gì không thể nhắc đến."

https://thuviensach.vn

Tình cảm giữa y và đại ca cũng không quá tốt, bọn họ tuy là thân huynh đệ, nhưng vì gia phong Dung gia, cho nên họ cũng không thân thiết, kính trọng nhiều hơn thân mật, mỗi hành động, tiếng nói không thể thoát khỏi hai chữ quy củ.

"Tuyết lớn như vậy, hai người chạy tới đây làm gì?" Ban Họa ôm lò sưởi cầm tay đứng dưới hành lang gấp khúc, ngoắc ngoắc hai người: "Mau tới đây."

Ban Hằng chạy đến trước mặt Ban Hằng: "Tỷ, tỷ đã dậy rồi."

Trên gương mặt Ban Họa mang theo đỏ ửng sau khi rời giường: "Tối hôm qua ngủ quá trễ, cho nên thức dậy trễ."

"Có lạnhkhông?" Dung Hà sờ soạng mặt nàng, mềm mại trơn mềm, y nhịn không được lại sờ soạng thêm một chút.

"Tay lạnh thì cầm cái này. " Ban Họa nhét lò sưởi cầm tay vào tay Dung Hà, hai tay che mặt nói: " Đừng sờ loạn, làm hư mặt ta thì làm sao đây?"

Dung Hà nắm tay nàng, thả lại lò sưởi vào tay nàng: "Được được, ta không sờ."

"Quận Chúa. " Như Ý vội vàng tới: "Hai đại phu người cho phủ Trung Bình Bá mượn đã quay về, bọn họ muốn gặp người."

"Tạ gia đại lang không cần đại phu nữa à?" Ban Họa nhíu mày: "Bảo họ ở sảnh chờ ta."

Tạ Trọng Cẩm bị đâm một đao, lúc này mới qua vài ngày, đã không cần đại phu rồi?

Chẳng lẽ... người không còn?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 111+2

Editor: Đào Sindy

Ban Họa đi vào phòng trước, nghe hai đại phu nói xong chuyện đã xảy ra, gật đầu nói: "Các ngươi làm rất đúng, để hai vị tiên sinh chịu uất ức, mời đến hậu viện nghỉ ngơi."

"Quận Chúa nói quá lời, Tạ gia vô lễ, không có lý do gì trách cứ Quận Chúa cả. " Hai vị đại phu nói: " Thuộc hạ cáo lui trước."

Chờ sau khi hai đại phu rời đi, Ban Họa lạnh hừ một tiếng: "Người Tạ gia thật sự là không biết điều, sau này không quản nhà ông ta đòi sống đòi chết, coi như quỳ trên đất dập đầu với ta, ta cũng không cho ông ta mượn đại phu nữa."

"Được, chúng ta không cho mượn." Dung Hà ở bên cạnh gật đầu đáp lời.

Bên ngoài Bạch Thủ viên, Tạ Khải Lâm đến nhà tạ lỗi đứng ngoài cửa đợi một lúc lâu, một gã sai vặt mặc áo xanh đi tới, hành lễ nói với hắn ta: "Tạ công tử, thật sự là không khéo, Hầu Gia và phu nhân nhà chúng ta không có trong viên."

"Không ở đây, là trở về phủ Thành An Hầu sao?" Tạ Khải Lâm vỗ vỗ bông tuyết trên bờ vai, thở ra một hơi khí nóng.

https://thuviensach.vn

Gã sai vặt lắc đầu: "Hôm qua là lúc phu nhân lại mặt, hôm qua Hầu Gia và phu nhân nhà chúng ta liền đi phủ Tĩnh Đình Công, hôm nay còn chưa trở lại đây."

" Phủ Tĩnh Đình Công?" Tạ Khải Lâm cho là mình nghe lầm: ” "Ngươi nói là trở về hôm qua?"

"Đúng thế." Gã sai vặt cười nói: " Nếu ngài muốn gặp hai vị chủ tử, chỉ sợ phải đi phủ Tĩnh Đình Công nhà mẹ đẻ phu nhân rồi."

"Đa tạ."

"Không dám."

Tạ Khải Lâm ngồi trên lưng ngựa, nhận áo khoác gã sai vặt đưa tới buộc lại, đúng là Dung Hà trở về phủ Tĩnh Đình Công ngày giao thừa cùng Ban Họa, hắn ta vốn không nghĩ tới chỗ này.

"Công tử, chúng ta đi phủ Tĩnh Đình Công sao?" Gã sai vặt dẫn ngựa cầm dây thừng nhìn Tạ Khải Lâm, thật ra gã không muốn đi phủ Tĩnh Đình Công, bởi vì hai nhà bọn họ không chỉ ngứa mắt giữa chủ tử với nhau, ngay cả hạ nhân cũng ganh đua tranh giành lẫn nhau.

"Không cần. " Tạ Trọng Cẩm chậm rãi lắc đầu:"Hôm nay là ngày đầu tháng giêng, không nên đi quấy rầy. Để ít lễ và thiếp mời của chúng ta ở đây là được."

"Vâng."

Tâm thần Tạ Khải Lâm có chút hoảng hốt, làm sao hắn ta cũng không nghĩ ra, Dung Hà vì Ban Họa mà làm đến nước này. Ăn tết tại nhà mẹ đẻ nữ quyến, thậm chí ngay cả ngày đầu tháng giêng cũng ở lại Nhạc Gia, như thế có gì khác so với ở rể?

https://thuviensach.vn

Dung Hà và Ban Họa ở Ban gia đến mùng ba tháng giêng*, mới dọn dẹp bao lớn bao nhỏ về tới hành cung.

*Hay còn gọi là sơ tam chính nguyệt, được gọi là tết ông Táo hay xích cẩu nhật, là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc cổ xưa. Tương truyền ngày này Nữ Oa nương nương đã sáng tạo ra con heo.

"Đúng rồi. " Ban Họa gục xuống bàn, ngoẹo đầu nhìn Dung Hà: "Chúng ta cần đi dâng hương cho công công và bà bà không?"

Dung Hà bưng cho nàng một chén nước mật ong: "Lúc nào đi cũng được."

Ban Họa thấy thần sắc y lạnh nhạt, hình như tình cảm của y với phụ mẫu cũng không sâu, thì không nhắc chuyện này nữa.

Sau ba ngày, tuyết ngừng rơi, Dung Hà dẫn nàng tới một căn phòng trong hậu viện, bên trong bày biện bài vị nhị lão và đại lang Dung gia, Dung Hà đốt nhang đưa cho Ban Họa: "Trời lạnh, không cần đến trước mộ tế bái, chúng ta hành lễ ngay chỗ này đi."

Phòng này có chút vắng vẻ, trong phòng trống rỗng, ngoại trừ đặt hai bài vị ra, thì không còn vật trang trí khác. Đằng sau bài vị, treo hai bức tranh, trái nam phải nữ, có thể là phụ mẫu Dung Hà.

Ban Họa không biết nên nói gì với bài vị lạnh như băng kia, nàng cầm nhang vái ba cái, cắm vào lư hương, vung váy lên chuẩn bị quỳ lạy làm lễ, bị Dung Hà một tay giữ chặt.

"Không cần, trên mặt đất rất lạnh. " Mặt Dung Hà không thay đổi nhìn bài vị: "Cứ như vậy đi."

"Hả." Ban Họa dắt tay y, nhẹ nhàng lôi kéo: "Tâm trạng chàng không tốt à?"

https://thuviensach.vn

"Không sao, ta vẫn ổn." Dung Hà đưa tay chỉ trán nàng, lộ ra một nụ cười dịu dàng.

"Không muốn cười thì đừng cười. " Ban Họa kéo y đi ra ngoài: "Đi, chúng ta dạo một vòng trong vườn nào." Toà hành cung này mặc dù đã là của bọn họ, nhưng nàng còn chưa thưởng thức hết nơi đây.

"Vương Phi, Vương gia uống say, hiện tại dậy không nổi."

Tạ Uyển Dụ đứng bên giường, nhìn nam nhân ngủ như chết trên giường, quay đầu thấy mấy cung nhân trong phòng đều sợ hãi nhìn mình, nhịn không được cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ những người này cho là nàng ta sẽ thừa cơ hội giết Tưởng Lạc?

Nàng ta xoay người, mặt không thay đổi rời khỏi phòng.

Nàng ta và Tưởng Lạc mặc dù là phu thê, nhưng không có chút tình cảm phu thê nào, lúc trước nàng ta nghĩ gả cho Tưởng Lạc rồi thì có thể ép Ban Họa một đầu, để khiến nàng cúi đầu xoay người với mình, không nghĩ tới đúng là mình đã gả cho một hố lửa.

Nàng ta trở lại phòng của mình, từ trên bàn trang điểm lấy ra một chiếc hộp son nhìn rất bình thường, mùi hương của hộp son xông vào mũi, tựa như mùi hoa quế nở tháng tám.

"Vương Phi. " Một cung nữ tiến lên: "Ngài muốn rửa mặt à?"

"Không cần. " Tạ Uyển Dụ để hộp son đã dùng một phần ba lại bàn trang điểm, cười như không cười nói: "Gọi người hầu hạ Vương gia cho tốt, nghe nói người say rượu, có đôi khi nằm mơ vô thức bị nghẹn chết."

Bả vai cung nữ bị dọa đến run lên, không dám nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Thấy cung nữ bị dọa thành bộ dáng này, Tạ Uyển Dụ cười lạnh một tiếng: "Thế nào, ta nói một câu như vậy, các ngươi đã sợ rồi?"

Nhóm cung nhân cùng nhau im lặng không nói.

Hiện tại dùng "Mỗi người một ngả" để hình dung Vương Phi và Vương gia, đã là cách nói khách sáo, không bằng nói là "Ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp kẻ thù" càng chuẩn xác. Vương gia làm hại mạng sống huynh trưởng Vương Phi như treo trên sợi tóc, loại thù hận này, nên hóa giải thế nào?

Muốn họ nói, Vương gia làm quả thực hơi quá, Tạ gia đại lang tốt xấu gì cũng là cữu huynh của hắn ta, giữa hai người có thâm cừu đại hận gì, phải động dao mới có thể giải hận đây chứ?

" Tất cả các ngươi lui ra. " Nụ cười trên mặt Tạ Uyển Dụ biến mất: "Ta muốn yên tĩnh một mình."

"Vâng."

Trong phòng khôi phục yên tĩnh, Tạ Uyển Dụ rút ra một tờ giấy trong cây trâm, bên trong viết ngắn ngủi một câu.

"Đánh gãy Ninh phò Đông cung."

Nàng ta cười khổ, mai sau coi như Ninh Vương đăng cơ, lấy thái độ Ninh Vương đối đãi nàng ta, Tạ gia sẽ không có kết quả tốt gì. Nhưng hôm nay nếu Đông cung kế vị, nàng ta là Ninh Vương phi lại có kết quả tốt nào? Tiến thoái lưỡng nan, nàng ta đã rơi vào tình cảnh như vậy.

Cuối cùng thì còn cách nào khác, để nàng ta có thể đánh gãy Ninh Vương, lại có thể bảo đảm mai sau không lo cơm áo?

https://thuviensach.vn

Mùng bảy tháng giêng, triều đình một lần nữa mở cửa, lần đầu trong năm bách quan vào triều. Khi bọn họ nhìn thấy đứng trên điện không chỉ có Nhị Hoàng Tử, mà còn có Thái Tử, bọn họ mới biết, Đông cung đã được bỏ lệnh cấm.

Tính cách Thái Tử mặc dù hơi mềm yếu một chút, nhưng ít ra được xưng tụng một chữ nhân, Ninh Vương bạo ngược thành tính, thực sự khiến trong lòng người ta run sợ.

Trên thực tế, Ninh Vương càng phải kinh sợ hơn bách quan khi Thái Tử xuất hiện, hắn ta cũng không biết Đông cung đã được bỏ lệnh cấm. Hắn ta nhìn Thái Tử đứng bên trái mình, trầm mặt miễn cưỡng cúi người, cho Thái Tử một cái lễ.

Phụ hoàng đúng là gạt hắn ta, lén thả Thái Tử ra.

Hắn ta nên làm thế nào?

"Bệ hạ có chỉ, thân thể Thái Tử điện hạ đã bình phục, có thể vì trẫm phân ưu..."

Lúc Thái Tử bị giam lỏng, lý do bên ngoài là thân thể khó chịu, hiện tại thân thể tốt lên, tất nhiên là tiếp tục giám quốc, về phần Ninh Vương, nên ngoan ngoãn làm Ninh Vương đi.

Mùng chín tháng giêng, Vân Khánh Đế ban một tòa phủ thân vương cho Ninh Vương, nói rõ hắn ta ở đây thêm một tháng nữa sẽ chuyển về Vương phủ.

Chúng thần biết được đạo thánh chỉ này rồi, rốt cục an tâm.

Xem ra, thiên hạ này cuối cùng rồi sẽ là Thái Tử kế thừa.

https://thuviensach.vn

"Ta không phục, ta không phục!" Tưởng Lạc đập vỡ tất cả mọi thứ trong phòng: "Thái Tử chỉ ra đời sớm hơn ta có mấy năm, dựa vào đâu thiên hạ này là của hắn?"

"Vương gia, ngài bớt giận!" Thái giám bưng trà đi đến trước mặt Ninh Vương: "Chuyện còn chưa đến đường cùng, ngài không được tự loạn trận cước."

Tưởng Lạc nhận chén trà mãnh mẽ uống mấy ngụm, nước trà vào bụng, hắn ta cảm thấy đầu mình trấn tĩnh hơn rất nhiều: "Ta dùng kế để Thái Tử phạm vào sai lầm lớn như vậy, phụ hoàng cũng chỉ nhốt hắn mấy tháng, bổn vương còn có cơ hội gì?"

Thái giám nhận nửa chén trà, cười nói: "Vương gia, Thái Tử ngoại trừ có mấy văn thần ủng hộ ra, trên tay không có binh quyền."

"Chẳng lẽ trong tay bổn vương có?" Tưởng Lạc đặt mông ngồi trên ghế, không kiên nhẫn nói: " Ngược lại là Dung Hà trong đám văn thần có phân lượng lớn, hắn lại có phần thích Thái Tử, không trừ được người này, nội tâm ta thực sự khó có thể bình an."

"Thế nhưng lần trước ngài ám sát..."

"Ta không động hắn, ta động nữ nhân của hắn." Tưởng Lạc cười lạnh: "Là người thì có nhược điểm, nếu Ban Họa ở trong phủ của hắn xảy ra chuyện, ta xem người Ban gia có thể bỏ qua cho hắn không đây."

"Ý ngài nói là, phái người đi ám sát Phúc Nhạc Quận Chúa?" Ánh mắt thái giám lấp lóe, nhanh chóng cúi thấp đầu: "Phúc Nhạc Quận Chúa bị chết do ám sát, người Ban gia sao lại hận Thành An Hầu? Nô tài ngu dốt, thực sự nghĩ mãi mà không rõ ý này."

"Ngươi là một thằng hoạn, tất nhiên không rõ. " Ninh Vương nhẹ hừ một tiếng: " Người Ban gia không nói đạo lý nhất, giận lây sang người khác

https://thuviensach.vn

cũng là chuyện thường xảy ra. Chỉ cần Ban Họa xảy ra chuyện, không cần chúng ta đi đối phó Dung Hà, có Ban gia ở đó, Dung Hà sẽ là ốc còn không mang nổi mình ốc."

"Vương gia có mưu kế hay, nô tài thực sự quá ngu xuẩn."

"Ngươi nói gì?" Tạ Uyển Dụ quay đầu nhìn tên thái giám trước mặt: "Ninh Vương muốn giết Ban Họa?"

"Đúng."

"Hắn điên rồi sao?"

Tạ Uyển Dụ bóp khăn trong tay, hít sâu mấy hơi: "Ngươi ra ngoài, ta phải suy nghĩ thật kỹ."

Thái giám yên lặng lui ra ngoài.

Tạ Uyển Dụ vô cùng ghét Ban Họa, có đôi khi hận không thể để nàng chết đi.

Nhưng mà...

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 112+1

Editor: Đào Sindy

"Thái Tử." Thạch thị đi vào thư phòng, buông hộp cơm trong tay xuống: "Đây là canh ta cho người nấu, ngài uống một ngụm đi."

"Đặt ở đó là được. " Thái Tử cầm một tấu chương chưa mở ra, để chồng lên tấu chương mình đang phê duyệt: "Ngươi khổ cực rồi."

Thạch thị chú ý động tác hắn phòng bị mình, trong lòng hơi chua, bỏ hộp cơm xuống rồi phúc thân với Thái Tử: "Ngươi chú ý nghỉ ngơi, đừng chịu quá hại thân thể." Nàng ta mở hộp cơm, bưng canh ra, để trước mặt Thái Tử: "Ta nhìn ngươi uống."

"Không cần. " Thái Tử ngẩng đầu nhìn nàng ta: "Ta xem xong sớ này sẽ uống, ngươi đi nghỉ ngơi đi."

Mùi canh thịt thơm nhàn nhạt lượn lờ trong phòng, Thái Tử Phi lui về sau một bước: "Thiếp thân cáo lui."

"Ừm." Thái Tử cúi đầu xuống, không nhìn nàng ta.

Thạch thị chậm rãi đi tới cửa, quay đầu nhìn Thái Tử, Thái Tử vẫn không nhìn nàng ta như cũ, chỉ có chén canh bị lãng quên kia, tản ra nhiệt khí, không biết lúc nào thì nguội.

https://thuviensach.vn

Từ khi Thái Tử bắt đầu giám quốc trở lại, thì cách chức hai quan viên thay thếchức vị Dung Hà và Diêu Bồi Cát, sau đó tự mình đến Diêu gia mời Diêu Bồi Cát hồi triều, làm đủ tư thế chiêu hiền đãi sĩ*.

*thời phong kiến, chỉ vua chúa, quan thần hạ mình kết bạn với người hiền tài.

Diêu Bồi Cát hồi triều, đám người liền suy đoán, lúc nào thì Thành An Hầu hồi triều. Để mọi người không nghĩ tới là, Thái Tử tự thân đến cửa bái phỏng Thành An Hầu, Thành An Hầu lại từ chối Thái Tử thỉnh cầu.

Mọi người lại tưởng tượng, Thành An Hầu có tính tình văn nhân, sau khi y vào triều đã nhiều lần làm việc thực, kết quả Ninh Vương nói miễn liền miễn, ngay cả chút mặt mũi cũng không cho, lúc này người ta vừa thành thân không lâu, là thời điểm giai nhân đang nghi ngờ, sao cam tâm tình nguyện trở về?

Huống chi nói không chừng người ta cũng là huyết mạch hoàng gia, bị làm nhục như thế, cục tức này nuốt được mới là lạ.

Quan viên phe Thái Tử rất tức giận, Thành An Hầu thật sự không biết điều, Thái Tử lấy thân phận Thái Tử tôn quý đến cửa mời, y lại không cho mặt mũi, chẳng lẽ muốn Thái Tử cầu xin y mới được sao?

"Thái Tử. " Một tên tiểu quan lục phẩm lệ thuộc vào Đông cung không cam lòng nói: " Trên đời này không chỉ mỗi mình Dung Hà có tài, thân phận ngài cao quý, sao có thể vì hắn hạ mình quanh co, lần nữa tới cửa mời chứ?"

"Nhân tài thường gặp, kỳ tài khó cầu. " Thái Tử vươn hai tay ra, để cung nữ thay hắn chỉnh lý áo choàng trên người, đối với thuyết pháp tiểu quan này nói vạn phần không tán thành: "Có Dung quân tương trợ, cô như hổ thêm cánh."

https://thuviensach.vn

"Thế nhưng mà..."

"Xưa có Thánh Quân vì nhân tài nhiều lần tới cửa bái phỏng, mặc dù cô không dám tự so, nhưng vì cơ nghiệp Đại Nghiệp trăm năm, cô đi thêm mấy chuyến thì khó gì?"

"Thái Tử cao thượng!"

"Là chúng ta tầm nhìn hạn hẹp rồi."

Thái Tử cười khổ, không phải hắn cao thượng, chỉ là hiện tại trên triều đã là một cục diện rối rắm, kêu ca nổi lên bốn phía, tham quan ô hợp giống như sâu mọt hủy cơ nghiệp, quan viên trong triều giống như năm bè bảy mảng*, cản trở lẫn nhau, muốn quản lý thực sự không dễ.

*không đoàn kết.

Mặc dù Dung Hà tuổi trẻ, nhưng trong triều rất có uy vọng, lúc trước hắn bị phụ hoàng trách phạt, tất cả mọi người trong thiên hạ cho là hắn bị chán ghét mà vứt bỏ, còn có một số quan viên trên triều đình nói chuyện vì hắn, có thể thấy được ảnh hưởng.

Hắn không cầu Dung Hà có thể thay hắn làm bao nhiêu chuyện, nhưng nhất định phải bày ra tư thế trọng dụng Dung Hà, đến trấn an trái tim người đọc sách trong thiên hạ.

"Xe ngựa đã xong chưa?" Thay xong y phục, Thái Tử hỏi người hầu bên người: "Nghe nói hôm qua Thành An Hầu đã chuyển về Hầu phủ?"

"Bẩm điện hạ, Thành An Hầu xác thực đã đến phủ Thành An Hầu."

"Đây giống chuyện hắn hay làm."

"Nhưng tương truyền là vì Phúc Nhạc Quận Chúa thích chơi trong Kinh Thành, Hầu Gia lo lắng nàng ra vào không tiện, cho nên cố ý chuyển

https://thuviensach.vn

về Hầu phủ."

Thái Tử nghe vậy cười ra tiếng: "Họa Họa nha đầu này, coi như xuất giá rồi, cũng sẽ không để mình bị thiệt."

" Dáng dấp Phúc Nhạc Quận Chúa xinh đẹp như vậy, sao Thành An Hầu có thể bỏ tay để nàng chịu ấm ức chứ. " Người hầu biết Thái Tử thích người một nhà phủ Tĩnh Đình Công, cho nên chọn lời dễ nghe mà nói: "Tiểu nhân còn nghe nói, Thành An Hầu bồi Phúc Nhạc Quận Chúa về phủ Tĩnh Đình Công qua giao thừa, không ít người trong Kinh Thành đều đang hâm mộ Quận Chúa."

Thái Tử nghe thế, ấn tượng với Dung Hà càng tốt hơn, hắn thấy, một nam nhân nguyện ý tốn nhiều tâm tư đối đãi người cùng chăn gối của mình như vậy, nội tâm nhất định là dịu dàng.

Nghĩ đến Thạch thị đã thành thân cùng hắn nhiều năm, Thái Tử than nhẹ một tiếng, thần sắc có chút lạnh lẽo.

Phủ Thành An Hầu hiện tại đang ở trong một mớ rối ren, bởi vì đồ cưới của Ban Họa thực sự quá nhiều, một khố phòng không đủ dùng, phải sắp xếp thêm khố phòng nữa mới đủ.

Vàng bạc ngọc khí vô số món, quản gia phụ trách đăng ký tạo danh sách loay hoay đầu đầy mồ hôi, Hầu Gia nhà bọn họ cưới về một vị cực giàu. Lại nhìn quản sự từ Ban gia bồi gả tới mặt mũi tràn đầy bình tĩnh, quản gia hít sâu một hơi, bảo hạ nhân dọn đồ tay chân càng cẩn thận.

"Đồ vật đã thu dọn xong chưa?" Dung Hà đi tới, thấy trong viện còn bày biện rất nhiều rương, quay đầu nhìn nhà: "Phu nhân giao chuyện này cho ngươi, là tín nhiệm đối với ngươi, ngươi đừng phụ tín nhiệm của phu nhân."

https://thuviensach.vn

"Vâng. " Lúc Ban Họa còn chưa gả vào cửa, quản gia còn lo lắng Quận Chúa có thể để người nàng mang tới lợi dụng quyền vô căn cứ không, nhưng ông không nghĩ tới là, phu nhân không chỉ không có quyết định này, còn để chuyện trông coi khố phòng và của hồi môn để ông cùng phụ trách.

Cái này khiến ông thở dài một hơi, lại cảm thấy cảm động, phu nhân không xem hạ nhân Hầu Gia là người ngoài.

"Hầu Gia, vàng bạc ngọc khí đều đã thu dọn tốt rồi, chỉ là những tranh chữ cổ vật này..." Lúc Quản gia nhìn thấy tên của những bức tranh chữ này, kém chút cho là mình bị hoa mắt, hoặc là người Ban gia đang trêu đùa ông, việc này ông không dám nói cho những người khác, chỉ sợ làm lớn chuyện không tốt.

"Tranh chữ thế nào?" Dung Hà nhíu mày: "Là hạ nhân tay chân vụng về, làm hư đồ sao?"

Quản gia lắc đầu liên tục, ông nào dám để người làm hư, nếu như những vật này đều là đồ thật, tùy tiện thì cũng có giá trị liên thành. Đừng nói làm hư, ngay cả chạm vào cũng không dám. Dùng ngôn ngữ hình dung khiếp sợ trong lòng không được, ông chỉ có thể đưa tờ đơn tới trước mặt Dung Hà.

Chữ thư pháp đại gia ngàn năm trước, bút tích Hoàng Đế tiền triều, bản độc nhất đệ tử danh môn nào đó vẽ, họa tác Hoàng Hậu tiền triều trước trước, một đống danh sĩ thư hoạ bản độc nhất hay là bản chép tay đã không xuất bản nữa, đám đồ chơi này vạn kim khó cầu, làm sao Ban gia có nhiều như vậy, không lẽ nhà họ đưa tất cả tranh chữ thư tịch chuyển đến Hầu phủ sao?

Dung Hà nhận tờ giấy, càng xem càng kinh hãi, y hạ giọng nói: "Chuyện này còn ai biết?” Dung gia là đại tộc mấy trăm năm, đồ tốt không ít, thư tịch tranh chữ cũng có cất một ít, nhưng tuyệt đối không có mấy thứ

https://thuviensach.vn

ghi trên giấy khiến y giật mình. Lúc trước Ban gia để tờ đơn hồi môn ngoài sáng, cũng không có những vật này, cho nên y còn không biết phu nhân mình âu yếm vậy mà mang theo tài sản lớn như thế gả cho y.

Lúc trước Họa Họa đưa cho y vài cuốn sách, đã để y giật mình không thôi, không nghĩ tới Ban gia vẫn còn đồ tốt nhiều người đọc sách tha thiết ước mơ như vậy.

"Ngoại trừ thuộc hạ ra, cũng chỉ có thị tì phu nhân phái tới xử lý khố phòng biết."

"Chuyện này ngươi làm rất khá. " Dung Hà thu tờ đơn này: "Đồ vật thu vào hết, không thể để lọt tin tức."

"Thuộc hạ đã rõ."

Dung Hà cầm tờ đơn đến hậu viện tìm Ban Họa, nàng đang ghé vào trên cầu cẩm thạch cho cá ăn, bởi vì thời tiết còn lạnh, toàn thân nàng mặc lông xù, đứng xa nhìn, giống như một con hồ ly lười mỹ lệ.

"Họa Họa. " Dung Hà đi đến bên người nàng, cầm áo choàng trên tay tỳ nữ, khoác trên người nàng: "Ta vừa mới nhìn thấy đồ cưới của nàng, ta thấy vẫn nên đến nhà nhạc phụ nhạc mẫu ở rể thôi."

Ban Họa bị y chọc cười, giơ tay lên lắc lắc, để người hầu bên người lui ra, mới nói: "Bị những vàng bạc tài bảo kia dọa rồi à?"

"Không. " Dung Hà lắc đầu: "Bị những cuốn sách kia dọa sợ."

"Đây đều do tổ tiên và thái tổ chúng ta lúc giành chính quyền có được, lấy những đồ tướng quân khác không cần. " Ban Họa thở dài: "Nghe nói khi đó thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, mỗi lần tổ tiên và thái tổ theo chủ công công phá một toà thành, sẽ cùng các huynh đệ khác phân chia một số đồ của kẻ giàu. Vì tránh để giữa huynh đệ vì tài bảo nổi lên mâu thuẫn,

https://thuviensach.vn

thái tổ liền để mọi người cùng nhau rút thăm, thái tổ Ban gia chúng ta vận khí không tốt, mỗi lần đều rút phải chữ hư tranh nát người khác không cần, rồi thái tổ không đành lòng, sau khi chủ công xưng đế, ban thưởng thái tổ Ban gia không ít vàng bạc châu báu, đời thứ nhất nhà chúng ta tích góp là như thế."

Đế Vương đời đầu tiên của Đại Nghiệp, cũng là một người quê mùa không có nhiều kiến thức, nghe nói lúc vừa mới bắt đầu giành chính quyền, ngay cả nhận thức còn không được đầy đủ, ai có thể tin tưởng một người như vậy, có thể làm Hoàng Đế đây?

Lúc nghe được bốn chữ " Chữ hư tranh nát", bình tĩnh như Dung Hà, cũng không nhịn được giật lông mày mấy lần. Nhưng nhớ đến loạn thế khi đó, những tranh chữ cổ vật này, nói không chừng còn không có giá trị bằng một giỏ hủ tiếu. Khi bụng người còn chưa lấp đầy, đối với người bình thường mà nói, những tranh chữ này có ích lợi gì?

"Người trong nhà nghĩ có thể chàng sẽ thích những tranh chữ này, cho nên để ta đem qua. " Ban Họa rủ mí mắt xuống, không nhìn Dung Hà, mà cúi đầu nhìn cá chép trong nước: "Chờ sau khi Hằng đệ có hài tử, chúng ta lại phân một nửa cho hắn, thời gian mấy năm này, đủ để chàng có thể vẽ phỏng theo."

"Đi thôi."

Một bàn tay trắng nõn giơ đến trước mặt Ban Họa.

"Đi đâu?" Ban Họa ngẩng đầu nhìn Dung Hà, trên mặt của y tất cả là ý cười, cười đến tim Ban Họa mềm nhũn.

"Dẫn nàng đi xem khố phòng của ta."

Ban Họa nháy mắt, bỏ tay vào lòng bàn tay Dung Hà. Dung Hà kéo nàng lên, hai người tựa như tiểu hài tử, dẫn theo bảo bối của riêng mình.

https://thuviensach.vn

Khố phòng sản nghiệp tổ tiên Dung gia rất lớn, Ban Họa thấy Dung Hà mở mấy cánh cửa mới tiến vào khố phòng.

Bên ngoài bày mấy rương son lớn, Dung Hà ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp dẫn Ban Họa đi vào trong. Ở giữa phòng bày rất nhiều đồ cổ tranh chữ, Ban Họa không có hứng thú với đám đồ chơi này, liếc mắt qua, thu lại lòng hiếu kỳ.

Phòng cuối cùng cũng rất lớn, trên kệ từng dãy bày biện từng hộp tinh sảo to nhỏ, có gỗ lim, có đàn mộc, gỗ trầm hương, thậm chí còn có gỗ trinh nam. Sau đó nàng mở ra một hộp gỗ trầm hương, ngọc bội bên trong đầy cả hộp, tùy ý giống như bày một đống đá cuội.

Mở ra hộp gỗ đỏ thẫm cách nàng gần nhất, bên trong bày một bộ trang sức bằng vàng, cánh hoa mẫu đơn bên trên mỏng như cánh ve, vô cùng khéo léo.

Kim sức* mà có thể làm được tinh xảo như thế?!

*trang sức bằng vàng

Lại mở hộp khác, gì mà áo trân châu, ngọc chẩm, hồng ngọc phối sức, các loại châu báu giá trị liên thành, đẹp đến mức làm Ban Họa không dời nổi mắt.

"Dung Hà..." Ban Họa cẩn thận từng li từng tí lấy ra một cây trâm cánh phượng, trâm này đẹp đến mức làm nàng quên cả hô hấp: "Tổ tiên các chàng không phải Kim Tướng Quân chứ?"

Ban gia họ cũng coi là hiển hách, vàng bạc châu báu không ít, nhưng châu báu loại này có tiền cũng khó tìm, nhà họ không có nhiều đến đầy cả khố phòng thế này.

https://thuviensach.vn

"Dĩ nhiên không phải. " Dung Hà cười ra tiếng, cầm trâm phượng trong tay Ban Họa cài lên giữa tóc cho nàng: " Tổ tiên Dung gia, từng có người làm thừa tướng tiền triều, còn có người cưới được Công Chúa tiền triều. Chắc hẳn nàng không nhớ bản nhạc khi còn bé rồi."

Đại gia xuất thân công tử quý nữ, đều cõng trên lưng gia phả của gia tộc, tổ tiên nhà ai làm đại sự gì, tổ tiên nhà ai có bao nhiêu phong quang, phần lớn có thể nói lên vài câu, ngày bình thường trao đổi, cũng có thể thổi phồng lẫn nhau một phen. Dung gia họ là một đại gia tộc phong quang hai ba triều đại, không ít người trong Kinh Thành đều biết sự tích tổ tiên họ phong quang.

"Những quan hệ kia thực sự quá phức tạp, ta chỉ xem những gia tộc có quan hệ tốt với nhà mình. " Ban Họa lấy một cái gương khảm châu báo trên kệ soi lên tóc mình, vui vẻ nhìn Dung Hà: "Cây trâm này thật đẹp."

Dung Hà đua chùm chìa khoá vào tay Ban Họa: " Châu báu đồ trang sức ở đây tất cả đều của nàng, nàng thích gì liền đeo, mỗi ngày một kiểu cũng được."

"Tất cả?" Chìa khoá trong tay Ban Họa phát ra tiếng va chạm leng keng, nàng không dám tin nhìn Dung Hà, đây là đồ tổ tiên Dung gia để lại, y dám để nàng tùy tiện lấy ra đeo chơi thật à?

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 112+2

Edit: Đào Sindy

Ánh mắt Dung Hà đảo qua căn phòng này, gật đầu cười nói: "Đúng vậy, những châu báu này để trong căn phòng tối tăm không ánh mặt trời đã rất nhiều năm, còn muốn nhờ Họa Họa dẫn chúng nó ra ngoài hít thở không khí."

Ban Họa cười đến mắt cong cong: "Được."

Nàng thích nhất những đồ vật xinh đẹp.

Thấy bộ dáng Ban Họa vui vẻ, Dung Hà cảm thấy tuổi thơ thiếu thốn của mình cuối cùng cũng được bổ sung, được lấp đầy, cả trái tim đều ấm áp.

"Cái vòng tay này đẹp không?" Ban Họa chọn một chiếc vòng tay khác lạ, phía trên có nạm châu báu phức tạp, vừa phủ ngón tay vừa ôm trọn cổ tay. Cánh tay Ban Họa vừa non mềm lại trắng trẻo, cứ như nhẹ nhàng một tý thì có thể nhỏ ra nước.

"Rất đẹp. " Hô hấp Dung Hà tăng thêm, nhẹ nhàng liếm trên cánh tay Ban Họa một cái:"Nhưng đẹp nhất là cánh tay này."

"Đừng quậy, ta còn chưa rửa tay đó."

"Ta không chê."

https://thuviensach.vn

"Nhưng ta chê."

Dung Hà ôm ngang Ban Họa lên, cười nhanh chân đi ra khố phòng, tâm phúc thủ bên ngoài cùng nhau cúi đầu xuống, không dám nhìn nhiều.

"Còn thất thần gì đấy, không mau đi khóa cửa." Đỗ Cửu vội ho một tiếng, gọi thần trí những thuộc hạ này về.

Trên đời luôn có một người như thế, sẽ làm ngươi sờ mãi không đủ, cảm thấy chỗ nào của nàng cũng mê người. Từ tóc đến lòng bàn chân, muốn chuyên tâm ôm nàng vào ngực, mãi mãi không buông ra, mãi mãi không nỡ để nàng chịu chút ấm ức. Nàng nhíu lông mày một cái, thì sẽ nghĩ hết cách dỗ nàng vui vẻ, nếu nàng cười, sẽ cảm thấy trời thật xanh, tim thật ấm, cho dù chết vì nàng, cũng cam tâm tình nguyện.

Dung Hà cảm thấy mình đã yêu chết dưới thân nữ nhân này, mỗi một nơi trên người nàng, đều làm y không nỡ dời môi.

Trên thế gian làm sao có thể có nữ nhân mê người như vậy, sao y lại mê mẫn nàng đến vậy? Y nghĩ mãi mà không ra, cũng không muốn làm rõ.

Thân thể của nàng mềm mại như đám mây, môi của nàng ngọt như mật, ở trước mặt nàng, y không có chút lý trí cũng như lập trường nào, đều muốn kính dâng cho nàng tất cả, chỉ cầu mắt của nàng sẽ luôn nhìn mình, quấn lấy y không bao giờ dời đi.

Đầu lưỡi ấm áp, lướt qua xương quai xanh của nàng, bị khóa lại lại là tim y.

Sau một canh giờ rưỡi, Ban Họa từ trong thùng tắm đi ra, đổi y phục mới, cả người giống như mật đào căng mọng nước, làm nhóm tỳ nữ thấy mặt đỏ tới mang tai, nhịp tim như sấm, hết lần này tới lần khác ngay cả các nàng cũng không biết, vì sao trái tim lại không nghe sai khiến.

https://thuviensach.vn

"Như Ý. " Ban Họa lười biếng một tay chống cằm, khóe mắt đuôi lông mày mang theo quyến rũ: " Trang điểm cho ta."

"Vâng."

Chải tóc kỹ càng, nàng từ trong hộp lấy ra cây trâm phượng Dung Hà tự tay cắm cho mình ban nãy: "Dùng cây này."

Như Ý nhận cây trâm, bị tay nghề tinh xảo làm kinh ngạc hít sâu một hơi: "Quận Chúa, trâm này thật xinh đẹp."

"Cũng vì nó đẹp, ta mới chọn nó. " Ban Họa tô giữa lông mày một đoá hoa diễm lệ: "Không thì cài nó làm gì?"

Lúc Như Ý chỉnh sửa y phục cho Ban Họa, nhìn thấy cổ nàng có một vết đỏ nhàn nhạt, đỏ mặt nói: "Quận Chúa nói đúng." Nguy hiểm thật, vừa rồi nàng kém chút nhịn không được kiểm tra trên cổ Quận Chúa rồi, nàng nên làm sao đây?

Ban Họa vừa thay xong y phục, trang điểm kĩ, liền nghe hạ nhân nói, Thái Tử tới chơi.

"Hầu Gia đâu?" Nửa canh giờ trước, Dung Hà đã ra ngoài, hiện tại Thái Tử tới chơi, cũng không biết Dung Hà có ở đó hay không.

"Mới vừa có người tìm Hầu Gia, đúng lúc Hầu Gia vừa mới xuất phủ."

"Ta lập tức tới." Ban Họa phủ thêm một kiện áo khoác đỏ đậm, quay người đi ra khỏi điện, bọn hạ nhân phục vụ đuổi theo sát.

"Thái Tử, thuộc hạ nghe ngóng hạ nhân Hầu phủ, Thành An Hầu bây giờ không có trong phủ." Người hầu của Thái Tử đi đến, trên mặt mang theo chút không vui.

https://thuviensach.vn

"Quân Phách không có ở đây cũng không sao, coi như cô tới bái phỏng biểu muội." Thái Tử ôn hòa cười một tiếng, trên mặt không có chút bất mãn.

"Thái Tử ca ca nhớ ta à?"

Thái Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ban Họa vẻ mặt tươi cười đi đến, sau lưng còn đi theo một đám hạ nhân, giống hệt lúc chưa xuất giá. Sau khi hắn bị giam lỏng ở Đông cung, rất nhiều tin tức bên ngoài không nhận được, nhưng Ban gia thỉnh thoảng tặng đồ đến, mặc dù chỉ là một số rau quả, nhưng phần tâm ý này lại làm hắn cảm động hết sức.

Ít người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, toàn bộ Đại Nghiệp có bao nhiêu người vì hắn là Thái Tử mới tặng đồ?

Chỉ có người Ban gia, mặc kệ hắn đắc thế hay nghèo túng, đều đối với hắn hoàn toàn như trước đây.

Đại khái đây cũng là nguyên nhân phụ hoàng thích người Ban gia đi.

"Họa Họa. " Thái Tử đứng người lên, cười nói: " Gần đây muội ổn chứ?"

"Thái Tử ca ca. " Ban Họa đi vào cửa, làm một đại lễ với Thái Tử, quan sát hắn tỉ mỉ một phen rồi lắc đầu: "Gầy."

Thái Tử cười khổ: "Gần đây khẩu vị không tốt."

"Ai. " Ban Họa thở dài, mời Thái Tử ngồi xuống: "Thái Tử ca ca, ngài có gì cần, triệu ta tiến cung là được, làm gì tự mình chạy đến thế?"

" Không phải ta tới gặp muội, là tới tìm Thành An Hầu đấy. " Thái Tử biết tính tình Ban Họa là có lời liền nói thẳng, cho nên cũng không nói

https://thuviensach.vn

chuyện quanh co lòng vòng với nàng: "Không biết biểu muội phu có đó không?"

"Chàng vừa ra cửa rồi. " Ban Họa gọi tới một hạ nhân: "Ngươi phái mấy người lanh lợi đi tìm Hầu Gia, nói Thái Tử tới chơi, để chàng mau mau trở về."

"Biểu muội không cần như thế. " Thái Tử vội vàng nói: " Biểu muội phu không có ở đây, ta và muội nói mấy câu cũng được, không cần gọi biểu muội phu trở về." d!đ$l^q(đ

"Nếu là người khác, ta cũng lười kêu. " Ban Họa khẽ cười một tiếng: "Huynh đã là biểu ca của chàng, khách quý tới chơi, nào có muội phu không ở nhà."

"Thấy muội sống ở Hầu phủ rất quen, ta cũng yên tâm. " Thấy Ban Họa nói chuyện có sức, nụ cười trên mặt Thái Tử cũng thực tình thêm vài phần: "Vốn ta còn lo lắng muội và Thành An Hầu sống chung không được tốt, xem ra là ta phí công lo lắng một trận rồi."

Nội tâm của hắn có tiếc nuối, khi Họa Họa thành thân, hắn còn bị nhốt ở Đông cung, muốn đích thân nói một câu chúc phúc cũng không thể.

"Sao lại thành phí công lo lắng, huynh là hậu thuẫn của ta, nếu chàng bắt nạt ta, huynh còn phải giúp ta trút giận đó." Ban Họa hùng hồn nói: "Đến lúc đó huynh giúp chàng hay giúp ta đây?"

"Tất nhiên là giúp muội rồi."

Hai biểu huynh muội nói qua một số việc nhà, quan viên bồi Đông cung ngồi ở một bên âm thầm sốt ruột, quan hệ giữa Thái Tử và Phúc Nhạc Quận Chúa tốt như vậy, sao không khiến Phúc Nhạc Quận Chúa thành người mình, đến lúc đó để Phúc Nhạc Quận Chúa thổi một chút gió thoảng bên tai Thành An Hầu, không phải chuyện sẽ thành à?

https://thuviensach.vn

Hơn nửa canh giờ sau, Dung Hà trở về, y vừa vào cửa liền thỉnh tội với Thái Tử.

"Quân Phách không cần đa lễ. " Thái Tử duỗi tay vịn chặt, không để y hành xong lễ này: "Là ta mạo muội bái phỏng, quấy rầy ngươi."

"Đa tạ điện hạ tha thứ." Dung Hà ngồi xuống bên người Ban Họa, đồng thời lộ ra một nụ cười dịu dàng với Ban Họa.

Ban Họa ngoắc ngoắc đầu ngón tay, sau đó đứng lên nói: "Thái Tử ca ca, hai người trò chuyện, ta đi gọi hạ nhân chuẩn bị bữa tối." d.đ/lee///quyyy/donnnnn

Chờ sau khi Ban Họa rời đi, nụ cười trên mặt Dung Hà mới nhạt thêm vài phần: "Điện hạ, nếu lần này ngài vẫn vì chuyện triều đình mà đến, xin thứ cho vi thần không thể đồng ý."

"Quân Phách..."

"Điện hạ. " Dung Hà đứng người lên làm một đại lễ với Thái Tử: "Vi thần và Quận Chúa vừa thành hôn, đang là lúc bồi dưỡng tình cảm, thực sự không đành lòng tách ra cùng nàng."

Thái Tử trầm mặc xuống, hắn có thể không quan tâm chuyện khác, nhưng chuyện của biểu muội lại không thể không quan tâm.

Một lát sau, hắn mới mở miệng lần nữa: "Ta biết hiện tại để ngươi hồi triều là chuyện khó xử, thế nhưng Đại Nghiệp cần ngươi, bách tính đại nghiệp càng cần ngươi." Hắn đứng người lên, vái chào Dung Hà thật sâu: "Chỗ biểu muội, ta tự mình đi tạ lỗi với nàng, nhưng cầu Hầu Gia giúp cô một tay."

"Thái tử điện hạ!" Quan viên Đông cung kinh hãi nhìn Thái Tử, đường đường là Thái Tử một nước, sao có thể hành lễ với triều thần.

https://thuviensach.vn

Dung Hà đứng người lên, trả đại lễ cho Thái Tử: "Điện hạ, vi thần có một câu, không thể không nhắc nhở ngài."

Thái Tử đứng lên, thần sắc ôn hòa nhìn Dung Hà: "Hầu Gia mời nói."

" Thân thể bệ hạ suy yếu, Ninh Vương nhìn chằm chằm, cho dù ngài có lòng, nhưng rất nhiều chuyện trong triều, cũng chỉ có thể bất lực."

Thái Tử nghe vậy ngơ ngẩn, không phải hắn không biết, chỉ là giả bộ như không biết, mà những người bên cạnh hắn, cũng không dám đề cập với hắn chuyện này.

"Làm sao ta lại không biết. " Thái Tử cười khổ: "Nhưng chỉ cầu không thẹn với lòng mà thôi."

Dung Hà không nói gì, Thái Tử là người tốt, nhưng không phải một Hoàng Đế tốt. Nếu y là Thái Tử, lúc này sẽ khống chế Ninh Vương lại, đồng thời nhân cơ hội này nắm giữ quyền hành trong triều, quyền lợi Hoàng Đế vô căn cứ, khiến điều kiện bất lợi thành có lợi.

Thế nhưng Thái Tử quá hiếu thuận, quá trung hậu, quá nhu hòa.

Dạng người này, sao đè ép được chuyện lớn nhỏ trong triều, chỉ là si tâm vọng tưởng thôi. d^đ/l/q,đ

" Nếu Thái Tử có tâm, không bằng trước cấp phát đến nơi gặp thiên tai, miễn thuế má hai năm, nhờ vào đó trấn an lòng bách tính?" Ánh mắt Dung Hà bén nhọn nhìn Thái Tử: "Đương nhiên, biện pháp tốt hơn là trách phạt Ninh Vương, để bách tính thiên hạ nhìn thấy thành ý của triều đình."

"Nhưng hắn... Chung quy vẫn là đệ đệ của ta. " Thái Tử khó xử nói: " Nếu xử trí hắn, trong lòng phụ hoàng và mẫu hậu sẽ khổ sở."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Dung Hà càng thêm đạm mạc: "Nếu Thái Tử đã rõ ràng tất cả, còn để vi thần hồi triều làm gì đây?"

Bùn nhão không thể trát nổi tường, hết lần này tới lần khác còn muốn y đến đỡ, y không phải thần tiên.

Coi như là thần tiên, cũng không muốn dính một tay bùn nhão tự mình ấm ức.

Y muốn, không phải là một mặt tường nát.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 113

Editor: Đào Sindy

"Quản gia nói, điền trang đưa đến một ít thức ăn tươi mới." Ban Họa đi vào phòng, phát hiện bầu không khí trong phòng có chút không đúng, chúc quan* của Thái Tử một mặt không cam lòng lại không dám phát tác, thần sắc Thái Tử có chút cô đơn, hơi miễn cưỡng vui cười, chỉ có thần sắc Dung Hà như thường, ưu nhã ngồi bên cạnh uống trà.

*quan viên thuộc phe.

Nàng đi đến bên người Dung Hà ngồi xuống, giả bộ như không phát hiện mâu thuẫn giữa Dung Hà và những người này: "Thái Tử ca ca, rất lâu rồi chúng ta chưa từng ngồi cùng nhau nói chuyện, hôm nay huynh lưu lại cùng dùng cơm đi, vị đại nhân này..."

"Hạ quan là Chiêm Sự Phủ..."

"À, thì ra là Chiêm Sự Phủ đại nhân. " Ban Họa cắt ngang lời quan viên mặt mũi không vui, che miệng cười khẽ một tiếng, tay còn lại sờ cây trâm phượng bay trên tóc mai, thờ ơ nói: "Nhìn thấy thần sắc của đại nhân bây giờ, ta thật muốn vào cung tìm một số ma ma quy củ. Năm đó có một ma ma giáo dưỡng bên người một sủng phi chọn ba lấy bốn* với ta, tính tình ta bướng bỉnh lại tuổi trẻ không hiểu chuyện, cãi cọ vài câu với vị nương nương này, mấy năm rồi chưa gặp qua vị nương nương này, không biết nàng ấy hiện tại thế nào."

https://thuviensach.vn

*Ý nói bắt bẻ soi mói.

Sắc mặt chúc quan Thái Tử có chút khó coi, hắn ta đè xuống bất mãn trong lòng: "Không biết vị nương nương đó là?"

"Hình như tên là Tống Quý Tần hay Tống Chiêu Nghi ấy. " Ban Họa nắm tay che lại lò sưởi cầm tay, mặt mày vẩy một cái: "Càng lớn tuổi, ta quên đi nàng ấy tên gì rồi."

Tống Chiêu Nghi...

Chúc quan Thái Tử biến sắc, hắn ta nhớ rất rõ ràng, năm năm trước có một Tống Chiêu Nghi được sủng ái vì đắc tội quý nhân nào đó, bị bệ hạ chán ghét vứt bỏ, từ đó về sau trong cung không còn người này. Phúc Nhạc Quận Chúa nhắc đến vị nương nương này, là ngại sắc mặc hắn nhìn không tốt, ảnh hưởng đến tâm tình của nàng chăng?

Chẳng lẽ quý nhân mà Tống Chiêu Nghi đắc tội là Phúc Nhạc Quận Chúa khi ấy vẫn còn là Hương Quân?

Trời rất lạnh, chúc quan Thái Tử cảm thấy trong cổ họng mình như trượt vào một cục hàn băng, lạnh đến răng cũng không nhịn được run lên. Hắn ta quay đầu nhìn về phía Thái Tử, thấy Thái Tử không có chút bất mãn với Phúc Nhạc Quận Chúa, hắn ta thu liễm nét mặt của mình, vị Phúc Nhạc Quận Chúa này hắn ta trêu chọc không nổi, đến lúc đó bị trúng vài roi, ước chừng cũng uổng công chịu đựng.

Bữa tối chuẩn bị rất phong phú, mỗi một món ăn đều chú trọng màu sắc hương vị đủ cả. Dung gia truyền thừa hai ba đại gia tộc, Ban gia thì trọng ham muốn ăn uống, cho nên tổ tiên hai nhà góp nhặt không ít thực đơn, hiện tại con cháu hai nhà thành hôn, đồ ăn có thể mang lên trên bàn cơm càng nhiều.

https://thuviensach.vn

Thái Tử và Dung Hà từng ăn cơm chung bàn nhiều lần, trước kia lúc hắn đến, cơm canh Dung gia chú trọng thanh nhã lành mạnh, hôm nay đúng là khác biệt.

Mắt hắn nhìn Ban Họa ngồi bên cạnh Dung Hà, lập tức tâm sáng như gương.

Chúc quan Thái Tử ngồi dưới tay, nhìn đồ ăn một bàn, chỉ cảm thấy đau lòng, Phúc Nhạc Quận Chúa quá mức xa hoa lãng phí rồi, vậy mà chú ý cơm canh như thế. Đáng tiếc Dung Hà là một công tử thanh nhã như trăng, lại vì trầm mê nữ sắc, mặc cho nàng làm như thế.

Đáng tiếc đáng tiếc.

Nhưng hương vị của những món ăn này xác thực không tệ, hắn ta nhịn không được ăn nhiều hơn ngày thường.

Cơm tối dùng xong, rửa tay súc miệng hoàn tất, Thái Tử nói với Dung Hà: "Cô biết chuyện hôm nay có chút ép buộc, nhưng mong Hầu Gia có thể cảm thông cho chỗ khó xử của cô."

"Điện hạ, từ xưa trung nghĩa khó toàn đôi bên. " Dung Hà trầm mặt nói: " Vi thần nghĩ ngài hiểu đạo lý này."

Thái Tử trầm mặc thở dài một tiếng: " Tuy ta hiểu, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng."

Dung Hà khẽ cười một tiếng, tiếng cười có vẻ hơi châm chọc.

"Nếu Thái Tử đã nói như vậy, tha thứ vi thần bất lực."

Thái Tử cảm thấy trên mặt mình đau rát, hắn quay đầu nhìn Ban Họa, nàng đang cúi đầu thưởng thức vòng ngọc trên cổ tay, như không có chút hứng thú về chủ đề họ đang nói chuyện phiếm. Chúc quan Thái Tử không

https://thuviensach.vn

đành lòng để Thái Tử bị khó xử như thế, mở miệng nói: " Điện hạ, sắc trời dần dần tối, ngài nên trở về cung rồi."

Thái Tử giật mình hoàn hồn, nói với Dung Hà và Ban Họa: "Biểu muội, biểu muội phu, ta phải trở về, cáo từ."

Dung Hà và Ban Họa đưa Thái Tử đến cửa chính Dung gia, thẳng đến khi Thái Tử lên xe ngựa rồi, phu thê hai người mới quay về chủ viện.

"Thái Tử tới tìm chàng làm gì vậy?"

"Hắn muốn ta hồi triều."

Ban Họa nhíu mày: "Hiện tại trên triều hỗn loạn không chịu nổi, đảng phái như rừng. Lần trước chàng chẳng biết tại sao bị bệ hạ phạt trượng, cục diện rối rắm này, ai muốn dây vào? Huống chi..." Nàng dừng một chút: "Huống chi Ninh Vương làm sao cũng muốn liều mình làm Hoàng Đế, chàng mặc bọn họ náo đi, không cần phải để ý đến."

"Ta nghĩ Họa Họa sẽ bảo ta đi giúp Thái Tử. " Dung Hà hơi kinh ngạc nhìn Ban Họa: "Thì ra nàng lại nghĩ như thế."

"Ta nghĩ thế nào cũng vô dụng. " Ban Họa lắc đầu: "Tổ phụ và tổ mẫu nói với ta, thiên hạ vạn vật đều là thịnh cực tất suy, suy cực phùng sinh*. Bây giờ triều đình biến thành thế này, coi như chàng đi cũng không thay đổi được nhiều thứ, ta hi vọng chàng bình yên vô sự."

*đại khái là hung thịnh cực điểm sẽ suy, suy cực điểm thì lại có khởi nguồn mới.

Mấy năm sau tân đế kế vị, sẽ không bị cuốn vào phong ba bão táp xét nhà.

https://thuviensach.vn

"Tổ phụ và tổ mẫu nói đúng. " Dung Hà cười: "Suy cực phùng sinh, thiên hạ này chắc chắn sẽ có xoay chuyển."

Sáng sớm ngày hôm sau, Ban Họa nhận được một tấm thiệp mời đến từ Đông cung, Thái Tử Phi mời các nữ quyến quý tộc đến Đông cung thưởng thức trà, Ban Họa thân phận tôn quý, tất nhiên được ghi danh trong thiệp mời.

Nàng cầm thiệp mời lật qua lật lại xem nhiều lần, càng xem càng cảm thấy tấm thiệp mời này giống Thái Tử Phi tự viết, mặc dù nàng không có thành tựu gì với thư pháp, nhưng tư ấn Thái Tử Phi phía dưới thiệp mời nàng vẫn biết.

"Quận Chúa, quan hệ giữa Thái Tử Phi và chúng ta luôn không tốt lắm, không bằng chúng ta không đi. " Như Ý lo lắng nhìn tấm thiệp mời trong tay Ban Họa: "Nô tỳ lo lắng nàng ta có ý làm khó ngài."

"Sao có thể không đi?" Ban Họa ném thiệp mời lên trên bàn: "Đây là tấm thiệp mời đầu tiên ta nhận được sau khi xuất giá, ta không chỉ phải đi, còn phải đi thật đẹp để nở mày nở mặt. Chỗ Thái Tử Phi, nàng ta không dám làm gì ta đâu."

Lấy tình cảnh hiện tại của Thạch thị, trừ phi đầu óc nàng ta không bình thường, không thì tuyệt đối không làm ra chuyện khiến nàng không vui.

Huống chi nàng biết Thạch Phi Tiên không phải hung thủ sau màn sai thích khách ám sát phụ thân nàng, cho nên nàng đồng ý cho Thái Tử Phi mặt mũi, hoặc là nói cho Thái Tử mặt mũi, dù sao tính cách nàng luôn không chịu ngồi yên.

Đến bây giờ nàng còn không biết hung thủ thật sự là ai, nhưng chuyện này liên lụy tới tranh đấu triều đình, không phải nàng nên tuỳ tiện động thủ đi thăm dò. Nhưng nàng không cam tâm, luôn cảm thấy chuyện này không

https://thuviensach.vn

tra rõ ràng, trong lòng nàng không yên. Ai biết hắc thủ phía sau màn núp ở đâu, có thể tính toán Ban gia lần nữa hay không?

Nàng loáng thoáng phát giác được phía sau chuyện này có Vân Khánh Đế nhúng tay, cho nên nàng mới co cóng chân tay như thế. Bệ hạ muốn mượn chuyện phụ thân nàng gặp chuyện để chèn ép Thạch gia, chân tướng với ông mà nói, không quan trọng, thậm chí ông muốn Ban gia tin tưởng chân tướng đó.

"Quận Chúa, Quận Chúa?"

Ban Họa hồi phục tinh thần, nàng nhìn Như Ý: "Lấy bộ cung trang là từ Yên Hà ra đây, ngày mai ta mặc nó tiến cung."

"Có phải hơi... Hoa lệ không." Như Ý đã nhìn thấy bộ cung trang Yên Hà đó, nghe nói do Hầu Gia cho người làm trước khi Quận Chúa gả vào, hai ngày trước mới hoàn thành, cả bộ y phục đẹp đến mức hệt như thiên tiên, không chút tỳ vết nào.

Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, làm sao nàng cũng không thể tin được, người thanh nhã như Hầu Gia, lại vì Quận Chúa chuẩn bị y phục hoa lệ như thế, nàng còn tưởng rằng lấy tính tình Hầu Gia, sẽ thích Quận Chúa ăn mặc thanh lịch xuất trần hơn, mà không phải những bộ y phục hoa lệ đến làm cho người ta không thể dời mắt.

"Hoa lệ mới tốt. " Ban Họa nhìn tấm gương phản chiếu mặt mình: "Nếu thấy các nàng muốn mắng ta, muốn ghen ghét ta, nhưng lại không thể không chịu đựng, ta cảm thấy rất hay."

Như Ý nghe vậy nhỏ giọng cười nói: "Ngài còn nhớ những câu nói xấu các nàng từng nói không?"

"Ta không phải Thánh Nhân, người khác nói xấu ta, đương nhiên ta phải nhớ. " Ban Họa bôi son lên môi, sau đó mấp máy môi: "Nữ nhân sống

https://thuviensach.vn

cho thật lớn làm gì, đó là khoan dung người khác, uất ức chính mình."

Như Ý gật đầu nói: "Quận Chúa nói đúng."

Quận Chúa nhà các nàng nói cái gì thì chính là cái ấy.

Trong cung, chỗ ở của Ninh Vương.

"Vương Phi. "Cung nữ giơ lên một chiếc gương trước mặt Tạ Uyển Dụ: "Người xem thế này được không?"

Tạ Uyển Dụ nhẹ gật đầu, vừa lúc son phấn che lại khuôn mặt có chút tái nhợt, môi son khiến môi nàng ta hồng nhuận và sáng bóng. Trang dung là thứ thần kỳ nhất trên thế gian, nhưng có thể làm tất cả nữ nhân rã rời và vùi lấp cảm xúc, những ý nghĩ trong lòng, trừ mình ra không ai biết.

"Sắp đến giờ rồi nhỉ?" Nàng ta trừng mắt nhìn, làm mắt càng thêm có thần.

"Đúng thế."

"Vậy đi thôi."

Đầu xuân có chút lạnh, Tạ Uyển Dụ khoác trên người một cái áo choàng lông hồ ly, một đường đi tới, có không ít cung nữ thái giám hành lễ với nàng ta, trước kia khiến nàng ta vô cùng hưởng thụ, bây giờ lại không làm nàng ta dâng lên chút cảm xúc. Nàng ta bây giờ chỉ là kẻ đáng thương có cấp bậc cao hơn những thái giám cung nữ này mà thôi, nhận lễ của những người này, có chỗ nào đáng để đắc chí?

Mới vừa đi tới ngoài cửa Đông cung, nàng ta nghe thấy tiếng nói chuyện sau lưng truyền đến cách đó không xa, hơn nữa còn rất náo nhiệt. Nàng ta dừng bước lại, quay đầu nhìn sau lưng.

https://thuviensach.vn

Ban Họa bị mấy cung nữ thái giám xum xoe vây vào giữa, có người khen nàng khí sắc tốt, có người khen y phục của nàng đẹp, nàng nghe rất vui mừng, liền thưởng cho những người này ít vàng, thấy người đứng phía trước, liền nhịn không được nhìn thêm mấy lần.

Tạ Uyển Dụ?

Chú ý tới trang dung trên mặt Tạ Uyển Dụ hơi nặng nề, Ban Họa không tiếp tục đi lên phía trước.

Tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, làm Ban Họa có chút khiếp sợ là, vậy mà Tạ Uyển Dụ lại nhẹ gật đầu với mình, sau đó quay đầu vào đại môn Đông cung.

Lúc nào thì Tạ Uyển Dụ trở nên tốt như vậy? Ban Họa cảm thấy cả người mình đều kinh hãi.

Cung nữ thái giám càng thêm ân cần với Ban Họa, đón Ban Họa vào Đông cung, lại hành đại lễ, mới vội vàng lui ra.

"Thành An Hầu phu nhân còn chưa tới à?" Mắt Bá gia phu nhân nhìn bốn phía, nói với nữ quyến bên người: " Ta mong ngóng một lần được gặp vị tân nương mới gả này đó."

"Gì mà Thành An Hầu phu nhân. " Giọng nói của vị nữ quyến này có chút nhỏ, cười rộ lên mang theo trào phúng nói: " Tước vị của Phúc Nhạc Quận Chúa cao hơn Thành An Hầu, chúng ta nên gọi Thành An Hầu Quận Mã mới đúng."

Liên quan tới vấn đề xưng hô, từ trước đến nay xưng từ thấp đến cao, nhưng Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa là một đôi khiến người ta khó xử.

https://thuviensach.vn

Nếu gọi Thành An Hầu là Quận Mã, tước vị Thành An Hầu lại không thấp, hiện tại mặc dù còn chưa hồi triều, nhưng chức vị Lại bộ Thượng thư này, còn treo trên đầu y, huống chi y còn có thể là con riêng của đương kim bệ hạ. Còn nếu gọi Phúc Nhạc Quận Chúa là Hầu phu nhân, cũng không ổn, dựa theo phẩm cấp mà tính, Phúc Nhạc Quận Chúa còn cao hơn Thành An Hầu hai cấp.

Phúc Nhạc Quận Chúa gả cho Thành An Hầu, đúng là gả thấp.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 113+2

Editor: Đào Sindy

"Các vị phu nhân tỷ tỷ muội muội, muốn gọi ta làm sao cũng được. " Ban Họa cười đi đến: "Các ngươi cảm thấy cái nào thuận miệng thì gọi cái đó, ta và Hầu Gia đều không để ý những thứ này."

Chư vị nữ quyến quay đầu, chỉ thấy Ban Họa trang dung hoa lệ giống như thần tiên bước ra từ trong tranh, đầu tiên các nàng bị cung trang hoa lệ trên người Ban Họa kinh diễm, sau đó kịp phản ứng, Phúc Nhạc Quận Chúa gả cho quân tử là Thành An Hầu tuấn tú như vậy, còn sống xa hoa lãng phí như thế, không sợ Thành An Hầu chán ghét mà vứt bỏ sao?

Thành An Hầu đồng ý cưới Phúc Nhạc Quận Chúa đã làm các nàng giật mình, Phúc Nhạc Quận Chúa còn không để ý tới ý nghĩ Thành An Hầu như thế, cái này cũng quá càn rỡ.

Không muốn cuộc sống tốt à, xem như Thành An Hầu là quân tử khó có được, có thể chịu nàng bao lâu?

"Thần phụ bái kiến Thái Tử Phi, tới trễ chút, mong Thái Tử Phi thứ tội." Trong ánh mắt mọi người dò xét, Ban Họa đã đi đến trước mặt Thái Tử Phi, thi lễ với nàng ta.

"Người trong nhà không cần đa lễ như vậy, mau mời ngồi." Thái Tử Phi cười mời Ban Họa ngồi xuống: "Ta ở trong cung nhàn rỗi không

https://thuviensach.vn

chuyện gì làm, nên muốn mời chư vị tới trò chuyện, uống chút trà, xem hí." Nói xong đưa sổ hí qua cho Ban Hoạ: "Quận Chúa nhìn xem muốn nghe cái nào."

Ban Họa tùy ý chọn mấy hí náo nhiệt, liền trả số lại cho Thái Tử Phi.

Thái Tử Phi thấy nàng không để mình khó xử, hoàn toàn yên tâm, nàng ta sợ Ban Họa còn băn khoăn chuyện Nhị muội, cố ý làm mình không xuống đài được.

Hí khúc vừa diễn trong chốc lát, Hoàng Hậu phái người đưa tới một số trái cây điểm tâm, nói thân thể bà khó chịu, không thể đến tham gia náo nhiệt, mọi người cứ chơi vui vẻ.

Hành động này Hoàng Hậu cho Thái Tử Phi đủ mặt mũi, các nữ quyến nhao nhao tán dương Hoàng Hậu đau lòng Thái Tử, đau lòng Thái Tử Phi vân vân, chọc trên mặt Thái Tử Phi cười liên tục, ngay cả điểm tâm không thích cũng dùng hai miếng.

Nước trà uống nhiều, các nữ quyến muốn đứng dậy ra đằng sau thay y phục, lúc Ban Họa đi ra đằng sau, phát hiện Tạ Uyển Dụ cũng đi qua.

Thân là Vương Phi, vậy mà Tạ Uyển Dụ chỉ dẫn theo một cung nữ, cung nữ này còn là người hầu hạ từ lúc nàng ta chưa xuất giá.

"Ban Họa. " Lúc Tạ Uyển Dụ đi qua bên người Ban Họa, bỗng nhiên đẩy nàng một cái: "Ngươi bị sao vậy, có thể đi không đó?"

"Ngươi làm gì vậy?" Như Ý duỗi tay vịn chặt Ban Họa, trừng mắt nhìn Tạ Uyển Dụ: "Vương Phi, xin tự trọng."

Tạ Uyển Dụ nhìn Ban Họa, nhẹ hừ một tiếng, quay người rời đi.

"Nàng... Nàng..." Như Ý tức giận mắng: " Bị điên à!"

https://thuviensach.vn

Ban Họa ngẩng đầu nhìn phương hướng Tạ Uyển Dụ rời đi, quay đầu nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện bên cạnh giả sơn phía xa, có hai thái giám không đáng chú ý đứng ở đó.

"Không sao.” Ban Họa mang theo Như Ý tiến vào Nội Điện, mở ra tờ giấy trong tay.

Như ý khiếp sợ nhìn tờ giấy trong tay Ban Họa, nhanh chóng nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó như không có việc gì mở một cánh cửa sổ, như muốn mở cửa sổ hít thở không khí, hết lần này tới lần khác thân thể vừa lúc che khuất Ban Họa.

Ninh Vương có ý giết người, cẩn thận.

Ban Họa nhìn mấy chữ trên tờ giấy này, sau đó xé nát nó, bỏ vào túi thơm mình mang theo trên người.

Quan hệ giữa nàng và Tạ Uyển Dụ không tốt, vì sao Tạ Uyển Dụ lại nhắc nhở nàng? Bởi vì Tưởng Lạc đả thương đại ca nàng ta, hay Tưởng Lạc đối với nàng ta không tốt?

Chẳng lẽ Tạ Uyển Dụ không nghỉ đến, lỡ như nàng trình tờ giấy này lên trước mặt bệ hạ, sẽ dẫn tới hậu quả bao lớn? Nàng đi đến trước gương đồng nâng trâm phượng bên tóc mai, nói với Như Ý: " Trở về thôi."

"Vâng." Như Ý không hỏi Ban Họa trên tờ giấy kia viết gì, nhưng trong nội tâm nàng rõ ràng, bên trong tờ giấy này nhất định có thứ quan trọng, không thì Quận Chúa sẽ không thận trọng xé nát nó.

Trở lại tụ tập trên điện, Ban Họa thấy Tạ Uyển Dụ đã ngồi trở lại vị trí của mình, nhìn thấy nàng tiến đến, Tạ Uyển Dụ ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng.

Ngược lại là Thái Tử Phi nhìn thấy nàng đến, cười với nàng.

https://thuviensach.vn

Thạch thị không thích Ban Họa từ đáy lòng, lúc trước Ban Họa dẫn người vọt tới Tướng phủ, ép người dẫn Nhị muội tới Đại Lý Tự, khẩu khí này Thái Tử Phi luôn ghi ở trong lòng. Càng châm chọc là, nam nhân muội muội nàng ta ngưỡng mộ trong lòng, Ban Họa lại lấy được.

Ban Họa gả cho Dung Hà đã hơn nửa tháng rồi, thế nhưng sắc mặt nàng hồng nhuận phơn phớt, tinh thần phấn chấn, rõ ràng sau thành thân sống rất tốt, Ban Họa mới có thể tùy ý như vậy. Còn có váy xoè trên người nàng, là dùng vải Yên Hà hiếm gặp chế thành, người không biết chỉ chỉ nghỉ là của hồi môn của Ban gia, nhưng trong nội tâm nàng ta rõ ràng, thứ này không phải người Ban gia chuẩn bị cho Ban Hoạ.

Nàng ta nhớ rất rõ ràng, vải Yên Hà ở toàn bộ Đại Nghiệp rất ít, cho dù có, tối đa cũng chỉ có thể lấy ra làm một chiếc áo choàng hoặc khăn tay, làm thành một bộ váy quá mức xa xỉ, huống chi là thứ tốt như này, cho dù có lòng xa xỉ cũng rất khó mua được.

Nghe nói chế tác vải Yên Hà cực kỳ phức tạp, vải vóc để quá lâu sẽ không hao tổn màu sắc, dù để một trăm năm, nó vẫn như ráng mây mỹ lệ. Nhưng dệt nương nghề này đã chết, bà không có hậu nhân cũng không có đồ đệ, tay nghề cũng đã thất truyền.

Cho nên hiện tại coi như nhà ai muốn tìm vải Yên Hà làm váy, có thể không đủ.

Nàng ta nghe người khác nói, năm đó khi bệ hạ đăng cơ, cố ý thưởng cho lão Thành An Hầu một tấm vải Yên Hà, nhưng do phu nhân Lâm thị của Thành An Hầu không thích thứ hoa lệ, tấm vải Yên Hà này liền không xuất hiện ở phủ Thành An Hầu nữa. Không nghĩ tới thời gian qua đi hơn hai mươi năm, tấm vải Yên Hà này lại dùng trên thân Ban Họa.

Thành An Hầu đối với Ban Họa lại rất sẵn lòng.

https://thuviensach.vn

Lúc dùng cơm trưa, một vị phu nhân nhịn không được, nói với Ban Họa: "Quận Chúa, váy xoè trên người ngài thật xinh đẹp, không biết dùng chất vải gì làm nên, là vị Tú Nương nào thêu?"

"Thật ra ta không rõ lắm. " Ban Họa bất đắc dĩ cười một tiếng: "Lúc chọn y phục mặc, ta mặc kệ nó làm từ gì, là ai thêu, thấy nó đẹp thì mặc thôi."

Vị phu nhân này cười khan nói: "Y phục này làm tăng thêm mĩ mạo của Quận Chúa người."

Ban Họa cười, nhận câu tán thưởng này.

Các phu nhân khác cũng không nhịn được nhìn cung trang trên người Ban Họa thêm mấy lần, đúng là đẹp, người đẹp y phục đẹp, đẹp đến mức làm một đám nữ quyến ngay cả tâm tư đố kị cũng không còn.

"Quận Chúa xa hoa lãng phí như vậy, sợ hơi quá mức chút." Một nữ quyến tuổi trẻ nói: " Tính tình Thành An Hầu tiết kiệm, ngươi làm như thế, làm người khác nghỉ gì về Hầu Gia?"

Ban Họa nhíu mày nhìn nữ quyến nói chuyện, không những không giận mà còn cười nói: "Vị phu nhân này thật thú vị, ý kiến gì về Quận Mã của ta, là chuyện giữa phu thê ta, không cần ngươi tới quan tâm? Huống chi váy xoè này vốn do Hầu Gia đặt vì ta đấy, chàng cho người làm xong thì ta mặc, nó liên quan gì đến người ngoài đâu?"

Vị phu nhân này nghe vậy, sắc mặt ửng hồng, hơn nửa ngày mới nhỏ giọng nói: "Là ta hiểu sai rồi, Quận Chúa cần gì hùng hổ dọa người như thế."

"Ngươi là người ngoài không liên quan lại quản cách ăn mặc của ta, còn chê ta hùng hổ dọa người. " Ban Họa xùy cười một tiếng: "Đây là nữ quyến nhà nào, ngay cả chút quy củ ấy cũng không hiểu. Xem tuổi cũng

https://thuviensach.vn

không nhỏ, cho nên ngay cả chuyện soi mói đời tư người khác cũng muốn à?"

"Phúc Nhạc Quận Chúa, vị này là Tế Tửu phu nhân Quốc Tử Giám, nhà mẹ đẻ họ Dương." Một phu nhân có lòng nịnh nọt Ban Họa nhỏ giọng nói: " Trên nàng ta còn có một tỷ tỷ."

"Dương?" Ban Họa cẩn thận nghĩ, sau đó lắc đầu nói: " Không ấn tượng lắm."

"Chi tiết thế này, vốn nhà mẹ đẻ của nàng ta có chút sâu xa cùng phủ Thành An Hầu." Vị phu nhân này cười trên mặt có chút quái dị: "Vị tỷ tỷ Tế Tửu phu nhân Quốc Tử Giám này, vốn là phu nhân huynh trưởng Thành An Hầu, sau khi lệnh huynh bệnh chết, Dương thị liền phá thai nhi trong bụng, về nhà ngoại cải giá."

Ban Họa nhíu mày, giọng điệu thản nhiên nói: "Thì ra là như thế."

Đại ca Dung Hà bệnh chết, Dương thị phá thai tái giá, từ góc độ nhân tính mà nói, cũng không phải sai lầm lớn tày trời. Nhưng tính từ nhân tình mà nói, lại hơi bạc tình rồi. Phu quân vừa mới chết, hài cốt chưa lạnh, liền vội vã phá thai về nhà ngoại tái giá, việc này quả thật làm người ta thất vọng đau khổ.

Cùng là nữ nhân, nàng không bình luận chuyện này, chỉ không thích hiện tại vị Tiểu Dương thị này khoa tay múa chân với chuyện riêng của mình. Nàng liếc Tiểu Dương thị, thấy nàng ta bối rối đến ngay cả chân tay cũng không biết làm sao, lập tức tâm tư nói chuyện cũng không có.

Nhát gan như thế này, còn muốn quan tâm chút danh dự vì Dung Hà, nàng nên tạ ơn vị phu nhân này quan tâm lang quân nhà mình không?

Đã có nhạc đệm, Ban Họa hùng hồn đứng dậy cáo từ Thái Tử Phi. Thái Tử Phi biết tính tình của nàng, nếu cố giữ nàng lại, còn không biết sẽ

https://thuviensach.vn

náo chuyện gì, cho nên đành phải để cung nữ sủng ái bên người tự mình đưa ra ngoài.

Chờ Ban Họa rời đi, sắc mặt Thái Tử Phi khó coi nhìn Tiểu Dương thị, sau đó thờ ơ nói: "Chúng ta là nữ nhân, sống tốt cuộc sống của mình là được, nếu khoa tay múa chân với người khác, thì sẽ không được người khác thích."

Mọi người tại đây biết Thái Tử Phi đang nói Tiểu Dương thị, nhưng đều giả bộ như không nghe ra được, nhao nhao phụ họa.

Hiện nay Thái Tử lên lại, thân thể bệ hạ không biết lúc nào mới tốt, mắt thấy triều Đại Nghiệp sắp thuộc về Thái Tử, bọn họ ai dám đắc tội Thái Tử Phi?

Tiểu Dương thị lúng túng ngồi một bên, sau khi xuất cung, liền tránh trong xe ngựa khóc một trận. Nàng ta cảm thấy hôm nay mình mất mặt cực kỳ, không chỉ bị Phúc Nhạc Quận Chúa chế nhạo, còn để Thái Tử Phi chán ghét vứt bỏ. Nàng ta không rõ, rõ ràng Thái Tử Phi và người Ban gia quan hệ không tốt, vì sao lại muốn giúp Ban Họa nói chuyện, nàng ta không mong ngóng Ban Họa bị khó xử sao?

Ban Họa trở lại Hầu phủ, Dung Hà đã ở trong phòng đợi nàng rồi.

" Hôm nay Họa Họa thật đẹp. " Dung Hà đứng dậy dắt tay nàng: "Hôm nay tụ tập thú vị chứ?"

"Có thể có gì thú vị. " Ban Họa ngồi vào trước gương, gỡ xuống trâm vòng: "Đơn giản là so phu quân, so hài tử. So phu quân, các nàng ai có thể hơn được ta? So hài tử, ta lại không có hài tử, trò chuyện với các nàng cũng chẳng ăn nhập gì."

"Ta tốt vậy chăng?" Nụ cười trên mặt Dung Hà càng thêm rõ ràng.

https://thuviensach.vn

"Trong mắt ta, chàng chính là phu quân tốt nhất." Ban Họa quay đầu nhìn Dung Hà, lôi kéo vạt áo của y, làm y cúi người, hôn trên mặt y một cái: "Ngoan."

Bị hành động nàng dỗ như hài tử chọc cười, Dung Hà giúp Ban Họa đỡ cây trâm sắp rớt trên đầu: "Nếu như không thú vị, lần sau chúng ta không đi cũng được."

"Sao có thể không đi. " Ban Họa cười: "Không đi thì làm sao ta có thể nghe chuyện bát quái."

"Đúng rồi: " Ban Họa nói chuyện Tạ Uyển Dụ đưa tờ giấy cho nàng nói với Dung Hà, nàng nhíu mày nói: "Lần trước Tưởng Lạc ám sát chàng không thành, bệ hạ bảo vệ hắn ta, hiện tại hắn ta vẫn chưa hết hi vọng. Cuối cùng thì hai người có thù lớn thế nào, hắn ta luôn một lòng muốn mạng của chàng thế?"

Ban Họa vẫn không hiểu cách làm của Tưởng Lạc, muốn tranh quyền đoạt lợi, ngoại trừ con đường ám sát, thì không có cách khác sao?

Cố gắng động não một tý không được à?

"Thù?" Ngón cái của Dung Hà lướt qua gương mặt Ban Họa, ánh mắt bình tĩnh không lay động.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 114

Editor: Đào Sindy

"Ninh Vương trời sinh tính bạo ngược, làm việc toàn bằng tâm ý, chuyện ta làm không theo ý hắn, liền có thù với hắn thôi. " Dung Hà cười cười: "Ta chỉ lo lắng thay bách tính Đại Nghiệp, tương lai nên làm thế nào cho phải?"

Ban Họa thở dài, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói: " Tạ Uyển Dụ đang lấy lòng chúng ta, hay lấy lòng Thái Tử?"

Dung Hà duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chặn lại nàng nhíu mày: "Vô luận nàng ta muốn làm gì, hiện tại phiền não vì chuyện đó thật không đáng."

Ban Họa nắm đầu ngón tay y, khẽ cười một tiếng: "Ta biết, chàng gần đây phải cẩn thận."

"Ừ."

Từ chuyện ám sát lần trước, Dung Hà an bài rất nhiều hộ vệ tại chủ viện, tất cả toàn bộ Hầu phủ đều tra rõ một lần, lật thuyền trong cống ngầm một lần, y không muốn phạm phải sai lầm lần hai.

Cuối tháng giêng, người một nhà Ninh Vương cuối cùng dọn ra khỏi cung, Vương Phủ đã chuẩn bị xong từ sớm, mặc dù trong lòng Ninh Vương

https://thuviensach.vn

không thoải mái, nhưng sau khi chuyển vào nhà mới, lại không thể không giả bộ như vui vẻ bừng bừng, bày rượu tiệc mời mời người khác đến làm khách trong phủ.

Làm cho Tưởng Lạc tức giận nhất là, Ban gia và Dung Hà vậy mà tìm một cái cớ, cũng không phái người đưa hạ lễ tới, đây tương đương với nói cho toàn bộ quyền quý Kinh Thành, quan hệ giữa phủ Thành An Hầu và Ban gia không tốt với hắn ta.

Nếu chỉ có hai nhà này cũng không sao, hết lần này tới lần khác có mấy nhà cáo ốm, cung kính cho người đưa hậu lễ tới, nhưng ngay cả tiểu bối trong nhà cũng không phái tới. Những người này phần lớn quan hệ tương đối không tệ cùng Dung Hà, hoặc nói vẫn tương đối tôn sùng Dung Hà.

Nghe xong hạ nhân báo lại, Tưởng Lạc hất tung hộp quà người nhà đưa tới, Ngọc Quan Âm giá trị gần ngàn lượng bị ngã vỡ nát.

Người hầu bên người Ninh Vương nhìn thấy thứ nát chính là Ngọc Quan Âm, dọa đến sắc mặt đại biến, hôm nay là ngày Vương gia thăng quan, ném hỏng Ngọc Quan Âm có chút không may mắn rồi. Hắn ta muốn đưa tay đi thu dọn ngọc vỡ trên đất, kết quả bị Ninh Vương một cước đá văng, chân Ninh Vương dẫm trên đầu Ngọc Quan Âm nát, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

"Đều là lũ chó chết không biết điều."

Tạ Uyển Dụ đứng tại cửa ra vào, nhìn Ninh Vương càng ngày càng không khống chế nổi tâm tình của mình, khẽ cười một tiếng sau đó xoay người rời đi.

"Vương Phi. " Cung nữ theo nàng ta trở lại phòng: "Ngài đưa tờ giấy kia cho Phúc Nhạc Quận Chúa, có thể khiến Phúc Nhạc Quận Chúa nghĩ là Ninh Vương muốn ám sát Thành An Hầu không?"

https://thuviensach.vn

"Đó là chuyện của nàng ta." Tạ Uyển Dụ cười có chút âm trầm: "Tình nghĩa nên cho ta đã cho, nếu tự nàng ta không cẩn thận, thì không thể trách ta." Hiện tại mặc dù nàng ta đã không ghét Ban Họa nhiều nữa, nhưng cũng chưa nói tới có gì vui mừng.

Hiện tại nàng ta sống không như ý, nếu người khác có náo nhiệt, nàng ta rất nguyện ý xem.

Thiếu đi rất nhiều nhân vật tương đối quan trọng, Tưởng Lạc tổ chức yến hội thăng quan nhà mới có vẻ hơi quạnh quẽ, từ khi yến hội bắt đầu đến kết thúc, sắc mặt của hắn ta vẫn không tốt lắm, nửa đường có nha hoàn hầu hạ không hợp ý, còn bị hắn đá một cước trước mặt mọi người, cuối cùng nha hoàn bị những người khác mang xuống.

Người bên cạnh thấy Ninh Vương xem mạng người như cỏ rác như thế, nhịn không được trái tim có chút lạnh lẽo, bữa cơm này chủ ăn không vui, khách chưa hết hứng, khi mọi người đứng dậy cáo từ, cảm thấy có chút vội vàng.

"Lưu đại nhân. " Một vị đại nhân gọi Lưu Bán Sơn lại, nhỏ giọng hỏi: " Nghe nói gần đây Đại Lý Tự nhận một bản án khó giải quyết?"

Vụ án này khó giải quyết ở chỗ, bị cáo là quản gia của Ninh Vương phủ, Ninh Vương hạ quyết tâm nghỉ, nếu Đại Lý Tự động quản gia của hắn ta, thì chính là làm hắn ta bẻ măt, cho nên không cho Đại Lý Tự bắt người đi.

Trong tay quản gia phạm vào ba nhân mạng, Ninh Vương lại vì mặt mũi, không cho Đại Lý Tự mang người đi, đây thực sự làm người ta lên án.

Lưu Bán Sơn thở dài một tiếng, lắc đầu không muốn nhiều lời.

Vị đại nhân này hiểu vỗ vai hắn: "Chúng ta không liên quan, chỉ có thể thương xót thay bách tính thiên hạ..."

https://thuviensach.vn

Lòng dạ biết rõ, lại không thể làm gì, đây chính là hiện trạng triều đình Đại Nghiệp.

Sau mười ngày ở trong Đại Nguyệt cung, tinh thần Vân Khánh Đế rất tốt, một thời gian gần đây, ông không chỉ có thể dần dần đi mấy bước, ngay cả cơm canh dùng còn nhiều hơn ngày xưa. Ông càng thêm vừa ý Dung Hà và Ban Họa, cảm thấy trạng thái mình tốt lên như bây giờ, đều là hỉ khí hai người này mang tới.

"Gần đây lại có bao nhiêu chuyện vạch tội Ninh Vương?" Nhìn Thái Tử đứng dưới tay mình, uống một ngụm trà dưỡng sinh, thấy Thái Tử muốn nói lại thôi như cũ, nhíu mày nói: "Thái Tử, tuy ngươi là huynh trưởng Ninh Vương, nhưng ngươi cũng là Đế Vương tương lai của Đại Nghiệp, có lời gì không dám nói, không thể nói hay sao?"

Thái Tử quỳ xuống nói: "Phụ hoàng ngài thiên thu vạn đại, nhi thần bằng lòng làm Thái Tử cả đời."

Trong điện an tĩnh lại, Thái Tử quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, hắn duy nhất có thể nghe được tiếng, đó là tiếng thở hổn hển của mình.

"Không có Đế Vương nào có thể thiên thu vạn đại, trẫm cũng như vậy. " Thần sắc Vân Khánh Đế khó lường: "Ngươi đứng lên đi."

Thái Tử đứng lên, nhìn dung nhan phụ hoàng già nua, còn có tóc bạc, nhớ tới hình ảnh mười mấy năm trước, phụ hoàng nắm tay hắn, dạy hắn nhất bút nhất hoạ viết chữ. Hắn không đành lòng phụ thân vì những chuyện này ảnh hưởng tâm tình, nhưng những chuyện nhị đệ làm, quả thực hơi quá mức.

"Còn không nghĩ kỹ làm sao thay nhị đệ ngươi che giấu?" Vân Khánh Đế ném tấu chương trong tay vào ngực Thái Tử: "Lão nhị đến Ninh Vương phủ vẫn chưa tới mười ngày, thì có ba hạ nhân trượt chân ngã chết, nếu như

https://thuviensach.vn

ngươi còn chưa giấu diếm thay nó, liệu có phải đang chờ nó giết sạch tất cả mọi người luôn không?!"

"Phụ hoàng bớt giận, nhi thần đã khuyên nhị đệ rồi. " Thái Tử thấy Vân Khánh Đế tức giận đến mặt mũi trắng bệch, tiến lên vỗ nhẹ lưng Vân Khánh Đế: "Có lời gì ngài từ từ nói, không nên chọc tức thân thể."

"Hừ!" Vân Khánh Đế cười lạnh: "Nó phái binh trấn áp nạn dân, có hiệu quả không?"

Ông có thể không thèm để ý đến tính mệnh của một số dân đen, nhưng ông rất để ý con mình làm việc không có đầu óc, thân là người ở địa vị cao, hẳn nên có năng lực đưa ra sách lược cơ bản nhất, nếu như ngay cả điểm này còn làm không được, còn có thể thành đại sự gì?

Sắc mặt Thái Tử lập tức ảm đạm xuống: "Nhi thần đã nghĩ biện pháp trấn an nạn dân các nơi, sẽ không xuất hiện nhiễu loạn quá lớn."

"Trẫm đã biết. " Vân Khánh Đế khoát tay: "Ngươi lui ra."

"Phụ thân, tuổi nhị đệ còn nhỏ, ngài hãy cho nó một cơ hội..."

"Thái Tử. " Vân Khánh Đế cắt ngang Thái Tử: "Lúc trẫm mười lăm tuổi đã biết, làm sao mới có thể trở thành một Hoàng Đế, làm sao quản lý một quốc gia. Thân là Đế Vương, nhưng dựa vào yêu thích lệch sủng một số người, nếu vượt qua khỏi ranh giới cuối cùng, thì đó chính là hôn quân."

"Trẫm không trông mong ngươi trở thành minh quân một đời, chí ít đừng thiên vị người nhà mà gây hoạ lớn, cuối cùng để tiếng xấu muôn đời. " Vân Khánh Đế khoát tay: "Ngươi lui ra suy nghĩ thật kỹ."

"Vâng." Sắc mặt Thái Tử trắng bệch đi ra Đại Nguyệt cung, nửa đường gặp Tạ Uyển Dụ đến thỉnh an Hoàng Hậu.

https://thuviensach.vn

"Thái Tử điện hạ." Tạ Uyển Dụ thấy sắc mặt Thái Tử không tốt, liền biết hắn bị phụ hoàng trách cứ.

"Đệ muội." Thái Tử nhìn Tạ Uyển Dụ một cái, liền dời ánh mắt đi, không có chút mạo phạm.

Tạ Uyển Dụ nghĩ, trên thực tế Thái Tử là nam nhân không tệ, chỉ là tính cách quá mức ôn hòa. Nàng ta hơi phúc thân: "Thái Tử điện hạ, đệ tức* có một câu muốn nói với ngươi."

*Vợ của em dâu.

"Hả?"

"Ta phát hiện gần đây cảm xúc của Ninh Vương càng ngày càng không đúng, ta lo lắng thân thể của hắn sẽ có chút chuyện. " Tạ Uyển Dụ cúi đầu nhìn mũi chân mình: "Nhưng Vương gia nhà ta không thích nói chuyện của hắn với ta, nếu ta khuyên hắn đi gặp thái y, hắn sẽ không chịu."

"Ý ngươi nói là, tính cách nhị đệ gần đây càng ngày càng không tốt, là do thân thể không ổn?" Hai mắt Thái Tử sáng lên, cứ như thay Tưởng Lạc tìm được cớ phạm sai lầm.

"Có lẽ vậy. " Tạ Uyển Dụ có chút đồng tình với Thái Tử, đến nay hắn còn chưa biết, lúc trước hắn không minh bạch cùng hậu phi bị bệ hạ giam lỏng, không phải là trùng hợp, mà là Tưởng Lạc cố ý thiết kế. Hắn còn thay Tưởng Lạc giải vây, nhưng lại không biết Tưởng Lạc coi hắn là cái đinh trong mắt, không nhổ thì không cam tâm.

Hai huynh đệ này thật thú vị, rõ ràng cùng cha cùng nương, nhưng tính cách lại trái ngược hoàn toàn.

"Đa tạ đệ muội cho hay. " Thái Tử suy nghĩ: "Ta sẽ thương lượng việc này cùng mẫu hậu."

https://thuviensach.vn

"Làm phiền Thái Tử rồi. " Trên mặt Tạ Uyển Dụ lập tức lộ ra cảm kích: "Nếu ngài và mẫu hậu khuyên hắn một chút, chắc chắn hắn nghe các ngươi."

Thái Tử cười khổ, chỉ sợ ngay cả hắn, nhị đệ cũng không muốn nghe.

"Đúng rồi, trước đó xảy ra hiểu lầm trong cung, Thái Tử giải thích rõ chưa?" Tạ Uyển Dụ như vô ý nói: " Ta tin tưởng Thái Tử không làm chuyện này, vì chút chuyện nhỏ này sinh ra hiểu lầm cùng bệ hạ, thật không có lợi."

Nghe Tạ Uyển Dụ nhắc đến chuyện ngày đó, nụ cười trên mặt Thái Tử rốt cục không kềm được.

Bị giam lỏng ở Đông cung, hắn vô số lần nhớ về ngày đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì, làm sao hắn lại cùng hậu phi của phụ hoàng ở trong căn phòng đó, còn đúng lúc bị phụ hoàng phát hiện. Tất cả là trùng hợp tạo thành hiểu lầm, thế nhưng sao có thể trùng hợp như vậy?

Hắn hoài nghi tới mình bị mấy Hoàng Tử con thứ tính kế, nhưng bọn họ không được phụ hoàng coi trọng, trong tay lại không có thực quyền, tính kế hắn thì họ được chỗ tốt gì?

" Nếu điện hạ muốn điều tra rõ chân tướng, có thể đi hỏi Vương gia nhà ta. " Tạ Uyển Dụ cười không ràng buộc: " Bên người Vương gia có một tên thái giám có quan hệ tốt cùng cung nữ bên người vị hậu phi kia, nếu như ngài bảo tên thái giám đó giúp đỡ hỏi một chút, có lẽ có thể nói rõ chuyện đã xảy ra đó."

"Ngươi nói thái giám bên người nhị đệ, quan hệ rất tốt cùng cung nữ bên người vị phi tần kia?"

"Đúng thế. " Tạ Uyển Dụ không hiểu nhìn Thái Tử: "Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

"Không sao. " Sắc mặt Thái Tử càng thêm khó coi: "Đệ muội cứ tùy ý, ta cáo từ trước."

"Thái Tử điện hạ đi thong thả." Tạ Uyển Dụ cười híp mắt nhìn bóng lưng Thái Tử đi xa, trong mắt đầy khoái ý. Đại ca của nàng bây giờ bị đau đớn giày vò đến gầy trơ cả xương, Ninh Vương dựa vào đâu có một huynh trưởng vì hắn suy nghĩ khắp nơi?

Làm chuyện thất đức, còn muốn chiếm hết chỗ tốt, thế gian nào có chuyện tốt đến vậy?

Gả cho một nam nhân thế này, đã không thể hoà ly với hắn ta, thì nàng ta thà rằng làm quả phụ, cũng không muốn nhìn hắn ta vinh quang cả đời, thậm chí ngồi vào vị trí Chí Tôn nhân gian.

Ngày 2 tháng 2, là ngày Đại Nghiệp làm nông, ngày này Hoàng Đế sẽ đích thân dẫn theo Hoàng Hậu đến đồng ruộng cày ruộng gieo hạt, cầu phúc với trời cao, hi vọng một năm mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa.

Nhưng năm nay lại khác, bệ hạ hành động bất tiện, chỉ có Thái Tử thay mặt Đế Vương xuất hành.

Ngoại trừ Thái Tử ra, tôn thất quý tộc, yếu viên* trong triều, đều bồi giá hôm nay, khiêng cuốc đào đất hai lần, các nữ quyến cầm hạt giống vung mấy lần.

*Quan viên quan trọng.

Lúc Ban Họa chưa thành thân, có thể không tham gia loại hoạt động này, nhưng hiện tại nàng đã thành thân, đại biểu cho một phụ nhân có thể chống đỡ gia đình, xuất thân nàng lại cao, ngày làm nông lần này nhất định phải hiện thân.

https://thuviensach.vn

Mặc áo bông gọn gàng, một đầu tóc đen dùng vải hoa buộc lại, lại dùng hai trâm gỗ cố định, đồ trang sức dỡ xuống toàn bộ, Ban Họa soi gương, không nhịn được nghĩ, ba bốn năm sau, nếu nàng không có tước vị đại khái sẽ mặc thế này.

"Quận Chúa thật sự là thiên sinh lệ chất*, coi như chỉ là y phục đơn giản, cũng không thể che lấp vẻ đẹp của người. " Như Ý thay Ban Hoạ tẩy sơn trên móng tay, xác định trên người Quận Chúa nhà mình không còn gì làm người ta bắt bẻ, mới nói: " Quận Chúa ăn mặc như vậy, lại có cách đẹp riêng."

*trời sinh đã đẹp.

"Như Ý, ngươi biết ta thích ngươi nhất ở điểm nào không?" Ban Họa vỗ y phục vải thô trên người: "Ta thích nhất ngươi nói ngọt."

Sau khi Ngọc Trúc bên cạnh nghe thấy, cười nói: "Quận Chúa, miệng nô tỳ cũng ngọt, người cũng phải thương yêu ta."

"Thương thương thương, mấy tiểu mỹ nhân các ngươi ta đều thương. " Ban Họa bắt lấy tay hai người, trêu chọc nói: " Không biết hai tên nam nhân thối nào sau này sẽ được tiện nghi, cưới hai tiểu mỹ nhân nhà ta đi."

"Quận Chúa, nô tỳ không cần nam nhân thối, nô tỳ chỉ muốn ở bên cạnh hầu hạ người."

Ngoài cửa, một tên nam nhân thối là Dung Hà thần sắc phức tạp nhìn phu nhân nhà mình trái ôm phải ấp, cảm giác mình giống như thê tử phát hiện trượng phu “ăn vụn”, chua đến không tìm thấy lý do nào để phát tiết.

"Họa Họa. " Dung Hà gõ cửa một cái, cắt đứt Ban Họa vui đùa cùng đám tỳ nữ: "Chúng ta nên chuẩn bị ra ngoài."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 114+2

Editor: Đào Sindy

Ban Họa quay đầu nhìn lại, phát hiện Dung Hà mặc trên người y phục vải thô màu xám, dùng dây vải buộc tóc lên, duy nhất không đồng bộ với bộ y phục này là khuôn mặt trắng noãn, còn có cần cổ non mềm chảy nước. Nàng nhịn không được hai mắt nóng lên, nếu Dung Hà thật là người bình thường, lấy hình tượng như vậy xuất hiện trước mặt nàng, đoán chừng nàng thật sự sẽ nhịn không được bắt y nuôi nhốt.

Nàng đứng dậy đi đến bên người Dung Hà, dắt tay của y: "Vậy chúng ta đi."

Dung Hà cười như không cười mắt nhìn hay tỳ nữ là Như Ý và Ngọc Trúc: " Tình cảm giữa Họa Họa và các nàng thật tốt."

"Yên tâm đi, mỹ nhân, người ta yêu nhất vĩnh viễn là chàng."

Ánh mắt Dung Hà cực nóng nhìn Ban Họa: "Câu nói này nếu đổi thành ta vĩnh viễn yêu chàng nhất thì ổn hơn."

Ban Họa trừng mắt nhìn, lại bày ra chiêu dùng khuôn mặt vô tội.

"Nàng không muốn nói?" Dung Hà đưa tay sờ lên mặt nàng: "Nhưng ta đã nói với nàng rồi."

"Nói gì?"

https://thuviensach.vn

"Ta vĩnh viễn yêu nàng."

Bước chân Ban Họa hơi ngừng lại, nàng quay đầu nhìn Dung Hà, nhìn vào hai mắt y sâu không thấy đáy. Mắt của một số người, chính là tồn tại mị hoặc nhất, Ban Họa cảm thấy mình nhìn thấy không phải một đôi mắt, mà là vũ trụ mênh mông loá mắt, cảnh sắc trong đó quá đẹp, cũng quá mông lung, nàng xem không hiểu tất cả cảnh sắc trong này.

Dời cặp mắt của mình, Ban Họa cười, lông mi thon dài đẹp đến mức như sương sớm.

Dung Hà nắm chặt tay nàng, nắm tay nàng ngồi vào xe ngựa.

"Dung Hà. " Ban Họa vén rèm xe lên nhìn phồn hoa Kinh Thành bên ngoài: "Chàng xem bên ngoài."

Dung Hà nghiêng thân tới gần Ban Họa, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, nhưng trừ người đi đường qua lại, cửa hàng tửu quán ra, bên ngoài không có gì đặc biệt.

"Nhìn thấy không?"

Dung Hà quay đầu nhìn Ban Họa, biểu lộ trên mặt nàng rất bình tĩnh, trong lúc nhất thời y lại không biết mình nên gật đầu hay lắc đầu. Nghĩ nghĩ, y vẫn thành thật hỏi: "Có gì để nhìn đâu?"

" Kinh Thành phồn hoa thật đẹp."

Bọn họ ngồi trên chiếc xe ngựa rất hoa lệ, cho nên khiến bách tính ngước nhìn, Ban Họa thấy trên mặt bọn họ có hâm mộ, có ghen ghét, càng nhiều hơn là kính sợ. Bởi vì bọn họ biết, dù cho dốc cả một đời, bọn họ cũng sẽ không sống được cuộc sống nở mày nở mặt thế này.

https://thuviensach.vn

Dung Hà vươn bàn tay ra, đan chặt cùng mười ngón tay của Ban Họa: "Ta sẽ cho nàng xem hết phồn hoa cả đời, tin tưởng ta."

Mí mắt Ban Họa run rẩy, nàng chậm rãi quay đầu nhìn Dung Hà: "Cả đời?"

"Đúng, cả đời, cả một đời. " Dung Hà cười nhìn nàng: "Nàng thích Kinh Thành phồn hoa, vậy chúng ta hãy tận lực giữ nó lại, có được hay không?"

Ban Họa không trả lời được hay không được, nàng nhìn cái cằm tinh xảo hoàn mỹ của Dung Hà, đột nhiên hỏi: "Chàng thích mặc huyền y không?"

Dung Hà nhìn hai con ngươi của Ban Họa chăm chú, sau một lúc lâu nói: "Nàng thích ta mặc huyền y ư?"

"Ta càng thích dáng vẻ chàng nửa mặc nửa hở, hoặc là không mặc gì cả. " Ban Họa cười đến vẻ mặt mập mờ.

"Họa Họa. " Dung Hà hít sâu mấy hơi, mới đè xuống ý khô đang dâng lên đầu: "Nàng nói như vậy, hôm nay ta sẽ mất công cụ trước khi lâm trận mất thôi."

"Hôm nay bệ hạ sẽ không tới. " Ban Họa hôn một cái lên cằm y, cười hì hì đẩy y ra: "Chàng là chính nhân quân tử, đừng làm ra chuyện thất lễ."

Dung Hà cười khổ, có một yêu tinh thế này bên người, y còn làm chính nhân quân tử gì nữa?

"Hầu Gia, đã đến ngự điền."

Dung Hà vén rèm xe lên đi xuống, nhưng sau đó xoay người đi đỡ Ban Họa, Ban Họa đứng trên ghế ngựa cao cao, còn cao hơn y gần nửa cái

https://thuviensach.vn

đầu, nàng từ trên cao nhìn xuống, giống như là tiểu khổng tước kiêu ngạo: "Ta đồng ý với chàng."

Dung Hà ngơ ngẩn, sau đó lộ ra một nụ cười xán lạn.

"Thành An..." Diêu Bồi Cát nhìn thấy xe ngựa phủ Thành An Hầu dừng lại, đang chuẩn bị tiến lên chào hỏi, nào biết được nhìn thấy Thành An Hầu và Phúc Nhạc Quận Chúa tình ý miên man nhìn nhau mỉm cười, mặt già thẹn đến có chút xấu hổ tiến lên quấy rầy. Ông sờ lên mặt mình, xoay người giả bộ như mình không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Diêu Thượng Thư. " Lưu Bán Sơn đi tới, thi lễ với ông: "Ngài đứng ở đây làm gì vậy?"

Diêu Bồi Cát vội ho một tiếng, trả nửa lễ lại cho Lưu Bán Sơn: "Lão phu đang nhìn xung quanh thôi."

Lưu Bán Sơn thấy thần sắc ông có chút không đúng, nhìn thoáng qua xung quanh, liền nhìn thấy Thành An Hầu vịn Phúc Nhạc Quận Chúa từ trên ghế ngựa nhảy xuống, bộ dáng Thành An Hầu cẩn thận từng li từng tí, giống như đang bê trân bảo.

Phúc Nhạc Quận Chúa nhảy xuống xe ngựa rồi, không biết nói gì, chọc cho nụ cười trên mặt Thành An Hầu không ngớt.

Lưu Bán Sơn và Diêu Bồi Cát đứng trong góc gần một nén nhang, Dung Hà mới phát hiện sự hiện hữu của bọn họ. Y nắm tay Ban Họa, đi đến bên cạnh hai người, thi lễ gặp mặt lẫn nhau, Dung Hà nói: "Phu nhân của hai vị đại nhân đâu rồi?"

" Thân thể chuyết kinh* khó chịu, ta để bà ấy nghỉ ngơi trong phủ. " Diêu Bồi Cát quay đầu nhìn Lưu Bán Sơn: "Lệnh phu nhân chắc có tới nhỉ?"

https://thuviensach.vn

*Cách nói về vợ mình ngày xưa.

Lưu Bán Sơn biết Thành An Hầu đang lo lắng Phúc Nhạc Quận Chúa một mình nhàm chán, muốn tìm người làm bạn, vì vậy nói: "Chuyết kinh lập tức đến đó, xin chờ một chút."

Ban Họa nhìn thấy cách đó không xa có một nữ tử vẻ mặt tươi cười, dáng người hơi đầy đặn đi đến bên này, mắt nàng thấy dáng người Lưu Bán Sơn thon gầy, hai người này lại là phu thê, cũng có chút thú vị.

Lưu phu nhân là một người cực kỳ ôn hòa, thân phận nàng không quá cao, nhưng ở trước mặt Ban Họa, lại không quá vội vàng nịnh nọt. Nữ quyến và nam nhân tách ra, Lưu phu nhân dẫn theo Ban Họa đến nơi các nữ quyến chờ đợi thánh giá đến, sau đó nhỏ giọng giảng giải cho nàng các chuyện cần làm trong tiết làm nông.

Mặc dù vị Lưu phu nhân này làm việc rất chu đáo, đồng thời không có chút nịnh nọt, nhưng ở chung với nàng ấy một lúc, nàng có thể cảm giác được vị Lưu phu nhân này quá cung kính với nàng, hoặc nói quá coi trọng nàng.

Mặc dù Lưu Bán Sơn chỉ là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, phẩm cấp không bằng nàng và Dung Hà, nhưng Lưu phu nhân cũng không nên cung kính như thế.

Chờ ước chừng gần nửa canh giờ, rốt cục Thái Tử và Thái Tử Phi giá lâm, lúc bọn họ từ trên xe ngựa Thái Tử xa hoa đi xuống, cách ăn mặc nông dân, trong tay Thái Tử Phi còn mang theo một cái rổ mây.

Bên cạnh quan hữu lễ nhắc nhở, Thái Tử cần phải làm gì, cần phải cẩn thận cái gì, còn lại triều thần và mệnh phụ đều đứng cung kính, cho đến khi Thái Tử và Thái Tử Phi động thủ, triều thần và mệnh phụ mới học theo, cố gắng làm ra bộ dáng bận rộn khí thế ngất trời.

https://thuviensach.vn

Giẫm trên bùn đất xốp, Ban Họa phát hiện đất này, không thấy một gốc cỏ dại, cũng không thấy cục đá nào to cỡ ngón cái, mảnh đất này sạch sẽ không giống đất bình thường. Đất đai xung quanh biệt trang Ban gia đều thuộc về Ban gia, lúc nàng không có chuyện gì làm thường chơi cùng phụ huynh*, cho nên thấy qua không ít lúc nông dân làm việc, đất không xốp như thế, cũng không thể không có cỏ dại, cục đá, cành cây khô là thứ thường gặp.

*cha và anh.

Xem ra đều là đồ chơi để dụ dỗ người khác.

Ban Họa ném hạt giống vào lỗ đã đào, mỗi một hố ném ba bốn hạt, sống hay chết phải nhờ vào mệnh trời.

Tay chân nàng càng nhanh, chỉ chốc lát đã xong một luống, quay đầu thấy mệnh phụ khác, đã bị nàng bỏ lại xa xa, nàng nhìn hạt giống trong giỏ trúc bên hông, quay đầu nói với tiểu thái giám bên cạnh: "Ta có được làm nhanh hơn không?”

Hình như có chút không thích sống chung mặc dù nàng không thể nào hoà hợp được.

"Quận Chúa tay chân lanh lẹ, là chuyện tốt." Tiểu thái giám gượng cười, vốn tùy tiện ứng phó, coi như những quý nhân này chỉ gieo một ít, cũng sẽ có người phía dưới bổ sung phần còn thiếu, đồng thời cam đoan thu hoạch trong ruộng lớn hơn bất kì ai.

Hắn ta cũng không nghĩ tới tay chân Phúc Nhạc Quận Chúa sẽ nhanh nhẹn như vậy, tư thế ném hạt giống còn có mấy phần hương vị như vậy, hắn ta là một tên thái giám thô lỗ, cũng không dám cắt ngang Phúc Nhạc Quận Chúa hào hứng ném hạt giống, chỉ dám đường hoàng đi theo sau lưng nàng.

https://thuviensach.vn

Ban Họa đứng thẳng người, nhìn xung quanh, nhìn thấy Dung Hà nơi xa đang xới đất, mặc dù nàng cảm thấy đất chỗ này mềm như đã được người xới qua vô số lần.

"Quận Chúa. " Lưu phu nhân đi đến bên người nàng: "Người có mệt không, nếu mệt thì tới nghỉ ngơi một lát."

Bên cạnh đồng ruộng đã sớm dựng xong lều nghỉ ngơi, từ ngoài nhìn vào không đáng chú ý, nhưng bên trong bàn ghế, đệm, trái cây và điểm tâm đầy đủ mọi thứ.

Ban Họa rửa tay sạch sẽ, liền vào lều. Mệnh phụ khác nhìn thấy là nàng, nhao nhao đứng dậy đón, Ban Họa giơ tay lên nói: "Chư vị không cần đa lễ, tất cả ngồi xuống đi."

"Quận Chúa thật lợi hại, làm nhiều việc như vậy." Một vị phu nhân thổi phồng nói: " Thiếp thân nhìn thật hâm mộ."

"Không có gì tốt để hâm mộ. " Ban Họa nói: " Ta xuất thân võ tướng thế gia, sức lực lớn hơn các ngươi một chút cũng không có gì lạ."

Những người khác nghe vậy, lại nhao nhao tán dương tổ tiên Ban gia giỏi thế nào, làm sao đi theo thái tổ giành chính quyền, đã bảo vệ biên cương Đại Nghiệp ra sao.

Các cung nữ tiến đến dâng trà, cung nữ dâng trà cho Ban Họa tay run một cái, nước trà không cẩn thận dọc theo chén chảy đầy trên bàn.

"Quận Chúa thứ tội, Quận Chúa thứ tội." d^.đ//leee!!!!quyyy+đônnnn

Ban Họa thấy cung nữ này chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, trên mặt ngây thơ đã giảm, ánh mắt sợ hãi, giống như bé thỏ trắng bị kinh sợ, nhìn có chút đáng thương, liền đưa cho nàng một chiếc khăn tay: "Không sao, cẩn thận đừng để mình bị phỏng."

https://thuviensach.vn

"Tạ Quận Chúa." Cung nữ bóp khăn tay không xoa mu bàn tay, mà cầm chén trà bị đổ lên, nâng chung trà lên rót nước mới vào.

"Mời Quận Chúa chậm rãi uống, nô tỳ cáo lui." Tiểu cung nữ nắm khăn tay thật chặt, dùng tay áo lau đi nước trên bàn, vội vàng lui ra ngoài.

Ban Họa nâng chung trà lên khẽ nhấp một miếng, liền để xuống.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 115

Editor: Đào Sindy

Lưu phu nhân ngồi dưới Ban Họa, nàng nhỏ giọng nói bên tai Ban Họa: "Bên này nước trà không tốt lắm, bởi vì □□ từng nói qua, thân là long tử Phượng tôn, không thể trầm mê ở hưởng thụ, cho nên trà ở ngự điền đều vừa đắng vừa chát, nhiều lắm là lấy ra giải khát."

Ban Họa thấy mặc dù trên mặt mệnh phụ khác khó chịu, nhưng đều bưng chén uống hai ngụm, lấy quyết tâm đó các nàng có thể cùng bách tính đồng cam cộng khổ.

"Trà này..." Ban Họa nâng chung trà lên, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi: "Còn bị ẩm sao?"

"Bị ẩm?" Lưu phu nhân bật cười: "Lá trà mặc dù không tốt, nhưng người bên dưới nào dám lấy trà ẩm ra."

Ban Họa ngắm nghía nước trà màu vàng đất trong tay, miễn cưỡng uống một hớp nhỏ vào miệng, liền để chén trà xuống. Chỉ là mùi vị này thực sự có chút buồn nôn, Ban Họa nhận khăn Như Ý đưa tới, nôn hớp trà ra khăn tay.

Vừa lúc này Thái Tử Phi đến, các nữ quyến nhao nhao đứng dậy đón, trên mặt Thái Tử Phi hơi rịn mồ hôi, nói với mọi người: " Mời chư vị ngồi,

https://thuviensach.vn

không cần đa lễ." Nàng ta uống mấy ngụm trà, trên mặt không chút miễn cưỡng, không biết là thật sự khát, hay giỏi về diễn trò.

Nhưng từ nói chuyện đến hành động, nàng ta là một vị Thái Tử Phi đúng chuẩn.

Các nữ quyến lại ngồi xuống, Thái Tử Phi cười nhìn Ban Họa: "Phúc Nhạc Quận Chúa lần đầu tiên tới, có quen không?"

"Đa tạ Thái Tử Phi quan tâm. " Ban Họa cảm thấy trong cổ họng mình có chút nóng lên, nàng lắc đầu nói: " Tất cả vẫn tốt."

Thái Tử Phi thấy nước trong ly trà của nàng không nhích bao nhiêu, liền biết vị Quận Chúa này từ nhỏ được nuông chiều lớn lên nên không chịu nhiều khổ. Chẳng qua hiện nay Thái Tử có lòng lôi kéo Thành An Hầu, nàng ta không khỏi giúp nàng che dấu một chút: "Ta vừa thấy ngươi tự mình gieo cả hàng hạt giống, cẩn thận đừng để mệt."

Nước trà không uống thì không uống, dù sao trong đám nữ quyến cũng không ghi lại, uống ít mấy ngụm nước cũng không e ngại gì.

"Sắp đến buổi trưa rồi. " Thái Tử Phi dùng khăn xoa mặt, bởi vì lao động, gương mặt của nàng ta có chút đỏ lên: "Chuẩn bị dùng cơm đi."

Các nàng đã nếm trà thô, cơm trưa tất nhiên cũng sẽ không chuẩn bị quá phong phú, nửa bát cơm thô gạo tẻ, mấy món mặn kèm rau dại. Kén chọn như Ban Họa, nàng ăn một đũa rau dại vừa đắng vừa tanh, liền cảm thấy lo lắng về khoảng thời gian sau này của mình.

Dân chúng bình thường sống không dễ dàng, những thứ này khó ăn như vậy, còn có thể ăn không đủ no. Nghĩ đến Tưởng Lạc còn phái binh trấn áp nạn dân, tử thương vô số, Ban Họa không biết sao, đúng là cảm thấy buồn nôn vạn phần, kém chút liền phun ra.

https://thuviensach.vn

"Phúc Nhạc Quận Chúa, cơm này quả thực ăn không ngon, nhưng bách tính thiên hạ có thể ăn, Thái Tử Phi có thể ăn, ngài ít nhiều vẫn nên ăn một chút. " Một vị nữ quyến ngồi dưới tay Ban Họa nhìn như an ủi, thực tế đang cố ý gây chuyện: "Ngài chỉ ăn một bữa, có một số người lại phải ăn cả đời đấy."

Ban Họa lườm người này một cái, hình như đây là muội muội cùng cha khác nương của mẫu thân, gả cho huyện bá tứ phẩm nào đó nghèo túng, miễn cưỡng có thể tới hoạt động này tham gia náo nhiệt, nhưng bởi vì thân phận thấp, nơi này thật đúng là không có phần cho bà ta nói chuyện.

Ban Họa là Nhất phẩm Quận Chúa thánh thượng khâm phong, phẩm cấp ngang bằng phụ thân Ban Hoài, tâm tư của tiểu Âm thị này, nàng vốn không đặt trong mắt.

Nàng cười lạnh một tiếng, sử dụng thủ đoạn nàng giết địch vô số, không nhìn *.

Một người có chồng tứ phẩm bắt bẻ nói chuyện hành động của Quận Chúa nhất phẩm, còn không ai thèm nhìn, khó xử không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Lưu phu nhân mở miệng: "Vị phu nhân này ngồi dưới tay, đúng là biết Phúc Nhạc Quận Chúa đã ăn bao nhiêu, xem ra dáng vẻ của ngươi học chưa đủ."

Ăn không nói, không vô cớ nhìn chăm chú tôn giả, đây là quy củ cơ bản nhất, lời này của Lưu phu nhân chỉ thiếu nói rõ tiểu Âm thị không có gia giáo.

Mấy vị phu nhân đều cười ra tiếng, các nàng đều là quý phụ nhân có mặt mũi, những thức ăn này đối với các nàng mà nói xác thực khó mà nuốt xuống, hiện tại một người không mặt mũi nào đó, cũng dám khoa tay múa chân với Quận Chúa, thật sự xem mình thành đại nhân vật rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Âm thị bị người ta giễu cợt như thế, vừa thẹn vừa giận, khó thở nói: "Lưu phu nhân, mặc dù ta thân phận thấp, nhưng cũng là trưởng bối của Phúc Nhạc Quận Chúa, nói vài câu cũng không được sao."

Ban Họa nghe Tiểu Âm thị lại dám nhận thân thích với nhà mình, lập tức giận tái mặt nói: "Ngươi thì tính là gì, không cảm thấy ngại mà nhận thân thích cùng nhà chúng ta, nếu ngươi còn cần mặt mũi, thì nhanh cút khỏi đây."

Những ân oán giữa phu nhân Tĩnh Đình Công và nhà mẹ đẻ, rất nhiều người biết đến, những năm này phu nhân Tĩnh Đình Công chưa bao giờ trở lại nhà mẹ đẻ, nhưng vì Âm gia làm chuyện quá ác tâm, thêm nữa phu nhân Tĩnh Đình Công có nhà phu quân làm chỗ dựa, không ai dám nói bà bất hiếu, nhiều nhất chế giễu sau lưng Âm gia không thiện đãi đích trưởng nữ, đến mức hiện tại có đùi cũng không ôm nổi.

Ban Họa làm tiểu Âm thị khó xử lớn như vậy, bà ta còn muốn nói gì đó, kết quả Thái Tử Phi ngồi ở vị trí đầu mở miệng nói: "Vị phu nhân này thân thể khó chịu, lập tức sắp xếp người đưa bà ra ngoài."

"Thái Tử Phi..." Tiểu Âm thị kinh ngạc nhìn Thái Tử Phi.

Thái Tử Phi chậm rãi lau miệng: "Không cần nhiều lời, lui ra đi."

Thân thể tiểu Âm thị lung lay sắp đổ, quay người bị hai nữ quan "Mời" ra ngoài.

Những năm này người Âm gia trôi qua không tốt lắm, bởi vì huân quý giao hảo với Tĩnh Đình Công tận lực làm khó dễ, hậu bối Âm gia bước đi trong triều khó khăn liên tục, nhất là con kế thất sinh, thời gian trôi qua lại không bằng con thứ.

Bà ta không cam lòng qua, chửi mắng, thế nhưng Ban gia được hoàng thất ân sủng, Âm gia bọn họ thì có thể làm sao? Nhà bọn họ có ý hoà giải

https://thuviensach.vn

cùng Ban gia, thế nhưng đích trưởng tỷ ngay cả chút mặt mũi cũng không cho, thậm chí cả cửa còn không cho người Âm gia vào.

" Sắc mặt Phúc Nhạc Quận Chúa không tốt lắm, có phải thân thể không thoải mái?" Thái Tử Phi đuổi tiểu Âm thị đi, quay đầu thấy sắc mặt Ban Họa trắng bệch, bờ môi thâm đen, vội vàng nói: " Ta gọi thái y đến xem cho ngươi."

"Không cần. " Ban Họa lắc đầu: "Ta chỉ..."

Giọng nói của nàng dừng lại, phun ra một ngụm máu đen.

"Quận Chúa. " Rốt cuộc Lưu phu nhân không thể cười nổi nữa, thất kinh đỡ Ban Họa: "Ngươi sao vậy?"

Ban Họa lấy tay xoa môi, trên mu bàn tay tất cả đều là máu, nàng che ngực như lửa đốt, mơ mơ màng màng cảm thấy thật không cam tâm.

Hôm nay nàng không dùng son phấn, hoa phục trâm vòng cũng không, nàng không thể chết mộc mạc như vậy. Nếu nàng chết, thân mặc váy hoa, vẽ trang dung đẹp nhất, đeo đồ trang sức nữ nhân thiên hạ đều hâm mộ, mới không uổng công sống một đời.

Không cam tâm!

Nàng không muốn chết!

"Nhanh! Nhanh truyền thái y, truyền tất cả thái y tới. " Giọng Thái Tử Phi phát run, trà bánh bên nữ quyến là nàng ta phụ trách, nếu Phúc Nhạc Quận Chúa xảy ra chuyện, nàng ta có một trăm cái miệng cũng không nói rõ.

"Lập tức an bài cấm vệ quân thủ bên này, tất cả mọi người không thể rời đi, cung nữ thái giám toàn bộ nghiêm tra. " Thái Tử Phi hận đến cắn

https://thuviensach.vn

răng, đang ngồi nhiều nữ quyến như vậy, ai xảy ra chuyện đều tốt hơn Ban Họa: "Tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ người nào khả nghi."

Nữ quyến khác cũng bị dọa đến hoa dung thất sắc, các nàng bình thường tối đa cũng chỉ đấu võ mồm, mắng vài câu bẩn thỉu, nhưng phần lớn người không có lòng ác đến độ hạ độc. Bây giờ thấy sắc mặt Phúc Nhạc Quận Chúa vàng như nến, miệng phun máu tươi, người nhát gan nhịn không được kêu ra tiếng.

Thái Tử đang dùng cơm cùng triều thần, nghe được bên nữ quyến truyền ra tiếng thét chói tai, thậm chí còn có động tĩnh điều động cấm vệ quân, hắn vội gọi thái giám bên người: "Mau đi xem bên Thái Tử Phi xảy ra chuyện gì."

Tính cách Thái Tử Phi ổn trọng, nếu không phải chuyện lớn xảy ra, tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện điều động cấm vệ quân.

"Báo!" Một tên thái giám bên người Thái Tử Phi kinh hoàng chạy vào, không kịp thấy rõ có người bên trong đã nặng nề quỳ xuống: "Điện hạ, Phúc Nhạc Quận Chúa trúng độc."

"Ngươi nói cái gì?" Dung Hà bỗng nhiên đứng người lên, bàn nhỏ trước mặt y bị lật tung, đồ ăn rơi xuống.

"Phúc Nhạc Quận Chúa trúng độc, thái y đã điều đi toàn bộ..."

Dung Hà chỉ cảm thấy trong đầu ông ông, y đẩy ra quan viên bên người muốn tiến lên an ủi, sải bước đi ra ngoài.

Quan viên còn lại hai mặt nhìn nhau, sau khi kinh ngạc lại cảm thấy nghĩ mà sợ, thức ăn và nước trà thế mà có độc, nếu người này muốn mạng của bọn họ, bọn họ hiện tại há còn mệnh?

https://thuviensach.vn

"Thái Tử..." Chúc quan Thái Tử thấy Thái Tử cũng đi theo ra ngoài, muốn gọi Thái Tử, chỉ tiếc Thái Tử vốn không để ý hắn ta.

"Thạch Phó thống lĩnh, xảy ra chuyện lớn. " Dương Thống lĩnh đi đến trước mặt Thạch Tấn: "Phúc Nhạc Quận Chúa đã xảy ra chuyện, Thái Tử và Thái Tử Phi có lệnh, bảo chúng ta lập tức trông coi ngự điền, không cho bất luận kẻ nào rời đi."

"Ngươi nói ai đã xảy ra chuyện?" Thạch Tấn nắm bội đao trong tay chặt lại, quai hàm hắn cắn chặt: "Ai?"

Dương Thống lĩnh bị phản ứng kỳ quái của hắn làm cho có chút hoảng hốt: "Chính là phu nhân Thành An Hầu, Phúc Nhạc Quận Chúa."

Thạch Tấn trầm mặc thi lễ với Dương Thống lĩnh, quay người đi về phía nữ quyến. Dương Thống lĩnh thấy thế gọi lớn hắn: "Thạch Tấn, ngươi muốn đi đâu đấy?"

Thạch Tấn không để ý tới hắn ta, vẫn không quay đầu đi lên phía trước.

"Ai..." Dương Thống lĩnh phát giác được Thạch Tấn không đúng, Phúc Nhạc Quận Chúa trúng độc, Thạch Tấn kích động như vậy làm gì?

Thạch Tấn đi về phía trước không bao xa, liền thấy Dung Hà đằng xa thần sắc hoảng hốt, nam nhân này phong độ nhẹ nhàng, lại chạy không có chút hình tượng nào, giống như là... Một con chó không còn nhà để về.

Hắn dừng bước, nhìn Dung Hà ngã trên mặt đất một phát, sau đó từ dưới đất đứng lên tiếp tục chạy về phía trước, không sợ bụi đất dính trên người, thậm chí ngay cả búi tóc bung ra cũng không để ý đến, chỉ vội vàng chạy về phía trước, ngay cả một chút do dự cũng không có.

https://thuviensach.vn

"Thạch Phó thống lĩnh?" Dương Thống lĩnh đuổi theo: "Ngươi sao thế?"

"Không sao. " Thạch Tấn thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn về phía Dương Thống lĩnh: "Hạ quan đi an bài cấm vệ quân bao quanh nơi này."

Dương Thống lĩnh nhìn bóng lưng Thạch Tấn cứng đờ, lại nhìn vị trí nữ quyến, như có điều suy nghĩ nhíu mày.

Dung Hà xông vào phòng nữ quyến, thấy Ban Họa đang nằm trên giường chắp vá tạm thời, thái y đang đút vào miệng nàng một bát thuốc đen như mực.

Thuốc vừa đút vào không được mấy ngụm, Ban Họa đã nôn ra, không chỉ phun ra phần thuốc khó khăn lắm mới nuốt vào, còn phun ra một ngụm máu.

"Thành An Hầu..." Thái Tử Phi nhìn thấy Dung Hà tiến đến, muốn nói hai câu trấn an Dung Hà, ai biết Dung Hà ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, Thái Tử Phi cảm giác giống như có vô tận hàn khí chui vào lòng bàn chân mình, lạnh truyền đến lồng ngực. Nàng ta nhịn không được rùng mình một cái, không dám mở miệng.

"Họa Họa." Dung Hà đi đến bên người Ban Họa, duỗi tay nắm chặt tay của nàng, nhưng ngón tay nàng lạnh buốt, Dung Hà nhịn không được đưa tay thăm dò mũi Ban Họa, xác định có hô hấp, tay y run run che tại ngực Ban Họa, hai mắt đỏ bừng nhìn về phía thái y: "Quận Chúa thế nào?"

"Hầu Gia, hạ quan đang thúc nôn cho Quận Chúa, phun độc tố ra, có lẽ..." Thái y muốn nói có lẽ còn có thể cứu, nhưng nhìn thấy hai mắt Thành An Hầu đỏ ngầu, ông ta nuốt nửa câu sau xuống.

"Tiếp tục."

https://thuviensach.vn

"Cái gì?"

"Ta nói tiếp tục thúc nôn." Trong mắt Dung Hà có hơi nước hiện lên, nhưng thái y không dám nhìn kỹ, chỉ bưng chén thuốc đưa đến miệng Phúc Nhạc Quận Chúa, thế nhưng người hôn mê nào có năng lực nuốt, nếu là thân phận bình thường, ông ta dùng một cái cái phễu đã có thể đút hết rồi, hết lần này tới lần khác đây là Quận Chúa bệ hạ xem trọng, nếu ông ta thật dám làm như thế, ngày mai có thể sẽ bị Thái y viện xoá tên.

"Ta làm cho. " Dung Hà đoạt lấy bát trong tay thái y, kéo Ban Họa vào trong ngực, ngửa đầu để mình uống một hớp lớn thứ thuốc mùi vị kinh dị, cúi đầu đút vào trong miệng Ban Họa.

Nữ quyến chung quanh ngượng ngùng dời ánh mắt, nhưng lại nhịn không được vụng trộm nhìn lén.

Một lần, hai lần, ba lần.

Ban Họa hôn mê nhíu nhíu mày, phun ra mấy ngụm màu đen, nôn ra từng ngụm từng ngụm máu, máu ngay từ đầu là màu đỏ sẫm, nhưng qua dần lại về bình thường.

Dung Hà nhìn máu tươi trong chậu, tay run đến càng ngày càng nhiều, kém chút ngay cả chén thuốc cũng bưng không được.

"Hầu Gia, được rồi. " Thái y quan sát màu máu: "□□ trong bụng Quận Chúa đã thanh trừ gần hết, hạ quan nhìn thấy, mặc dù độc này rất cương liệt, nhưng Quận Chúa dùng lượng vô cùng nhỏ, cho nên mới có cơ hội cứu chữa."

Thái Tử quay đầu xem thái y khác: "Quận Chúa trúng độc gì, các ngươi tra ra được chưa?"

https://thuviensach.vn

"Hồi Thái Tử điện hạ, hạ quan phát hiện một chút ngải thân đỏ trong chén trà Phúc Nhạc Quận Chúa đã dùng qua."

"Ngải thân đỏ?" Thái Tử nghe tên đẹp vô cùng: "Đây là thuốc gì?"

"Nó còn có tên là ô đầu*, vốn là thuốc trị thương, nhưng nếu uống như uống thuốc, thì lại là kịch độc. Phúc Nhạc Quận Chúa phục dụng lượng nhỏ, sẽ không nguy hiểm." Thái y không hiểu nhất chính là, người hạ độc thực sự rất khó hiểu, đã có lòng giết người, vì sao lại cho ít độc như thế?

*được xếp vào danh sách thuốc độc bảng A, nhưng cũng là một vị thuốc quý đứng thứ 4 trong "tứ đại danh dược" (sâm, nhung, quế, phụ) sau khi được bào chế cẩn thận. Có vị nhạt, the, sau gây cảm giác như kiến bò. Ô đầu là cây thuốc có độc, tất cả các phần của cây đều chứa chất gây độc, nhiều nhất là ở củ. Củ ấu tàu rất độc, lượng độc của củ ấu tầu có thể làm cho người tê cứng chân tay, tắc nghẽn mạch máu, đông máu và chết. Độc tính của aconitin rất mạnh: Chỉ cần một liều 0,02 – 0,05 mg cho 1 kg thể trọng là có thể gây chết người. Do cực độc nên trước đây một số người đã dùng nước của loại củ này tẩm vào đầu mũi tên khi săn thú rừng, kể cả voi[1].

Ô đầu mặc dù độc, nhưng nếu dùng lượng ít, lại kịp thời thúc nôn, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

"Ta nhớ ra rồi. " Lưu phu nhân bỗng nhiên nói: " Vừa rồi có một cung nữ trong lúc bưng trà cho Quận Chúa không cẩn thận làm đổ trà, Quận Chúa còn thưởng khăn tay cho cung nữ này. Cung nữ làm đổ trà, lại châm trà cho Quận Chúa lần nữa..."

Nói cách khác, ban đầu trong chén trà có kịch độc, thế nhưng tiểu cung nữ làm đổ, một lần nữa đổ trà mới, cho nên lượng độc giảm đi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Có lòng giết người, nhất định đã từng làm, chỉ cần uống một ngụm liền có thể mất mạng. Coi như Quận Chúa bắt bẻ, cũng lễ phép uống một ngụm, vẻn vẹn một ngụm nhỏ, đủ để mất mạng mình. Ngoài ý muốn duy nhất chính là tiểu cung nữ một lần nữa rót lại cho Quận Chúa.

Đây là trùng hợp, hay cung nữ kia đến trước mặt đã hối hận, cho nên cứu Phúc Nhạc Quận Chúa một mạng?

"Gọi cung nữ kia vào." Mắt Thái Tử nhìn Dung Hà ôm Ban Họa, nếu chuyện này không cho Ban gia và Dung Hà một cái công đạo, sau này hắn sẽ không còn mặt mũi gặp họ.

Trước khi Ban Họa xảy ra chuyện, Thái Tử Phi đã hạ lệnh quản chặt những cung nữ thái giám, coi như bọn họ muốn tự vận cũng không có cơ hội. Hiện tại người cung nữ Thái Tử muốn gặp, rất nhanh đã bị dẫn tới.

"Ngươi tên gì?" Thái Tử thấy tuổi cung nữ còn nhỏ, ngây thơ trên người chưa hết: " Tại sao ngươi phải hạ độc Phúc Nhạc Quận Chúa?"

"Nô tỳ... Nô tỳ tên Tiểu Vũ. " Tiểu cung nữ cứng rắn dập đầu với Ban Họa trên giường: "Nô tỳ tự biết là tội chết, nô tỳ cam nguyện bị phạt."

"Ai sai khiến ngươi?" Thái Tử Phi truy hỏi: " Ngươi là một cung nữ thì có bao nhiêu thù với Quận Chúa chứ, tại sao muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết?"

Tiểu cung nữ lắc đầu: "Quận Chúa là người tốt."

Thái Tử Phi cười lạnh: "Ngươi đã nói nàng là người tốt, thế sao còn muốn độc chết nàng?"

Tiểu cung nữ vẫn lắc đầu: "Nô tỳ có lỗi với Phúc Nhạc Quận Chúa, nguyện kiếp sau trả lại ân tình của nàng." Nói xong, nàng ta đứng người lên

https://thuviensach.vn

phóng tới một cấm vệ quân rút đao, Đỗ Cửu tay mắt lanh lẹ ngăn cản nàng ta lại.

"Ngươi cho rằng chết là xong ư?" Mắt Thái Tử Phi lạnh lùng nhìn tiểu cung nữ: "Người nhà của ngươi, phụ lão hương thân của ngươi, cũng có thể bị liên lụy vì việc này. Nếu bản cung là ngươi, sẽ nói ra chủ sử sau màn, chí ít không liên lụy đến người vô tội đáng thương."

Bả vai cung nữ lắc một cái, nàng ta cẩn thận từng li từng tí mắt nhìn Thái Tử và Thái Tử Phi: "Nô tỳ không có lời nào để nói."

"Đã như vậy, kéo ra ngoài..."

"Điện hạ. " Bỗng nhiên Dung Hà mở miệng, hốc mắt y đỏ lên, giống như đã khóc, hoặc là thịnh nộ qua đi vừa bình tĩnh lại: "Để vi thần nói mấy câu cùng nàng ta."

"Thành An Hầu, mời." Thái Tử có chút không dám nhìn Dung Hà, hắn luôn cảm thấy việc này là hắn có lỗi với Dung Hà và Họa nha đầu, cho nên vô cùng chột dạ.

"Ta biết ngươi có người quan trọng bị uy hiếp, cho nên không dám nói ra chủ sử sau màn. " Dung Hà nhìn cung nữ quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, trong mắt không có một chút nhiệt độ: "Nhưng việc này ta hoài nghi ngươi không chỉ nhằm vào Phúc Nhạc Quận Chúa, ngươi muốn mưu sát còn có Thái Tử và Thái Tử Phi. Chuyện tru di cửu tộc ngươi còn dám làm, vậy hắn có dũng khí gánh chịu hậu quả."

"Hầu Gia!" Tiểu cung nữ vội vàng nói: " Việc này là một mình ta gây nên, không liên quan gì đến người khác, cầu Hầu Gia khai ân."

Dung Hà cười lạnh: " Nếu ta khai ân cho ngươi, ai có thể thay Họa Họa chịu khổ sở hôm nay?"

https://thuviensach.vn

Cung nữ liên tục dập đầu nói: "Nô tỳ nguyện lấy mạng trả lại."

"Ta không thèm để ý mạng của ngươi." Dung Hà quay đầu nhìn trên Ban Họa giường, sắc mặt nàng tái nhợt không sức sống, môi hồng nhuận phơn phớt cũng biến thành trắng bệch, tim của y có lửa giận hừng hực đang thiêu đốt, nhưng đại não lại tỉnh táo đến làm cho chính y cũng kinh ngạc.

Hắn chỉ hận mình làm còn chưa đủ tốt, không bảo vệ được Họa Họa, để nàng chịu khổ lớn như vậy, kém chút ngay cả tính mạng cũng mất đi.

Thái Tử Phi thấy trong mắt Dung Hà vô hạn sát ý, rõ ràng chuyện này không liên quan gì đến mình, nhưng nàng ta lại e ngại không nói ra lời.

"Thái Tử..." Thái Tử Phi quay đầu nhìn Thái Tử, muốn Thái Tử nói một câu đánh vỡ cục diện bế tắc bây giờ, nhưng Thái Tử chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, đúng là định giao quyền chủ động cho Dung Hà. Hắn quay đầu mắt nhìn nữ quyến khác, để các nàng lui xuống toàn bộ.

"Bên cạnh ta không có thân nhân nào. " Dung Hà nắm chặt tay Ban Họa, giọng điệu bình tĩnh: "Họa Họa là người duy nhất làm bạn bên cạnh ta, ngươi tổn thương nàng, thì đừng nói cầu tình với ta, ngươi tự chịu đựng cũng được, bị ép cũng chẳng sao, tất cả đều không liên quan gì đến ta."

"Ta chỉ muốn mạng cửu tộc nhà ngươi."

"Đỗ Cửu. " Dung Hà gọi hộ vệ: "Lập tức đi điều tra bên cạnh cung nữ này giao hảo tốt với ai, trong nhà còn có thân nhân gì, phàm là người khả nghi, tất cả đều bắt lại. Bản quan hoài nghi, nàng ta cấu kết cùng loạn đảng, mưu đồ làm loạn với hoàng thất."

"Vâng."

"Hầu Gia khai ân, Hầu Gia khai ân." Tiểu cung nữ cuống quít dập đầu với Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Bụp bụp bụp.

Từng tiếng lại từng tiếng, rất nhanh trán của nàng ta thấm ra máu, Thái Tử nhìn có chút không đành lòng, quay đầu muốn nói gì, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt Dung Hà nhìn Ban Họa, cuối cùng hắn không mở miệng.

Hắn chưa bao giờ thấy Dung Hà dùng ánh mắt này nhìn ai, thậm chí hắn cảm thấy, nếu hôm nay Họa Họa cứ đi như vậy, Dung Hà nhất định sẽ phát điên.

"Đừng dập đầu, không nên quấy rầy Họa Họa nghỉ ngơi. " Dung Hà lấy khăn tay cẩn thận từng li từng tí lau đi vết máu bên môi Ban Họa: "Nếu như ngươi muốn đập đầu chết tại đây, thì ra ngoài mà đập. Mặc kệ ngươi sống chết ra sao, ngươi ở dưới sẽ không cô đơn, bản quan sẽ tặng thân bằng* cho ngươi để làm bạn."

*người thân và bạn bè.

Thành An Hầu điên rồi?

Thái Tử Phi không dám tin nhìn Dung Hà, đây là lời người khiêm tốn có thể nói ra sao?

Ban Họa thật quạn trọng như vậy à, quan trọng đến khiến y vứt bỏ nguyên tắc làm người, từ bỏ thanh danh, từ bỏ cả phong độ, thậm chí ngay cả mặt mũi sau cùng cũng không cần, dùng thủ đoạn như thế với một tiểu cung nữ bé nhỏ?

Thái Tử Phi không khỏi hoài nghi Thành An Hầu, không biết vì sao, nàng ta cảm thấy, nếu cung nữ này không nói ra chân tướng sự thật, Thành An Hầu thật sự sẽ để thân bằng nàng ta liên luỵ cùng.

Nước mắt mỹ nhân, mộ anh hùng, Thành An Hầu chung quy là một nam nhân, là nam nhân đều không trốn khỏi bị sắc đẹp dụ hoặc. Y bị Ban

https://thuviensach.vn

Họa mê mẩn tâm trí, ngay cả bản thân cũng vứt mất rồi.

Đây cũng chỗ ngay từ đầu Thái Tử Phi không thích Ban Họa, nàng ta không ghét nữ nhân xinh đẹp hơn mình, toàn bộ Kinh Thành nhiều mỹ nhân như vậy, nếu nàng ta có lòng ghen ghét, có thể ghen ghét hết được sao? Thế nhưng Ban Họa lại khác, vẻ đẹp của nàng quá yêu mị, đẹp đến mức quá yêu diễm, nữ nhân như vậy cho dù không phải họa nước yêu cơ, thì cũng sẽ là nữ nhân không an phận.

Nàng ta không thích nữ nhân không an phận, bao gồm An Nhạc Công Chúa tỷ tỷ thân sinh của Thái Tử, trong nội tâm nàng ta cũng không quá thích.

Dưới cái nhìn của nàng ta, Ban Họa và An Nhạc Công Chúa giống nhau, sống không tim không phổi còn không an phận trong phòng. Thành An Hầu đối với Ban Họa tình cảm sâu đậm, giống như mặt trời ngày mưa, khiến người ta kinh ngạc không thể nào hiểu được. Cô nương tốt trên đời rất nhiều, nữ tử dáng dấp mỹ mạo lại có tài hoa không ít, cuối cùng thì Thành An Hầu gặp ma chú gì, hết lần này tới lần khác bị một nữ nhân như vậy mê mẫn tâm hồn?

"Thành An Hầu. " Thái Tử Phi nhịn không được mở miệng nói: " Ngươi ép nàng ta như thế thì có ích lợi gì, không bằng phái người xem xét bên dưới cho kỹ, xem xem nàng ta từng có lui tới với ai, có thể chuyện sẽ lộ ra."

"Ta không chờ được. " Dung Hà lạnh lùng nhìn về phía Thái Tử Phi: "Họa Họa là phu nhân của ta, Thái Tử Phi không hiểu tấm lòng thành vi thần đối với nàng, vi thần không có lời oán giận nào, chỉ mong Thái Tử Phi đừng ngăn cản quyết định của vi thần."

Sắc mặt Thái Tử Phi khó coi: "Thành An Hầu, lời này của ngươi là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Gì mà tấm lòng thành?

Tình yêu trong thiên hạ, chẳng qua là lợi ích mà thôi, lời này của Dung Hà là đang cười nhạo nàng ta và Thái Tử tình cảm không tốt, thì còn có ý gì nữa?

Dung Hà không để ý đến Thái Tử Phi, y dùng chăn mỏng gói Ban Họa kỹ càng, ôm ngang nàng lên, quay người đi ra ngoài.

"Thành An Hầu..."

Thái Tử đứng dậy gọi Dung Hà lại: "Ngươi mang Họa nha đầu đi đâu thế?"

"Họa Họa thích giường mềm, ta dẫn nàng hồi phủ tĩnh dưỡng. " Dung Hà khẽ vuốt cằm với Thái Tử: "Xin thứ cho vi thần không thể hành lễ với ngài."

Thái Tử lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Ta đi mời ngự y đến quý phủ."

"Đa tạ Thái Tử."

Thái Tử nói: "Họa nha đầu là biểu muội của ta, thấy nàng như vậy, trong lòng ta cũng không chịu nổi, không cần nói lời cảm tạ."

Thần sắc Thái Tử Phi có chút cô đơn, nàng ta bị một Hầu Gia nói năng lỗ mãng, Thái Tử không chỉ không lấy lại mặt mũi giúp mình,còn lo lắng cho một biểu muội bà con xa, tình cảm giữa nàng ta và Thái Tử, thì nào thì lạnh nhạt đến thế này?

Nhớ lúc vừa gả vào phủ Thái Tử, Thái Tử đối với nàng ta rất tốt.

Cũng bởi vì... Nàng ta không thể sinh đích tử cho hắn sao?

https://thuviensach.vn

Dung Hà ôm Ban Họa đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu giao ánh mắt cùng Thạch Tấn thủ bên ngoài.

Gió lạnh thổi lên, tung bay làn tóc xoã xuống của Dung Hà.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 116+1

Editor: Đào Sindy

Tương truyền mấy trăm năm trước có một văn nhân phóng đãng không trói buộc, người mặc đại bào rộng rãi, tóc dài không buộc, nhưng vì hắn tài hoa xuất chúng, được người khác ca tụng là danh sĩ, thậm chí được danh hào cuồng sinh*. Nhưng nam nhân tóc tai rối bời, có thể đẹp ở đâu chứ?

*Hình như ý là làm nên phong trào / trào lưu.

Từ nhỏ đến lớn Thạch Tấn đều quy củ, thậm chí hắn không thể nào hiểu được hành vi người khác không quy củ như thế thì có chỗ nào đáng tán thưởng.

Mặc dù lập trường của hắn và Dung Hà khác biệt, nhưng nội tâm lại không thể không thừa nhận, Dung Hà là nhân vật hiếm có trong Kinh Thành. Nhìn thấy hiện tại y chật vật, Thạch Tấn cũng không có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác, chỉ là nội tâm phức tạp khó tả.

Cứ nghĩ y đối với Phúc Nhạc Quận Chúa không tốt, lại muốn y ân ái đến đầu bạc cùng nàng.

Nhìn người Dung Hà ôm trong ngực, Thạch Tấn giơ tay lên một cái, ra hiệu thuộc hạ để Dung Hà rời đi.

https://thuviensach.vn

Dung Hà gật đầu với hắn một cái, liền vội vàng leo cỗ xe ngựa đỗ bên ngoài.

"Thành An Hầu. " Thạch Tấn đi đến bên cạnh xe ngựa: "Phúc Nhạc Quận Chúa thế nào?"

"Làm phiền Thạch đại nhân quan tâm, phu nhân của tại hạ đã không còn nguy hiểm đến tính mạng. " Dung Hà vén rèm xe lên, thần sắc đạm mạc: "Cáo từ."

"Cáo từ." Thạch Tấn lui ra phía sau hai bước, đưa mắt nhìn xe ngựa có ấn kí phủ Thành An Hầu rời đi.

Hắn quay đầu, nha hoàn vừa bị dẫn vào lại bị lôi ra, Thái Tử và Thái Tử Phi đi theo ra, thần sắc trên mặt rất khó coi.

"Điện hạ. " Thạch Tấn đi đến trước mặt Thái Tử: " Cung nữ này là hung thủ hạ độc Phúc Nhạc Quận Chúa à?"

"Hung thủ tuy là nàng ta, nhưng chủ sử sau màn lại là một người khác hoàn toàn. " Thái Tử Phi đón lấy câu chuyện nói: " Thành An Hầu đã đi rồi sao?"

"Vừa rồi vội vàng rời đi."

Thái Tử Phi mấp máy môi, quay đầu nhìn Thái Tử, trên mặt Thái Tử lo lắng nồng nặc không tan ra. Nàng ta đưa tay kéo cánh tay Thái Tử: "Điện hạ, chúng ta có nên đưa chút dược liệu cần thiết qua cho Phúc Nhạc Quận Chúa."

"Làm phiền Thái Tử Phi." Thái Tử nhẹ gật đầu với nàng ta, xoay người đi đến chỗ triều thần.

https://thuviensach.vn

Thái Tử Phi kinh ngạc nhìn bóng lưng Thái Tử, trước đây thật lâu Thái Tử thích gọi nhũ danh khuê phòng của nàng ta, khi đó nàng ta cứ khuyên Thái Tử, thế này không hợp quy củ, nếu bị những người khác nghe thấy, nhất định sẽ cười chê hắn. Hiện tại Thái Tử không gọi nhũ danh khuê phòng nữa, nàng ta mới giật mình cảm thấy thất vọng.

Đích thị là bởi vì Thành An Hầu gọi nhũ danh của Ban Họa, nàng ta mới lo được lo mất như thế. Thái Tử Phi tự giễu cười một tiếng, nàng ta và Ban Họa khác nhau, không cần so đo những thứ này với nàng?

"Thái Tử Phi. " Thạch Tấn lo lắng nhìn nàng ta: "Ngươi sao thế?"

"Không sao. " Thái Tử Phi lắc đầu: "Ta chỉ hơi mệt chút."

Thạch Tấn thấy nàng ta không muốn nhiều lời, ôm quyền thi lễ một cái liền lui xuống.

Lửa, lửa lớn hừng hực.

Ban Họa cảm thấy mình như củi gác trên đống lửa, thế lửa to đến chiếu đỏ nửa bầu trời, nàng mở môi khô ra, cũng chỉ thấy bầu trời đen như mực. Không bao lâu, trên trời lại bắt đầu có tuyết rơi, tuyết càng rơi xuống càng lớn, nàng lạnh đến không chỗ nào trốn.

Không phải bị hỏa thiêu chết, thì bị tuyết làm chết cóng sao?

Nàng cúi đầu mắt nhìn y phục trên người, vải thô áo gai không chút mỹ cảm nào có thể nói, lại sờ tóc, tóc khô tán loạn, còn tệ hơn ổ gà.

Không, không được, nàng không thể chết đi như thế.

Tuyết đã rơi đến bắp chân nàng, mỗi một bước đi đều cực kỳ gian nan. Nàng hít sâu một hơi, tìm kiếm vị trí phủ Tĩnh Đình Công.

https://thuviensach.vn

Đi không đến mấy bước, con đường trước mắt nàng thay đổi, một bên là lửa, một bên là tuyết, nàng dừng bước lại, nội tâm cảm nhận được tuyệt vọng.

Thế nhưng chỉ cần cúi đầu nhìn thấy y phục trên người, nàng lại có dũng khí, một bước rồi một bước khó khăn dịch chuyển về phía trước.

Cuối con đường là vô số phần mộ, phần mộ không có cỏ dại, cũng không có mộ bia, mỗi một mộ phần đều lạnh như băng đứng ở đó, làm lông tơ người ta dựng thẳng.

Ban Họa dừng bước lại, chợt nhớ tới đã từng mơ thấy, những trường đao của binh lính giết người, bọn họ thật độc ác, nhưng càng nhiều hơn là nạn nhân trên nền tuyết. Nàng nhắm mắt lại, muốn đi khỏi mảnh đất này.

Nàng nghe thấy tiếng khóc của tiểu hài tử, nữ nhân kêu rên, nam nhân gầm thét. Cắn chặt quai hàm, nàng không dám quay đầu, cũng không dám đáp lại những người đang gọi tên mình. Tổ phụ từng nói với nàng, nếu ở trong nghĩa địa có người gọi tên mình, nhất định không thể quay đầu, cũng không thể trả lời.

"Họa Họa. " Một người mặc áo bào xanh, lão già dáng người khôi ngô cười híp mắt đứng phía trước: "Cháu tới nơi này làm gì, còn không trở về cùng ta."d.đ/l!~q^đ

Tổ phụ?

Ban Họa sững sờ mà nhìn lão già trước mắt, muốn mở miệng gọi ông.

Không, không đúng.

Trước khi tổ phụ lâm chung bị ốm đau tra tấn, gầy đến không thành hình người, thế nhưng ông vì tổ mẫu chống đỡ từng ngày, cho đến khi

https://thuviensach.vn

không kiên trì được nữa, mới kéo tay của nàng nói, muốn nàng chăm sóc tốt cho tổ mẫu.

Tổ mẫu...

Nước mắt trong mắt Ban Họa rốt cục rơi xuống, nàng có lỗi với tổ phụ, nàng không chăm sóc tốt cho tổ mẫu, cũng không bảo vệ được bà.

"Họa Họa..." Dung Hà vọt tới bên giường, nhìn Ban Họa sốt cao không lùi, khuôn mặt đỏ bừng chảy nước mắt, vội vàng nắm tay nàng, lớn tiếng hỏi: "Họa Họa, nàng không thoải mái ở đâu, Họa Họa?"

"Thành An Hầu. " Một vị ngự y thi châm xong thấy Dung Hà thế này, có chút không đành lòng mở miệng: "Thành An Hầu, Quận Chúa hiện tại đang hôn mê, nàng không nghe được giọng của ngươi đâu."

"Quận Chúa hiện tại thế nào?" Dung Hà nắm chặt tay Ban Họa, nhiệt độ nóng hổi làm lòng y khó mà yên ổn: "Trước đó không phải các ngươi nói, lượng □□ không lớn, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng sao?"

"Theo lý vốn là như thế, nhưng mà Quận Chúa nôn nhiều máu như vậy, lại bắt đầu sốt cao, tình huống này quả thật có chút nguy hiểm. " Ngự y thấy Thành An Hầu trầm mặt không nói gì, lại thận trọng nói: "Ngài yên tâm, mấy người hạ quan nhất định toàn lực cứu chữa."

Dung Hà trầm mặc gật đầu: "Làm phiền."

Y quay đầu thay Ban Hoạ lau đi nước mắt trên mặt.

Ngự y thấy bộ dáng y hồn bay phách lạc, đáy lòng bất đắc dĩ lắc đầu, đang chuẩn bị nói chuyện, một gã sai vặt vội vàng chạy vào.

"Hầu, Hầu Gia, Tĩnh Đình Công, phu nhân Tĩnh Đình Công và Thế Tử tới. " Gã sai vặt thở hổn hển thi lễ với Dung Hà: "Tĩnh Đình Công chờ

https://thuviensach.vn

không nổi thông báo, đã chạy tới."

"Ta đã biết." Dung Hà vừa dứt lời, giọng Ban Hoài đã truyền vào.

"Họa Họa thế nào?"

"Là ai ngấm ngầm hại nó? Mời đến mấy vị ngự y?"

Người Ban gia tràn vào, ngự y phát hiện ra là ba miệng nhà Ban gia, còn tới một số họ hàng Ban gia, những người này từng người đều hung thần ác sát, nếu không phải bọn họ mở miệng gọi nhũ danh Phúc Nhạc Quận Chúa, bọn họ kém chút nghĩ là người Ban gia tới đập quán đấy.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu. " Dung Hà thi lễ với nhị lão, nhưng nhị lão Ban gia hiện tại không có tâm tư chờ y hành lễ. Âm thị đi đến bên giường sờ trán Ban Họa nóng lên: " Bắt được hung thủ chưa?"

Dung Hà khom người nói: "Vụ án này, con sẽ đích thân đi tra."

Âm thị nhẹ gật đầu, lấy khăn tay lau đi mồ hôi rịn trên trán Ban Họa: "Con làm việc, chúng ta yên tâm."

Dung Hà lại vái chào Âm thị thật sâu, không tiếp tục nói.

"Sớm biết xảy ra chuyện này, ta nên đến ngự điền rồi. " Ban Hoài vừa hối hận vừa phẫn nộ: "Đồ dê con khốn kiếp nào để khuê nữ nhà chúng ta chịu khổ như thế, ta làm thịt hắn."

Ngự y không khỏi nghĩ, Tĩnh Đình Công không hổ là hậu duệ võ tướng, chửi người cũng chửi thẳng như vậy.

"Đợi tra rõ chủ sử sau màn, chúng ta nhất định không buông tha cho hắn ta!" Ban Hằng hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn đi đến sau lưng Âm thị, nhìn thần sắc tỷ tỷ vô cùng đau đớn, quay đầu nhìn Thái y: "Tỷ ta trúng độc gì?"

https://thuviensach.vn

"Ô đầu."

"Cái gì?" Dưới chân Ban Hằng mềm nhũn, là loại độc nguy hiểm như thế?

Tỷ hắn...

Tỷ hắn...

"Xin Thế Tử yên tâm, Quận Chúa trúng độc không nghiêm trọng lắm, chỉ cần sống qua cơn sốt cao này, sẽ không sao rồi."

Trong lòng Ban Hằng khó chịu vạn phần như cũ, tỷ hắn nào chịu được khổ thế này? Gì mà chỉ cần sống qua, đây là bị người ta hạ độc, không phải đói bụng, hay khát nước. Thế nhưng là ai có thâm cừu đại hận với tỷ hắn như thế, nhất định không lấy mạng nàng thì không cam tâm?

Ninh Vương Phi Tạ Uyển Dụ?

Thái Tử Phi Thạch thị?

Lão nhị Tạ gia Tạ Khải Lâm hay Trầm Ngọc bị nàng quất roi? d&đ//@@quyyyy%%%đônnnn

Ba người trước không đề cập tới, coi như Trầm Ngọc hận tỷ hắn, nhưng hắn ta có bản lĩnh sắp xếp người quấy rối trong tiết làm nông sao? Nếu hắn ta thật có năng lực này, sao lại bị tước đi công danh, chức quan cũng không giữ được?

Ban Hằng tự biết đầu óc có hạn, liền nói nghi ngờ trong lòng ra ngoài.

"Không thể nào là Trầm Ngọc. " Âm thị gần như dùng giọng khẳng định nói: " Hắn ta đã về quê ở Đông Châu."

https://thuviensach.vn

"Ta cứ nghĩ làm sao không gặp lại hắn ta, thì ra sau khi bị tước chức quan, hắn ta đã về quê. " Ban Hằng nhìn về phía Dung Hà: "Tỷ phu, nhờ huynh nhất định tìm ra kẻ đứng sau chuyện này."

"Ta biết. " Dung Hà trầm mặt nói: " Ta sẽ không để Họa Họa nhận không những đau đớn kia."

Tin tức Ban Họa bị người ta hạ độc, rất nhanh truyền đến trước mặt Vân Khánh Đế, sau khi ông nghe được tin tức này, kém chút không thể tin vào tai mình.

"□□ làm sao lại xảy ra ở ngự điền?" Lần này Thái Tử sắp xếp thay ông đi làm nông, ông cố ý để Lễ bộ chuẩn bị quy cách Đế Vương, mỗi một thức ăn, mỗi một vật dụng đều trải qua kiểm tra tầng tầng, muốn lẫn vào trong đó khó càng thêm khó.

Trừ phi cung nữ thái giám phục vụ ở ngự điền sớm đã bị người khác mua chuộc, không thì tuyệt đối không thể có chuyện xảy ra.

Trong lòng Dương Thống lĩnh đã có suy đoán, nhưng hắn không thể nói thẳng, chỉ nói: "Vi thần nhất định sẽ mau chóng điều tra rõ."

Không ngờ bỗng nhiên Vân Khánh Đế mở miệng nói: "Ngươi cho rằng là Ninh Vương hay là Ninh Vương Phi?"

Dương Thống lĩnh sửng sốt nửa ngày: "Vi thần... Không biết."

"Ngươi không biết hay không dám nói?" Vân Khánh Đế để Vương Đức vịn ông đi đến cạnh ngự án: "Mài."

Ninh Vương trời sinh tính xúc động, là tội do trẫm đã quá nuông chiều. Bây giờ tuổi đã lớn, làm việc vẫn không biết đường lui, trẫm rất đau lòng. Nay tước tước vị Hoàng Tử Lạc Thân Vương, xuống làm Quận Vương, mong nó biết chỗ hối cải...

https://thuviensach.vn

Dương Thống lĩnh chỉ thấy trên thánh chỉ ghi mấy câu này, liền cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, đây là bệ hạ muốn tước tước vị của Ninh Vương sao?

Vân Khánh Đế viết xong thánh chỉ, để bút xuống thở dài một tiếng, nhịn một chút, cuối cùng không cho người đưa thánh chỉ này đến phủ Ninh Vương.

Đêm hôm ấy, Vân Khánh Đế lại bắt đầu mơ thấy ác mộng, trong mơ ông bị đám cố nhân xé xác, thiếu chút cùng bọn họ rơi vào vực sâu vô tận.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 116+2

Editor: Đào Sindy

Trong địa lao, cung nữ Tiểu Vũ rụt bả vai lại ngồi trong góc, cách đó không xa có con chuột dơ bẩn chạy qua, ngậm một cái màn thầu vàng không biết rớt lúc nào, quay đầu chui vào đống cỏ khô tản ra mùi nấm mốc.

Tiểu Vũ ẩn núp, thế nhưng phía sau nàng ta ngoại trừ vách tường nặng nề lạnh buốt, muốn tránh cũng không được.

"Ngươi đi ra. " Một lính canh ngục đi đến cạnh cửa, giọng điệu lạnh như băng không tình cảm chút nào: "Thành An Hầu muốn hỏi ngươi, nhanh lên."

Tiểu Vũ có chút sợ hãi bước ra cửa nhà lao, tay và chân đều đeo còng, không thể đi quá nhanh, cái bóng thật dài rơi vào trên tường loan lổ, khiến nàng ta nghĩ tới chuyện ma được nghe khi còn bé.

Đi qua thông đạo thật dài, nàng ta nhìn thấy mặt tù nhân không phải không biểu tình, thì cũng giống bị điên.

Đã đến nơi đèn đuốc huy hoàng nhất, Tiểu Vũ thấy Thành An Hầu ngồi trên ghế, đối phương mặc một thân cẩm bào màu tối, sắc mặt trắng bệch, vành mắt có máu ứ động nhàn nhạt.

"Hầu Gia, đã đưa phạm nhân đến."

https://thuviensach.vn

Tiểu Vũ nhìn thấy đối phương rốt cục ngẩng đầu nhìn mình, chỉ là ánh mắt này không tình cảm chút nào, lạnh đến khiến nàng ta tự giác quỳ xuống.

" Đáp lời." Giọng Dung Hà bình thản vượt quá Tiểu Vũ dự kiến, nàng ta lén nhìn Dung Hà một cái, biểu lộ của đối phương cũng vô cùng bình tĩnh, như ý lạnh nàng ta mớicảm nhận được là ảo giác. Nàng ta run rẩy đứng lên, áy náy trong lòng khiến nàng ta không dám ngẩng đầu lên.

Chỉ là tiểu cung nữ mười ba mười bốn tuổi, nội tâm của nàng ta còn chưa đủ kiên định.

"Ta không rõ, chén trà thứ nhất có kịch độc, ngươi lại đổ, vì sao đến trước mắt, ngươi lại từ bỏ?" Dung Hà hỏi rất tùy ý, cứ như y chỉ muốn hỏi một vấn đề rất đơn giản.

"Nô tỳ... Ca ca nô tỳ là người hầu trong cung, nhận ân huệ của Quận Chúa. Vốn hắn chỉ là thái giám thô sử, nhưng vì mấy câu của Quận Chúa, có một cái lò sưởi cầm tay, liền khiến thời gian hắn sống trong cung tốt hơn. " Tiểu Vũ vừa nói, vừa không cầm được rơi lệ: "Hắn thường nói với nô tỳ Quận Chúa tốt, nô tỳ không vượt qua được ranh giới trong lòng."

Ninh Vương lấy tính mệnh người nhà ra uy hiếp nàng ta, nàng ta không thể chối từ, thế nhưng nàng ta không nghĩ tới Phúc Nhạc Quận Chúa lại là một người tốt như thế. Nàng ta làm đổ trà, không chỉ không trách phạt, đưa khăn tay cho nàng ta bảo cẩn thận hơn, nàng ta không có cách nào trơ mắt nhìn một người tốt trúng độc chết.

Ngay cả chính nàng ta cũng không nghĩ tới, lúc ấy nàng ta sẽ buông tha cho cơ hội thật tốt này, váng đầu đổ ly trà đi.

Có lẽ nàng ta không muốn lấy oán trả ơn, có lẽ dáng vẻ Phúc Nhạc Quận Chúa cười rộ lên quá mức xinh đẹp, khiến nàng ta mất đi thần trí.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ là nguyên nhân gì, chí ít trong khoảnh khắc trà bị đổ, nội tâm của nàng ta vô cùng nhẹ nhõm.

"Người nhà của ngươi ta đã cho người khống chế cả rồi, nếu ngươi đồng ý giao ra chủ sử sau màn, ta sẽ cho người bảo vệ bọn họ thật tốt, nếu ngươi không chịu mở miệng. " Dung Hà rủ mí mắt xuống: "Ta chỉ có thể để người nhà của ngươi đi cùng ngươi."

"Ngài nói thật chứ? Toàn bộ người nhà của ta thật sự được ngài phái người tìm ra?" Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn Dung Hà: "Ngài không gạt ta ư?"

Mặt Dung Hà không chút thay đổi nói: "Tự ngươi chọn."

"Nô tỳ nói. " Tiểu Vũ dập đầu một cái với Dung Hà: "Nô tỳ nói."

" Nô tỳ chính là..."

"Thành An Hầu. " Tưởng Lạc sải bước tiến đến, hắn ta lườm Tiểu Vũ một cái: "Thành An Hầu thật lợi hại, kiều thê ở nhà hôn mê bất tỉnh, ngươi lại có lòng dạ thanh thản ở chỗ này thẩm vấn một tiểu cung nữ không quan trọng gì."

Hắn ta quay đầu dò xét trên người Tiểu Vũ một lần: "Ngược lại có chút non nớt ngon miệng."

Tiểu Vũ bị dọa đến sắc mặt tái đi, không dám nhìn Tưởng Lạc.

"Không cần để ý tới người không liên quan. " Dung Hà không để ý đến Tưởng Lạc, thậm chí không đứng dậy hành lễ với Tưởng Lạc, y chỉ nhìn Tiểu Vũ: "Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi."

"Vâng... Phải..." Tiểu Vũ nhìn Tưởng Lạc một cái, con mắt Tưởng Lạc âm ngoan theo dõi nàng ta. Toàn thân nàng ta run lên, nhắm mắt lại nói: "Người sai khiến nô tỳ, chính là Ninh Vương điện hạ."

https://thuviensach.vn

"Cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung, bổn vương gặp ngươi khi nào?" Tưởng Lạc cười lạnh: "Ngươi chỉ là một cung nữ không ra gì, dung mạo không đủ diễm lệ, dáng người không đủ uyển chuyển, xem như bổn vương mắt mù, cũng sẽ không chú ý tới ngươi."

"Thành An Hầu, cung nữ này chửi bới hoàng thất, lẽ ra nên chém đầu." Bỗng nhiên Tưởng Lạc lớn tiếng nói: " Người tới, đưa cung nữ nói năng linh tinh làm bại hoại thanh danh bổn vương đi ngay."

"Ninh Vương. " Dung Hà quay người mắt nhìn thân vệ Ninh Vương đi vào, ánh mắt lạnh lùng: "Nơi này là địa lao Kinh Thành, nếu Vương gia muốn dẫn người từ nơi này đi, ít nhất phải có lệnh từ Đại Lý Tự và Kinh Điểm Y."

"Đại Lý Tự và Kinh Điểm Y là cái thá gì, bổn vương muốn dẫn một người đi, ai dám ngăn cản?"

Dung Hà vắt chéo tay sau lưng, chậm rãi nói: " Đây là Vương gia không kịp chờ đợi muốn giết người diệt khẩu?"

"Diệt khẩu gì chứ?" Tưởng Lạc làm một thủ thế, để thân vệ lập tức động thủ cướp người: "Thành An Hầu nói chuyện nên thận trọng hơn."

" Ngược lại vi thần cảm thấy, Vương gia mới phải hành sự thận trọng. " Tay phải Dung Hà giơ lên, vốn trong địa lao không có bao nhiêu người, bỗng nhiên tuôn ra rất nhiều hộ vệ, có người Đại Lý Tự, cũng có người Kinh Điểm Y: "Hôm nay có vi thần ở đây, ai cũng không thể mang nàng ta đi."

"Thành An Hầu, ngươi muốn phạm thượng?"

"Vi thần tận trung chỉ có bệ hạ. " Dung Hà cười như không cười nhìn Ninh Vương: "Ninh Vương điện hạ muốn hiệu lệnh vi thần, hiện tại chỉ sợ có chút sớm."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tưởng Lạc âm trầm đến có thể gạt ra mực, hắn ta cắn răng nói: "Dung Hà, ngươi đừng có thể diện mà không cần."

Đáp lại hắn ta, chỉ có tiếng cười khẽ trào phúng của Dung Hà.

Tưởng Lạc dưới cơn nóng giận, hai bên rốt cục sử dụng bạo lực, nhưng hiển nhiên hai bên đều cực kỳ khắc chế, không dám thật sự giết người, cho nên binh khí trong tay khiến họ chân tay co cóng.

Thân vệ phủ Ninh Vương không muốn làm lớn chuyện, cuối cùng không chừng còn rơi vào tội lớn như mưu phản hay gì đấy, người Kinh Điềm Y và Đại Lý Tự cố kỵ thân phận Ninh Vương, cũng không dám thật sự động đao động kiếm.

Nhìn thấy cảnh này, Tưởng Lạc tức giận càng sâu, hắn ta không chút nghĩ ngợi đưa tay túm lấy cung nữ đang quỳ dưới đất, kết quả hắn ta còn chưa kịp xoay người, đã bị Dung Hà ngăn cản: "Ninh Vương, ngươi muốn tạo phản sao? Nơi này là địa lao, cho dù ngươi là Hoàng Tử, cũng không thể tự tiện xông vào."

"Cút ngay!" Tưởng Lạc muốn đẩy Dung Hà ra, Dung Hà không lùi, hắn ta lập tức liền mắng: "Dung Hà, ngươi chỉ là tạp chủng gửi nuôi nhà ngoại tổ phụ ta, đừng ở trước mặt bổn vương bày ra bộ dáng chính nhân quân tử, bổn vương không thèm nhìn đâu."

"Ầm!" Bỗng nhiên cửa sau lưng bị phá tan, một đám người trẻ tuổi cầm gậy gỗ vọt vào. Người hai bên Ninh Vương và Dung Hà còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đám người trẻ tuổi này bắt thân vệ phủ Ninh Vương đánh, bọn họ không đánh chỗ nào khác, chỉ đánh chân và mông.

Trong lúc nhất thời kêu rên không ngừng, mọi người đều bị khí thế hung hăng của bọn người trẻ tuổi thân phận không rõ này làm sợ ngây người.

https://thuviensach.vn

Người Đại Lý Tự vốn còn có chút khẩn trương, thế nhưng gặp đám người này rõ ràng chỉ nhìn chằm chằm thân vệ Ninh Vương mà đánh, lập tức yên lòng, gã sai vặt nhà ai, lá gan thật là quá lớn?

Đánh toàn bộ thân vệ Ninh Vương xong, những người tuổi trẻ này không do dự, cầm lên gậy gỗ to bằng cánh tay vội vàng rời đi, nếu không phải có đám thân vệ Ninh Vương nằm trên mặt đất kêu rên, bọn họ kém chút coi đây hết thảy là ảo giác.

"Ta cảm thấy..." Một vị quan viên Đại Lý Tự ấp úng mở miệng nói: " Không phải chúng ta nên gọi đại phu trước sao?"

Những người xem địa lao Đại Lý Tự như cái gì, nói đến là đến nói đi là đi, còn có cách ăn mặc của đám sai vặt vừa rồi, cánh tay kiên nghị hữu lực, bước chân nặng nề, rõ ràng đều là người tập võ, nếu Đại Lý Tự không có nội ứng, làm sao có thể tha cho họ đến đi vội vàng, bình an trở ra?

Nghĩ vậy, mắt hắn nhìn Thành An Hầu yên tĩnh đứng yên bên cạnh, thông minh lựa chọn trầm mặc.

Cuối cùng Ninh Vương vẫn không thể đưa cung nữ đi, hắn ta trở lại phủ Ninh Vương đã là hai canh giờ sau, liền nhận được thánh chỉ trong cung truyền tới.

Phụ hoàng tước tước vị của hắn ta, từ Thân Vương hạ xuống Quận Vương.

Thân là đích thứ tử của Hoàng Đế, lại bị cắt xuống làm Quận Vương, chuyện này khiến hắn ta sau này sống trong Kinh Thành như thế nào? Nghĩ đến ánh mắt người khác trào phúng, nhất là Thái Tử cao cao tại thượng, Tưởng Lạc cảm thấy đầu mình sắp nổ.

Trong phòng chăn màn gối đệm rơi đầy đất, tất cả hạ nhân phục vụ bên người bị mang xuống đánh bằng roi. Nhưng như thế này vẫn không đủ,

https://thuviensach.vn

Tưởng Lạc cảm thấy nội tâm mình như có lửa đốt, lửa giận đầy ngập làm sao cũng không đè xuống được, nhất định phải tìm tới người phát tiết, mới có thể khiến hắn ta bình tĩnh trở lại.

Hắn ta chú ý tới trong góc có một nha hoàn đã run lẩy bẩy, kéo nàng ta lên giường, nhịn không được phát tiết cảm xúc bạo ngược trong lòng.

"Vương Phi..." Tổng quản phủ Ninh Vương đi đến trước mặt Tạ Uyển Dụ: " Trong viện Vương gia có một nha hoàn trượt chân té chết, hiện tại cần điều hạ nhân mới đến hầu hạ."

"Trượt chân ngã chết?" Tạ Uyển Dụ cảm thấy mình như nghe được một chuyện cười lớn: "Trong Vương phủ có vách núi hay cơ quan ám khí, mà có thể ngã chết người?"

Quản gia cúi đầu không dám trả lời.

"Thôi." Tạ Uyển Dụ cười lạnh: "Ta đã biết, chuyện của Vương Phủ ngươi tự sắp xếp, không cần bẩm báo cho ta."

Quản gia gượng cười hai tiếng, lui ra ngoài.

Tình cảm giữa Vương gia và Vương Phi không tốt, bọn họ làm làm hạ nhân chịu tội nặng nhất. Đều không phải hạng người bớt lo, người nào cũng không thể đắc tội, bọn họ còn có thể làm sao, đơn giản là ba phải hai bên, chỉ cầu thời gian có thể trôi qua tốt một chút thôi.

Nghĩ đến nha hoàn vừa rồi người rất thê thảm, quản gia rùng mình một cái, gần đây tính cách Vương gia càng ngày càng bạo ngược, giống như biến thành một một người khác.

Trước kia tính cách Vương gia mặc dù xúc động, nhưng đầu óc ngu si, làm việc không quá cố kỵ mà thôi. Bây giờ Vương gia, tính cách bạo ngược

https://thuviensach.vn

như kẻ điên, tất cả mọi người trong mắt hắn ta, đều không đáng được nhắc tới.

"Vương gia. " Thái giám thay Ninh Vương châm lại một ly trà, nhỏ giọng an ủi nói: " Ngài bớt giận, mặc dù tạm thời ngài bị giảm tước vị một chút, nhưng ngài có giao hảo với thống lĩnh bộ binh nha môn, chỗ này Thái Tử kém xa đấy."

" Thống lĩnh Bộ binh nha môn..."

Bộ binh nha môn mặc dù nghe không đủ bá khí, nhưng trên thực tế toàn bộ binh lực Kinh Thành có một nửa đều thuộc bọn họ chưởng quản, mặc dù cấm vệ quân cận thân bảo hộ bệ hạ, nhưng nhân số cũng có hạn.

Đột nhiên Tưởng Lạc quay đầu nhìn về phía thái giám: "Ngươi nói, Dung Hà đến cùng có phải con riêng của phụ hoàng ta không?"

"Vương gia, ngài làm khó nô tài rồi, nô tài đã bao lâu chưa nhìn thấy bệ hạ và Thành An Hầu đây. " Giọng Thái giám có chút sắc nhọn, khiến Tưởng Lạc không vui nhăn lông mày.

"Dù nô tài không gặp, nhưng quả thực bệ hạ đối với hắn ta khá tốt, cũng khó trách trong Kinh Thành không ít người sinh lòng ghen ghét, đồn thổi lung tung."

"Theo bổn vương thấy, đây không phải lời đồn."

Nếu là lời đồn, sao phụ hoàng lại vì Dung Hà mà hạ tước vị của hắn ta, lại không truy cứu đám người đột nhiên xuất hiện ở Đại Lý Tự kia có thân phận gì.

"Bọn họ đã bất nhân như vậy, vậy đừng trách bổn vương bất nghĩa."

https://thuviensach.vn

Từ xưa đến nay, bao nhiêu Đế Vương vì hoàng vị mà trên tay dính đầy máu tươi?

Đại ca nhu nhược không chịu nổi, phụ hoàng hành động bất tiện, thiên hạ này dựa vào đâu không thể để hắn ta tới làm chủ?

Ban Họa vẫn ở trong mộng như cũ, nàng rời đi thật lâu, rốt cục nhìn thấy hai chữ Kinh Thành trước cửa thành.

Chân nàng đang nặng nề bỗng trở nên nhẹ nhàng, nhẹ như có thể bay.

Nhưng lúc nàng sắp bước vào cửa thành, thì một người bắt được tay nàng.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 117

Editor: Đào Sindy

Bỗng dưng Ban Họa quay đầu, thấy một nam nhân mặc huyền y, đầu y đội cửu châu long quan, thắt lưng đeo hàng long bội, lông mày bay lên, mắt sáng mũi cao, là một khuôn mặt nàng cực quen.

Nàng và y cùng giường chung gối, thì thầm triền miên, trừ phụ thân và đệ đệ ra, là nam nhân thân mật với nàng nhất.

"Dung Hà..."

Kinh Thành phía sau nàng biến mất, nghĩa địa kinh khủng cũng biến mất, toàn bộ thiên địa một mảnh trắng xóa, nơi này chỉ có nàng và Dung Hà mặc huyền y.

"Họa Họa?" Dung Hà nghe Ban Họa hôn mê gọi tên mình, bổ nhào vào bên giường, bắt lấy tay nàng: "Họa Họa?"

Ban Họa chậm rãi mở mắt ra, kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt này: "Dung... Hà?"

"Là ta. " Dung Hà thấy thần sắc nàng không thích hợp, cho là nàng vừa tỉnh lại thân thể không thoải mái, xoay người nói: "Người đâu, mau gọi ngự y."

https://thuviensach.vn

Y mặc một bộ cẩm bào màu sáng, trên người không đeo ngọc bội, thần sắc nhìn có chút tiều tụy, cùng Dung Hà thần sắc uy nghiêm nàng vừa mới thấy không có nửa điểm tương tự.

"Nàng đừng sợ, ngự y nói, thân thể nàng không có chuyện gì lớn, dưỡng một khoảng thời gian nữa sẽ ổn thôi." Dung Hà sờ lên trán nàng: "Hiện tại cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?"

"Ta khát..." Ban Họa mới mở miệng, liền phát hiện giọng của mình khàn đục khó nghe, nàng kinh hãi mở to hai mắt, đây là chuyện gì?

"Đừng lo lắng, ngự y nói cuống họng của nàng bị thương, dưỡng thêm vài ngày sẽ tốt lên." Dung Hà hôn lên trán nàng một cái, sớm có tỳ nữ bưng canh ấm đến.

Toàn thân Ban Họa mềm nhũn, đầu vừa choáng vừa đau, giống như có cái gì đang đục bên trong.

Dung Hà cho Ban Họa uống mấy muỗng canh, thì để bát sang bên. Ban Họa không dám tin trừng mắt Dung Hà, lúc này nàng mới nằm trên giường bao lâu, thậm chí Dung Hà ngay cả ăn cũng không cho nàng ăn?

Bị ánh mắt chằm chằm uất ức của nàng nhìn đến vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ: "Ngự y nói, nàng vừa tỉnh không thể dùng quá nhiều thứ, bây giờ dạ dày nàng còn yếu, không thể lập tức ăn nhiều thứ được. Hai khắc* sau ta lại cho nàng ăn." d^đ@q/đ

*Hai phút

Ban Họa thấy thái độ Dung Hà kiên quyết, biết việc này không thể thương lượng, nàng chôn mặt vào mền, không lên tiếng.

Trong phòng rất yên tĩnh, nếu không phải nàng xác định Dung Hà không hề rời đi, thậm chí nàng sẽ nghĩ trong phòng không có bất kỳ ai.

https://thuviensach.vn

"Họa Họa, nàng không sao thật quá tốt."

Thật lâu về sau, nàng nghe Dung Hà nói như vậy.

Thò đầu ra khỏi mền, Ban Họa nhìn thấy Dung Hà lộ ra một nụ cười dịu dàng đến không không từ ngữ nào có thể hình dung hết được. Đáy lòng nàng khẽ run, lén giở mền lên, há mồm nói: "Ta không dễ xảy ra chuyện như vậy."

"Ừm. " Dung Hà nhanh chóng quay đầu, sau một lúc lâu mới quay lại: "Ta rất vui mừng."

Ban Họa nhìn thấy đáy mắt Dung Hà có ánh nước hiện lên, giống như vừa…khóc xong?

"Chàng..." Ban Họa ho hai tiếng, Dung Hà bưng tới một chén nước muối nhạt cho nàng súc miệng, nàng dùng cuống họng khó nghe của mình nói: " Có hạ nhân, cần gì chàng phải làm những việc này?"

"Không sao cả." Dung Hà lấy khăn tay lau sạch khóe miệng nàng.

Chỉ có nhìn tận mắt Họa Họa mở mắt nói chuyện, nhìn nàng uống nước, mới đủ làm y có thể an tâm lại.

Cả đời này y tính toán rất nhiều, nói gì, làm chuyện gì, đều sớm tính xong cả, ngoài ý muốn duy nhất là thành thân cùng nữ tử trước mắt này. Y không phải một người làm khó mình, cũng sẽ không ép mình từ bỏ việc ngoài ý muốn này.

Thành thân cùng nàng, là y may mắn.

Con đường vinh quang thông suốt, y muốn có một người hưởng thụ vinh quang, lợi ích, phong quang y kiếm được, nếu có được tất cả thiên hạ,

https://thuviensach.vn

nhưng không ai vì thế vui mừng, cảm thấy thỏa mãn, y làm được tất cả thì có ý nghĩa gì?

"Dung Hà. " Ban Họa vừa tỉnh lại tinh thần không tốt lắm, lúc này vì choáng váng, lại có chút buồn ngủ, mắt nàng mông lung nói: " Trước đó vài ngày ta để Chế Y Phường may mấy bộ áo choàng mới cho chàng, chờ ta khôi phục, thì chàng mặc cho ta xem chút nha."

"Được. " Dung Hà thay nàng đắp kín mền: "Đợi nàng khỏi, muốn ta mặc cái gì ta sẽ mặc cái đó, dù bảo ta không mặc y phục cho nàng nhìn, ta cũng bằng lòng."

"Không biết xấu hổ." Ban Họa lẩm bẩm một câu, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Dung Hà khẽ cười một tiếng, hôn trộm lên môi nàng một nụ hôn, đứng dậy đi ra ngoài, nói với nha hoàn thủ bên ngoài: " Trông coi Quận Chúa cho tốt, ta ra ngoài sẽ về ngay."

"Vâng." Bọn nha hoàn mặt đỏ tới mang tai hành lễ, không dám nhìn thẳng dung mạo Dung Hà.

Mặc dù bọn họ đứng bên ngoài, nhưng Hầu Gia và Quận Chúa nói nhỏ trong phòng, các nàng không cẩn thận đã nghe được vài câu.

Dung Hà ra chủ viện, nói với gã sai vặt canh giữ ngoài viện: "Đi mời Vương Khúc tiên sinh đến thư phòng."

"Vâng." Gã sai vặt bước nhanh chạy ra ngoài.

Đỗ Cửu vừa chạy tới thấy cảnh này, thần sắc có chút ngưng trọng: "Hầu Gia, Vương Khúc đã phạm phải chuyện gì?" Hắn đi theo bên người Hầu Gia nhiều năm như vậy, thần sắc Hầu Gia càng bình tĩnh, liền đại biểu cho y đã quyết định gì đó.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hầu Gia và Phúc Nhạc Quận Chúa định ra hôn ước, Hầu Gia cũng không tín nhiệm Vương Khúc bằng ngày xưa, thư phòng rất ít để Vương Khúc đến, hiện tại đột nhiên y muốn gặp Vương Khúc, Đỗ Cửu không cảm thấy đây là chuyện tốt.

Dung Hà không để ý đến hắn, chỉ quay đầu đi đến thư phòng. Đỗ Cửu do dự một chút, bước nhanh đi theo. d*đ*l/q///đ

Đầu xuân phủ Hầu Gia có chút lạnh, Vương Khúc đi đến ngoài cửa thư phòng, nhìn cửa nửa mở, thở dài đi vào trong: "Thuộc hạ Vương Khúc cầu kiến."

Cửa phòng bị kéo ra, người mở cửa là Đỗ Cửu. Vương Khúc nhìn Đỗ Cửu một cái, mặt Đỗ Cửu không thay đổi đi tới một bên, trong lòng Vương Khúc lộp bộp nhảy một cái, cảm thấy bàn tay có chút phát lạnh.

"Hầu Gia." Hắn ta thành thành thật thật đi vào trong phòng, chắp tay hành lễ với Dung Hà.

Dung Hà mở mắt ra nhìn hắn ta, sau một lúc lâu mới miễn lễ: "Ngươi ở cạnh ta bao lâu rồi?"

"Hồi Hầu Gia, lúc thuộc hạ chán nản nhất được nhận ân huệ của Hầu Gia, đã sáu năm rồi. Thuộc hạ nguyện vì Hầu Gia máu chảy đầu rơi, chết cũng không từ." Lòng Vương Khúc bình tĩnh trở lại hơn chút: "Chỉ là chẳng biết tại sao gần đây Hầu Gia không muốn trọng dụng thuộc hạ."

Dung Hà giọng điệu lạnh buốt đến không có chút nhiệt độ nào: "Tin tức phủ Ninh Vương, là ngươi chặn lại?"

Từ sau chuyện sát thủ lần trước, y đã tăng thêm giám thị với phủ Ninh Vương. Lần này Ninh Vương để tiểu cung nữ hạ độc Họa Họa, động tác không coi là nhỏ, nhưng y không nhận được bất kỳ nhắc nhở nào từ trước, chỉ có thể nói rõ người dưới tay y xảy ra vấn đề.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Vương Khúc đại biến, hắn ta do dự một lát, nhấc áo choàng lên quỳ gối trước mặt Dung Hà: "Hầu Gia, thuộc hạ tự biết hành động lần này tội không thể tha, nhưng trước khi Hầu Gia trị tội thuộc hạ, thuộc hạ có lời muốn nói, xét về mặt tình cảm chủ tớ nhiều năm, xin ngài để thuộc hạ nói hết."

"Nếu ngươi biết quan hệ giữa ngươi và chủ tử là chủ tớ, sao lại dám tự tiện làm bậy?" Đỗ Cửu không nghĩ tới chuyện này còn có liên quan đến Vương Khúc, hắn nhịn không được mắng: " Hành động lần này có gì khác với việc phản bội chủ tử chứ?"

"Ta làm tất cả cũng vì chủ tử, vì bá nghiệp của chủ tử. " Mặc dù Vương Khúc đang quỳ, nhưng lưng lại nâng cao thẳng tắp, không hối hận về lựa chọn của mình: "Phúc Nhạc Quận Chúa không xứng làm đương gia chủ mẫu, Hầu Gia bị sắc đẹp của nàng mê hoặc."

"Đỗ Cửu. " Dung Hà nhắm mắt lại: "Dẫn hắn xuống đi."

" Dù chủ tử muốn tính mạng của ta, ta cũng phải nói. " Vương Khúc dập đầu một cái với Dung Hà: "Ban thị chính là hình ảnh của Yêu Cơ vong quốc, chủ tử không thể bị ả mê hoặc. Ngài vì thiên hạ mục nát này, bỏ ra bao nhiêu tâm lực, há có thể vì một nữ nhân mà hủy hoại tất cả cố gắng chỉ trong chốc lát?"

Dung Hà mở mắt ra: "Vương Khúc, ngươi có biết ta ghét nhất hạng người gì không?"

" Thuộc hạ tự cho là đúng, tự mình làm chủ, không có năng lực. " Dung Hà rủ mí mắt xuống: "Xem mức chủ tớ giữa ta và ngươi, ta sẽ không lấy mạng ngươi, thậm chí sẽ an bài hai người chăm sóc ngươi."

Sắc mặt Vương Khúc đại biến, thủ đoạn chủ tử thịnh nộ, hắn ta rất rõ ràng. d^đ//le!!quyyy%%đooonnnn

https://thuviensach.vn

"Chủ tử, thuộc hạ cầu được chết."

Dung Hà không để ý đến hắn ta, hai gã sai vặt ăn mặc đồ bình thường kéo hắn ta xuống.

Một ngày sau, môn khách Vương Khúc phủ Thành An Hầu uống rượu quá nhiều, nến trong phòng cháy sạch gây ra đại hoả, hắn ta không biết chạy ra, cuối cùng tuy người được cứu ra, nhưng lại bị hun câm cuống họng, cháy hỏng tay chân, ngay cả mắt cũng không dễ dùng nữa. Nhưng mà Thành An Hầu thiện tâm, không chỉ không chán ghét mà vứt bỏ hắn ta, thậm chí còn đặc biệt vì hắn ta an bài một viện nhỏ để dưỡng thương.

Môn khách phủ khác nuôi nghe được việc này, cũng nhịn không được cảm khái Thành An hầu trạch tâm nhân hậu*, lại chuẩn bị nuôi môn khách vô dụng này cả đời.

*ý nói ăn ở hiền lành phúc đức.

Hôm sau Ban Họa nghe được tin tức này, nàng đang uống mấy muỗng canh rau Như Ý đúc tới: "Ngươi nói môn khách kia là Vương Khúc?"

"Đúng là hắn ta. " Như Ý sợ Quận Chúa nhàm chán, cho nên không có việc gì tìm một số chuyện bên ngoài kể cho Ban Họa nghe: "Ta nghe hạ nhân Hầu phủ nói, vị Vương tiên sinh này rất được Hầu Gia trọng dụng, ngày thường không mê nữ sắc, chỉ thích uống hai ngụm rượu, không nghĩ tới vậy mà dẫn tới tai họa lớn như vậy."

Ban Họa ho khan vài tiếng, sờ yết hầu có chút đau ngứa: "Đại khái là vận khí không tốt."

"Cũng không phải vận khí không tốt, gặp được Hầu Gia là một chủ tử tốt như vậy, kết quả xảy ra chuyện này, nếu vận khí không tốt, sao có thể được chuyện như thế." Như Ý không dám cho Ban Họa uống quá nhiều

https://thuviensach.vn

canh, buông bát xuống nói: " Hôm nay trời chưa sáng Hầu Gia đã ra cửa, hình như thay chủ tử tra án hạ độc."

Nói đến đây, Như Ý liền thay Dung Hà nói thêm vài câu hữu ích, bởi vì nàng tận mắt thấy Thành An Hầu đối tốt với chủ tử mình bao nhiêu: "Sau khi ngài hôn mê, hầu như Hầu Gia không chút nghỉ ngơi. Mặc dù hắn không phóng hoả*, nhưng hai ngày ngài hôn mê bất tỉnh, nô tỳ cảm thấy ánh mắt Hầu Gia nhìn người khác giống vụn băng, đâm vào khiến toàn thân nô tỳ phát lạnh."

*không nổi giận.

Ban Hoạ cười: " Không phải lúc trước các ngươi cảm thấy chàng là quân tử nhẹ nhàng sao, ánh mắt làm sao lại đáng sợ như vậy."

"Câu này nô tỳ trả lời không được. " Như Ý nhỏ giọng cười nói: " Nhưng nô tỳ cả gan đoán thử, đại khái là bởi vì Hầu Gia quá quan tâm ngài."

"Lại chọn lời dễ nghe mà nói rồi. " Ban Họa nhắm mắt lại, trên mặt bình tĩnh an lành: "Ta ngủ một hồi."

"Vâng."

Như Ý đứng dậy thay Ban Họa buông màn lụa xuống, nhẹ chân nhẹ tay lui ra gian ngoài.

Dung Hà vào cung, nhưng y gặp không phải Vân Khánh Đế, mà là Thái Tử giám quốc.

"Hầu Gia, việc này có phải có hiểu lầm gì đó, làm sao nhị đệ có thể làm ra chuyện này?" Thái Tử xem hết khẩu cung của cung nữ Tiểu Vũ, có chút không dám tin nói: "Cái này..."

https://thuviensach.vn

Thạch thị ngồi bên cạnh Thái Tử không mở miệng, nhưng dưới cái nhìn của nàng ta, Ninh Vương có thể làm ra chuyện gì. Có thể phái binh trấn áp nạn dân vô tội, có chuyện gì không làm được? Huống chi chuyện này coi như không phải Ninh Vương làm, cũng phải để Ninh Vương gánh tội danh. Dưới gối phụ hoàng có hai đích tử, chỉ cần giẫm Ninh Vương đến sít sao, như vậy sẽ không còn ai uy hiếp được địa vị của Thái Tử.

Nhưng lời này nàng ta không thể nói, bởi vì nàng gả cho Thái Tử nhiều năm như vậy, biết Thái Tử là một người mềm lòng, vô cùng vị tha với Ninh Vương đệ đệ ruột thịt này. Nếu cho hắn biết ý nghĩ này của mình, Thái Tử nhất định sẽ nổi giận.

Nghĩ vậy, nàng ta nhìn Thành An Hầu, liền trông mong thái độ Thành An Hầu có thể kiên quyết một chút.

"Thái Tử điện hạ, vi thần càng không muốn tin tưởng hơn ngươi đâu. Vi thần nghĩ, mặc dù giữa Ninh Vương và Quận Chúa có chút không hợp, nhưng hai người có quan hệ biểu huynh muội, cho dù mâu thuẫn có lớn bằng trời, cũng không thể muốn lấy mạng nhau. " Nhìn thái độ Thái Tử chưa quyết định, giọng điệu Dung Hà không thay đổi: " Tính cách Quận Chúa ngây thơ hồn nhiên, vi thần thực sự không hiểu, rốt cục thì Ninh Vương có bao nhiêu thù hận, mà lại muốn an bài cung nữ đến độc chết nàng?"

Thái Tử cứng họng nói không nên lời, một bên là đệ đệ của mình, một bên là biểu muội mình yêu thích, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hắn liên tục thở dài một tiếng, không mặt mũi ngẩng đầu nhìn Dung Hà.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 117+2

Editor: Đào Sindy

Ngây thơ hồn nhiên?

Thái Tử Phi cười lạnh, Thành An Hầu cũng thật không ngại nói, trên người Ban Họa có chỗ nào ngây thơ hồn nhiên chứ? Nhìn lại nàng xem, rõ ràng từ kiêu căng điêu ngoa thì thích hợp hơn.

Thái Tử buông khẩu cung xuống: "Họa nha đầu hiện tại đã ổn chưa?"

"Mặc dù tính mạng đã được bảo vệ, nhưng thân thể cần tĩnh dưỡng một thời gian, ngự y nói, trong vòng hai năm nàng không thể có con." Dung Hà rủ mí mắt xuống: "Vi thần không thèm để ý dòng dõi, nhưng thân thể Quận Chúa chịu tội lớn như vậy, trong lòng vi thần khó chịu."

"Cô biết." Thái Tử thở dài nói: " Cô... Cô..."

Thái Tử cũng không tin Dung Hà nói không thèm để ý dòng dõi, hắn thành hôn cùng Thái Tử Phi đã nhiều năm, dưới gối vẻn vẹn chỉ có một thứ nữ nhi, cũng bởi vì chuyện này, vô số chúc quan bảo hắn nạp thêm thiếp thất, hiện tại có đích tử không đã không quan trọng, chí ít còn có một nhi tử ra đời, mới có thể để nhiều triều thần ủng hộ hắn.

Nghĩ vậy, trong lòng Thái Tử áy náy càng đậm: "Hầu Gia, ngươi để cô suy nghĩ một chút, cô nhất định sẽ cho ngươi công đạo."

https://thuviensach.vn

"Thái Tử, vi thần không cần ngài cho vi thần, vi thần chỉ cần Ninh Vương cho Quận Chúa công đạo. " Thái độ Dung Hà vẫn không mềm ra: "Nếu Thái Tử điện hạ không làm được mức này, vi thần chỉ có thể đi cầu kiến bệ hạ."

"Hầu Gia, ngài làm gì đấy..."

"Thái Tử. " Thái Tử Phi nhìn thấy sắc mặt Thành An Hầu càng ngày càng lạnh, biết Thái Tử nói thêm gì nữa, sẽ chỉ làm Thành An Hầu tức giận, liền mở miệng cắt ngang Thái Tử: "Chuyện này liên luỵ quá lớn, thiếp thân nghĩ vốn nên bẩm báo cho bệ hạ." d^đ///l!!Q==Đ

"Đây là chuyện giữa cô và nhị đệ, ngươi không cần nhiều lời."

Sắc mặt Thái Tử Phi hơi đổi, nhưng lần nữa mở miệng nói: "Thái Tử, ngài là Thái Tử một nước, Ninh Vương là Vương gia một nước, Ninh Vương làm ra loại chuyện này, sớm đã không còn là việc tư, mà liên quan đến đại sự triều đình."

Đường đường là Vương gia lại độc chết Quận Chúa, nanh vuốt bị bắt lại, Ninh Vương còn muốn đi cướp người từ địa lao. Nếu bắt được người diệt khẩu thành công cũng không sao, hết lần này tới lần khác người không cướp đi được, còn bị người khác dạy dỗ một trận, đã mất mặt còn rớt luôn tấm vải lót, người bình thường vốn không làm được.

Nếu Thái Tử vẫn muốn che chở Ninh Vương, đến lúc đó thất vọng đau khổ không chỉ là Thành An Hầu, sẽ còn làm đại thần cả triều thất vọng.

Thân là Thái Tử, không phân rõ chuyện nặng nhẹ, công và tư không đủ phân minh, nó khiến triều thần làm sao yên tâm? Nếu nàng ta là một triều thần, mà không phải Thái Tử Phi, cũng sẽ thất vọng với Thái Tử này.

Thái Tử nghe cách nói của Thái Tử Phi, sắc mặt mặc dù khó coi, nhưng quả thực không tiếp tục nói gì nữa. Hắn trả lời khai lại cho Dung Hà:

https://thuviensach.vn

"Hầu Gia, ngươi... Ai."

Mắt Dung Hà nhìn Thái Tử hồn bay phách lạc, bỏ lời khai lại vào ngực: "Vi thần cáo từ."

"Dung Hầu Gia. " Thái Tử thấy Dung Hà đi tới cổng, gọi y lại nói: " Xin ngươi cho Ninh Vương ba phần mặt mũi."

Dung Hà quay đầu nhìn về phía Thái Tử, thần sắc phức tạp khó phân biệt.

"Thái Tử, thứ Ninh Vương muốn là tính mệnh của phu nhân tại hạ."

Nói xong câu đó, y không quay đầu lại nhanh chân đi khỏi Đông cung, thái độ quyết tuyệt, cứ như sẽ không bao giờ quay đầu lại nhìn nơi này một cái nào nữa.

Đáy lòng Thái Tử Phi hơi lạnh, nở nụ cười khổ, cuối cùng Thái Tử đã đắc tội vị Thành An Hầu kia. Nàng ta đứng dậy mờ mịt nhìn Thái Tử, lặng yên thi lễ với hắn, lui ra ngoài. Hắn là một nam nhân tốt lại mềm lòng, nàng ta là một nữ nhân coi trọng lợi ích, nàng ta không hiểu được nhân hậu của Thái Tử, cứ như Thái Tử càng ngày càng không thích thế lực hiện tại của nàng ta.

Cũng không biết hai người bọn họ là ai sai.

"Bệ hạ. " Tay Vương Đức nâng phất trần đi vào Nội Điện: "Thành An Hầu cầu kiến."

Vân Khánh Đế tựa trên ngự tháp mở mắt ra, phất tay ra hiệu cho cung nữ đấm chân lui ra, giọng nói có chút suy yếu lười nhác: "Hắn là vì án Họa nha đầu bị hạ độc mà đến sao?"

Vương Đức vùi đầu thấp hơn: "Nô tài không biết."

https://thuviensach.vn

Vân Khánh Đế nhìn bắp chân mình có chút khô héo khẳng kheo: "Để hắn vào."

Vương Đức rời khỏi ngoài điện, thi lễ với Dung Hà đợi ở ngoài điện một cái: "Hầu Gia, bệ hạ cho ngài vào rồi."

Dung Hà đi vào, Vương Đức khom người đi theo phía sau y, rời đi không đến mấy bước, bỗng nhiên ông quay đầu mắt nhìn sau lưng, Thạch Tấn đang dẫn theo cấm vệ quân tuần tra ngoài Đại Nguyệt cung. Ông dừng bước lại, quay người chắp tay với Thạch Tấn.

Thạch Tấn đáp lễ lại.

"Phó thống lĩnh, Vương Đức mắt cao hơn đầu, đối với Thành An Hầu lại rất cung kính. " Một tên tiểu đội trưởng đi theo sau lưng Thạch Tấn nửa trêu chọc nửa nghiêm túc nói: " Thật là hiếm có."

Hắn ta kém chút muốn nói, không chừng Thành An Hầu chính là nhi tử bệ hạ, nhưng bọn họ hiện đang ở trước Đại Nguyệt cung, hắn ta không dám mở miệng nói câu này.

Thạch Tấn chưa bao giờ tin tưởng lời đồn đại này, nói thẳng: "Đừng ăn nói linh tinh."

Nếu như Dung Hà thật là con riêng bệ hạ, sao Hoàng Hậu lại có thể để người nhà mẹ đẻ chiếu cố y. Trong thiên hạ, có nữ nhân nào sẽ chân tình thực ý chiếu cố hài tử của nam nhân nhà mình do những nữ nhân khác sinh?

"Quân Phách, tâm tình của ngươi trẫm có thể hiểu, nhưng hoàng gia không thể náo ra loại chuyện khó xử này. " Vân Khánh Đế nhìn Dung Hà chăm chú: "Ta sẽ đền bù tổn thất cho ngươi và Họa nha đầu, chỗ lão nhị, cũng sẽ cho ngươi một công đạo, nhưng chuyện này không thể làm lớn lên."

https://thuviensach.vn

Dung Hà quỳ gối trước mặt Vân Khánh Đế: "Bệ hạ, Quận Chúa vì việc này, thiếu chút không giữ được mạng."

"Trẫm biết " Vân Khánh Đế ném lời khai vào chậu than: "Nhưng chuyện này, không thể công khai cho hai phu thê các ngươi một công đạo."

"Vi thần đã rõ. " Dung Hà dập đầu một cái với Vân Khánh Đế, y ngẩng đầu nhìn dung nhan Vân Khánh Đế tiều tụy già nua: "Vi thần khiến bệ hạ quan tâm, mong bệ hạ bảo trọng long thể."

"Trẫm đã biết. " Vân Khánh Đế nhẹ nhàng gật đầu: "Ngươi lui ra đi."

Dung Hà đứng lên, không nhanh không chậm lui ra ngoài.

Mắt Vân Khánh Đế nhìn lời khai đã bị cháy sạch, nói với Vương Đức: " Tài tử tuổi trẻ tài cao trong triều không ít, chỉ có Dung Hà hợp ý trẫm nhất."

Biết cái gì có thể làm, biết cái gì không thể làm, biết chỗ dừng thích hợp. Những hành vi này nhìn như đơn giản, nhưng muốn làm chân chính, lại khó càng thêm khó.

Vương Đức nhìn chậu than chỉ còn lại tro tàn, cười nói: "Bệ hạ nói đúng."

Trong phủ Ninh vương, Tạ Uyển Dụ vuốt son phấn trong tay chỉ còn một nửa, đưa son phấn cho cung nữ hồi môn sau lưng.

"Phấn này ta không thích, tối nay lấy hết mà dùng đi."

Tay cung nữ bưng hộp son phấn có chút run: "Nô tỳ dùng hộp phấn này không ổn lắm..."

"Vậy thì đốt đi, sạch sẽ, xong hết mọi chuyện." Tạ Uyển Dụ đứng dậy đẩy cửa sổ ra, nhìn mặt trời trên bầu trời xanh: "Ta nghe nói Ban Họa tỉnh

https://thuviensach.vn

rồi?"

"Vâng, Vương Phi."

"Xùy. " Tạ Uyển Dụ cười lạnh một tiếng: "Tai họa dời ngàn năm, nàng ta tốt số, thế mà cũng không chết được."

"Thôi, tất cả đều không liên quan gì đến chúng ta nữa. " Tạ Uyển Dụ quay đầu mắt nhìn cung nữ cầm son phấn: "Ngươi đi đi."

Cung nữ quỳ gối hành lễ, vội vàng lui ra ngoài.

Ngoài hoàng cung Đại Nghiệp, Dung Hà cưỡi ngựa đi trên đường phố, đi ngang qua một sạp hàng nặn hình người, chợt nhớ tới Ban Họa ưa thích những thứ lặt vặt này, hiện tại nàng cả ngày ở trong Hầu phủ tĩnh dưỡng không thể ra cửa, ắt hẳn rất nhàm chán.

"Đỗ Cửu, đi tìm một số người tay nghề tinh xảo có nghề dân gian đến Hầu phủ, để bọn họ giải buồn cho Quận Chúa."

Thế là xế chiều hôm đó, sau khi Ban Họa tỉnh lại, thì phát hiện trên bàn của mình nhiều thêm một đống đồ chơi đủ loại.

Nàng nghi ngờ nhìn Dung Hà: "Đây là chàng mua được từ cửa hàng nhỏ nào?"

"Không mua, là ta mời chủ nhân cửa hàng tới. " Dung Hà cười đút nàng ăn canh rau thịt, hiện tại Ban Họa đã có thể uống thêm một chút canh thịt vụn rồi, chỉ là vẫn không thể ăn quá nhiều, về phương diện ăn uống, Dung Hà quản rất nghiêm, mặc kệ Ban Họa nũng nịu làm sao cũng vô dụng: "Nàng thích gì, thì cứ bảo họ làm."

"Ta thích ăn ở tiệm mì lần trước chàng dẫn ta đến."

"Mấy ngày nữa sẽ bảo hắn đến làm cho nàng."

https://thuviensach.vn

"Còn phải mấy ngày nữa?"

"Hai ba ngày là được."

Vẻ mặt Ban Họa đau khổ nói: "Vậy ít nhất là hai ba mươi canh giờ."

"Chờ nàng khỏi, nàng muốn ăn gì ta sẽ ăn cùng nàng, ngoan nhé. " Dung Hà lại đút cho Ban Họa một muỗng canh thịt, phần còn dư y một hơi uống sạch ngay trước mặt Ban Họa, chọc cho Ban Họa đập y một quyền.

"Đã có sức đánh ta rồi, xem ra ngày mai đã có thể ăn ít mì rau rồi." Dung Hà cười híp mắt kéo Ban Họa vào trong ngực: "Đừng động nhiều quá, không thì một hồi đầu lại đau."

Ngự y nói, sau khi uống ô đầu thì bị choáng váng là bình thường, trong sách thuốc ghi chép, có người uống nhầm thuốc này, mặc dù cứu mệnh về, nhưng người lại trở nên điên điên khùng khùng. Cũng may Họa Họa kịp thời phun thuốc ra, ngoại trừ mất máu quá nhiều, thân thể suy yếu tạm thời không thể sinh hài tử ra, cái khác không có ảnh hưởng gì.

Dỗ Ban Họa vui vẻ xong, Dung Hà nhận được một phong mật tín.

"Chủ tử, chúng ta có nên bẩm báo cho bệ hạ không?"

Dung Hà cười như không cười vứt phong mật thư này vào chậu đồng, đốt lên nhìn nó cháy từng chút từng chút đến không còn.

"Bẩm báo gì?" Y ngẩng đầu nhìn Đỗ Cửu: "Ta không biết gì cả."

Đỗ Cửu cúi người: "Thuộc hạ cũng cũng không biết gì."

Đầu xuân giờ Tý, lạnh như trời đông giá rét, tiếng gió thổi ngoài cửa sổ, khiến Vân Khánh Đế tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Ông nhìn bóng đen lờ mờ ngoài cửa sổ, mở miệng gọi người: "Người tới."

Trong đại điện rộng rãi hoàn toàn tĩnh mịch, ông chờ trong giây lát, không có bất kỳ người nào đến.

"Người tới!"

Kẹt kẹt.

Ông nghe thấy tiếng cửa điện bị gió thổi mở ra, nhưng vì ánh mắt ông bị màn che che chắn, ông không biết ai vào.

Thuận theo gió từ cửa điện thổi lên, màn che nhẹ nhàng bay múa, bỗng nhiên Vân Khánh Đế lòng sinh sợ hãi, nhịn không được ôm chăn núp sau giường.

"Là ai ở bên ngoài?"

Bộp, bộp, bộp.

Tiếng bước chân nặng nề ngột ngạt, lúc cung nữ thái giám phục vụ ban đêm, đều mang giày đáy mềm, không thể phát ra tiếng vang này.

Người bên ngoài, là ai?

Vân Khánh Đế mở to hai mắt, nhìn tầng màn che cuối cùng bị người khác nhấc lên, lưỡi dao trong tay đối phương phát ra ánh sáng lạnh yếu ớt.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 118

"Trữ vương..

Vân Khánh đế há miệng, trông ông lúc này chẳng khác nào cá bị vớt ra khỏi nước, hoảng sợ kinh hãi nhưng không thể làm được gì.

"Phụ hoàng, sao phụ hoàng lại quên rồi, nhi thần đã không phải là Vương gia, mà là quận vương?" Thanh kiếm của Tưởng Lạc để ngang trên cổ của Vân Khánh đế, thân làm con nhưng mang binh xông vào cung, mưu đồ giết cha, làm ra chuyện tài đình để lại tiếng xấu lưu danh muốn đời, thế nhưng Tưởng Lạc lại tỏ ra không hề bị áp lực tâm lý gì cả, thậm chí hắn còn đang điên cuồng cười.

"Cái thằng con súc sinh, muốn giết chết cha ngươi ư?" Vân Khánh đế tức giận đến mức thở hồng hộc, mở to mắt nhìn đứa con trai đang điên cuồng, "Ngươi điên rồi?"

"Ta đã sớm điên từ lâu rồi, ông thiên vị Thái tử, lúc nào cũng ban cho hắn đồ tốt, ta đã điên rồi." nụ cười trên mặt Tưởng Lạc méo mó vặn vẹo hóa thành oán hận, "Nhi tử và Thái tử chính là huynh đệ ruột thịt, thế nhưng từ nhỏ hễ có thứ gì tốt, Thái tử luôn được ưu tiên xếp đầu. Ông có từng nghĩ đến Ta không? Có từng nghĩ ta cũng là con của ông không?"

Vân Khánh đế nhìn Tưởng Lạc như vậy, không dám lên tiếng.

https://thuviensach.vn

"Khi còn bé cũng không sao, nhưng khi Thái tử thành thân, ông để hắn cưới Thạch thị có gia tộc mẹ đẻ hiển hách, đức hạnh tốt, còn Ta thì sao?" Tưởng Lạc căm hận gào hét, "Tạ gia chẳng khác nào món đồ không đáng được nhắc đến, ông để Ta cưới con gái nhà bọn họ, mặc dù Ta không muốn thế nhưng ta vẫn cưới. Nhưng tại sao trước ngày thành thân của ta, ông lại tước bỏ chức vị của Tạ đại lang? Ông làm vậy chẳng khác nào muốn tuyên bố với tất cả mọi người trong thiên hạ này biết, đứa con trai thứ hai này của ông chỉ là trò hề, hoàn toàn không có địa vị gì trong lòng ông?"

Vân Khánh đế không thể ngờ đứa con trai thứ của mình lại bất mãn với nhiều chuyện như thế, mấy năm nay ông có ý vun đắp cho Thái tử, làm bất hòa đám con cung tần, cũng là muốn giúp con trai ông gạt bỏ ý niệm tranh đoạt ngôi vị, cũng tránh cho chúng đi vào vết xe đổ của ông và tiên đế năm xưa. Ông cứ tưởng làm như vậy sẽ giúp các con tránh khỏi chặng đường bi ai từng phát sinh ở đời trước, nào ngờ lại mang tới mầm tai họa lớn thế này.

"Nếu giờ con lui ra, phụ hoàng không truy cứu trách nhiệm của con."

"Không truy cứu? Hừ." Tưởng Lạc châm chọc cười, đáp lời, "Ông tưởng Ta còn là đứa trẻ của chục năm trước sao? Ông nói gì Ta cũng tin sao?"

Hắn thích mấy món đồ chơi do nước láng giềng tiến công, thế nhưng phụ hoàng lại không trao cho hắn, sau đó chỉ vì thành tích học tập của Thái tử tốt, lại thích mấy thứ cống phẩm này, cho nên đống đồ đó liền biến thành của Thái tử.

Sau đó, Thái tử biết hắn cũng thích bèn đánh trống khua chiên mang đồ đến cho hắn, hắn tức giận đem đập bỏ, kết quả lại bị phụ hoàng trách móc một trận. Những chuyện như vậy rất nhiều, nhiều đến mức hắn không muốn nghĩ đến những chuyện uất ức này.

https://thuviensach.vn

"Đừng nói nhiều lời, giờ Ta muốn ông viết chiếu thư thoái vị." Tưởng Lạc đè kiếm xuống, trên cổ Vân Khánh đế liền xuất hiện một đường máu đỏ tươi. Tưởng Lạc nhìn thấy vết thương này cũng không hề tỏ ra hối hận, ngược lại, ánh mắt hắn sáng rực lên, "Nếu ông không muốn viết cũng không sao, dù sao hiện giờ Thái tử cũng nằm trong tay Ta, nếu ta hết kiên nhẫn chờ đợi, e rằng phải để Thái tử đi trước lót đường cho ông, đến lúc đó hai cha con ông sẽ được ở gần nhau, chắc cũng không còn hiu quạnh."

"Tưởng Lạc, cha là cha của con, Thái tử là huynh trưởng của con." Vân Khánh đế không dám lộn xộn nữa, ông nhìn thấy Tưởng Lạc không nói đùa, nó thực sự muốn bọn họ chết.

"Có quyền thế, cha anh thì có tác dụng gì?" Tưởng Lạc lạnh lùng cười, "Khi còn bé Ta luôn kính ngưỡng hai người, thế nhưng hai người chưa từng coi Ta ra cái thá gì. Hôm nay ông không cần lôi mấy thứ máu mủ tình thâm vô dụng đó ra nói với Ta, từ lâu Ta đã không muốn nghe thấy nó rồi."

"Đừng lắm lời vô nghĩa nữa." Tưởng Lạc kéo Vân Khánh đế ra khỏi giường, sai hai thái giám kéo ông đến trước ngự án, "Viết."

"Súc sinh!" Vân Khánh đế chỉ mặc áo đơn, lúc này ông lạnh đến mức phát run, ánh mắt ông liếc qua hai tiểu thái giám, hai tiểu thái giám hoảng sợ quỳ rạp người.

"Phụ hoàng, giờ là lúc nào rồi, phụ hoàng còn sức lấy uy phong ra đùa giỡn với hai tên thái giám này?" Tưởng Lạc nhét ngự bút vào trong tay Vân Khánh đế, "Viết nhanh lên một chút, nếu sau một nén nhang mà phụ hoàng vẫn chưa viết xong, ta sẽ cho người chặt một ngón tay của Thái tử."

"Tưởng Lạc, thánh chỉ nhường ngôi không phải một mình cha viết là được, cần phải có tả hữu thừa tướng, lục bộ thượng thư cùng đóng dấu, sau đó chiêu cáo thiên hạ." Vân Khánh đế nhìn Tưởng Lạc, "Bây giờ con ép cha viết những thứ này thì có ích lợi gì?"

https://thuviensach.vn

"Có ích lợi hay không là do Ta quyết định, chẳng phải ông nói là được." Tưởng Lạc thấy Vân Khánh đế không muốn viết, không nhịn được châm chọc cười, "Xem ra ở trong lòng ông, Thái tử cũng không có địa vị gì gì đáng để nói đến. Đứa con ông yêu nhất không phải Thái tử, mà là ngôi vị hoàng đế của ông."

Vân Khánh đế căm tức nhìn Tưởng Lạc: "Câm miệng lại cho trẫm."

"Hôm nay Ta là dao, ông là cá nằm trên thớt, phụ hoàng, ngài nên nói năng nhỏ nhẹ vời nhi thần hơn." Tưởng Lạc đi tới bên cạnh long sàng, lấy cái hương nang dưới gối ra, "Tài nghệ thêu thùa của Phúc Nhạc quận chúa cao tầm cỡ này cũng đáng được phụ vương cất giấu như trân bảo sao? Cũng may Ban Họa chỉ là cháu gái của ông, bằng không nhi thần sẽ hoài nghi ông có tâm tư không thể cho người khác biết hay không?"

"Cái thằng nghịch tử, lời gì cũng nói ra được." Vân Khánh đế nhìn chằm chằm túi hương trong tay Tưởng Lạc, mặt tức đến đỏ bừng. Thế nhưng ông không dám đứng dậy, bởi vì bên cạnh có hai binh sĩ cầm đao đang kiềm chặt ông.

Ông biết rõ, lúc này Tưởng Lạc có thể hiên ngang phách lối trong cung cấm như vậy, chứng tỏ toàn bộ hậu cung cũng bị hắn khống chế.

"Dương thống lĩnh và Thạch Tấn đi đâu rồi?" Vân Khánh đế không thể tin được, nếu có hai người này canh gác, cớ sao Tưởng Lạc có thể im hơi lặng tiếng khống chế toàn bộ hậu cung.

"Dương thống lĩnh?" Tưởng Lạc nhếch mày, nở nụ cười vô cùng quái dị, "Con chó săn mà ông vừa nhắc tới, có lẽ đã ở trên hoàng tuyền chờ ông rồi."

"Còn Thạch Tấn..." Tưởng Lạc bật cười như chẳng đáng, "Đêm nay không phải ngày làm nhiệm vụ của hắn, chẳng nhẽ ông không biết?"

https://thuviensach.vn

Quả thực Vân Khánh đế không biết, ông nhìn Tưởng Lạc, giống như đang nhìn thấy sai lầm lớn nhất cuộc đời này của mình.

Nhưng Tưởng Lạc hoàn toàn không đếm xỉa gì đến ánh mắt của ông, hắn thấy Vân Khánh đế không viết, xoay người nói: "Người đâu, mang nó đến đây."

Một vệ binh mặc áo giáp bưng một cái khay tiến vào, bên trên cái khay được phủ bằng cẩm khăn màu đen, không biết bên trong cái gì. Tưởng Lạc vạch cái khăn này lên ngay trước mặt Vân Khánh đế, trong khay được đặt ba ngón tay máu me dầm dề.

Vân Khánh đế xém chút nôn mữa, ông quay đầu không nhìn, nhưng Tưởng Lạc lại không muốn buông tha ông, "Đây là ngón tay của thái giám tổng quản hầu hạ bên cạnh phụ hoàng, nếu phụ hoàng còn chần chừ nữa, lát nữa sẽ không phải là ngón tay của thái giám."

"Tưởng Lạc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Không phải Nhi thần đã nói rồi sao? Phụ hoàng mau viết chiếu thư nhường ngôi." Tưởng Lạc cười gằn nói, "Phụ hoàng hà tất hỏi lại?"

Tay Vân Khánh đế cầm cấy bút liền tục run, mực vẩy lên trên thánh chỉ đang trống rỗng.

"Phụ hoàng, đừng quá run tay như thế." Tưởng Lạc rút bỏ thánh chỉ bị vẩy mực ra, lại thả một tờ thánh chỉ khác xuống trước mặt ông, "Tính tình Nhi thần vốn không tốt, phụ hoàng cứ tiếp tục thế này, nhi thần cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì."

Vân Khánh đế ngẩng đầu nhìn ra phía cửa cung, bên ngoài tối đen như mực, tĩnh lặng như mộ phần.

https://thuviensach.vn

Ông viết từng chữ từng chữ, khi viết đến bốn chữ nhường ngôi thoái vị, tay ông bỗng ngừng lại."

"Tưởng Lạc, trong mắt con, thiên hạ này là cái gì?"

"Đương nhiên là quyền uy tối cao." Tưởng Lạc hỏi lại, "Bằng không ông cho là cái gì?"

Vân Khánh đế không thể nào viết tiếp được chữ tiếp theo, "Con có từng nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ hối hận?"

"Hối hận?" Tưởng Lạc bật cười, "Vậy thì khi ông sai mật thám hạ độc khiến bệnh cũ của Ban phò mã nhanh chóng phát tác hơn, ông có từng hối hận không? Và cả Thành An Bá, ông ta đã chết trong tay ông như thế nào?"

Sắc mặt Vân Khánh đế tái mét, to giọng hỏi lại, "Làm... làm sao con biết chuyện này?"

"Bởi vì khi ông hạ lệnh diệt trừ Đức Ninh Phò mã, ta đang trốn trong góc chính điện, còn chuyện Thành An Bá..." Hắn nhếch mày, "Dung Hà không phải là đứa con rơi của ông sao? Bởi vì nguyên nhân cái chết của Thành An Bá vẫn là một ẩn số, trưởng tử của ông ta cũng chưa được nhận tước vị đã chết, chỉ còn lại mỗi Dung Hà, hắn ta không bị hạ cấp hạ tước, không phải ông muốn lưu tước vị đó cho Dung Hà sao?"

"Lúc nào ông cũng nói mình yêu thích Ban Họa, nhưng nếu nàng ta biết tổ phụ của nàng bị chính ông và tiên hoàng hại chết, ông nói xem nàng ta có hận ông không?" Tưởng Lạc giơ hà bao lên trên ngọn đèn, "Cũng không biết Đức Ninh đại trưởng công chúa nếu biết được chân tướng sự việc, bà ta có hối hận chuyện mình đã liều mạng cứu ông không?"

"Ông mắng Ta là súc sinh, trên thực tế Ta chỉ học theo ông mà thôi." Nhìn hà bao từ từ bị thiêu trụi, Tưởng Lạc cười to lên, "Ta chỉ là con súc

https://thuviensach.vn

sinh, còn ông là cha súc sinh, tiên đế chính là ông tổ súc sinh, tất cả đàn ông họ Tưởng đều là súc sinh."

"Chuyện Thái tử tư thông với hậu phi, có phải do mày bày mưu tính kế?"

"Thế nào, cuối cùng thì ông cũng nhớ tới chuyện này rồi ư?" Tưởng Lạc cười tủm tỉm nhìn Vân Khánh đế tóc tai bù xù, mặt nhắn nhúm cau có, "Ông không tin ở Thái tử hay là muốn không tin vào hắn?"

"Mặc dù Ta không thèm bận tâm đến cái tên Thái tử có bản tính như đàn bà ấy, thế nhưng hắn làm việc lại có tình người hơn so với ông." "Tưởng Lạc cười đắc ý, "Là người ai cũng có lúc ngu."

Sắc mặt Vân Khánh đế trắng nhợt, dòng nước mắt chảy ra từ đôi mắt mờ đục.

"Xem ra tinh thần phụ hoàng không tốt lắm, để Ta cho người đến giúp phụ hoàng tỉnh táo hơn."

Một chậu nước đá được bưng vào, Tưởng Lạc chỉ chỉ đôi chân trần của Vân Khánh đế, "Người đâu, hầu hạ bệ hạ ngâm chân."

Giờ tý vừa qua, cung Đại Nguyệt truyền ra tiếng kêu thê thảm của Vân Khánh đế.

Trong cung Hoàng hậu, tầng tầng lớp lớp hộ vệ vấy chặt lấy cung hoàng hậu, tin tức bên ngoài không thể lọt vào trong này, cho nên bà cũng không biết bên ngoài chuyện gì xảy ra. Những binh sĩ trông coi bà mặc dù không gây khó dễ gì cho bà, thế nhưng thái độ cứng rắn và kiên quyết, mặc kệ bà nói gì, bọn họ cũng quyết không cho bà bước ra ngoài.

"Nương nương." Cung nữ thấy bà lắc lư như muốn ngã, vội đưa tay ra đỡ, "Người tạm nghỉ một lát đã nhé."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu lắc đầu, mặt mệt mỏi rã rời đi tới bên cửa sổ, không biết là đang chờ đợi quân cứu viện đến hay là chờ tin dữ

Thời gian chầm chậm trôi qua, khi mặt trời ló lên ở phía đông, cổng chính triều đình mở rộng ra, các triều thần nhìn thấy không phải Thái tử giám quốc, cũng không phải bệ hạ lành bệnh, mà là Trữ vương mặc long bào. Long bào trên người Trữ vương được may rất vừa vặn, chứng tỏ được đo đạc cắt may cẩn thận, không biết đã cố ý chuẩn bị từ bao lâu?

"Trữ vương, ngài muốn tạo phản sao?" Một vị đại thần tính tình quật cường, chỉ vào Trữ vương mắng, "Còn không mau cởi long bào xuống thỉnh tội."

"Làm càn, kể từ hôm nay, trẫm chính là hoàng đế Đại Nghiệp." Tưởng Lạc bỉu môi, "Người đâu, mang thánh chỉ của thái thượng hoàng ra đây tuyên đọc."

"Hoàng nhị Tưởng Lạc có lòng nhân nghĩa, có tài trị quốc...."

Các triều thần vừa há hốc mồm kinh ngạc vừa nghe đạo thánh chỉ này, bệ hạ mới hạ chỉ hạ tước vị Trữ vương, làm sao có thể để cho hắn ta kế thừa đế vị. Có vài triều thần không phục, muốn tiến cung cầu kiến bệ hạ, thế nhưng thủ vệ hoàng cung lúc này cực kỳ sâm nghiêm,

Nhưng càng như vậy, mọi người càng hoài nghi, có phải trong cung đã xảy ra chuyện gì rồi không, vì sao ngay cả cửa cung cũng không để bọn họ tiến lại gần. Lúc trước thường có thái giám ra vào cung làm việc, thế nhưng hai ngày nay lại không thấy bóng dáng ai, cả hoàng cung tựa như chìm trong tĩnh mịch.

Trữ vương đã khống chế toàn bộ hoàng cung.

Tất cả mọi người nghĩ như vậy, nhưng không ai dám nói thẳng ra mà thôi, cuối cùng vẫn là phe ủng hộ Thái tử không kìm chế được, bắt đầu

https://thuviensach.vn

đứng lên truy hỏi Trữ vương. Lúc Trữ vương còn là Vương gia, bản tính hắn đã hung tàn, cho nên không cần nói đến khi hắn ngồi lên vị trí hoàng đế. Hắn thẳng thừng hạ lệnh tống hết các quan viên dám truy hỏi vào trong đại lao, thoáng chốc cả triều đình giống như hồn bay phách lạc, toàn bộ kinh thành lâm vào cảnh hoảng sợ không yên.

Ngày thứ năm sau khi Trữ vương đăng cơ, đã gấp rút phong hoàng hậu lên làm thái hậu, sau đó phong thưởng cho mấy ái thiếp được hắn yêu thương nhất, thế nhưng người vợ chính thức là Tạ Thị vẫn chưa được danh phận hoàng hậu, chỉ có thể lay lắt ngồi trong cung chờ đợi. Hết thảy quan viên theo Tưởng Lạc đều được ban thưởng hậu hĩnh, trên triều đình ngoại trừ những quan viên này ra thì những người khác đều không dám hé môi.

Sau đợt phong thưởng, Tưởng Lạc bắt đầu phát thánh chỉ khiển trách, người đầu tiên hắn muốn giáng chức chính là Dung Hà, nhưng bởi địa vị của Dung Hà trong giới đọc sách quá cao, cho nên Tưởng Lạc vẫn bị các thân tín ngăn cản. Cuối cùng hắn chỉ có thể thối lui một bước, liền tiếp hạ ba đạo thánh chỉ cách chức Ban Hoài.

Đạo thứ nhất, cách chức Ban Hoài làm hâu.

Đạo thứ hai, cách chức Ban Hoài làm bá tước.

Đạo thứ ba, trực tiếp lột bỏ tước vị của Ban Hoài, cũng thu hồi căn nhà hoàng gia đã ban thưởng cho ông, bất đầu xét nhà.

Ban gia bề thế mấy trăm năm ở triều Đại Nghiệp, cuối cùng bị sụp đổ trong tích tắc. Thế nhưng người Ban gia không cậy thế hại người, cho nên lần này ngoại trừ tịch biên gia sản, bọn họ không bị đánh đập nhập vào tội tịch. Có điều, dù sao ở trong mất người khác, biến cố này của Ban gia đã là cú sốc lớn.

Có người thông cảm với Ban gia, cũng có người thương cảm cho Ban Họa, nhà mẹ đẻ thất thế thì nàng làm sao ngốc đầu lên ở nhà chồng được?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà khiến mọi người bất ngờ là ngày Ban gia bị tịch thu tài sản, người Ban gia rất bình tĩnh, tựa hồ không có gì là bất ngờ. Các ông bà già được Ban gia nuôi nấng đã được Ban gia phân phát cho nhiều tiền bạc, an bài sống ở nơi khác.

Gần đây có khá nhiều người bị xét nhà, có người nói hễ ai đã từng gây ra chuyện mích lòng với Tưởng Lạc trong vài năm đổ lại đây, kết cục của họ không phải bị xét nhà thì bị cắt chức. Đám người này khóc trời khóc đất, đau đớn quàng quại, bởi vậy thái độ bình thản của Ban gia giống như dòng suối trong vắt chảy giữa đám người bị hại.

Hoặc vì có quá nhiều người không ưa gì Tưởng Lạc, cho nên phản ứng thản nhiên của Ban gia đã nhận được không ít lòng cảm thông. Thậm chí có tài tử đã viết ra hai bài thơ tán thưởng Ban gia dù thất thế nhưng không sợ quyền uy như thế nào, đã bình thản đối mặt với thế lực tà ác ra làm sao? Rất nhiều người sau khi đọc bài thơ này đều trầm trồ khen ngợi, quả thật đã quên bén mất Ban gia từng thuộc phần tử quyền quý nhà giàu.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, hiện tại Ban gia chính là kẻ thù của kẻ thù.

Sau khi Ban gia bị xét nhà liền được hạ nhân phủ Thành An Hầu đón về. Thế nhưng người Ban gia lại không muốn liền lụy Dung Hà, chết sống gì cũng không muốn đến ở phủ Thành An Hầu, Dung Hà cũng hết cách, đành phải mua một căn hộ lớn trong kinh thành, để cho người Ban gia ở tạm trong đó.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu." Dung Hà nhìn căn hộ, hoi áy náy nói, "Để mọi người phải chịu khổ rồi."

"Người một nhà cả, không cần nói mấy lời khách sáo đó." Ban Hoài vui hớn hở rút mấy tấm ngân phiếu được giấy kỹ trong túi ra, ông đã lén

https://thuviensach.vn

giấu nó vào túi, quan binh xét nhà cũng không làm khó ông quá mức, cho nên ông mới mang được một túi ngân phiếu đầy ắp ra đây.

Ông nhét xấp ngân phiếu vào trong tay Âm Thị, "Phu nhân, số ngân phiếu này giao cho bà giữ."

Âm Thị không do dự nhận lấy số ngân phiếu, bà nhìn Dung Hà, "Hiện giờ cha mẹ không tiện đến Hầu phủ, nhờ hiền tế chăm sóc cho Họa Họa nhiều hơn."

"Xin nhạc mẫu yên tâm, tiểu tế nhất định sẽ chăm sóc nàng." Dung Hà làm một lễ vãn bối, cũng không vì hiện tại Ban gia nghèo túng mà tỏ ra chậm trễ, "Mấy ngày gần đây sức khỏe Họa Họa đã khá nhiều, mỗi bữa có thể dùng non nửa chén cơm, cũng có thể dùng một ít thịt."

"Đứa bé này kén ăn từ nhỏ, mấy ngày qua, chắc hiền tế đã tốn nhiều sức lực dỗ dành nó."

"Họa Họa rất tốt, hiền tế không thấy tốn sức chút nào." Dung Hà nở nụ cười.

Âm Thị thấy hắn như vậy, nỗi lo lắng đang treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Thu xếp chỗ ở cho Ban gia xong xuôi, Dung Hà vội vã chạy về nhà. Dung Hà vẫn chưa biết nên mở miệng nói chuyện Ban gia bị tịch thu tài sản với Ban Họa như thế nào, hắn lo lắng sức khỏe nàng còn suy yếu, không biết có chịu đựng được kích thích quá lớn này không.

"Chàng đã về rồi ư?" Ban Họa mặc áo choàng dầy nằm trên ghế quý phi xem nghệ nhân diễn xiếc. Thấy Dung Hà bước vào, nàng đưa tay vẫy hắn sang đây, nhưng áo choàng trên người nàng rộng thùng thình, vừa đưa tay ra đã lộ cả nửa cánh tay.

https://thuviensach.vn

Dung Hà đi tới cầm bàn tay của nàng, xác định tay nàng không bị lạnh, hắn mới yên tâm, "Hôm nay có ăn trộm bánh không đó?"

"Thiếp không phải người phàm ăn." Ban Họa kiêu ngạo xoay mặt sang chỗ khác, "Cũng không phải đứa bé mới hai ba tuổi."

"Uhm, ta biết nàng là cô bé mười bảy mười tám tuổi." Dung Hà cười ôm nàng, hai người quay về phòng ngủ, Dung Hà nhét nàng vào trong chắn, "Buổi trưa muốn ăn gì, ta sẽ sai người làm cho nàng."

"Hôm nay ăn uống không được ngon miệng, bảo người nhà bếp làm mấy món khai vị là được." Ban Họa nghi ngờ liếc mắt nhìn Dung Hà, "Có phải chàng có chuyện gì gạt thiếp không?"

Cái bộ dạng muốn nói lại thôi kia, nhìn sao cũng thấy không giống như chẳng có gì xảy ra.

"Họa Họa..." Dung Hà vuốt ve gò má non mềm của nàng, "Hôm nay xảy ra một việc, nàng nghe xong cũng đừng quá kích động."

"Hả?" Ban Họa nhướng mày, "Là ngôi vị hoàng đế thay đổi người? Hay là phụ thân lại đắt tội với ai?"

Dung Hà:...

"ủa?" Ban Họa càng thấy khó hiểu, "Đừng nói là thiếp đoán trúng rồi nhé?"

Bằng không cớ sao Dung Hà không nói lời nào?

"Mấy ngày trước, thái thượng hoàng ban ý chỉ, để Trữ vương kế vị.

Bàn tay Ban Họa đang nắm chặt chắn cũng khựng lại, mở to mắt nhìn Dung Hà: "Chàng nói... Trữ vương?"

https://thuviensach.vn

Dung Hà trầm mặc gật đầu, thế nhưng vẻ mặt quá bình tĩnh của hắn tựa như người đăng cơ không phải vị hoàng tử luôn có hiềm khích với hắn, mà chỉ là một người xa lạ không liền can.

"Thái tử đâu?"

"Không ai trông thấy Thái tử, Thạch Sùng Hải đã bị tước bỏ chức vị thừa tướng, chuyển đến địa phương khác làm tri châu, Thạch Tấn cũng bị đày đi biên quan."

"Tưởng Lạc bị úng não à? Lúc này còn thả cho người ủng hộ Thái tử rời khỏi đây?" Ban Họa tự nhận mình thuộc dạng rỗng não không hiểu gì về tình hình chính trị, thế nhưng nàng cũng biết lúc này tuyệt đối không thể thả người Thạch gia đi, hành vi này chẳng khác nào thả cọp về rừng.

"Có lẽ Trữ vương cảm thấy làm như vậy sẽ khiến Thạch gia nhục nhã nhiều hơn."

"Hắn mất não mới cho rằng làm như vậy mới nhục nhã."

"Còn chuyện gì nữa không?"

Dung Hà trầm mặc trong chốc lát, "Trong ba ngày Trữ vương đăng cơ, đã liền tục phát ba đạo thánh chỉ giáng chức nhạc phụ, hôm nay phủ Tĩnh Đình Công đã bị tịch thu...."

"Bị tịch thu nhà?" Ban Họa hoảng hốt nhìn Dung Hà, bỗng nhiên gật đầu nói, "Hóa ra là như vậy... quả nhiên phải thế."

Nàng vẫn cảm thấy trình tự giấc mộng của mình hỗn loạn không hề ăn khớp, thế nhưng giờ khắc này chợt hiểu ra, về cơ bản thì Ban gia vẫn bị tước bỏ chức vị, nhưng việc bọn họ bị tước bỏ tước vị không phải do tân đế tạo phản kia, mà do Ban gia bất hòa với Tưởng Lạc.

https://thuviensach.vn

"Họa Họa, nàng đừng đau lòng, chỉ cần Ta còn sống một ngày, ta sẽ che chở Ban gia một ngày." Dung Hà thấy nàng dường như muốn khóc lại muốn cười, lo lắng nàng thương tâm quá độ, "Nàng hãy tin ở Ta, nhất định Ta sẽ không cho nhạc phụ nhạc mẫu chịu khổ cực."

"Thiếp không có đau lòng." Ban Họa nở nụ cười nhìn Dung Hà, "Thiếp tin chàng mà."

Dung Hà tròn mắt khó có thể tin được nhìn Ban Họa, đôi mắt nàng long lanh như vì sao, ẩn bên trong là vầng sáng rực rỡ mà hắn không thể thấu hiểu được. Họa Họa càng như thế càng khiến cho hắn mê hoặc và trầm mê. Hắn không cầm lòng được kéo nàng vào lòng, "Họa Họa, nàng có lời gì cứ nói thẳng với Ta, đừng chôn ở trong lòng."

"Hôm nay thiếp muốn ăn chân vịt, chàng sai người làm món này nhé."

"Được." Dung Hà liền gật đầu đồng ý, xoay người bước ra cửa phân phó hạ nhân ở bên ngoài.

Ban Họa ngồi dậy bước xuống giường, đi tới tủ quần áo của nàng, mở hai cánh cửa song hoa ra, khom lưng lôi ra một cái rương gỗ.

"Họa Họa," Dung Hà đi tới bên cạnh Ban Họa, giúp nàng khiêng rương gỗ bỏ lên trên bàn, "Bên trong cất cái gì vậy?"

"Một bộ quần áo." Ban Họa nhẹ vuốt nắp rương, "Thiếp sai người may cho chàng một bộ quần áo." Nói xong, nàng mở nắp rương ra, bên trong là một bộ đồ màu đen tuyệt đẹp, trên cẩm bào thêu áng mấy ẩn hiện, mỗi một đường kim mũi chỉ đều biểu dương vẻ đẹp đẽ quý phái của nó.

Dung Hà không ngờ trong cái rương này chỉ cât một bộ quân áo. Là một bộ cẩm bào được cất trong chiếc rương gỗ kim ty.

https://thuviensach.vn

"Thiếp vẫn do dự không biết có nên đưa cho chàng mặc thử bộ này hay không?" Ban Họa quay đầu cười nhìn Dung Hà, "Bởi vì chàng rất hợp với những bộ đồ có màu sắc dịu nhẹ."

Dung Hà cảm thấy điều Ban Họa muốn nói không phải là cái này.

"Thế nhưng thiếp nghĩ nếu không được trông thấy chàng mặc đồ màu đen này, như vậy rất đáng tiếc." Ban Họa lấy bộ cẩm bào màu đen huyền trong rương ra, híp mắt cười đưa cho Dung Hà, "Thay cho thiếp xem thử nhé."

"Được." Dung Hà cầm lấy bộ cẩm bào, xoay người đi ra sau tấm bình phong.

Ban Họa ngồi xuống bên cạnh bàn, đưa tay chống má, ánh mắt nhìn chăm chú vào cái bình hoa bày trong góc tường, nhớ lại cảnh trong mộng, trước khi nàng chết khen nàng xinh đẹp rực rỡ nhất kinh thành, người đàn ông đã choàng áo choàng lông cáo cho nàng.

Trong mộng, cảm nhận của nàng về tân đế rất phức tạp, thứ nhất là cảm tạ hắn đã nguyện ý chăm sóc người nhà của mình, hai là oán hắn lột bỏ tước vị Ban gia.

Kết cục của nàng vốn dĩ kể từ sau khi bị Trầm Ngọc từ hôn, không tìm được binh sĩ nào thích hợp, cuối cùng bị lột bỏ tước vị, bị tiễn bắn chết ở nơi không rõ. Song khi nàng tỉnh mộng, hiện thực càng lúc càng cách xa với cảnh tượng trong giấc mộng, dần dần nàng không còn chú trọng đến giấc mộng kia nữa.

Vui vẻ cũng tốt, bi thương cũng tốt, cuộc đời cũng chỉ sống một lần, vinh hoa phú quý cứ hưởng thụ, nếu rơi vào kết cục bị tịch thu tài sản chết trẻ, âu cũng là vận mệnh của nàng, chỉ cần người nhà không việc gì, thì nàng không có gì phải oán hận cả.

https://thuviensach.vn

Chẳng biết qua bao lâu, Ban Họa nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở sau lưng. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy quý công tử mặc huyền y khoan thai đi về phía mình, mão quan bạch ngọc, bạch ngọc dương quý giá, cái cổ trắng noãn, hoàn mỹ đến mức như không giống người thật.

Giống y như người đàn ông nàng đã trông thấy trong mộng.

Ban Họa bỗng nhiên bật cười, tiếng cười vọng khắp gian nhà, khiến cho các nha hoàn thủ ở bên ngoài cho rằng là phu nhân bởi vì Ban gia gặp chuyện không may, đau lòng đến phát điên.

"Họa Họa, nàng cười gì vậy?"

"Thiếp cười vì một câu thơ."

"Câu thơ thế nào nhỉ? Có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu mọc xanh, thiếp không đọc nhầm hai câu thơ này chứ?"

"Không có." Dung Hà ngồi xuống bên cạnh nàng, "Ta chỉ tò mò không biết vì sao đột nhiên nàng lại nghĩ đến hai câu thơ này."

"Oh, có lẽ bởi vì thiếp thấy chàng mặc bộ đô màu đen này rất đẹp."

"Thật chứ?" Dung Hà cúi đầu ngắm nghía bộ quần áo mặc trên người, "Nếu Họa Họa thích, vậy mỗi ngày Ta đều mặc cho nàng xem."

"Vậy không được." Ban Họa lắc đầu, "Thiếp không muốn để mấy cô gái khác cũng được hời, không muốn để bọn họ nhìn thấy vẻ đẹp của chàng."

"Vậy Ta sẽ mặc ở nhà thì được."

Ban Họa cười gật đầu.

https://thuviensach.vn

Nàng đưa tay sờ sờ mão quan bạch ngọc của Dung Hà, bỗng nhiên gọi: "Dung Hà."

"ừm." Dung Hà cầm lấy bàn tay nàng lên ngắm nhìn.

"Có chuyện này, thiếp chỉ hỏi chàng một lần thôi."

"Chàng có chuyện gì giấu giếm thiếp không?"

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Dung Hà không ngờ Ban Họa lại đột nhiên hỏi vấn đề này, hắn nhìn Ban Họa, bỗng nhiên trầm mặc không biết phải làm sao.

Hắn cũng không muốn để Ban Họa liên lụy vào trong chuyện này, thậm chí có ý muốn giấu giếm nàng, còn tìm đường lui cho nàng. Nếu thất bại, hắn sẽ để Ban Họa trở thành người "đại nghĩa diệt thân", hơn nữa Họa Họa còn mang trong mình huyết mạch họ Tưởng, nàng vẫn có thể sống thoải mái sung túc như trước kia.

Cho nên hắn có ý định tránh né thế lực và chi nhánh của Ban gia, không để Ban gia can dự vào trong việc riêng của hắn. Hắn làm việc vô cùng bí mật, thậm chí còn không để lộ ra một chút dã tâm nào, hắn không rõ tại sao Họa Họa lại đoán được, hoặc có lẽ điều nàng đang hỏi cũng không hẳn là chuyện này, hắn suy nghĩ rất nhiều, phải chăng chuyện Họa Họa muốn biết không phải chuyện hắn đang nghĩ tới?

Căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Ban Họa lấy hai tách trà đẹp đẽ, rót một tách nhét vào tay Dung Hà, cười nói: "Từ từ suy nghĩ, thiếp không vội."

"Họa Họa, nàng muốn biết chuyện gì?" Dung Hà miễn cưỡng cười nhận lấy tách trà nặng tựa ngàn cân, nước uống hơn phân nửa.

https://thuviensach.vn

"Chàng cứ nói đi, cứ từ nghĩ xem mình đang giấu thiếp chuyện gì, cần phải nói gì." Ban Họa mỉm cười như không liếc nhìn hắn, "Huống hồ hiện nay chàng không cần lên triều làm quan, thiếp cũng không có chuyện gì để làm, chàng có thể từ từ nói, thiếp cũng có thể chậm rãi nghe."

Dung Hà cười khổ muốn đặt tách trà xuống, lại bị Ban Họa ngăn cản, "Có lẽ chàng không nên đặt tách trà này xuống thì hơn, thiếp sợ chàng nói nhiều sẽ khát nước."

Nghe vậy, Dung Hà càng cố đặt tách trà xuống, "Vậy được, nàng nghe nhé, ta sẽ từ từ kể đây."

"Lúc nhỏ ta đã không được mẫu thân yêu thương, bởi vì sau khi Ta được sinh ra, cơ thể mẫu thân bắt đầu đẫy đà hơn trước, bà đã dùng rất nhiều cách, thế nhưng không sao khôi phục được vóc dáng trước kia." Giọng nói của Dung Hà bình thản, hoàn toàn không có chút cảm xúc gì với chuyện oán hận của mẫu thân, "Cũng may hồi nhỏ trông Ta khá xinh xắn cho nên được mọi người yêu thích, dần dần mẫu thân cũng chăm sóc Ta nhiều hơn, chỉ là hơi nghiêm khắc, bà luôn cho rằng Ta không giỏi bằng huynh trưởng."

"Sao lại có kiểu suy nghĩ tầm phào như vậy được nhỉ, muốn sinh ra hay không cũng không phải do chàng quyết định, cho dù bà ấy có giận cá chém thớt, muốn trách cũng chỉ trách bản thân bà ấy hoặc phụ thân của chàng chứ? Cớ sao lại trút giận lên chàng khi đó chỉ là một đứa bé chưa biết gì?" Ban Họa mới nghe Dung Hà nói mấy câu như thế, nàng đã tức giận đùng đùng, "Bà ấy có biết suy nghĩ không thế?"

Mắng xong, Ban Họa mới nhớ tới người mình vừa mắng dù sao cũng là bà mẹ chồng đã ngỏm tỏi, nàng mắng chửi như vậy có bị xem là bất hiếu không?

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Dung Hà lại không nổi giận gì, hắn thấy Ban Họa tức giận đến mức má đỏ bừng, bật cười nói, "Đừng giận, chuyện đã qua rất lâu rồi."

Từ nhỏ được ông bà và cha mẹ yêu thương đùm bọc, Ban Họa không thể tưởng tượng được cuộc sống khi bé của Dung Hà như thế nào, nàng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đè nén được cơn xúc động muốn chửi đổng của mình.

"Tiếp theo sau đó con đường làm quan của phụ thân không được thuận lợi, thời gian ở trong phủ bầu bạn với mẫu thân cũng ít đi nhiều." Dung Hà châm chọc cười, "về sau bà mất, bên ngoài còn đồn thổi rằng bà chết vì bệnh."

Đồn?

"Đúng, đều là đồn đãi." Dung Hà cụp mắt xuống, giọng nói lạnh lùng, "Bà chết bởi thuốc độc, khi đó Ta còn bé, không biết bà trúng độc gì, tận đến năm ngoái Ta mới biết được sự thật, bà chết vì trúng độc Cam thảo dấy (đậu tương tư), mà người đưa cam thảo dấy cho bà....

Ban Họa thấy lạnh người, mẫu thân của Dung Hà tự sát chết hay là bị mưu sát?

Ai giết bà?

Người đàn bà khác ganh ghét bà hay là... cha của Dung Hà?

Cuộc sống trong Ban gia vô cùng đầm ấm yêu thương, mặc dù Ban Họa không trải qua cuộc sống mưu mô tranh đấu, thế nhưng nàng có nghe mấy vị tiểu thư muội muội thân thiết kể qua, nào là chính thất làm nhục tiểu thiếp, tiểu thiếp thì thầm mấy lời dèm pha với người đàn ông trụ cột trong nhà, cố ý gây hấn với chính thất, các loại ân toán tình cừu tích góp từng tí một, đủ để viết thành một quyển tiểu thuyết dài tập.

https://thuviensach.vn

Bây giờ nghe Dung Hà kể chuyện này, trong đầu nàng lại hiện lên câu chuyện bí mật của những gia tộc mà mình từng nghe kể trước đây.

Dung Hà nhìn thấy Vẻ mặt nàng là lạ, đoán rằng nàng đã nghĩ sai, hắn nói tiếp, "Tình cảm giữa Gia phụ và gia mẫu rất tốt, gia phụ không có thêm thiếp thất, ngay cả một thông phòng cũng không có. Sau khi gia mẫu mất đi, cả ngày gia phụ chỉ làm thơ viết chữ tưởng nhớ gia mẫu, khi ông biết mình sẽ chết, cũng trăng trối phải chôn ông cùng một huyệt với gia mẫu."

Không sinh ra cùng lúc thì chết cùng một huyệt.

Đây là một câu chuyện tình cảm cảm động, thế nhưng Ban Họa nghe xong lại không thấy xúc động nhiều, có lẽ trong thâm tâm mỗi người đều có sự thiên vị, nàng quan tâm cuộc sống của Dung Hà sau khi cha mẹ đều mất, chứ không phải tình cảm của cha mẹ hắn.

"Nhưng mà trên thực tế gia phụ cũng không phải chết bình thường, ông cũng giống như mẫu thân, chết vì trúng độc cây cam thảo dấy." Dung Hà nhấp một miếng trà lạnh, "Nhưng ta lại cảm thấy, có lẽ ông cũng không muốn sống nữa, coi như không bị trúng độc, cũng không sống thêm được bao nhiêu năm."

"Tiếp theo sau đó huynh trưởng cũng bị bệnh, huynh trưởng ngày một gầy đi, lúc gần chết vẫn chưa nhận được thánh chỉ kế thừa tước vị, đại tẩu trở về nhà mẹ đẻ ngay trong thời kỳ đại tang, đồng thời cũng bất cẩn sinh non." Ánh mắt Dung Hà nhìn vào bình hoa để ở góc tường, "Một Dung gia bề thế như vậy, cuối cùng chỉ còn một mình ta"

"Hiện tại lại có thêm nàng nữa." Dung Hà cong môi lên cười, "Nơi này lại một lần nữa hóa thành nhà, chứ không phải một phủ đệ hoa lệ nhưng lạnh lẽo."

"Thiếp...." Ban Họa quay đầu nói, "Hay là đừng nói nữa nhé."

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ nghe thôi đã thấy khó chịu, miễn bàn đến chuyện Dung Hà đã phải trãi qua những ngày tháng như thế.

"Việc này ta vẫn luôn chôn trong lòng, không có ai giải bày cùng." Dung Hà cầm tay nàng, "Họa Họa hãy ngồi bên cạnh Ta một lát được không?"

Ban Họa mím môi gật đầu.

Dung Hà khẽ cười, "Nàng đừng lo lắng, phải trải qua những chuyện này có thể nói là không may nhưng chí ít ta cũng may mắn được gặp nàng."

"Nói đi nói lại vẫn không quên nịnh thiếp."

"Ta không có nịnh nàng, ta chỉ nói thật thôi.

"Nếu chàng không còn gì để nói thì thiếp đi ngủ đây."

Dung Hà kéo nàng vào lòng, "Ta sẽ kể tiếp, nàng đừng đi."

"Sau khi đại huynh chết bệnh, ta tra lại số thuốc huynh ấy thường uống mỗi ngày, trong đó có mấy vị thuốc làm ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe, trông toa thuốc thì giống như dưỡng thân, nhưng trên thực tế đều là loại thuốc không thể sử dụng, "Dung Hà cười khổ, "Lúc đó, ta chỉ mới hơn mười tuổi, coi như tìm được điểm đáng ngờ, cũng không dám nói cho bất luận kẻ nào, bởi vì Ta cũng không biết ai có thể đủ tín nhiệm."

"Ta càng ngày càng tra ra được nhiều manh mối, cuối cùng Ta cũng tra rõ kẻ thủ ác đứng phía sau màn kia là ai." Dung Hà châm chọc cười nói, "Là bệ hạ."

Hắn cúi đầu nhìn Ban Họa, hắn cho rằng nàng sẽ kinh hãi, hoặc sẽ biện giải cho Vân Khánh đế, nhưng không ngờ là nàng chỉ lẳng lặng lắng nghe, không hề có ý tứ biện giải cho Vân Khánh đế.

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ lia lịa ban ân cho ta, còn để Ta làm thủ lĩnh đội mật thám." ánh mắt Dung Hà tràn đầy châm chọc, "Tất cả người ở Đại Nghiệp này đều khen Ta là quân tử, lại không biết Ta là một tên mật thám."

Những tin tức này đủ khiến ai nghe thấy cũng phải khiếp sợ, hoặc sẽ kinh ngạc không ngớt.

Quả thực Ban Họa cũng giật mình, thế nhưng điều khiến nàng khiếp sợ lại là một chuyện khác: "Với khả năng dùng kiếm như múa của chàng, nếu lôi ra hù người thường thì được, chứ cỡ đó sao làm thủ lĩnh mật thám?"

"Thủ lĩnh Mật thám chứ đâu phải làm thủ lĩnh sát thủ, vì sao phải có võ nghệ cao cường?" Dung Hà lắc đầu cười, "Chứ không phải vì Ta thông minh sao?"

"Nói vậy cũng phải." Ban Họa gật đầu, "Quả thật chàng thông minh hơn thiếp nhiều, vậy thì chàng kể tiếp đi, thiếp đang lắng nghe đây."

"Càng làm mật thám thì càng cảm thấy, cả cái triều Đại Nghiệp này giống như cái thùng rỗng bị sâu mọt đục nát bét, đã không còn thể chữa trị được nữa." Dung Hà lắc đầu cười, "Khi đó Ta chỉ muốn, nếu có thể nâng đỡ một hoàng tử biết quyết đoán lên làm đế vương cũng tốt."

Ban Họa nhớ tới mấy đứa con trai của Vân Khánh đế, "Giọng nói phức tạp: "Vậy chàng đã tìm được rồi sao?"

Dung Hà: "Ta nghĩ nàng sẽ không hỏi ta vấn đề này."

Ban Họa:...

"Họa Họa, ta chẳng phải quân tử, ta là một người đàn ông có dã tâm." Dung Hà nói tiếp, "Hai lần nàng và Hằng đệ đi chôn bảo tàng đều có liên quan đến Ta."

https://thuviensach.vn

Ban Họa giật thóp mình, "Chàng cũng đi chôn bảo tàng ở đó sao?"

Dung Hà nghe vậy bật cười: "Đúng, chôn một vài món đồ sắt."

"Nói đồ sắt phải chăng đã nói tránh nói né quá rồi không?" Ban Họa cẩn thận nhớ lại, trước đây không cảm thấy chuyện mình vô tình gặp được Dung Hà có chỗ nào quái dị, hiện tại nghe Dung Hà nói rõ nguyên nhân ra, nàng mới mới phát giác được chỗ nào cũng bất ổn.

Một lần là sáng sớm, một lần là trời tối, vào những lúc như thế này, có ai dở hơi chạy ra ngoài nơi núi non hoang vu làm gì?

Nghĩ vậy, nàng thấy lạnh gáy, Dung Hà không có giết nàng diệt khẩu, như vậy đã quá kiềm chế rồi, "Không ngờ chàng không giết người diệt khẩu, xem ra mệnh của thiếp và Hằng đệ cũng ghê gớm thật."

"Nếu là người khác, có lẽ Ta sẽ không chọn kết quả này, nhưng nàng thì khác."

"Bởi vì thiếp đẹp sao?"

Dung Hà lặng lẽ gật đầu.

Quả thật, trong nháy mắt nàng quay đầu lại đã làm cho hắn ngẩn ngơ, thế nhưng nguyên nhân chính xác để hắn giữ lại tính mạng của tỷ đệ họ cũng không phải là cái này. Mà do hắn xác định chắc chắn rằng hai tỷ đệ này không có phát hiện ra bí mật của hắn, cũng không đủ thông minh để phát hiện.

Thế nhưng hắn không thể nói cho Họa Họa biết suy nghĩ này của hắn, bằng không hắn lo đêm nay mình phải ra ngủ ngoài thư phòng.

"Thật tinh mắt." Ban Họa vỗ vỗ vai Dung Hà, tiếp tục lắng nghe.

https://thuviensach.vn

"Họa Họa." Dung Hà nhìn Ban Họa, "Ta không muốn liền lụy đến nàng, cũng không muốn liền lụy Ban gia. Nếu ta thua, nàng coi như không biết chuyện này, ta đã an bài xong tất cả mọi chuyện rồi, tuyệt đối sẽ không để dính líu đến nàng."

"Cái gì mà liền lụy với không liền lụy chứ?" Ban Họa tức giận nói, "Chàng đã là người đàn ông của thiếp, nếu thiếp nói với người ngoài rằng những chuyện chàng làm đều không liên quan gì tới thiếp, chàng nghĩ xem có ai tin không?"

"Nếu Thái tử đăng cơ, hắn nhất định sẽ tin."

"Thái tử là người nhu nhược thiếu quyết đoán, một người như thế sao có thể làm vua của một nước." Ban Họa tức giận nói, "Huống chi hiện tại Thái tử sống hay chết còn chưa biết rõ, chàng nghĩ vậy có quá xa vời không?"

"Nàng không trách Ta ư?" Dung Hà cảm thấy mỗi ngày Họa Họa đều đem đến cho hắn một cảm nhận mới, "Thứ Ta muốn chính là thiên hạ này."

"Như vậy thì tốt chứ sao nếu chàng trở thành hoàng đế thì thiếp là hoàng hậu đó." Ban Họa vẫn bình thản nói, "Chàng muốn làm gì cứ làm, thiếp không ngăn cản chàng đâu."

"Vậy còn Bệ hạ."

"Thiếp đâu phải người ngu." Ban Họa hơi mất mác nói, "Những chuyện xảy ra với Ban gia, còn có chút ân oán xưa cũ, tuy rằng tổ mẫu chưa từng nói chuyện này với thiếp, thế nhưng thiếp cũng thầm suy đoán được đôi chút, chỉ là không dám chắc thôi."

Vân Khánh đế có thể ra tay sát hại cả thư đồng theo hầu mình từ hồi bé, như vậy sát hại thêm tổ phụ của nàng cũng không phải chuyện gì quái lạ.

https://thuviensach.vn

"Hôm Tổ mẫu gặp chuyện không may, ta có đến phủ đại trưởng công chúa bái phỏng, Tổ mẫu đã tặng cho ta một thứ."

" Tổ mẫu tặng chàng cái gì vậy?"

"Hổ phù thống lĩnh tam quân.

"Chàng nói cái gì?" Ban Họa kinh hãi nhìn Dung Hà, "Không phải Hổ phù đã bị mất từ lâu rồi sao, chỉ là bệ hạ không tuyên cáo chuyện này ra bên ngoài thôi mà."

Hóa ra vật quan trọng như vậy lại nằm trong tay tổ mẫu? Tại sao Tổ mẫu lại trao món đồ quý giá này cho Dung Hà, nếu như bà biết tham vọng trong lòng của Dung Hà, nhưng vẫn quyết định trao nó cho Dung Hà, chứng tỏ bà đã từng oán hận với hoàng triều họ Tưởng này rồi sao?

Cảm tình của Ban Họa dành cho Vân Khánh đế rất phức tạp, có cảm ơn ông đã chăm sóc mình, cũng có hận bản tính lãnh huyết vô tình của ông ta, một kẻ qua sông đoạn cầu ám hại tổ phụ. Hồi còn nhỏ tổ phụ luôn chăm sóc cho nàng từng ly từng tí, mỗi một ký ức về tổ phụ đều rất vui vẻ và hạnh phúc.

Nàng không thể tự tay hãm hại Vân Khánh để nhưng cũng không thể làm lơ nỗi đau đớn mà tổ phụ từng gánh chịu.

"Dung Hà." Ban Họa lẳng lặng nhìn Dung Hà, "Chàng sẽ thành công."

Vương triều Tưởng gia cuối cũng cũng đến ngày hoán đổi triều đại.

Thịnh cực tất suy, triều đại thay đổi đã là chuyện được định từ trước.

Dung Hà cho là mình đã lấy đủ dũng khí để nghênh đón bão tố ập tới, thế nhưng không ngờ chỉ có gió thoảng và mưa phùn lướt qua hắn, sự

https://thuviensach.vn

chênh lệch của sông và biển đã cho hắn cảm nhận được thế nào là "hạnh phúc đến bất ngờ".

"Còn...." Ban Họa hơi ngượng ngùng nhìn Dung Hà, "Có thể cho thiếp xem thử hổ phù kia trông như thế nào không? Thiếp tò mò quá sức."

Hổ phù được đúc bằng vàng, kiểu dáng rất oai phong, nhưng trông khá xinh xắn, Ban Họa lật qua lật lại xem mấy lần, "Nghe nói Hổ phù này rất lợi hại, trên thực tế cũng không có bao nhiêu tác dụng. Điều binh khiển tướng, điều quan trọng là quân lính nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của chàng mới được, đôi khi hổ phù rất đắc dụng, thế nhưng cũng có lúc nó chỉ là biểu tượng, thứ khó nắm chắc trong tay nhất chính là lòng người."

"Ta cũng biết nếu chỉ trông cậy vào mỗi hổ phù này thì hoàn toàn không thế điều binh khiển tướng." Dung Hà thấy Ban Họa ném sang một bên như ném một món đồ choi, "Thế nhưng vào một thời điểm nào đó thì nó cũng rất hữu dụng."

"Chàng không cần nói với thiếp mấy cái chuyện tốn chất xám thế này." Ban Họa đem hổ phù trả lại cho Dung Hà, "Đói bụng rồi, đi ăn thì hơn."

Nàng đứng lên, bỗng nhiên híp mắt hỏi: "Chàng còn chuyện gì giấu giếm thiếp nữa không?"

Dung Hà đăm chiêu suy nghĩ một hồi lâu, sau đó lắc đầu chắc nịt.

"Ngoan." Ban Họa Yỗ vỗ đầu của hắn, "Thành thật như vậy là tốt."

Sau khi Trữ vương đăng cơ, lấy quốc hiệu là "Phong Ninh", từ này vốn ngụ ý "mùa màng được mùa, cuộc sống bình yên", nhưng mà cuộc sống bình yên của dân chúng triều Đại Nghiệp không kéo dài được lâu, dân chúng nổi dậy khắp tứ phương, quan viên trong triều hết đổi người này lại

https://thuviensach.vn

chuyển người khác, Trữ vương nghe theo lời a dua gièm pha, hở chút là nổi giận đùng đùng, không thèm bận tâm đến thể diện của chúng triều thần.

Phàm là quan viên từng qua lại với Thái tử đều không có được kết cục tốt, không chỉ như vậy, trong cung thường xuyên có cung nữ bị ngược đãi tới chết, chẳng mấy chốc hành vi tàn bạo của Phong Ninh Đế được lan truyền khắp toàn bộ Đại Nghiệp. Con đường lên đế vị của Phong Ninh Đế vốn đã bất chính, lời đồn cha và anh của Phong Ninh Đế đều bị giam lỏng, thậm chí ngay cả dân chúng ở huyện châu xa xôi cũng có thể tường thuật câu chuyện Phong Ninh Đế đã từng bức vua thoái vị như thế nào, tay hắn đã nhuốm máu tanh ra sao, hành vi hung tàn của hắn trong cung nhiều cỡ nào.

Dân tâm là thứ rất kỳ quái, đa số dân chúng đều có thể nhẫn nhục chịu đựng không dám bộc lộ suy nghĩ phản nghịch, nhưng khi việc làm của người đứng đầu đã phá tan ranh giới giới hạn của bọn họ, bọn họ sẽ điên cuồng phản kháng, cho dù phải mất đi mạng sống cũng muốn lật đổ kẻ đáng ghét đang trên vị trí cao nhất kia.

Ngay khi Phong Ninh Đế đang nổi giận đùng đùng trong buổi chầu triều, bách tính Tiết châu nổi dậy tạo phản, Hơn nữa không chỉ có mỗi dân chúng tạo phản mà quan viên địa phương kết hợp với người dân cùng nhau đứng lên tạo phản.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, Triệu gia đã bị Phong Ninh Đế cách chức điều đến châu chuyện khác từ lâu rồi, thứ sử tiết châu là con trai trưởng dòng chính của Triệu gia, thảo nào hắn không thể nhẫn nhịn được, quyết tâm đứng lên tạo phản.

Tiết châu nâng cờ dẹp loạn, Đông châu, Tây Châu và các châu huyện lớn khác cũng hưởng ứng, quân đội triều đình liền tiếp bị đánh bại lui quân, Tưởng Lạc suốt ngày nổi nóng cũng phải đứng ngồi không yên, ngay cả

https://thuviensach.vn

mấy thân tín được phái đi đều bị phản quân đánh bại, cuối cùng hơn nửa đất đai Đại Nghiệp đều rơi vào tay phản quân.

Các Triều thần thúc thủ vô sách, Tưởng Lạc liền tục nổi giận, lúc này mới hối hận bản thân đã cách chức hết mấy quan viên có đủ khả năng cầm quân khiển binh, điều họ ra ngoài biên cảnh, hiện tại trong triều đã không còn ai đủ sức làm việc này.

"Bệ hạ." tên tiểu thái giám luôn hầu hạ bên cạnh Tưởng Lạc nói, "Nô tài thấy vẫn còn một người tài đủ sức điều binh, chỉ sợ bệ hạ nghe thấy tên của người, bệ hạ sẽ bất mãn."

"Ai?" Hiện tại Tưởng Lạc chẳng khác nào ruộng khô cần nước, nghe thấy tiểu thái giám bên cạnh nghĩ kế giúp mình, liền vội vàng hỏi, "Đám người kia toàn là thứ vô dụng, ngày thường thì nói năng thánh thót, thế nhưng đến thời điểm mấu chốt thì không một ai dám lên tiếng."

"Là Thành An Hầu Dung Quân Phách."

"Hắn?" Tưởng Lạc cau mày, "Hắn ta chỉ là một quan văn, sao có thể ra chiến trường?"

"Mặc dù hắn không am hiểu điều binh, nhưng phu nhân của hắn lại được sinh ra trong võ tướng thế gia." thái giám nói, "Lúc trước Dung Hà luôn được nhà ngoại tổ phụ của ngài chăm nom, là Hầu gia triều Đại Nghiệp, vào thời khắc mấu chốt như thế này, cho dù hắn không muốn ló mặt ra, cũng phải tỏ ra hăng hái giúp sức cho triều Đại Nghiệp."

"Huống hồ, nếu hắn không cẩn thận chết ở trên chiến trường, như vậy cái gai lớn trong lòng ngài cũng bị nhổ bỏ, kế sách này chẳng khác nào một mũi tên bắn hai con nhạn."

"Nói rất chí lí." Tưởng Lạc bừng tỉnh đại ngộ, hắn chỉ hận không thể đẩy Thành An Hầu vào con đường chết, thế nhưng vẫn chưa tìm được

https://thuviensach.vn

nhược điểm của Thành An Hầu, hiện tại hắn chết ở trên chiến trường, vì quốc vong thân, còn có ai dám hó hé lời nào?

"Nói chuẩn lắm, người đâu, truyền chỉ."

"Phải rồi, Dung Hà và Ban Họa mang binh ra khỏi thành, phái trọng binh canh gác cẩn thận chỗ ở của Ban gia, không được để bọn họ ra khỏi thành."

Trước khi đạo thánh chỉ này được phát ra, Dung Hà đã sai người dời Ban gia ra khỏi kinh thành, "người họ Ban" lưu lại ở trong thành bởi vì không được bước chân ra khỏi cửa cho nên không có ai hoài nghi thân phận của bọn họ. Khi người của nha môn bộ binh đem quân đến gác ở sân Ban gia, "Ban Hoài" và "Ban Hằng" còn mở tung nửa cánh cửa sổ, ló đầu ra chửi bới ỏm tỏi suốt nửa ngày, để cho mọi người thấy "người Ban gia" vẫn chưa biết thức thời, bản tính chả ra làm sao.

Cùng lúc với việc "người Ban gia" bị khống chế thì đạo thánh chỉ của Phong Ninh Đế được đưa tới phủ Thành An Hầu.

Không ngoài dự tính của Phong Ninh Đế, sau khi nghe tin "người Ban gia" đã bị giam lỏng, hai vợ chồng Thành An Hầu hoảng hốt, cuối cùng cũng ngoan ngoãn hành lễ lĩnh chỉ, sáng sớm hôm sau liền dẫn tuỳ tùng và "năm vạn" nhưng được kê lên thành "hai mươi vạn" quân viễn chinh ra khỏi thành.

Phong Ninh Đế căm ghét Dung Hà, cho nên lúc Dung Hà ra khỏi thành, hắn thậm chí không làm lễ tiễn đưa Dung Hà, chỉ tùy tiện phái một quan viên tầm thường đi tiễn đưa cho có lệ mà thôi.

Hành vi này của hắn càng khiến cho nhiều triều thần thất vọng đau khổ hơn, bao gồm cả một vài quan viên luôn đi theo ủng hộ hắn.

https://thuviensach.vn

Sau khi ra khỏi địa giới kinh thành, quân viễn chinh đi một mạch về phía nam, không dám trì hoãn nửa bước.

Trên đường đi, binh sĩ quấy phá người dân, thậm chí còn làm hư hại đồng ruộng, Dung Hà hạ lệnh trách phạt những binh lính này, bọn họ còn không phục, cuối cùng bọn họ phát hiện khả năng bắn cung của họ không sánh bằng Dung Hà, hơn nữa kỹ năng sử dụng giáo của họ cũng không bằng một cô gái như Ban Họa, cuối cùng đều ngoan ngoãn nghe lời.

"Tướng quân, phía trước chính là địa giới của bọn phản quân." Quan tiên phong ruổi ngựa đi tới bên cạnh Dung Hà, "Xin tướng quân hạ lệnh."

"Các vị tướng sĩ đi đường vội vã, chắc đã thấm mệt rồi, trước tiên hãy dựng trại ở tạm, nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Rõ.

Quan Đi đầu thầm vui mừng, quả thật bọn họ lên đường vội vã, bây giờ ai cũng mệt mỏi, nếu lúc này khơi chiến, bọn họ sao chống đỡ được phản quân? Có điều, lương thảo chỉ có hạn, thời gian không thể kéo quá dài, đến lúc đó lương thảo không đủ, chắc chắn sẽ thất bại.

"Sau khi dựng doanh trại xong, Dung Hà và Ban Họa cùng ở một doanh trướng, các tướng sĩ khác đã quen với việc này rồi, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái, Suốt đoạn đường hành quân, bọn họ đã bị tài năng của Phúc Nhạc quận chúa thuyết phục, tuy là phận nữ nhi, nhưng nhiều binh sĩ vẫn còn kém xa nàng.

Đáng tiếc chẳng phải là nam nhi, bằng không Ban gia đã có người kế nghiệp.

Nhưng lại nghĩ đến người Ban gia hiện đang bị bệ hạ giam lỏng trong kinh thành làm con tin, các tướng sĩ lại cảm thấy căm phẫn, vốn dĩ do đế vương bất nhân, dẫn tới thiên hạ đại loạn, cuối cùng lại bức ép một cô gái

https://thuviensach.vn

bước ra chiến trường, còn nắm người nhà ra uy hiếp người ta, bọn họ đều là những người dân tục tằn thế nhưng vẫn không thể chấp nhận được việc làm này của Tưởng Lạc.

Chỉ thương cảm Thành An Hầu cùng Phúc Nhạc quận chúa, hai người họ lúc này vẫn còn đang trong tân hôn, thế nhưng lại rơi vào cảnh phiền muộn này.

"Thấy thái độ của tướng quân tựa hồ cũng không muốn đối đầu chính diện với quân phản loạn." Một vị lão tướng lắc đầu, cho dù trong lòng có hàng vạn hàng nghìn nỗi lo, lúc này cũng không thể thốt ra được.

"Ai muốn đánh nhau với phản quân." Một vị tướng quân trẻ tuổi mặc ngân giáp nổi giận nói, "Chúng ta làm tướng sĩ, để thủ vệ biên cương quốc gia, chống lại kẻ thù bên ngoài chứ không phải là chĩa vũ khí vào người dân vô tội của đất nước mình."

Mấy tướng lĩnh khác không nói gì, ai nấy đều mang tâm sự nặng nề, vì tất cả mọi người biết, những phản quân này là bị dồn vào bước đường cùng cho nên mới phải lựa chọn tạo phản, nhưng những tướng sĩ như bọn họ đều biết rõ bọn họ không có sai, bởi vậy nếu phải xung đột vũ trang với nhau, có ai lấy làm vui vẻ chứ?"

"Con mẹ nó, mấy ông dứt khoát lên cái coi." Vị tướng quân mặc ngân giáp mắng, "Đi bán mạng cho một thằng hoàng đế não tàn là điều sỉ nhục lớn nhất của ông đây."

Vị tướng quân ngân giáp kia xuất thân võ tướng thế gia, tuy rằng không hiển hách bằng Ban gia thế nhưng cũng truyền thừa mấy đời, hắn mới vừa gia nhập vào trong quân đội chưa tới mấy năm, không ngờ lần đầu tiên ra chiến trường lại không phải đi giết kẻ thù bên ngoài mà là chém giết người dân cùng nước, điều này làm cho hắn thấy sỉ nhục vô cùng.

https://thuviensach.vn

"Bớt nói nhảm đi." Lão tướng nói, "Nếu để cho những người khác nghe thấy, ngươi chết chắc."

"rắc...." Có người đạp phải cành khô.

Mấy tướng lĩnh quay đầu lại, thấy Phúc Nhạc quận chúa mặc nhuyễn giáp màu vàng đứng cách đó không xa.

"Mạt tướng gặp qua quận chúa." Các tướng lĩnh mặt mày tái mét, vội vàng đứng dậy hành lễ với nàng.

Lần này Ban Họa theo quân, còn có thêm một danh xưng "Hữu tướng quân" Có thể thấy được bệ hạ hiện nay quyết tâm đẩy Ban gia xuống nước.

Có triều thần đứng ra phản đối chuyện Ban Họa ra chiến trường, nói từ trước đến nay triều Đại Nghiệp chưa từng có phụ nữ đảm nhận chức tướng quân, nhưng mọi ý kiến đều bị Phong Ninh Đế phản bác bởi lý do là: trong sử sách từng có phụ nữ đảm nhiệm chức tướng quân.

Người phụ nữ trong sử sách kia làm được, vì sao Phúc Nhạc quận chúa làm không được? Lẽ nào nàng không có trách nhiệm với triều Đại Nghiệp, không một lòng với triều Đại Nghiệp hay sao? thân là quận chúa, ngay cả chút giác ngộ đó cũng không có ư?

Ý câu nói này chính là, nếu Ban Họa không đồng ý ra chiến trường, tức là nàng không có lòng trung thành với triều Đại Nghiệp, đáng bị trừng phạt.

Tất cả mọi người đều biết Phong Ninh Đế chỉ ngụy biện mà thôi, thế nhưng không có ai dám đứng ra nói thay cho Phúc Nhạc quận chúa.

Bởi vì những người dám xả thân vì nghĩa đã không còn chỗ đứng trong triều này từ lâu rồi, một ít quan viên bám trụ được đến giờ đều là những kẻ nhát gan.

https://thuviensach.vn

Không hợp với phép tắc cũng không sao, dù sao cái thiên hạ này đã rối loạn từ lâu rồi, để cho một cô gái ra chiến trường cũng chả phải chuyện gì to tát.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Mấy tướng sĩ chột dạ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Ban Họa, một đám đàn ông trai tráng lúc này lại giống như bầy trẻ làm sai chuyện đang cúi đầu chịu trách phạt.

Ban Họa chân mang giày da, mặc nhuyễn giáp màu bạc, mão quan ngọc hoa lệ đội trên mái tóc đen mượt, tư thế oai hùng hiên ngang, khí thế bức người, nếu như không biết nàng là con gái, nói không chừng sẽ vừa gặp đã thương, hoặc lưu lại ấn tượng khó phai mờ.

leng keng leng keng...

Ban Họa đỡ bội kiếm bên hông, đi tới trước mặt mấy tướng lĩnh này, dạo quanh bọn họ một vòng, "Trời đã tối rồi, mấy chú không lo đi ngủ đi, rủ nhau ra đây thủ thỉ chuyện gì thế?"

Tiểu tướng mặc giáp bạc do tuổi còn trẻ, bản tính thiếu kiên nhẫn, vội đáp, "Quận chúa, chúng ta oán hận thay cho bá tánh mà thôi."

"Hả, thì ra là thế." Ban Họa chợt gật đầu, sau đó hít mũi một cái, "Mấy chú đang nướng cái gì thế?"

"Là... là thứ thức ăn rẻ tiền được nhập vào từ tiểu quốc lân cận, rất dễ trồng, thế nhưng ăn cái này thường hay phát sinh mấy chuyện bất nhã, cho nên người trồng nó cũng không nhiều." Tiểu tướng mặc ngân giáp gắp một

https://thuviensach.vn

cục tròn vo đen thui trong đống lửa ra, "Có điều, thỉnh thoảng ăn một vài củ cũng không sao."

"Hình như trong nhà chú từng có người làm việc dưới trướng tổ phụ của ta?" Ban Họa cảm thấy cái tên tiểu tướng quân này rất quen, rất giống một vị tướng sĩ dưới trướng tổ phụ.

"Hồi bẩm quận chúa, tổ phụ mạt tướng may mắn được làm quan tiên phong dưới trướng đại nguyên soái." Nhắc tới tổ phụ Ban Họa, đôi mắt của vị tiểu tướng này như phát sáng, "Thật không ngờ quận chúa vẫn còn nhớ rõ?"

"Lúc ta còn rất nhỏ, tổ phụ nhà chú từng đến bỉ phủ là khách." Ban Họa còn nhớ rất rõ vị đó là một ông cụ rất minh mẫn, mỗi lần đến thường mang cho nàng mấy món ăn lặt vặt của miền nam, "Tổ phụ nói, lệnh tổ phụ là một vị tướng quân rất rất giỏi."

Một vài câu khích lệ đủ để cho tiểu tướng mặc ngân giáp sướng rơn trong bụng, hắn ưỡng lưng hảnh diện, nhiệt huyết sôi trào tựa như bây giờ có thể xông pha giết địch ngay tức khắc.

"Hiện tại đang ở trong quân doanh, các vị tướng quân không cần gọi phong hào, cứ gọi ta là Ban tướng quân cũng được." Ban Họa ngồi xổm xuống, đưa tay lột vỏ củ đen thui đang bốc ra mùi hương thơm ngát, thế nhưng củ này quá nóng, nàng chịu không nổi phải vội buông ra, "Mặc dù tài cán của ta không bằng tổ phụ, nhưng quy củ trong quân vẫn hiểu rõ, các vị chớ vì Ta là phái nữ mà thiên vị."

Mấy tướng quân nhìn ngón tay trắng ngần của nàng đang cố bóc vỏ khoai lang, lóng ngóng như đứa bé đang hiếu kỳ học hỏi, điều này làm cho bọn họ không thể thốt ra hai chữ "tướng quân."

Thế nhưng cũng nhờ chuyện này, đám người bọn họ đang căng thẳng vì bị bắt gặp ngồi bêu xấu triều đình, hiện giờ đã dần bình tâm lại.

https://thuviensach.vn

"Ban tướng quân." Bởi vì Ban Họa mở lời nhắc tới tổ phụ của mình, cho nên tiểu tướng mặc ngân giáp lại vô cùng sùng bái tổ phụ của Ban Họa, cho nên rất tự nhiên gọi Ban Họa là tướng quân, "Lời nói và hành vi vừa rồi của mạc tướng là sai, không liên quan gì đến các tướng quân ở đây."

"Huynh nói không sai." Ban Họa lấy một miếng khoai lang nướng cho vào miệng nếm thử, hương vị thơm ngọt, quả là thức ăn ngon, "Ai nỡ lòng hạ thủ với đồng bào vô tội của mình chứ?"

Các tướng lĩnh thật không ngờ Ban Họa lại nói ra những lời này, bọn họ kinh ngạc nhìn Ban Họa, thật lâu sau, vị tướng lĩnh lớn tuổi nhất mới lên tiếng, "Quận chúa nói quá lời, chúng ta chỉ buột miệng nói vài câu oán hận, tuyệt đối không dám có ý mưu phản."

Hắn lo lắng Ban Họa cố ý nói như vậy, để dụ khị bọn họ nói ra lời

"Mấy chú muốn nói cái gì cũng không quan hệ, dù sao cái người đang ngồi trên vị trí kia..." Ban Họa bỏ củ khoai lang xuống, lau miệng, "Từ nhỏ chúng ta đã không hợp tính, thù hận giữa Ta và hắn có ngồi kể ba ngày ba đêm cũng không hết, mấy chú muốn mắng thì cứ mắng, nghe mấy chú chửi, ta cũng có thể xóa bớt chút thù hận."

Nghe nói như thế, các tướng lĩnh nhìn Ban Họa.bằng ánh mắt đồng cảm và thương xót.

Người nhà bị bắt giam làm con tin ở kinh thành, cuộc sống bề thế mấy chục năm bỗng chốc bị lột bỏ, khó trách bọn họ không ưa vị đế vương hiện tại.

"Ta đã muốn chửi đổng từ lâu rồi." Tiêu tướng mặc ngân giáp mắng, "Bệ hạ mới vừa đăng cơ, không làm được trò trống gì, suốt ngày chỉ biết mê muội hưởng lạc, đất nước hứng chịu thiên tai liền lục hai năm, dân chúng không có nơi nương tựa, người chết đói thấy chất thành đống, thế nhưng hắn và gian thần chỉ biết thưởng thụ ăn chơi. Ở

https://thuviensach.vn

Hắn tức giận đến mức đạp mạnh một cái xuống đất, "Ta không cam lòng khi phải bán mạng cho một kẻ như vậy."

Những người còn lại cũng trầm mặc theo, bọn họ đều là những người nhiệt huyết, lòng ôm hoài bão, nào có ai nguyện ý nhúng đao kiếm của mình vào máu đồng bào, chỉ là không thể làm trái với lệnh vua, không có lựa chọn nào khác mà thôi.

Ban Họa nhìn những tướng lĩnh đang tức giận đùng đùng, thở dài một hơi. Đây cũng chính là nguyên nhân các thế hệ Ban gia đều nguyện ý thủ hộ biên cương. Trong số bọn họ, có vài người không biết chữ, có vài người bản tính thô tục, thậm chí có vài người đã phạm phải tội ác tày đình, nhưng đa phần đều là người ôm hoài bão và nhiệt huyết, chính là nhiệt huyết chấp nhận hy sinh cho dân chúng, bọn họ không hiểu tình cảm nam nữ cũng không hiểu thi từ ca phú, nhưng bọn biết mình nên chỉa kiếm về phía ai.

Vinh quang của bậc vua chúa cũng đều phải trả giá bằng sinh mạng của hàng vạn dân thường, triều đại thay đôi, cuộc đâu tranh giữa các quốc gia với nhau... dù là gì thì kẻ khô nhất vân là dân chúng.

Khi đó nàng không hiểu cảm tình của tổ phụ mỗi khi nhắc đến các chiến hữu, nhưng hiện tại nàng đã lờ mờ hiểu ra.

Nếu tổ phụ không bị người ta mưu hại ngay trên chiến trường, khiến ông bị trọng thương, có lẽ ông vẫn còn tiếp tục thủ vệ ở biên cương thêm rất nhiều năm, tận đến khi ông không còn đủ sức cầm gươm giáo nữa, lúc đó ông mới chịu sống cuộc sống an bình.

Khoai lang trong tay nàng bắt đầu nguội, nàng đưa khoai lang cho tiểu tướng, "Củ này gọi là gì?"

"Không có tên gọi chính thức, tất cả mọi người đều gọi nó là khoai lang." Tiểu tướng Ngân giáp lại gắp mấy củ đang vùi trong đống lửa ra phân cho những người khác, sức ăn của bọn họ mạnh, buổi tối chỉ ăn chén

https://thuviensach.vn

cháo sao đủ no, cho nên luôn phải nghĩ cách tìm thêm thứ gì đó để bỏ vào bụng.

Ngẫu nhiên săn được con gì đó thì càng hay, bắt được châu chấu cũng tốt, chỉ cần ăn được là tốt rồi.

Ban Họa ngồi xếp bằng nói chuyện cùng những tướng lãnh này một hồi, tám từ chuyện thời tiết đến vùng miền, nếu để cho mấy tiểu thư phú quý trong kinh thành nhìn thấy cảnh này, chắc chắn bọn họ không tin rằng Ban Họa sẽ làm được như vậy.

Trong phương diện sinh hoạt, từ trước đến nay Phúc Nhạc quận chúa đều chú ý hưởng thụ, gần như tất cả mọi người đều biết chuyện này. Áo cơm thì không cần bàn tính tới, mỗi khi bước chân ra khỏi cửa là xe thơm ngựa quý, chứ ngồi xếp bằng dưới đất lạnh như thế này, còn tám chuyện linh tinh lang tang với một đống đàn ông hôi hám, đây chẳng khác nào mưa giữa mùa hạn.

Khi Dung Hà tìm thấy nàng, củ khoai lang trong tay Ban Họa đã ăn hết hơn phân nửa, hai vết than đen in trên gò má trắng muốt của nàng, thoạt nhìn trông rất nhếch nhác lại rất đáng yêu, thế nhưng Dung Hà lại cảm giác đau nhói nơi trái tim, khó chịu vô cùng.

Hắn nhớ rất rõ, Họa Họa đã từng nói nàng rất sùng bái tướng sĩ, nhưng lại không muốn trở thành tướng sĩ, bởi VÌ cuộc sống của tướng sĩ quá khổ, nàng không chịu nổi khổ cực.

Nhưng bây giờ nàng đang mặc ngân giáp lạnh lẽo, không có đeo đồ trang sức đẹp đẽ, không trang điểm trao chuốt, thậm chí ăn củ khoai nướng đen thui cùng các tướng sĩ, điều này làm cho tim hắn thắt lại, khó có thể hít thở được. Hắn muốn cho nàng thứ tốt nhất, đẹp đẽ nhất, tôn quý nhất, chứ không phải để nàng chịu khổ cực thế này.

https://thuviensach.vn

"Dung Hà, chàng đến đó ư?" Dung Hà còn chưa đi gần, Ban Họa đã quay đầu lại trước, nàng phất phất tay với Dung Hà.

Các tướng lĩnh đang ngồi xếp bằng vội vã đứng dậy hành lễ với Dung Hà, lúc mới bắt đầu, bọn họ còn chê cái kẻ thư sinh như Dung Hà thì biết cái gì là hành binh chiến tranh, thế nhưng suốt đoạn đường hành chinh vừa qua, mấy tay thủ lĩnh đều bị Dung Hà chỉnh đốn đi vào nề nếp, đương nhiên tướng sĩ dưới trướng cũng rất kính nể Dung Hà.

Người có ăn học quả nhiên là có ăn có học, bản lĩnh này khiến cho

họ phải gục đầu khuất phục.

"Các vị tướng quân không cần câu nệ quy củ, trong quân không cần chú ý những quy củ này." Dung Hà cũng bắt chước theo Ban Họa, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh nàng.

Các tướng lĩnh đưa mắt nhìn nhau mấy lượt, cuối cùng cũng ngồi xuống theo.

"Nàng đang ăn gì đó?" Dung Hà thấy nửa củ khoai trên tay Ban Họa đang tỏa ra mùi khét lẹt, hắn đưa tay cầm lấy nếm thử.

Khoai lang đã nguội, không còn xốp mềm như mới nướng, nhưng vẫn rất ngọt.

"Cái này...." Dung Hà lấy làm quái lạ, "Cái này gọi là gì? Dễ trồng không?"

"Cái này gọi là khoai lang, có người nói nó rất dễ trồng." Tiểu tướng mặc ngân giáp ngại ngùng vò đầu cười, "Những thứ này là mạt tướng len lén mang theo để ăn lót dạ, thế nhưng trồng nó thế nào thì mạt tướng cũng không biết."

https://thuviensach.vn

"Không sao cả." Dung Hà cười cười, tuy rằng trong quân doanh quy định không được phép mang theo đồ ăn, thế nhưng đi hành quân chiến tranh, lương thảo lại không dư giả gì, chỉ cần các tướng sĩ không cướp đoạt của dân chúng, nếu len lén mang theo vài thứ để ăn lót dạ thì bọn họ cũng mở một con mắt nhắm một con làm lo cho qua, "Biết tên gọi của nó là được."

Cái này khá dễ ăn, nếu dễ trồng, cũng có thể làm xoa dịu lớp dân chúng đang đói khát.

Sau khi ăn xong củ khoai lang, Dung Hà chùi miệng, "Chư vị tướng quân cũng là người lão làng trong quân ngũ, ta cũng đã nghe kể qua chiến tích của từng người, nay có một chuyện, ta không biết có nên nói cùng chư vị hay không?"

Tướng lĩnh Nhiều tuổi nhất lập tức nói: "Nguyên soái mời nói."

Dung Hà sờ ngực, lấy ra một con dấu nhỏ màu vàng, "Trữ vuông mang binh bức vua thoái vị, bệ hạ cùng Thái tử bị nguy. Dung mỗ muốn thảo phạt xưng vương, cứu bệ hạ và Thái tử ra, xin các vị tướng quân trợ giúp dung mỗ một tay."

" Hổ phù thống lĩnh tam quân." Lão tướng lập tức ôm quyền nói, "Thấy hổ phù như thấy đại thống lĩnh hộ quốc, mạt tướng nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của nguyên soái."

Ban Họa nghi ngờ nhìn vị lão tướng này, vừa rồi cử chỉ việc làm của người này rất dè dặt cẩn trọng, lúc này Dung Hà chỉ tùy tiện nói hai câu, thế mà người này đã vội vàng biểu diễn màn trung tâm tận lực, người này có phải do Dung Hà cài vào để diễn tuồng không?"

"Mạt tướng nguyện ý hiệu lệnh của nguyên soái." Tiểu tướng mặc ngân giáp Nhiệt huyết sôi trào cũng dõng dạc đáp lời.

https://thuviensach.vn

"Mạt tướng nguyện ý hiệu lệnh của nguyên soái."

Ban Họa: Chờ một chút, mấy người làm vậy là muốn lật đổ cái kẻ đang được gọi là hoàng để ngôi ngôi vị hoàng để kia sao? Mấy người đã suy nghĩ kĩ chưa? Cớ sao đông ý nhanh dữ vậy?"

Ban Họa không biết rằng kể từ sau khi Trữ vương đăng cơ, hắn liền tục đè ép các võ tướng, địa vị võ tướng vốn đã thấp, hiện tại càng thêm thấp, ngay cả lương bổng cũng không lấy được, binh tốt dưới trướng ăn bữa đói bữa no, cho nên trong thâm tâm các võ tướng thì Phong Ninh Đế chính là một hôn quân bất trị.

Hơn nữa Dung Hà đã cài người vào trong quân doanh từ lâu, cho nên việc nắm giữ quân doanh này trong tay là chuyện hết sức dễ dàng. Mặc dù các tướng sĩ này không được ăn học nhiều, nhưng không có nghĩa là bọn họ ngu xuẩn. Dung Hà đã dám cả gan nói ra chuyện này chứng tỏ hắn chắc chắn bọn họ sẽ đáp ứng.

Còn nếu không đáp ứng...

Kết cục khi bọn họ không đáp ứng sẽ như thế nào, không ai rảnh não để nghĩ tới vấn đề đó.

Trên buổi chầu triều, Trữ vương ngủ gà ngủ gật lắng nghe bộ binh và hộ bộ không ngừng tranh luận chuyện lương thực hành quân, hắn hết chịu nổi, xoa trán nói, "Chỉ là chút lương thực hành quân mà thôi, đại quân hành chinh nhiều nơi như vậy, tùy tiện chinh thu trong đường hành quân là được, nhiêu đó cũng đủ cho bọn họ ăn uống no say rồi, chẳng nhẽ trẫm phải đích thân đưa tận tay cho họ sao?"

"Bệ hạ!" Thượng thư lệnh Chu Bỉnh An vội hỏi, "Lương thực hành quân há có thể tuỳ tiện chuyển đến các châu huyện chinh thu..."

https://thuviensach.vn

"Chu đại nhân, toàn bộ thiên hạ này đều là của trẫm, những người dân này hiến chút lương thảo cho binh sĩ hành quân thì có gì là không được?" Tưởng Lạc lạnh lùng cắt ngang lời Chu Bỉnh An, "Hay là ông thấy mệnh lệnh của trẫm không đáng nghe theo?"

"Thần... đã hiểu." Chu Bỉnh An lui về phía sau một bước, không lên tiếng nữa.

Buổi chầu triều lập tức bình lặng lại, quan viên điều tiết lương thực đều thấy lòng nguội lạnh sau lời nói của hoàng đế. Trong buổi chầu triều hôm nay, dân loạn nổi lên bốn phía, vốn dĩ giờ là lúc nên trấn an dân tâm, bệ hạ còn tùy ý trưng thu lương thực, hắn làm vậy là ngại bách tính tạo phản vẫn chưa đủ nhiều sao?

Neu khi đợt hạn hán lúc đầu ập tới, triều đình lập tức trấn an nạn dân, chứ không phải đem binh trấn áp, như thế nào lại xảy ra cớ sự này?

Thân là đế vương, xem bách tính chẳng khác nào cỏ rác, người như vậy làm sao xứng ngồi trên cương vị đứng đầu quốc gia?

Ba ngày sau, có quan viên lập kế hoạch vào cung cứu Thái tử, nhưng lại bị người khác tố giác, vạch trần mưu đồ với Phong Ninh Đe, cùng ngày hôm đó hơn mười một quan viên bị xử trảm, còn có hơn mười quan viên bị đày đi, thậm chí thủ cấp của người chủ mưu còn bị đem đi treo đầu chợ để thị chúng, thu hút vô số người dân hiếu kỳ đến vấy xem.

Thượng thư lệnh Chu Bỉnh An cáo ốm về hưu, Phong Ninh Đế không giữ lại, thậm chí còn không ban cho ông danh hào vinh dự nào, chỉ gật đầu đồng ý lời thỉnh cầu của ông.

Sau khi Chu Bỉnh An về hưu, Trương Khởi Hoài, Triệu Vĩ Thân tiếp tục nối gót theo sau, số lương thần còn sót lại trong triều đã thối lui khỏi triều đình, toàn bộ vương triều Đại Nghiệp đã trở thành một tòa cao ốc rỗng ruột, chỉ cần một hồi gió thổi lên cũng đủ phá tan bức tường mục nát.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Tưởng Lạc còn đang sống trong những lời thổi phồng đến tận mấy xanh của đám gian thần, quyền thế tửu sắc đã làm hắn mất hết chút lý trí sót lại, hắn chẳng khác nào mấy vị hôn quân nổi danh trong sử sách, đếm nay chẳng biết là đếm nào, nhưng vẫn cho rằng toàn bộ thiên hạ đều nằm gọn trong tay hắn.

Hậu cung hiện giờ vẫn không có hoàng hậu, Tạ Uyển Dụ từng mang thân phận Trữ vương phi nhưng giờ lại không được chức phận gì, mọi người trong cung miễn cưỡng gọi nàng một tiếng "nương nương", nhưng một người không có phẩm cũng không có cấp, cứ lắc lư sống lỳ trong cung cho qua ngày. Các phi tần khác cũng không dám gây chuyện với nàng, vì phía trên nàng còn có thái hậu.

Tuy rằng Bệ hạ vô lý bừa bãi, thế nhưng vẫn biết nhúng nhường trước thái hậu, dẫu ràng thái hậu cũng không muốn gặp mặt bệ hạ, cả ngày chỉ giam mình trong Phúc Ninh cung ăn chay niệm phật, tựa như cho dù bệ hạ có thu được nhiều thành tích vẻ vang hơn nữa, thì tất cả đều không liên quan gì đến bà, thậm chí ngay cả thánh chỉ bệ hạ phong bà làm thái hậu cũng bị bà ném ra ngoài cổng Phúc Ninh cung.

Tuy rằng Tạ Uyển Dụ không được bệ hạ chào đón, thế nhưng thỉnh thoảng thái hậu nương nương vẫn đồng ý gặp nàng, chỉ cần nhiêu đó thôi, các phi tần khác trong cung đều không dám làm phiền đến nàng, cũng không dám sinh sự gây hắn.

"Nương nương." Cung nữ trang điểm cho Tạ Uyển Dụ nhìn thấy nàng mặc bộ đồ màu sắc trầm tối, không đành lòng nói, "Hay là ngài đổi bộ cung trang tươi tắn hơn nhé."

Bệ hạ chỉ thích mấy cô gái lả lơi, dù rằng nương nương được cưới chính thức về nhà, kết quả lại bị ruồng bỏ đến mức độ như vậy, quả thật khiến cho mọi người ta căm hận.

https://thuviensach.vn

"Vì sao Ta phải mặc quần áo đẹp cho hắn xem?" Tạ Uyển Dụ cười nhạt, "Ta cảm thấy thế này rất tốt."

"Nương nương." Một tiểu thái giám nức nở khóc chạy vào, quỳ gối trước mặt nàng, "Tạ đại lang quân, đi rồi."

Tạ Uyển Dụ run rẩy, hai gò má trắng bệch, thế nhưng không hề chảy một giọt nước mắt nào, nàng sờ hai má khô ráo của mình, run rẩy nói: "Ta đã biết, lui ra đi."

"Nương nương, xin hãy nén bi thương." Thái giám lấy tay áo lau nước mắt trên mặt, che mặt lui ra ngoài.

Lắng nghe tiếng khóc thút thít vọng lên trong phòng, Tạ Uyển Dụ lạnh lùng nói: "Khóc cái gì? Có cái gì mà khóc, không được phép khóc."

"Nương nương!" Cung nữ hồi môn của Tạ Uyển Dụ quỳ trước mặt của nàng, "Ngài chớ nên như vậy, nếu ngài thấy đau lòng thì cứ khóc đi."

Tạ Uyển Dụ chậm rãi lắc đầu: "Có cái gì để khóc, muốn trách chỉ trách..."

Muốn trách thì trách bản thân chúng ta gieo gió gặt bảo, sai một ly, đi một dặm cho nên mới rơi vào kết cục này.

Nàng quay đầu nhìn bóng mình trong gương, giọng khàn khàn cười, "Hôm nay Ta mặc bộ đồ này, xem ra rất hợp tình hợp cảnh."

Chống tay lên bàn đứng dậy, làn váy màu xám lướt qua chân ghế, giống như một cái bóng dài không thể xua đi được, cái bóng đổ lên trên đầu cung nữ hồi môn.

Tạ Uyển Dụ bước ra khỏi cửa, nghe thấy có tiếng cười và tiếng ca của cô gái nào đó từ xa vọng lại, cảnh tượng rộn rã tựa như tiên cảnh nhân gian,

https://thuviensach.vn

nàng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh ấy, liền thấy Tưởng Lạc đang hoan lạc cùng một cô gái dưới tàn hoa đào, tư thế của hai người họ vô cùng thân thiết, bừa bãi đến mức muốn nôn.

Ban ngày ban mặt mà hoang dâm vô độ, quả nhiên muốn lấy đất làm giường, lấy trời làm chắn. Nếu trời cao có mắt thì sao lại để cho một tên súc sinh như thế lên làm hoàng đế?

Nàng xoay người rời đi, không muốn tiếp tục nhìn đôi nam nữ kia nữa.

"Bệ hạ, hình như đó là hoàng hậu nương nương?" Phi tần đang nằm trong lòng Tưởng Lạc lên tiếng thánh thót, "Cô ta nhìn thấy ngài, sao lại không bước đến hành lễ mà quay lưng bỏ đi như vậy?"

"Cái gì mà hoàng hậu nương nương? Chỉ là một món đồ chơi trẫm không muốn nhìn thấy mà thôi." Tưởng Lạc hôn một cái lên cổ nàng ta, lưu lại một dấu ấn hồng, "Không tới càng hay, miễn làm mất khẩu vị ăn uống của trẫm."

Hậu phi này nghe thế bật cười, nàng đắc ý hất càm lên, vợ đầu thì đã làm sao, danh môn quý nữ thì như thế nào, hiện nay còn không bằng một cô gái tàn hoa bại liễu lưu lạc bên ngoài, thật buồn cười làm sao.

Có quan viên trên triều đình phát hiện, quân viễn chinh sau khi đến Trung Châu thì đóng quân không đi tiếp nữa, rõ ràng đội phản quân ở ngay phía trước, thế nhưng bọn họ không có động tĩnh gì, điều này là có ý gì?

Có nịnh thần sau khi biết được tin tức này, liền tìm đến Tưởng Lạc tố giác Dung Hà, Tưởng Lạc tức giận hạ liền tiếp ba đạo thánh chỉ trách cứ Dung Hà, đồng thời còn ám chỉ trong thánh chỉ rằng, nếu Dung Hà không lập tức tiến quân, như vậy đám người Ban gia đang ở trong kinh thành sẽ bị giết.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ba đạo thánh chỉ còn chưa kịp đi ra khỏi thành, thì tin tức khẩn cấp từ tám trăm dặm đã vào kinh.

Thành An Hầu mang theo mười vạn quân viễn chinh tạo phản, đồng thời giương cao cờ khởi nghĩa, nói Phong Ninh Đế hãm hại thái thượng hoàng cùng Thái tử, người thừa kế được thái thượng hoàng chỉ định không phải Phong Ninh Đế, mà là Thái tử. Điều khiến mọi người khiếp sợ chính là Dung Hà không chỉ cầm trong tay mỗi hổ phù thống lĩnh tam quân, mà còn có thánh chỉ thái thượng hoàng truyền ngôi cho Thái tử.

Hành động này của Dung Hà khiến cho triều đình bất ngờ không kịp đề phòng, Tưởng Lạc muốn giết người Ban gia cho hả cơn giận, thế nhưng lại bị triều thần khuyên ngăn, nếu Dung Hà đánh vào kinh thành thật, bọn họ nắm người Ban gia sẽ có lợi thế hơn, cũng có thể lấy người Ban gia làm điều kiện trao đổi với Dung Hà.

"Lợi thế cái quái gì?" Tưởng Lạc tức giận đập hết tấu chương trên ngự án, "Dung Hà là tên ngụy quân tử, hắn ta không thèm bận tâm đến sống chết của Ban gia, thì sao có thể thay đổi kế hoạch vì đám người Ban gia?"

"Trẫm bị hắn lừa!"

Cái gì mà hắn yêu Phúc Nhạc quận chúa sâu đậm, cái gì mà tình cảm cuồng si, những thứ này đều là diễn cho hắn xem.

"Hắn ta không hề để ý đến Ban Họa, thứ hắn mong muốn chính là ngôi vị hoàng đế của trẫm." Tưởng Lạc cắn răng nghiến lợi đi về đến noi giam giữ Vân Khánh đế, Vân Khánh đế đã bị Tưởng Lạc hành hạ đến tàn tật. Một người từng là đế vương cao cao tại thượng, giờ bên cạnh chỉ có hai ba tên thái giám hầu hạ, còn thường xuyên hứng chịu chửi rủa của Tưởng Lạc, Vân Khánh đế tức đến mức nằm liệt trên giường, thậm chí ngay cả nói cũng không thể thốt được ra lời.

https://thuviensach.vn

"Cái thằng con rơi của ông cuối cùng cũng tạo phản chuẩn bị đánh vào kinh." Tưởng Lạc cười nhạt, "Ông nói xem, nó đến cứu ông hay là đến đây tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của ta?"

Vân Khánh đế mở to mắt, lắc đầu, đáng tiếc, ông không thể thốt được lời nào.

"Hừm." Bỗng nhiên Tưởng Lạc điên cuồng đập vỡ tất cả tách trà trên bàn, "Nó chỉ là một thằng tạp chủng, vậy mà muốn cướp giang son của trẫm, quả thật mơ tưởng hão huyền."

Vân Khánh đế mất mở trừng trừng nhìn Tưởng Lạc quay lưng bỏ đi, ông tức giận thở hồng hộc.

"Bệ hạ." Tay Vương Đức còn quấn băng gạc, bước lại nâng Vân Khánh đế dậy, "Ngài sao rồi?"

Vân Khánh đế vương run rẩy chỉ về phía Tưởng Lạc rời đi, ánh mắt vô cùng lo lắng.

"Bệ hạ, ngài bớt giận," Vương Đức lau nước mắt, "Nhất định Thành An Hầu sẽ tới cứu chúng ta."

Vân Khánh đế trợn to mất hơn nữa, thế nhưng ông không thể nói chuyện, Vương Đức cũng không thể hiểu được ý của ông, cuối cùng tức giận hôn mê bất tỉnh.

Triều đình vốn cho rằng đẩy Dung Hà đi chống lại phản quân, hai bên gây chiến thì triều đình sẽ thành ngu ông đắc lợi. Nào ngờ Dung Hà mang đi quân viễn chinh nhưng không gây chiến với phản quân, ngược lại đám phản quân lại giống nhu nổi máu điên, bỗng nhiên tôn xung Dung Hà làm người đầu lĩnh, tất cả thế lực phản quân đều quy tụ về dưới trướng Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Năm vạn quân viễn chinh trong tay Dung Hà, và số lương thảo thiếu trước hụt sau, trong tình hình bết bát đó lẽ ra bọn họ không nên đẩy Dung Hà lên làm thủ lĩnh mới đúng, rốt cuộc Dung Hà có tài cán gì, làm sao lại dụ khị được đám phản quân khó trị đó?

Cái đám não tàn trong triều đình vẫn còn rối não hoài nghi, thì đám người Chu Bỉnh An, Diêu Bồi Cát, Trương Khởi Hoài, Triệu Vĩ Thân... cũng lờ mờ đoán được nguyên nhân.

"Có thật những phản quân này không liên quan gì đến Thành An Hầu không?" Trong bốn người bọn họ, chỉ có Trương Khởi Hoài không thân thiết gì với Dung Hà, cho nên khi nói chuyện cũng không cố kỵ gì hết, "Bằng không sao lại có chuyện trùng hợp như vậy xảy ra, thế lực phản quân mạnh như chẻ tre, thế nhưng khi gặp phải Dung Hà cũng cúi đầu xưng thần. Quân viễn chinh lươug thảo không đủ, trang bị cũng không đầy đủ, Thành An Hầu sao lại dư não để nghĩ đến chuyện phản lại triều đình?"

Khả năng duy nhất chính là thủ lĩnh phản quân ở Đông Châu, Tấy Châu, Tiết Châu... hầu hết đều là người của Dung Hà. Bọn họ đang chờ ngày Dung Hà đến.

"Chuyện này...." Diêu Bồi Cát há miệng nhưng không nói ra lời, ông quay đầu liếc nhìn Chu Bỉnh An, Chu gia khá thân thiết với Ban gia, Thành An Hầu phản, người Ban gia vẫn còn lưu lại trong kinh thành có thể giữ được mạng sống hay không, đây là chuyện rất khó nói. Chỉ tiếc bốn người bọn họ hiện nay đều trắng tay, lời nói cũng không có tác dụng gì với Phong Ninh đế, lúc này muốn ra tay cứu giúp cũng là hữu tâm vô lực.

Ông nợ Ban gia ân tình, lúc này không thể trợn mắt đứng nhìn người Ban gia chờ chết.

Triệu Vĩ Thân lắc đầu: "Những người đang bị giam giữ trong đó

https://thuviensach.vn

Ông và Ban gia bí mật qua lại nhiều năm như vậy, từ lúc Dung Hà mang binh ra khỏi thành, ông đã nhận được hồng nhạn mang thư tín của một người xa lạ gửi đến.

Thế nhưng hồng nhạn lại bay về phía nam, vậy thì bọn họ làm sao còn ở trong kinh thành này?

Diêu Bồi Cát nghe thấy Triệu Vĩ Thân nói như vậy, cũng thở phào một hơi, "Không phải họ thì may quá, không phải càng hay."

Thế nhưng vì sao Triệu Vĩ Thân biết được?

Mặc dù ông nghi ngờ, nhưng cũng ngại không dám hỏi rõ. Đành dời sang đề tài khác, "Rốt cuộc Thành An Hầu muốn làm gì?" Hô hào tứ phương, thậm chí còn công khai cả chiếu thư truyền ngôi do chính tay bệ hạ viết cộng với hổ phù thống lĩnh tam quân, có thật muốn cứu bệ hạ cùng Thái tử không?

"Hổ phù thống lĩnh tam quân...?"

Thượng thư lệnh Chu Bỉnh An là tâm phúc của Vân Khánh đế cho nên ông biết một ít chuyện mật trong triều, "Cái hổ phù này đã thất lạc từ hai mươi năm trước."

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 121

"Thất lạc?" Ba người kia nghe vậy đều đưa mắt nhìn nhau, sau khi ngộ ra ẩn ý lại giật mình kinh hãi. Nếu như hổ phù thống lĩnh tam quân đã bị mất từ lâu, như vậy làm sao lọt vào trong tay Thành An Hầu?

Năm đó hổ phù thống lĩnh tam quân do Ban nguyên soái nắm giữ, về sau Ban nguyên soái bị thương trên chiến trường ngoài biên cương, ông cởi áo giáp quay về kinh thành làm một quốc công gia sống nhàn nhã, sau đó Vân Khánh đế đăng cơ, biên cương lại không có chiến sự gì, hổ phù thống lĩnh tam quân từ đó cũng chưa từng xuất hiện nữa.

Bọn họ chỉ cho rằng bệ hạ kiêng kỵ các võ tướng cho nên không giao hổ phù thống lĩnh tam quân cho bất luận kẻ nào, thật không ngờ ngay cả bệ hạ cũng không nắm giữ hổ phù, điều này khiến cho ai nấy đều bất ngờ sửng sốt.

"Phải chăng hổ phù vẫn nằm trong tay Ban nguyên soái sao?" Diêu Bồi Cát nhỏ giọng nói, "Năm đó Ban nguyên soái bị thương, vốn dĩ là chuyện rất bất ngờ, nếu ông không giao hổ phù ra, nhưng lại nói với bệ hạ rằng hổ phù bị trộm mất...."

Tiên đế không thích bệ hạ mà yêu thích Huệ Vương, nói không chừng bệ hạ sẽ tin vào lý do lí do thoái thác của Ban nguyên soái. Thảo nào bệ hạ có thể nhẫn nhịn Huệ Vương nhiều năm như vậy, chỉ sợ ông luôn lo lắng Huệ Vương lại đột nhiên khởi binh tạo phản. Sau khi vợ chồng Huệ Vương đều chết, bệ hạ còn đưa hai đứa con của Huệ Vương vào cung nuôi dưỡng,

https://thuviensach.vn

một là để mọi người tuyên dương ông lương thiện, mục đích còn lại e là muốn khống chế hai người kia, không để cho bọn họ xằng bậy.

Những chuyện xảy ra ngày trước vốn còn rất mơ hồ không rõ nguyên do, nhưng kể từ khi hổ phù xuất hiện, tất cả những khúc mắc khó hiểu nhất cũng hiện ra rõ ràng hơn.

Ban gia mấy đời trung lương, vì sao Ban nguyên soái lại nói dối chuyện tày đình như thế?

Và hổ phù thống lĩnh tam quân này là do Ban quận chúa trao cho Thành An Hầu?

"Ta biết." Triệu Vĩ Thân là bộ hạ cũ của Ban nguyên soái, nhớ lại Ban nguyên soái từng một thời uy phong lẫm liệt, giọng nói hơi nghẹn ngào, "vết thương của nguyên soái không phải do kẻ địch gây ra, mà bị người của mình đánh lén. Sau đó tiên đế tra ra là do một tướng lĩnh nào đó ganh ghét, cho nên đã làm ra chuyện này. Để tránh nhiễu loạn quân tâm, vị tướng lĩnh đó bị xử tử bí mật, ngay cả người nhà của hắn cũng không bị liền lụy gì."

"Không lâu sau đó, bệnh tình của tiên đế trở nên trầm trọng hơn." Triệu Vĩ Thân nhớ lại tình cảnh năm đó, bình tĩnh tường thuật lại, trong câu chuyện có vô số thấy ma và máu tươi, ông rủ mắt xuống nói, "Sau đó, tiên đế chưa kịp lưu lại di chiếu đã ra đi, bệ hạ là Thái tử, hợp lẽ đăng cơ, trở thành hoàng đế triều Đại Nghiệp."

Trong câu chuyện này có dính tới nhiều âm mưu quỷ kế, Triệu Vĩ Thân không muốn nói thẳng ra, mấy vị đại nhân khác đều ngầm hiểu được, thế nhưng hiện tại bọn họ không có tiếng nói gì, cho dù có lòng lo lắng cho bách tính phải chịu khổ cực, thế nhưng cũng lực bất tòng tâm.

"Thái tử và Trữ vương đều không có tài trị quốc, nếu Thành An Hầu..." Diêu Bồi Cát rất coi trọng tài hoa của Dung Hà, cho nên lúc nói

https://thuviensach.vn

chuyện, khó tránh khỏi có chút thiên vị. Cũng may ông vẫn còn tỉnh táo, biết nếu nói ra lời này sẽ bị gáng tội mưu phản.

"Ta hiểu ý của ông." Triệu Vĩ Thân cười cười, "Ta học thành văn thao vũ lược, không phải chỉ vì hai chuyện: một là thành tâm cống hiến sức lực cho triều đình, hai là chăm lo cho dân chúng đó sao? Sự việc xuôi theo bên nào cũng tốt, ông trời luôn có mắt, chắc vẫn dõi theo con dân trần thế này thôi."

Đã xuôi theo hết thảy tranh đấu trong triều đình, thật tình ông cũng không tính là thần tử đặc biệt trung thành, thay vì nói ông trung với triều Đại Nghiệp, chi bằng nói ông trung với dân chúng dưới ách thống trị của triều Đại Nghiệp.

Có lẽ ông trời có mắt thật, tháng ba hoa đào nở rộ, bỗng nhiên vùng ngoại thành xảy ra trận lở đất lớn, lộ ra một khối đá kỳ lạ, khối đá này có hình dạng kì lạ, giống như chim tung cánh bay lên trời xanh. Truyền thuyết kể rằng: Chim xanh là chim báo điều may hầu cận bên cạnh Tây Vương Mẫu, sự xuất hiện của nó sẽ mang đến tin tức cải biến thiên hạ.

Quân tuần tra nhanh chóng được điều tới, nhưng khi nhìn thấy hàng chữ khắc trên tảng đá này, sắc mặt bọn họ đều thay đổi.

"Tưởng thị bất nhân, thiên hạ đại loạn, loạn thế có nhân quân, cứu dân khỏi nước lửa."

Một vài binh sĩ biết chữ sau khi đọc xong mười mấy chữ này, bọn họ run rẩy như đang trong mùa đông giá rét, run đến mức hai hàm răng đánh vào nhau, cảm thấy tảng đá kia uy nghi khó tả, uy nghi đến mức họ không dám nhìn tiếp nữa.

"Nói bậy, đây chỉ là mưu kế của đám phản quân mà thôi." Đội trưởng đội tuần tra chỉ vào tảng đá nói, "Còn không mau mau xóa hàng chữ trên đó đi?"

https://thuviensach.vn

"Rõ." Một sĩ binh rút đao tiến lên, nhưng điều kỳ dị chính là hắn ta chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên đưa tay che mũi, người hắn co quắp lại, ngã lăn quay ra đất. Đám lính tuần tra còn lại đều hoang mang không dám tiến lên, có người lật đật lôi binh sĩ đang co quắp kia về, vội vã đưa hắn vào thành tìm đại phu chuẩn bệnh, đại phu nói hắn bị gió độc xâm nhập vào cơ thể, và quá khiếp sợ.

Đám lính tuần tra chính mắt nhìn thấy tảng đá kỳ lạ kia càng thêm nghi ngờ hơn, tận đến khi tên lính tỉnh lại, mới có người hỏi hắn đã nhìn thấy gì mà hoảng sợ?

"Ta... Ta nhìn thấy một... cái đầu rồng, vờn quanh trên tảng đá, mắt nó sáng rực như đèn." Binh sĩ chưa nói hết đã ôm đầu hét rống lên, đánh mắt lý trí.

Một ngày sau khi quan viên khâm thiên giám tìm đến binh lính này thì hắn đã phát điên rồi, miệng lẩm bẩm nhằng cuội, lúc thì nói có con chim, lúc thì nói chuyện ma quỷ, điên khùng không còn chút lý trí nào.

Còn chuyện về khối đá kỳ lạ này đã nhanh chóng lan truyền khắp hang cùng ngỏ hẻm trong kinh thành, có tin đồn những người nhìn thấy khối đá này đều đã phát điên. Lời đồn càng truyền càng sôi nổi, nào là vương triều họ Tưởng sắp tận, nào là đương kim thánh thượng là kẻ bất nhân, khiến cho thiên hạ đại loạn, nào là vị quân vương nhân nghĩa do trời định đã xuất hiện, đang chờ đợi ngày thay thế vương triều họ Tưởng.

Lời đồn càng truyền càng móp méo, cuối cùng lại biến thành: "Nếu vương triều Tưởng thị tiếp tục thống nhất thiên hạ thì trời sẽ giáng thiên tai xuống, dân chúng lầm than, chỉ có vị quân vương nhân nghĩa kia mới là thiên tử do trời cao định đoạt.

Tưởng Lạc giận dữ, mời mấy tăng đạo nổi danh đi làm phép bên cạnh tảng đá, thế nhưng tin tức đã truyền ra ngoài, coi như mời cao nhân xử lý

https://thuviensach.vn

thì có ích lợi gì nữa?

"Vân phương trượng, ngài cảm thấy trên tảng đá này có gì?" Một vị lão đạo gần nhìn Vân phương trượng.

Vân phương trượng niệm ai di đà, "Trên mặt nó có nhân tâm."

Lão đạo bật cười, "Nhân tâm cũng được, thần tiên cũng tốt, lão đạo chỉ là người ngoài cõi tục, vốn không muốn nhúng tay vào việc này, chỉ tiếc hoàng đế lấy tính mạng chư tăng ra áp chế, lão đạo không thể không tuân theo."

Vân phương trượng có dáng vẻ hiền hòa, đôi mắt như cười, "Đạo trưởng đúng là cao nhân chân chánh."

Lão đạo không rõ ý tứ của Vân phương trượng, thở dài một hơi làm tư thế mới, "Vân phương trượng, mời."

Loại thủ đoạn giả thần giả quỷ này thường được các tu sĩ bàng môn tà đạo dùng, vừa vặn hai ngày trước ông may mắn luận thiện luân kinh với Vân đạo trưởng, hôm nay lại cùng được lựa chọn. Tuy ông là người phương ngoại, thế nhưng cũng là một con người, coi như không thể giải cứu muốn dân, chí ít không muốn trợ giúp đạo tặc làm loạn.

Dưới ánh mắt theo dõi sát sao của dân chúng, không biết Vân phương trượng và lão đạo dùng thủ đoạn gì, chữ trên tảng đá cuối cũng cũng biến mất, thế nhưng hai vị tăng đạo nổi danh trong đất kinh thành này lại miệng phun máu tươi hôn mê bất tỉnh. Đám triều thần vốn còn bán tín bán nghi với chuyện này, giờ nhìn thấy kết quả của hai tăng đạo, dĩ nhiên bọn họ không còn nghi ngờ gì với mấy hàng chữ trên tảng đá nữa.

Chỉ là bọn họ không dám để lộ tâm tư ra, đến khi Tưởng Lạc muốn phái binh đi giết phản quân thì trên triều đình đã không còn ai dám đứng ra đảm nhận sứ mệnh này.

https://thuviensach.vn

Bọn họ có thể gây khó khăn với con người, nhưng nào có ai dám cả gan chống lại mệnh trời? Cho dù là nịnh thần thì vẫn sợ trời xanh trách phạt.

Tưởng Lạc tức giận lại hạ lệnh giết vài người, nhìn thấy những người này nhát như chuột, hắn càng giận hơn.

Quay về cung, Tưởng Lạc tiếp tục nổi giận trách phạt vài tiểu thái giám, thế nhưng vẫn chưa thấy nguôi giận.

"Hắn ta thì có tác dụng chỗ nào?" Tưởng Lạc tung chân đá tên thái giám vừa lên tiếng ngã ngào ra đất, "Lần trước chính ngươi cũng nói Dung Hà là lựa chọn thích hợp nhất, kết quả thì sao?"

"Nô tài có tội." Tiểu thái giám cuống quít dập đầu xin tha, không dám nói thêm nữa.

"Đúng, ngươi có tội." Tưởng Lạc tức giận nói, "Sớm biết như vậy, trẫm nên giết Dung Hà sớm hơn, chứ không nên để hắn mang quân ra khỏi thành."

"Nào có ai ngờ hắn ta không thèm để ý đến sinh mạng người nhà Phúc Nhạc quận chúa chứ?" Tiểu thái giám đảo mất một vòng, "Có lẽ lúc này Phúc Nhạc quận chúa cũng hận hắn lắm, chi bằng chúng ta nghĩ cách liên lạc với Phúc Nhạc quận chúa, để nàng ta nằm vùng giúp chúng ta."

"Cái con Ban Họa kia từ nhỏ chỉ biết ăn chơi, óc heo như nó thì làm nên trò trống gì?" Tưởng Lạc đánh giá thấp Ban Họa theo bản năng, "Nó có thể giúp trẫm cái gì? Gây cản trở sao?"

Tiểu thái giám trầm mặc chỉ chốc lát: "Bệ hạ, tuy rằng tính cách Phúc Nhạc quận chúa bộc trực, thế nhưng nàng ta vẫn là phụ nữ."

"Phụ nữ có thể làm gì?

https://thuviensach.vn

"Khi phụ nữ hận đàn ông, chuyện gì họ cũng làm được." Tiểu thái giám cung kính dập đầu xuống đất, để trán sát mặt đất lạnh lẽo, "Tại sao ngài không thử một chút xem thế nào?"

"Khi phụ nữ hận đàn ông thì vẫn chỉ là món đồ chơi của đàn ông, họ có thể làm được cái gì." Tưởng Lạc bật cười như vừa nghe một câu chuyện hài, "Một thằng đã bị thiến như ngươi thì hiểu thế quái nào được đàn bà, lui ra ngoài quỳ hai canh giờ đi."

Trong quân trướng, Dung Hà đang xem bản đồ địa hình với mấy thuộc hạ.

Triệu Trọng thấy sắc mặt Dung Hà tiều tụy, chờ thương nghị quân tình xong xuôi mới cười nói: "Chủ công, xin chú ý nghỉ ngơi."

"Sao Ta có thể an tâm nghỉ ngơi, kéo dài một ngày, dân chúng sẽ chịu khổ thêm một ngày." Dung Hà di di trán, "Nhưng thật ra mấy năm này ông cực khổ nhiều."

"Có thể cống hiến sức lực vì chủ công chính là vinh hạnh của thuộc hạ." Điều duy nhất Triệu Trọng không có nghĩ tới chính là vị hôn thê chưa cưới của đứa em trai yêu quý lại gả cho chủ công nhà mình. Mặc dù ông đang đảm nhận chức thứ sử ở Tiết Châu, thế nhưng cũng có nghe được một vài lời đồn đãi về Phúc Nhạc quận chúa.

Vị hôn phu thà bỏ trốn cùng gái phong trần cũng không muốn kết hôn với nàng.

Dung nhan diễm lệ, khắc phu, vị hôn phu nhỏ tuổi đầu tiên còn bị chết non, chắc chắn là nàng khắc phu.

Mẹ của hắn rất thân thiết với dì Âm, kéo theo mối quan hệ trên dưới giữa Triệu gia và Ban gia cũng khá thân thiết, lời đồn đãi khắc phu lan truyền bên ngoài, Triệu gia chưa bao giờ tin. Ấu đệ của ông không phải

https://thuviensach.vn

chết vì khắc bát tự với Phúc Nhạc quận chúa mà chết ở trong tay Trữ vương.

Năm đó mẫu thân dẫn ấu đệ tiến cung, nào biết nhị hoàng tử lại đẩy ấu đệ mới ba bốn tuổi ngã vào trong nước. Đệ đệ bị lạnh và hoảng sợ, sau khi trở về nhà thì bệnh không chữa được, cuối cùng uống thuốc và châm cứu cũng vô dụng, bị bệnh tật hành hạ đến chết.

về sau bệ hạ ban cho Triệu gia bọn họ một tước vị không lớn cũng không nhỏ, rồi đè ép chuyện này xuống. Ớ trong mắt người hoàng gia thì nỗi đau vì mất người thân của Triệu gia bọn họ chẳng qua chỉ là chuyện nho nhỏ, có thể lấy tước vị ra bù đắp là xong.

Chỉ thương cảm cho ấu đệ của hắn và Phúc Nhạc quận chúa nhỏ hơn ấu đệ hai tháng tuổi, cái gì cũng không biết, nhưng bởi vì chuyện này mà mang tiếng khắc phu, trở thành đề tài đàm tiếu của người trong kinh thành nhiều năm.

Hắn và chủ công hội họp ở Trung Châu đã hai ngày, chỉ tiếc vẫn vô duyên chưa được trông thấy Phúc Nhạc quận chúa, hơn nữa vì là người đàn ông cho nên không tiện hỏi hành tung của phu nhân chủ công, dù rất nóng lòng muốn chào hỏi Phúc Nhạc quận chúa, thế nhưng vẫn không tìm được cơ hội.

Dung Hà vỗ vỗ vai Triệu Trọng, "Cậu Trọng, ta đã cho người di chuyển người nhà của ông ra khỏi thành rồi, cho nên không cần lo lắng."

"Đa tạ chủ công!" Triệu Trọng kích động làm một đại lễ với Dung Hà.

"Người một nhà không cần nói lời khách sáo như vậy." Dung Hà nhấp một ngụm trà để tỉnh táo tinh thần, "Lệnh chính cũng đang ở trong quân doanh cùng ông chứ?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, chuyết chính cùng hai khuyển tử đều đi theo thuộc hạ hành quân."

"Neu lệnh chính và lệnh lang có rảnh rỗi, có thể đến trướng của ta trò chuyện cùng quận chúa, bản tính nàng không chịu ngồi yên, đến lúc đó hy vọng lệnh chinh không chê nàng phiền thì tốt rồi."

"Không dám, không dám." Triệu Trọng thầm vui vẻ, ông đang muốn tìm cơ hội đi gặp Phúc Nhạc quận chúa, hiện tại chủ công lên tiếng bảo ông đưa phu nhân của mình đến làm bạn cùng quận chúa, cho dù chỉ nói mấy câu thôi cũng rất tốt.

Từ khi Dung Hà hội họp với phản quân của hắn, Ban Họa cũng không quá quan tâm chuyện trong quân doanh nữa. Nàng có thể ngồi xem, đứng xem, cũng có thể lười biếng nằm ườn ra, hiện giờ Dung Hà đã nắm được lòng trung thành của các tướng lĩnh, nàng càng thảnh thơi.

Cho nên hiện tại khi nàng không có việc gì làm thì đem theo cận vệ của mình so cung tiễn so kiếm pháp với binh lính khác, mặc dù không có uy nghiêm của một hữu tướng quân được triều đình khâm phong, thế nhưng không ít binh sĩ bị đánh cho thua thê thảm, chơi bời cùng các tướng sĩ này lâu, bọn họ cũng thân thiết gọi Ban Họa là Ban tỷ, cưỡi ngựa giương cung bắn chim, leo cấy hái trái, xuống nước bắt cá, chỉ cần nàng dẫn theo đám người bọn họ đi cùng, chắc chắn sẽ đem về không ít thức ăn ngon cho quân doanh.

Nếu không phải da nàng trắng, gương mặt xinh đẹp, có lẽ các các tướng sĩ đã gọi nàng hai tiếng "Ban huynh" chứ không phải "Ban tỷ".

Biết làm sao được, tuy rằng lời nói và việc làm của Ban Họa đều phóng khoáng và hào hiệp khiến các tướng sĩ bị thuyết phục, thế nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt nàng, lý trí nói cho bọn họ biết đó là một đại mỹ nhân nổi danh, gọi nàng là "huynh" thực sự có lỗi với dung mạo của nàng.

https://thuviensach.vn

Không hổ là hậu duệ danh tướng, mười người bọn họ gọp lại vẫn còn thua xa khí phách và bản lĩnh của nàng.

Ngày hôm đó Ban Họa lại lên võ đài tỷ võ với mấy tiểu binh trai tráng khỏe mạnh, nghe thấy nữ hộ vệ thiếp thân nói, Triệu phu nhân cầu kiến, nàng chắp tay nói với các tướng sĩ ở đây, "Xin lỗi các vị huynh đệ nhé, ta có việc phải làm, chu vị tiếp tục thi đấu nhé."

"Ban tỷ đi thong thả!" Chúng tướng sĩ đồng loạt đáp lễ, mặc dù đều là đàn ông đã trưởng thành, có người đã hai mươi ba mươi tuổi, thế nhưng vẫn sùng bái và cung kính gọi Ban Họa là "Ban tỷ", nếu trên người bọn họ mặc không phải là khôi giáp binh sĩ, thì dân chúng mà nhìn thấy cảnh tượng này, nói không nhừng sẽ lầm tưởng là đám xã hội đen chuyên đi thu phí bảo kê.

Triệu phu nhân thấp thỏm bất an ngồi trên ghế, trong lòng thấy thiếu tự tin.

Sau khi đến quân doanh này, nàng đã nghe nói rất nhiều lời đồn đãi liên quan đến Phúc Nhạc quận chúa, có người nói vị quận chúa này cực kỳ xinh đẹp, chủ công rất yêu thương nàng, thậm chí còn sống cùng nàng trong một quân trướng. Lại có lời đồn rằng, vị quận chúa này võ nghệ xuất chúng, rất được tướng sĩ trong quân đội tôn sùng, nàng chỉ là một người phụ nữ chỉ biết quanh quẩn sau nhà, nếu lỡ nói lời gì sai, chẳng biết có bị quận chúa kinh thường hay không?

Đang suy nghĩ miên man, cửa mành bông bị nhấc lên, một vị công tử trẻ đẹp đội mão quan ngọc mặc câm y bước vào. Triệu phu nhân giật mình, nàng hốt hoảng nhìn thiêu niên nhỏ hơn vài tuôi.

Sau khi nàng định thần lại mới nhớ tới nơi này là doanh trướng của chủ công và quận chúa, thiếu niên này là ai, sao đột nhiên xông vào đây?

https://thuviensach.vn

"Triệu tẩu mời ngồi." Ban Họa thấy Triệu phu nhân ngây ngốc nhìn mình, nàng vỗ vỗ nam trang mặc trên người, "Hành quân bên ngoài cho nên ăn mặc hơi cẩu thả, để cho phu nhân chê cười rồi."

"Gặp... Gặp qua quận chúa." Triệu phu nhân không ngờ rằng thiếu niên tuấn tú này lại chính là Phúc Nhạc quận chúa, nàng hít sâu mấy hơi, cố ngăn trái tim đang đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, "Quận chúa quả thật quá xinh đẹp, làm cho thiếp thân trông thấy cũng phải thất thần, quên mất hành lễ, xin quận chúa thứ lỗi."

"Không có việc gì, không có việc gì, mau ngồi xuống đi." Ban Họa ngồi xuống ghế trên, cười nhìn Triệu phu nhân. Triệu phu nhân có khuôn mặt trái xoan, da trắng, búi tóc được cài trâm gỗ, có thể do cuộc sống trong quân doanh nên nàng ăn mặc giản lượt, quần áo mặc trên người cũng theo phong cách tự nhiên thoải mái là chính, thế nhưng vẫn nhận ra được đây là một người cô gái hiền hòa. Đợi hộ vệ dâng trà lên, Ban Họa vừa mời Triệu phu nhân uống trà, vừa hỏi, "Ta nhớ cô đã có hai đứa con trai rồi, sao không dẫn chúng theo cùng?"

"Khuyển tử còn nhỏ không hiểu chuyện, ta sợ chúng làm phiền ngài."

"Không có việc gì, cho dù trẻ con có quậy phá cỡ nào, ta cũng có cách chỉnh đốn chúng." Ban Họa lắc tay, "Ta không để ý đến mấy thứ này, lần sau phu nhân cứ dẫn chúng theo."

Mặc dù tính cách Triệu phu nhân hiền lành, lúc này cũng không biết nên nói cái gì cho phải, thế nhưng điều khiến nàng bất ngờ là quận chúa lại biết nàng có hai đứa con trai, điều này quả thật quá ly kỳ.

"Ta và Triệu tiểu thu thường lén trò chuyện cùng nhau, quan hệ giữa chúng ta vốn rất thân, cho nên nàng có nhắc đến chuyện của cô với Ta." Ban Họa cười cười, "Gia mẫu cũng rất quan tâm đến mọi người, đợi quay

https://thuviensach.vn

về kinh thành, nhất định mọi người phải đến nhà Ta gặp gia mẫu gia phụ một chuyến đây, bà mà trông thấy mọi người, chắc chắn sẽ rất vui."

Triệu phu nhân nghe Ban Họa nói như vậy, nỗi lo trong lòng liền voi đi, nàng gật đầu nói: "Đen lúc đó nhất định sẽ đến quý phủ quấy rầy một chuyến."

Lúc này bọn họ còn đang tạo phản, nghe Phúc Nhạc quận chúa nói như vậy cứ như bọn họ đã tạo phản thành công rồi. Thảo nào chủ công thích quận chúa như vậy, hóa ra chỉ có quận chúa mới là người có lòng tin vào chủ công nhất.

"Cái gì mà quấy rầy chứ?" Ban Họa suy nghĩ một chút, "Trong quân doanh toàn đàn ông, nếu thường ngày cô thấy nhàm chán thì tới chỗ Ta choi."

Với tính tình của Triệu phu nhân, có lẽ ở trong quân doanh sẽ ngượng không dám bước ra ngoài, nếu nàng đến doanh trướng choi cùng mình, có lẽ nàng cũng giải khuấy được đôi chút.

Triệu phu nhân cũng hiểu được Ban Họa có ý tốt muốn nghĩ cho mình, nên gật đầu đáp ứng. Trước khi gả đến Triệu gia, nàng cũng nghe qua vị quận chúa này từng có hôn ước cùng Triệu gia, chỉ tiếc nàng và chú em chồng đã chết yểu kia lại hữu duyên vô phận.

Sau khi bái biệt Phúc Nhạc quận chúa, Triệu phu nhân quay về doanh trướng của mình, Triệu Trọng thấy nàng trở về, liền nói: "Phu nhân, Phúc Nhạc quận chúa có làm khó dễ nàng không?"

Triệu phu nhân cười lắc đầu: "Quận chúa là người tốt lại rất nhiệt tình, còn lưu thiếp lại dùng cơm đây, thế nhưng thiếp nghĩ chắc chủ công sẽ qua về dùng cơm cùng quận chúa, cho nên kiêng quyết từ chối."

https://thuviensach.vn

Triệu Trọng nghe nói như thế lại yên lòng: "May mà nàng không nhận lời, bằng không Ta và hai thằng con sẽ tiu nghỉu dùng cơm với nhau.

"Toàn nói bậy." Triệu phu nhân và phu quân cùng hai đứa con ngồi quấy quần bên bàn cơm đơn sơ, nhìn thấy hai đứa con ăn uống ngon lành, Triệu phu nhân gấp hai miếng thịt bỏ vào trong chén của mỗi đứa, quay sang nói với Triệu Trọng, "Phúc Nhạc quận chúa là một cô gái rất đặc biệt, ta thấy người bên doanh chủ công, đều rất tôn trọng nàng."

"Vậy thì hay biết mấy." Triệu Trọng gật đầu, yên lòng.

"Quận chúa còn nói nếu ta ở trong lều thấy buồn chán thì cứ qua bên đó chơi."

"Tốt." Triệu Trọng nhân tiện nói, "Ta còn đang lo nàng ở trong này một mình sẽ buồn bực, như vậy cũng tốt, cứ đến chỗ Phúc Nhạc quận chúa chơi."

"Cũng không thể như vậy được, khi Phúc Nhạc quận chúa mặc trang phục binh sĩ trông rất tuấn tú." Triệu phu nhân không nhịn được nói, "Neu thiếp còn là một cô bé mười mấy tuổi, nhìn thấy quận chúa như vậy e rằng sẽ tim đập tay run, chắc không còn nghĩ đến đàn ông nữa.

Triệu Trọng:...

Dung Hà chỉ huy đại quân suôn sẻ băng qua địa giới Trung Châu, qua Trung Châu là đến Tầm Châu, Dung Hà phái tốp quân đầu đi tới cửa thành, bọn họ còn chưa kịp đi công thành, đã thấy cửa thành Tầm châu mở rộng, tất cả tướng sĩ quan viên Tầm Châu đều ra tận cổng đón chào, không hề có ý phản khán.

Bọn họ ở lại Tầm Châu hai ngày, tất cả binh sĩ không nhiễu loạn cuộc sống người dân, không chinh thu lương thảo, điều này làm cho dân chúng đang thấp thỏm bất an đều cảm động vui mừng, lúc phản quân rời khỏi

https://thuviensach.vn

Tầm Châu có bách tính cầm dưa và rau củ ra tặng cho binh lính, vẫy tay tiễn đưa.

Dung Hà không nhận gà vịt thịt cá rau củ gạo và mì, nhưng hắn lại nhận một túi nước do một ông cụ thọ gần trăm tuổi tặng.

"Dung mỗ xin lĩnh nhận tấm lòng của chư vị, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không dư giả gì, Dung mỗ sao nhẫn tâm nhìn mọi người chịu đói chịu khát?" Dung Hà giơ cao túi nước lên, "Nước là ngọn nguồn của sự sống, Dung mỗ xin nhận túi nước của lão bá tặng cho, cũng xin lĩnh nhận tấm lòng của chư vị hương thân, xin các vị hương thân bảo trọng, Dung mỗ cáo từ."

Tầm Châu vô cùng cảm động trước thái độ và lí do từ chối của Dung Hà, biết toàn bộ phản quân phải rời đi, có người lưu luyến đứng ở cửa tiễn đưa không nỡ rời.

"Quả là người tốt, người tốt." Ông cụ thọ gần trăm được cháu đỡ tay đứng dậy, lão ngửa đầu nhìn trời xanh, "Trời cao có mắt, rốt cục để cho chúng ta trông thấy hy vọng."

Bách tính xung quanh cũng cảm động lấy cùng ông cụ, tất cả đều ngóng trông Dung Hà có thể làm hoàng đế.

Phản quân rời Tầm Châu, tiến đến Kinh Châu, Kinh Châu cũng giống nhu Tầm Châu, mở rộng cửa thành đón chào họ, thế nhưng chờ đội binh của Dung Hà vào thành xong mới phát hiện quan viên địa phương đều là kẻ vô năng bừa bãi, trấn lột thịt cá của bá tánh, vì vậy Dung Hà hạ lệnh xử tử đám tham quan ô lại chuyên làm trò trước mặt bá tánh này.

Trong nhất thời dân chúng đều chạy ra tương trợ, nói rằng Kinh Châu cuối cùng cũng có quan viên tốt.

https://thuviensach.vn

Bách tính mặc kệ người tới là triều đình hay là phản quân, chỉ cần có thể giúp bọn họ tìm lại được chính nghĩa, không không ức hiếp bọn họ, đó chính là quan tốt.

Cái gì cơ? Bạn nói vị đại quan tuổi còn trẻ này có khả năng trở thành hoàng đế? Hoàng đế hiện tại ngu ngốc vô năng?

Vậy cứ để cho đại quan trẻ tuổi này làm hoàng đế đi, giữ một hoàng đế ngu ngốc vô năng kia làm quái gì? Giữ lại làm lễ mừng năm mới sao? Nếu nuôi heo thì còn có thể giết lấy thịt ăn mừng năm mới, chứ luu vị hoàng đế luôn tìm cách moi móc thịt của dân chúng lại làm gì.

Ban Họa đi theo bên cạnh Dung Hà, nhìn dân chúng hài lòng mỉm cười khi thấy tham quan bị chém đầu, nàng thấy động lòng. Những người dân này không hiểu được cái gì gọi là trung quân, cũng không hiểu được thi từ ca phú, thậm chí ngay cả danh hào của đương kim thánh thượng là gì cũng chưa chắc biết, suốt ngày bọn họ phải lo tìm kế sinh nhai, nhưng họ lại dễ thỏa mãn như vậy. Hoàng đế đang ngồi ở vị trí cao kia coi như không dốc hết tâm huyết vì bá tánh, cũng nên suy nghĩ cho bọn họ một chút, lo lắng cho bọn họ một chút.

Chí ít... có thể để bọn họ an ổn sinh sống qua ngày.

Tham quan ô lại bị bị tịch thu nhà, Dung Hà an bài vài người đến xử lý chuyện ở Kinh Châu, đợi dân chúng chấp nhận những người này quản lý, hắn lại dẫn đại quân tiến về kinh thành.

Có thể bởi vì Dung Hà ở Kinh Châu giết tham quan ô lại, để cho quan viên những châu huyện khác bàng hoàng lo lắng, bọn họ không dám nghênh đón quân Dung Hà vào thành, cho nên một số người bắt đầu quyết liệt chống lại, mà một số người đã vội vã dẫn vợ con bỏ trốn trước khi Dung Hà dẫn đại quân đến, chỉ lưu lại ít quan binh ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Còn có một số quan viên cố ý lan truyền vài tin đồn, cái gì mà Dung Hà là ác ma giết người, chỉ cần hắn đi qua nơi nào thì nơi đó sẽ máu chảy thành sông, tiếng oán ngợp trời, cổ động dân chúng địa phương ra sức chống lại. Thế nhưng mưu kế này lại không có tác dụng lớn, bởi VÌ bách tính đã nghe được tin tức từ những châu huyện khác rồi, đồn rằng vị Thành An Hầu này tốt bụng cỡ nào, khoan dung rộng lượng với dân chúng ra sao, tham quan ô lại bị bọn họ xử phạt như thế nào.

Khi bá tánh biết được các quan viên cô ý lừa gạt bọn họ thì lửa giận bốc lên không thể đè ép được.

Cho nên khi đội quân của Dung Hà đi tới Thái Châu thì cổng thảnh Thái Châu đã bị các bách tính đang căm phẫn mở ra, quan binh thủ thành cũng không dám ngăn trở đám bá tánh này, thậm chí còn không rút đao, mặc kệ những người dân đang nổi điên kia kéo cửa thành ra.

Ban Họa cưỡi trên lưng ngựa, nghiêng đầu nói với Dung Hà:

"Dung Hà, có thật chúng ta đang tạo phản không vậy?"

Sao thấy giống như đang chơi trò chơi hơn.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 122

Cả triều Đại Nghiệp rốt cuộc đã bại hoại đến mức độ nào mới khiến cho dân chúng hận đến nước này?

Ban Họa là một người lười suy nghĩ, lười lo lắng xa vời, cũng lười trù tính âm mưu quỷ kế, thế nhưng suốt chặng đường đến đây quá thuận lợi, giống như con đường phía trước đã có người dọn sẵn, chỉ chờ bọn họ bước tới mà thôi.

"Bên trong thành Thái Châu đã có người của ta an bài rồi." Trong phòng, Dung Hà ghé vào tai Ban Họa đang ngâm mình trong bồn tắm, hắn cười nói, "Phu nhân có cần chồng hầu hạ tắm rửa không?"

"Bóp vai giúp thiếp nhé." Hai tay Ban Họa gác lên bồn tắm. mái tóc đen xõa ra ngâm trong bồn, trong phòng hơi nước lượn lờ, đẩy nhiệt độ trong phòng tắm lên cao.

Dung Hà không kìm lòng được cắn nhẹ một cái lên vai nàng, lưu lại vết hồng nhàn nhạt.

"Chàng là chó ư?" Ban Họa che vết căn, đưa tay kéo Dung Hà vân còn ăn mặc chỉnh tề vào bồn nước, nhìn dáng vẻ nhếch nhác ướt nhẹp của hắn, nàng đưa tay choàng lên cổ hắn, nói, "Có phải chàng muốn tắm cùng thiếp không?"

https://thuviensach.vn

Dung Hà nhìn bộ ngực mềm mại nhấp nhô theo từng nhịp thở của nàng, "Họa Họa, có người nói rất nhiều rất nhiều năm trước, trên núi thần có một nữ yêu, chỉ cần trông thấy nàng ta tất cả sẽ bị thần hồn điên đảo, nguyện ý dâng cả đầu của mình cho nàng...

Đầu lưỡi xẹt qua vành tai Ban Họa, "Nàng chính là yêu nữ kia sao?"

"Thiếp có phải hay không, chàng nếm qua rồi chẳng nhẽ không biết?"

Ban Họa khẽ cười, giống như châm ngòi ngọn lửa kích tình đang cháy trong ngực Dung Hà, khiến nhiệt độ cơ thể hai người như bốc cháy lên trong bồn nước tắm.

"Đỗ Cửu?" Triệu Trọng đi tới ngoài cửa viện, căn nhà này vốn là nơi ở của quan viên cũ, có điều quan viên này bức ép dân chúng, đã bị dân chúng địa phương trói lại ném vào đại lao. Hắn thấy Đỗ Cửu canh giữ ngoài cửa lớn chủ viện, tò mò hỏi, "Lần này Ta không nhìn thấy Vương Khúc tiên sinh?"

"Hiện tại chân ông ta không thể đi, tay không thể viết, mát không thể thấy, sao có thể theo quân?" Đỗ Cửu không nói rõ những chuyện Vương Khúc đã gây ra, nhắc tới chuyện này chỉ làm chủ công thêm mất hứng lần nữa.

Triệu Trọng nghe thấy Đỗ Cửu nói Vương Khúc như vậy, cũng đoán được có thể Vương Khúc đã phạm vào kiêng kỵ của chủ công, cho nên mới rơi vào kết cục như thế này. Ông nhìn thoáng qua xung quanh, phủi phủi thềm đá rồi ngồi xuống, "Cậu là người theo hầu bên cạnh chủ công, ta không có ý muốn hỏi việc tư của chủ công, chỉ là Phúc Nhạc quận chúa từng có chút duyên cũ với gia đình Ta, cho nên muốn hỏi thăm xem nàng sống thế nào chứ không có ý gì khác, đừng suy nghĩ nhiều nhé."

"Ta thấy ông có vẻ hồ đồ rồi." Đỗ Cửu đi tới bên cạnh ông ta, cũng bắt chước ngồi xuống thềm, "Quận chúa chính là phu nhân của chủ công, sao

https://thuviensach.vn

lại sống không được tốt?"

"Cậu Đỗ, chúng ta cũng được xem như có giao tình nhiều năm, cậu không cần phải nói mấy lời xã giao ấy với Ta, ta cũng không thích nghe những lời này." Triệu Trọng cười khổ, "Triệu gia có chút quan hệ sâu xa cũ với Phúc Nhạc quận chúa, không phải cậu không

"Cũng bởi vì biết nên mới không muốn nhiều lời với ông." Đỗ Cửu tức giận nói, "Chủ công coi trọng quận chúa cỡ nào, mấy năm nay ông không ở kinh thành cho nên không rõ ràng lắm, thế nhưng Ta ở cạnh bên ngài, chẳng nhẽ không hiểu rõ sao? Nếu ta là ông, sau này sẽ không nhắc lại những đan xen năm xưa giữa gia đình mình cùng với quận chúa, chuyện hữu duyên không phận thì nhắc tới làm chi?"

"Không nhắc tới thì không nhấc tới, tình cảm của chủ công và quận chúa tốt đẹp làm Ta cũng thấy yên tâm." Tính cách Triệu Trọng rất tốt, nghe thấy Đỗ Cửu nói vậy không hề tỏ ra hờn giận, trái lại còn sảng khoái cười tươi, "Hai đứa bé nhà Ta từ khi gặp được quận chúa chỉ suốt ngày nhắc tới quận chúa, thiệt không biết ai mới là người nuôi nấng tụi nó."

Đỗ Cửu hừm một tiếng, có chút tự đắc nói: "Đây đã coi là gì, trong kinh thành có rất nhiều đứa bé ương bướng nhưng hễ gặp mặt quận chúa nhà chúng ta cũng phải ngoan ngoãn hành lễ, hai đứa con của ông chịu nghe lời quận chúa đâu phải chuyện gì lạ."

Nghe Đỗ Cửu một câu quận chúa nhà của chúng ta hai câu quận chúa nhà của chúng ta, Triệu Trọng thấy thật buồn cười. Rốt cuộc Đỗ Cửu là người của chủ công hay là người của Phúc Nhạc quận chúa.

Thế nhưng nghe những mưu sĩ khác nói, mấy năm nay Đỗ Cửu vẫn luôn được chủ công tin dùng, ngay cả Phúc Nhạc quận chúa bước vào sau cũng đặc biệt thân cận với hắn hơn. Đại khái đây là người thành thật lại

https://thuviensach.vn

sống thật tình, Vương Khúc một bụng kinh luân cũng không thiếu tâm kế trí mưu, cuối cùng lại không có được địa vị vững chắc bằng Đỗ Cửu.

"Phu thê vốn là nhất thể, quận chúa chăm nom cho hai đứa con của ông có khác gì chủ công chăm nom đâu?" Đỗ Cửu thẳng thắn nói ít ý nhiều, "Quận chúa tinh thông tất cả võ công, cưỡi ngựa bắn cung cũng giỏi, hai đứa con của ông có thể học được vài chiêu thức của quận chúa cũng đủ dùng rồi."

Triệu Trọng giật mình ngộ ra, Đỗ Cửu đang nói cho ông biết, tình cảm giữa Hầu gia và quận chúa sâu đậm đến mức nào. Những mưu sĩ đó đều đang suy nghĩ đến thế lực sau lưng Phúc Nhạc quận chúa hay là đang suy nghĩ Ban gia có thể vì chuyện của Đại trưởng công chúa mà không đồng ý chủ công đăng cơ. Không ngờ Đỗ Cửu chỉ nói một lời đã vạch trần bản chất, phu thê vốn là nhất thể.

Lời này không nhất định có thể áp dụng với người khác, thế nhưng chủ công lại khác, chủ công không có người thân, người thân duy nhất của chủ công e rằng chỉ có Phúc Nhạc quận chúa.

Hơn nữa hổ phù thống lĩnh tam quân mà chủ công lấy ra mấy ngày trước, nếu không phải quận chúa đưa cho chủ công thì là ai đưa nữa? Neu bọn họ sớm có hổ phù thống lĩnh tam quân, hà tất ẩn nhẫn đến nay? Phúc Nhạc quận chúa đem vật quan trọng như vậy trao cho chủ công, đám người ngoài như bọn họ làm sao có thể xem nhẹ phần ân tình này?

Đại quân nghỉ ngơi ở Thái Châu bảy ngày, sau khi chuẩn bị đủ lương thảo, chợt nghe triều đình phái đại quân phạt Dung, dự định một lần tấn công diệt tất cả phản quân.

Bên phía đội ngũ của Dung Hà tổng cộng chỉ có mười lắm vạn, mà đại quân phạt Dung nghe nói tới ba mươi lắm vạn, nếu loại trừ phần nói quá

https://thuviensach.vn

nói hơn thì đại khái còn chừng hai mươi vạn. Trận chiến này e rằng có chút gian nan.

Ban Họa hoài nghi phải chăng mình quá thúi miệng, mới mấy ngày hôm trước nói đùa chuyện tạo phản quá suôn sẻ, hôm nay đại quân triều đình đã áp đến gần. Nàng ngồi ở vị trí Trợ thủ nghe xong hội báo binh tình, "Người cầm binh là ai?"

"Trường Thanh Vương đảm nhiệm chức đại nguyên soái đội mã binh Thạch Tấn làm đại tướng quân đội mã binh, Trường Thanh Vương là chủ soái, Thạch Tấn làm phó soái."

"Quả nhiên là bọn họ?" Ban Họa hơi bất ngờ, "Chẳng phải Thạch Tấn là người của Thái tử sao?"

"Tất cả tính mệnh người Thạch gia đều ở trong tay bạo quân, Thạch Tấn há có thể không theo?" Tiểu tướng mặc ngân giáp khá sùng bái tài năng của Thạch Tấn, trong lời nói cũng toát ra ác cảm với Tưởng Lạc, "Chính vì hắn ỷ mình nắm được nhược điểm này nên mới dám để cho Thạch Tấn mang binh ra trận."

Ban Họa lắc đầu, nàng không biết nên thương cảm cho cảnh ngộ của Thạch gia hay là nên tiêc rẻ.

Cuộc sống nở mày nở mặt nhiều năm như vậy, kết quả bị Tưởng Lạc đè ép đến mức này, quả thật là nhà không ra nhà, thần không ra thần, ngay cả công tử tướng phủ cũng phải vi phạm tâm ý bản thân.

Dung Hà liếc mắt nhìn Ban Họa: "Tiếp tục đi thám thính tin tức."

Ba ngày sau, Dung Hà dẫn dắt đại quân tiến nhập địa giới Vĩnh Châu, địa thế Vĩnh Châu không được xem là hiểm yếu nhưng muốn đánh hạ Vĩnh Châu nhất định phải vượt qua sông Thanh Sa. Lúc đại quân Dung Hà chạy đến, chiếc cầu treo vượt sông đã bị phá hủy bản gỗ lót lòng cầu.

https://thuviensach.vn

Mặt sông phẳng lặng rộng lớn, Dung Hà nhìn đại quân bên kia bờ sông, không nói được lời nào.

Một canh giờ sau, một con thuyền lướt sang, trên thuyền có ba sử giả, bọn họ cố gắng thuyết phục Dung Hà đầu hàng, đồng thời ưng thuận rất nhiều điều kiện tốt, một người trong đó đưa ra điều kiện khôi phục lại tước vị cho Ban gia.

Đi tới bước này rồi, làm sao Dung Hà dễ dàng đầu hàng, hắn bình tĩnh nhìn ba sứ giả này, hỏi ngược lại: "Ba vị đại nhân cho rằng bách tính trong thiên hạ vẫn chưa đủ khổ sao?"

Vẻ mặt ba sứ giả hơi mất tự nhiên, một người trong đó ôm quyền nói: "Thành An Hầu, thân là thần tử, vốn nên trung quân..."

"Thân là mệnh quan triều đình vốn nên ái quốc yêu dân, Dung mỗ bất tài, hành vi này dù chỉ là bọ ngựa đấu xe, nhung Dung mỗ muốn cứu vạn dân ra khỏi biển lửa." Dung Hà đứng dậy nhìn ba người bọn họ, "Lòng trung thành của ba vị đại nhân, Dung mỗ vô cùng kính nể, nhưng vì bách tính trong thiên hạ, Dung mỗ nguyện đeo trên lưng tiếng bất trung phản bội quân vương."

Sứ giả đỏ mặt lắng nghe lời của Thành An Hầu, Thành An Hầu vốn là người khiêm tốn, là nhân vật rất được mọi người kính trọng, nhưng hôm nay đi tới bước này, lẽ nào chỉ vì nguyên nhân thiếu trung thành? Có thể bởi vì hắn là người quân tử cho nên không thể khoanh tay đứng nhìn dân chúng trong thiên hạ chịu cực khổ, không nhịn được một đế vương ngu ngốc.

Bọn họ vốn không bì kịp với hắn, hôm nay đến đây làm thuyết khách chẳng qua chỉ là phụng mệnh hành sự, trong lòng bọn họ hiểu rất rõ là không thể thuyết phục được Dung Hà.

https://thuviensach.vn

"Hầu gia cao thượng!" Một ông râu tóc bạc trắng bước ra vái chào Dung Hà, "Tâm tư của Hầu gia chúng ta đã hiểu rõ, vậy chúng ta xin phép quay trở lại bẩm báo với nguyên soái."

Dung Hà giơ tay lên làm một tư thế mời.

Ba vị sứ giả đi bên ngoài doanh trướng, nhìn thấy khí thế của quân Dung gia, lại nghĩ đến quân triều đình ai nấy đều ủ rũ không có sức chiến đấu, thầm thở dài một hơi, lắc đầu chán nản, trừ khi Ban nguyên soái còn sống, bằng không quân triều đình không cản được bước đường tiến lên của phản quân.

Thế nhưng hậu duệ của Ban nguyên soái đã gả cho Dung Hà, ngay cả hổ phù thống lĩnh tam quân cũng giao cho hắn, cái thiên hạ này cuối cùng sẽ mang họ gì, bọn họ không dám khẳng định.

Quân Triều đình giằng co cùng quân Dung gia ở hai bên bờ sông Thanh Sa suốt ba ngày, cả hai bên đều không động binh. Sáng sớm ngày thứ tư, trên tháp vọng của quân triều đình phát hiện quân Dung đang nhảy hát ca múa, tựa như bọn họ đang ăn tết.

Quân Triều đình nghi hoặc không hiểu ra sao, vội vã đem chuyện này báo lên cho quan trên.

Rất nhanh, tin tức đó được truyền đến Trường Thanh Vương và Thạch Tấn.

"Chỉ là chút thủ đoạn mê hoặc con người mà thôi." Trường Thanh Vương cười nhạt, "Bản tính Dung Hà ngoài mặt thỉ tỏ ra bình thản như không, thế nhưng thực chất bên trong hắn suy nghĩ cái quái gì thì ai mà biết. Lương thảo của bọn họ có hạn, nếu muốn để chúng ta hao tổn đến mức tự rút quân thì chỉ có mình hắn khóc thôi."

https://thuviensach.vn

Thạch Tấn nhìn bản đồ địa hình trên bàn, ánh mắt roi vào huyện Thanh Tùng bên cạnh Vĩnh Châu, im lặng không nói gì. Bên phía huyện Thanh Tùng có một đoạn sông Thanh Sa chảy qua, chỉ là cái cầu treo bên đó nhỏ hơn bên Vĩnh Châu rất nhiều, đồng thời địa thế hai bên bờ sông chật hẹp, đường khúc chiết khó đi, nếu không quen thuộc địa hình cộng thêm không được người bản xứ dẫn lối sẽ rất dễ rơi xuống dòng sông chảy xiết, với bản tính cẩn thận của Dung Hà, chắc chắn sẽ không lựa chọn con đường nguy hiểm như thế.

Hắn không có nhiều giao tình với Trường Thanh Vương, sau khi vào quân doanh này, Trường Thanh Vương không muốn bị hắn phân quyền cho nên lúc nào cũng phòng bị hắn, cho dù hắn có nói ra suy đoán của mình, Trường Thanh Vương cũng sẽ không tin tưởng hắn. Quả nhiên, khi hắn đưa ra ý kiến muốn dẫn binh đi trấn thủ huyện Thanh Tùng thì y như rằng Trường Thanh Vương kiên quyết cự tuyệt.

"Nếu ngươi mang một phần quân binh đi, quân Dung gia đột nhiên đánh tới, với số lính còn lại sẽ xoay sở ra sao?" Trường Thanh Vương khẳng định chắc như đinh đóng cột, "Ta và Dung Hà qua lại nhiều năm, hắn là hạng người gì Ta cũng hiểu được đôi chút, chắn chắn hán đang chờ chúng ta chủ động phân quân, thừa dịp ban đểm đánh lén."

Thạch Tấn thầm cười nhạo trong bụng, một Hầu gia đã có ý muốn tạo phản, tay cầm hổ phù thống lĩnh tam quân, lại không để cho bất kì kẻ nào phát hiện ra, dẫu ông thật sự thân thiết với người ta rất nhiều năm, làm sao ông dám khẳng định người ta không giả vờ giả vịt với ông?

Từ khi Trữ vương đăng cơ, Trường Thanh Vương liền từ Quận vương thẳng làm thân vương, không ai ngờ rằng ông ta đứng cùng phe với Trữ vương. Hiện tại Trường Thanh Vương rất có uy vọng ở kinh thành, không ai dám đắc tội với ông ta. Trường Thanh Vương tự cho mình là người đàn ông thông minh, ông tự phụ lại kiêu ngạo, điều không thích nhất là bị người khác nghi ngờ quyết định của ông.

https://thuviensach.vn

Tính cách Thạch Tấn trầm ổn, làm chuyện gì cũng đều nghiền ngẫm tính toán, đồng thời không thích khư khư cố chấp, tính cách hai người bọn họ có thể xem như trái ngược nhau hoàn toàn.

Chủ tướng bất hòa sẽ bất lợi cho quân tâm, cho nên hầu hết mọi thương nghị với Trường Thanh Vương, Thạch Tấn đều không muốn nảy sinh tranh chấp, Thậm chí trong đầu hắn còn nảy ra một ý nghĩ quái dị, hắn cảm thấy dù thiên hạ này bị đổi ngôi cũng không phải chuyện gì xấu.

Đôi khi hắn thấy quyết định của Trường Thanh Vương đưa ra là sai rành rành nhưng vẫn biết thời biết thế lựa chọn im lặng.

Quân Dung gia ca hát ỏm tỏi ở bên bờ bên kia suốt hai ngày, đến buổi tối ngày thứ ba bỗng nhiên đánh lén ban đểm, ý đồ sửa lại lòng cầu, công tiến sang bờ bên kia, thế nhưng bị quân triều đình phát hiện, bọn họ buộc phải vội vã rút quân trở về.

Trường Thanh Vương đứng trên tháp vọng, nhìn quân Dung gia bị quân triều đình đánh cho tơi bời, ông khoái trá nhìn bọn chúng lật đật rút quân. Hắn biết Dung Hà có thói quen làm bộ làm tịch, nhưng hành vi này không phải đang rất lo láng đứng ngồi không yên sao?

"Đại nguyên soái, chúng ta có nên đánh sang bờ bên kia không?"

"Không cần." Trường Thanh Vương đắc ý cong môi cười, "Dung Hà đang ngóng trông chúng ta vượt qua sông, thế nhưng ta sẽ không để hắn được như ý."

Mấy buổi tối kê tiêp, quân Dung gia đều phái người cô găng qua sông, thế nhưng lần nào cũng thất bại. Dần dần quân triều đình phát hiện, quân Dung gia không còn sức để ca hát nhảy múa, thậm chí ngay cả khói bếp cũng dần ít đi.

https://thuviensach.vn

Quân Triều đình hầu như đều khẳng định, là do lương thảo phản quân không đủ.

Ngay lúc bọn họ đang chờ phản quân tự giác đầu hàng thì đột nhiên huyện Thanh Tùng truyền đến cấp báo, phản quân đã vượt qua bờ bên kia huyện Thanh Tùng, ý đồ công phá cổng thành huyện Thanh Tùng, bọn họ thỉnh cầu trợ giúp.

"Cái gì?" Trường Thanh Vương không dám tin nhìn binh lính báo tin, "Sao Dung Hà dám mang binh đánh huyện Thanh Tùng?"

Hắn đã bị Dung Hà lừa!

Ngay từ lúc bắt đầu, Dung Hà đã không có dự định tiến đánh Vĩnh Châu, hắn cố ý để binh sĩ liền tiếp bất ngờ tiến công lúc nửa đêm, mục đích chính là để ông tin rằng hắn rất muốn tiến vào Vĩnh Châu.

"Đại nguyên soái, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?"

Trường Thanh Vương nhìn sang Thạch Tấn, một lát sau mới xanh mặt nói, "Thạch Tấn, mang binh đến huyện Thanh Tùng giết phản quân. Bản tính Dung Hà giảo hoạt, ta lo lắng phản quân tiến đến huyện Thanh Tùng chỉ là một phần nhỏ của chúng, binh lực chủ yếu của phản quân vẫn còn ở chỗ này."

"Rõ." Thạch Tấn ôm quyền, nhấc mành quân trướng lên đi ra ngoài.

Tướng sĩ trong doanh đều nhớ trước đây Thạch Tấn từng chủ động đưa ra kiến nghị đích thân dẫn binh đi trấn thủ huyện Thanh Tùng nhưng Trường Thanh Vương không đồng ý, thế nên mới tạo thành cục diện hôm nay. Nhưng bây giờ nhìn thấy Trường Thanh Vương giận đùng đùng, không ai dám cả gan đổ thêm dầu vào lửa.

https://thuviensach.vn

Lần này Trường Thanh Vương đoán không sai, quả thực quân Dung gia chỉ cử một bộ phận đi đánh huyện Thanh Tùng, người dẫn đầu đoàn binh này chính là Ban Họa. Nàng mặc ngân giáp, im lặng lắng nghe quân coi giữ trên cửa thành chửi bậy.

"Dung Hà hết thủ hạ rồi hay sao, sao lại đua một con ả đàn bà mảnh mai trắng trẻo như vậy cầm binh xông trận?" Tướng lĩnh đứng trên tường thành cười ha ha, tựa như bọn họ đang kể một câu chuyện tiếu lâm, "Nếu mụ chịu đầu hàng, ngoan ngoãn chui qua đũng quần của ông đây, ông đây sẽ tạm tha cho cái mạng chó của mụ."

Khi hai đội binh mắng chửi nhau, những lời thô tục nhất đều được lôi ra, Đỗ Cửu và Triệu Trọng đứng sau lưng Ban Họa thầm lo lắng nàng sẽ bị những ngôn từ thô tục bậy bạ này đả kích, nào ngờ Ban Họa lại to tiếng mắng lại người ta.

"Với cái bộ dạng như mày mà cũng đòi làm ông của bà hả? Sao không đi lấy gương ra soi lại cái mông đít của mình đi, cái đít của mày có thể sinh ra một nhân vật tiêu biểu như bà đây không?" Ban Họa ném ngân thương trong tay cho Đỗ Cửu, chống nạnh mắng, "Cái bản mặt mày khô đét như đất hạn chờ mưa, lấy vợ rồi hả? xem lại thắng nhãi do vợ mày sinh có phải con của mày không? Đừng tưởng tất cả đàn ông trên đời này đều là con cháu nhà mày, mơ quá hóa khùng hả? Sao mày không nghĩ lại xem có con quỷ xui xẻo nào nguyện ý làm cha làm ông mày không? Đừng đứng đó làm chướng mắt bà mày, hứ."

Quân Dung gia hoảng sợ ngây người khi nghe Ban Họa chửi như thế, đây... đây là chính là Phúc Nhạc quận chúa sao? Đúng. Là phu nhân của chủ công bọn họ phải không? Chuẩn.

Miệng lưỡi đanh đá mắng chửi người ta như vậy, nghe sao cũng thấy giống một tên thô tục lẫn ở trong quân doanh.

https://thuviensach.vn

"Con mẹ nó, đồ ranh con nhà mày, chờ đó ông đây sẽ ra làm thịt mày, cắt lấy hai cái bánh bao của mày đem ngâm rượu uống."

"Xem ra mày đang ước ao hai cái bánh bao của bà đây, trên người mày có được cấy hai không?" Ban Họa mắng lại, "Cho dù uống cạn rượu trong thiên hạ này, mày vẫn chỉ là một thằng mọc sừng, có cấy mà không có trái thì đừng mơ chi đến chuyện ăn bánh bao."

Triệu Trọng hết hồn, quay đâu nhìn sang Đô Cửu, phát hiện hắn ta cũng không khá hơn mình là bao, liền thấy thoải mái hơn đôi chút. Xem ra không phải chỉ có mình ông giật mình.

Một mình Ban Họa khẩu chiến với mười người, cuối cùng tướng lĩnh trên cửa thành tức giận đến hộc máu mồm, mang theo binh mã vọt ra ngoài, một thằng to con thân cao bảy thước, tay cầm đại chuỳ thiết, hầm hố xông tới như muốn đập nát Ban Họa mới cam lòng.

Hừ!

Ban Họa rút cung tiễn để trên lưng ngựa ra, cài tên vào nhắm thẳng cái tên hầm hố đó, tên hầm hố rú to một tiếng, mũi tên cắm thẳng vào ngực, nó ngã ầm xuống đất.

Binh sĩ theo hắn chạy ra ngoài trông thấy thủ lĩnh đã chết, giật mình sửng sốt, xoay người muốn chạy ngược vào thành, nào biết mưa tên từ trên trời trút xuống, bọn chúng đều bị tên cắm xuyên đầu.

Ban Họa lạnh lùng quay sang nói với trung tướng ở phía sau, "Mọi người phải nhớ kỹ, đây chính là kết cục của kẻ hữu dũng VÔ mưu, đánh nhau đừng nên phí lời, cũng đừng coi thường bất kì đối thủ nào, lúc nãy thay vì nó bỏ thời gian đứng trên cửa thành chửi bậy thì chi bằng tìm cung thủ bắn giỏi ra bắn vương kỳ của chúng ta, thế nhưng nó cứ coi thường phận con gái của ta, muốn nhân cơ hội nhục mạ Ta, mọi người phải ghi nhớ bài học này, sau này đừng phạm phải sai lầm như thế."

https://thuviensach.vn

Rõ.

Các tướng lĩnh đồng loạt lên tiếng trả lời, ánh mắt nhìn Ban Họa tràn đầy sùng bái.

Ban Họa rất hài lòng với thái độ của bọn họ, "Giơ tay lên nói: "Công thành!"

Thủ thành vốn dễ hơn công thành, thế nhưng vì thủ lĩnh tướng sĩ huyện Thanh Tùng bị bà thủ lĩnh xinh đẹp của phản quân bắn chết nên quân tâm đại loạn, trông thấy tiếng hú như hổ gầm của phản quân, cửa thành cũng gần như bị công phá, không ít binh sĩ đánh mắt dũng khí thủ thành.

"Tướng quân." Đỗ Cửu lau vết máu không biết bị văng lên mặt tự lúc nào, "Sức chống cự của binh sĩ Thủ thành hình như đã giảm xuống."

"Muốn phá thành thì phải phá quân tâm." Ban Họa vung giáo đâm một tên kỵ binh, nói với Đỗ Cửu, "Kêu gọi các huynh đệ tăng tốc, nhanh chóng đánh hạ huyện Thanh Tùng, nếu ta đoán không sai, không tới hai ngày nữa, viện quân triều đình phái tới sẽ đến đây."

"Mạt tướng hiểu rõ!" Đỗ Cửu vỗ mông ngựa, quay đi cổ vũ tinh thần binh lính của mình.

Trên chiến trường không phân biệt đàn ông hay đàn bà, chỉ có tao với mày. Quân Dung gia đã biết tài năng của Ban Họa từ lâu, thế nhưng bọn họ không ngờ nàng lại thích ứng nhanh chóng với tình hình chiến đấu, có tài điều binh khiển tướng, ra trận giết địch sạch sẽ lại lưu loát, nhìn thoáng qua cũng biết đã được Ta luyện.

Những tướng sĩ theo Ban Họa đi đánh huyện Thanh Tùng rốt cuộc cũng tâm phục khẩu phục, trong lòng đều vô cùng kính nể và sùng bái Ban Họa.

https://thuviensach.vn

cót két.

Cuối cùng cửa thành Huyện Thanh Tùng cũng bị công phá, Ban Họa mang binh tiến vào, Nàng vốn tưởng rằng nghênh tiếp mình là quân dân kịch liệt phản kháng, nào biết sau khoảnh khắc vọt vào trong, chỉ thấy một đứa trẻ hơn mười tuổi vừa khóc vừa hô, "Ta đầu hàng."

Đứa bé này mặc bộ áo giáp quá cỡ, người nó vừa gầy lại nhỏ, tay cầm đao run rẩy, Ban Họa chỉ nhìn nó một cái nó đã sợ hãi quỳ rạp xuống.

Mấy tướng sĩ khác cũng không khá hơn đứa bé này bao nhiêu, bọn họ chết lặng, trên mặt vẫn còn kinh hoảng, không hề có ý phản kháng, thế nhưng những người này vẫn đứng im ở đó, chắn cho phụ nữ và trẻ em, người lớn tuổi quần áo tả tơi ở sau lưng họ.

"Đỗ Cửu, dẫn người kiểm kê nhân số, cẩn thận đánh lén." Ban Họa liếc mắt nhìn qua đám phụ nữ trẻ em đang run cầm cập sau đám người nọ, lại nói thêm một câu, "Nếu ai dám gian dâm với phụ nữ, ta sẽ đích thân chém đầu hắn treo trên thành tường thành."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Sau khi cửa thành Huyện Thanh Tùng bị công phá, việc an bài bách tính trong huyện Thanh Tùng dễ hon so với tưởng tượng của Ban Họa. Có thể nói, những người này phát hiện Ban Họa không có ý giết bọn họ, đồng thời còn giúp bọn họ chỉnh đốn lại đường phố, bọn họ liền thuận theo sự an bài của Ban Họa, nàng nói bọn họ đi hướng đông, tuyệt đối không ai đi về tấy.

"Tướng... Tướng quân." Khi Ban Họa đi xuống lầu gác, chuẩn bị đến xem danh sách thu thập được thì một đứa bé chạy tới trước mặt nàng, "Có thật tướng quân là phản quân không?"

https://thuviensach.vn

Ban Họa đưa tay sờ đầu nó, "Chúng ta không phải phản quân, chúng ta tới giải cứu mọi người."

Đứa bé không hiểu cái gì là giải cứu, nó sững sờ nhìn Ban Họa, sau một lúc lâu nói, "Ngài không cướp lương thực của chúng ta, ngài là người tốt."

"Thằng nhóc thúi, không phải là người tốt mà như vậy mới là con người." Ban Họa mỉm cười nói, "Quan binh cướp đồ của bá tánh được gọi là súc sinh."

"Đại... Đại nhân." Một cô bé hon mười tuổi vội vã chạy tới, đưa tay đánh mấy cái vào lưng đứa bé trai, sau đó hoảng sợ nhìn Ban Họa: "Đệ đệ không hiểu chuyện nên mạo phạm đại nhân, cầu xin đại nhân tha cho chúng ta."

"Thằng nhóc này rất thú vị." Ban Họa thấy cô bé này sợ đến mức nói năng lắp bắp, đưa tay khều má nó nói, "Đừng sợ, ta không bắt nạt trẻ con."

"Nàng sờ sờ túi, lấy mấy miếng bánh nhét vào tay cô bé, "Đây, cầm lấy ăn đi."

Cô bé cầm miếng bánh không nhúc nhích.

"Nhóc con cẩn thận nhỉ." Ban Họa lấy lại một miếng bánh từ tay cô bé bỏ vào miệng, "Yên tâm đi, cái này không có độc."

Cô bé len lén liếc mắt nhìn Ban Họa, chỉ một cái liếc mắt này cũng khiến cô bé mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu nhìn miếng bánh trên tay rồi vội vã kéo đệ đệ bỏ đi, sau khi đi xa mới dám len lén quay đầu lại nhìn, nào biết nơi đó đã không còn bóng dáng của Ban Họa.

"Tỷ tỷ, vị tướng quân kia là người tốt." Đứa bé bỏ miếng bánh vào trong miệng, "Bánh của tướng quân ăn cũng rất ngon."

https://thuviensach.vn

" Ăn ăn ăn. đệ chỉ biết có ăn thôi." Cô bé không kìm lòng được mắng, "Lỡ như đó là người xấu, đệ còn sống được sao?"

"Nhưng người đó là người tốt mà." Đứa bé không chịu thì thầm cãi, chợt phát hiện có mấy người đàn ông lén la lén lút đi ngang qua con hẻm phía trước, nó tò mò liếc nhìn.

Huyện Thanh Tùng chỉ có bấy nhiêu đó người thôi, bình thường trên đường có những ai, mọi người trong huyện mặc quần áo kiểu dáng thế nào, bọn nó đều biết rõ ràng, cách nói năng và cử chỉ của mấy người đàn ông đó nhìn sao cũng không giống người của huyện Thanh Tùng.

"Tướng quân." Đỗ Cửu đi tới chỗ Ban Họa làm việc, "Vừa có một đứa bé tới báo tin rằng trong thành xuất hiện mấy người đàn ông có bộ dạng khả nghi."

"Thám tử?" Ban Họa nghĩ ngay đến loại người này, nàng nhẩm tính thời gian, giờ này chắc quân triều đình đã kịp hành động, "Bảo các huynh đệ đề cao cảnh giác, quân triều đình sắp tới rồi."

"Thuộc hạ hiểu rõ..." Đỗ Cửu do dự một chút, không kìm lòng được hỏi, "Tướng quân, những lời chửi bậy vừa nãy của tướng quân...."

"Thế nào, nghe không quen à?"

"Không không không, thuộc hạ chỉ lắng nghe thôi cũng thấy như trút được cơn tức."

"Hết giận là tốt." Ban Họa ném bút sang một bên, nàng không có kiên nhẫn với mấy thứ này, "Trong nhà Ta có nuôi khá nhiều lính già tàn tật từng xông pha không ít chiến trận, tài mắng chửi của họ cũng rất điêu luyện, nếu huynh cảm thấy hứng thú, đợi sau này hồi kinh cứ đến bái phỏng bọn họ, bảo bọn họ dạy huynh vài ba câu."

https://thuviensach.vn

Đỗ Cửu sửng sốt, hóa ra Ban gia lén nuôi nhiều lão tướng mà trong mắt triều đình thì bọn họ là những tướng già vô dụng tàn phế?

Thoáng chốc Ban gia ở trong lòng hắn bỗng hào hiệp trượng nghĩa không gì sánh được.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 123

"Bảo người đến kiểm tra lại các tướng sĩ bị thương và tử trận trong trận chiến này, phải hậu táng trang trọng, cấp phí trấn an cho người nhà của họ, nhớ kỹ, việc này phải tìm người tin cậy làm." Ban Họa nhớ lại trong quân doanh vẫn có phí trợ cấp cá nhân, vì thế nói thêm, "Nếu ai dám không làm như vậy, tự Ta sẽ chém đầu của hắn không càn bẩm báo cho chủ công."

"Rõ." Đỗ Cửu hơi run trong bụng, ngoài mặt đầy xúc động, "Xin tướng quân yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ thu xếp thỏa đáng việc này."

Ban Họa thấy hắn bước ra ngoài với khí thế hừng hực, nàng lại thở dài một hơi, nữ hộ vệ đứng sau lưng lo âu nhìn nàng, "Quận chúa, ngài có khỏe không?"

Quận chúa được nuông chiều từ bé, tuy rằng có đi theo lão tướng quân học điều binh khiển tướng, thế nhưng đó là chuyện của mấy năm về trước, khi đó quận chúa vẫn là một cô bé, nào hiểu được sự tàn khốc trên chiến trường? Hiện giờ ngài suốt ngày lăn lộn cùng những binh lính này, đã vậy còn ăn không ngon mặc không được ấm, gấm vóc lụa là và đồ trang sức càng không thể dùng, quận chúa nhà bọn họ đã bao giờ phải chịu khổ như thế?

"Ta không sao." Ban Họa dựa người vào ghế, nhắm mắt để nữ hộ vệ bóp vai cho mình, "Hành động của Tưởng Lạc quá tàn bạo, nếu không phải vì hắn ta thì dân chúng trong thiên hạ này đâu cần phải ăn ngủ không yên, ngay cả mọi người trong Ban gia cũng không phải sống khổ cực."

https://thuviensach.vn

"Thế nhưng..." Nữ hộ vệ do dự, "Khi chim hết, lương cung cũng đem cất, thuộc hạ lo lắng cô gia..."

Nếu thật sự cô gia có ngày đăng cơ làm đế, mặc dù chủ tử và cô gia đã trở thành vợ chồng, nhưng lòng người dễ đổi, lỡ như đến lúc đó, cô gia kiêng kỵ huyết mạch bộ tộc Tưởng thị chảy trong người chủ tử, vậy bọn họ phải làm thế nào đây?

"Nếu vậy coi như tình cảm giữa Ta và Dung Hà đã hết, nhưng ít nhất chàng cũng là một hoàng đế tốt, cộng thêm Ban gia đối đãi với chàng không tệ, chắc hẳn chàng sẽ không làm khó người Ban gia." Ban Họa cười cười, "Ve phần những thứ khác, lo lắng sớm như vậy cũng không được gì. sống ở đời cần nên nghĩ đến những điều tốt đẹp, bằng không cuộc sống sẽ không thoải mái vui vẻ, vì thế đừng quá tính toán làm chi."

"Bản tính Quận chúa quá tốt, suy nghĩ cũng rất rộng lượng." Nữ hộ vệ bị Ban Họa chọc cười, "Ngài nói quả có đạo lý, là thuộc hạ quá nhát gan."

"Dân gian có câu, hình như được nói là "không nỡ bỏ thân xác này, sao có thể kẻo người đẹp rơi xuống ngựa "." Ban Họa xinh đẹp ngước đầu lên, "Em nói xem có đúng hay không?"

"Mấy câu chuyện kể bên ngoài chẳng phải "buông bỏ thân xác này, sao có thể kéo hoàng đế.... " hay sao." Nữ hộ vệ biến sắc, cười khổ nói, "Quận chúa, ngài lại trêu chọc thuộc hạ rồi, lời này thuộc hạ làm sao dám nói ra."

"Có gì mà không dám nói, hiện giờ chúng ta đang làm chuyện bất chính mà." Ban Họa hùng hồn nói, "Không sao đâu, chúng ta đóng chặt cửa lại nói nhỏ với nhau trong phòng thôi, không ai biết hết."

Các nữ hộ vệ đồng thanh nói "đúng", cứ như Ban Họa nói cái gì, các nàng sẽ đều tin chắc như thế.

https://thuviensach.vn

Huyện Thanh Tùng là một huyện nghèo dưới quyền quản lý của Thái Châu, địa thế khu huyện này rất hiểm trở, cấu tạo và tính chất của đất đai khô cằn thiếu màu mỡ nên nông sản cũng không được phong phú, vào lúc thời tiết tốt thì mùa màng thu hoạch còn tàm tạm, miễn cưỡng có thể ăn no. Còn nếu gặp phải năm tai ương, thì phải thắt áo lưng ôm mà sống, bằng không sẽ bị chết đói.

Ban Họa đến không những không khiến dân chúng địa phương cảm thấy tuyệt vọng, trái lại còn làm bọn họ thấy được hy vọng.

Những binh lính này không đốt nhà giết người đánh đập hay cướp bóc, cũng không có mượn cớ gây khó dễ cho người dân. Ai nấy cũng đều cảm nhận được những phản quân này thật lòng muốn giải cứu dân chúng ra khỏi nước sôi lửa bỏng, cũng chính vì thế mà bọn họ gia nhập phản quân. Có người hỏi thăm vị tướng quân tuấn tú trẻ tuổi kia, khi biết được vị tướng quân này là một trong hai người nắm giữ chức vụ cao nhất, thậm chí có vài vị lão thái thái bắt đầu quan tâm đến vị tướng quân này đã có gia đình hay chưa.

Sau khi biết được vị tướng quân ấy đã thành thân, không ít gia đình vọng tộc trong thị trấn tỏ ra thất vọng, thế nhưng bọn họ vẫn rất thân thiết và nhiệt tình, còn hiến cho quân Dung gia một ít lương thảo. Ở vào thời điểm này, vàng bạc lại không quý và được nghênh đón bằng lương thảo. Những vọng tộc một là muốn nhân cơ hội, hai là lo lắng phản quân chỉ làm bộ làm tịch, nhưng lại không dám đắc tội, phải đành tỏ ra rộng lượng giao cho bọn họ.

Ban Họa tiếp nhận số lương thảo, tất cả đều được ghi chép rõ ràng trong sổ sách, xong xuôi nàng nói với những vọng tộc kia, "Các vị hương thân, tại hạ đã ghi nhớ trong lòng nghĩa cử của các vị, đợi sau khi dẹp được đám nịnh thần, chắc chắn sẽ bồi đắp cho chư vị gấp bội."

"Tướng quân nói quá lời rồi, không dám không dám."

https://thuviensach.vn

Những vọng tộc phú quý đều không dám nói cuộc chiến này sẽ thành công, bọn họ lục đục kéo ra khỏi phủ đệ trú tạm của Ban Họa, xem như bản thân bỏ chút tiền mua lòng trung.

Mới vừa tiễn bước những người này đi thì có binh sĩ đến bẩm báo lại, đại quân triều đình đã xuất hiện cách đây hai dặm.

"Cuối cùng cũng tới." Ban Họa đứng lên, "Chuẩn bị cung thủ."

"Rõ.

Ban Họa câm lấy mũ giáp để trên bàn, vội vã bước lên đỉnh thành.

Tốc độ hành quân của đội quân triều đình rất nhanh, Ban Họa đứng trên cổng thành, nhìn trên lá cờ viết chữ Thạch bay phấp phới phía trước, không kìm lòng được nhíu mày, người dẫn binh chính là Thạch Tấn.

"Tại hạ Thạch Tấn, nhận mệnh lệnh đặc biệt của bệ hạ đến kêu gọi chư vị đầu hàng, chỉ cần chư vị buông khí giới đầu hàng, triều đình sẽ không truy cứu sai lầm của chư vị." Thạch Tấn ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn cung binh trên cổng thành, binh lính sau lưng dồn dập nâng tấm khiên chắn trước mặt hắn.

"Khá khen cho Thạch tướng quân một lòng trung nghĩa." Ban Họa đứng trên tường thành lớn tiếng nói, "Hôm nay đất nước đã không ra đất nước, dân chúng lầm than, ta không đành lòng nhìn bách tính sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, dù phải gánh trên vai tội danh lưu vào sử sách cũng quyết không thối lui. Thạch tướng quân trung tâm vì hoàng đế, một lòng làm việc vì triều đình, quả nhiên xứng với câu tán thưởng trung thành của sử quan."

Lời nói nghe có vẻ như đang khích lệ Thạch Tấn, thế nhưng mỗi một chữ tựa như kim đâm vào tim, sắc mặt Thạch Tấn trắng bệch, khi hắn thấy

https://thuviensach.vn

rõ người đang lên tiếng là ai, sắc mặt càng tăm tối chẳng khác nào đếm ba mươi.

"Thần gặp qua Phúc Nhạc quận chúa." Hắn chắp tay cung kính thi lễ với người trên tường thành, "Ngài là quận chúa được triều đình khâm phong, vì sao lại thông đông làm bậy cùng phản quân?"

"Phong Ninh Đế bất nhân giam lỏng bệ hạ và Thái tử, bản thân Ta là quận chúa do bệ hạ khâm phong, sao có thể nhẫn tâm đứng nhìn bệ hạ và Thái tử chịu đối xử như vậy?" Ban Họa hùng hồn nói, "Nếu Phong Ninh Đế không chột dạ lo lắng, vì sao không cho ta được gặp mặt bệ hạ và Thái tử?!"

Làm sao Thạch Tấn không biết những lời Ban Họa vừa nói chính là sự thật, thế nhưng toàn bộ mấy trăm tính mệnh người chủ mạch và chi nhánh Thạch gia đều bị Tưởng Lạc nám giữ trong tay, bởi thế hắn đành phải khuất phục.

Hai bên tướng sĩ không lên tiếng, hai đội quân giằng co nhau trong trầm lặng, trở thành cuộc chiến tranh tâm lý giữa hai vị tướng soái. Sau đó Thạch Tấn thấy thẹn trong lòng, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mặt Ban Họa.

"Quận chúa, phải chăng ngài đã hiểu lầm điều chi? Nếu có hãy quay về kinh nói rõ sự tình, hôm nay dính líu đến quá nhiều người, còn khiến người dân hốt hoảng bàng hoàng, sao ngài có thể nhẫn tâm như thế?" Thạch Tấn gục đầu xuống nói, "Tại hạ phụng mệnh đến

Ban Họa cười nhạt, nàng kéo căng cung, bắn một mũi tên làm gãy soái kỳ quân triều đình, cất giọng nói: "Nếu các ngươi dám tiến thêm một bước thì sẽ giống như lá cờ đó."

"Tướng quân, tài bắn cung của ngài thật giỏi." Đỗ Cửu tiếp nhận cung tiễn trong tay Ban Họa, "Thuộc hạ bội phục."

https://thuviensach.vn

"Khả năng bắn cung của ta không giỏi lắm đâu." Ban Họa lắc đầu, "Không thể so được với các cung thủ đã từng xông pha nơi chiến trường."

Đỗ Cửu thầm nghĩ: Bắn được như vậy mà bảo không giỏi, vậy bắn thế nào mới là giỏi???

"Cung tiễn chuẩn bị!"

Tiếng hò hét chém giết dưới lầu gác vang vọng rung trời, toán quân thứ nhất của quân triều đình bị mưa tên ép xuống làm thối lui ra ngoài mấy trăm thước, thấy mưa tên ngừng, bọn hắn lại xông tới.

"Các huynh đệ, cung tiễn của bọn họ đã hết, mau xông lên."

Nhưng bọn hắn còn chưa tới gần cửa thành thì hết nồi nước sôi này đến nồi nước sôi khác, còn có dầu sôi đổ xuống, binh lính công thành đau đớn kêu rên rối rít, không dám tiến đến gần nữa.

"Tướng quân!" Trợ thủ của Thạch Tấn thối lui đến bên cạnh Thạch Tấn, "Đối thủ quá giảo hoạt, bọn họ mới vừa công thành không lâu, lấy được nước nóng và dầu ở đâu ra?"

Thạch Tấn nhìn cục diện giằng co trước mắt, nghĩ tới một loại khả năng, lẽ nào là do dân chúng bên trong tòa thành này giúp đỡ phản quân, cho nên bọn họ mới có nhiều dầu trơn và nước sôi như thế. Hắn giơ tay nói, "Tạm dừng công kích, không nên hy sinh vô ích."

Ban Họa đã sớm có phòng bị, hiện tại bọn hắn có cố gắng tiến công cũng khó thành công.

Rõ.

"Tướng quân, bọn chúng bỏ chạy rồi."

Một sĩ binh ngạc nhiên chỉ xuống dưới thành.

https://thuviensach.vn

"Kế hoãn binh mà thôi." Ban Họa nheo mắt, "Trong vòng hai canh giờ tới, đám quân triều đình kia chắc chắn sẽ không quay lại, mọi người nghỉ ngơi ngay tại chỗ đi, để lại vài người canh chừng cổng thành, nhớ kỹ, binh khí không được rời khỏi người!"

"Rõ.

Ban Họa chống tay lên gạch tường thành, nhìn về phía quân triều đình rút lui, ánh mắt đăm chiêu.

Nàng không biết tại sao Thạch Tấn lại nguyện ý mang binh đến đây tiêu diệt phản quân, thế nhưng người này là một người rất trầm ổn và bình tĩnh, không dễ dàng nổi giận giống như tên tướng quân thủ hộ thành huyện Thanh Tùng trước kia, bởi vì hắn là người rất cẩn thận và dè dặt.

Nếu như nàng là Thạch Tấn, nàng sẽ chọn phương thức gì để công thành???

"Thạch tướng quân, làm sao bây giờ?"

Thạch Tấn nhìn thương binh đang nằm trên băng ca, lắc đầu nói: "Trước tiên cần bôi thuốc cho các binh sĩ bị thương."

"Tướng quân, thuốc trị thương không đủ, thiếu dùng."

"Tướng quân, một bộ phận binh khí có vấn đề, e rằng không thể sử dụng được trên chiến trường."

"Tướng quân, lương thực triều đình phát cho chúng ta đã thối rữa, thuộc hạ lo lắng các tướng sĩ dùng mấy thứ này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, e rằng không thể cầm cự được."

Thạch Tấn càng nghe càng trầm mặc, đám sâu mọt trong triều đình này, một bên bảo bọn họ ra chiến trường giết địch, một bên lại trao cho bọn

https://thuviensach.vn

họ những thứ hư thối, quả thật đáng kinh tởm. Mặc dù tính cách Thạch Tấn trầm ổn nhưng cũng không nhịn được mà xụ mặt xuống, triều đình như vậy, hoàng thất như vậy, vì sao hắn còn tiếp tục ủng hộ?

"Tướng quân?!

Lính pháo thấy sắc mặt tướng quân không tốt, dè dặt nói, "Ngài không sao chứ?"

Thạch Tấn lắc đầu: "Đi xem có những thứ nào ăn được, trước mắt không được để mọi người đói, còn vấn đề khác... Ta sẽ nghĩ cách sau."

Lính pháo thối lui ra ngoài doanh trướng, Thạch Tấn bất lực ngồi xụi lơ trên ghế, xoa trán thở dài một hơi.

Nửa đểm, binh sĩ trông coi lương thảo chợp mắt ngủ gục, lúc mở mắt ra liền vội vàng nhìn xung quanh, thấy không có đồng liêu nào chú ý tới mình, bèn vội vàng lắc đầu làm mình thanh tỉnh hơn.

Lúc này, hắn nhìn thấy một tên lính quèn bước ra sau doanh trướng, nói thì thâm nào là đau bụng muốn đi ngoài... Nhớ lại chén cháo ôi thiu ăn hồi chiều, hắn thương cảm nhìn tên lính quèn ấy, trông hắn ta da dẻ mảnh mai, cơ thể gầy guộc, e rằng trước đây chưa từng xông trận. Những lão binh như bọn họ thì có gì chưa từng ăn qua, đừng nói là chén cháo loãng ôi thiu, mà ngay cả vỏ cấy rễ cấy, thỏ rừng... cũng đã từng nếm thử.

Không bao lâu sau tiểu binh đó túm quần lon ton chạy về, lúc đi qua bên cạnh hắn còn nhỏ giọng nói: "Đại ca, ngài không cảm thấy bụng khó chịu ư?"

"Nhiêu đó đã là gì, thanh niên như cậu có lẽ chưa nếm trải nhiều nên mới khó chịu." Hắn nhìn tiểu binh nhỏ gầy, đột nhiên cảm thấy buồn tiểu, liền nói với tiểu binh, "Đứng canh giúp Ta một lát, ta quay lại liền."

https://thuviensach.vn

"Đại ca, ta chưa từng canh gác bao giờ, huynh... đi nhanh rồi về nhé." Cậu lính trẻ quay đầu nhìn xung quanh, thấy ở đây chỉ có một mình mình đứng gác, hắn co rúm người sợ hãi.

"Đã ra chiến trường mà nhát như chuột vậy mày." Lão binh gác thấy cậu ta sợ tối như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu nói, "Cứ đứng im ở đây một lát, ta quay lại ngay."

Lúc xoay người rời đi hắn còn thấy đắc ý, mấy tân binh này không bị mắng sẽ không biết chiến trường gian khổ cỡ nào.

Ban Họa lôi bột phốt pho giấu trên người ra ném vào trong khố phòng phía sau, khi nàng bước ra vài bước liền châm giấy ném vào.

"Tách tách...." Bột phốt pho một khi gặp phải lửa liền cháy lên, tên hộ vệ đứng bên cạnh nhìn thấy hành động vừa rồi của nàng, chưa kịp mở miệng đã bị nàng che miệng lại quất cho một phát choáng váng, sau đó ném ra một nơi cách khá xa kho lúa.

"Cháy, cháy...." Ban Họa hô hoán lên, sau đó nhanh chân lủi ra sau doanh trướng bên cạnh, đến khi những binh lính trong doanh trướng khác chạy đến, nàng liền giả bộ vội vàng hốt hoảng chen vào trong đám lính này.

"Mau dập lửa, canh gác nghiêm ngặt xung quanh, không được để bất cứ kẻ khả nghi nào chạy thoát."

Thạch Tấn hoàn toàn không tỏ ra giật mình hốt hoảng khi nghe báo tin kho thóc bị cháy, hắn đi ra ngoài doanh trướng nhìn kho thóc nhanh chóng được dập tắt lửa, nhìn thoáng qua xung quanh, hỏi, "Có bắt được kẻ nào khả nghi không?"

Lúc này có tên lính báo lại, nói hắn vừa nói chuyện với một thằng lính trẻ da trắng gầy gò.

https://thuviensach.vn

Lính trẻ da trắng gầy gò?

Thạch Tấn thầm nghi hoặc, chẳng lẽ là Ban Họa tự mình xuất thủ?

Đợi lửa được dập xong, hắn phát hiện có mùi phốt pho thoảng trong khói, "Là mùi thuốc... pháo."

Phốt pho là món đồ được rất nhiều nghệ sĩ ảo thuật dùng, thế nhưng phương thức dùng luôn được giữ bí mật, trừ khi trong nhà có nuôi dạng người này mới hiểu rõ cách thức sử dụng, xem ra việc này là do chính tay Ban Họa làm ra, có ai ở trong kinh thành mà không biết Ban gia nuôi rất nhiều nghệ sĩ xiếc.

Thế nhưng nàng làm vậy là có ý gì? Chỉ nhiêu đó lửa thì không thể đốt sạch được kho thóc, cả một kho thóc chứ không phải một mẩu giấy.

Thạch Tấn nghĩ mãi vẫn không thể nào hiểu được, một lát sau binh lính mệt mỏi quay về doanh trướng nghỉ ngơi, hắn mới trở lại chủ trướng. Vừa mới ngồi vào sạp, trên cổ đã có thêm một thanh kiếm lạnh lẽo

"Quận chúa, ngài không nên tới đây." Hắn nhắm mắt lại, "Nếu bây giờ Ta hét lên, ngài còn có thể sống sót rời khỏi chỗ này sao?"

"Có gì mà nên hay không nên?" Ban Họa bước ra trước mặt hắn, mỉm cười nói, "Ta tin chắc lúc này có rất nhiều người đã ngủ say, cho dù Ta khua chiêng gõ trống bọn họ cũng chưa chắc tỉnh lại được."

Lúc nãy nàng ném vào trong kho thóc không chỉ có mỗi phốt pho, mà còn có thuốc gây mê, chỉ cần hít khói thuốc nào vào thì sẽ ngủ say như chết.

Thạch Tấn biến sắc, "Đây mới chính là mục đích của ngài."

Ban Họa chỉ cười mà không nói thêm điều gì.

https://thuviensach.vn

Thạch Tấn mở mất ra, nhìn Ban Họa mặc áo giáp binh sĩ, dưới ánh nến lờ mờ, khuôn mặt nàng trông có Vẻ tiều tụy, thế nhưng đôi mắt kia rất tinh tường hoạt bát. Hắn dời tầm mắt, "Quận chúa quả thông minh, Thạch mỗ xin thua."

"Không phải Thạch tướng quân cũng phái mật thám trà trộn vào trong thành rồi sao?" Ban Họa nở nụ cười, "Chúng ta chỉ thăm dò lẫn nhau mà thôi."

Thạch Tấn bĩu môi: "Nếu Quận chúa muốn động thủ thì hãy nhanh lên đi." Hắn do dự một chút, "Sau khi làm xong thì đi ra từ cửa doanh phía Tây, phía đó phòng thủ khá lỏng lẽo, sẽ có lợi cho quận chúa."

"Ta muốn giết huynh, huynh còn tìm đường lui cho ta sao?" Ban Họa bật cười, "Huynh thật biết điều."

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thạch Tấn, "Trông huynh cũng rất anh tuấn, ta không nỡ lòng động thủ với huynh." Nói xong, nàng bỗng trở tay thu hồi kiếm, đập mạnh một cái vào ót Thạch Tấn, Thạch Tấn hét lên rồi ngã gục.

"Quận chúa!" Một sĩ binh chạy đến, hắn ta chính là lính pháo trong quân doanh, "Chúng ta đi mau thôi." Nói xong, hắn và một binh sĩ thoạt nhìn khá linh hoạt cùng bước lại kéo Thạch Tấn nhét vào trong một cái bao màu đen, sau đó khiêng đi.

Màn đểm an tĩnh bao trùm lên khấp doanh trướng quân triều đình, chỉ có mỗi tiếng gáy vọng ra.

Ban Họa liếc nhìn bốn phía, nói: "Cho vấy bên này lại, thu tóm tất cả vũ khí của họ."

Nàng không phải chính nhân quân tử gì cả, cũng không phải danh tướng tuyệt thế, nếu như phải dùng vài thủ đoạn để giành được chiến thắng, nàng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt. Lính pháo này chính là cháu trai của lão

https://thuviensach.vn

lính già được Ban gia nuôi, ngoài mặt thì trông như không hề có quan hệ gì với Ban gia, nhưng trên thực tế lại chính là "mạng tình báo" của Ban gia trong quân đội.

Hắn giữ chức vụ quản lý đội pháo binh, là lựa chọn thích hợp nhất cho việc làm trộn thuốc mê vào trong cơm canh, vả lại lương thảo đã mốc meo, dù cơm canh có mùi lạ mọi người cũng sẽ cho rằng do thức ăn có vấn đề, chứ không nghĩ rằng cơm canh có vấn đề.

Lượng thuốc mê do lính pháo trộn trong cơm và lượng thuốc mê nàng ném cùng trong trận hỏa hoạn đủ để mọi người chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ là hy vọng ngày mai bọn họ tỉnh lại sẽ không quá hoang mang hoảng sợ khi phát hiện mình áo quần không đủ che thân, toàn bộ vũ khí đã bị cướp sạch.

Ra khỏi quân doanh, Ban Họa dẫn thân vệ trở lại huyện Thanh Tùng, thế nhưng vẫn chưa vào cửa thành, nàng đã lập tức phát hiện điều bất thường, vội vàng giơ tay lên ra hiệu mọi người dừng lại, "Toàn bộ tắt đuốc, trên cửa thành có chuyện."

Các thân vệ đều dập tắt lửa, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, lủi sang hai bên né tránh để đề phòng cung thủ núp trên cửa thành bắn xuống.

Thế nhưng trên cửa thành không có mưa tên như tưởng tượng, ngược lại có người đốt đuốc, đứng trên cửa thành.

"Người phía dưới... Là quận chúa sao?"

Ban Họa nghe thấy giọng nói này rất quen tai, hình như là Triệu Trọng?

Nàng liếc nhìn thân vệ bên cạnh, bảo bọn họ đừng cử động, còn mình rón rén thay đổi vị trí khác, nói: "Là Ta."

https://thuviensach.vn

"Họa Họa." Bỗng nhiên Dung Hà xuất hiện trên cửa thành, hắn đứng bên cạnh cấy đuốc, quay sang nói với phía dưới thành đang chìm trong màn đểm đen như mực, "Ta xuống đón nàng."

Ban Họa sững sờ nhìn Dung Hà thoáng xuất hiện trên cửa thành trong chốc lát, ngay sau đó cửa thành mở rộng ra, Dung Hà cưỡi ngựa trắng, mặc kim giáp phóng ra ngoài, ngọn đuốc đỏ rực soi sáng gò má của hắn, trông hắn đang rất vui sướng.

Ban Họa đứng thẳng người, nhìn Dung Hà đang rọi đuốc tìm kiếm xung quanh, bất đắc dĩ nói, "Thiếp ở đây."

Dung Hà nhảy xuống ngựa, giơ đuốc lên đi tới bên cạnh Ban Họa, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, "Đi, chúng ta vào thôi."

"Chàng bị điên rồi sao? Sao lại lao đến đây? Chàng không muốn sống nữa sao?" Ban Họa mặc kệ hắn nắm tay mình, "Lỡ như thiếp bị bắt đi, bị người ta bắt làm con tin buộc chàng lộ diện, chàng còn giữ được mạng sao?"

"Nếu bọn họ bắt nàng thì có khác gì bắt mất mạng sống của ta đâu, nếu như được chết cùng với nàng được làm một đôi uyên ương vong thân, như thế cũng rất tốt."

"Nói bậy." Ban Họa không kìm được gõ một cái lên mũ giáp của hắn, "Lại đây, trong đầu chứa cái gì vậy? Thiếp nghe thấy có tiếng nước chảy? Có phải bị úng não rồi không?"

Nhóm người vào trong thành, Dung Hà phát hiện có hai tên lính đang khiêng một túi vải màu đen, hắn tò mò dừng bước lại liếc cnhìn, "Cái này là gì vậy?"

Nhìn giống như đang khiêng một người.

https://thuviensach.vn

"Hả? Thiếp vừa thuận lợi bắt cóc được tướng quân của địch thủ."

Dung Hà sửng sốt, là tướng quân... Thạch Tấn sao?

"Bắt hắn thì có ích lợi gì, ném hắn ta đi đi." Dung Hà lạnh lùng vô tình nói, "Hắn chỉ là một tên thất bại, có tác dụng gì với triều đình đâu."

"Vô dụng với triều đình nhưng hữu dụng với chàng mà." Ban Họa thực lòng nói, "Người này có năng lực, để cho chàng sử dụng cũng tốt."

"Không cần!" Dung Hà thẳng thắncự tuyệt.

Ban Họa:...

Hắn mắc bệnh gì thế?

Cũng may hai vợ chồng không tiếp tục tranh cãi chuyện của Thạch Tấn, Ban Họa cùng Dung Hà trở về phủ đệ, nàng cởi áo giáp trên người, ngáp một cái nằm lăn ra giường, "Sao chàng lại tới đây?"

Kế hoạch lúc đầu của bọn họ chẳng phải hắn lưu lại đánh Vĩnh Châu, nàng đến huyện Thanh Tùng sao?

"Kế hoạch thay đổi." Dung Hà thấy quầng thâm trên mắt nàng, hắn đau lòng sờ mất nàng, "Đã nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt sao?"

"Còn phải hỏi ư? Nào là sổ sách này nọ, thiếp xem mà đau hết cả đầu." Ban Họa đạp giày trên chân ra, giày rơi xuống đất, nàng lười cởi vớ, mơ mơ màng màng nói một câu "Chàng đến thiếp thấy rất yên tâm." Sau đó chìm vào giấc ngủ say.

Dung Hà thấy nàng mệt mỏi như vậy bèn cởi tất giúp nàng, dùng nước nóng lau khô chân nàng, phát hiện lòng bàn chân trắng nõn của nàng có vài bọng nước, hắn lấy rượu khử trùng chân, nhẹ nhàng phá bọng nước, bôi thuốc lên, sau đó đắp chắn cho nàng.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, trời vừa sáng, Dung Hà nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, hắn mặc ngoại bào, mang giày đi ra cửa: "Có chuyện gì?"

Triệu Trọng hơi sửng sốt khi thấy áo choàng của hắn xốc xếch, giày mang vội, liền nói, "Chủ công, Thạch Tấn tỉnh rồi."

"Ta sẽ đến gặp hắn ngay."

Sau khi Thạch Tấn tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong phòng, trên người đắp chắn bông sạch sẽ, hắn ngây ra một lát liền hiểu: Mình đã bị phản quân mang đi.

Người hắn rã rời không chút sức lực, cố gắng ngồi dậy, chưa kịp xuống đất đã thấy một sĩ binh đẩy cửa bước vào, liếc nhìn hắn một cái rồi lật đật quay người đi ra.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Dung Hà đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy người đến là Dung Hà, Thạch Tấn cười lạnh nói: "Thành An Hầu quả thật rất có tài cán, không ngờ lại lừa đến huyện Thanh Tùng, thế nhưng bản lĩnh lớn nhất của ngài không phải lừa được Trường Thanh Vương tới chỗ này mà là lừa một cô gái thay ngài nhảy vào hố lửa."

Triệu Trọng nghe Thạch Tấn nói như thế, muốn giải thích vài câu thay Dung Hà, thế nhưngDung Hà ngăn lại.

"Quả thật Ta cũng rất bội phục mình ở điểm này." Dung Hà mỉm cười nói, "Thạch đại nhân nếu nhìn không quen thì xin thứ lỗi cho, biết sao được, phu nhân nhà Ta lúc nào cũng tốt với Ta như thế đó, ta cũng đâu biết phải làm sao."

"Ngài có phải là đàn ông không?" Thạch Tấn căm ghét thái độ dương dương tự đắc của Dung Hà, "Dung Hà, nếu như ngài còn là một thằng đàn

https://thuviensach.vn

ông, thì hãy bảo vệ nàng cho thật tốt, đừng để nàng phải làm chuyện mạo hiểm như vậy."

"Thạch đại nhân là cái thá gì mà xen vào chuyện riêng giữa hai vợ chồng Ta?" Dung Hà nhếch mày, "Luận công, thân phận của ngài và Ta khác biệt, luận tư, hai nhà chúng ta cũng không có quan hệ thân thiết gì, Thạch đại nhân không thấy mình đã xen vào chuyện của người khác rồi sao?"

Sắc mặt Thạch Tấn có chút khó coi, Dung Hà nói như vậy khiến hắn không có cách nào mở miệng phản bác.

"Phiền sau này Thạch đại nhân hãy thận trọng từ lời nói cho đến việc làm của mình, không nên xen vào việc của người khác." Dung Hà rũ mắt xuống, "Chúng ta nên nói chuyện công thì thích hợp hon."

Họa Họa của hán vốn không chịu nghe lời, tự lấy thân mình mạo hiểm, đợi sau khi nàng tỉnh lại, hắn sẽ dạy nàng một bài học.

https://thuviensach.vn

CON GÁI LÀ THẾ ĐÓ (TA CHÍNH LÀ MỘT CÔ NƯƠNG NHƯ THẾ)

Nguyệt Hạ Điệp Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 124

"Thành An Hầu muốn nói điều gì, mời nói thẳng." Thạch Tấn biết mình không có tư cách xen vào chyện riêng giữa phu thê người ta, hắn chỉnh lại y quan, đi tới ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh. Mặc dù là tù nhân, nhưng hắn vẫn toát ra khí chất của một công tử thế gia, mỗi một giở tay nhấc chân đều không e dè.

"Ta muốn nhờ Thạch đại nhân trợ giúp một tay."

"Buồn cười, thân Ta là mệnh quan triều đình, há lại cấu kết cùng bè đảng bản bội thông đông làm bậy." Thạch Tấn không chút nghĩ ngợi nói, "Dung Hà, không cần tốn công thuyết phục lôi, ta sẽ không họp tác cùng ngài đâu."

"Đã như vậy, ta cũng không bắt buộc." Dung Hà đứng lên, xoay người bước thẳng ra ngoài, hoàn toàn không có ý muốn thuyết phục đối phương. Phản ứng này của Dung Hà để cho mọi người tại đây hơi sửng sốt, Đỗ Cửu kinh ngạc liếc nhìn Dung Hà, lại nhìn Thạch Tấn im lặng ngồi bên bàn, xoay người đuổi theo.

"Thạch đại nhân." Triệu Trọng ở lại trong phòng, ông được trời ban cho khuôn mặt phúc hậu, bất kỳ ai nhìn thấy ông cũng nghĩ rằng người này chắc chắn không nói sạo.

Thạch Tấn không để ý đến Triệu Trọng. Triệu Trọng cũng không thèm bận tâm đến, tùy tiện ngồi xuống băng ghế, tự nhiên rót hai ly trà cho hai

https://thuviensach.vn

người, "Mấy năm trước, Thạch đại nhân từng đi khâm sai ở biên quan?"

Thạch Tấn khẽ nhíu mày, hắn quay đầu lại nhìn Triệu Trọng,

"Đại nhân không cần phòng bị Ta như thế, ta chỉ chợt nhớ lại chuyện xưa thôi." Triệu Trọng thật thà nói, "Hồi còn bé Ta rất muốn được học YÕ, thế nhưng người nhà không đồng ý, bao nhiêu năm qua vẫn chưa thực hiện được mong ước."

"Biên cương lạnh khủng khiếp, Triệu đại nhân không đi cũng tốt" Thạch Tấn nhấp một hớp trà lạnh, "Ngài cấu kết cùng với Dung Hà tự khi nào?"

"Đây không phải là cấu kết, mà gọi là cùng chung chí hướng." Triệu Trọng bật cười, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, "Ta làm thứ sử ở Tiết Châu đã được mấy năm, miễn cưỡng cũng được xem có chút địa vị trong lòng dân chúng địa phương. Nhưng khi Tiết Châu gặp phải họa tai, làm quan phụ mẫu như Ta lại không thể cầu triều đình viện trợ cho bọn họ. Ba năm trước đây, Tiết Châu bị nạn lụt lớn, đã chết không ít người, triều đình sợ Tiết Châu xảy ra ôn dịch, đã hạ lệnh ngăn thành từ bên ngoài, chỉ dược phép vào không cho phép ra."

"Ta biết đây là phương pháp đề phòng ôn dịch, cũng không oán trách gì ai, thế nhưng sau khi triều đình cách ly Tiết Châu ra, lại không phái người đưa lương thực và dược liệu đến, lẽ nào triều đình dự tính muốn để tất cả chúng ta phải chết đói, để Tiết Châu biến thành cô thành?" Nhắc đến chuyện này, viền mắt Triệu Trọng hơi ửng đỏ, "Ngài có biết Tiết Châu đã chết bao nhiêu người sao?"

"Một vạn người! Tròn một vạn người!"

Thạch Tấn trầm mặc, hắn nhớ rất rõ sự kiện xảy ra vào năm đó, có điều phụ thân đã viết trong thư rằng, trên triều đình hiện tại đang xảy ra tranh cãi rất lớn vì chuyện Tiết Châu, về sau hình như có ai gây áp lực báo

https://thuviensach.vn

chuyện này lên, đồng thời tự mình áp tải lương thực thảo dược đi Tiết Châu.

"Ngày đó, tiếng khóc trong thành Tiết Châu chẳng bao giờ ngừng, mẹ khóc con cái, chồng khóc vợ, con cái khóc cho cha mẹ." Giọng Triệu Trọng run rẩy, "Lẽ ra sẽ không phải chết nhiều người như vậy, lẽ ra sẽ không phải chết... nhiều người như vậy,..."

Sau đó Dung Hà xuất hiện, hắn mang đến thảo dược cứu dân chúng, ngay trong nháy mắt đó, ông đã qùy xuống bái lạy Dung Hà.

Ông sẽ không bao giờ quên tâm trạng của mình trong khoảnh khắc đó. Sau đó ông biết, chính Dung Hà đã gây áp lực lên bá quan, bẩm báo chuyện này lên triều đình, bởi vậy đã đắc tội một bộ phận quan viên. Sau đoạn thời gian cùng họp tác ở Tiết Châu, ông đã bị mị lực của Dung Hà cuốn hút, nguyện ý làm việc dưới trướng Dung Hà.

Thạch Tấn nói không ra lời, đương nhiên hắn biết triều đình thối nát đến mức nào, thậm chí phụ thân của hắn cũng là một thành viên thối rữa này. Cho nên thời điểm đó hắn trốn tránh Ban Họa, cũng trốn tránh trọng trách nặng nề của Thạch gia. Hắn muốn làm một người phân biệt rõ đúng sai, muốn làm một người dám yêu dám hận, nhưng vì gia tộc, hắn không dám tùy hứng, chỉ có thể cố gắng gánh vác cả một gia tộc, bước từng bước về phía trước.

"Người Triệu gia đông đảo như vậy, lẽ nào ngài không sợ liền lụy người nhà?"

"Chỉ cần có quyết tâm, khẳng định sẽ có phương pháp không làm liền lụy người nhà." Triệu Trọng lắc đầu, "Có cách gì mà con người không nghĩ ra được chứ? Chẳng qua có muốn hay không mà thôi."

Thạch Tấn trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói: "Ông làm rất tốt công việc thuyết khách, xém chút nữa Ta cũng thấy động tâm."

https://thuviensach.vn

"Không phải do Ta làm tốt, mà do trong lòng Thạch đại nhân vốn vẫn còn chút lương tri và chính nghĩa trú ngụ." Triệu Trọng thật thà cười, "Con người Ta vốn không thông minh, chỉ nghĩ sao nói vậy thôi, Thạch đại nhân chớ nên chê những lời nói vu vơ của ta."

"Hôm nay Ta là tù nhân, làm gì có tư cách chê bai người khác." Thạch Tấn thấy Triệu Trọng không ý bỏ đi, vì vậy hỏi một câu, "Số binh lính đi theo ta thế nào?"

"Chủ công biết bọn họ phải nghe lệnh người khác, họ không có quyền lựa chọn, cho nên, cũng không làm khó bọn họ, ngài yên tâm đi." Triệu Trọng thấy hắn còn đang lo lắng cho số binh lính kia, vì thế cảm thấy thiện cảm với Thạch Tấn nhiều hơn, "Có lẽ tin tức ngài bị bắt làm tù binh sẽ nhanh chóng được báo đến Trường Thanh Vương, lúc này coi như chúng ta thả ngài về, Trường Thanh Vương và triều đình sẽ không tin tưởng ngài nữa, chi bằng ngài đi theo chúng ta, đợi chủ công làm thành chuyện, không chỉ bách tính trong thiên hạ được sống an lành, mà ngay cả Thạch gia cũng có cơ hội phục. Chứ như hiện tại..." Triệu Trọng lắc đầu liền tục, "Thạch gia là bộ hạ cũ của Thái tử, làm sao cũng không có khả năng Phong Ninh Đế tin tưởng vào Thạch gia, đợi Phong Ninh Đế thoái vị, con cháu của hắn kế vị, triều đình còn có ai nhớ tới Thạch gia đã từng một thời quang vinh?"

"Phong Ninh Đế sẽ không trọng dụng Thạch gia chúng tôi, lẽ nào Dung Hà sẽ trọng dụng?"

"Chủ công không giống với Phong Ninh Đế, Chủ công chỉ coi trọng tài hoa, chỉ cần ngài làm tốt chuyện của mình, thì không việc gì phải lo chủ công không trọng dụng không tín nhiệm." về phương diện này thì Triệu Trọng rất chắc chắn, "Ngài đem cái tên bạo quân Phong Ninh Đế kia ra so sánh với chủ công của chúng ta, đó chính là đang vũ nhục chủ công nhà Ta."

Triệu Trọng vô cùng sùng bái Dung Hà.

https://thuviensach.vn

Thạch Tấn thấy ông tôn sùng Dung Hà như vậy, trong lúc nhất thời lại không biết nên buồn cười, hay là nên nhân co hội châm chọc vài câu, nhưng nghĩ đến dân chúng đang lầm than, hắn lại không thể phản bác được lời Triệu Trọng.

"Chỉ cần người có năng lực, đương nhiên Dung Hà sẽ tín nhiệm." Thạch Tấn quay đầu, nhìn hoa sen bên ngoài viện, "Thế nhưng ta và hắn ta lại có vài khúc mắc ngăn cách."

"Hai người có xích mích với nhau sao?" Triệu Trọng hơi nghi hoặc, Thạch Tấn và chủ công nhà hắn sao có thể nảy sinh mâu thuẫn gì chứ?

"Có lẽ là có." Thạch Tấn nhắm mắt lại, trông như không muốn nói nhiều thêm nữa.

Thấy hắn như vậy, Triệu Trọng biết điều đứng dậy cáo từ, đi ra ngoài sân thấy Đỗ Cửu đang đứng ở bên ngoài, ông nhìn xung quanh, sau đó hỏi, "Chủ công đâu?"

"Cùng Ban tướng quân đi thăm các binh sĩ bị thương rồi." Đỗ Cửu ôm kiếm đứng dựa vào tường, thấy Triệu Trọng đi ra bèn hỏi, "Ông có thuyết phục được Thạch Tấn không?"

"Ta thấy điệu bộ của hắn cũng không phải rất trung với triều đình, thế nhưng không biết VÌ sao không muốn thuần phục chủ công, còn nói hai người họ có ân oán cũ." Triệu Trọng cau mày, "Cậu đi theo bên cạnh chủ công, chắc cũng biết chuyện giữa chủ công và Thạch Tấn?"

Đỗ Cửu chợt ngộ ra, đưa tay vỗ vỗ vai Triệu Trọng: " Triệu huynh, việc này không trách huynh được, nếu Thạch Tấn không đồng ý cũng không sao."

"Vậy cậu cũng nên nói cho ta biết rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gi?" Triệu Trọng càng thêm tò mò.

https://thuviensach.vn

"Có một số việc càng ít người biết càng tốt." "Đỗ Cửu lắc đầu, "Triệu huynh không nên tò mò làm chi"

Bảo hắn phải nói chuyện này thế nào, nói Thạch Tấn có ý với Ban tướng quân, khiến cho chủ công nhà bọn họ rất không vui? Thân là cận thân thị vệ của chủ công, hán không chỉ dựa vào mỗi thân thủ của mình mà còn phải dựa vào đầu óc.

Ban Họa và Dung Hà đi thăm các thương binh xong còn ghé xem nơi thao luyện của binh lính, nhìn thấy rất nhiều áo giáp cũ vẫn còn được tiết kiệm tận dụng, kính bảo vệ chỉ có một mảnh nhỏ mỏng manh, đừng nói bảo vệ bản thân khỏi mưa tên, mà ngay cả một cấy chủy thủ cũng có thể xuyên qua được.

Sau khi đám quân triều đình bị bắt, vốn dĩ có một bộ phận vùng lên chống cự, thế nhưng sau khi ăn một bữa cơm của quân Dung gia, sức chống cự đã giảm đi nhiều.

Lúc Ban Họa và Dung Hà tới nơi, bữa trưa đang được dọn ra, từng thùng bánh ngô và cháo được khiêng ra ngòai, quân triều đình bị bắt cũng được đãi ngộ giống như quân Dung gia, riêng quân Dung gia có thêm hai món ăn đi kèm riêng biệt, còn bọn họ thì không.

Dù vậy bọn họ vẫn rất hài lòng, bởi vì ở trong này có dầu ăn, có người còn may mắn gắp trúng thịt trong dĩa thức ăn, đối với những kẻ đã lâu không được ăn dầu mỡ như bọn họ mà nói, việc này khiến bọn họ sung sướng đến mức chỉ muốn đem cất vào trong túi, để mỗi bữa cơm được móc ra liếm một cái.

Cái bánh ngô được làm sơ sài, nồi cháo cũng được nấu từ gạo cũ, thế nhưng không có mùi mốc meo, ăn vào bụng vẫn còn ấm nóng.

Ban Họa thấy quân triều đình ngồi chồm hổm dưới đất, tay cầm cái tô sành gấp ăn ngon lành, trong lòng dấy lên cảm xúc bùi ngùi khó tả. Tuy

https://thuviensach.vn

rằng nàng đã hòa mình cùng những binh lính này, thế nhưng nàng không thể nuốt trôi thức ăn như vậy, miễn cưỡng lắm cũng chỉ húp được vài muỗng cháo, chứ cái bánh ngô làm vội vã kiểu này thì... nàng đã nếm qua một lần, lúc đó xém chút nhổ ngay ra.

"Chủ công! Tướng quân!" có binh sĩ đang dọn cơm trông thấy bọn họ liền đều đứng dậy hành lễ.

"Mọi người ăn ngon miệng chứ." Ban Họa nghiêm mặt nói, "Mọi người không cần đứng lên hành lễ, nếu dám đứng lên hành lễ Ta sẽ kéo ra ngoài đánh nát mông đây."

Các tướng sĩ cười vang, bất quá sau khi nàng nói ra những lời này, quả thật bọn họ buông lỏng hơn rất nhiều, tay múc cháo ra chén, mắt lại len lén liếc nhìn xem Ban Họa cùng Dung Hà.

Dung Hà đã sớm biết trong ngày thường Ban Họa chung đụng cùng các tướng sĩ như thế nào, nếu xét cách sống thân thiện với binh lính thì Dung Hà tự nhận khả năng thích ứng của mình kém hơn Ban Họa. Nghe thấy Ban Họa nói lời thô tục như thế. Dung Hà cũng không phản ứng gì, lần đầu hắn nghe cũng từng giật mình hốt hoảng, hiện giờ đã tập mãi thành quen.

Huống chi binh lính cũng thích kiểu giao lưu này hơn, hắn sẽ không xen vào cách làm của Họa Họa.

Ở trong quân doanh, Họa Họa không xen vào chuyện giữa hắn và các mưu thần, hắn cũng sẽ không can thiệp hành vi và làm việc của Họa Họa, đây chính là tôn trọng lẫn nhau.

Quân Dung gia thư thả nghỉ ngơi, còn quân triều đình lại hơi lúng túng, thấy Ban Họa cùng Dung Hà di tới, bọn họ đang cầm chén, ngơ ngác không biết nên đứng lên hay là tiếp tục vùi đầu ăn.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm nay khi tỉnh lại, bọn họ bị trói gô như bánh tét, phản quân vấy kín xung quanh, bọn họ không có lấy một cơ hội được phép phản kháng, cứ như thế bị lôi sang đây.

Hơn một vạn người, rõ ràng có rất nhiều người không bị trói gô, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn đi sang đây, ngoan ngoãn đến mức khiến cho các các tướng sĩ quân Dung gia cũng thấy đau lòng.

"Tất cả mọi người đều như nhau, nên ăn thật no bụng." Dung Hà thấy quân triều đình sợ hãi rụt rè như sắp chết lặng, hắn thầm thở dài một hơi, "Ta và quận chúa chỉ tới xem thử mọi người ăn uống thế nào mà thôi."

"Tướng quân." đầu lĩnh đội hỏa quân cười tít mắt chạy tới, "Tuy rằng thức ăn của chúng lôi kém hơn quân nhà, thế nhưng vẫn rất ngon, mọi người đều được ăn no, xin ngài yên tâm."

"Có thể ăn no bụng là tốt rồi." Ban Họa hài lòng quay đầu nhìn sang Dung Hà, "Nhung chủ công muốn đích thân đi xem thử."

"Mà thôi, nếu chúng ta nán ở đây, có lẽ mọi người không thoải mái dùng cơm."Dung Hà chắp tay nói, "Các vị tướng sĩ cực khổ, Dung mỗ Ta không thể báo đáp hết được, chỉ có thể cúi đầu tạ ơn." Nói xong, hắn làm một lễ thật sâu thật trang nghiêm với toàn thể tướng sĩ.

"Chủ công!" Những người đàn ông đứng thẳng dậy, mắt ửng đỏ, "Ta thề sẽ chiến đấu hết mình vì bách tính, thề chiến đấu hết mình vì chủ công."

Tiếng hô rung trời, những chàng trai đầy nhiệt huyết và kiên định.

Quân Triều đình kinh ngạc nhìn bọn họ, không biết là hoảng sợ do tiếng hô quá lớn hay là đang miên man trước hành vi của bọn họ.

Quân doanh rất lớn, tổng cộng phân ra thành mấy đại doanh khu, Dung Hà và Ban Họa đi lần lượt hết tất cả. Xong xuôi, Ban Họa mới cảm

https://thuviensach.vn

giác mình đói bụng đến mức lép xẹp, Nàng cưỡi trên lưng ngựa, "Chàng cho người mê hoặc tầm nhìn của Trường Thanh Vương là chuẩn bị đột kích từ phía sau?"

"Chỉ có Họa Họa là hiểu Ta." Dung Hà gật đầu nói, "Trường Thanh Vương là một người cực kỳ tự phụ, cũng là một người cực kỳ đa nghi."

"Cũng là một người tự cho rằng mình hiểu rõ chàng?"Ban Họa nói bổ sung, "Đến bây giờ thiếp vẫn còn nhớ rõ con sáo đen bị bẻ gãy cổ trong phủ Trường Thanh Vương, chàng nói xem, rốt cuộc là ai dạy con sáo đen nói câu đó?"

"Là ai dạy đã không quan trọng nữa rồi." Dung Hà nhìn rất thấu triệt, "Điều quan trọng là, Trường Thanh Vương có ý định để cho mọi người nhìn thấy chuyện này."

Càng nhiều người chứng kiến thì cùng chứng minh ông ta vô tội, nhất là người chứng kiến lại là Ban Họa và Ban Hằng, đây là hai tỷ đệ trung thành với Vân Khánh đế.

Ban Họa chợt nhớ lại lúc đó quả thật bên ngoài có một ít lời đồn đãi về Trường Thanh Vương, Trường Thanh Vương làm như vậy, có lẽ là lấy lui làm tiến, để cho Vân Khánh để tin tưởng rằng có rất nhiều người nhắm vào ông ta, ông ta là người bị hại vô tội.

Khi bạn cảm thấy một người nào đó khả nghi thì sẽ cảm thấy cử chỉ nào của hắn cũng rất khả nghi. Ban Họa lại nghĩ tới lúc săn thú vào mùa thu, nàng xảy ra tranh chấp với Tưởng Lạc ở trong khu vực săn bắn, lúc đó Trường Thanh Vương trách cứ Tưởng Lạc hai câu thế nhưng Tưởng Lạc lại không phản bác gì, khi ấy nàng chỉ cho rằng Tưởng Lạc chịu cúi đầu lăng nghe lời trách mắng của trưởng bối, hiện tại lại cảm thấy đó không phải hành vi tôn kính bậc bề trên, mà là bởi vì Trường Thanh Vương là người ủng hộ phía sau của hắn.

https://thuviensach.vn

Trường Thanh Vương lựa chọn ủng hộ phía sau Tưởng Lạc chỉ sợ cũng không phải ông ta coi trọng Tưởng Lạc, mà do đầu óc Tưởng Lạc không tinh ranh lại dễ lừa gạt, Trường Thanh Vương là người có dã tâm bừng bừng.

"Thật không ngờ được rằng Trường Thanh Vương lại là người như thế." Tuy rằng Ban Họa cũng không thân thiết gì với Trường Thanh

Vương, nhưng ấn tượng ban đầu của nàng dành cho Trường Thanh Vương rất tốt, "Xem ra ánh mắt nhìn người của thiếp không tốt, không phân biệt dược ai với ai."

"Ai nói mắt nàng không tốt? Ngay cả Ta, nàng còn tìm được nữa mà, mắt như vậy là rất tốt." Dung Hà nghiêm túc nói, "Ta không đồng ý với câu vừa rồi của nàng."

"Lúc này vẫn không quên tự sướng, thật chẳng biết ngượng là gì"Ban Họa liếc hắn một cái, vỗ mông ngựa, để con ngựa chạy đi, Dung Hà đuổi theo sát, khi gần đến phủ đệ thì hắn cũng đuổi kịp nàng.

Hiện giờ đã qua buổi trưa, hộ vệ bưng cơm nước lên cho hai người họ, Ban Họa bưng chén lên ăn, không hề tỏ ra kén chọn. "

"Họa Họa, để nàng chịu khổ rồi."

Một khắc đồng hồ sau, Dung Hà nhìn chén cơm của Ban Họa đã trống không, trong lòng càng thêm chẳng có tư vị.

"Biết thiếp khổ cực thì sau này đối tốt với thiếp nhiều hơn một chút." Ban Họa cầm ly trà lạnh lên súc miệng sau đó lau miệng nói, "Khi nào chúng ta nhổ trại?"

Hiện tại huyện Thanh Tùng đã bị bọn họ khống chế chặt trong tay, trừ những tin tức bọn họ muốn nhả cho Trường Thanh Vương biết, thì không

https://thuviensach.vn

một tin nào lọt ra ngoài. Có lẽ lúc này Trường Thanh Vương vẫn còn đang bận đánh trận bên bờ Vĩnh Châu, hoàn toàn không biết Dung Hà đã dẫn theo đại bộ phận tướng sĩ tới huyện Thanh Tùng.

"Ngày mai khí trời tốt, thích hợp để xuất hành." Dung Hà quay đầu nhìn Ban Họa, "Thế nhưng lúc này Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với nàng."

"Chàng nói đi." Ban Họa đặt mũ sắt sang một bên, cởi áo giáp nặng nề trên người ra, lấy mão quan buộc tóc xuống, mái tóc đen dài xõa ra, trông nàng lúc này chẳng khác nào cô mèo lười biếng, ngả người nằm trên tháp.

Ánh mắt Dung Hà bất giác lướt qua khắp người nàng, nhưng khi nhớ đến điều mình định nói ra, hắn nghiêm túc: "Ta hy vọng sau này nàng đừng lấy thân mình ra làm người thử nghiệm, ta sẽ rất lo lắng."

"Hở?" Ban Họa mở to mắt, "Chàng đang chỉ chuyện ngày hôm qua?"

Dung Hà đi tới bên cạnh nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, lời nói thành khẩn, tỉnh ý xâu xa, "Không có kế hoạch gì là tuyệt đối chuẩn xác, nếu một phần nhỏ trong kế hoạch bị trục trặc, ta thật sự không dám nghĩ tới hậu quả."

"Chàng nghĩ đến tận đâu vậy? Quân triều đình ở bên này có một vài tướng lĩnh từng là bộ hạ cũ Ban gia, cho dù em bị bọn họ bắt được, bọn họ cũng sẽ không làm khó thiếp." Ban Họa thờ ơ như không, "Quân Triều đình cũng chẳng khác nào cái rá, có gì nguy hiểm chứ?"

"Họa Họa!"Dung Hà giận tái mặt nói, "Nhưng trên đời luôn luôn có LỠ NHƯ, mà Ta không dám nhận cái LỠ NHƯ này."

Ban Họa nghe thấy cơn tức ẩn trong lời nói của hắn, nàng cũng nghiêm túc đáp lại, "Thế nhưng chàng thấy còn có người nào khác thích hợp làm việc này hơn thiếp sao?"

https://thuviensach.vn

"Cho dù nàng là người thích hợp nhất, ta cũng không muốn nàng làm." Dung Hà nắm lấy vai nàng, để nàng hiểu rõ thái độ của hắn kiên quyết đến độ nào, "Ta có rất nhiều thuộc hạ môn khách, nhưng ta chỉ có một mình nàng, nàng có hiểu hay không?"

Trong phòng rất yên lặng, một lát sau Ban Họa mới nắm lấy tay Dung Hà đang đặt trên vai mình xuống, nói, "Chàng tuyệt đối không được để người khác nghe thấy những lời vừa rồi, bằng không bọn họ sẽ không làm việc cho chàng nữa đây."

"Họa Họa." Dung Hà nổi giận, "Nàng đừng đùa Ta nữa."

"Thiếp hiểu ý của chàng." Nụ cười trên mặt Ban Họa dần tất, "Thế nhưng chỉ có thiếp biết cách liền lạc với các bộ hạ cũ này, bọn họ cũng chỉ tín nhiệm mỗi thiếp, nếu đổi thành người khác, kế hoạch chưa chắc sẽ thành công. Người làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, thiếp biết chàng là người có dã tâm, vì sao trong chuyện này lại lựa chọn con đường gập ghềnh khó đi nhất? Nếu thiếp đã là người thích hợp nhất, thì không nên để các tướng sĩ khác phải hy sinh vô ích. Thân là tướng lĩnh, chúng ta không thể làm ra chuyện khiến cho binh sĩ của mình phải thất vọng đau khổ."

"Đại đa số tổ tiên Ban gia của thiếp đều là Tướng lĩnh trong quân, họ đều không phải là những tướng quân đặt tính mệnh của mình lên đầu mà để cho thuộc hạ hy sinh vô ích." Ban Họa cụp mắt xuống, trông nàng lúc này rất điềm tĩnh, thế nhưng lời thốt ra lại không giống các cô gái khuê phòng, "Thiếp là thiên kim tiểu thư sợ khổ sợ cực, nhưng là từ nhỏ đã thân cận với các tướng sĩ này, thiếp sợ cuộc sống gian khổ trong quân doanh nhưng lại rất kính nể bọn họ. Nhưng thiếp đã đặt chân vào trong quân doanh, được bọn họ gọi thiếp bằng hai tiếng tướng quân, thiếp sẽ chịu trách nhiệm với bọn họ."

"Người Ban gia tuyệt đối không phải hạng người sợ chết ở trên chiến trường, tuy thiếp là một cô gái, nhưng không muốn bôi nhọ di phong tổ tiên

https://thuviensach.vn

của mình." Ban Họa ngẩng đầu nhìn Dung Hà, khuôn mặt vốn đang nghiêm túc chợt nở nụ cười, "Thế nhưng chàng yên tâm, thiếp tuyệt đối không đem tính mạng mình ra đùa giỡn đâu, thiếp cũng sẽ không để chàng phải đau lòng khổ sở"

Dung Hà trầm mặc gật đầu.

"Được rồi." Ban Họa đưa tay nhéo má hắn, "Đừng ủ rũ nữa, cười lên cái nào."

Dung Hà mặc kệ nàng ngắt nhéo má mình, bỗng nhiên nói: "Họa Họa, nếu nàng là một đấng nam nhị, chắc chắn Ta sẽ rất tôn trọng và quý mến nàng."

"Nếu thiếp là binh sĩ, cho dù chàng có yêu thích thiếp, thiếp cũng không thể vì chàng mà làm GAY được." Ban Họa cười tít mắt lại nói, "Thiên hạ nhiều người đẹp như vậy, chắc chắn thiếp phải từ từ thưởng thức, nào có tâm tư để ý tới đám đàn ông thúi chứ."

"Cho nên thiếp cảm thấy, tốt nhất là chàng vẫn cứ chiều chuộng thiếp đi." Bỗng nhiên Dung Hà kéo Ban Họa ngồi xuống chân mình, đưa tay vòng qua người nàng, đánh nhẹ lên mông nàng hai cái, buồn bực nói, "Lần sau nàng mà như thế này, ta không chỉ đánh mông nàng thôi đâu, mà sẽ cho nàng không rời giường được."

"Thân là đàn ông, chàng đánh thiếp không xuống được giường thì đâu tính là có tài cán gì." Ban Họa không tức giận khi bị Dung Hà đánh, trái lại còn giễu cợt nói, "Có bản lãnh thì... "

Hầu hết đàn ông đều không cưỡng lại được những lời nói thế này, Dung Hà khiêng nàng lên trên vai, sau đó để nàng xuống giường.

Trận chinh chiến giữa đàn ông và đàn bà này rất sung sướng lâm ly, tuy rằng Dung Hà không thể khiến Ban Họa không xuống giường được, chí

https://thuviensach.vn

ít hắn cũng thỏa mãn cảnh xuân. Lần sau đi thư phòng thương lượng kế sách cùng mưu sĩ tướng lĩnh thì nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn so với bình thường.

Việc này coi như được bỏ qua, chỉ có dấu môi son trên ngực của Dung Hà và Ban Họa là biểu đạt cho ranh giới cuối cùng của hai người họ.

Sáng sớm ngày hôm sau, đại quân xuất phát, Dung Hà lưu lại người trấn thủ huyện Thanh Tùng, đại quân bay thẳng đến thành Vĩnh Châu.

Vĩnh Châu và Thái Châu ngăn cách nhau một con sông, chỉ cần Vĩnh Châu không bị phá, vương triều Tưởng Thị vẫn còn hy vọng, nếu thành Vĩnh Châu phá, thì Tưởng thị sẽ bị bẻ gãy dễ như trở bàn tay, triều đình sẽ bị mất đi quyền chủ động của bọn họ, muốn xoay chuyển cục diện là chuyện càng thêm khó.

Triều đình cũng biết điểm này, cho nên mới phải miễn cưỡng phái Trường Thanh Vương và Thạch Tấn cùng đến đây. Chỉ tiếc sâu mọt trong triều nhiều lắm, có người ăn xét ăn bớt nguyên vật liệu trên khôi giáp binh khí tướng sĩ, có người ăn xén ăn bớt lương thảo đội quân, thật giả lẫn lộn.

Đã để cho con ngựa chạy, lại không cho con ngựa ăn cỏ, một triều đình thối nát đến mức như vậy thì làm sao còn kỳ vọng tướng sĩ bán mạng giết địch cho họ?

Từ Huyện Thanh Tùng đến Vĩnh Châu, nếu như là hành quân gấp thì khoảng chừng hai ngày một đêm là tới nơi.

Ngay khi Trường Thanh Vương chuẩn bị phái binh qua sông đánh quân Dung gia thì ngoài thành Vĩnh Châu đã bị tầng tầng lớp lớp quân Dung gia bao vấy. Binh sĩ trên tháp vọng trông thấy khí thế quân Dung gia rào rạt, sợ đến mức chân nhũn ra, liền tục quất cờ báo hiệu cho binh lính giữ thành, nói cho bọn hắn biết quân Dung gia tới.

https://thuviensach.vn

"Phản quân tới!

"Phản quân tới!

Miệng hắn hét lên liền hồi, ẩn trong đó là sự kinh hoảng và trốn tránh chứ không phải nhiệt huyết và phẫn nộ.

Trường Thanh Vương vẫn chờ Dung Hà mang binh từ bên kia cầu xông tới, nào biết quay đầu lại đã nghe binh sĩ báo rằng quân Dung gia công đánh từ phía bắc, cổng bắc Vĩnh Châu là hướng đến huyện Thanh Tùng.

"Có bao nhiêu quân?" Trường Thanh Vương cứ tưởng là Ban Họa lãnh đạo quân đội đó, trong lòng thầm thấy có chút bất mãn với Thạch Tấn, ngay cả một nữ nhi cũng không cản được, đúng là một phế vật vô dụng.

"Nguyên... nguyên soái, theo thuộc hạ thấy thì hơn năm vạn."

"Cái gì Trường Thanh Vương giật mình quay lại nhìn binh sĩ báo tin, "Sao có thể tới năm vạn?"

"Thuộc hạ nhìn thấy, trên lá cờ dẫn đầu có viết chữ Dung, "Binh sĩ hơi kính nể nói, "Thuộc hạ hoài nghi, là do Dung Hà đích thân cầm quân."

"Ta tới đó xem thử."

Trường Thanh Vương phóng lên lưng ngựa, chạy một mạch đi.

Lúc này tâm trạng đôi bên còn rất khắc chế, chỉ mắng chửi nhau ỏm tỏi. Bên này lôi nữ quyến nhà hắn ra thăm hỏi, bên kia lại kéo cả nhà đổi phương ra hỏi thăm, sau màn thăm hỏi qua lại lẫn nhau thì quan tài mười tám đời tổ tông cũng được lôi ra chào hỏi.

Màn mắng chửi trông như rất thô bỉ, kì thực rất có lợi. Nếu chửi mắng nhau một hồi, tướng lĩnh đối phương thiếu kiên nhẫn ắt sẽ hiện ra sai lầm

https://thuviensach.vn

trong việc chỉ huy chiến trường. Có đôi khi chỉ một sai lầm cũng quyết định thắng thua.

"Dệt bà mày, cớ sao năm đó ông đây lại sinh ra cái thứ heo không ra heo, chó không ra chó như mày?" Một lão tướng quân Dung gia to tiếng mắng, "Chỉ trách năm đó không dìm mày chết trong bể nước đái, còn đỡ hơn để bây giờ mày mắng cha mắng ông."

"Tao nhổ vào, mày là cái thá gì mà dám to tiếng với ông nội đây hả?" Tướng lĩnh trên cửa thành cũng không hề tỏ ra yếu thế, tráo trở mắng.

"Vương tướng quân, ông giữ thắng chó bất hiếu này làm gì?" Bỗng nhiên Ban Họa to tiếng nói, "Cái thứ bất nhân bất nghĩa như hắn ta còn không bằng thứ phế vật, sống chỉ chật đất."

Nói xong, Ban Họa giơ tay lên ra dấu, để cho mấy cung thủ đã chuẩn bị xong kia nhắm thẳng thắng chửi lợi hại nhất mà bắn.

"Con cháu bất hiếu như vậy giết chết thì hơn, để tránh gây tai họa cho thế nhân."

Tác giả:

Tôm hùm: Ta... rất hung dữ.

Họa Họa: ừ... Hà Hà nhà ta nói chuẩn.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Lại Bị Từ Hôn
Chương 2: Giấc Mơ Trở Thành Sự Thật
Chương 3: Xem Mắt
Chương 4: Không Biết Xấu Hổ
Chương 5: Giấu Bạc
Chương 6: Mạnh Mẽ
Chương 7: Quân Quân
Chương 8: Bất Hòa
Chương 9: Giấc Mơ
Chương 10: Tâm Tư Của Nam Nhân
Chương 11: Khu Vực Săn Bắn
Chương 12: Không Biết Xấu Hổ
Chương 13: Thịt Nướng
Chương 14: Nó Là Đệ Đệ Ta
Chương 15: Đấu Võ Mồm
Chương 16: Canh
Chương 17: Trẫm Thật Hổ Thẹn
Chương 18: Huyền Y
Chương 19: Hầu Gia Bốc Đồng
Chương 20: Trò Hay Trận Này
Chương 21: Sụp Đổ
Chương 22: Đồ Bỏ Đi
Chương 23: Một Lời Khó Nói Hết
Chương 24: Sương Mù Dày Đặc
Chương 25: Núi Vàng
Chương 26: Tiến Cung
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92+1

https://thuviensach.vn

Chương 92+2
Chương 93
Chương 93+2
Chương 94+1
Chương 94+2
Chương 95+1
Chương 95+2
Chương 96+1
Chương 96+2
Chương 97+1
Chương 97+2
Chương 98+1
Chương 98+2
Chương 99+1
Chương 99+2
Chương 100+1
Chương 100+2
Chương 101+1
Chương 101+2
Chương 102+1
Chương 102+2
Chương 103+1
Chương 103+2
Chương 104
Chương 105
Chương 105+2
Chương 106
Chương 106+2
Chương 107+1
Chương 107+2
Chương 108+1
Chương 108+2

https://thuviensach.vn

Chương 109
Chương 109+2
Chương 110
Chương 111
Chương 111+2
Chương 112+1
Chương 112+2
Chương 113
Chương 113+2
Chương 114
Chương 114+2
Chương 115
Chương 116+1
Chương 116+2
Chương 117
Chương 117+2
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124

https://thuviensach.vn